

Giới thiệu Chớ Quấy Rầy Phi Thăng

Số chương: 158

Thể loại: Huyền huyền, HE

Editor: TIEUTUTUANTU

Có thể do mọi người thích làm nghiêm trọng hóa vấn đề, muốn suy nghĩ phức tạp lên mọi chuyện mà thôi, tu tiên cũng không phải là như vậy...

Ngay từ những ngày đầu tiên khi Không Hầu bước lên con đường tu tiên, nàng mới biết được, tiên hiệp trong thoại bản đều là gạt người.

Tiểu thuyết tu tiên phong cách nhẹ nhàng hài hước, hi vọng mọi người sẽ thích.

Không Hầu (kong hou), một loại đàn cổ, đây chính là tên của nữ chính.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Thần tích

Mùa đông Cảnh Hồng năm thứ ba, tuyết rơi trắng xóa khắp kinh thành làm cho cảnh phồn hoa náo nhiệt thường ngày thêm vài phần khiết tịnh.

Trên đường, người bán hàng rong ăn mặc kín đáo còn bị đông lạnh đến mức co đầu rút cổ, nhưng vẫn không quên lớn tiếng rao hàng. Bỗng nhiên từ xa truyền đến tiếng chiêng trống, người qua đường lẫn người bán hàng liền lập tức né tránh.

Ngay sau đó, liền có một đội quân mặc ngân giáp bảo hộ một đoàn xe ngựa đi qua. Vách xe ngựa được khảm đá quý hoa lệ, màn treo chuông đồng rung động kêu leng keng, bá tánh kinh thành chỉ cần có chút hiểu biết thì đã nhận ra là quý nữ hoàng tộc xuất cung, khó tránh có chiêng trống mở đường, người không liên quan phải tránh sang một bên.

Vó ngựa thông thả dầm lên mặt tuyết, xe ngựa hoa lệ chậm rãi đi giữa hai hàng bá tánh, mang theo vài phần lạnh nhạt cao cao tại thượng.

Ở cuối đoàn xe là một chiếc xe ngựa bằng gỗ mun điêu khắc hoa văn phượng hoàng, tuy rằng nhìn không tề nhưng không tài nào so được với đoàn xe hoa lệ phía trước vì nó đã quá cũ kỹ.

“Dừng xe” Trong xe ngựa truyền ra giọng nữ hài non nớt, hộ vệ ở bốn phía liền do dự một lát rồi dừng xe ngựa. Có vệ quân đem mã ghế đến, cung nữ bộ dạng cung kính khom người đứng trước xe ngựa, đưa tay vén rèm, trong mắt lại đầy tia châm chọc.

Một đứa nhỏ bị hoàng đế coi như linh vật mà nuôi dưỡng, dùng để biểu hiện sự nhân đức thánh hiền của đáng minh quân “tiền triều công chúa”, thì chỉ có thể hưởng sự cung kính bề ngoài đến thế mà thôi.

Thực nhanh liền có một tiểu cô nương chưa đủ mười tuổi từ trên xe ngựa đi ra, nàng mặc áo lông, trên đầu cài trâm hình thỏ, ngọc tuyết đáng yêu. Nàng nhảy xuống xe ngựa, cũng không để ý mặt đất đầy tuyết, liền vội vàng chạy đi.

Trong góc nhỏ trên phố, có một sạp hàng kẹo đường (nấu cho đường tan ra rồi dùng nó để vẽ hình), một lão nhân quần áo cũ kỹ cuối đầu làm đường họa, nhìn thấy tiểu cô nương phấn điêu ngọc trác chạy tới, trên mặt cười hiền nói: “Quý nhân muốn mua đường họa?”

Vệ Lâm Tâm đi theo tiểu cô nương lại đây cảm thấy lão nhân này có chút kì quái, nhưng trong nhất thời lại không tìm được điểm không đúng. Hắn chấp tay thi lễ với nữ hài: “Điện hạ thân thể quý giá, ngài vạn lần không thể tùy hứng.”

Thánh thượng muốn vị tiền triều công chúa này làm linh vật, thì vệ quân bọn họ liền phải bảo đảm duy trì sự tồn tại của linh vật này. Nào biết hắn vừa nói xong lời này, liền thấy tiểu công chúa quay đầu lại trông mong nhìn hắn, vệ quân trở mắt một lúc lâu, liền không tự chủ được nói.

“Nếu ngài thích, cũng có thể mua một chút về, chỉ là tuyết đối không thể ăn nhiều.”

Thân là võ tướng, hắn đối với diện mạo đáng yêu của tiểu hài tử lại không có cách nào chống cự, thật đáng hổ thẹn.

“Quý nhân muốn mua hình gì?” Ông lão cười ôn hòa chỉ chỉ các kiểu đường họa cầm phía trước sạp hàng. Có hình võ tướng, mỹ nữ, hoa cỏ, động vật, thật chỉ có cỏ cảnh sông núi trông sống động như thật.

Không Hầu cũng không biết vì sao từ xa nhìn thấy sạp kẹo đường này, nàng liền nhất định muốn chạy đến. Năm nay nàng tuy gần mười tuổi, nhưng trong trí nhớ, nàng chỉ xuất cung qua ba lần.

Lần đầu tiên là lúc loạn quân tấn công phá hoàng thành, cung nhân đem nạng trốn chạy, nhưng mà còn chưa ra khỏi cửa thành thì đã bị bắt lại.

Lần thứ hai là sau khi tân đế đăng cơ, phong nữ nhi của hoàng đế tiền triều là nàng, danh hào Bình Ninh công chúa, hơn nữa còn giống trống khua chiêng mang nàng đi tế thiên, bá tánh kinh thành hơn phân nửa đều khen bệ hạ nhân từ. Nàng lúc đó ngồi trên xe ngựa, nhìn xuyên qua hai lớp màn sa mỏng, thấy đám người trên đường đang tò mò quan sát mình chẳng khác gì đang quan sát động vật trong bách thú viên.

Hôm nay là lần thứ ba, nữ nhi Hoàng Thượng sùng ái nhất hồi kinh, lệnh cho các quý nữ trong kinh phải ra nghênh đón.

Không Hầu thật vui vẻ, nàng hận tân đế không thể nhiều thêm vài cái nữ nhi đã xuất giá, như vậy thời điểm các nàng hồi kinh trở về, nàng liền có thể nhân cơ hội đó xuất cung ra ngoài.

Nghe chủ quán hỏi, Không Hầu chỉ vào kệ đường hình tiên nữ nói: “Ta muốn cái này.”

“Được rồi”. Chủ quán lấy muỗng múc nước đường ra, nhanh chóng vẽ ra một bức đường họa trên tấm ván gỗ. Động tác hần vô cùng thuần thục, biểu tình muôn phần tập trung như đang làm một chuyện phi thường quan trọng.

Không Hầu mở to hai mắt, không dám chớp mí, nàng sợ mình sẽ bỏ qua quá trình thần kỳ này.

Tuyệt rơi trên mặt nàng, làm hai má đỏ bừng. Chủ quán không nhìn được mở miệng: “Quân gia, hôm nay tuyệt lớn, quý nhân nhỏ tuổi, chú ý đừng dễ bị phong hàn”

Hộ vệ lúc này mới phản ứng, phát tay cho cung nữ lấy dù che cho Không Hầu. Giờ lúc này hần rốt cuộc đã phát hiện ra chỗ nào không đúng, bởi vì lão nhân này đối mặt với bọn họ, thể nhưng lại không có một chút sợ hãi nào, quả thực không giống với bá tánh bình thường.

Chủ quán nhìn Không Hầu nháy nháy mắt cười, Không Hầu che miệng không có phát ra âm thanh, đôi mắt cong thành vầng trăng non. Đường họa nhanh chóng được làm xong, chủ quán tay nghề tinh vi, tranh đường hình tiên nữ trong suốt như thủy tinh, mang theo mây phần tiên khí.

“Thật xinh đẹp, đây là đường họa đẹp nhất ta từng thấy.”

“Bình Ninh công chúa.” Nữ quan mặt quần áo mùa đông màu xanh tiến lại, mặt lạnh lùng nói: “Ngài cần phải đi.”

Cách phía sau nữ quan không xa, có mấy quý nữ đứng bên xe ngựa, cuối đầu khe khẽ nói nhỏ, hiển nhiên là đang cười nạo Không Hầu. Đã từng là tiên triều công chúa cao cao tại thượng, hiện giờ chỉ đến như thế, ngậm cười nhạo Không Hầu, có thể mang lại cho họ cảm giác thỏa mãn.

Nhưng phản ứng của Không Hầu lại làm giảm mạnh cảm giác vui vẻ của các nàng, bởi vì Không Hầu đối với chuyện bị người khác chế nhạo lại không hề có phản ứng, không có khổ sở, không có phẫn nộ, thậm chí không có tự ti hèn nhát. Nàng thường thường sẽ mở to đôi mắt nhìn, làm bọn họ cảm thấy mình đang vô cớ gây rối.

Lúc này đây Không Hầu cũng phản ứng như vậy, nàng từ túi tiền lấy ra một thỏi bạc đưa cho chủ quán, không màng nữ quan sắc mặt lạnh lẽo ở bên cạnh, nói với chủ quán: “Đường họa của ông vẽ rất đẹp, giống như trong thoại bản nhắc tới vậy.”

Chủ quán râu tóc bạc trắng, quần áo trên người vô cùng cũ nát, trời rét như vậy cũng ra đường bán, kiếm sống qua ngày cũng quá gian nan. Không Hầu nghĩ thâm, chính mình khen vài câu chắc lão nhân sẽ vui vẻ hơn một chút.

Cuộc sống dân chúng nàng tuy chưa trải qua nhưng đọc trong thoại bản thì cũng biết ít nhiều.

“Điện hạ!” Nữ quan mặt lập tức trầm xuống, nàng dùng giọng lạnh như băng nói: “Xin chú ý lễ nghi.”

Không Hầu cẩn thận lấy giấy đỏ bọc kệ đường, đưa lưng về phía nữ quan nhìn nhẩn nhẩn cái mũi, lúc xoay người lại thì một mặt đầy tươi cười, bộ dạng ngoan ngoãn đáng yêu: “Đa tạ cô nương nhắc nhở.”

Nữ quan ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Điện hạ biết rõ thì tốt.”

Không Hầu làm như không thấy sự khinh thường trong đáy mắt của nữ quan, nàng cầm chặt đường họa vội vàng quay về xe ngựa, thậm chí còn không cẩn thận làm bắn nước bùn lên trên váy của nữ quan.

Nữ quan nhìn chằm chằm vết bẩn trên váy, vẻ mặt khó coi cực điểm nhưng lại không dám làm ra chuyện thật sự bất kính đối với Không Hầu.

“Điện hạ, thân là nữ tử, lời nói việc làm phải từ tốn,....”

Nữ quan không ngừng nhắc nhở, gió to thổi đến làm bông tuyết không ngừng bay tới, gào thét lạnh lẽo va vào trên mặt nàng, giống như đao cùng cát thịt, vô cùng đau đớn.

Gió bão rất nhanh qua đi, cung nữ che dù cho Không Hầu vừa quay lại phía sau, liền hét lên một tiếng.

Nữ quan bị tiếng kêu làm giật mình, đang chuẩn bị răn dạy cung nữ không biết quy củ, liền bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người.

Chỉ thấy trên không hào quang bảy màu chói lọi, giống như cảnh tiên nhân hạ phàm, mà lão nhân làm đường họa đã biến mất không thấy bóng dáng, góc đường trống không, giống như chưa từng có sạp hàng nào xuất hiện.

Thực mau kinh thành liền có truyền thuyết được đồn đại rộng rãi, đại ý chính là Cảnh Hồng Đế là chân mệnh thiên tử, được thần tiên hộ mệnh, trở thành bậc quân vương nhân đức trong mắt bá tánh.

Thân là tiền triều công chúa, Không Hầu có người cha tiêu xài hoang phí, trầm mê âm sắc trong hậu cung nuôi rất nhiều nhạc sư, không quan tâm chính sự, để mặt gian thần nắm giữ triều đình, làm dân chúng bốn bề oán than.

Khi triều đình bị lật đổ, trừ bỏ vài cựu lão thân trách cứ đường kim hoàng đế bắt trung thì không còn ai có vẻ bất mãn.

Không Hầu đối với lão cha phá sản không có ý kiến gì, đối với tân đế cũng không có bất kỳ ý kiến gì. Lúc này, nàng chỉ kịch liệt đau lòng cho đường họa của mình vừa bị cướp đi, đó chính là cái đường họa đầu tiên có được trong đời nàng.

Cố tình người cướp đi lại là đường kim hoàng thượng, nàng chỉ đành ngậm ngùi chấp nhận, ngoan ngoãn gior hai tay dâng lên.

Cảnh Hồng Đế sau khi lấy đi đường họa, liền cho cung nhân đem đến rất nhiều đường họa khác đền bù cho nàng. Nhưng Không Hầu cảm thấy, tất cả đều không bằng cái của nàng, cái loại cảm giác đứng bên bếp lửa mong ngóng đợi đường họa hoàn thành vô cùng tốt đẹp, những thứ đường họa khác dù đẹp đến mấy cũng không sánh được.

Ba mươi tháng chạp.

Không Hầu thay hoa phục được cung nữ chuẩn bị, tùy ý để họ trang điểm hoa lệ, tham gia cung yến. Đến dự cung yến hôm nay còn có vài vị cựu thân, nhìn nàng ăn mặc như vậy họ cũng thêm phần an tâm.

Bệ hạ đối với tiền triều công chúa như thế an bài, quả thật là bậc hiền quân.

Không Hầu mặt kệ mấy đại thần nghĩ gì, nàng chỉ cúi đầu lo dùng bữa. Trong một góc điện, nhóm nhạc sư đang đàn tấu, có một nữ nhạc sư đầu búi phi tiên, bàn tay trắng nõn đang khảy Phụng Thủ Không Hầu.

Còn nhớ lúc trước, nữ nhạc sư này từng được tiền triều hoàng đế tặng thưởng tay nghề, vị quân chủ mất nước này đối với Phụng Thủ Không Hầu yêu thích dị thường, lúc đó nữ nhi duy nhất của hắn vừa ra đời liền được đặt tên là Không Hầu.

Tên nàng được đặt tùy tiện, hoàng đế mất nước không yêu Hoàng Hậu, không thương công chúa, không màng gian son xã tắc, chỉ một lòng trầm mê âm luật, làm mẫu thân nàng vô cùng bất mãn, nhưng như vậy thì thế nào? Không Hầu khi đó còn nhỏ tuổi nhưng đã sớm hiểu rõ, đầu thai phải dựa vào vận khí, vận khí không tốt gặp được lão cha không đáng tin cậy, thì tới tên gọi cũng không được đặt dễ nghe.

Giờ phút này đây, mang đàn Không Hầu ra tấu trước mặt nàng thì chính là có ý muốn nhục nhã Không Hầu. Nhưng người ra lệnh là trưởng công chúa, muội muội ruột của hoàng đế, cho nên trong lòng mọi người đều rõ ràng, làm ra bộ việc gì cũng không biết.

Phu quân công chúa chết trong tay tiền triều tướng quân, cho nên công chúa hận tiền triều hoàng đế, cũng hận dư nghiệt tiền triều. Nếu không phải trưởng công chúa miễn cưỡng còn giữ được lý trí, không thể làm khó một đứa nhỏ mười tuổi trước mặt các đại thần, thì chỉ sợ nàng đã mở miệng làm khó dễ Không Hầu vài câu.

Chỉ tiếc phương thức nhục nhã đối phương tinh vi của nàng đã không có tác dụng với Không Hầu, từ đầu tới cuối, vị công chúa tiền triều chỉ mở to đôi mắt nhìn nhóm mệnh phụ phu nhân mỉm cười, không thì cuối đầu chăm chỉ mà ăn, không hề có giác ngộ mình đang bị nhục nhã.

Cái này làm cho trưởng công chúa không có chút thỏa mãn nào, nàng đem ly rượu trong tay để mạnh xuống bàn, nói với Không Hầu: “Bình Ninh công chúa, ngươi cảm thấy nhạc sư này khảy Phụng Thủ Không Hầu như thế nào?”

Không Hầu chớp mắt, tỉ mỉ nhìn nữ nhạc sư nói: “Cũng xinh đẹp lắm.”

Trưởng công chúa bình tĩnh chờ nàng nói tiếp.

Nhưng Không Hầu chỉ mở to hai mắt trong sáng rõ ràng nhìn nàng, tựa như nghi hoặc, nàng còn muốn nghe cái gì, người lớn có nhiều suy nghĩ thật kì quái.

Trưởng công chúa nhìn hiểu ánh mắt này, trong lòng.....càng ghen ghét.

Nàng muốn lật bàn, nhưng nơi này là cung yến, nàng còn cần mặt mũi.

Mặt khác mấy quý nữ trẻ tuổi thấy trưởng công chúa có ý làm khó Không Hầu liền sôi nổi nói lời đùa giỡn, mỗi câu đều mang theo ý tứ khinh thường tiền triều, ca ngợi đường kim hoàng đế, trào phúng thân phận Không Hầu.

Không Hầu buông đĩa bạc, nhìn đám người đang vô cớ gây sự với nàng mỉm cười.

Có một vài lời có thể dùng nụ cười thay thế, một cái không đủ thì hai cái vậy. Không Hầu tuổi nhỏ nhưng luôn tự thấy mình khoan hồng độ lượng, luôn lấy đó mà đối nhân xử thế.

Nhưng mà nhóm quý nữ thấy nụ cười của nàng thì lại càng bị chọc giận, chính các nàng cũng không biết vì sao.

Liền khi các nàng sắp bộc phát cơn giận, thì giữa không trung bỗng nhiên hiện lên ngân quang lộng lẫy chiếu sáng bầu trời toàn bộ hoàng cung.

Mọi người đồng loạt ngẩng đầu, vẻ mặt kinh ngạc.

Không Hầu hào hứng nhìn, mười tám đời nhà họ Cơ a, nàng sẽ gặp được thần tiên sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Nói dối

Không Hầu từng lén đọc qua hai thoại bản tu tiên, một quyển viết kiếm khách nào đó vô cùng lương thiện, giúp đỡ người nghèo bảo hộ kẻ yếu, ngày nọ ra cửa giúp được một lão nhân khắp người dơ bẩn đang bị lưu manh khi dễ, không ngờ lão nhân này chính là thần tiên trên trời, vì khen thưởng tấm lòng lương thiện liền đưa cho hắn một viên tiên đan, kiếm khách ăn tiên đan, một bước phi thăng lên trời.

Còn một quyển liền càng thêm ly kỳ, vai chính là một thợ săn, không cẩn thận rơi xuống vách núi, nhặt được một quyển bí tịch công pháp tu luyện, liền bước vào con đường tu tiên, trải qua bao nhiêu khó khăn trắc trở, bị cao nhân từ chối thu làm đệ tử, cuối cùng trở thành người đứng đầu tiên môn chính đạo, trở thành mục tiêu phấn đấu của vô số của nam tử, là người tình trong mộng của vô số nữ tử, chỉ tiếc Không Hầu không có xem hết truyện, lại không biết thợ săn sau đó có tu hành đắc đạo, phi thăng thành tiên hay không?

Đối với người không có cơ hội tiếp xúc với nhiều thoại bản dân gian như Không Hầu mà nói, hai cái truyện xưa này vô cùng thần kì. Tuổi nàng còn nhỏ, ngẫu nhiên cũng sẽ ảo tưởng, vào một đêm trăng to gió lớn, sẽ có thần tiên trên trời giáng xuống, nói nàng có thiên phú tu luyện, muốn thu nàng làm đệ tử.

Nàng ôm giấc mộng này đã nhiều năm, trước khi đi ngủ vẫn thường tự nhắc mãi, thần tiên gia gia khi nào sẽ đến đón nàng đi. Hiện tại nàng đã không phải hài tử sáu, bảy tuổi, cho nên đọc xong thoại bản liền kiểm chế chính mình hi vọng, chỉ có đêm ba bữa mới tưởng nhớ một lần.

Cứ như vậy vẫn luôn hi vọng a hi vọng, nhưng mà thần tiên vẫn không có tới.

Ngược lại thoại bản nàng cất giấu bị nữ quan phát hiện, phu tử phạt nàng chép sách một tháng, nói nàng thân là tiên triều công chúa, không nên xem loại thư tịch thấp kém như vậy.

Phu tử nói, si mê thần thoại sẽ khiến con người ta loạn tâm.

Nhưng mà Không Hầu cảm thấy phu tử đang gạt nàng, bởi vì sau khi Cảnh Hồng Đế đăng cơ đến nay, mỗi năm đều sẽ tế thiên, cũng luôn dùng thần tích tới cường điệu hóa được thần tiên coi trọng tới mức nào.

Các đại thần luôn là như thế đôi trá, khẩu thị tâm phi.

Không Hầu đối với loại hành vi này chỉ khịch mũi coi thường, đương nhiên chỉ là âm thầm khinh bỉ.

Thời điểm ngân quang phía trên hoàng cung càng lóa mắt, Không Hầu nắm chặt hai tay, mắt nhìn tia sáng buông xuống không dám chớp, đây là tới đón nàng sao?

Ngân quang quá mức mãnh liệt, đâm vào mắt Không Hầu có chút đau, nàng vội dùng tay xoa mắt trái, mắt phải vẫn gắng sức mở to. Khi mắt trái dễ chịu một chút, nàng vội mở rồi mới dùng tay xoa mắt phải.

Thần tiên nhất định.có lẽ là có khả năng tới đón nàng đi?

Kỳ cảnh bực này xuất hiện, cả triều đều có chút không kịp phản ứng, Cảnh Hồng Đế thậm chí có chút luống cuống đứng bật lên, có chút si cuồng mà nhìn lên không trung.

Đế vương anh hùng, cầu quyền thế, cầu mỹ nhân, đến khi có được hết thảy liền vọng tưởng trường sinh. Cảnh Hồng Đế là một đế vương như thế, mà khắp thiên hạ này từ cổ tới kim đế vương có đã tâm cùng dục vọng giống hắn cũng không ít.

Ngân quang dần dần hạ xuống, từ bên trong xuất hiện một lão nhân mặc áo bào tro, trên người không đeo kiếm, cũng không mang theo pháp bảo gì khác, nhưng khí chất bất phàm, làm cho tất cả mọi người đều tin rằng, đây chính là tiên nhân.

“Được đón tiên trưởng hạ phàm, đây là vinh hạnh của quý quốc”. Cảnh Hồng Đế nhanh bước tiến lên, mừng như điên, khi cách tiên nhân khoảng năm bước thì dừng lại, hắn là người cực cảnh giác, dù đối phương có là “tiên nhân” thì cũng không ngoại lệ. Hành đại lễ xong, Cảnh Hồng Đế nói: “Mời tiên nhân thượng tọa.”

Tiền nhân giờ tay: “Không cần.”

Nghe lời này, mọi người đều kinh sợ, tiền nhân đối với Cảnh Hồng Đế thái độ lạnh nhạt, chẳng lẽ trời xanh xem việc hoàng đế soán ngôi tiền triều có gì bất mãn? Chính là mấy vị hoàng đế tiền triều đều vô năng, làm bá tánh trăm họ lầm than, bọn họ nếu còn không tạo phản thì lấy đâu đường sống?

Tựa hồ đoán được ý tưởng của mọi người, tiền nhân vuốt vuốt râu nói: “Hôm nay ta tới vì muốn báo ân một người.”

Báo ân?

Mọi người nghe xong lời này, trong lòng có chút kích động, chỉ hận đối tượng tiền nhân báo ân không phải là mình, có ai không muốn cùng tiền nhân có chút quan hệ đâu. Cũng may mọi người còn chú ý đến thân phận, nên không có cuồng nhiệt biểu hiện ra ngoài.

Cảnh Hồng Đế tuy có chút thất vọng, nhưng là ít nhất tiền nhân cũng không có ý bất mãn với gian sơn cửa hán, như vậy hán cũng an tâm. Quay đầu nhìn triều thần trước mắt, Trương đại nhân nổi danh thiện nhân, Lý đại nhân cũng thường xuyên cứu tế bá tánh, còn có Vương đại nhân từng giúp vạn dân sửa đường xây cầu, cũng không biết là ai có phúc khí như vậy.

“Không biết tiền nhân muốn tìm người nào?”

“Một hài tử.” Tiền nhân cười cao thâm khó đoán, “Ta thiếu nàng một phần nhân quả.”

Hài tử?

Hài tử có thể xuất hiện chỗ này, chỉ có thể là hoàng tử, hoàng tôn. Cảnh Hồng Đế trong lòng xác định: “Không biết hậu nhân nào của trẫm, thế nhưng cùng tiền nhân có duyên phận?”

Không Hầu bị mọi người che khuất ở phía sau, nhón nhón chân, muốn xem dung mạo tiền nhân, lại bị một vị hoàng tôn nữ kéo lại.

Hoàng tôn nữ bắt quá bảy, tám tuổi giọng điệu tràn đầy khinh thường nói: “Ngươi chỉ là một cái tiền triều công chúa là cũng mưu toan muốn gặp mặt tiền nhân.” Hoàng gia gia nàng là chân mệnh thiên tử, nếu tìm người có ân với tiền gia thì chỉ có thể là hoàng tôn, hoàng tử các nàng.

Cung nữ bên cạnh thấy vậy liền ấn chặt vai Không Hầu xuống, không cho nàng đứng lên. Tiền triều hoàng đế vô năng vô dụng, nữ nhi của hán tự nhiên thân mang tội nghiệt, làm sao có thể để tiền trưởng nhìn thấy loại người này.

Không Hầu không cam lòng: “Ta cùng tiền nhân hứa nguyện, bọn họ sẽ đến đón ta.”

Mấy hoàng tử, hoàng tôn gần đó nghe được liền cười nhạo nói: “Tiền trưởng làm sao đến đón dư nghiệt tiền triều, giang sơn các ngươi còn không giữ được, còn vọng tưởng muốn có tiền duyên?”

Không Hầu tròn tròn đôi mắt, há miệng nói: “Các ngươi...”

Cung nữ vội cúi tay che miệng nàng, khiến nàng không thể mở miệng nói. Hoàng tử, hoàng tôn cười hi hi xem bộ dạng chật vật của nàng. Nghe cung nhân gọi bọn họ ra gặp mặt tiền nhân, liền vội vàng chỉnh sửa quần áo, nho nhã lễ độ đi ra ngoài.

Nhìn bóng dáng bọn họ dần xa, Không Hầu muốn đưa tay bắt lấy góc áo bọn họ, mà bọn họ đi quá nhanh chóng, thực mau liền biến mất trong đám người, có lẽ rất mau tiền nhân liền sẽ nhận một hoàng tử, hoàng tôn nào đó, căn bản không hề biết tới ước nguyện của nàng.

Có cung nhân nhìn thấy bộ dạng của Không Hầu mềm lòng nói: “Điện hạ, người đừng nháo nữa, miễn cho.....”

Nếu bệ hạ cùng hoàng hậu biết được chuyện tiền triều công chúa mưu toan tiếp cận tiền trưởng này, chỉ sợ sau khi tiền trưởng rời đi, mệnh của vị công chúa liền không giữ được.

Trong mắt Không Hầu trào ra nước nước mắt, đây là lần đầu tiên nàng khóc kể từ khi được đương triều hoàng đế phong làm Bình Ninh công chúa. Nàng khóc đến vô thanh vô tức (khóc âm thầm lặng lẽ không có âm thanh), nước mắt từng giọt lớn rơi xuống tay cung nữ, xuôi theo tay áo lam chảy vào trong.

Năm đó trước khi tự vẫn, mẫu thân đã nói, muốn nàng tiếp tục sống, vui vẻ mà sống.

Nàng vẫn luôn ngoan ngoãn nghe lời, nhưng mà hôm nay nàng không làm được, nước mắt nó không nghe lời, một chút biện pháp cũng không có, nàng thật sự không cách nào làm nó dừng lại.

Nhìn đám người che trước mặt nàng, Không Hầu không ngừng chớp mắt, muốn làm cho nước mắt nghe lời đừng chảy nữa, muốn tầm mắt được rõ ràng hơn một chút, nhưng mà nước mắt lại không ngừng theo hốc mắt rơi xuống, làm tầm mắt cũng mờ hồ, không thấy được phía trước.

Bỗng nhiên đám người đông đúc chợt tách ra, trước mắt nàng hiện ra một khoảng trống, Không Hầu cực lực mở to mắt, nhìn bóng người màu xanh mờ hồ trước mặt.

Vong Thông cong lưng, ôm Không Hầu từ tay cung nữ, xoay về phía mọi người nói: “Đây chính là ân nhân của ta.”

Cả triều ồ lên, văn võ bá quân thế nào cũng không nghĩ đến, cùng tiên nhân có duyên phận, thế nhưng lại là vị huyết mạch duy nhất của tiền triều còn lưu lại.

“Tiên trưởng. ...” Cảnh Hồng Đế nhìn búi tóc Không Hầu tán loạn, “Nàng chính là dưỡng nữ của trẫm, Bình Ninh công chúa.”

Vong Thông vỗ nhẹ vai tiểu cô nương đang ngoan ngoãn ghé vào lòng mình, từ Tu Di giới lấy ra một kiện áo choàng khoác lên người nàng, nói với Cảnh hồng Đế: “Nàng quả thật cùng ta có duyên.”

Cảnh Hồng Đế không chút nghĩ ngợi nói: “Khuyển nữ cùng tiên trưởng có duyên, đó là phúc phận của khuyển nữ, không bằng để nàng hầu hạ bên người tiên trưởng, vì tiên trưởng phân ưu.”

Vong Thông làm sao không thấy được vị đế vương nhân gian trước mặt căn bản không quan tâm tới tiểu cô nương này, chỉ là hắn là người tu đạo, không muốn nói nhiều, liền nhàn nhạt gật đầu nói: “Ta xem bệ hạ cùng nàng không có duyên phận phụ tử, việc ta mang nàng đi cũng là thích hợp.”

Cảnh Hồng Đế có đôi chút xấu hổ, hắn đường đường là khai quốc hoàng đế đương triều, thì có thể có huyết mạch cái gì với tiền triều công chúa đây? Bất quá là muốn có vài phần quan hệ với tiên gia, hiện tại bị tiên trưởng không chút lưu tình mà vạch trần, hắn tuy có chút mất mặt, nhưng hắn có thể chiếm thiên hạ này chính là nhờ vào không biết xấu hổ, cho nên liền sửa lời nói: “Tiên trưởng nói phải.”

Bọn hoàng tôn hoàng tử từng khi dễ Không Hầu thấy vậy liền vội vàng nấp sau lưng cung nhân, không dám để tiên nhân nhìn thấy họ, càng không dám để Không Hầu nhìn thấy.

“Một khi đã như vậy ta đây liền cáo từ.” Vong Thông nói xong câu đó, liền cười mà đi. Cảnh Hồng Đế liền hành đại lễ: “Cung tiễn tiên trưởng.”

Ghé vào trong ngực tiên nhân, Không Hầu trộm quay đầu nhìn lại, vị đế vương cao cao tại thượng ấy, lúc này lại cung kính hèn mọn, nhỏ bé đến không đáng giá nhắc tới.

“Không cần nhìn, lần này đi, trần duyên đã dứt, về sau những việc ở đây cùng con đã không còn quan hệ.” Vong Thông sờ sờ đầu tiểu hài đang ôm trong ngực, làm hai búi tóc nha đầu của nàng hoàn toàn tản ra.

Không Hầu đỏ mặt nhỏ giọng nói: “Thường ngày con ăn rất nhiều.”

Vong Thông cười nói: “Còn sợ ta nuôi không nổi con?”

“Con, con là sợ ngài ôm con mệt.”

Vong Thông cuối đầu nhìn tiểu cô nương hai mắt nhu thuận: “Người tu đạo sao có thể vô dụng như vậy?”

Không Hầu ngẩng đầu trộm nhìn vị tiên nhân này, cảm thấy hắn tựa hồ có chút quen mắt, nhưng suy nghĩ thật lâu, cũng không có nhớ ra, chẳng lẽ là do đã từng nằm mộng qua?

Nhất định là tiên nhân đã nghe thấy ước nguyện của nàng.

“Tiên trưởng, ngài bởi vì nghe được ước nguyện của con nên tới đón sao?”

Vong Thông cúi đầu nhìn vào hai mắt tiểu cô nương, nơi đó tràn đầy mong chờ cùng hi vọng.

“A” Vong Thông nhẹ gật đầu.

Chắc là do hai mắt đứa nhỏ này quá mức xinh đẹp, hắn một lão nhân sống mấy trăm năm thế nhưng không đành lòng khiến nàng thất vọng. Cũng may hắn không phải người xuất gia, có nói dối cũng không quan hệ gì, dù sao cũng là hảo ý.

Người tu đạo vì thiện ý mà nói dối, thì làm sao tính vào tội xảo ngôn đây?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 3: Tu chân giới

Trong Ngự thư phòng, Cảnh Hồng Đế và đại thần tâm phúc bắt đầu đàm luận về sự kiện “thần tiên hạ phàm”.

“Trời xanh cảm được tấm lòng nhân đức của bệ hạ, nên phái thần tiên giáng trần ban lộc, đặc phái Bình Ninh công chúa hầu hạ tiên nhân. ...”

Bỗng nhiên gió to ập tới làm kinh động cửa sổ, Thừa Tướng trong lòng đang không ngừng tính toán cách bỏ cáo thiên hạ làm sao để thổi phồng nhân đức bệ hạ, làm suy yếu công trạng của Bình Ninh công chúa, lập tức năm năm chồm râu bị gió thổi bay tứ tung của mình, sửa lời nói: “Tiên nhân thấy Bình Ninh công chúa tướng mạo thuần thiện, thân mang tiên duyên, độ Bình Ninh điện hạ thành tiên. Bình Ninh điện hạ là minh châu trong tay Hoàng hậu, đặc biệt yêu thương. Nay phúc duyên thâm hậu, ban lập Bình Ninh tiên nữ miếu, vì công chúa cầu phúc, vì thái bình thiên hạ cầu phúc.”

Lập tức gió ngừng thổi, trừ bỏ cửa sổ đang mở, liền không có bất kì dấu vết nào lưu lại.

Mấy quân thần trong phòng âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Cảnh Hồng Đế ho khan một tiếng: “Hạ lệnh Công bộ tu sửa mộ tiên triều Đế hậu, xem như trăm giúp công chúa hoàn thành đoạn huyết thống nhân tình cuối cùng.”

“Bệ hạ nhân hậu.”

Cảnh Hồng trên mặt mỉm cười, nội tâm lại thở dài. Hắn có thể làm sao bây giờ, hắn sợ nếu mình làm không đủ thỏa đáng, trời xanh sẽ giáng xuống khiển trách, liền lự giang sơn xã tắc. Thôi thôi, đại trượng phu có được dẫn được, si diện hảo Hoàng đế không phải là bậc quân chủ tốt.

Dù sao trăm ngàn năm sau, ai còn quan tâm hắn và Bình Ninh công chúa có phải là cha con hay không, nói nhiều, sử quan ghi lại vào sử kí vài câu, người đời sau liền có thể tin tưởng.

Giờ phút này Không Hầu cũng không biết, Cảnh Hồng Đế cao cao tại thượng làm nàng có chút sợ hãi, đang vắt óc suy nghĩ cách cùng nàng chấp nối quan hệ, nàng ngoan ngoãn nằm trong lòng Vong Thông, trộm nhìn xuống dưới một mảnh tối đen, cái gì cũng không nhìn thấy.

Bỗng nhiên nàng thấy cách đó không xa có một đại môn màu trắng, chẳng lẽ đây là cổng vào tiên cung?

Vong Thông cuối đầu nhìn tiểu hài tử an tĩnh trong ngực, đem áo choàng trên người nàng kéo chặt lại: “Vượt qua đại môn này, chính là Lăng Ưu giới.”

Một khắc xuyên qua đại môn trắng thuần, Không Hầu cảm thấy có chút mơ hồ, khi mở mắt ra, đại môn đã biến mất không thấy, trên bầu trời ánh trắng, ánh sao đặc biệt long lẫy. Gió đêm thổi qua mặt nàng mang theo vài phần lạnh lẽo, nhưng Không Hầu không cảm thấy.

Nàng giật mình thấy trên bầu trời thế nhưng lại có xe ngựa, trên xe treo lồng đèn màu đỏ, lục lạc kêu leng keng leng keng dễ nghe vô cùng, Không Hầu không nhìn được nhìn thêm vài lần. Xe ngựa rất mau biến mất, nàng có chút thất vọng nhìn theo. Bên trái có vài người đang bay trên không trung, có người cầm kiếm, có người cầm lên hình dáng kì quái pháp bảo...đi? Có người đang cầm lên cái cuộc bay.

Trung niên nam tử dẫn cuộc bay thấy Không Hầu nhìn mình liền ghé lại đây, một phen cười nói: “Đạo hữu đây là mang hậu bối đi phạm trần vui đùa, năm nay chính là lễ trừ tịch ngàn năm có một, không bằng mua chút điểm tâm về cho hậu bối nếm thử mới mẻ?” Vừa nói xong hắn liền lấy ra một hộp gỗ, bên trong bày đầy điểm tâm, thần kỳ nhất chính là điểm tâm này còn đang phát sáng lấp lánh, nhìn qua giống như một bầu trời sao.

Vong Thông cuối đầu nhìn Không Hầu đang tò mò nhìn, do dự một lát: “Bao nhiêu tiền?”

“Ba khối linh thạch một hộp, năm khối linh thạch hai hộp.”

Vong Thông nhìn chằm chằm hộp điểm tâm trong tay nam nhân, một lát sau lắc đầu nói: “Không cần.” Nói xong cũng không màng nam nhân kia kêu to, vội vàng ôm Không Hầu nhanh chóng bay đi.

Đợi đến khi không thấy bóng dáng nam nhân kia, Vong Thông mới đáp xuống một nóc nhà, đem Không Hầu trong ngực ôm ra nói: “Đồ ăn bên ngoài không sạch sẽ, con không có tu vi ăn vào sẽ không tốt.”

“Ân” Không Hầu gật mạnh đầu, đối với lời nói của tiên nhân nàng hoàn toàn tin tưởng. Không Hầu ngẩng đầu nhìn phía trước có một tòa cổng thành cao lớn. Trên cửa khắc hai chữ “Ung thành”. Hai chữ này trong bóng đêm tỏa sáng rực rỡ chói mắt.

Thứ khiến Không Hầu giật mình không phải là hai chữ này, mà là phía sau đó. Đền đài lầu gác hoa lệ tòa hào quang lấp lánh, trên không có xe ngựa bay lượn, lại còn có thuyền nhỏ có thể chở người trên không trung.

“Tiên nhân...nơi này là nơi ở của thần tiên sao?” Không Hầu mở to đôi mắt, ngửa đầu nhìn một mỹ nhân hoa lệ vừa mới bay qua đỉnh đầu, ảo tưởng chính mình có một ngày cũng sẽ giống nàng, có thể bay tới bay lui.

Bay lượn, là mộng tưởng của rất nhiều hài tử, Không Hầu cũng không ngoại lệ.

“Nơi này không có tiên nhân, nơi đây là Lăng Ưu giới, Ung Thành.” Vong Thông nắm tay Không Hầu, đi vào cổng thành uy nghiêm, lúc này đây nàng chân chính bước vào thế giới này.

Người trên đường lui tới tấp nập, phồn hoa náo nhiệt như kinh thành, nhưng những thứ đang bay lượn trên không trung nhắc Không Hầu thanh tỉnh nhận thức, nơi này không phải là phạm trần.

“Nơi đây có phạm nhân bình thường, tư chất bình thường, vô pháp tu tiên, cũng có người tư chất đặc thù, đang đi trên con đường tu chân đại đạo.” Vong Thông chưa từng chăm sóc qua tiểu hài tử, cũng không biết như thế nào chơi cùng Không Hầu, chỉ thấy nàng hiểu kì cái gì, thì vội vàng giải thích cái đó.

“Nơi này chính là tu chân giới trong truyền thuyết, mà ta cũng không phải tiên nhân, ta chỉ là một người tu chân bình thường.” Vong Thông nghĩ tới Không

Hầu ảo tưởng tiên nhân đến đón nàng, cùng ánh mắt sùng bái nhìn mình, trong lòng liền mềm nhũn, “Ta thiếu con một phần nhân quả, nếu con có tư chất tu luyện, ta liền thu con làm đồ đệ.”

“Có thể tu luyện là có thể thành tiên sao?” Hai mắt Không Hầu tỏa sáng trong bóng đêm.

Không thể, Lăng Ưu giới gần vạn năm qua chưa từng có người phi thăng.

“Đương nhiên.” Vong Thông ngồi xổm xuống, vuốt đầu nàng, “Chỉ cần nghiêm túc tu luyện, tâm đạo đoạn chính, liền có cơ hội phi thăng.”

Hắn không phải đang lừa tiểu hài tử, đây chỉ là lời trêu chọc lương thiện cô vũ hậu bối mà thôi.

Không Hầu mới tới tu chân giới, đối với cái gì cũng thấy phi thường mới lạ, Vong Thông cảm nhận được nên đi rất chậm. Không Hầu nhìn thấy, có hoa cỏ không gió mà tự lay động, có động vật miệng nói tiếng người, thậm chí có loài sẽ phun nước, phun lửa.

Đi được nửa đoạn đường, Vong Thông phát hiện Không Hầu đang chú ý nhìn con thỏ bụi bặm liền nói: “Loại thỏ bình thường này không thích hợp làm sủng vật, ngày sau nếu con không muốn theo Ngự thú đạo thì tốt nhất không nên nuôi sủng vật, dễ dàng phân tâm.”

Không Hầu thu hồi tầm mắt, lắc đầu nói: “Không dưỡng sủng vật.”

Liếm liếm khoe miệng, con thỏ thoát nhìn nhiều thịt, nướng lên hẳn là rất ngon. Năm trước một vị phi tử phát giận, ném chết một con thỏ, nàng muốn nhặt về ăn, nào ngờ bọn cung nhân còn nhanh chân hơn, đến một sợi lông nàng còn không có sờ tới.

“Thật ngoan.” Vong Thông vỗ vỗ đầu Không Hầu, thần thanh khí爽, đệ tử tương lai này của hắn, vừa thấy liền bớt lo, tư chất như thế nào cũng không quan trọng, ngoan ngoãn là trọng yếu nhất.

Không Hầu xuất hiện, làm hắn đối với sinh vật tiểu hài tử này có nhiều chờ mong.

Nhưng mà đi vài bước hắn thấy Không Hầu vẫn còn nhìn theo tiểu thỏ không bỏ, nội tâm giãy dụa một phen, xoa đầu nàng nói: “Gặp được đồ vật yêu thích nếu không buông bỏ được thì đi mua đi.”

Đồ nhi tương lai còn nhỏ, ngẫu nhiên chịu theo nàng cũng không sao. Dù sao cũng là một con thỏ chỉ ăn cỏ, cũng không uống đồ ăn.

Không Hầu lắc đầu: “Không mua.”

“Tiểu nha đầu này.” Vong Thông ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn Không Hầu: “Tiểu hài tử có quyền lợi tùy hứng, chờ con về sau lớn lên, vì sư sẽ không chịu đựng nữa.” Hắn ở trên người đào a đào a, móc ra hai khối linh thạch để vào tay Không Hầu, “Đi thôi.”

Nắm trong tay hai hòn đá màu xanh âm áp, Không Hầu lắc đầu, chủ động dắt lấy tay Vong Thông: “Sư phụ, con không nuôi thỏ”

“Vậy nuôi chó con?” Vong Thông chỉ vào con chó nhỏ trong lồng sắt bên cạnh. “Con chó này nhìn đẹp hơn tiểu thỏ.” Tuy rằng nuôi chó tương đối tốn lương thực, nhưng chỉ cần đồ nhi thích, hắn có thể nhịn ăn một chút.

Không Hầu vẫn như cũ lắc đầu, đem linh thạch để lại vào tay Vong Thông, chỉ chiêu bài cách đó không xa, “Sư phụ chúng ta mua cái đó đi.”

Vong Thông quay đầu nhìn lại, bên kia là quán thịt nướng, mặt trên viết “Thịt thỏ nướng, hai mươi tệ một con”, giá chỉ bằng một phần năm con sủng.

Vong Thông lúc này mới minh bạch, thì ra tiểu đồ đệ nhìn chăm chăm con thỏ nhà người ta, không phải là do muốn nuôi sủng vật, mà là vì muốn ăn thịt a. Hắn đưa Không Hầu một viên linh thạch, hào sảng phát tay: “Đi mua.”

Thực mau Không Hầu xách hai chỉ thịt thỏ nướng trở về, bởi vì lớn lên đáng yêu, miệng lại ngọt nên còn được ông chủ tặng thêm một cánh gà nướng.

“Sư phụ, của người.” Không Hầu cười tủm tỉm đem phần thịt thỏ cùng cánh gà đưa cho Vong Thông, sau đó đem 60 linh ngọc chủ quán thối lại đưa cho hắn.

“Ăn ngon nha.” Không Hầu có chút đói, ăn thịt thỏ thành miếng to, hít hít cái mũi, mắt nhìn cánh gà chủ quán tặng trong tay Vong Thông, “Chủ quán là người tốt.”

“Ăn.” Vong Thông cười cười, không nói cho Không Hầu biết trong tiền thối lại có hai khối là giả. Hắn đem ngọc tệ giả bỏ vào tay áo, lên hũy đi, sau đó cúi đầu gặm thịt thỏ.

Dịp trừ tịch ngàn năm mới có một lần, Không Hầu vừa đến tu chân giới, rốt cuộc ăn hết thịt thỏ. Nàng ngẩng đầu nhìn không trung xinh đẹp, tâm tình sung sướng, tu chân giới thật tốt.

“Cái này cho con.” Vong Thông đem cánh gà trong tay đưa cho Không Hầu, “Ta không thích ăn cái này.”

“Cảm ơn sư phụ.” Không Hầu há to miệng, cắn một ngụm cánh gà Vong Thông đưa, mặt dính đầy dầu mỡ, tươi cười sáng lạn.

Nhìn tiểu đệ tử tương lai cười, Vong Thông nghĩ, đứa nhỏ vừa xinh đẹp, vừa ngoan ngoãn như vậy, đừng nói là cánh gà, liền muốn ăn cánh không tước,

cánh phượng hoàng, hấn cũng liều mạng lấy về a.

Vấn đề duy nhất, là dù hấn bỏ cả tính mạng. . .thì vẫn không lấy tới.

Oanh.

Bầu trời bỗng truyền ra tiếng nổ vang kịch liệt, Không Hầu khiếp sợ. Vong Thông lập tức ôm lấy nàng: “Đồ đệ ngoan không sợ, đây là phóng pháo hoa trừ tịch.”

Lúc này mặc kệ Không Hầu có tư chất tu đạo hay không, trong lòng hấn đã định nàng là đồ đệ của mình rồi.

Không Hầu ngẩng đầu, nhìn đến bầu trời xuất hiện rất nhiều ngôi sao xinh đẹp đang nhảy múa, cuối cùng hóa thành vệt sáng rơi xuống. Nàng duỗi tay đón, lại phát hiện ngôi sao này chỉ là hư quang, không có thật thể.

Trên đường vô số người hoan hô, nhảy nhót, vô cùng náo nhiệt.

Ngôi sao lập lờ bao lâu, Không Hầu liền nhìn theo bấy lâu, từ trước tới nay, nàng chưa bao giờ được thấy cảnh đẹp đến như vậy. Chỉ là nàng không hiểu vì sao trên bầu trời còn có ba chữ “Lục Thủy Cát” không ngừng chớp nháy.

“Năm nay tình tượng mê cảnh là Lục Thủy Cát bỏ tiền ra làm a, không hổ danh là đan dược danh môn, khí thế lớn tới như vậy.”

Nghe được lời mọi người nói, Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, thì ra người tu tiên cũng giống như phàm nhân, cũng coi trọng chiều bài quảng cáo sao.

Nhận được tin tức Vong Thông, lúc đồ đệ tìm đến Vong Thông, liền nhìn thấy sư phụ đang lôi kéo một tiểu nữ hài ngồi xổm góc tường, tay đầy dầu mỡ lo gặm thịt thỏ, không hề có hình tượng.

Nhìn thấy một màn này, đồ đệ lo lắng sốt ruột, sư phụ đây là lịch tâm kiếp thất bại, vô pháp tu đến Nguyên Anh đại giai, cho nên bắt chập tất cả?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại vWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Bao lì xì trừ tịch

Các đồ đệ thấp thỏm bất an đến gần Vong Thông, phát hiện hơi thở trên người sư phụ có điểm không thích hợp, giống như càng thêm nội liễm, khiến cho. . . cảm không tới sâu cạn.

Không Hầu thấy hai nam nhân trẻ tuổi đang nhìn chăm chăm mình, liền đem hai tay cầm thịt thỏ giấu giấu sau lưng, cẩn thận nhìn bọn họ không nói lời nào. Trên trời có quang ảnh vừa rơi xuống, không khí giờ phút nào như đang rung động.

Nhìn tiểu hài đang được sư phụ ôm trong ngực, Thành Dịch cùng Đàm Phong trợn mắt há mồm, sư phụ đi phạm trần lịch kiếp, như thế nào lúc trở về còn ôm theo một tiểu hài tử?

Thành Dịch so với Đàm Phong lớn hơn vài tuổi, tâm tư càng thêm trầm ổn, tiến lên hành lễ nói: “Đồ nhi cung nghênh sư phụ trở về.”

“Hai đồ nhi ngoan mau tới đây a.” Vong Thông nhìn thấy hai cái đồ đệ, đem xương thỏ trong tay ném xuống đất, nhìn hai huynh đệ một phen, “Vi sư rồi đi mấy năm nay, các con đều có đột phá, xem ra thường ngày không có chậm trễ tu luyện, tốt lắm, tốt lắm.”

Sư huynh đệ hai người nhìn đồng xương trước mặt: “Không dám quên sư phụ dạy bảo.”

“Ân” Vong Thông vừa lòng gật đầu, muốn đưa tay vuốt vuốt chòm râu, chợt nhớ tay còn dính dầu mỡ nên thôi.

Thành Dịch từ trong ngực móc ra một cái khăn tay đưa cho Vong Thông, Vong Thông không nhận ngược lại mỉm cười nhìn về phía Đàm Phong.

Đàm Phong cũng lấy từ trong tay áo ra một cái, dâng lên.

Là một sư phụ hào phóng, Vong Thông không chút do dự đưa cho Không Hầu một cái, chờ nàng lau tay xong mới nói: “Đây là hai vị sư huynh của con, Đại sư huynh Thành Dịch, Nhị sư huynh Đàm Phong.”

Không Hầu nghe vậy, đứng thẳng lên, quy quy củ củ chấp tay chào hỏi: “Không hầu ra mắt hai vị sư huynh.”

Nàng trộm đánh giá hai vị sư huynh, Thành Dịch Đại sư huynh, tướng mạo tuấn tú, trầm ổn. Đàm Phong Nhị sư huynh, làn da trắng nõn, cười lên rất nhìn rất vui vẻ, hòa ái.

“Đây là đồ đệ vì sư thu nhận ở phạm giới, gọi là Không Hầu, sau khi trở về sẽ tìm ngày lành làm lễ bái sư, cho nàng nhập vào môn hạ.”

Thành Dịch cùng Đàm Phong cảm thấy sư phụ tùy tiện đem một tiểu hài tử từ phạm trần về có chút kỳ quái, nhưng thân là đồ đệ, bọn họ không có hỏi nhiều, sợ tiểu hài tử nghe được suy nghĩ lung tung.

Thành Dịch ngồi xổm xuống, nhìn vào mắt Không Hầu: “Tiểu sư muội hảo.”

“Sư huynh hảo.” Không Hầu buông tay đang nắm góc áo Vong Thông ra, híp mắt nhìn Thành Dịch cười.

“Hôm nay không biết sẽ gặp tiểu sư muội, ta cùng Đàm Phong không kịp chuẩn bị lễ gặp mặt, mong tiểu sư muội đừng buồn.” Thành Dịch nhìn bất quá ngoài hai mươi, nhưng thực tế đã hơn một trăm tuổi, đối với sinh vật tuổi nhỏ đáng yêu, tự nhiên yêu thích.

“Không có.” Không Hầu nheo nheo túi tiền trống trơn bên hông, “Muội cũng không có chuẩn bị lễ gặp mặt.”

“Hai chúng ta đã hơn một trăm tuổi, còn có thể nhận lễ gặp mặt của tiểu hài tử muội.” Đàm Phong khom lưng, đưa hai tay hướng Không Hầu, “Đêm nay náo nhiệt như vậy, nhị sư huynh đưa muội đi dạo phố, mua chút đồ vật.”

Không Hầu có chút muốn đi, nhưng không có động đậy, quay đầu nhìn Vong Thông.

“Đi đi.” Vong Thông cười gật đầu, Không Hầu mới đi bước nhỏ đến trước mặt Đàm Phong, liền lập tức bị Đàm Phong ôm lên.

Không Hầu che mặt: “Nhị sư huynh, muội đã mười tuổi rồi.” Nàng từ lúc sáu tuổi, đã không có để người khác ôm đi, sau khi giang sơn Cơ gia suy tàn, thì càng không có ai muốn ôm nàng nữa rồi.

Lúc ở tiệc tối, bởi vì cảm xúc kích động, thời điểm sư phụ ôm nàng, nàng không có cảm giác gì, bây giờ nghĩ lại có chút ngại ngùng.

“Ân, ta đã 160 tuổi, so với muội lớn hơn 150 tuổi.” Đàm Phong thấy có người bán điểm tâm tiểu hài tử thích ở gần đó, vừa lấy ra linh thạch muốn mua, đã bị Không Hầu nắm tay lại, nhỏ giọng thì thầm bên tai: “Nhị sư huynh, sư phụ nói, đồ ăn điểm tâm bên ngoài không sạch sẽ.”

“Không có việc gì, chỉ ăn chút thôi, không sao.” Đàm Phong đưa người bán rong năm khối linh thạch, đem điểm tâm đưa cho Không Hầu, “Ném thử xem.”

Có thể mang tiểu muội muội ăn thịt thỏ hai mươi ngọc tề một con, sư phụ nơi nào cảm thấy điểm tâm ba linh thạch một hộp không sạch sẽ, rõ ràng chính là trong túi không có tiền, còn muốn gạt tiểu hài tử.

Không Hầu ôm hai hộp điểm tâm, cười sáng lạng nhìn Đàm Phong, sư phụ là người tốt sư huynh cũng là người tốt.

Tu chân giới, thật sự là quá tốt.

Đứng ở xa Vong Thông thấy nhị đệ tử mang Không Hầu đi mua điểm tâm vừa rồi hẳn không đủ tiền mua, liền tự nhiên sờ sờ chóp mũi.

“Sư phụ đi phạm trần mấy năm nay, con và Đàm Phong vô cùng lo lắng, không biết...” Thành Dịch có chút không dám hỏi, sư phụ dừng bước tu vi ở Kim Đan đã hơn bốn trăm năm, nếu bây giờ lại không thể đột phá, sư phụ liền chỉ còn lại mười năm nguyên thọ.

Ở Kim Đan kỳ, sư phụ là thiên tài ngàn năm khó gặp, lại không ai ngờ tới, cuối cùng lại mắc vào tâm cảnh. Nghe nói trước khi tu đạo, trong nhà sư phụ làm nghề bán đường họa, lại từng được quan nhất phẩm khen. Lúc đó sư phụ trẻ người non dạ, liền có một cái lý tưởng, đợi hán lớn lên làm đường họa nhất định sẽ được người trong hoàng cung yêu thích.

Ai sẽ nghĩ đến, tu sĩ sống hơn 900 năm, lịch kiếp lại là làm ra đường họa được hoàng thất ca ngợi đây? Người trong hoàng thất ai lại để tâm tới một lão nhân bán đường họa được không?

Gần trăm năm, Vong Thông từng làm không ít đường họa cho người khác, cũng nhận được rất nhiều kích lệ, trong đó có không ít thuộc giới hoàng thất, nhưng mà hán như cũ không có vượt qua tâm kiếp, bởi vì những lời tán thưởng đó là vì thân phận của hán, tu vi của hán.

Không có bất kì người nào vì thích đường họa hán làm mà kích lệ.

Nếu thời gian có quay trở lại, Vong Thông nhất định phải nỗ lực dạy dỗ chính mình năm đó, phải có tiền đồ một chút, như thế nào lại muốn dựa vào làm đường họa lại được hoàng tộc kích lệ, đây là cái loại đầu óc gì?

Nhưng mà lý tưởng khi còn nhỏ mới là lý tưởng thuần khiết nhất, nhiều người tu đạo thấy suy nghĩ của mình lúc nhỏ thật ấu trĩ, nhưng nếu không có những suy nghĩ này, thì liền không có họ của hôm nay.

Giống như Vong Thông còn nhớ rõ lý tưởng của mình lúc nhỏ còn tốt. Có nhiều tu sĩ sớm đã quên đi ước nguyện ban đầu, lẫn lộn tìm cách vượt tâm kiếp, đến cuối cùng lúc chết cũng không biết mình đã từng có ý nguyện to lớn gì?

Chính vì vậy, tu chân thế gia ngay từ nhỏ đã giáo huấn hài tử, tuyệt đối không thể tùy tiện hạ hứa nguyện, nói không chừng ngày nào đó liền hối hận.

Ngư Thú Môn đã từng có vị trưởng lão, khi còn nhỏ lập hạ hoang đường nguyện vọng “Lớn lên sẽ cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân.” Cuối cùng khi nguyên

thọ đã tận, đừng nói thiên hạ đệ nhất mỹ nhân, đến một cái mỹ nhân coi trọng hần còn không có, quả thực khiến người nghe thương tâm, người thấy rơi lệ, đã chết còn bị lấy ra làm ví dụ phản diện cho hậu nhân.

So với vị trưởng lão Ngự Thú Môn này, Vong Thông còn có lý tưởng tốt hơn nhiều, cũng không khiến người nghe phải phì cười.

Khi được đại đồ đệ hỏi vấn đề có chút xấu hổ này, Vong Thông thẳng sống lưng, ưỡn ngực: “Vi sư năm đó chính là một trong mười đại thiên phú của giới tu chân, tâm kiếp nho nhỏ này có gì khó? Vi sư không chỉ vượt qua tâm kiếp, mà tu vi còn đại tăng. Phá Nguyên Anh tiến vào Xuất Khiếu cảnh.

“Thật sự?” Thành Dịch đại hi.

“Đương nhiên” Vong Thông lưng đã thẳng càng thẳng.

“Chúc mừng sư phụ.” Thành Dịch mừng không xiết, “Sắc trời không còn sớm, chỉ bằng chúng ta trở về trước, ngày mai lại đi nội môn thông báo?”

“Gấp cái gì? Ngày mai vi sư về vang trở về, liền làm cho bọn coi thường chúng ta phải chống mắt lên mà nhìn.” Vong Thông phui phui quần áo, “Ta đây thiên tài vẫn là thiên tài.”

Thành Dịch biết sư phụ nhà mình chết ở sĩ diện, liền nói phụ họa theo: “Sư phụ nói phải.”

“Thành Dịch a.” Vong Thông chà xát tay, “Sư phụ ở phạm giới đã lâu, cũng không biết giới tu chân đang thịnh hành phục sức kiểu gì, con đêm nay cực nhọc một chút, vì vi sư chuẩn bị một chút.”

“Vâng” Thành Dịch nhìn đằng kia Không Hầu cùng Đàm Phong đang ngồi xỏm cùng nhau, dùng vọt nhỏ vớt tiểu ngư, “Hoàng tộc giúp sư phụ lịch kiếp thành công, chính là vị tiểu sư muội này?”

Sư phụ mang tiểu sư muội từ phạm giới về, không biết tư chất ra sao, nhưng trên người lượn lờ long khí, nhưng cổ long khí này vô cùng mỏng manh, tư vi không tới Tâm Động kì thì sẽ không cảm nhận ra.

Vong Thông nhìn theo ánh mắt Thành Dịch, khẽ gật đầu.

Thật ra, ban đầu hắn đã cảm thấy tâm kiếp này sẽ không qua được. Hắn che giấu thân phận, che giấu năng lực, chỉ làm cái lão nhân bán đường họa bình thường, đến tiếp cận hoàng thất đã khó, làm sao tưởng được họ khích lệ tới.

Hắn ở phạm giới suốt tám năm, mặc kệ mưa to gió lớn, đều bày hàng buôn bán, tìm kiếm cơ duyên. Không ngờ thời điểm hắn tuyệt vọng, Không Hầu xuất hiện, hắn thành tựu.

Không Hầu phá hư năm cái vọt nhỏ, mặt nhỏ tức giận thở phì phì, đồ vật ở tu chân giới vì sao lại yếu ớt như vậy, một con cá nặng cũng không vớt được.

“Tiểu cô nương, không bằng bỏ thêm một viên linh thạch nữa xem sao? Tiểu ngư này buổi tối có thể phát quang, thả trong ly lưu li, đặc biệt đẹp.”

“Không thử.” Không Hầu lắc đầu đứng dậy, “Nhị sư huynh, chúng ta đi tìm sư phụ.”

“Sao lại không thử?” Đàm Phong biết tiểu cô nương đều thích loại Đèn lồng cá biết phát sáng này, tiểu sư muội lúc này còn thích, như thế nào nói không vớt liền không vớt nữa?

“Bởi vì làm người phải biết một vừa hai phải, nếu cứ giữ lòng tham sẽ càng chịu nhiều tổn thất.” Không Hầu ôm hộp điểm tâm, có thể có điểm tâm xinh đẹp như vậy, nàng đã thấy thỏa mãn rồi.

Đàm Phong nghe được lời này, tâm tình có chút phức tạp, tiểu hải tử còn nhỏ như vậy, làm sao lại có ý tưởng này?

Hắn cầm lấy hộp điểm tâm trong ngực Không Hầu, ném linh thạch cho người bán hàng rong, “Mới dùng năm cái vọt nhỏ thì tính là tham lam gì? Thử lại! Tiền của nhị sư huynh đều cho muội, không thử liền lãng phí.”

Không Hầu nhìn chằm chằm mười cái vọt trong tay Đàm Phong, nghĩ nghĩ, nghiêm túc nói: “Lãng phí đáng xấu hổ, có phải không?”

“Phải.” Đàm Phong dứt khoát gật đầu đồng ý.

Không Hầu cầm lấy vọt nhỏ, “Nhị sư huynh nếu muội vớt được cá sẽ tặng cho huynh.”

Đàm Phong ngồi xỏm bên cạnh đại bồn nhìn tiểu nữ hài, thấy nàng mím chặt môi, ánh mắt chuyên chú quan sát cá bơi qua bơi lại, về sau lại vớt hụt, cũng không có tức giận, mà càng thêm nghiêm túc quan sát.

Khi dùng tới cái vọt thứ bảy, nàng đã vớt được một con cá nhỏ.

“Nhị sư huynh!” Không Hầu cười đến mắt híp lại thành một đường. Nàng đem cá cẩn thận để vào ẩm sành, nhét vào tay Đàm Phong, “Tặng cho huynh.”

“Cám ơn muội.” Đàm Phong cầm ẩm sành, vui mừng hơn hờ cảm tạ, dường như Không Hầu đã tặng hắn lễ vật phi thường ghê gớm.

Chờ khi sư huynh muội hai người ôm ấm sảnh trở về, trên mặt còn dính nước bị ca bắn lên, cười giống như hai tên ngốc.

Thành Dịch nhìn hai người, lại nhìn sư phụ đang vờ cao thâm bên cạnh, thở dài nói: “Đi, trở về thôi.”

“Đại sư huynh chúng ta ở trên mây trắng sao?” Dù sao trong thoại đều viết như vậy.

Thành Dịch ngẩng người, cười nói: “Không chúng ta ở khách điểm phía trước.”

Không Hầu bưng tỉnh, thì ra tu chân giới cũng có khách điểm.

Đang nghĩ ngợi, bỗng nhiên trên bầu trời có tiếng tiên nhạc vang lên, ngẩng ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy không trung có tòa cung điện lưu ly bay qua, vô số mỹ nữ y phục rực rỡ đang ca múa, trên tiên cung rơi xuống vô số túi gấm màu đỏ.

Không Hầu nhìn không được đuổi tay, có hai cái túi gấm tự động rơi xuống lòng bàn tay nàng.

“Đây là cái gì?” Không Hầu vuốt túi gấm mềm mại, có chút tò mò. Nhưng mà Vong Thông đang lo đưa tay đón túi gấm, không kịp trả lời nàng.

“Đây là tu chân giới phát lì xì.” Thành Dịch thấy lại có hai cái túi gấm tự động rơi trên người Không Hầu liền nói: “Xem ra phúc vận tiểu sư muội năm sau sẽ rất tốt.”

Không Hầu lúc này mới phát hiện, mấy túi gấm này đều tự động bay tới trong tay người, nếu có ác ý muốn đoạt, túi gấm liền bốc cháy.

Tu chân giới thật thần kỳ, tới túi gấm cũng có khí tiết đến như vậy, nói không cho liền không cho, thà làm ngọc vỡ còn hơn ngồi lạnh.

Thật mau trong ngực Không Hầu liền chất đầy bảy, tám cái túi gấm, vòng tay nàng nhỏ ôm tràn ra ngoài. Nàng ngẩng đầu nhìn lên cung điện trên không trung, loáng thoáng thấy trên mặt cung điện có ba chữ “Ngự tiêu môn”.

Tu chân phái này thật khảng khái, phóng khoáng, nàng rất thích nơi này.

Vừa nghĩ như vậy, một cái túi kim sắc liền rơi vào ngực nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Ngự tiêu môn---tu chân giới Alibaba.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: Túi gấm

Dù đã nhiều năm không xuất hiện ở tu chân giới, nhưng Vong Thông vẫn cảm thấy, mình đoạt bao lì xì, vận may vẫn kém như vậy.

“Ưu đãi giảm 20% pháp khí.”

“Đặc biệt giảm giá pháp y.”

Vong Thông mở túi gấm nhìn phiếu ưu đãi giảm giá của Ngự tiêu môn, nội tâm bi thương, hẳn đây là căn bản không mua nổi đồ vật của Ngự tiêu môn.

Tùy tùy tiện tiện một kiện pháp y, đều từ mấy trăm đến hơn một ngàn linh thạch, đừng nói giảm 20%, giảm 90%, hẳn cũng không mua nổi.

Quay đầu nhìn hai đồ đệ, một đứa “phiếu tặng 50 linh thạch”, một đứa “phiếu tặng 50 linh thạch”, cái này so với khuyến mãi giảm giá này nọ thực tế hơn rất nhiều, đáng tiếc loại môn phái gian giá giống như Ngự tiêu môn này, căn bản không có khả năng sẽ phát nhiều phiếu trúng thưởng.

Vong Thông đem phiếu mua ưu đãi cho vào ống tay áo, nỗ lực làm chính mình không lộ ra cảm xúc ghen ghét. Con đường tu chân, thực lực rất quan trọng, tuy rằng may mắn thường mang lại sự huyền diệu bất ngờ, nhưng ai lại có thể cả đời đều dựa vào may mắn.

Năm đó khi nhận lấy hai đồ đệ này, hẳn còn ghét bỏ hai hài tử căn cốt bình thường, nào biết hai đứa nhỏ này số phận cũng thực hảo, tốc độ tu luyện so với thiên kiều chi tử danh môn cũng không thua kém, vận khí cả cuộc đời của hẳn đều được dùng ở thu nhận hai đồ đệ này.

Cũng may hai đồ đệ này rất hiếu thuận, thường thường ở thời điểm hấn gian nan, đều sẽ đứng ra vì hấn giải nạn. Nghĩ như vậy, trong lòng Vong Thông lại cao hứng, của đồ đệ không phải là của hấn sao, nước phù sa không chảy ra ruộng ngoài.

“Sư phụ.” Giọng trẻ con mềm mại vang lên, tiểu cô nương tóc xoắn hai bên ôm một đống túi gấm, mặt tròn nhẵn thành bánh bao, “Con cầm không hết.”

“Đưa qua bên này.” Đàm Phong lấy ra một cái túi lớn, để bao gấm của Không Hầu vào, sau đó nắm tay nàng nói: “Tiểu sư muội vận khí thật tốt, cùng ta về khách điểm từ từ mở bao li xì.”

“Ân.” Không Hầu gật đầu, đối với túi gấm này vô cùng tò mò, “Túi này có thể đổi được thật nhiều tiền sao?”

Đàm Phong muốn nói không phải như vậy, nhưng nhìn ánh mắt chờ mong của tiểu sư muội đành trái lương tâm nói: “Ân, có thể. Tiểu sư muội vận khí thật tốt, chúng ta đều không có nhặt được nhiều như vậy.”

Tiểu hài tử sao, chính là luôn muốn được người lớn khích lệ.

Không Hầu nghe Đàm Phong nói như vậy thật cao hứng, nàng vừa tới Tu chân giới là có thể có được nhiều bao li xì, sư phụ cùng sư huynh nhất định sẽ càng thêm thích nàng.

Tới khách điểm, sau khi cảm giác mới lạ tìm tòi qua đi, Không Hầu liền đoan chính ngồi trên ghế, nhìn ba người Vong Thông, chờ mong nói: “Tuy rằng mọi người không có lấy được nhiều bao li xì, nhưng cũng tuyệt đối đừng khổ sở, chờ con có được thứ tốt, nhất định sẽ chia cho mọi người.”

Vong Thông yên lặng uống trà, suy nghĩ có nên thương lượng với Ngự tiêu môn, làm cho đồ đệ của hắn được vui vẻ một chút hay không?

“Thật sự?” Đàm Phong lộ ra biểu tình kinh hãi, “Nếu được như vậy thì quá tốt.”

“Ân” Không Hầu gật mạnh đầu, “Muội nói chuyện sẽ giữ lời.”

Nàng cũng không phải tiểu hài tử hai, ba tuổi, cũng sẽ không nuốt lời.

Sau khi lập lời hứa quan trọng, Không Hầu bắt đầu mở bao li xì, nàng ngẩng đầu nhìn Đàm Phong: “Nhị sư huynh, muội mở bao li xì, huynh tới xem được không?”

“Được.” Đàm Phong rất có hứng thú cùng tiểu sư muội chơi trò mở hồng bao này.

“Phiếu trúng thưởng mười linh thạch.”

“Phiếu trúng thưởng hai mươi linh thạch.”

Vong Thông nâng mí mắt nhìn tiểu đồ đệ, xem mấy năm hắn không ở tu chân giới, nhị đồ đệ cũng tích góp được không ít, có thể lấy ra nhiều như vậy linh thạch để hồng tiểu hài tử.

““Phiếu... phiếu trúng thưởng một trăm linh thạch.” Đàm Phong cầm lấy chén trà trên bàn uống cho thuận giọng.

Cái này đến Thành Dịch cũng phải đưa mắt nhìn, tiểu sư muội còn một đồng túi gấm chưa xem, sư đệ muốn làm sư muội vui vẻ, định xuất hết gia tài?

“Phiếu trúng thưởng một kiện pháp y.”

Vong Thông nhin không được lời kéo tay áo nhị đồ đệ lên truyền mật âm: “Tiểu nhị, pháp y Ngự Tiêu môn rất đắt, Không Hầu còn nhỏ, sẽ lớn rất nhanh, có cần thiết phải mua quần áo đắt như vậy không?”

“Sư phụ...” Đàm Phong đem cái phiếu tặng đẩy đến trước mặt Vong Thông, nhìn Vong Thông đầy hoài nghi: “Sư phụ có phải hay không đi phạm trần phát hiện số Không Hầu đặc biệt tốt, nên lên lút lừa về.”

“Nói hươu nói vượn, vì sư là người như vậy sao?” Vong Thông tủm tỉm cười sờ sờ đồng phiếu tặng trên bàn.

Đàm Phong:.....

Thật sự rất giống.

Kiểm tra hết túi gấm, thầy trò ba người tính cho Không Hầu một chút, đại khái có thể đổi được hơn năm trăm linh thạch, còn có pháp y giá trị ít nhất sáu trăm linh thạch, này thật coi như tiền trên trời rơi xuống.

Vong Thông càng thêm chua xót, không nghĩ tới tiểu đồ đệ mới đến tu chân giới hai canh giờ, đã có nhiều tiền hơn lão nhân gần ngàn tuổi như hắn, cái này có còn tồn nghiễm của sư phụ nữa hay không?

“Đúng rồi.” Không Hầu sờ sờ tay áo, móc ra một cái kim sắc túi gấm, “Đây cũng là vừa rồi nhận được, có lợi ích gì không?”

Nhìn chằm chằm túi gấm trong tay Không Hầu, Vong Thông rốt cuộc vô pháp ức chế ghen ghét cảm tình.

Kim sắc túi gấm, Ngự Tiêu môn mỗi năm trừ tịch chỉ phát một cái, năm nay như thế nào lại nằm trong tay tiểu đồ đệ.

Trầm mặc hồi lâu, Vong Thông vỗ bàn đứng lên.

“Sư phụ?” Không Hầu đang cùng hai sư huynh sắp xếp phiếu tặng, hoảng sợ mở to mắt nhìn Vong Thông.

“Ngày mai trở về, vì sư liền đi Ngũ Hành Đường đăng kí, cho con bài sư nhập môn.” Vong Thông nghĩ nghĩ lại nói tiếp: “Càng nhanh càng tốt.”

Không Hầu liên tục gật đầu: “Hảo nha hảo nha.”

Sau khi nói xong, nàng đem phiếu tặng linh thạch đẩy tới trước mặt Vong Thông: “Sư phụ, đây là của người.”

Một trăm năm mươi linh thạch.

Vong Thông nhìn phiếu tặng linh thạch, lại nhìn tiểu đồ đệ đang tươi cười trước mặt, cười sờ sờ đầu nàng: “Con giữ đi, trên người tiểu cô nương, phải có tiền tiêu vật.”

Không Hầu khó hiểu: “Đây là phần của người.”

“Đưa nhỏ ngọc, con tặng cho vị sư, vị sư thu được. Cái này.....” Vong Thông nỗ lực dời tầm mắt khỏi đồng linh thạch, “Cái này coi như là tâm ý sư phụ, trưởng giả tặng đồ không thể từ chối, con có hiểu không?”

Không Hầu nghĩ nghĩ đoạn quan hệ, con tặng người, người nhận xong lại tặng lại cho con, gật gật đầu: “Cảm ơn sư phụ, người thật tốt.”

Vong Thông bắt đắc dĩ mà sờ đầu nàng, đứa nhỏ này như thế nào lại ngây ngô như vậy, nếu hấn là cái tu sĩ tâm thuật bất chính, cả đời đứa nhỏ này liền như vậy bị hủy đi.

Aiii. Hấn về sau, vẫn cẩn thận trông coi thật tốt.

Đêm khuya, nằm ở nơi xa lạ, Không Hầu không ngủ được, nàng từ gối đầu lấy ra túi gấm kim sắc, bên trong có một miếng ngọc thạch nhỏ, cầm trong tay vô cùng thoải mái, toàn thân nhẹ nhàng. Sư phụ nói, ngọc thạch giúp tăng cường kinh mạch, có lợi với tu luyện.

Tu luyện là cái gì?

Giống như trong thoại bản tu tiên, ngồi xếp bằng hiểu được Bát Hoang Lục Hợp Linh khí cùng ngũ hành sao?

Nghĩ như vậy, nàng từ trên giường bò dậy, ngồi xếp bằng một hồi, không có cảm nhận được linh khí, mà chỉ thấy lạnh, hai chân cũng tê rần.

Hậm hực nằm ở trong chăn, Không Hầu lại lo lắng, vạn nhất nàng không có thiên phú tu luyện, sư phụ cùng sư huynh có thể hay không đưa nàng trở về hoàng cung?

Chính là.....

Nàng sờ sờ ngọc thạch làm nàng cảm thấy vô cùng thoải mái, nàng thà rằng ở nơi xa lạ, cái gì cũng không hiểu tu chân giới này cũng không muốn trở về tòa kim bích huy hoàng trong hoàng cung kia.

Nơi đó không có người thích nàng, cũng không có người để ý đến nàng.

Ở trên giường lăn qua lộn lại thật lâu, Không Hầu rốt cuộc cũng ngủ. Nàng mơ thấy Cảnh Hồng Đế mang quân tiến vào hoàng cung, nàng một mình chạy trong một ngõ nhỏ thật dài, chạy thật vội, chạy mãi chạy mãi vẫn không thấy đường ra.

Tiếng chém giết ngày càng gần, nàng không ngừng chạy, không ngừng chạy, ruột cuộc thấy được một cánh cửa, cái cửa này mở rộng ra, phía sau là mây trắng xóa, có chim bay bướm lượn vô cùng tự do tự tại.

“Tiểu sư muội.”

Không Hầu mở hai mắt ra, ngơ ngát nhìn màn lụa.

“Tiểu sư muội, ta vào được không?”

Một lát sau, Đàm Phong cầm một bộ quần áo đi vào. Thấy Không Hầu còn nằm trên giường cười nói: “Còn nằm trên giường sao, huynh gọi bà tử tới chải đầu cho muội, muội biết mặc quần áo sao?”

“Nhị sư huynh.” Không Hầu gật gật đầu, “Muội biết mặc mà.”

“Huynh ra ngoài trước, muội không cần vội.” Đàm Phong để quần áo lại rồi đi ra ngoài, mới nói với Thành Dịch đang chờ, “Tiểu nha đầu đã thức, sao huynh biết tiểu sư muội không biết chải tóc?”

“Nàng chính là công chúa hoàng tộc giúp sư phụ độ kiếp thành công.” Thành Dịch cùng Đàm Phong đi về phòng mình, “Tuy muội ấy trong cung có khả năng không được chăm sóc tốt, nhưng loại chuyện chải đầu thay y phục này, thì cũng phải có người hầu hạ.”

Nếu muội ấy biết búi tóc, thì đêm qua đã không xoắn tóc suốt chặn đường.

“Về tới sư môn thì làm sao bây giờ?” Đàm Phong liên tục lắc đầu, “Đệ sẽ không chải đầu cho tiểu cô nương đâu.”

Thành Dịch nhìn Đàm Phong chăm chăm một lúc, đen mặt nói: “Huynh cũng sẽ không.”

Sư huynh đệ hai người nhìn nhau, trăm ngàn lần không nghĩ tới, vấn đề nan giải đầu tiên nuôi tiểu sư muội, chính là chuyện chải đầu.

Không Hầu thay quần áo nhị sư huynh chuẩn bị, trên áo có đính lông xù xù, mặc vào như hồ ly nhỏ, dù có người không thích tiểu hài tử nhìn thấy, cũng muốn khen một tiếng đáng yêu.

Bà tử chải đầu nhìn thấy, cũng búi một kiểu tóc thích hợp, hai bên tạo hai búi tròn tròn, lại cài thêm hai cục lông nhỏ, trông càng giống tiểu hồ yêu hơn.

Ba thầy trò Vong Thông nhìn thấy, mấy đại nam nhân liền lập tức minh bạch, vì sao chúng lão nhân trong môn phái lại thích khoe khoang hài tử hoặc tiểu đồ đệ của họ đến như vậy.

“Bên ngoài tuyết rơi.” Thành Dịch đi tới trước mặt Không Hầu nói: “Huynh dẫn muội đi.”

Không Hầu đem tay nhỏ mềm mại đưa đưa vào trong tay Thành Dịch, Thành Dịch nở nụ cười thỏa mãn: “Đi, sư huynh dẫn muội đi dạo phố, mua đồ.”

Vong Thông:.....

Đồ nhi, nửa canh giờ trước, vì sư muốn mua thêm vài bộ quần áo, con còn nói trên người không có mang theo đủ tiền mà.

Cái đồ đệ từ bất hiếu này!

Mua đồ tặng cho sinh vật đáng yêu chính là thiên tính của mọi người, cũng không thể trách Thành Dịch a. Thành Dịch mua cho tiểu sư muội thêm vài bộ đồ lông xù, phiếm xinh đẹp mới rao bán, mua xong mới quay đầu nhìn sư phụ bị hấn vút bỏ: “Chúng ta trở về....sư phụ?”

Vong Thông trên người mặt hoa phục mới run lên, banh mặt duy trì hình tượng cao nhân: “Ân”

Hắn muốn cho toàn bộ môn phái biết, Vong Thông hắn đã về vang trở lại, lại còn trực tiếp lướt qua Nguyên Anh kỳ, thẳng tiến vào Xuất Khiếu kỳ đại năng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Vân Hoa Môn

Ung thành là châu lớn ở Lăng Ưu giới, thế lực tu chân bản địa Ung Thành toàn bộ chỉ thuộc Vân Hoa Môn. Các tông phái khác tuy có xuất hiện ở Ung Thành, hơn nữa còn mở các loại cửa hàng, nhưng thế lực chủ yếu không ở nơi này.

Ung Thành đất đai màu mỡ, khí hậu bốn mùa ôn hòa, là phong thủy bảo địa hàng đầu của Lăng Ưu giới. Có lẽ chính vì nguyên nhân nơi này khí hậu đường người, cho nên bá tánh sinh sống nơi đây có tính cách chậm rì rì, làm việc chậm rì rì, thậm chí tới tu sĩ, cũng không có tâm cảnh bằng tu sĩ ở nơi khác.

Mấy ngàn năm trước, thời điểm ở Tu Chân giới còn lạc hậu, Ung Thành còn được gọi là Đọa Lạc Thành, bởi vì rất nhiều tu sĩ tới đây, thì bắt đầu trở nên “Không chí tiến thủ”, chỉ nhân nhả sống qua ngày.

Năm tháng trôi qua, người Tu Chân giới ngày càng nghĩ thoáng đi, thì lúc này Ung Thành cũng rốt cuộc thoát khỏi danh hiệu “Đọa Lạc thành”. Nhưng là những người trẻ tuổi mang hi vọng, nhiệt huyết tu chân sôi sục, lúc muốn gia nhập môn phái, vĩnh viễn đều không nghĩ lựa chọn Vân Hoa Môn. Vân Hoa Môn đối với thành kiến này vô cùng bất đắc dĩ, đối với chuyện này làm không ít tuyên truyền, chỉ đáng tiếc hiệu quả không đáng kể. Thời gian qua đi, Vân Hoa Môn cũng cũng tâm lạnh nước, hết thấy tùy duyên.

Nhưng mà trường môn Vân Hoa Môn từ trước đến nay vẫn tâm lặng như nước, hôm nay tâm tình một chút cũng không bình tĩnh. Bên dưới hắn, còn có người không thể bình tĩnh hơn, đó là Thần Hà Phong phong chủ.

Vân Hoa Môn, có năm phong chủ, ba vị trưởng lão bề quan, ba vị này mọi chuyện đều mặc kệ, trừ phi vào thời khắc sinh tồn, bằng không ai cũng đường mong ba vị này sẽ xuất hiện.

“Chương môn, Vong Thông thật sự.....về tới rồi?” Thần Hà Phong phong chủ ôm một tia hi vọng mong manh, trong lòng giãy dụa.

“Vừa rồi đại đệ tử Vong Thông báo tin, nói Vong Thông đã từ phạm trần về tới.” Chương môn thấy Thanh Nguyên bộ dáng như vậy, nhin không được nói: “Người nói người lúc trước trêu chọc hắn làm gì, hiện tại hắn trở về, không phải đánh người một trận, thì cũng là hủy một nửa Thần Hà Phong của

ngươi một phen. Đến lúc đó truyền ra ngoài, toàn bộ Lăng Ưu giới đều phải chê cười.”

“Dù sau Lăng Ưu giới cũng đã chê cười chúng ta mấy ngàn năm, thêm chuyện này nữa cũng không nhiều.” Bên kia Ngô Dương Phong Phong chủ Bùi Hoài nhỏ giọng nói: “Có gì phải đặc biệt lo lắng, đợi sư huynh về rồi nói.”

“Ngươi không nói lời nào, tâm tình của ta liền hảo.” Chương môn Hành Ngạn trừng mắt nhìn Bùi Hoài một cái, hấn đòi trước tạo bao nhiêu nghịet, mới phải làm chương môn một cái môn phái như vậy?! Không có đứa nào ra hồn, ăn thì không ai bằng, còn làm thì không bằng ai.

Bùi Hoài cùng Thanh Vân nhìn nhau, không dám nói nữa. Mặt khác hai vị phong chủ càng làm ra bộ dáng không liên quan gì tới mình, phản phát như tác dụng duy nhất của bọn họ là đến cho đủ dân số.

Koong koong koong

Đại chuông bốn phải vang lên ba tiếng, đây là nghi thức trọng yếu đón người trong phái đi xa trở về, thể hiện sự tôn trọng cùng tưởng niệm của đệ tử đối với trưởng bối.

Tiếng chuông vừa dứt, Thanh Nguyên liên tục đổi vài kiểu ngồi, dùng hành động minh họa hết sức chính xác câu đứng ngồi không yên.

Vân Hoa Môn, nằm trên đỉnh núi cao, có thêm đá nổi thẳng từ chân núi lên tiên môn, bước lên con đường này, liền đại biểu từ nay cùng phạm trần xa cách, đi vào con đường tu chân.

Không Hầu bị Thành Dịch nắm tay đứng trên phi kiếm, nàng nhìn thêm đá trắng tuyết uốn lượn, mơ hồ không thấy được điểm cuối dưới chân, trong lòng tỏ mò, nàng trước nay chưa từng thấy qua thêm đá lớn tới như vậy.

“Đây là Vân Tiên lộ, mỗi một môn phái đều có một con đường như vậy. Người thường muốn gia nhập môn phái, đều phải đi qua con đường này, thì mới có tư cách lưu lại.” Thành Dịch giới thiệu kiến trúc Vân Hoa Môn cho Không Hầu, “Bên kia là nơi chúng ta cư trú, Tê Nguyệt Phong.”

Nhìn theo phương hướng Thành Dịch chỉ, phía tây có một đỉnh núi, mây mù lượn lờ, tràn ngập cảm giác thần bí. Bất quá nàng hiện tại không dám nói lời nào, sợ sư phụ cùng sư huynh đột nhiên nhớ ra nàng còn không có đi qua Vân Tiên lộ, liền đem nàng ném xuống chân núi khiến tự mình đi lên.

Thành Dịch cho rằng Không Hầu là vừa đến Lăng Ưu giới nên còn không quen, không có nghĩ nhiều, mang theo Không Hầu đáp xuống Diễn Võ Trường. Đệ tử trong Diễn Võ Trường tất cả đều mặc áo ngoài màu lam, nhìn thấy Thành Dịch lại đây, liền sôi nổi thu hồi vũ khí, hướng Thành Dịch hành lễ. Là đại đệ tử thân truyền của Tê Nguyệt phong, địa vị trong sư môn của Thành Dịch rất lớn.

“Chư vị sư muội, sư đệ không cần đa lễ.” Thành Dịch sửa vài động tác kiếm pháp cho mấy vị đệ tử, Không Hầu đứng xem bên cạnh.

Không Hầu không hiểu kiếm pháp, chỉ cảm thấy bọn họ múa kiếm so với biểu diễn trong cung đẹp hơn rất nhiều, lại còn không sợ lạnh, thời tiết như vậy mà mặc cẩm y, nhìn vật áo bay bay, đẹp thì có đẹp nhưng mà không có giữ ấm a.

Nàng hướng lên bầu trời nhìn nhìn, sư phụ cùng nhị sư huynh đi đâu vậy?

Đang nghĩ ngợi, bỗng thấy bầu trời bỗng dung mây đỏ quay cuồng, gió to thổi tuyết bay tứ tung, sư phụ mặc bạch y, đứng trên tiên hạc từ từ mà đến.

Xuy.

Nàng giống như nghe được tiếng đại sư huynh cười khê, nhưng mà lúc quay đầu nhìn lại, chỉ thấy mặt đại sư huynh đang nghiêm túc nhìn.

Chẳng lẽ nàng nghe lầm?

Thấy Vong Thông dẫn tiên hạc trực tiếp bay vào chủ điện, Thành Dịch nói với Không Hầu: “Đi thôi, chúng ta đi vào.”

“Nga.” Không Hầu ần ần cảm thấy trong tầng mây dường như có bóng dáng người nào đó, hơn nữa cũng không thấy nhị sư huynh đâu.

“Đại sư huynh, nhị sư huynh đâu?”

“Nhị sư huynh muội.” Thành Dịch ngẩng đầu nhìn trời, “Đệ ấy đang giúp sư phụ làm một chuyện rất quan trọng.”

Không Hầu nhìn mặt đại sư huynh, tự nhiên cảm thấy, biểu tình này dường như đang nhớ lại cái chuyện xưa nào đó, đại khái là người lớn nhiều phiền não đi. Đi theo Thành Dịch được một đoạn, Không Hầu nhỏ giọng nói: “Đại sư huynh, mấy sư huynh sư tỷ luyện kiếm đẳng kia hình như đang nhìn trộm chúng ta.”

“Không cần để ý.” Thành Dịch sờ sờ đầu Không Hầu, “Người trẻ tuổi lòng hiếu kỳ nặng, tu hành còn chưa đủ.”

Không Hầu quay đầu nhìn mấy vị sư huynh sư tỷ đó, bọn họ liền sôi nổi thu hồi ánh mắt, rất giống với mấy vị đại thần tiên triều, rõ ràng là rất muốn nhìn nàng, lại làm bộ dáng vẻ chuyện gì cũng chưa xảy ra.

Quả nhiên thế giới người lớn, luôn ngập tràn chuyện bịch tai trộm chuông

Trong chủ điện, chương môn cùng bốn vị phong chủ bị gió tuyết thổi đầy mặt, Thanh Nguyên tỉnh tỉnh táo bạo, thiếu chút nữa liền đập bàn chửi người, chỉ là nghĩ đến người đến là Vong Thông, lại mạnh mẽ đem cơn giận nuốt ngược trở vào.

Tiên hạc kêu một tiếng, đáp xuống đại điện, Vong Thông không nhanh không chậm bước xuống, vung tay áo rộng, hành lễ với Hành Ngạn: “Chương môn sư huynh.”

Hành Ngạn mắt nhìn những bông tuyết còn tươi trên lông tiên hạc, gượng cười nói: “Sư đệ không cần đa lễ, chúng ta nhiều năm không gặp, không bằng ngồi xuống nói chuyện một chút.”

“Đa tạ sư huynh.” Vong Thông vuốt vuốt chòm râu, ngồi xuống ghế phía bên trái điện, tình cờ đối diện chỗ ngồi Thanh Nguyên, hai người bốn mắt nhìn nhau.

“A” Vong Thông vỗ vỗ áo choàng không hạt bụi, như muốn đem Thanh Nguyên phủi bay.

Thanh Nguyên không thể nhịn được nữa: “Vong Thông, ngươi không cần vừa trở về đã gây sự.”

Vong Thông nhướn mày: “Thấy ta không chết, có phải ngươi rất thất vọng đi.”

Mấy năm nay Vong Thông vẫn luôn tìm cách đột phá tâm kiếp, tình cờ mười năm trước nghe được người khác nói Thanh Nguyên đang cười nhạo sau lưng hắn, nói hắn xuất thân hàn hèn, không có kiến thức, tâm kiếp mới có thể buồn cười đến như vậy, nhạo đến toàn bộ giới tu chân đều chế giễu.

Lúc ấy hai người liền khoa tay múa chân một hồi, Vong Thông bởi vì tâm kiếp chưa qua, thua nửa phần, sau lại liền đi phạm giới, mấy năm nay không có trở về Vân Hoa Môn.

Mấy năm nay Thanh Nguyên cũng lo lắng Vong Thông không qua tâm kiếp, chết ở bên ngoài, vậy thì hắn liền cùng hai đồ đệ của hắn ta kết thâm thù đại hận. Hắn bởi vì chợt dạ nên mấy năm qua thành thật không ít, nhưng mấy phần chợt dạ này, lúc nhìn thấy Vong Thông lên sân khấu cuồng phong bão tuyết, cao cao tại thượng liền tức khắc hóa thành mây khói.

Mất thấy hai người lại muốn cãi nhau, chương môn Hành Ngạn mở miệng đánh gãy: “Vong Thông, huynh thấy đệ trở lại tu vi đã có tiến bộ không ít.”

“Đa tạ chương môn quan tâm, đệ đã đột phá Nguyên Anh, tiến đến Xuất Khiếu hậu kỳ.” Vong Thông nói, “Mấy năm nay vẫn luôn dừng bước ở Kim Đan kỳ, làm các vị lo lắng.”

Người ngồi bên dưới nghe được liền thở nhẹ ra, ngay cả Thanh Nguyên cũng chỉ nói thêm vài câu, sau đó không nói thêm gì khó nghe.

“Chúc mừng Vong Thông sư huynh, đây là chuyện đại hi, chúng ta cũng nên tổ chức đại điển tiến giai để chúc mừng.” Bùi Hoài cao hứng, “Đột phá Nguyên Anh kỳ dễ dàng như thế, ngày sư huynh tấn Phần Thần kỳ không còn xa nữa.”

“Sư đệ nói đùa, bất quá quả thật cần cử hành đại điển, chỉ là không phải vì ta, mà là bá sư đại điển.” Vong Thông nhìn về phía cửa chính điện, “Ta ở phạm giới thu được một vị đệ tử, muốn nhận nâng làm đệ tử cuối cùng, chân truyền đệ tử.”

“Phạm giới?” Thanh Nguyên không nhịn được nói: “Người phạm giới phần lớn không có linh căn tu luyện, đệ hà tất.....”

Vong Thông không để ý lời nói, hướng ra ngoài gọi: “Thành Dịch, mau mang tiểu sư muội con tiến vào.”

Nghe giọng điệu này, Vong Thông đã xác định vị đệ tử này, chỉ thiếu mỗi một cái điện điển bá sư mà thôi.

Cửa đại điện, Thành Dịch nắm tay một tiểu nữ hài ước chừng chín, mười tuổi tiến vào, tiểu cô nương tóc đen tuyền, hai mắt sáng long lanh, làm cho mấy lão nhân mấy trăm năm tuổi, cũng không nhịn được vài phần yêu thích.

Mấy vị phong chủ đưa mắt nhìn nhau, nếu không phải tiểu cô nương lớn lên tương mạo quá xinh đẹp, thì thiếu chút nữa bọn họ sẽ cho rằng đây là Vong Thông lén chạy tới phạm giới lừa gạt nữ nhân sinh tiểu hài tử cho hắn.

“Không Hầu ra mắt các vị thúc thúc, bá bá.” Không Hầu đi đến giữa điện, vững vàng thi lễ, khuôn mặt nhỏ biểu tình mười phần nghiêm túc.

Chương môn Hành Ngạn cảm thấy thu người phạm giới làm đệ tử chân truyền không tốt lắm, nhưng nhìn thấy Không Hầu, liền lộ ra ba phần tươi cười: “Không cần đa lễ, đều là người nhà, không cần câu nệ tiểu tiết.”

Tuổi lớn, liền thích mấy bạn nhỏ đáng yêu khá ái.

“Đi?” Thanh Nguyên liền phát hiện trên người Không Hầu có Long khí hoàng tộc, “Con chẳng lẽ là hoàng tộc giúp Vong Thông vượt qua tâm kiếp?”

Không Hầu không hiểu câu hỏi, chỉ hiểu gì nói đó: “Phụ thân con là hoàng đế tiền triều.”

“Tiền triều?”

Không Hầu gật đầu: “Bởi vì phụ hoàng làm hoàng đế không tốt, nên bị người khác lật đổ.”

Thanh Nguyên: “.....”

Các phong chữ: “.....!”

Nữ oa này cũng quá thành thật, bắt quá loại người nói đến sự tình thay triều hoán vị này mà vẫn phong đạm vân khinh, thật sự có đôi phần phong cách của Vân Hoa Môn a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 7: Tự tin

Thấy mọi người không ai lên tiếng, Không Hầu không biết có phải mình nói sai cái gì hay không, chỉ có thể nhìn môn chủ mỉm cười ngọt ngào.

Hành Ngạn tâm can mềm nhũn, duỗi tay bụng măm trái cây để trên bàn, liền muốn đưa cho Không Hầu, măm đựng trái cây truyền đến cảm xúc lạnh lẽo, làm hần bình tĩnh lại. Vân Hoa Môn mấy năm nay quá ít trẻ nhỏ, chỉ có mấy lão gia hỏa bọn họ, cũng không biết làm sao hồng tiểu hài tử.

Nghĩ nghĩ, từ trong ngực lấy ra mấy bình đan dược, đưa cho Không Hầu làm lễ gặp mặt: “Sư bá không biết con tới, cũng không chuẩn bị lễ gặp mặt gì, đan dược này con nhận lấy, để chuẩn bị cho sau này có khi dùng tới. Nhưng con phải nhớ, con đường tu chân, tu chính là nhờ vào bản thân, tu chính là nhờ vào chân tâm, dựa vào ngoại vật chung quy không đến được đỉnh điểm.”

“Đa tạ sư bá dạy bảo.” Không Hầu nhận đan dược, tâm bất an dần thả lỏng.

Vong Thông ngồi trên ghế vững như Thái Sơn, cho đến khi chuông môn tống Không Hầu lễ gặp mặt mới nói: “Đệ vừa rồi tính một chút, vừa vặn ba ngày sau là ngày đẹp, lễ bái sư liền tổ chức hôm đó đi.”

Hành Ngạn biết Vong Thông làm việc tuy rằng không đáng tin cậy, nhưng tính cách lại bướng bỉnh, chuyện gì đã muốn làm, chỉ cần không liên lụy đến an nguy của tông môn, thì đánh chết cũng sẽ không thay đổi. Hần nhìn tiểu cô nương ngoan ngoãn đáng yêu trước mặt, gật gật đầu: “Hảo”

Nghe được chuông môn đồng ý, Vong Thông quay đầu nói với Thành Dịch: “Thành Dịch, con lập tức đi thông báo Ngũ Hành Đường chuẩn bị tổ chức bái sư đại điển.”

“Đệ gặp cái gì? Còn sợ ta đổi ý hay sao?” Nhìn đến đức hạnh này của hần, Hành Ngạn dờ khóc, dờ cười: “Đứa nhỏ này vừa mới đến tông môn, hào hảo mang nạng đi nghỉ ngơi.” Sự tình đều đã xong xuôi, còn không đuổi người, đợi lát nữa Vong Thông cùng Thanh Nguyên liền muốn sinh sự.

“Đa tạ chuông môn sư huynh.” Vong Thông đứng lên, mắt liếc Thanh Nguyên một cái, khinh khinh nói: “Hôm nay ta nể mặt sư huynh, cũng không so đo với người nào đó.”

“Ngươi.” Thanh Nguyên vỗ tay vịn ghế, đứng mạnh dạn: “Vong Thông, ngươi cũng đừng quá đáng, ta nhịn ngươi đã lâu rồi.”

“Được rồi, được rồi.” Bùi Hoài cùng mấy vị phong chủ khác cùng nhau ngăn hần lại, “Vong Thông vừa mới trở về, ngươi đừng nháo.”

“Ta nháo cái gì, rõ ràng là hần tới kiêu khích ta.” Thanh Nguyên bị ba vị sư huynh đệ tới ôm chặt, không thể nhúc nhích, tức giận đến mắt trừng trừng, râu bay phất phới, nếu không phải cổ kị nơi này còn có tiểu hài tử, hần đã sớm chửi ầm lên.

Thân là một phong chủ, dù đang nóng giận, hần cũng biết tiết chế, không nói lời thô tục trước mặt tiểu hài tử.

“Ha ha.” Vong Thông châm biếm cười một tiếng, dặt tay Không Hầu: “Đồ đệ, chúng ta trở về.”

Không Hầu ngoan ngoãn gật đầu, làm bộ không thấy chuyện ân oán trước mặt.

“Đồ đệ ngoan, con vừa đến tông môn, phải nhớ cách xa tiểu nhân một chút.”

Không Hầu: “.....”

“Biết cái gì là tiểu nhân sao?”

Không Hầu nghe phía sau có tiếng đổ vỡ, im lặng lắc đầu.

“Chính là loại người phía sau con, thích chê cười sau lưng người khác, âm hiểm xảo trá.”

P phía sau truyền đến tiếng bàn ghế bị đá bay.

Không Hầu nhìn sư phụ đang đắc ý đào đạt, trong lòng thầm cảm thấy quái dị.

Tu chân giới.....là kiểu như vậy sao?

Ngũ Hành Đường là nơi có nhiệm vụ tiếp đãi của Vân Hoa Môn, Không Hầu nhìn mọi người trong sảnh đang làm việc không nhanh không chậm, cuối cùng hít sâu một hơi tâm trạng buồn lòng.

Sư phụ rời chủ điện liền về Tê Nguyệt Phong, để đại sư huynh dẫn nàng đi đăng ký. Quản sự Ngũ Hành Đường đối với Thành Dịch thập phần khách khí, động tác chậm rì rì rồi cuộc nhanh lên vài phần.

Không Hầu đăng ký tên xong, quản sự hỏi: “Không biết bồi phận vị cô nương này ra sao?”

“Đây là tiểu sư muội, ba ngày sau sẽ tổ chức đại điển báisư.” Thành Dịch đáp, “Đến lúc đó còn nhờ các vị lo lắng tổ chức.”

Động tác trên tay quản sự hơi dừng một chút, nhìn tiểu nữ hài chỉ cao hơn mặt bàn một chút, nói: “Thành Dịch sư thúc quá khách khí, thỉnh vị tiểu sư thúc này đưa tay tới, sư đệ tặc lấy một giọt máu của ngài, thấp sáng mệnh bài.”

Mỗi đệ tử Vân Hoa Môn, đều có mệnh bài của riêng mình để trong nội môn, nếu một ngày nào đó, mệnh bài này vỡ vụn, thì đại biểu cho đệ tử này đã ngã xuống.

Không Hầu xoa xoa tay, lấy máu có phải hay không rất đau?

“Đưa tay cho huynh.” Thành Dịch mở miệng.

Không Hầu khó hiểu vươn tay, liền thấy đại sư huynh nhanh chóng điểm lên đầu ngón tay nàng một cái, lập tức có một giọt máu bay lên rơi xuống trên ngọc bài, ngọc bài phát ra một tiếng ong thật khẽ, sau đó tỏa ra ánh sáng chói mắt, phá không bay đi về hướng chủ điện.

“Mặt sau chủ điện là Lê Dương Đường, mệnh bài của môn phái đều ở đó.”

Thành Dịch lấy bình dược, dùng thuốc trị thương thoa lên ngón tay Không Hầu, “Có đau hay không?”

Không Hầu lắc đầu: “Không đau.”

Thành Dịch cười xoa đầu Không Hầu: “Đi, chúng ta trở về Tê Nguyệt Phong.”

“Thành Dịch sư thúc.” Quản sự gọi Thành Dịch lại, “Không Hầu sư thúc còn chưa trắc.....”

Không Hầu cho rằng đối phương đã quên chuyện gì quan trọng, quay đầu lại nhìn quản sự, phát hiện đối phương có chút xấu hổ nói: “Không có gì, cung tiễn sư thúc.”

“Ân” Thành Dịch gạt đầu, ôm Không Hầu nhảy lên phi kiếm: “Huynh đưa muội đi ngắm Vân Hoa Môn.”

Đứng ở chỗ cao ngắm phong cảnh, không thể cùng bình thường so sánh. Ngẫu nhiên sẽ thấy các đồng môn phi kiếm hoặc pháp bảo khác bay qua, Không Hầu nhìn họ tự do bay lượn không khỏi hâm mộ: “Sư huynh, chỉ cần tu luyện là có thể bay sao?”

“Chờ muội đến Trúc Cơ kỳ, liền có thể bay giống như họ.”

“Trúc Cơ?” Không Hầu mở to mắt, “Tu sĩ mất bao lâu mới tới Trúc Cơ?”

“Lăng Ưu giới, có thể bước lên con đường tu chân ngàn người có một, có nhiều tu sĩ cả đời chỉ dừng chân cửa Luyện Khí kỳ.”

Nhìn tiểu sư muội hai mắt đầy hi vọng, Thành Dịch vẫn là nói cho nàng chân tướng những gian nan của tu chân đạo.

“Luyện Cơ, Trúc Cơ, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hóa Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp mười giai đoạn này, mỗi một bước đều tràn đầy gian nan, có người phải trả giá bằng sinh mệnh.”

Thành Dịch chỉ vào hướng Lê Dương Đường, “Nhìn thấy mộc lâu ở đó không?”

Nhìn theo hướng Thành Dịch chỉ, Không Hầu thấy được một tòa mộc lâu nằm lẻ loi trong Lê Dương Đường, không biết vì sao nàng cảm thấy mộc lâu có vài phần lạnh lẽo, thê lương.

“Bên trong tòa lâu kia, chứa vô số ngọc bài đã mất đi ánh sáng, tu vi tối cao có Thừa Kỳ lão tổ, tu vi thấp nhất có Luyện Khí kỳ đệ tử.” Thành Dịch nghiêm túc nhìn Không Hầu, “Tiểu sư muội, muội phải nhớ kỹ, con đường tu chân, đường dài lại gian nan, muội có sợ không?”

Không Hầu ngơ ngẩn nhìn tòa mộc lâu kia, cho đến khi tuyết bay vào mắt mới gạt mình, lắc đầu nói: “Không sợ.”

“Thật sự không sợ?”

Không Hầu lắc đầu: “Mẫu thân muội từng nói, chỉ có luôn dừng cảm đi về phía trước, mới có cơ hội sống.”

Thành Dịch cười nhẹ, thì thầm: “Tu chân một đường, chỉ có dừng cảm đi về phía trước, mới có đường sống.”

Có thể hiểu được đạo lý này, mới có thể đi được càng xa, càng lâu, càng mạnh.

Tê Nguyệt Phong, vào ban đêm đều có thể nhìn thấy ánh trăng rất đẹp, đẹp nhất bầu trời đêm, nên mới có tên Tê Nguyệt. Nhưng mà việc có cái tên dễ nghe cũng không che dấu được sự thật nghèo khó của nó.

Giường ngọc đệm hồng, màn lụa màu xanh, còn có không biết từ chỗ nào kiếm tới bình hoa màu đất, bên trong cắm mấy bông hoa vàng nhỏ, thật không thể khen là đẹp.

Thành Dịch mang Không Hầu lại đây, nhìn bày trí động phủ, thiếu chút nữa không thể không chế được cơ mặt, sư phụ vừa rồi trở về trước bố trí động phủ cho sư muội chính là như thế này đây?

“Son động này là của một mình muội ở sao?” Không Hầu đối với nơi ở mới này ngập tràn hứng thú, nằng xem trong thoai bản, tu sĩ đều ở động phủ, nhưng không nghĩ lại lớn tới như vậy.

“Cảm ơn sư phụ, cảm ơn sư huynh!” Không Hầu hai mắt lấp lánh nhìn sư huynh cùng Vong Thông, “Con rất thích nơi này.”

Vong Thông thập phần đắc ý, hẳn biết tiểu cô nương nhất định thích đồ vật xanh đỏ lòe loẹt, tên đệ tử bất hiếu Đàm Phong kia còn nói khó coi, không phải Không Hầu đang rất thích sao?

Thành Dịch nhìn sư phụ đắc ý, còn có sư muội đang cao hứng, ở trong lòng thở dài một tiếng, thật lo sư phụ làm ảnh hưởng tới phát triển thâm nĩ sau này của Không Hầu.

“Thích thì tốt rồi, sư phụ phải bế quan hai ngày, con có việc không hiểu, cứ tìm hai sư huynh giúp đỡ.” Vong thông tâm tình rất tốt, vuốt cằm râu dài rồi đi, trên mặt ý cười cũng chưa tan.

Trên giường ngọc trải đệm thật dày, Không Hầu sờ sờ giường ngọc, nhìn Thành Dịch: “Sư huynh, giường ngọc có thể giúp chúng ta tăng tu vi sao?”

“Nó tuy không thể gia tăng tu vi, bất quá có chứa linh khí, có thể giúp ích cho thân thể, hỗ trợ hấp thu linh khí.” Thành Dịch có chút kinh ngạc, tiểu sư muội không có tiếp xúc qua giới tu chân, như thế nào lại biết tới việc này.

“Tiểu sư muội thật thông minh, đến việc này cũng biết.”

“Trước khi được sư phụ đưa đến đây, muội có đọc qua thoai bản thần kỳ, trong đó viết rất nhiều việc ở giới tu chân.” Không Hầu nói: “Nhân vật bên trong đều rất lợi hại nha.”

“Sư muội, thoai bản đều là.....”

“Muội vẫn luôn cảm thấy, muội cùng nhân vật chính trong thoai bản giống nhau, sẽ gặp được kỳ ngộ thần kỳ.” Giờ khắc này, hai mắt Không Hầu sáng lấp lánh, “Cuối cùng muội gặp được sư phụ cùng sư huynh, cho nên dự cảm này không có sai.

Thành Dịch nuốt xuống lời muốn nói, thật ra hẳn định nói, thoai bản phạm giới đều là do con người tưởng tượng ra, cùng tu chân giới hoàn toàn không giống nhau. Cũng không có khả năng, có người như trong đó viết, cả đời đều gặp kỳ ngộ, cả đời đều may mắn vượt qua, tu chân giới hơn ngàn năm nay đã không có người phi thăng.

Chính là nhìn Không Hầu hào hứng, hẳn không nói ra được.

Tiểu hài tử đối với tương lai tốt đẹp chờ mong, cũng không có gì là sai.

“Kia.” Thành Dịch cong lưng sờ đầu Không Hầu: “Muội cần phải cố gắng nhiều thêm”

“Ân” Không Hầu nhón chân vỗ vai Thành Dịch: “Huynh yên tâm, khi nào phi thăng, muội sẽ mang theo mọi người.” Ngay tại lúc này, Không Hầu cảm thấy được trách nhiệm ngàn cân đang đè lên vai mình.

“Cảm ơn tiểu sư muội.” Thành Dịch thiếu chút nữa không nhịn được cười.

“Không cần khách khí.” Không Hầu nghĩ nghĩ, lại làm ra vẻ lão thành nói tiếp: “Đều là sư huynh muội, không cần để ý tiểu tiết.”

Thành Dịch rốt cuộc không nhịn được, bật cười sáng khoái.

Ai nói tiểu hài tử thật phiền, hẳn thấy rất khả ái, đáng yêu.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 8: Đại điển báisư

Tề Nguyệt Phong phong chủ từ phạm giới mang về một tiểu cô nương, hơn nữa còn chuẩn bị thu làm đệ tử chân truyền, tin tức thực mau liền lan khắp toàn bộ Vân Hoa Môn.

Vân Hoa Môn trên dưới đều là tính tình lười nhát, vạn sự coi trọng tùy duyên, chỉ có lúc nhân hạ nói chuyện bát quái thì phá lệ tích cực. Năm năm trước, các đại tông môn có tiến hành đại hội giao lưu kiểm pháp, Vân Hoa Môn vì mãi xem nào nhiệt trên đường đi mà quên mất thời gian, không đến kịp đại lễ, vinh quang nhận hạng nhất từ cuối tính lên, vì thế bọn họ liền trở thành truyện cười trong giới tu chân.

Hậu quả của việc thích náo nhiệt lớn như vậy, Vân Hoa Môn đệ tử rất không giác ngộ mà tiếp tục chạy như điên trên con đường hồng hót chuyện vui thiên hạ.

Cũng may bọn họ còn biết, xem xong náo nhiệt không nói lời bậy bạ, muốn nói xấu cũng biết đóng cửa lại nói, bằng không đã sớm bị người ta đánh chết.

Có người suy đoán tiểu cô nương này là hài tử của Vong Thông, nguyên nhân thoát nhìn tiểu cô nương không đến mười tuổi, Vong Thông môn chủ đi phạm trần cũng sắp si mười năm, thời gian như vậy vừa phù hợp. Nhưng mà đệ tử ở Luyện võ trường gặp qua Không Hầu lại cảm thấy, Vong Thông phong chủ mắt nhỏ, mũi thấp, không thể sinh ra hài tử đáng yêu đến như vậy, liền tính là tiểu hài giống mẫu thân lớn lên xinh đẹp, thì nhất định cũng bị gương mặt của Vong Thông kéo thấp chỉ số nhan sắc xuống a.

Loại suy nghĩ này nói có sách sách có chứng, rất nhiều người tỏ vẻ không cách này phản bác.

Mọi người đều biết, người phạm giới sau khi ra đời, ăn chính là đồ ăn không có linh khí, liền tính là bọn họ thời điểm sinh ra có chút tư chất, thì cũng sẽ vì vậy mà mất đi theo thời gian. Cho nên các đại tông môn, đều sẽ không thu đệ tử thân truyền từ phạm giới.

“Lúc ta mới vào môn phái từng nghe qua một lời đồn.....” Một vị đệ tử múa kiếm chậm rãi rì, mắt đảo bốn phương, tai nghe tám hướng, đề phòng quân sự hoặc là các phong chủ xuất hiện bất ngờ, “.....Vong Thông phong chủ là được một vị lão tổ tông mang về từ phạm giới.”

“Nói bừa, Vong Thông phong chủ nếu là người phạm giới, như thế nào tu đến Xuất Khiếu Kỳ đại năng, loại suy đoán này so với tin Vong Thông phong chủ có con riêng còn không đáng tin cậy bằng.” Tất cả mọi người đều cảm thấy việc này quá hoang đường, tức giận đệ tử tung ra tin tức, sau này sẽ không nói chuyện với hắn nữa.

Mấy người này cũng không chịu động não suy nghĩ, nếu Vong Thông sinh ra ở Lăng Ưu giới thì làm sao lại có loại tâm kiếp làm đường họa này, Lăng Ưu giới có thể có hài tử nghĩ ra loại ý tưởng kì quái này sao?

Đương nhiên, vị tiên bối có ý nghĩ muốn cưới thiên hạ đệ nhất mỹ nhân kia liền không tính, hắn ở Lăng Ưu giới thuộc loại độc nhất vô nhị, vô tiền hậu.

Mặc kệ chúng đệ tông môn có bao nhiêu tò mò, ba ngày sau đại điển báisư diễn ra, đúng hạn cử hành. Vì đây là lễ thu chân truyền đệ tử của phong chủ nên đại điển tổ chức phi thường long trọng, ba vị trưởng lão tông môn có hai vị tham gia, vị còn lại đang bế quan, không ai dám đi quấy rầy.

Thử Cửu trường lão từ lúc xuất hiện, vẫn luôn cuối đầu sửa sang lại hoa văn trên áo choàng, hắn thích hoa trà ba mươi hai cánh, nhưng hoa văn này thiếu đến tối đến lui chỉ có ba mươi một cánh, cái này làm cho hắn đặc biệt khó chịu (editor: đây phải chăng là bệnh ám ảnh cưỡng chế trong truyền thuyết.)

Bên cạnh hắn Cốc Vũ trường lão ngồi nghiêng chính, một thân uy thế như rồng như hổ, làm người khác ở trước mặt hắn liền không tự chủ mất đi vài phần khí thế.

Nhìn thấy Thử Cửu nhích tới nhích lui, Cốc Vũ nhíu nhíu mày, nhưng ở chỗ đông người hắn không tiện mở miệng, đành dùng truyền âm thuật.

“Ngồi yên, đây là nghi thức báisư của đồ tôn, xoắn tới xoắn lui còn ra thể thống gì?”

Thử Cửu liếc mắt nhìn Cốc Vũ một cái. Cốc Vũ cũng không có nhìn hắn, vẫn một bộ dáng nghiêm túc kia. Thử Cửu hậm hực ngồi thẳng eo, cũng không biết hắn có bị ảo giác không, như thế nào chỗ hoa văn ba mươi một cánh hoa trà bắt đầu ngứa?

“Đông?”

Tiếng chuông vang lên, nghi thức bắt đầu.

Thử Cửu run bả vai lên, như thế nào càng ngày càng ngứa?

Nhưng là ở trước mặt hậu bối, hắn vẫn cần giữ sĩ diện, hắn nhăn a.

Ngoài cửa điện, Thành Dịch cùng Đàm Phong một trái một phải đứng bên cạnh Không Hầu, ba người mặc áo trắng viền thêu chỉ đỏ, đây là quần áo đại biểu cho thân phận đệ tử thân truyền. Không Hầu không có tu vi, Thành Dịch lo lắng tiểu sư muội bị lạnh, lại còn cho nàng mặc áo khoác lông thỏ, trộm

cho nàng dùng lò sưởi cầm tay.

Nghe được tiếng chuông vang lên, Thành Dịch lấy lò sưởi ra, nói: “Vào đi thôi.”

Hai vị sư huynh trên mặt tươi cười cổ vũ cho Không Hầu thêm dũng khí, nàng hít sâu một hơi, cất bước bước qua ngạch cửa cao cao.

Đại diện có rất nhiều người, có đứng có ngồi, đá quý được khảm trên tường tỏa sáng nhàn nhạt, làm đại diện được bao phủ bởi một tầng ánh sáng. Không Hầu nhìn mọi người, ánh mắt dừng lại trên người Vong Thông.

Ở tu chân giới, quan hệ thầy trò thấp phần quan trọng, chỉ cần hôm nay quý xuống, sư phụ liền như cha mẹ thân sinh. Phụ cận tử, con cái cũng cần hiểu thuận, bằng không sẽ chịu toàn giới tu chân chỉ trích.

Không Hầu hướng Vong Thông quý xuống, đầu chạm sát đất, bái Vong Thông ba quý chín lại đại lễ.

“Đồ nhi Không Hầu, thỉnh sư phụ dùng trà.”

Hành xong đại lễ, Không Hầu tiếp nhận trà được một vị đệ tử mang lên, quý trước mặt Vong Thông.

“Hôm nay con nhập vào Vân Hoa Môn, sau này lấy Vân Hoa Môn làm trọng, dốc lòng tu luyện, chấn hưng môn phái.” Vong Thông tiếp nhận chén trà, một hơi uống sạch, khom lưng nâng Không Hầu đang quý dậy, xoa xoa đầu gối nàng, nhỏ giọng nói: “Quý đau không?”

Không Hầu cười tủm tỉm lắc đầu.

“Tông môn chính là nhiều quy củ.” Vong Thông lại xoa xoa đầu gối tiểu đệ tử, xoay người hành lễ đối với chưong môn Hành Ngạn và hai vị trưởng lão Thử Cửu và Cốc Vũ, “Vong Thông bất tài, vô tâm dạy dỗ thêm đệ tử, Không Hầu chính là đệ tử cuối cùng của ta, chân truyền đệ tử, thỉnh chư vị hôm nay chứng kiến.”

Vong Thông sớm đã nói qua, đời này hẳn chỉ thu ba vị đệ tử, cho nên mọi người cũng không ai bất ngờ. Cốc Vũ trưởng lão vui vẻ gật đầu: “Người dạy dỗ ba vị đồ đệ này đã là chuyện không dễ.”

Vong Thông tính cách không tốt, vận khí cũng không tốt, nhưng chuyện thu đồ đệ này hẳn lại làm vô cùng tốt, Thành Dịch cùng Đàm Phong thiên tư xuất chúng, tính cách lại trọng ôn, so với Vong Thông tốt hơn nhiều.

Còn tiểu cô nương này thân mang quý khí, hai mắt có thần, mặc kệ tư chất thế nào, tâm tính nhất định sẽ không kém. Tu đạo, thiên phú tuy quan trọng, nhưng tâm tính cũng không thể bỏ qua. Vân Hoa Môn bọn họ không cầu ngạo nghễ khắp giới tu chân, chỉ mong có thể bảo hộ toàn môn đệ tử bình bình an an, cho nên tâm tính so với thiên tư càng quan trọng.

Lời này của Cốc Vũ làm Vong Thông xấu hổ cười gượng, cuối đầu nhìn tiểu đồ đệ ánh mắt ngây thơ, hẳn nhẹ nhàng thở ra, may mắn Không Hầu tuổi nhỏ, còn nghe không hiểu. Hắn lấy ta lệnh bài thân phận đệ tử, trịnh trọng đưa cho Không Hầu, “Từ nay con là đệ tử Vân Hoa Môn, mau chào hỏi hai vị trưởng lão Thử Cửu và Cốc Vũ.”

“Không cần trịnh trọng như thế.” Cốc Vũ mặt vô biểu tình mở miệng.

Trong lòng mọi người ở đây liên căng thẳng, chẳng lẽ Cốc Vũ trưởng lão đối với Vong Thông thu một tiểu hài ở phạm giới làm chân truyền đệ tử không hài lòng, ngay lúc này muốn làm khó dễ?

“Ta là sư thúc của sư phụ con, kêu ta sư thúc tổ là được.” Cốc Vũ muốn cho mình thoát nhìn hòa ái một chút, nhưng mà ngày thường không cười, giờ muốn cười lên cũng không biết phải làm sao. Hắn lờ kéo khóe miệng, miễn cưỡng xem như cười biểu tình, “Dựa theo bối phận ở phạm giới thì ta chính là thúc gia gia của con.”

Không Hầu nhìn lão nhân vẻ mặt nghiêm túc nhưng ánh mắt lại rất ôn nhu phía trước, cười ngọt ngào nói: “Sư thúc tổ.”

“Ân.” Cốc Vũ từ trong tay áo lấy ra một cái hộp gỗ, đưa tới tay Không Hầu, cứng rắn nói: “Ngoan.”

“Cám ơn sư thúc tổ.” Không Hầu quay đầu nhìn sư phụ, thấy Vong Thông mỉm cười, mới đưa tay tiếp nhận.

Thử Cửu thấy Cốc Vũ thế nhưng âm thầm có chuẩn bị lễ gặp mặt liền vội vàng từ trong thu nạp giới lấy ra một thanh phi kiếm đưa cho Không Hầu, được gọi một tiếng sư thúc tổ khiến cho cả người đều thoải mái, liền cảm giác cánh hoa trà thiếu một cánh sau lưng đang ngứa cũng quên mất.

Mọi người tham gia đại diện bái sư đều thở ra, hai vị trưởng lão đối với việc Vong Thông thu nhận đệ tử phạm giới không có ý kiến gì, như vậy địa vị của tiểu cô nương này liền ổn.

Người cùng tông môn, quan trọng nhất là vui vui vẻ vẻ, quân tư chất hẳn tốt hay không tốt làm gì, dù sao cũng không ảnh hưởng tới bọn họ. Cứ như vậy hòa khí ở cùng, mỗi ngày đều thoải mái.

Cứ như vậy đại diện bái sư nếu như ở môn phái khác thì đã náo đến sóng gió, kết thúc trong không khí dễ chịu ở Vân Hoa Môn, đối với chúng đệ tử mà nói chỉ tiếc mất đi cơ hội làm thân truyền đệ tử Tê Nguyệt Phong.

Bất quá Tê Nguyệt Phong cũng không phải lựa chọn tốt nhất của bọn họ, mọi người đều biết trong năm vị phong chủ, Vong Thông là môn chủ.nghèo nhất.

Mặt kệ là tham gia bí cảnh, Vong Thông môn chủ vẫn là kém, từ đầu tới cuối cũng không lấy được gì.

Nhưng mà nói hấn vận khí kém, thì suy đi nghĩ lại cũng có chỗ không đúng, vào nhiều bí cảnh như vậy, hấn lại hảo hảo đi qua, một lần trọng thương cũng chưa từng có.

Có lẽ đây là người nghèo mệnh thọ trong truyền thuyết, cũng không biết đây là may mắn hay bất hạnh.

Tê Nguyệt Phong, thầy trò bốn người ngồi vây quanh bàn đá, Vong Thông nhìn tiểu đồ đệ đang thưởng thức ngọc hồ lô, ánh mắt chuyển đến trên người đại đồ đệ. Thành Dịch làm bộ không thấy, liếc mắt nhìn Đàm Phong.

Đàm Phong nhận ánh mắt của sư huynh cùng sư phụ, cười nói: “Sư muội ở Tê Nguyệt Phong có quen không?”

“Ân.” Không Hầu đem hồ lô để sang một bên, ngồi thẳng lưng nói: “Sư phụ, con hiện tại có thể bắt đầu tu luyện hay chưa?”

Ba cái đại lão gia im lặng, lần nữa bị sư phụ cùng sư huynh trừng mắt, Đàm Phong lên tiếng: “Sư muội, chúng ta tu luyện chú ý thiên địa ngũ hành, âm dương điều hòa, cho nên tư chất khác nhau sẽ có phương thức tu luyện khác nhau.”

“Vậy muội thích hợp công pháp gì?” Không Hầu chờ mong hỏi.

“Này...” Đàm Phong nhất thời nghèo từ, trước lễ bái sư, bọn họ không có cho tiểu sư muội kiểm tra tư chất, chính là sợ kiểm tra ra sư muội không thích hợp tu luyện, sư phụ sẽ không thích thu nhận tiểu sư muội làm đệ tử.

Hiện tại lễ bái sư kết thúc, sư muội có tư chất hay không đã không quá quan trọng, chính là bọn họ lại có chút sợ hãi, nếu sư muội thật sự không có tu chất, thì sẽ khiến muội ấy đau khổ.

“Cái này muốn biết phải kiểm tra mới được.” Thành Dịch sờ đầu Không Hầu, “Lát nữa sư huynh đưa muội đi kiểm tra có được không?”

“Hảo.” Không Hầu đáp ứng.

Thành Dịch nắm tay Không Hầu, sư huynh muội hai người không ngồi phi kiếm, chậm rãi đi.

“Vân Hoa Môn có rất nhiều đệ tử, giỏi văn giỏi võ đều có đủ.” Thành Dịch đã hạ quyết tâm, nếu tiểu sư muội thật sự không có tư chất, hấn cũng tìm cách khiến cho muội ấy cảm thấy tự tin ở môn phái.

“Chủ điện kia treo bức họa của sư thúc tổ gia gia, có phải hay không nhìn rất chân thật?”

Không Hầu gật đầu.

“Đó là do một người có tư chất tu chân kém cỏi họa, hấn trên con đường tu chân không có thành tựu gì nhưng lại có kỹ năng họa tranh xuất quỷ nhập thần, được nhiều tu sĩ giới tu chân nể trọng.”

“Đại sư huynh, huynh đang lo lắng muội sẽ có tu chất không tốt sao?” Không Hầu vỗ vỗ Thành Dịch, “Yên tâm đi, muội khẳng định có tu chất tu luyện tốt.”

Thành Dịch: Tiểu hài tử luôn có loại tự tin này sao?

Cái này làm cho hấn càng thêm lo lắng, đợi lát nữa sư muội nhận ra mình không có vận khí tốt giống như nhân vật chính trong thoại bản, thì không phải sẽ rất đau khổ sao?

Những thứ đồ lung tung, rối loạn ở phạm trần thật hại người a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Thí nghiệm

Ngoài Ngũ Hành Đường, Không Hầu đứng bất động ngoài cửa.

“Làm sao vậy?” Thành Dịch thấy Không Hầu đứng ở cửa bộ dáng không dám vào, hiện tại biết sợ? Hấn còn tưởng rằng nàng thật sự không sợ trời không sợ đất, lấy nội dung thoại bản lý luận chuyện khắp thiên hạ đầu.

“Không, không có gì.” Không Hầu sẽ không thừa nhận, nàng lo lắng chính mình không giống như nhân vật chính trong thoại bản, nàng sửa sửa cổ áo lông trên người, miệng cộp gan thỏ nói: “Muội chính là muốn sửa sang quần áo lại một chút.”

Thành Dịch cười ra tiếng, dặt tay sư muội: “Sư muội, mặc kệ muội tư chất ra sao, cũng đều là sư muội của ta, trên dưới Văn Hoa Môn ta sẽ không để ai làm muội chịu ủy khuất.”

Không Hầu cắn môi dưới: “Người vô dụng cũng có giá trị sao?”

Trong cung người ta nói, Cảnh Hồng Đế đề nàng tồn tại chính là bởi vì nàng có điểm dùng. Từ nhỏ nàng đã sớm biết, mẫu hậu mất đi rồi thì sẽ không còn ai trên đời này tự nhiên sẽ đối tốt với nàng.

Vào Văn Hoa Môn, nàng không dám đi loạn, cũng không dám nói nhiều, sợ mang đến phiền phức cho sư phụ, sợ sư phụ cùng sư huynh ghét bỏ nàng.

Nhìn dáng điệu Không Hầu bất an, Thành Dịch ngồi xổm xuống, nhìn thẳng hai mắt Không Hầu: “Không Hầu, sư huynh tư chất cũng không tính là cao. Nếu như muội có được tu chất tu luyện hơn người, thì huynh đối với muội có còn giá trị hay không?”

Không Hầu liên tục lắc đầu: “Không phải, đại sư huynh rất tốt, sư phụ cùng nhị sư huynh cũng rất tốt.”

“Cho nên mới nói, trong mắt chúng ta, Không Hầu cũng rất tốt, tư chất thế nào cũng tốt.” Thành Dịch cười ôn hòa, đưa tay đến trước mặt Không Hầu, “Không phải sợ, sư huynh cùng muội đi vào.”

Không Hầu chậm rãi nắm tay Thành Dịch, tay đại sư huynh rất lớn, rất ấm áp, có thể bao phủ cả tay nàng. Như là.....như là tay phụ thân, cho nàng dừng khí vô hạn.

Quản sự Ngũ Hành Đường nhìn Thành Dịch nắm tay Không Hầu tiến vào, trộm đem đồ chơi xếp hình bỏ vào trong tay áo: “Gặp qua hai vị sư thúc.”
Mấy ngày nay trong tông môn không có tiệc lễ, hẳn nhân đến không có gì làm, mới vừa lấy trò chơi xếp hình ra chơi còn không đến một khắc, đã bị hai vị sư thúc phát hiện, thật là đáng tiếc.

Thành Dịch làm như không thấy chuyện mờ ám của quản sự: “Tiểu sư muội vừa đến tông môn, ta mang nàng đến kiểm tra tư chất một chút.”

Quản sự nghĩ thầm, lần trước hẳn mới vừa mở miệng muốn nhắc nhở, không phải đã bị ánh mắt Thành Dịch sư thúc ngăn lại hay sao, lúc này lại chủ động đưa tới cửa, người Tê Nguyệt Phong làm việc, đúng là không thể đoán được a.

Hắn đưa hai sư huynh muội tới hậu viện, bên trong vẽ phù trận ngũ hành thạch, người có linh căn chỉ cần đưa linh thạch tới giữa trận thì có thể biết được loại tư chất. Vị tiểu sư thúc tới từ phạm giới này, trước khi cử hành đại điển cũng không dám kiểm tra, chỉ sợ tư chất không được ổn đi.

Nghe quản sự nói xong cách thức, Không Hầu cầm lấy linh thạch, một cảm giác dễ chịu liền truyền đến, nàng cảm thấy ngũ hành thạch cùng nàng có duyên, nói không chừng có thể mang đến cho nàng vận may.

Giây phút ngũ hành thạch lạnh lẽo chạm vào trán, Không Hầu thấy như có cổ lĩnh khí tiến vào trong đầu nàng, giống như dòng suối chảy vào cơ thể, vô cùng thoải mái.

“Nhắm mắt lại, thả lỏng cơ thể, tĩnh tâm.” Thành Dịch thấy ngũ hành không có động tĩnh, “Từ từ tới.”

Trong viện vô cùng an tĩnh, trừ bỏ tiếng bông tuyết rơi xuống trên lá cây, liền không có bất cứ âm thanh nào khác.

Đợi một lát, ngũ hành thạch không có động tĩnh như cũ, quản sự muốn tuy bố, vị tiểu sư thúc này không có linh căn, vô pháp bước vào con đường tu chân. Nhưng nhìn bộ dáng nghiêm túc của tiểu sư thúc, khiến hắn không có cách nào mở lời.

Có lẽ đợi thêm một chút, không chừng ngũ hành thạch sẽ có phản ứng.

Lại chờ một lát, Thành Dịch hít sâu một hơi, ôm vai Không Hầu: “Sư muội....”

Bỗng nhiên một dòng khí bắt đầu khởi động vây quanh Không Hầu, bông tuyết trên mặt đất bị cuốn vào không trung, Thành Dịch bị cỗ khí lưu thổi trúng liền lùi ba bước, mới miễn cưỡng đứng vững: “Sư muội!”

Lúc này, Không Hầu không nghe được tiếng Thành Dịch gọi, cả người nàng đang rơi vào một cảnh giới vô cùng khác lạ, kinh mạch toàn thân đều đang được thông suốt, cảm giác nhẹ nhàng như đang bay lượn.

Chờ nàng mở mắt ra, nhìn hậu viện một vùng hỗn loạn, còn quản sự bị tuyết bay đầy đầu, quay lại nhìn đại sư huynh, thoát nhìn không chặt vật như quản sự nhưng quần áo cũng dính phải không ít bông tuyết. Không Hầu bị cảnh tượng trước mặt làm cho mờ mịt, chẳng lẽ đây là do nàng tạo thành?

“Mọi người có chuyện gì vậy?” Không Hầu vội vàng đem ngũ hành thạch thả lại trên bàn, có chút chột dạ, phá hư nhiều đồ vật như vậy, chắc là không bắt nàng đền đi?

“Huynh không sao, muội có thấy không thoải mái chỗ nào không?” Thành Dịch đi nhanh lên, bắt ta Không Hầu kiểm tra mạch tượng, xác nhận nàng không bị thương tổn, mới nhẹ nhàng thở ra, may mắn không có việc gì. Sư muội tuổi nhỏ, nếu đề kinh mạch xuất hiện vấn đề, thì chính là sự tình cả đời.

“Ngũ, ngũ linh thạch!” quân sự tay sờ ngũ hành thạch Không Hầu mới để lại, bắt đầu nói lắp.

Thành Dịch nhìn trên tay quân sự, liền thấy khối ngũ linh thạch vỡ nát, linh khí bên trong đã bị hút sạch sẽ.

Không Hầu nắm tay Thành Dịch, lui người nấp sau lưng đại sư huynh. Xong đời, nàng tới tu chân giới không tới mười ngày, liền khiến đại sư huynh phải bồi thường tiền giúp nàng.

Thành Dịch móc ra linh phù, dùng linh lực một chút, vài đạo phù văn như tia chớp bay đi. Dựa theo quy cũ, hậu bối muốn thỉnh trưởng bối, thì phải tới trước động phủ bá kiến, nhưng bây giờ tình huống đặc thù, hẳn cũng không mản đến lễ tiết này nữa.

Không Hầu thấy đại sư huynh cùng quân sự biểu tình ngưng trọng, nói như muỗi kêu: “Đại sư huynh, muội có phải đã gây họa rồi không?”

“Không có.” Thành Dịch từ khiếp sợ vội vàng trấn an Không Hầu, cười nói với nàng: “Sư muội, muội có linh căn, ngày sau có thể cùng sư huynh tu luyện.”

Chính là tiểu sư muội linh căn có chút phức tạp, phải chờ các trưởng bối tới đây, mới biết rõ đến tột cùng là có chuyện gì xảy ra.

“Vây.....” Không Hầu lôi kéo tay áo Thành Dịch, làm hấn cuối đầu, nàng ghé vào nói nhỏ: “Cái này bị hỏng rồi, phải bồi thường bao nhiêu tiền a.”

“Tổng môn chính là nhà của muội, muội làm hỏng đồ trong nhà còn phải bồi thường sao?” Thành Dịch bật cười, “Mọi việc có sư phụ cùng sư huynh, muội không cần lo lắng.”

“Muội làm hỏng đồ trong cung, không cần bồi thường nhưng sẽ trừ tiền tháng.” Dựa theo quy cũ, mỗi năm Không Hầu sẽ được ban trân bảo này nọ, nhưng những thứ đó đều sẽ bị nữ quan quản lý. Bên ngoài thì là của nàng nhưng thực tế nàng thấy cũng chưa từng thấy qua. Vất vả lắm nàng mới nhặt được một thời bạc lẻ bị dính bản không biết là của quý nữ nào vứt đi, kết quả ngày đó mua đường họa, thấy lão nhân đáng thương, nàng liền cho hấn hết.

Hiện tại tuy biết sư phụ chính là lão nhân đó, nhưng thôi bạc đó, nàng vẫn là ngượng ngùng đòi về.

“Nơi này không giống hoàng cung, muội sẽ thích sống ở đây.” Thành Dịch xoa đầu Không Hầu, hôm nay đầu tóc Không Hầu là do hấn chải, hai bên búi thoát nhìn đơn giản, nhưng hấn học vài ngày mới miễn cưỡng có thể xem.

Không Hầu nghe vậy, mới yên tâm lại.

Vong Thông cùng hai vị trưởng bối tới thực mau, Vong Thông đi vào hậu viện nhìn khắp nơi hỗn loạn, biểu tình lập tức khẩn trương: “Không Hầu, con có việc gì hay không?”

“Sư phụ, con không sao.”

Không Hầu từ phía sau Thành Dịch vươn đầu ra, có chút nhút nhát sợ sệt nói.

“Không có việc gì thì tốt rồi.” Vong Thông đi đến bên Không Hầu, đem nàng kéo về phía mình, thấp phần vô lại nói với quân sự: “Nếu yêu cầu Tê Nguyệt Phong bồi thường, thì liền ghi vào sổ nợ trừ tiền tháng đi.”

Quân sự:.....

Tê Nguyệt Phong thiếu tổng môn linh thạch, sớm đã bị trừ tới mười năm, làm gì còn tiền tháng sau để trừ.

“Sư phụ việc này không thể trách sư muội.” Thành Dịch đem mọi chuyện tiền căn hậu quả kể cho Vong Thông.

“Ngũ Hành Thạch nát?” Cốc Vũ cầm lấy Ngũ Hành Thạch trên bàn nhìn vài lần, từ trong tu nạp giới lấy ra một quả linh thạch, đi đến trước mặt Không Hầu, “Con sợ không?”

Không Hầu túm Vong Thông góc áo: “Sư thúc tổ, con không sợ.”

Cốc Vũ khom lưng sờ đầu nàng, đem linh thạch đặt lên trán Không Hầu. Nháy mắt linh thạch liền sáng lên, bốn phía lại lần nữa nổi lên cuồng phong, bông tuyết tung bay. Thấy thế, Cốc Vũ vội vàng thu hồi linh thạch, biểu tình thấp phần vì diệu nhìn Vong Thông.

“Sư thúc, tiểu đồ đệ con tư chất thế nào?” Vong Thông bị Cốc Vũ nhìn chăm chăm đến nổi da gà, hấn không sợ trời không sợ đất, liền sợ sư thúc Cốc Vũ nhìn hấn, việc này làm hấn nhớ tới cảm giác sợ hãi tám trăm năm trước bị sư thúc nhốt tại phòng tối bế quan ba ngày ba đêm.

“Thiên địa có ngũ hành, tương sinh tương khắc, chỉ cần tồn tại trong thiên địa, liền không thể nằm ngoài ngũ hành.” Cốc Vũ cúi đầu nhìn tiểu cô nương, “Có rất ít bộ phận được thiên địa hậu ái, thân mang linh khí ngũ hành. Đây chính là phúc nhưng cũng là họa. Loại người này nếu không chịu khổ được thì so với tu sĩ bình thường cũng không bằng, nhưng nếu bọn họ dốc lòng tu luyện, thì sẽ xuất sắc hơn người, trở thành tinh anh trong giới Tu chân.”

Vong Thông suy nghĩ một lát lâu, rồi nhìn Cốc Vũ nói: “Sư thúc, có thể nói đơn giản một chút không?”

Cốc Vũ chấp tay sau lưng, thở dài nhìn Vong Thông, mặt vô biểu tình nói: “Ý ta chính là, đồ đệ của ngươi, trên người có Ngũ linh căn.”

Hai ngàn năm trước, tu chân giới còn cảm thấy Ngũ linh căn là phế nhất tư chất, nhưng sau khi một vị Ngũ Linh căn trở thành Đại Năng tu sĩ, thì các đại môn phái bắt đầu phản ứng lại đây, thì ra Ngũ linh căn tu sĩ chỉ cần nguyện ý chịu khổ tu luyện, tu luyện đến hậu kỳ còn lại hại hơn người khác.

Nhưng mà vận mệnh có đôi khi chính là kì quái như vậy, lúc mọi người không coi trọng tu sĩ có Ngũ linh căn, thì còn có chút ít tu sĩ loại này xuất hiện. Đến khi tông môn ý thức được tầm quan trọng của Ngũ linh căn tu sĩ, bắt đầu tìm kiếm thu nạp đệ tử thì tu sĩ loại này lại từ từ biến mất, cơ hồ tuyệt tích. Ngẫu nhiên có tu sĩ Ngũ linh căn xuất hiện, cũng sẽ bị các đại tông môn thi nhau tranh đoạt, cũng không tới lượt Vân Hoa Môn tham gia.

Hiện tại tu chân giới được coi trọng nhất chính là Ngũ linh căn tu sĩ, tiếp theo mới là đơn linh căn tu sĩ, thật có thể nói là ba ngàn năm Hà Đông, ba ngàn năm Hà Tây.

Hiện tại Vong Thông tùy tùy tiện tiện từ Phạm giới mang về một tiểu cô nương, liền có thể là Ngũ Linh căn, hơn nữa kinh mạch cường đại, đến Ngũ Hành thạch cũng không chịu đựng được linh khí trên người đôi phương hấp dẫn, này so với việc kiếm tu luyện ra một lò đỉnh cấp đan dược còn hiếm lạ hơn.

“Ngươi...” Cốc Vũ vỗ bả vai Vong Thông, “Về sau không cần chạy loạn, hảo hảo ở tông môn dạy dỗ đồ đệ cho tốt đi.”

Khó trách thường ngày số phận kém tới như vậy, đây là đem hết vận khí tốt tích góp lại, dùng để thu nhận đồ đệ.

Vong Thông sững sờ một lúc lâu, bỗng nhiên khom lưng bẻ Không Hầu lên: “Đồ nhi ngoan, con là thiên tài!”

Bị động tác thành linh của sư phụ, Không Hầu giật mình hét lên một tiếng, hai tay ôm lấy cổ Vong Thông, sau khi lấy lại tinh thần thì nói với Thành Dịch đang cười đứng ở phía sau: “Đại sư huynh thoại bản không có gạt người!”

Thành Dịch:.....

Không, tiểu sư muội, thoại bản thật không thể tin a, này chỉ là trùng hợp mà thôi!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 10: Dẫn khí nhập thể

Trong truyền thuyết đệ tử quan môn Tê Nguyệt Phong không có tư chất tu chân, bỗng nhiên biến thành Ngũ Linh căn nhân tài Tu chân giới, Vân Hoa Môn trên dưới hưng phấn thảo luận vài ngày, giống như đã nhìn thấy được tương lai rửa được mối nhục năm xưa.

Sau khi kiểm tra xong linh căn, Không Hầu liền thu được rất nhiều lễ vật, không chỉ có của các vị trưởng lão, mà ngay cả thân truyền đệ tử của các phong chủ cũng tự mình chạy đến Tê Nguyệt Phong tặng lễ vật cho nàng, nhân tiện còn nhắn nhủ vài điều với Không Hầu.

“Tiểu sư muội, Ngũ linh căn giai đoạn mới tu hành có chút thông thả, muội không cần vì thế mà áp lực, đợi đến Trúc Cơ kỳ thì sẽ tốt đẹp thôi.”

“Muội có việc gì cần giúp đỡ, thì cứ nói với các sư huynh sư tỷ. Giai đoạn đầu tu vì có chút chậm rãi, cũng không cần vì đó mà căng thẳng, thuận theo tự nhiên là tốt rồi.”

“Tiểu sư muội a, Vân Hoa Môn đặt cả hi vọng chấn hưng vào muội a.”

Mỗi ngày đều tiếp xúc với rất nhiều sư huynh sư tỷ nhiệt tình, tới ngày thứ ba, Không Hầu không chịu nổi nữa, hỏi ra nghi hoặc trong lòng: “Sư huynh, sư tỷ, mọi người đối với Vân Hoa Môn tình cảm sâu nặng như vậy, lại là tình anh trong môn phái, hy vọng chấn hưng phải đặt trên vai các vị mới đúng, sao lại đặt trên người muội?”

Nàng ở trong cung gặp không ít phi tần ngoài mặt tươi cười, khen ngợi nhưng sau lưng luôn tìm cách hại chết đối phương, nào thấy qua loại chân thật nhiệt tình khen ngợi như các sư huynh sư tỷ trước mặt

“Ha ha ha ha.” Các sư huynh sư tỷ cười gượng, khiêm tốn nói: “Chúng ta thiên tư không bằng muội, tự lòng có thể hiểu lấy, tự nhiên ngóng trông sư muội càng ngày càng tốt.”

“Chấn hưng môn phái loại sự tình này rất mệt a, đang sống thoải mái, tham gia vào sự tình đó làm gì.” Một vị sư huynh tướng mạo hàm hậu nhỏ giọng nói thầm, nào biết lúc hân thầm thì thời điểm, thì tiếng cười to của mọi người vừa vận kết thúc, âm thanh liền phá lệ rõ ràng, truyền vào tai tất cả người ở đó.

“A ha ha”

Mọi người cười càng thêm xấu hổ: “Tiểu sư muội, vị sư huynh này là đang nói mớ a.”

“Đúng vậy, đúng vậy, chúng ta quá rầy muội lâu rồi, cũng nên cáo từ.”

Không Hầu nhìn các sư huynh, sư tỷ vội vàng mà đến, lại vội vàng rời đi, lần đầu tiên đối với tu chân giới sinh ra hoài nghi. Nàng xem thoại bản đều viết sau khi vai chính có thiên chất xuất chúng truyền ra, liền chịu đồng môn ghen ghét, nếu không phải có một sư phụ tốt, thì sớm đã bị mọi người tính kế hãm hại thành công.

Nhìn nhìn lễ vật bốn phía chất cao như núi, thế gian này có loại ghen ghét như vậy sao?

Vong Thông đi vào động phủ tiểu đồ đệ, thấy nàng ngồi ở bên đông lễ vật phát ngốc, ho khan hai tiếng gọi thần trí nàng về: “Tiểu đồ đệ.”

“Sư phụ” Không Hầu đứng dậy thi lễ, Vong Thông xua tay nói: “Không cần, không cần, sư phụ không chú ý cái này. Về sau đừng bái tới bái lui, Vân Hoa Môn ta coi trọng tùy tâm tự tại, mấy lễ tiết này có thể bỏ liền bỏ.”

“Nga” Không Hầu thực nghe lời, Vong Thông vừa nói vừa ngồi xuống đệm ngọc, lấy trong tay áo ra một quyển sách. Không Hầu thấy thấy bên trên viết “Ngũ hành vận khí điển”

“Sư phụ đây là bí tịch tu luyện của tông môn chúng ta sao?”

“A?” Vong Thông sừng sốt một chút lắc đầu nói, “Đây là sách cho tu sĩ nhập môn, do mười đại tông Lăng Ưu giới cùng nhau soạn ra, là biện pháp tu luyện chính tông, so với sách bán bên ngoài đáng tin cậy hơn nhiều.”

Nghe Vong Thông giải thích xong, Không Hầu cảm thấy tu chân giới này hình như có điểm kì quái, nhưng kì quái ở chỗ nào, nàng nhất thời chưa nói ra được.

“Tới đây, ta trước giảng cho con cách vận hành kinh mạch.” Vong Thông thấy Không Hầu cầm sách không nhúc nhích, liền nói: “Trước mở trang hai đi.”

Không Hầu theo lời mở ra, trên giấy vẽ huyết vị thân thể, không biết là do ai họa, họa đến vô cùng chân thật, chẳng chịt kinh mạch huyết vị, nàng không nhận được sờ sờ cánh tay mình, thì ra bên trong có nhiều thứ đồ vật như vậy.

“Nếu muốn bước lên con đường tu chân, đầu tiên chính là phải đã thông kinh mạch. Giống như ở phạm giới các con, người đọc sách nếu muốn thành trạng nguyên, thì trước phải học đọc học viết.” Vong Thông duỗi tay điểm điểm lên đầu Không Hầu: “Nơi này là thần đình, mở ra nơi này có thể thông suốt tinh thần, đồng thời đây cũng là điểm phải bảo vệ cẩn thận. Từng có tu sĩ bị thương ở nơi này, sau đó đã trở nên điên điên, khùng khùng, tu vi tan hết.”

“Thiên đột, tiên phù, tử hãm ba chỗ này là huyết vị quan trọng, nếu dễ tác nghẹn, đối với tu luyện là đại không nên.” Vong Thông mỗi một huyết vị đều giảng thập phần cẩn thận, hẳn dạy đồ đệ cùng người khác bất đồng, các sư phụ khác cảm thấy, mấy huyết vị dễ dễ từ từ xem qua sách là được, nhưng mà Vong Thông lại cho rằng, tu hành bước đầu tiên là quan trọng nhất, tu sĩ nếu không hiểu rõ thân thể của mình thì ngày sau khó mà tiến xa được.

Cứ như vậy một dạy một học, thầy trò hai người tìm hiểu huyết vị suốt ba tháng trời, thẳng đến Không Hầu thông hiểu thành thạo, Vong Thông mới gật đầu nói: “Từ ngày mai, vì sư sẽ dạy con như thế nào là dẫn khí nhập thể.”

Không Hầu từ đệm bỏ hương đứng dậy, đá đá chân, thuận tiện xoa ấn mấy huyết vị trên đùi, cường gân hoạt huyết.

Nhìn động tác theo bản năng của tiểu đồ đệ, Vong Thông mỉm cười hài lòng, hình thành một thói quen rất dễ dàng, quên đi một thói quen cũng không hề khó, chỉ có đường thành bản năng, cũng như việc tự nhiên hít thở, mới là thành tựu chân chính.

“Sư phụ để con học huyết vị ba tháng, con có thấy không vui?”

“Con biết sư phụ là muốn tốt cho con.” Không Hầu ánh mắt tràn đầy tín nhiệm, “Sư phụ dạy sẽ không sai.”

Vong Thông sừng sốt một chút, ngay sau đó cười ha ha: “Đồ đệ ngoan.”

Không Hầu thấy Vong Thông cười đến vui vẻ, cùng cười rộ theo.

Ngày hôm sau, trời còn chưa sáng, Không Hầu đã tỉnh, mặc tốt quần áo, chải hai búi tóc. Mấy ngày nay nàng đi theo các sư tỷ học cách chải tóc, nên không cần phiền đến hai vị sư phụ nữa.

Huống chi mấy ngày nữa nàng liền tròn mười tuổi, để hai vị sư phụ tay chân vụng về chải tóc, nàng thấy thật hổ thẹn a.

Có lẽ đoán được Không Hầu chờ mong học dẫn khí, Vong Thông cũng tới sớm hơn ngày thường. Thấy Không Hầu đã ngồi chờ, cũng không nói gì thêm, liền kêu Không Hầu ngồi xếp bằng, dạy nàng cách dẫn khí nhập thể.

“Linh khí nhìn không thấy, sờ không được, nhưng có thể dùng tâm cảm thụ.” Vong Thông nói, “Dù cho là người không có linh căn, không thể tu luyện, thì ở nơi linh khí nồng đậm cũng sẽ thấy vui vẻ, dễ chịu, mệnh thọ dài hơn so với người khác. Giống như người thường ở Lăng Ưu Giới, thọ mạng hơn trăm năm, mà người phạm giới, bảy mươi đã là hiếm, đây là do linh khí khác biệt tạo nên.”

“Nhắm mắt lại.”

Không Hầu nhắm mắt lại, thả lỏng tâm thần, nài nghe được tiếng gió thổi qua sơn động, nghe được âm thanh chim hỉ tước đang hót, còn như nghe được hương vị hoa thực được ngoài động đang nở.

“Dùng thân thể cảm nhận linh khí, dùng tâm tiếp nhận đó, không cần vội vàng, từ từ đón nhận.”

Tiếng Vong Thông càng ngày nhỏ dần, cả người Không Hầu đã rơi vào cảnh giới riêng, nài cảm thấy có thứ gì đó đang tới gần, khắp người đều cảm thấy hưng phấn chờ đợi nó.

Giống như có thứ gì tẩy rửa cơ thể, làm thân thể nài trở nên nhẹ nhàng, sung sướng, khiết tịch.

Có hóa ẩm áp, một thanh hương, thủy dịu dàng, thổ vững chãi, kim lạnh lẽo, Không Hầu vô pháp hình dung loại cảm giác này, nài chỉ muốn chìm mãi trong đó.

Ngoài động phủ, Vong Thông không hề có hình tượng ngồi xổm cạnh cửa, chòm râu bị gió thổi bay tới bay lui, trên tóc dính hai bông hoa đào không biết từ đâu bay tới, thoát nhìn vô cùng nghèo túng.

Đàm Phong mang theo một bộ váy áo mùa xuân đến cho sư muội, thấy sư phụ đang ngồi xổm giống như nông phu, liền nhỏ giọng khuyên nhủ, “Sư phụ, sư muội còn nhỏ, lại là Ngũ Linh căn tư chất, thời điểm bắt đầu sẽ tương đối khó khăn, người không cần gấp, cũng đừng tức giận, sẽ làm tiểu sư muội sợ hãi.”

“Năm đó con mất bao lâu thì dẫn khí thành công?” Vong Thông không đề ý Đàm Phong, chỉ hỏi ngược lại.

Sợ sư phụ đối với sư muội không hài lòng, Đàm Phong cố ý nói nhiều thêm hai ngày: “Mất ba ngày.”

Cho nên sư muội mới ngày đầu không có dẫn khí nhập thân được cũng là bình thường a.

“Ta nhớ rõ đại sư huynh người chỉ mất hai canh giờ.” Vong Thông đứng lên, nhìn bao đồ trong tay Đàm Phong, “Hiện tại con không thể vào.”

“Sư phụ, người không phải đang cảm tức tiểu sư muội đi?” Đàm Phong có chút gấp gáp, “Không Hầu còn nhỏ, đừng dọa muội ấy.”

“Nói hươu nói vượn, có cảm tức, ta cũng chỉ cảm tức người.” Vong Thông đem Đàm Phong lôi đi, “Sư muội người còn đang nhập định, đừng quấy rầy nài.”

“Sư muội dẫn khí nhập thể thành công?” Đàm Phong nghe xong rất vui vẻ, “Sư muội thật lợi hại, không hổ là thiên tài Ngũ Linh căn.”

Vong Thông liếc mắt nhìn nhị đồ đệ, vừa nầy tên tiểu tử nào còn nói Ngũ Linh căn không dễ tu luyện, lúc này lại nói là thiên tài tu chân. Hắn tức quá hóa cười, nghĩ nghĩ lại yên tâm, sư huynh muội đoàn kết yêu thương, rất tốt, rất tốt.

“Không chỉ thành công, mà chỉ mất nửa canh giờ đã thành công.” Vong Thông nắm chòm râu đang bay bay, “Ta ở đây đợi đã hai ngày, Không Hầu còn chưa tỉnh lại.”

“Sư phụ, con chờ cùng người.” Đàm Phong hai mắt sáng ngời, lần trước Chiêm Hàm Tông còn khoe khoan tiểu sư muội bọn hắn là thiên tài, lần sau gặp lại bọn người Chiêu Hàm Tông này, nhất định sẽ cho họ biết thiên tài thật sự là như thế nào.

Sư muội của hắn so với sư muội bọn họ còn lợi hại hơn, đáng yêu hơn. Trên thực tế, Đàm Phong cảm thấy tiểu hài tử khắp thiên hạ, không ai sánh bằng tiểu sư muội của hắn.

Không Hầu tỉnh lại từ trong nhập định, đã là ba ngày sau. Nghênh đón nài là sư phụ đang vô cùng vui vẻ, còn có hai vị sư huynh đã tỉ mỉ chuẩn bị thức ăn cho nài.

Trong tông môn, đệ tử mới tu luyện sẽ ăn tích cốc đan, nhưng biết Không Hầu thích ăn này nọ, nên bọn họ vì nài chuẩn bị một bàn đồ ăn ngon.

Ăn bát cháo nóng, ngồi nghe lời khích lệ của các vị sư huynh, Không Hầu cảm thấy cả người đều ẩm áp.

Nài chắc là vị công chúa may mắn nhất nhà họ Co, không chỉ được một vị lão nhân mang nài rời đi hoàng cung, mà còn có được sư phụ, cùng hai vị sư huynh tốt như vậy.

Nài nhất định sẽ nỗ lực tu luyện, sớm ngày độ kiếp thành tiên.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: Thoại bản

“Năm nay tuyết cũng đến thật sớm.” Chương quầy cửa hàng của Ngự Tiêu Môn ở Ung Thành xoa xoa hai tay tiếng vào, thấy tiểu nhị đang quét tuyết, gật gù đầu nói: “Thời tiết đã lạnh nhiều a, vất vả các người.”

Tiểu nhị trong tiệm phần lớn là người địa phương, hẳn tuy rằng là quân sự của tiệm nhưng cũng chỉ là ngoại môn đệ tử Ngự Tiêu Môn, nhưng là trong mắt chúng tiểu nhị, tu sĩ có thể tiến vào đại tông môn, đều thập phần ghê gớm.

Quân sự bất quá khách khí hai câu, liền làm chúng tiểu nhị nhiệt tình làm việc mười phần, cuối năm muốn tranh thủ lấy thêm một ít tiền thưởng.

Chương quầy tiếp nhận tách trà nóng tiểu nhị mang đến, vừa mới mở miệng định uống, liền thấy ngoài cửa một nam một nữ đi tới, nam mặc áo bào trắng viền áo đỏ, nữ khoác áo lông trắng thoát nhìn tuổi tác còn nhỏ, búi tóc đơn giản rủ xuống hai bên, người còn chưa vào tiệm, đã mang theo vài phần hi khí.

“Hai vị khách quý mời vào.” Chương quầy nhìn quần áo trên người nam tử liền biết đây là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, mang văn bối đến mua đồ, hẳn tu vi thấp nhìn không ra tu vi trên người vị này, nhưng tiểu cô nương còn nhỏ tuổi, tu vi chưa cao.

“Chương quầy, phiếu tặng linh thạch trừ tịch năm ngoái, năm nay còn có thể đổi sao?” Tiểu cô nương hỏi.

“Có thể.” Chương quầy nhiệt tình cười nói, “Chỉ cần đổi trước trừ tịch năm nay là được. Thỉnh quý khách đem phiếu tặng lại đây, tại hạ liền đổi cho các vị.”

Chương quầy cũng không vì đổi phương đến nhận thưởng mà thay đổi thái độ, vẫn thập phần nhiệt tình đón tiếp, một là bởi vì Ung Thành chính là quân hạt địa giới của Vân Hoa Môn, tuy môn phái này nổi tiếng hòa nhã, nhưng trên dưới lại vô cùng đoàn kết, con thỏ dòn đến chân tường cũng cắn người a, càng đừng nói đến Vân Hoa Môn là một trong mười đại tông môn ở Lăng Ưu giới. Hai là hòa khí sinh tài, hẳn là được tông môn cử đến Ung Thành làm chương quầy, không cần thập toàn thập mỹ, nhưng ít nhất cũng đừng gây chuyện thị phi.

Tuy là chương quầy hòa khí sinh tài, nhưng lúc sau nhìn đến đóng phiếu trên bàn thì nụ cười trên mặt cũng có chút cứng lại. Chẳng lẽ trừ tịch năm trước, đệ tử Vân Hoa Môn, tất cả đều chạy ra đường đón bao gấm.

“Thỉnh quý khách chờ một lát.” Chương quầy lấy ra một tráp linh thạch, bên trong năm trăm linh thạch, lại từ một rương lấy ra thêm chục cái linh thạch nữa, mới đưa tới trước mặt tiểu cô nương.

“Còn có cái này.” Tiểu cô nương đem linh thạch cất vào thu nạp túi mới lấy ra thêm một phiếu tặng pháp y.

Chương quầy tay run run cầm phiếu đổi, nhưng hẳn là chương quầy được tông môn lựa chọn, không thể để luống cuống lúc này: “Thỉnh khách quý theo tại hạ lên lầu lựa chọn.”

Hắn cho rằng tiểu cô nương sẽ lựa chọn một bộ nữ y tân thời, không ngờ nàng lại chọn một bộ nam trang, liền vui vui vẻ vẻ xuống lầu. Trước lúc đổi phương rồi đi, hắn loáng thoáng thấy y phục trắng viền đỏ bên trong.

Nghe đồn đầu năm nay Vân Hoa Môn vừa thu một tiểu hài tử làm chân truyền đệ tử, chẳng lẽ chính là vị tiểu cô nương này?

“Nhị sư huynh, muội thấy bá tánh nơi này hình như rất tôn trọng huynh.”

Không Hầu đi ở trên đường nhìn thấy bá tánh nhiệt tình cười chào hỏi nhị sư huynh, thỉnh thoảng còn có người đưa rau dưa, trái cây cho họ, nhưng đều bị sư huynh mỉm cười từ chối.

“Bá tánh cũng không phải là tôn trọng huynh, mà là tôn trọng đối với sư môn chúng ta.” Đàm Phong nói: “Bá tánh thành này toàn bộ đều là do Vân Hoa Môn thủ hộ. Tông môn từ trước tới nay đối với bá tánh thân thiện, chỉ thu rất ít địa tô, gặp thiên tai, tông môn còn sẽ cứu tế, giúp đỡ.”

Không Hầu lúc này mới minh bạch, thì ra Vân Hoa Môn chính là địa chủ lớn nhất Ung Thành.

“Trên đường có chút kiến trúc là của chúng ta xây cất, người ở nơi khác đến buôn bán, mua mặt tiền cửa hiệu hay là thuê đều có thể.” Đàm Phong giới thiệu quân hạt địa giới của Vân Hoa Môn cho Không Hầu, “Cho nên Ung Thành của chúng ta được bá tánh bình thường coi trọng nhất ở Lăng Ưu giới.”

Lăng Ưu giới tuy có rất nhiều tu sĩ, nhưng người thường vẫn là chiếm ưu thế, Vân Hoa Môn quản lý Ung Thành, luôn chú ý đến đời sống bá tánh, cho nên danh tiếng Vân Hoa Môn trong bá tánh phi thường tốt.”

Nghe nhị sư huynh nói xong, Không Hầu cảm khái: “Nếu thời điểm phụ thân làm hoàng đế, chỉ cần được năm phần của Vân Hoa Môn, thì cơ nghiệp trăm năm nhà họ Cơ cũng sẽ không bị hủy trong chót lát. Lại nói muốn hủy liền hủy đi, chỉ có bá tánh trăm họ là chịu khổ.”

Đàm Phong sớm biết thân phận công chúa mất nước của Không Hầu, nghe giọng điệu của nàng, nói tới chuyện mất nước rất nhẹ nhàng, tâm tình rất thích hợp để tu chân.

Hắn vỗ vỗ bả vai Không Hầu, không nói thêm gì.

Không Hầu nhìn Đàm Phong cười cười, quay đầu nhìn một tiệm sách, liền đi đến. Đàm Phong do dự một chút, liền cười khổ đuổi theo.

Lão bản nhìn thấy hai người, tươi cười đón tiếp: “Tinh hai vị tiên trưởng chậm rãi xem.”

Không Hầu nhìn kệ sách một chút, các loại thần thoại quái thú gì đều có, còn có truyện ký của các vị đại năng tu sĩ, tình tiết kích thích mạo hiểm, nằng cảm không nở buông tay.

Hải Tông Minh Phong chân nhân lấy một địch mười, không có địch thủ, người người kính sợ.

Chiêu Hàm Tông thu tâm đệ tử Lăng Ba có Ngũ Linh căn, mới nhập môn mười năm đã là Trúc Cơ kỳ cao thủ, trong một đêm diệt ma tu dám lấy hải tặc luyện đan, hành hiệp trượng nghĩa không tha kẻ ác.

Lưu Quang Tông Trọng Ti chân nhân mười tuổi Luyện Khí, mười tám tuổi Trúc Cơ, một kiếm chế núi, từng vượt cấp giết địch, chiều cao chín thước (tầm gần 3 mét), hai mắt như điện, bất quá ba trăm tuổi đã là Thần Kỳ Đại Năng.

Chín thước....

Không Hầu nhìn nhìn đại môn, người này vào cửa nhất định phải cong eo đi? Còn có hai mắt như điện, kia lớn lên.... Thật đúng là có phong cách riêng. Tu vi cao như vậy coi như cũng không đền bù chuyện lớn lên xấu xí, thật là đáng tiếc a.

Buồng sách cầm trên tay xuống, Không Hầu ở trong góc nhìn thấy một thẻ bài, mặt trên viết 50 ngọc tệ một cân. Bên trong để một chồng thoại bản đã ố vàng, tác giả là Diệu Bút Khách, cũng không biết để đó đã bao lâu, khắp nơi đều bám bụi.

“Chương quây, sách này như nào lại rẻ như vậy?” Không Hầu cầm đọc một chút, thấy hành văn cũng không tồi nha.

“Những cái đó a....” Chương quây làm trò đối với người khác sẽ không nói thật, nhưng với đệ tử Vân Hoa Môn hẳn phải thành thật một chút, “Thư này viết tình tiết cũ kỹ, người đọc không thích xem. Ta nghe lão bản tiệm sách ở bên cạnh nói, Diệu Bút Khách này đại khái là một thiếu gia giàu có, cho rằng thoại bản hẳn viết rất hay, thường cho thủ hạ đến đưa sách miễn phí, còn cấp thêm linh thạch cho thư phòng. Chúng ta làm ăn buôn bán, có bạc đương nhiên nhận, tới cuối năm thoại bản chất thành đồng nhỏ, lại không thể bỏ đi, đành để vào một góc, bán giá rẻ ra ngoài, đợi đến khi thủ hạ của hắn tới sẽ thông báo thư bán rất hào, còn có thể thu được thêm một ít tiền thưởng. Loại việc này chính là đôi bên cùng có lợi, hơn nữa sách này chất giấy đặc biệt tốt, lấy về đi bao điểm tâm, lá trà, đều không dễ dàng hư, nếu là cuối năm không có ai mua ta liền lấy về cho hàng xóm gói đồ ăn a.”

Không Hầu cầm thoại bản bám đầy bụi, có chút đau lòng cho Diệu Bút Khách. Hắn khẳng định là không biết, còn cho rằng chuyện mình viết hào, căn bản là không có ai thường thức, nhưng mà chất lượng giấy không tồi, nên có thể cầm đi bao lá trà.

“Cái này ta mua.” Không Hầu động lòng trắc ẩn, móc ra một khối linh thạch đưa cho chương quây.

“Sao có thể lấy tiền của ngài, cô nương nếu thích, thì cứ lấy mang về đi.” Chương quây liên tục xua tay, ngày thường chịu không ít chiếu cố của Vân Hoa Môn, mấy quyển thoại bản không ai mua hẳn cũng không bỏ ra được thì quá là vô lương tâm.

“Nhiều sách đến như vậy, sao có thể không lấy tiền được.” Không Hầu lắc đầu, “Các người buôn bán cũng không dễ dàng gì.”

Có lẽ bởi vì phụ thân làm sai quá nhiều, nên Không Hầu dù nửa phần tiện nghi của bá tánh cũng không đành lấy. Đêm khuya tĩnh lặng nàng thường sẽ nghĩ, lương tâm mấy đời sau này của nhà họ Cơ, đại khái liền ở trên người nàng hết đi.

Chương quây từ chối không được, đành tiếp nhận linh thạch, tiểu sư huynh muội hai người ra cửa.

“Sư muội, đại sư huynh đã dặn, muội ít xem thoại bản một chút.” Đàm Phong nhìn tiểu sư muội đem đồng lớn thoại bản bỏ vào túi thu nạp, lên tiếng nhắc nhở, “Nếu bị sư huynh biết, nhắc định huynh sẽ bị mắng.”

“Hừ” Không Hầu vỗ vỗ túi thu nạp, làm bộ chuyện gì cũng chưa từng xảy ra nói: “Huynh không nói, muội không nói, đại sư huynh khẳng định sẽ không biết.”

Đàm Phong:.....

Tơ mắt nhìn tiểu sư muội mỗi ngày đều trộm xem thoại bản, Đàm Phong đành thở dài, cái này không trách tiểu sư muội, là do phong thủy Vân Hoa Môn không tốt.

Vài ngày sau, Vong Thông vừa mới xuất quan, đã mặc pháp y mới đi dạo quanh Vân Hoa Môn một vòng, gặp người nào nhìn liền nói là do tiểu đồ đệ hắn mua cho, tiểu cô nương không thích váy áo xinh đẹp, chỉ thích mua đồ hiệu thuận cho hắn, đúng là một mảnh hiếu tâm khó từ.

Nhóm phong chủ bị hắn khoe ra sắc mặt ghê tởm đến không thể tỉnh tâm tu luyện, hận không thể treo bảng, “Vong Thông cùng tà ma không thể vào”. Vong Thông cô tình không biết mình bị chán ghét, một ngày lượn khắp núi không dưới mười lần, làm nhóm phong chủ nhện không được lời nhóm thân truyền đệ tử ra mắng một trận.

Tiểu cô nương người ta mới mười tuổi liền biết tặng đồ hiệu thuận cho sư phụ, các người sống đến mấy trăm tuổi, còn không hiểu chuyện bằng một tiểu hải tặc, tổn công nuôi các người còn có ích gì.

Nhóm thân truyền đệ tử đã nghe quen sư phụ lấy đồ đệ nhà người khác ra làm ví dụ, đối với việc này sớm đã thích ứng, chờ sư phụ mắng xong, còn hòa vào khen tiếp, chọc phong chủ tức đến quăng tách trà, lật bàn.

Lúc Không Hầu tu vì đột phá Luyện Khí, thì không khí trừ tịch cũng sắp tới, đệ tử Văn Hoa Môn liền lười nhát, Không Hầu cũng bị không khí này ảnh hưởng. Cả ngày nằm trong động phủ xem thoại bản Diệu Bút Khách.

Chuyện xưa bắt đầu là diệt môn chi thù, vai chính bị bằng hữu phản bội, bị buộc phải xuống vực sâu, sau đó nhặt được một quyển bí tịch thần kỳ, tu luyện thành cao thủ, không cần nữ sắc, đánh bại kẻ thù, phi thăng thành tiên.

Không Hầu xem đến si mê, cảm thấy thoại bản này viết quá đặc sắc.

Người tu chân giới thật không có năng lực thưởng thức, thoại bản hay như vậy, lại không có ai mua.

Tác giả có lời muốn nói: “Làm người nhất định phải đọc nhiều sách, bằng không loại kịch bản lỗi thời cũng xem như bảo bối.”

Không Hầu: “A?”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 12: Độ kiếp

Một âm thanh thật mạnh vang lên, thoại bản bị Thành Dịch chụp ở trên bàn.

Thành Dịch nghe nói sư đệ mang sư muội xuống núi chơi, cũng không có nghĩ nhiều, chỉ cảm thấy Không Hầu còn nhỏ, đi ra ngoài biết nhiều một chút cũng tốt. Nào biết hần hôm nay lại đây, lại phát hiện, tiểu sư muội đáng lẽ đang tu luyện, lại lén lút đọc thoại bản quên cả trời đất, liền hần đi vào động phủ cũng không biết.

Đàm Phong cùng Không Hầu sợ tới mức cùng lui về sau một bước, Đàm Phong nước nước miếng, gom dững khí đem không hầu ngăn ở phía sau, chột dạ nói: “Đại sư huynh, huynh đừng giận, có chuyện gì chậm rãi nói.”

Không Hầu lúi kéo tay áo Đàm Phong, tội nghiệp nhìn Thành Dịch.

Nhìn ánh mắt loại này của Không Hầu, khí thế Thành Dịch liền yếu đi một nửa. Nếu Không Hầu chỉ là ham chơi một ít, hoặc là thích trang sức vàng ngọc, hần cũng chịu. Chính là si mê thoại bản không phải là chuyện tốt, Không Hầu tuổi còn nhỏ, đối với thế sự chưa rõ, không phân biệt được đúng sai trong thoại bản, nếu là đem sự tình trong đó coi là thật, làm tu luyện sai lệch, đến lúc đó không cách nào cứu trở lại.

Thành Dịch hít sâu một hơi, nỗ lực làm ra biểu tình bình tĩnh ôn hòa chút, hướng Không Hầu vẫy vẫy tay, “Không Hầu, lại đây.”

“Đại sư huynh, muội sai rồi, muội về sau nhất định dốc lòng tu luyện, sẽ không trộm xem thoại bản nữa.” Không Hầu vừa thẹn vừa hối hận, nhớ lại gần một năm nay đại sư huynh ân cần chăm sóc chính mình, nàng thế nhưng lại nói dối lừa gạt huynh ấy.

“Muội một cái tiểu hài tử, thời điểm có chút ham chơi, ta cũng không trách muội.” Thành Dịch thấy Không Hầu hối hận, liền lúi kéo nàng ngồi xuống bên người, mở ra thoại bản trên bàn, “Thoại bản hay sao?”

“Không, không hay.” Không Hầu liên tục lắc đầu, nghĩ đến đại sư huynh vất vả ở bên ngoài, còn nhớ rõ mua đồ ăn ngon về cho nàng, mà nàng lại không tự tiến thủ, liền cảm thấy chính mình quá đáng ghét. Càng nghĩ càng khổ sở, Không Hầu chớp chớp mắt, đem nước mắt rung rung nghẹn trở về, “Đại sư huynh, thật xin lỗi.”

Kiểm lại, không thể khóc, người phạm sai lầm không có tư cách để khóc.

Thành Dịch sờ đầu nàng, chỉ vào thoại bản nói: “Loại chuyện xưa này không hề hợp lý, không nói đến loại môn phái nhỏ này lại có thể có loại bí tịch khiến toàn bộ thiên hạ đều muốn có, cho dù là có, cũng không có khả năng tất cả mọi người đều chỉ quan tâm một quyển bí tịch. Tu sĩ quan trọng nhất là đạo dưỡng tâm, bất luận loại bí tịch nào thì cũng là phụ trợ. Cùng tông môn, tu một loại công pháp còn có người cao thấp khác nhau, huống chi chỉ dựa vào một quyển bí tịch mà lại không có địch thủ, vô địch thiên hạ.”

Không Hầu cho rằng đại sư huynh sẽ phê bình nàng, không nghĩ tới lại cùng nàng thảo luận thoại bản, nàng ngăn người, cũng không biết nói cái gì.

Thành Dịch cho rằng sư muội không rõ lời mình nói, “Linh khí dẫn vào trong cơ thể, yêu cầu dựa vào quy luật mà vận chuyển, kiêng kỵ nhất là nóng lòng cầu thành, ai dám lấy một quyển bí tịch không rõ nguồn gốc mà tu luyện, nhẹ thì trọng thương, nặng thì tán mệnh. Muội bây giờ còn nhỏ, nhất định phải nhớ kỹ, không được dễ dàng tin tưởng bí tịch hoặc đan dược do người xa lạ đưa, nói không chừng là người xấu muốn lừa gạt tiểu hài tử.”

Giờ phút này, Không Hầu cảm thấy, đại sư huynh có chút giống trưởng bối phạm giới dặn hải tử không được mở cửa cho người xa lạ.

Thấy Không Hầu ủ rũ cụp đuôi, Thành Dịch nói: “Trách huynh không chu toàn, muội đang lớn đối với sự vật sẽ tò mò, huynh sẽ mua cho muội chút thư tịch thích hợp.”

Không Hầu ngẩng đầu nhìn Thành Dịch, trong lòng đối với Thành Dịch vạn phần cảm kích, giờ phút này dù cho đại sư huynh có đốt hết thoại bản đi, nàng cũng sẽ lập tức làm theo.

Đáng tiếc Thành Dịch hiểu lầm ý tứ ánh mắt của Không Hầu, trong lòng mềm nhũn, rốt cuộc không nỡ trách mắng tiểu sư muội từ nhỏ đã không có người yêu thương này, “Nếu muội thích, ngẫu nhiên cũng có thể xem một chút, nhưng tuyệt đối không thể suốt ngày si mê. Muội đang tuổi lớn, nếu không hảo hảo ngủ liền sẽ không cao, về sau liền không thể mặc váy áo xinh đẹp.”

Không Hầu từng thấy các sư tỷ mặc váy áo xinh đẹp, liền muốn sau này lớn lên cũng được mặc như vậy, nghe Thành Dịch nói, Không Hầu liền liên tục gật đầu: “Đại sư huynh, muội nhất định ăn cơm đúng giờ.”

“Ngoan” Thành Dịch sờ sờ đầu Không Hầu, khép sách trong tay lại, “Sách này.....”

Không Hầu vội nói: “Muội sẽ ném ngay.”

“Cũng không cần, ta tin muội là hảo hài tử, biết an bài thời gian.” Thành Dịch cười với Không Hầu, “Sách này tuy tình tiết không hợp lý, nhưng cũng có chỗ lý luận đáng khen.”

Không Hầu liên tục gật đầu: “Muội thấy nhân vật chính rất lương thiện, vị này là Diệu Bút Khách khẳng định là người có tâm nhân nghĩa.”

“Sư muội ngốc, tư tưởng nhân vật chính cũng không phải là tư tưởng thật của tác giả. Ở phạm giới, cũng có tác giả viết ra văn chương chính nghĩa, mỹ diệu nhưng phẩm tính lại thập phần bất kham.” Thành Dịch vô cùng vui mừng, tiểu sư muội tuy còn nhỏ, lại biết phân biệt đúng sai, thật sự là đáng yêu.

Toàn bộ tu chân giới, không có tiểu sư muội nhà nào đáng yêu bằng Không Hầu của hắn.

“Muội trước hết đi nghỉ ngơi, ta cùng Đàm Phong còn có việc phải làm.” Thành Dịch đứng lên, cười cười với Đàm Phong: “Sư đệ, đi theo ta.”

Đàm Phong còn muốn nói gì đó, đối mặt Đại sư huynh đang ôn hòa cười, rút cổ đi theo ra ngoài.

Chờ hai vị sư huynh đi rồi, Không Hầu sờ sờ bìa thoại bản, đem thoại bản đặt ở trong ngăn tủ, nghiêm trang mở luyện khí tịch, tinh tế tu luyện.

Thẳng đến ngày trừ tịch, Không Hầu mới ra khỏi động phủ đi bái kiến các vị trưởng bối, thu được một đóng túi gấm. Sau đó, liền chờ nhị sư huynh mang nàng đi chơi dưới chân núi. Nàng đợi trong chót lát, Đàm Phong từ trong động phủ ra đến, nhìn về mặt tiểu đệ, như là không ngủ đủ.

“Nhị sư huynh, huynh làm sao vậy?” Không Hầu từ thu nạp khí lấy ra một lọ đan dược đưa cho Đàm Phong.

Đàm Phong tiếp nhận uống một ngụm,捏 lại đôi mắt, nói: “Đan dược này hình như do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế ra.” Thanh Nguyên phong chủ rất am hiểu luyện đan, chỉ là sư phụ nhà mình cùng Thanh Nguyên trưởng lão gặp mặt liền cãi nhau, cho nên toàn bộ Tê Nguyên Phong, đều rất khó có được đồ của thúc ấy.

“Àn” Không Hầu gật đầu, “Thanh Nguyên sư thúc nói ta là tiểu cô nương, uống cái này không những dưỡng thần, mà còn đối với làn da hảo, lần trước Linh Tuệ sư tỷ tặng cho muội hơn mười bình.”

Đàm Phong tâm tình vạn phần phức tạp, ở Văn hoa Môn, nam nhân thúi quả nhiên không có địa vị.

Sư huynh muội hai người chênh nhau hơn một trăm tuổi, nhưng lại có thể đi chơi vui vẻ cùng nhau, tới lúc phát hồng bao trừ tịch, sư huynh muội hai người cũng không bối vì chính mình là đệ tử Văn hoa Môn mà rụt rè, trái lại vô cùng nhiệt tình đón bao lì xì.

Trừ tịch năm này, Không Hầu tuy rằng không có nhận được kim sắc túi gấm, nhưng cũng nhận được hơn ba trăm linh thạch, sư huynh muội vô cùng cao hứng, ôm một bao đồ ăn vật thịnh hành mang về.

Hai năm kế tiếp, mỗi lễ trừ tịch, sư huynh muội hai người cũng không quên cùng nhau đi đón hồng bao, thế cho nên chương quây Ngự Tiên Môn ở Ung Thành đều nhận thức hai người.

Bốn lần trừ tịch trôi qua, chương quây đợi thật lâu cũng không thấy sư huynh muội hai người đến, sau lại đợi thật lâu, vị sư huynh mới đến, lần này không có mấy trăm linh thạch mà chỉ tám mươi linh thạch.

Thói quen lần nào hai người cũng đến đôi, năm nay đột nhiên thiếu tiểu cô nương, chương quây thấy có chút mất mát, đem linh thạch đưa cho vị sư huynh, cười hỏi: “Năm nay như thế nào không thấy vị tiểu tiên tử?”

“Sư muội đã bế quan, chuẩn bị tiến vào Trúc Cơ kỳ, cho nên năm nay ta tới một mình.” Nhắc tới sư muội, Đàm Phong giọng không khỏi cao hơn một chút, “Nàng hiện nay mới 14 tuổi, mới nhập tông môn bốn năm đã muốn vào Trúc cơ. Tông môn vốn không an tâm nàng vất vả nhưng tu vì muốn tới liền tới, muốn áp chế cũng không được, đành tùy nàng đi.”

Đàm Phong tuy miệng nói bất đắc dĩ nhưng khóe mắt lại đầy ý cười, hận không thể khoe sư muội tài giỏi của hắn đi khắp giới tu chân, Đàm Phong từ thu nạp khí lấy ta hơn trăm linh thạch, “Ta muốn chọn cho sư muội một kiện phi tiên váy, màu sắc tươi sáng một chút, thích hợp cô nương mười bốn mười lăm tuổi.”

Chương quây nghe đệ tử Vân hoa Môn mới nhập môn bốn năm đã muốn vào Trúc Cơ kỳ, cho rằng lỗi tai mình có vấn đề. Vân Hoa Môn thế nhưng cũng có đệ tử chăm chỉ như vậy. Thế nào lại tu luyện thần tốc đến như thế, nhất là còn là người của Vân hoa Môn nổi tiếng “tùy tâm”?

Nhưng vị tu sĩ trẻ tuổi này là đệ tử thân truyền Vân hoa Môn, chắc chắn không thể khoắc lác loại sự tình này.

“Quý khách mời theo ta, lên lầu chọn lựa.” Chương quây quyết định đem chuyện này truyền lại tông môn. Vân Hoa Môn xuất hiện kì tích, đệ tử vừa nhập môn bốn năm đã chuẩn bị tiến vào Trúc Cơ kỳ. Dù có thể thành công hay không thì đã là đại kỳ tích.

Chương quây nhìn mặt đầy há hê của vị sư huynh, vẫn là hi vọng tiêu tiền từ có thể thành công, bằng không người trên dưới tông môn, không biết sẽ đối thế nào với vị cô nương ấy.

Không Hầu bế quan trong động phủ, bên ngoài đại sư huynh thủ hộ cho nàng, nói là hộ pháp nhưng thật ra là ứng phó bọn đồng môn ngày ngày lác lư ngoài cửa động.

“Thành Dịch sư bá, Không Hầu sư thúc hôm nay có động tĩnh gì hay không?”

“Thành Dịch sư huynh, đây là bùa ta xin được, mau treo lên cửa động đi.”

Người một cái người tu đạo, vốn là nên lập chí thành tiên, như thế nào lại học phàm giới một loại, cầu thần xin phật? Thành Dịch trong lòng rối loạn, thấp phần không tán đồng loại hành vi này, nhưng vẫn là bình tĩnh đem lá bùa treo lên.

Tóm lại là tâm ý đồng môn, không thể lãng phí.

Cứ như vậy qua ba mươi ngày, sư môn trên dưới đang nghĩ sẽ chuẩn bị thứ gì để an ủi Không Hầu vượt cấp thất bại, thì phía trên Tê Nguyệt Phong lại xuất hiện lời kiếp.

Toàn phái, dù là luyện đan, luyện kiếm, ngự thú hay luyện khí cũng đều sôi nổi bỏ qua sự tình mà tập trung ngồi giữa sườn núi Tê Nguyệt Phong nghe ngóng.

Đây chính là Ngũ Linh Căn tu sĩ độ kiếp, khẳng định không giống với người thường. Nếu bỏ lỡ trận náo nhiệt này vậy thì quá đáng tiếc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 13: Trúc cơ

Chương môn Hành Ngạn nhận thấy kiếp vận hiện lên, vội đuổi tới Tê Nguyệt Phong, liền nhìn thấy rất nhiều đệ tử hoặc đứng hoặc ngồi đầy sườn núi, có người còn mang theo hạt dưa ngồi gặm, phi phàm náo nhiệt.

“Các người đều ở chỗ này làm gì?” Hành Ngạn sù sụ mặt, ống tay áo to rộng bay múa phàn phật trong gió. Chúng đệ tử thấy chương môn đến, cũng không dám tiếp tục nói cười, vội đứng thẳng người, cung kính hành lễ: “Gặp qua chương môn.”

Hành Ngạn nhìn xuống đất, đám đệ tử này tuy hơi lười nhác, nhưng tốt xấu cũng biết chú ý, không có đem hạt dưa lê quăng trên đất. Hắn ngẩng đầu nhìn lên không trung, biết có đuổi nhóm đệ tử cũng không đi, đành nói: “Các người ở bên cạnh nhìn xem cũng tốt.”

Các đệ tử lên đem dưa và trái cây, giấu vào tay áo, ngẩng cổ nhìn lên.

Bầu trời càng ngày càng dày kiếp vận, bên trong còn ẩn chứa kim quang, có thể thấy sư muội tu hành không đơn giản.

Ánh mắt Hành Ngạn quét ngang đám người một lần, phát hiện Vong Thông liên tục đi tới đi lui không ngừng, biết hắn không thể nào an tâm được, cũng không đi khuyên nhủ, chỉ an an tĩnh tĩnh đứng bên cạnh nhìn trời.

Thân là chương môn môn phái, Hành Ngạn suy xét so với người khác càng nhiều. Đệ tử môn phái đồng đảo, cũng có tư chất không tồi, nhưng đa số vẫn là lười nhác tùy ý, chỉ lấy bảy, tám phần năng lực ra tu luyện, còn hai, ba phần để hưởng thụ cuộc sống. Đây vốn cũng không có gì sai, nhưng là chương môn, ai không hi vọng chúng đệ tử dốc lòng tu luyện, ngạo thị thiên hạ tu sĩ đây?

Hắn không dám nghĩ đệ tử Vân Hoa Môn ngạo thị thiên hạ, chỉ cầu trong nhóm người trẻ tuổi, có thể chọn được mấy đệ tử, để trăm năm sau có người thay thế hệ bọn hắn tiếp tục chống lưng cho Vân Hoa Môn.

Hiện tại khó khăn lắm mới có một đệ tử thiên tư xuất chúng, vạn lần đừng để những đệ tử khác dạy hư.

Hành Ngạn lại nhìn những đệ tử khác, một đám ánh mắt lập lòe, rõ ràng là đang dùng truyền âm thuật nói chuyện với nhau, hồi tưởng lại quá trình làm chương môn đây chưa xót, bắt đầu dĩ, hắn quay đầu nhìn thân truyền đệ tử Vận Xuyên, cũng may mắn đệ tử của hắn vốn trọng ổn, kiên định, là hạt giống

chương môn tốt, hẳn vui mừng hít sâu một hơi, vứt bỏ muộn phiền, bình tâm, bình tâm.

Không Hầu lúc này không biết chính mình đột phá cảnh giới lại có nhiều người chú ý đến như vậy, nàng giờ này đang ở trong một cảnh giới huyền diệu khó giải thích.

Cái gì đạo, chính là kiên trì bản tâm.

Như thế nào là tu? Tu thân, tu tâm đó là rèn luyện tự thân, làm cho chính mình tiếp xúc càng nhiều với thế giới, càng tiến vào cảnh giới cao thâm.

Làm tu sĩ bước đầu tiên chính là học cách dẫn khí nhập thể, biết cảm nhận thiên địa, tâm sinh kính ý, đó là Luyện Khí kỳ. Sau đó là bước sinh tử, sáng tỏ nội tâm, phải thấy được tâm đạo của mình.

Không Hầu từ nhỏ sống nơi thâm cung, giang sơn Cơ gia chưa mất, nàng là nữ nhi duy nhất của hoàng hậu, được dưỡng đến thiên chân vô tà. Sau Cảnh Hồng Đế chiếm giang sơn, tất cả mọi người càng hi vọng nàng tiếp tục ngây thơ vô tri, cung nhân bên cạnh đều là do để hậu chọn cho nàng, sẽ không cho nàng tiếp xúc với người khác, ai lại sẽ dạy nàng mưu kế dã tâm?

Tiên sinh phụ trách dạy dỗ nàng, cũng chỉ giảng một ít về đế vương bất nhân, về bá tánh sống đau khổ, làm Không Hầu nhận thức được phụ thân cờ nào hoa mắt ù tai, Cảnh Hồng Đế chiếm lĩnh giang sơn, chính là vì toàn bộ thiên hạ. Ngoài việc đó ra, nàng chỉ học cầm kỳ thi họa, tuyệt đối không tiếp xúc bất luận thứ gì liên quan chính trị. (editor nhiều lời: đoạn này làm mình nghĩ đến câu “Giáo dục phục vụ chính trị.”)

Một đứa bé bị nuôi dưỡng biệt lập, đối với thế giới bên ngoài rất ít hiểu biết, thứ duy nhất giúp nàng cảm nhận được cuộc sống bên ngoài kia chính là hai quyển thoại bản. Hai thoại bản này, một quyển làm nàng tin tưởng người lương thiện sẽ được hậu báo, thế gian này tồn tại tiên nhân, một quyển khiến nàng ảo tưởng chính mình cũng có thể cầu tiên vấn đạo, ngao du thiên hạ sống núi.

Người vấn đạo, không sợ sinh tử, lại kính trọng sinh tử.

Không Hầu nhớ lại năm sáu tuổi ấy, mẫu hậu tự vẫn, quan binh đuổi giết.

Trốn, phải liều mạng trốn.

Phân quân phía sau, sắp truy đuổi đến, giờ lên mây đại đạo, nàng muốn tránh nhưng không thể tránh. Trong tiềm thức nàng muốn chấp nhận cái chết, nhưng ở thời khắc lưỡi đao sắp hạ xuống kia, nàng đột ngột mở to mắt, nhặt lên một thân đao đâm sát khí trên mặt đất.

Người tu đạo, không thể thiếu dũng, trốn tránh cũng không thể khiến người đi được xa hơn.

Nàng không phải đứa bé sáu tuổi kia nữa, cũng không phải công chúa Bình Ninh mất nước kia, nàng có sư phụ, có sư huynh, còn có rất nhiều trưởng bối cùng đồng môn, nàng là Không Hầu đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, làm sao có thể hèn nhát như chuột, làm bẩn uy danh sư môn?

Ma trường trong lòng vừa vỡ, Không Hầu cảm thấy vô số linh khí tiến vào cơ thể, loại cảm giác này cũng không dễ chịu, giống như đang no bụng, còn bị ép ăn thêm vô số đồ vật. Nàng miễn cưỡng bức chính mình vận chuyển linh khí trải đều khắp tứ chi bách hải, làm kinh mạch trở nên cường thịnh.

Lúc này trên bầu trời nổ vang sấm sét, thẳng đến khi khí hải đan điền được lấp đầy, Không Hầu mới từ mặt đất đứng lên, hướng lên trời bái tam bái.

Bọn đồng môn chờ bên ngoài động phủ thấy vân kiếp chột đen chột vàng kim, cũng không rảnh xem nào nhiệt, về mặt căng thẳng lo lắng cho tiểu sư muội. Thẳng đến khi kiếp vân biến thành toàn kim sắc, bầu trời giáng xuống giáng xuống ba đạo lôi độ kiếp nhẹ nhàng có lệ, mọi người mới nhẹ nhàng thở ra, đây là thành!

Thực mau trời liền ban xuống cam lộ, cam lộ là thời điểm linh khí đậm đặc hóa thành dạng lỏng. Mỗi khi có tu sĩ tiến giang thành công, trời cao sẽ giáng xuống cam lộ, ân trạch vạn vật.

Trong đám người không biết ai phát ra tiến hoan hô, dẫn đến vô số đồng môn vỗ tay khen ngợi. Hành Ngạn chương môn đứng bên cạnh nhìn đám đệ tử không khuôn phép, cũng nhẹ nhàng tươi cười, trên miệng lại không mẫn không nhạt nói một câu: “Càng ngày càng không quy cũ.”

Bất quá âm thanh thực nhỏ, chúng đệ tử chỉ lo cao hứng bên cạnh không ai nghe thấy. Người duy nhất nghe được chính là đại đệ tử Vân Xuyên, lại làm biểu tình không nghe được, đứng ở sau lưng sư phụ lén làm động tác vỗ tay không ra tiếng, đến khi những người khác nhìn qua, mới thu hồi tay, bài ra biểu tình uy nghiêm của chương môn đại đệ tử.

Cửa động phủ mở, một thân váy vàng nhạt Không Hầu từ bên trong đi ra, tươi cười hướng bên ngoài hành lễ: “Không Hầu làm mọi người lo lắng.”

Bọn họ, chính là dũng khí của nàng trên con đường tu đạo.

“Chúc mừng sư thúc.”

“Chúc mừng sư muội.”

Đồng môn lấy lễ vật đã sớm chuẩn bị ra, không để Không Hầu cự tuyệt, toàn bộ liền nhét vào động phủ, cười nói muốn nàng đãi tiệc chúc mừng, lại nói nàng mới vừa đạt Trúc Cơ, cần cùng cô tu vi, nên liền chủ động rời đi.

Vội vã tới, nháo nhét mà đi, thật đúng là phù hợp tính cách đệ tử Vân Hoa Môn.

Đa phần mọi người đi rồi, ba vị trưởng lão mới hiện thân, tặng Không Hầu lễ vật, dặn dò vài câu liền rời đi. Hành Ngạn là chưởng môn, so với mọi người nhọc lòng hơn nhiều, trừ bỏ đưa nàng linh thạch, đan dược, lại tặng một thanh phi kiếm cho nàng. Vong Thông chỉ sợ trong túi không thể đưa ra vật gì tốt, hẳn tuyệt không muốn một đệ tử thiên tài đắm một thanh phi kiếm cấp thấp bay tới bay lui ở bên ngoài, Vong Thông không lo nói thì để hẳn lo vậy.

“Đa tạ chưởng môn sư bá.”

Không Hầu thấy phi kiếm thân mang pháp quang, còn khảm đá quý xinh đẹp, lập tức yêu thích không thôi, hẳn không thể ôm Hành Ngạn một cái, liền đeo thanh kiếm vào bên hông.

Thấy nàng thích lễ vật này, Hành Ngạn cũng cao hứng, hẳn chỉ có một đồ đệ thân truyền là Vận Xuyên, pháp bảo phù hợp nữ nhi, lưu trữ cũng không có chỗ dùng, còn không bằng tặng cho vài nữ hậu bối khác.

Vong Thông này làm sư phụ, hoàn toàn không cảm thấy người khác đưa lễ trọng hơn mình có vấn đề gì, chờ Hành Ngạn rời đi, hẳn vui vẻ rạo rức đối Không Hầu vỗ tay: “Đồ đệ ngoan, con chính là khiến Tê Nguyệt Phong thêm sĩ diện a, lễ vật này nọ để sư phụ kiểm giúp, con không cần mệt mỏi.”

Đàm Phong nghe vậy dùng truyền âm thuật nói với Thành Dịch, “Lời này năm đó sư phụ đã từng nói qua với đệ.”

Thành Dịch mặt vô biểu tình: “Thật trùng hợp, lời này sư phụ cũng từng nói với ta.”

Sư huynh đệ hai người nhìn sư phụ mang tiểu sư muội đi kiểm lễ vật ánh mắt đầy đồng tình, phản phát như nhìn thấy chính mình năm đó.

Mặt khác trời giáng cam lộ không chỉ Vân Hoa Môn cao hứng, mà bá tánh Ung Thành cũng vui mừng chào đón. Trời ban cam lộ đất đai tươi tốt. Người đi trên đường cũng không bung dù che chắn, mà giang hai tay đón nhận, cam lộ thấm đẫm quanh thân.

Còn có dân chúng phản ứng nhanh, lấy ra thao chậu hứng lấy, đây chính là thứ tốt, uống vào cường thân kiện thể.

Chưởng quầy môn phái khác ở Ung Thành nhìn đến cảnh này, người ở lâu xem như đã quen, người mới tới trở mắt mà nhìn. Bá tánh ở thành khác thời điểm trời ban cam lộ cũng có không ít người trộm dự trữ, nhưng tất cả mọi người đều tương đối rụt rè, đâu giống người Ung Thành, lại là....lại là.....phi thường tự nhiên.

Chưởng quầy Ngự Tiêu Môn ngơ ngác nhìn cam lộ rơi xuống bên ngoài, chẳng lẽ Vân Hoa Môn thật sự dường ra một cái thiên tài đệ tử bốn năm đạt Trúc Cơ.

Vân Hoa Môn sửa phong thủy?

Hắn nghĩ nghĩ vội đưa thư về tông môn.

Ngự Tiêu Môn thực mau nhận được tin tức, lại nghĩ nghĩ truyền về cho đại tông môn Lưu Quang Tông. (có người đặc biệt ở đây nha)

Kì tích tu chân 500 mới có, lại là kỳ tích ở Vân Hoa Môn!

Không Hầu cùng Vong Thông kiểm được phân nửa lễ vật, Vong Thông xem qua nữ miễn trong lòng, quyết định cho Không Hầu bế quan mất ngày, trước cùng cố tâm cảnh.

“Còn có.....” Vong Thông sờ sờ túi, lấy ra một túi nhỏ linh thạch, “Cái này dùng để chiêu đãi đồng môn, đừng để người khác chê cười Tê Nguyệt Phong ta nghèo túng.”

“Sư phụ, con có linh thạch.”

“Tôn sư như cha, không được cãi lời.” Vong Thông xụ mặt nói: “Chỉ là vài điểm linh thạch, vì sư không thiếu loại vật ngoài thân này?”

“Cảm ơn sư phụ.” Không Hầu cười nhận lấy.

“Ngaoan.” Vong Thông sờ sờ đầu Không Hầu nói: “Người tu đạo, không thể coi trọng ngoại vật, càng không thể vì những thứ này mà phá đi tâm cảnh.”

“Cẩn tuân sư phụ dạy bảo, đồ nhi nhất định hảo hảo học theo sư phụ.” Không Hầu trịnh trọng gật đầu.

Vong Thông thấy vậy biểu tình sung sướng, khen Không Hầu vài câu, mới rời động phủ.

Đi ra khỏi động, Vong Thông hai tay che ngực, linh thạch mấy năm nay vất vả dành dụm, đã không còn a!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14: Người từ ngoài đến

Không Hầu bế quan mấy ngày, chờ tâm cảnh cùng tu vi được củng cố, mới ra động phủ.

Mặc vào tiên váy xinh đẹp Nhị sư huynh tặng, nhảy lên phi kiếm chường môn sư bá đưa, Không Hầu tâm tình thập phần kích động. Đây là lần đầu tiên nàng tự khống chế phi kiếm, loại cảm giác này không giống khi được sư huynh, sư phụ mang đi.

Nhưng mà chờ nàng thật sự bay lên trời, mới phát hiện phi kiếm không phải rất nghe lời, nàng ở không trung đảo tới đảo lui vài vòng, mới miễn cưỡng nắm được cách thức. Dẫm phi kiếm ổn định được rồi, Không Hầu nhìn nhìn bốn phía, may mắn không có ai nhìn thấy sự tình mất mặt này a.

Diễn Võ Trường bọn đồng môn, cố gắng làm biểu tình thoát nhìn tự nhiên một chút, không cho Không Hầu biết thật ra bọn họ đã vây xem toàn bộ quá trình. Đặc biệt là Trúc Cơ kỳ tu vi trở lên, sôi nổi lộ ra mỉm cười quả nhiên là như thế.

Năm đó, bọn họ vờ đạt Trúc Cơ, cũng hưng phấn nhảy lên phi kiếm, nào biết cách khống chế hảo linh khí, làm ra không ít chuyện chê cười, thậm chí là có người ngã dập cả mũi, thê thảm không nỡ nhìn, phải nhờ vào đan dược của Thần Hà Phong phong chủ mới chữa được cái mũi bình thường trở lại.

Nghe nói trọng ôn nhất đại sư huynh Vận Xuyên, năm đó lúc phi kiếm cũng thập phần xấu hổ. Dần dà, xem đồng môn mới tấn chức Trúc Cơ phi kiếm đã thành sự kiện náo nhiệt thường lệ của đệ tử Vân Hoa Môn. Bất quá mọi người vây xem, lại không có chê cười ra ngoài, để khiến đồng môn bị thương tổn tình nghĩa.

Cảm thấy mãi mãi xem xong náo nhiệt, mọi người sôi nổi cảm khái, nguyên lai Ngũ Linh Căn Trúc Cơ, khi phi kiếm lần đầu cũng không có vững chắc như vậy.

Không Hầu thật cẩn thận khống chế phi kiếm không cho nó đâm vào vách núi, càng không thể đụng kiến trúc. Nàng nghe nhị sư huynh nói, sư phụ từng phá hư một đồng phòng ở, tuy là không có bị đuổi ra khỏi sư môn, nhưng bị trừ rất nhiều tiền tháng. Nàng không muốn giống như sư phụ, bị khấu trừ thật nhiều linh thạch, vẫn là cẩn thận tốt hơn.

“Không Hầu sư muội.” Linh Tuệ đứng trên thềm đá vẫy tay gọi Không Hầu, phía sau nàng còn có mấy đệ tử, nam nữ đều có, ăn diện lộng lẫy.

Không Hầu nhìn nhìn các sư huynh sư tỷ đều đã đến, vội đáp phi kiếm, “Các vị sư huynh sư tỷ hảo.”

“Phi tiên váy này thật đẹp.”

Linh Tuệ từ trong túi thu nạp lấy ra một bao quà vật đưa cho Không Hầu, “Bên trên còn có phòng thù phù văn, là ai ra tay rộng rãi như thế?”

“Là nhị sư huynh cho muội.” Không Hầu mở giấy gói, lấy dương mai chua ngọt cho vào miệng, “Ăn ngon, cảm ơn sư tỷ.”

“Thành Dịch cùng Đàm Phong sùng ngời đến tận trời.” Vẫn là có sư huynh hảo, Linh Tuệ nhìn đám sư đệ phía sau, đầu giống hai đũa này, chỉ khiến nàng thêm nhọc lòng.

Hai vị sư đệ bị nàng trừng mắt, yên lặng lui hai bước, không dám nhìn Linh Tuệ.

Không Hầu làm bộ không thấy màn giao lưu ánh mắt của chúng sư tỷ đệ Thần Hà Phong: “Thời gian không càng sớm, chúng ta vẫn là nhanh chóng xuống núi, hôm nay muội mang đủ linh thạch, mọi người cứ việc ăn.”

Linh Tuệ lấy ra phi kiếm, phi thân nhảy lên, quay đầu bực tức nói với hai sư đệ: “Xem sư huynh muội nhà người ta, nhìn lại các ngời.”

Hai cái sư đệ:.....

Vì tránh cho mọi người phát sinh mâu thuẫn, Không Hầu vội vàng nói: “Linh thạch không phải sư huynh cho, là sư phụ đưa muội.”

“Vong Thông sư bá.....” lấy đầu ra linh thạch?

Linh Tuệ nhìn nhìn Không Hầu, lại không nỡ để cho hình tượng sư phụ tốt đẹp trong lòng nàng bị sụp đổ, lời nói đến đầu lưỡi lại thu hồi: “Vong Thông sư bá đối với muội thật tốt.”

“Ân” Không Hầu gật đồng tán đồng, “Sư phụ đối với muội tốt nhất.”

Linh Tuệ cảm thấy mình có thể đoán được vì sao Vong Thông nhận Không Hầu làm chân truyền đệ tử, đại khái chính là nhận thêm vài đồ đệ nữa thì hẳn không sao nuôi nổi a.

Chúng đệ tử vừa nói vừa cười, phi kiếm xuống núi, đây là lần đầu tiên Không Hầu chiêu đãi đồng môn, tràn ngập cảm giác mới mẻ. Ăn uống cái gì nàng đều chọn lựa khẩu vị yêu thích của các sư huynh sư tỷ. Món gọi món cũng thập phần nghiên cứu phối hợp thực đơn hợp lý.

Hầu bàn nhìn nhóm người trẻ trung, tướng mạo đều xuất chúng, nhất là tiểu mỹ nhân người mặc áo trắng nhìn hẳn mỉm cười, cả người liền ngượng ngùng, chỉ

biết liên tục gật đầu nghe nàng dặn dò.

Các sư huynh sư tỷ thấy bộ dạng nghiêm trang lựa chọn của Không Hầu, liền nhìn nhau cười, tùy ý để nàng lảng lộn, chờ Không Hầu gọi món xong mới trêu chọc: “Sư muội ở một chữ ăn này, không ngờ lại nghiêm cứu tỉ mỉ như vậy a.”

“Nào có nghiêm cứu.”

Không Hầu tiếp nhận ly trà sư tỷ Linh Tuệ đưa qua, “Muội ở phạm giới từng là công chúa.....”

Chúng đồng môn đang ngồi liến kinh hô một tiếng, người hoàng thất trên người sẽ mang theo vài phần long khí, đối với tu luyện vô cùng có lợi.

Bị tiếng hút khí của sư huynh sư tỷ làm hoảng sợ, Không Hầu có chút ngượng ngùng nói: “Bất quá cũng không làm được mấy năm, giang sơn nhà muội liền bị lật đổ.”

Đồng môn: “.....”

Nụ cười này của tiểu sư muội mười phần tùy ý, thật là nhìn thấu danh lợi vinh hoa.

“Không làm công chúa cũng không sao, hảo hảo làm sư muội của chúng ta là được rồi.” Linh Tuệ móc ra một bao giấy hạnh khô đưa cho Không Hầu, Không Hầu hoài nghi trong thu nạp túi của sư tỷ đều toàn là đồ ăn.

“Sư tỷ nói đúng.” Một vị sư huynh khác tiếp lời, “Hồi khắp thiên địa, cuộc đời phạm nhân ngăn ngui có thể ý tứ hơn đạo tu trường thọ hay sao?”

Không Hầu gật đầu: “Tu chân có thể bay lượn, mặc váy áo xinh đẹp bay bay nhìn càng thêm mỹ.”

Linh Tuệ đối với cách nói này của Không Hầu thập phần tán đồng: “Phi tiên váy bay lên không trung mới có cảm giác phiêu dật, tự tại.”

Nhóm nam tu ngồi bên cạnh duy trì mỉm cười, không dám nói nhiều. Ở Vân Hoa Môn lâu rồi, bọn họ đều biết cách ngậm miệng đúng thời điểm. Nhất là khi nữ tu đang bàn luận váy áo.

Từ xưa đến nay, nam tu khẳng khái tranh luận cùng nữ nhân đều không có kết quả tốt đẹp.

Từ lâu động tác thực mau, không bao bao lâu đồ ăn được đưa lên. Tất cả mọi người đều cùng một thể hệ, lại cùng là đệ tử chân truyền các phong chủ, thân phận không phân cao thấp, ăn uống vô cùng thoải mái.

Bất quá, ăn uống không bao lâu, Không Hầu nghe dưới sảnh có người kể chuyện giang hồ phong vân sự tích, liền chăm chú lắng nghe, không màng đến xung quanh nữa.

“Tiếp theo thế nào? Thế nào?”

Không Hầu nghe trường lão môn phái nào đó, có vị đệ tử mỹ mạo tuyệt trần, “Có phải hay không bọn họ yêu nhau?”

“Kia thật không có.” Tiên sinh kể chuyện thích nhất là loại người nghe như Không Hầu, làm hẳn phi thường có hứng thú kể tiếp, tuy rằng cảm thấy ý tứ Không Hầu có phần kì lạ, vì cái gì sư phụ với đồ đệ xinh đẹp phải ở bên nhau, hẳn có nói bất luận cái gì nam nữ ái muội sao?

“Vị đệ tử yêu một ngự thú sư, đáng tiếc ngự thú sư không yêu nàng.”

Không Hầu trừng lớn đôi mắt, thì là là ngược tâm, hai người không thể ở bên nhau, cuối cùng mỗi người một hướng, vĩnh viễn không gặp lại.

“Nữ đồ đệ là người hào sảng, thấy ngự thú sư không có tình ý, cũng liền không dây dưa, nào biết tên kia lại lấy chuyện này đi khoe khoang, nói cái gì đệ tử đại môn phái bất quá chỉ như thế... bla.bla.”

Nói đến đây một vị sư huynh khinh thường nói: “Nữ đồ đệ này sau khi nghe được đã hung hăng cho hắn một trận, nháo đến thiên hạ đều biết.”

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, may mắn không phải sau khi bị ngự thú sư vũ nhục, vị nữ tu sĩ này liền dọa tâm, bằng không nàng sẽ tức chết.

“Không đúng a.” Linh Tuệ sư tỷ nói: “Ta nghe nói không chỉ nữ tu sĩ đánh hắn, mà còn có trưởng bối ngự thú sư đánh cho một trận, nói một đệ tử không phẩm chất như hắn, không xứng tu chân.”

“Thế nào? Thế nào?”

“Có đánh kêu cha gọi mẹ, khóc rống xin tha?”

Vài vị sư huynh sư tỷ vội vàng nháo nhiệt.

Không Hầu đang muối nghe tiếp phần sau, liền thấy bên ngoài từ lâu ồn ào, nàng đẩy cửa sổ ra.

Bên ngoài từ lâu là con phố, bình thường buôn bán nhộn nhịp vui tươi, người qua kẻ lại. Hôm nay lại thấy có đám người tụ một chỗ, la hét ồn ào. Ở tâm

điểm đám đông là mấy mĩ ti nâng nhuyển kiệu, bốn phía có hộ vệ cường tráng bảo vệ đều là Trúc Cơ trở lên, vẻ mặt kêu căng, ngạo mạn. Tự hồ đối với các quầy hàng bài bán xung quang phi thường chán ghét, ảnh hưởng bọn đi đường, cầm thanh la trung niên áo bào đi trước gào thét dẹp đường.

Nhưng mà bá tánh Ung Thành, từ trước đến nay vô cùng lười nhác, lại chưa gặp qua nhiều dạng tu sĩ không nói lí. Thấy ngoại lai tu sĩ khí thế hung hăng, thế nhưng làm bộ dạng không nghe thấy, cúi đầu sửa sang lại hàng hóa bài bán.

Khách đang mua hàng cũng chỉ nhìn khinh bỉ một cái rồi tiếp tục mặc cả, “Lão bản, ta là khách quen, bớt vài đồng đi.”

“Đại nương, cái này thật không được, người xem, ta là bán giá rẻ nhất ở đây rồi.” Chủ quán lắc đầu, lại nhặt thêm hai trái hồng, “Hay là ta tặng thêm cho người ít trái cây vậy.”

Hai trung niên tu sĩ không dự đoán được bọn họ hồ quát như thế mà không có tạo nên tác dụng sôi nổi gì, trên mặc có chút khó coi, đúng lúc này, trong kiệu có tiếng hừ lạnh, bọn họ sợ tới mức nhũn ra, xoay người đá bay sạp hàng gần nhất, “Vô tri phạm nhân, thấy Nguyên Anh lão tử còn không mau tránh đường.”

Ở tu chân giới, có thể tiến vào Kim Đan kỳ tu sĩ đã là số ít, Nguyên Anh tu sĩ lại càng hiếm hơn, vì tỏ vẻ kính trọng Nguyên Anh kỳ tu sĩ, nên người thường gọi là kính xưng là lão tử.

Bá tánh thấy sạp hàng bị đá bay liền sững sốt, bọn họ đây là bị tu sĩ ngoại lai nhà quê khi dễ?

“Ung Thành địa giới, không thể vô lễ.” Liền lúc đó, mấy tu sĩ trẻ tuổi từ trên từ lâu bay xuống, ngăn trước mặt bá tánh.

Tới, tới.

Bá tánh Ung Thành ba chân bốn cẳng đem hàng hóa thu dọn, nhanh chóng trốn đến sau tường, người trong nhà thì lộ đầu ra cửa sổ chuẩn bị xem náo nhiệt.

Ung Thành đã thật lâu không có gặp được ngoại lai tu sĩ vô tri đến gây sự, tâm tình liền có chút kích động a.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15: Ngự Tiêu Môn?

“Phạm là người ở xa đến Ung Thành thì phải theo quy cũ Ung Thành, thỉnh vị lão tử này suy xét.” Linh Tuệ lớn nhất trong nhóm sư huynh đệ, trầm mặt nói, “Tuy người tới là khách, nhưng khách nên tùy chủ, lão tử vẫn là nên ôn nhu một chút.”

Mặc dù ngày thường có lười biếng tính tình, nhưng thân là đệ tử Vân Hoa Môn, bọn họ không thể đứng nhìn bá tánh bị ức hiếp.

“Ôn nhu?” Nhuyển kiệu truyền đến giọng nam nhân khàn khàn, giọng điệu tùy tiện, mang theo vài phần cao ngạo, “Muốn ta đối với người ôn nhu một chút? Một cái Trúc Cơ nữ tu sĩ, miễn cưỡng làm thiếp của ta cũng được.”

Lời này mười phần vũ nhục, giống như côn đồ lưu manh trên phố, muốn chiếm tiện nghi nữ nhân.

Vân Hoa Môn tuy rằng tính cách bình thân, nhưng nghe được lời này không khỏi nghiêm mặt.

“Người không biết xấu hổ đã từng thấy qua, nhưng không biết xấu hổ đến dạng này thì đây là lần đầu tiên diện kiến.” Không Hầu nghe thấy lời Nguyên Anh lão tử, liền lập tức mỉa mai đáp lại, “Loại mặt này của người, ngày thường lúc soi gương chắc là không có nhìn tới đi?”

“Vì cái gì a?” Có bá tánh đánh bạo hỏi.

“Do mặt quá lớn, gương không chiếu hết.” Không Hầu mới mười bốn tuổi, nói chuyện mang theo vài phần non nớt, cho dù là đang trào phúng, cũng không mang theo phần chanh chua.

Bốn phía có người phát ra tiếng cười nạo, bọn họ vệ lập tức tìm kiếm nhưng bá tánh nấp xem náo nhiệt trong nhà, bọn hắn cũng không biết tội cùng là ai cười.

Vài vị đồng môn không nghĩ tới Không Hầu lại có một mặt này, đều có chút phản ứng không kịp. Ngày thường tiểu sư muội khả ái, đáng yêu, lại có thể sắc bén đến như vậy?

Không Hầu không có chú ý đến biểu tình của mấy vị sư huynh, sau khi tiến vào Vân Hoa Môn, nàng mới nhận thức cái gì là tình đồng môn, nay sư tỷ bị người khi dễ, nàng nhất định không thể để hấn đẹp mặt. Lúc trước ở hoàng cung, nàng tuổi nhỏ không nơi nương tựa, đều có biện pháp làm bọn cung nô khi dễ nàng tức giận đến không nói nên lời, đừng nói hiện tại nàng đã không phải là công chúa tiền triều mất nước không nơi nương tựa.

“Một dĩa nha đầu, cũng dám lên tiếng trước mặt ta.” Người trong kiệu nghe được lời Không Hầu, tức giận phát tay xé mở màn kiệu, phi thân mà ra, tốc độ kinh người.

Không Hầu nhanh nhạy, biết không đánh lại đối phương liền lúc nghe tiếng màn xé rách, lập tức lùi về sau, phóng vài đạo phù phòng thủ.

“Ta xem kẻ nào dám vô lễ.” Vị Nguyên Anh lão tổ này, già nua, da mặt như vỏ vôi. Rất nhiều người lớn tuổi, gương mặt càng ngày càng lộ vẻ khoan dung, bình thản. Hiện nhiên vị Nguyên Anh này đây không thuộc dạng đó, ngũ quan ghê gớm, tướng tại tâm sanh.

“Ta còn tưởng là vị nào lợi hại, thì ra là phế vật tu luyện nhờ vào đan dược tấn chức.” Linh Tuệ nhìn nhìn hắn, “Ta đã nghĩ các vị danh vọng lão tổ đều là người biết phân phải trái, sao có thể có người làm ra việc vô lí, mắt mặt đến như vậy, nguyên lai là vị thường ngày thiếu tu dưỡng tâm tính, tu thân cũng liền không được tốt này.”

Nói rồi nàng liền lấy ra pháp bảo bản mạng. Nàng không phải kiếm tu, đi theo Thanh Nguyên phong chủ là đan tu, pháp bảo là một cây quạt, tuy rằng ngày thường thứ này dùng để quạt lò thổi lửa, nhưng tới thời điểm quan trọng cũng phát huy tác dụng.

Những đệ tử khác cũng nhanh chóng lấy ra pháp bảo, đạo phù. Vân Hoa Môn không phải kiếm tu, đệ tử theo đủ loại tu chân, nên pháp bảo cũng thập phần đa dạng kì quái, có kiếm, có ngọc như ý, có lang nha bổng, trăm cái...

Bọn họ tuy tu vi không bằng hắn nhưng là thân truyền đệ tử nên có không ít bảo bối tốt trường bối ban tặng, đối phó công kích Nguyên Anh lão tổ cũng không thành vấn đề.

Vị Nguyên Anh tu sĩ này cũng không ngờ bọn tiểu gia hỏa này không biết sợ như vậy, hắn hít mắt nhìn đám người trẻ tuổi: “Tu sĩ Ung Thành đúng là khác người, định lấy nhiều đánh một?”

Không Hầu nhìn đám hộ vệ phía sau Nguyên Anh tu sĩ, bọn chúng không tính là người?

“Lúc có thể lấy nhiều đánh ít, mà lại đơn đã độc đầu, đó chính là đầu óc có bệnh.” Không Hầu nhỏ giọng nói thầm. Nàng còn không có vũ khí bản mạng, chỉ có thể lấy phi kiếm sư bá đưa cho nắm chắc trong tay, đề cao âm thanh nói: “Sư tỷ sư huynh, vị Nguyên Anh lão tổ này nữa, có gì thì chậm rãi nói, đừng làm mất hòa khí.”

“Sợ.” Nguyên Anh tu sĩ thấy nha đầu vừa này còn miệng lưỡi bén nhọn lúc này lại mềm mỏng, thể diện đã mất liền một lần nữa quay về, “Ngươi với sư tỷ so ra có hơn vài phần tư sắc, nếu là nguyện ý theo ta, ta sẽ hào hào cho đồ tốt.”

Không Hầu nhìn tên xấu xí không liêm sỉ trước mặt, thoải bản không có lừa nàng, nguyên lai thể gian thật sự có người vừa xấu xí, tâm tính lại không tốt, lại không biết xấu hổ. Quả thật đem những thứ ghê tởm tụt hết vào người, ngấm lại để thoải mãn hết điều kiện này cũng không dễ dàng gì.

“Lão tổ uy vũ bất phàm, tiểu nữ làm sao xứng đáng.” Không Hầu cong môi cười, “Không bằng lão tổ.....”

Nàng từ trong túi lấy ra một đồng sấm sét phù, ném vào mặt hắn, Nguyên Anh không nghĩ tới nữ nhân này trở mặt nhanh như vậy, tuy thứ này không làm tổn hại đến hắn, nhưng thể diện thì bị thương tổn nghiêm trọng.

Mặt khác bá tánh Ung Thành thấy Không Hầu đột nhiên chịu thua, còn tưởng Vân Hoa Môn sợ phiền phức, nào biết tiểu cô nương mới tuổi cười đột nhiên ném đạo phù, liền vỗ tay trầm trồ khen ngợi.

Trên lầu có khách nhân vỗ tay quá kịch liệt thiếu chút nữa té xuống dưới lầu, mai nhờ đồng bạn bên cạnh kịp thời kéo lại.

Nguyên Anh tu sĩ giận điên cuồng, mặc kệ Không Hầu có lớn lên xinh đẹp hay không, liền muốn chụp cho một chưởng đánh chết. Mấy sư huynh sư tỷ thấy vậy, liền ném pháp bảo chắn một chưởng này.

“Ai dám khi dễ đồ nhi của ta?” Trên trời đột nhiên truyền đến tiếng quát chói tay, mang theo khí thế lôi đình, uy áp mười phần.

Nguyên Anh tu sĩ còn chưa kịp quay đầu nhìn, đã bị một chưởng đánh bay. Đám hộ vệ xung quanh cũng bị chưởng này làm tan tác, nằm rạp trên mặt đất xin tha.

“Sư phụ, người tới rồi!?” Không Hầu nhìn Vong Thông đi tới, lộ ra tươi cười sáng lạn. Vong Thông thu được truyền âm phù của Không Hầu, liền vốn đang ở Ngũ Hành Đường kì kèo đòi ứng trước bổng lộc năm nay, vội vàng chạy đến. Nghe đồ đệ bị người ta khi dễ, lương bổng gì đó không cần, liền dốc toàn lực xuống núi.

Xa xa nhìn đến tên súc sinh động thủ, hắn nơi nào có thể nhẫn nhịn, chụp một cái tát, vị Nguyên Anh lão tổ này liền cầm đầu xuống đất.

“Phong chủ.” Chúng đệ tử thấy Vong Thông đến liền hành lễ, nhẹ nhàng thở ra, thu hồi pháp bảo. Trong lòng lại cảm thấy kì quái, không phải nói Tê Nguyệt Phong phong chủ thực nghèo sao, thế nào Không Hầu sư muội lại có truyền âm phù đắt giá đến như vậy?

Vong Thông tùy ý phát tay, bảo bọn họ không cần đa lễ, liền vội vàng nắm vai Không Hầu, xoay nàng một vòng, “Đồ nhi có hay không bị thương?”

“Sư phụ, hắn ta khi dễ con với sư tỷ, còn nói muốn để chúng con làm thiếp cho hắn.” Làm đệ tử chân truyền của Vong Thông bốn năm, Không Hầu đã dưỡng thành thói quen có ủy khuất liền cáo trạng với sư phụ.

“Cái gì?” Vong Thông tiến lên xách đầu tên tu sĩ Nguyên Anh, nhìn mặt mũi đối phương lớn lên xấu xí, vội vàng bỏ qua, không ngừng chà xát hai tay lên áo, phản phát vừa chạm vào cái gì ghê tởm.

“Xấu xí tới như vậy, còn không lo tu tâm dưỡng tính, lại muốn nạp thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn làm thiếp?!” Vong Thông đá hấn một cái, “Dám vũ nhục người Vân Hoa Môn, ngươi là môn phái nào?”

“Ngươi tiện nhân này, dám gọi người đánh lén sau lưng ta.” Nguyên Anh tu sĩ phun ra búng máu, ánh mắt âm ngoan trừng Không Hầu một cái.

“Đánh không lại đương nhiên gọi người tới hỗ trợ.” Không Hầu đúng tình hợp lý nói, “Chẳng lẽ ta đây đứng lại cho ngươi đánh, đầu óc cũng không có bị vô nước a.”

“Đánh đánh, đánh, đánh cho cha mẹ hấn không nhận ra.” Vừa rồi bá tánh còn nấp xung quanh coi náo nhiệt, giờ này liền đem Nguyên Anh tu sĩ vây quanh chửi mắng. Cũng không biết lúc trước là trốn ở chỗ nào.

“Ai da, lão nhân xấu đến như vậy, cũng không biết xấu hổ muốn lấy hai tiểu cô nương hoa ngọc làm thiếp.” Một vị bà bà nhìn tên tu sĩ Nguyên Anh lắc đầu liên tục nói.

“Không thể ý lại không biết xấu hổ mà đi khi dễ người khác nha.”

“Chẳng lẽ tên này ra đường quên đem theo mặt mũi? Ahaha.....”

“Còn là cái gì mà Nguyên Anh lão tổ, một chương tu sĩ Vân Hoa Môn của chúng ta còn không chịu được.” Một đại tỷ vận vận eo, phát khăn tay nói: “Vị nhân gia tu sĩ này so với ngươi còn đẹp, còn trắng kiện hơn a.”

Bị nhận được kiểu kích lệ đặc biệt, Vong Thông vẻ mặt không giận không cười, duy trì hình tượng cao nhân đại tông môn.

“Vân Hoa Môn các ngươi đừng kinh người quá đáng, ngươi biết ta là ai không, ta chính là đệ đệ của môn chủ Ngự Tiêu Môn.....”

Ngự Tiêu Môn?” Vong Thông cúi đầu nhìn nhìn hấn, “Ngươi thật sự là thân nhân môn chủ Ngự Tiêu Môn?”

“Như thế nào? Lúc này biết sợ?” Nguyên Anh tu sĩ thấy Vong Thông hỏi, trên mặt liền lộ vẻ đắc ý, Vân Hoa Môn quả nhiên là hạng người vô năng, vừa nghe danh hào của hấn, liền run sợ.

Liền tính tu cao hơn hấn thì thế nào, cũng không phải sợ hãi Lưu Quang Tông phía sau chống lưng Ngự Tiêu Môn hay sao?

Vong Thông nhủ mài suy tư một lát, quay đầu hỏi Không Hầu: “Đồ nhi ngoan, người này làm trái bao nhiêu quy củ Ung Thành?”

“Úc hiếp bá tánh, đùa giỡn nữ tử, ý thế hiếp người, nói năng lỗ mồm, kinh thường bốn môn.” Không Hầu xụ mặt nói, hấn còn đá văng hai quầy hàng. Nàng liếc mắt nhìn vài miếng lá cải roi trên đất, “Hàng hóa này đều là thập phần hiếm có, trân quý khó gặp, bị hỏng rồi liền mất đi giá trị.”

Nguyên Anh tu sĩ?

Đang hoàng nữ tử nơi nào, trân quý hàng hóa nơi nào?

Tiện nhân, cực kỳ vô sỉ!

“Buồn cười!” Vong Thông mặt trầm xuống, đối với bá tánh xung quanh, chấp tay nói: “Thỉnh các vị nhường đường, chúng ta sẽ áp giải tên tu sĩ nào vào lao ngục, đợi Ngự Tiêu Môn đến cho chúng ta một cái công đạo. Mọi người yên tâm, ta sẽ báo lại việc này cho chương môn hai phái, nhất định không để người Ngự Tiêu Môn khi dễ Vân Hoa Môn cùng bá tánh Ung Thành!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Cảnh kỳ

Sau khi Nguyên Anh tu sĩ bị hai vị sư huynh trói lại, giải đi, Không Hầu liền đứng không vững, “Sư tỷ đỡ muội một chút.”

“Bị thương?” Linh Tuệ đỡ Không Hầu lên phi kiếm, cho rằng nàng tuổi nhỏ sẽ diện, ngại ngừng lộ ra vẻ chật vật bị thương trước mặt bá tánh, nhỏ giọng hỏi: “Lão vô sỉ kia làm muội bị thương chỗ nào?”

“Không có bị thương.....chỉ là chân có chút đứng không vững.” Không Hầu có chút ngượng ngùng, che mặt nói.

Tu sĩ Nguyên Anh kia dù là dựa vào đan dược tu luyện nhưng tu vi cũng cao hơn nàng quá nhiều, uy áp ép tới nàng cơ hồ không thở nổi. Chỉ là lúc đó, nếu nàng lộ vẻ sợ hãi, bá tánh Ung Thành quanh năm vô tư, chẳng phải cũng sợ hãi theo nàng hay sao?

Thân là đệ tử Vân Hoa Môn, nàng cảm thấy mình không thể phụ bá tánh, phụ nhân nàng nợ bá tánh thiên hạ quá nhiều, nàng cũng không thể lại nợ bá tánh Ung Thành.

“Ngốc sư muội.” Linh Tuệ cười cười, duỗi tay điểm trán Không Hầu, tươi cười thêm phần ôn nhu, “Muội chỉ mới vào Trúc Cơ, tuổi lại nhỏ, nhưng tâm tư đã minh bạch nhân nghĩa, thật ghê gớm a.”

Tu chân là nghịch thiên mà đi, cho nên Vân Hoa Môn muôn phần chú ý tu tâm, dưỡng tánh, tiểu sư muội thiên tư xuất chúng, bất quá chỉ mười bốn, đã có dũng khí đứng ra bảo vệ bá tánh gặp nạn, cái này so với tu chất Ngũ Linh Căn của nàng còn quý hơn.

Vong Thông sư bá tính cách nàng rõ ràng, tuyệt đối sẽ không lôi kéo đồ đệ dạy dỗ nhân đức, nhưng là ba vị đệ tử Tê Nguyệt Phong tâm tính đều khiến người ta an tâm, tu luyện lại thập phần ưu tú, khiến sư phụ nàng ghen ghét không thôi.

Nhìn sư bá đi phía trước mở đường, trong tay còn xách theo hai con cá, một con gà, một con vịt, Linh Tuệ không nhịn được phá cười. Đầu là lễ vật bá tánh trong thành đưa, nhất định nét vào tay Vong Thông sư bá, thiếu chút nữa đến quần áo cũng bị kéo xuống.

“Cạc, cạc...”

Vịt béo bị ép tới ép lui không cam lòng kêu liên tiếp, Vong Thông dùng sức huơ huơ, liền hôn mê bất tỉnh.

Không Hầu nhìn nhìn con vịt béo, nên nấu canh hay là đem kho đây?

Vong Thông đem Nguyên Anh tu sĩ đang hôn mê tới trước mặt chương môn, Hành Ngạn xám mặt nhìn Nguyên Anh tu sĩ, hỏi Linh Tuệ đứng phía sau Vong Thông: “Đây là có chuyện gì?”

Linh Tuệ đem sự tình kể lại một lần.

“Ân”, Hành Ngạn gật đầu, biểu tình ôn hòa xem Nguyên Anh tu sĩ, “Vị đạo hữu này, Ung Thành chúng ta chủ dĩ hòa vi quý, hành vi nguoi như thế, thực là Vân Hoa Môn ta khó xử.”

Nguyên Anh tu sĩ thấy chương môn biểu tình nhu hòa, nói chuyện với hắn mang theo hai phần tươi cười, trong lòng ần ần vài phần hi vọng.

“Hành Ngạn chương môn, hôm nay ta hành sự không được thỏa đáng, nguoi thả ta xuống núi, ta nhất định hảo hảo bồi thường bá tánh.”

“Không việc nào tốt bằng biết sai mà sửa, nguoi có giác ngộ như vậy, ta thập phần vui mừng.” Hành Ngạn trên mặt càng thêm tươi cười, quay đầu nói với đệ tử phía sau, “Vận xuyên, con đi lấy một kiện quần áo sạch sẽ cho vị đạo hữu này thay.”

Nguyên Anh tu sĩ trong lòng đại hỉ, xem ra Hành Ngạn định thả hắn đi.

“Thỉnh đạo hữu yên tâm, ta cho nguoi an bài nhà lao sạch sẽ, ánh sáng không chói chang lại an tĩnh, sẽ không ảnh hưởng đến nguoi nghỉ ngơi.” Hành Ngạn nâng chung trà nhấp một ngụm, “Ta nhớ phòng chữ Đỉnh còn đang trống, liền thỉnh vị đạo hữu này ủy khuất ở mấy ngày. Đợi huynh trưởng nguoi đến, ta sẽ cho nguoi đón ra.”

“Cái gì? Nguoi không phải muốn thả ta đi?” Nguyên Anh tu sĩ kinh hãi, không để hắn đi thì nói dài dòng này giờ làm cái gì?

“Thành có thành uy, tông môn có môn quy, mong đạo hữu hiểu rõ.” Hành Ngạn buông chung trà, nâng mí mắt, “Vận Xuyên đưa vị này xuống, nhớ là phòng chữ Đỉnh, đừng nhầm lẫn.”

“Đồ nhi linh mệnh.” Vận xuyên từ trong thu nạp giới lấy ra một cái dây thừng, ném lên người Nguyên Anh tu sĩ, dây thừng liền tự động trói hắn lại, trừ bỏ hai chân có thể đi lại, thì sức lực toàn thân đều mất đi.

Nguyên Anh tu sĩ bắt đầu sợ hãi, hắn muốn kêu to, nhưng âm thanh cũng không thể phát ra.

Vân Hoa Môn thế nhưng sử dụng loại thủ đoạn nham hiểm này!

“Phòng chữ Đỉnh?” Không Hầu còn chưa có đi đến lao ngục Vân Hoa Môn, không rõ chương môn sư bá nói cái gì.

Linh Tuệ nhỏ giọng giải thích: “Phòng chữ Đỉnh tương đối đặc biệt, một ngày mười canh giờ đều không thể thấy được ánh sáng, một chút âm thanh cũng không nghe thấy được. Cho nên nói là ánh sáng không mãnh liệt lại an tĩnh.”

Không có ánh sáng cũng không có âm thanh, loại nhà lao này cũng thật dọa người.

Ngẩng đầu nhìn sư bá đang mỉm cười, Không Hầu không tự giác cuối đầu, tư thái thêm phần cung kính.

“Các con hôm nay hành sự không sai nhưng lại không thỏa đáng.” Hành Ngạn nhìn chúng đệ tử, “Vi an nguy bá tánh đầu tranh là dừng, nhưng làm việc không thể hữu dũng vô mưu. Nếu hôm nay gặp tu sĩ ra tay tàn nhẫn, các làm thế nào an toàn rút lui? Nếu lúc đó Vong Thông sư bá không đến kịp, hậu

quả sẽ như thế nào?”

Nhóm đệ tử thân truyền hồ thẹn cuối đầu, chường môn nói đúng, bọn họ hôm nay thật quá mức xúc động.

Thấy đệ tử biết nghe dạy bảo, Hành Ngạn vừa lòng gật đầu, “Tuy rằng mưu lược không đủ, nhưng hành vi đáng giá khích lệ. Lát nữa các con đi Ngũ Hành Đường lĩnh năm mươi linh thạch khen thưởng, trở về cẩn thận suy nghĩ, về sau gặp loại sự tình này phải xử lý thế nào ổn thoai.”

Vong Thông nhìn Hành Ngạn, hấn không có phản?

“Cần tuân chường môn sư bá dạy bảo.”

“Các con còn trẻ, có thể làm được như vậy đã không tồi.” Hành Ngạn lơ ánh mắt Vong Thông, nói với Không Hầu, “Không Hầu lần này rất tốt, biết thông tri cho sư phụ, lại biết kéo dài thời gian. Bất quá sau đó lại quá nóng nảy, nếu không nhờ các sư huynh sư tỷ lấy pháp bảo cứu con thì chắc chắn đã trọng thương. Phải nhớ kỹ, chỉ cần sự tình còn chưa kết thúc thì không được lơ là, đặc thắng.”

“Tạ chường môn sư bá, Không Hầu nhớ kỹ.” Không Hầu như suy tư gì, chường môn nói đúng, nàng nên kiên trì thêm chút nữa.

“Đều lui xuống nghỉ ngơi đi.” Sau khi đám đệ tử rời khỏi, Hành Ngạn nhìn Vong Thông, hận không thể rèn sắt thành thép nói: “Ta muốn khen thưởng hậu bối, ngươi còn không mặt mũi muốn tranh cùng?”

“Huynh nếu cho ta, ta nhất định sẽ biết xấu hổ đi lãnh.” Vong Thông nói: “Đồ vật đến tay như thế này lại không cần?”

“Được, ta cho Ngũ Hành Đường trừ nợ ngươi thiếu một trăm linh thạch.” Hành Ngạn xua tay, “Lăn, lăn mau, ta nhìn thấy ngươi là lại bức mình.”

“Sư huynh, Ngự Tiêu Môn tới chúc người.thì cũng không thể bọn hấn dễ dàng mang người đi.” Vong Thông ho khan một tiếng, “Huynh nói có đúng không?”

Hành Ngạn biết Vong Thông đang nghĩ gì, bắt đắc dĩ nói: “Nếu ngươi đã phụ trách bắt người, liền chuyển phía sau cũng do ngươi giải quyết đi.”

“Đa tạ sư huynh, sư đệ cáo lui.” Đạt được mục đích, Vong Thông lưu loát chạy lấy người, miễn cho sư huynh trừng đến rơi tròng mắt ra ngoài.

Sau khi nhốt Nguyên Anh tu sĩ, Vận Xuyên thấy Không Hầu đứng ở cổng lao ngục, hơi bất ngờ hỏi: “Không Hầu sư muội?”

“Sư huynh.” Không Hầu cười tươi chào Vận Xuyên, “Bên trong là những loại người nào?”

Thiếu nữ mười bốn, mười lăm tuổi, luôn dễ tò mò với những việc xung quanh, thấy Không Hầu hứng thú hỏi, Vận Xuyên bình đạm trả lời: “Bên có một ít người vì phạm đạo giới tu chân, lại có một ít đệ tử sai phạm môn quy.”

“Người của chúng ta.cũng bị nhốt sao?” Không Hầu sững sốt, trong ấn tượng của nàng, toàn bộ Vân Hoa Môn trên dưới đều là người tốt, không thể tưởng tượng họ lại có thể làm ra sai lầm nghiêm trọng gì.

“Dù cho là Lưu Quang Tông hành sự nghiêm cẩn, thì cũng sẽ có đệ tử mắc sai lầm.” Vận Xuyên biểu tình bình tĩnh, xoay người hướng bậc thang, “Huynh đưa muội đi xem.”

“Có thể chứ?” Không Hầu nóng lòng muốn thử.

“Ân.” Vận Xuyên gật đầu, biểu tình có chút vi diệu, “Dù sao mấy ngày nữa, muội cũng phải đến đây xem một chuyến.”

Vân Hoa Môn có một quy định bất thành văn, đệ tử vừa vào Trúc Cơ, đều phải tới lao ngục xem một vòng. Làm cho họ nhìn thấy, kết cục tùy ý ức hiếp bá tánh, hãm hại tu sĩ là như thế nào.

Nguyên bản bọn họ muốn đợi lúc Không Hầu mười lăm tuổi mới đưa nàng đến đây, nhưng hiện tại người đã tới, hấn liền dứt khoát đưa nàng đi xem một phen.

Bên trong lao ngục không có bản như Không Hầu tưởng tượng, nhưng lại rất âm lãnh, loại cảm giác này thấm vào trong xương cốt, làm nàng không thoải mái. Nhìn thấy hai người đi, đám người bị nhốt bên trong cũng không dám kêu la, tất cả đều đứng thẳng thân thể, tựa như muốn phô diễn, ta đây đã biết hối lỗi, cải tạo thật tốt, về sao nhất định sống lương thiện.

Bên trong các phòng giam đều có trận pháp khắc chế ngũ hành, tu sĩ lợi hại đến đâu đều chỉ như người thường. Càng đi vào bên trong, khí lạnh càng cường, Không Hầu nhìn đến những người trong ngục huyết nhục mơ hồ, không có chỗ lạnh lạnh.

“Người này lấy đồng nam, đồng nữ luyện đan, hải tử chết trên tay hấn không dưới một ngàn.” Vận Xuyên nói, “Cho nên hấn bị phán thiên đao vạn quả hình.”

Không Hầu đối với hình ảnh loại này có chút khó chịu, nhưng không phải là sợ hãi, nàng thấm giọng mắng: “Xứng đáng.”

“Vân Hoa Môn chúng ta có đan dược rất tốt, trước khi chịu xong hình phạt, hấn nhất định sẽ không chết.” Vận Xuyên quay đầu xem Không Hầu phản ứng, khóa miệng hơi cong, tiếp tục mang nàng đi vào sâu bên trong.

Thực mau Không Hầu thấy được mười tám đại kết cục của người xấu, sau khi ra khỏi đại lao chỉ có một ý nghĩ, làm người tốt vẫn là hảo nhất.

Không lâu sau, Vân Hoa Môn phát phi thư cho các môn phái, rất mau các môn phái đều nhận được tin, trong đó có cả Ngự Tiêu Môn và Lư Quang Tông.

Lư Quang Tông, là thế lực to nhất toàn bộ Tu Chân giới, quản lý rất nghiêm khắc, thiên tài nhiều nhất, pháp bảo nhiều nhất, đệ tử đông nhất, kiểm tu mạnh nhất.

Nhìn thấy Vân Hoa Môn bỗng nhiên truyền thư lại đây, Kim Nhạc tông chủ Lư Quang Tông quay đầu hỏi những người khác: “Vân Hoa Môn gần đây có đại sự gì?”

Những người đó sôi nổi lắc đầu, trừ bỏ thu được một cái Ngũ linh Căn đệ tử cũng không có việc gì đặc biệt.

Kim Nhạc nghi hoặc, lấy phong cách Vân Hoa Môn, thế nào lại chủ động viết thư cho hắn, chẳng lẽ đệ tử nào của hắn chọc tới bọn họ rồi? Vài thập niên trước, có tên thiếu chương môn không có mắt chạy đến Vân Hoa Môn gây chuyện, bị Vân Hoa Môn hung hăng thu thập một hồi, còn cố ý truyền thư đi khắp các đại môn phái, làm tên thiếu chương môn mất hết mặt mũi, chuyện này đã qua hơn sáu mươi năm, vì đó đến nay còn chưa dám ra khỏi cửa.

Người ngoài đều biết trên dưới Vân Hoa Môn đều tính tình lười nhác, hiền hòa, lại không biết một khi chọc tới Vân Hoa Môn sinh khí, họ liền đánh chết người, đánh không chết cũng lột một lớp da người, tuyệt đối sau này không thể yên ổn mà sống.

Có vết xe đổ trước mắt mà còn đi chọc họ thì nhất định là tên tu sĩ này không có đầu óc. Kim Nhạc suy nghĩ xong, ôm tâm xem náo nhiệt mở ra phong thư, vừa thấy liền đen mặt.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 17: Không đổi

Editor: TIEUTUTUANTU

Người khác thấy Kim Nhạc đen mặt, tưởng Vân Hoa Môn xảy ra chuyện, “Vân Hoa Môn đã xảy ra chuyện gì?”

“Vân Hoa Môn không việc gì, chúng ta mới có việc.” Kim Nhạc đem phi tin chụp trên bàn, ánh hưởng mọi người quét qua một vòng, “Tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn là ai?”

“Tân nhiệm môn chủ chuẩn bị bước vào Xuất Khiếu kỳ, năm trước từ nhiệm, tân môn chủ hình như là sư đệ hắn?” Quản lý Đường chủ nghĩ tới có mở cửa hàng cửa Ung Thành, “Chẳng lẽ cửa hàng ở Ung Thành có chuyện gì?”

Cửa hàng này mở đã nhiều năm, nghe nói tiền lời luôn rất tốt, có đôi khi gặp tu sĩ đến nháo đều là nhờ Vân Hoa Môn xử lý, như thế nào lại xảy ra việc không hay rồi?

Quản hạt môn phái của Lư Quang Tông rất nhiều, vì quản lý nghiêm khắc bọn họ, mỗi tông môn đều an bài một vị quản sự giám sát, việc này giống như ý thế hiệp người, cơ hồ không có người nào dám làm sai môn quy.

“Vân Hoa Môn đưa thư lại đây, nói đệ đệ của tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn, đến Ung Thành ức hiếp bá tánh, đùa giỡn thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn.” Kim Nhạc cơ hồ không còn mặt mũi nói thêm gì nữa, “Muốn tân nhiệm môn chủ Ngự Tiêu Môn đến nhận lỗi với Vân Hoa Môn, nếu việc này xử lý không tốt, thì đổi môn chủ Ngự Tiêu Môn khác đi, người nhà còn quản không xong thì lấy đâu ra năng lực quản lý một môn phái.”

“Trọng Ti.” Kim Nhạc quay đầu nhìn vị phong chủ chưa nói câu nào, “Về sau Ngự Tiêu Môn sẽ do con quản.”

Phong chủ trẻ tuổi chấp tay cung kính, biểu tình không có nửa phần biến hóa, ánh mắt sơ đạm “Sư phụ đồ nhi tâm cảnh chưa xong, không có tâm lực đi lo những chuyện khác.”

Kim Nhạc như nghĩ đến cái gì, thờ dài một tiếng, “Thôi.”

Phong chủ trẻ tuổi tiếp tục trầm mặc, hắn cúi đầu nhìn bàn tay trắng nõn, không có động tác gì như một pho tượng nghiêm trang đứng đó.

“Chương môn, không biết lần Vân Hoa Môn chỉ truyền thư cho chúng ta.....hay là.....” Quản lý Đường chủ biểu tình có chút xấu hổ.

“Lấy tính cách Hành Ngạn chương môn mà nói, nhất định mười đại tông môn đều đã nhận được tin.” Nếu không phải như vậy, sau khi xem thư xong, Kim Nhạc cũng không đen mặt đến như vậy.

Nghĩ vậy, hần lại an bài một vị phong chủ, cùng Ngự Tiêu Môn môn chủ đi Vân Hoa Môn cáo tội. Tuy nói việc này nghiêm trọng, nhưng cùng nội môn Lưu Quang Tông lại không có quan hệ, nhưng bọn hần đã giao hảo với Vân Hoa Môn hơn ngàn năm, làm sao để chuyện này khiến hiềm khích xảy ra.

Kim Nhạc dự liệu không sai, các đại môn phái thu được thư tin Vân Hoa Môn về sau, đều lên kút điều tra vị môn chủ Ngự Tiêu Môn tân nhiệm này một phen. Vị này, tu vi không tồi, tính cách cũng hảo, chỉ có một vấn đề là dưỡng đệ đệ như nhi tử, quan tâm, nuông chiều đến vô pháp vô thiên.

Nguyên bản Chu Thương ở Ngự Tiêu Môn làm việc, mỗi ngày đều nhìn chăm chăm đệ đệ không nên thân, đối phương cũng không có cơ hội gây họa. Lần này treo cờ “Tuần tra cửa hiệu” đến Ung Thành, liền chọc phải Vân Hoa Môn, còn mở miệng muốn nạp hai nữ đệ tử Vân Hoa Môn làm thiếp.

Vân Hoa Môn liền tính xếp cuối trong mười đại tông môn, những cũng là đại môn phái từng từng ngàn năm ở Lăng Ưu giới, người lại dựa vào thân phận đệ đệ môn chủ Ngự Tiêu Môn dựa vào Lưu Quang Tông mà gây sự? Sợ là bị chiều đến không có đầu óc, không biết trời cao đất rộng.

Vân Hoa Môn là môn phái chủ hòa khí, tên Chu Hưng này có thể chọc giận bọn họ cũng thật không đơn giản.

Các đại tông môn đều có phản ứng tương tự, đại biểu cho sự tình còn chưa xử lý họ đã đứng về phía Vân Hoa Môn. Nếu không phải Ngự Tiêu Môn mấy năm nay không có làm sai các gì, thì thư hồi âm họ còn muốn viết thêm vài câu khiển trách.

Chu Thương mới lên làm môn chủ còn chưa quá một tháng, hần cho rằng đệ đệ mình rất cuộc hiểu chuyện, không nghĩ tới bụng lòng một chút, ra cửa liền gây chuyện. Gây chuyện thì cũng thôi đi, hần lại cố tình chọc tới Vân Hoa Môn, còn mở miệng muốn nạp đệ tử thân truyền bọn họ làm thiếp. Chu Thương không nhin được muốn hỏi đệ đệ ruột một câu, người đến tốt cùng có bao nhiêu không biết sĩ diện, mới có thể làm ra việc như vậy?

Nhận được tin tức Chu Thương cũng không suy nghĩ nhiều thêm, nhanh chóng chuẩn bị lễ vật, đi theo phong chủ Lưu Quang Tông, vội vàng chạy đến Vân Hoa Môn.

Tiến vào Ung Thành, liền có hai đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn đến đón, đệ tử Kim Đan tu vi hần trước đây có gặp qua, còn nữa đệ tử Trúc Cơ lại lạ mặt, bất quá hai người đối đãi bọn họ thập phần khách khí, cũng không có bởi vì Chu Hưng gây họa mà giận chó đánh mèo lên người hần.

“Cung nghênh Tùng Hà phong chủ, Chu Thương môn chủ. Văn bối đại đệ tử Tê Nguyệt Phong Vân Hoa Môn Thành Dịch, đây là sư muội Không Hầu.” Thành Dịch hướng hai người hành lễ.

“Hai vị sư đệ đệ không còn đa lễ, làm phiền hai vị sư đệ đệ dẫn đường. Tùng Hà từng nghe qua danh hào Thành Dịch, nghe nói là đệ tử thiên tư xuất chúng Vân Hoa Môn. Hần nhìn Thành Dịch cười cười, đem ánh mắt hướng thiếu nữ bên cạnh. Tiểu cô nương bất quá mười bốn mười lăm tuổi, tướng mạo không tầm thường, mấy ngày trước có tin nói, Vân Hoa Môn tuyển được vị nữ đệ tử Ngũ Linh Căn đã thành công vào Trúc Cơ, chẳng lẽ chính là vị này?”

“Phong chủ khách khí.” Tùng Hà đang đánh giá Không Hầu, trên thực tế Không Hầu cũng đang trộm phân tích họ. Đã sớm nghe nói qua Lưu Quang Tông thập phần lợi hại, cao thủ nhiều như mây, lần này họ giam giữ tu sĩ Nguyên Anh, nàng còn tưởng rằng họ sẽ mang quân tới hùng hổ dọa người, không ngờ tới thái độ lại ôn hòa như thế, làm hại đồng kế hoạch nàng suốt đêm suy nghĩ bị chết trong trứng nước.

Thoại bản không phải đều viết như vậy sao, đại tông môn cao cao tại thượng, kêu ngạo hống hách. Gặp loại sự tình này, thường thường sẽ tranh phong khí thế, bên nào mạnh hơn, thì chiếm thế thượng phong. Nàng hôm nay cố tình đi cùng đại sư huynh, trước do thám tình hình địch nhân một chút, không nghĩ tới... cứ như vậy?

“Vị sư đệ đệ này chính là tân thân truyền đệ tử quý phái thu nhận?” Tùng Hà lấy kiện pháp khí tinh xảo ra tới, “Vân Hoa Môn cùng Lưu Quang Tông giao hảo nhiều năm, con gọi ta một tiếng sư thúc là được, ra cửa vội vàng không mang theo thứ tốt, cái này con cầm lấy chơi, chớ có ghét bỏ.”

Không có khiêu khích, ngược lại còn tặng lễ vật cho nàng?

Không Hầu nhìn đại sư huynh, thấy Thành Dịch không phản đối, mới nhận lấy lễ vật, hướng Tùng Hà hành lễ. Đào mắt thấy vị kia cũng chuẩn bị lấy thu nạp túi, Không Hầu nhanh chóng nói: “Thời gian không còn sớm, thỉnh hai vị đi theo đệ tử.”

Bắt người tay ngắn, cắn người miệng mềm, lễ vật Lưu Quang Tông phong chủ có thể thu, còn đồ của vị Chu Thương môn chủ này, giờ khắc này không thể nhận lấy.

Đến khi thu thập đệ đệ hần, khỏi phải thấy khó xử.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: Mang ơn đội nghĩa

Từ Ung Thành đến Vân Hoa Môn, cũng không mất quá nhiều thời gian. Trên đường Chu Thương tranh thủ hỏi thăm hai vị đệ tử tin tức của đệ đệ, cũng

không biết là do hai người giả ngu hay tuổi trẻ không hiểu ám chỉ, từ đầu tới đuôi đều không đề cập tới việc đó.

Tới ngoài đại điện Vân Hoa Môn, đoàn người đáp phi hành kiếm xuống dưới. Chu Thương cuối cùng cũng nhận không được, đem lời muốn hỏi nói ra trực tiếp: “Hai vị tiểu hữu, cũng không biết tên đệ đệ không nên thân kia, gần đây có biểu hiện hồi cải tốt hay không?”

Không Hầu dẫn đường phía trước nghe vậy, quay đầu lại cười sáng lạng với Chu Thương, làm Chu Thương không tự giác được tăng thêm hai phần tính nhiệm.

“Thỉnh môn chủ yên tâm, vị Nguyên Anh tu sĩ này tuy đã phạm đại sai, nhưng chương môn sư bá từ trước đến nay xử sự công bằng, chỉ là đem hấn an bài trong phòng yên tĩnh, cũng không có làm gì khác.” Không Hầu trên mặt cười lộ lên, mang theo vài phần trẻ con ngây thơ.

“Hành Ngạn chương môn nhân phẩm tốt, tại hạ thật không có ý này. Chỉ là lo tên đệ đệ không nên thân đã làm phiền quý phái.” Chu Thương thở phào nhẹ nhõm, không có dùng tư hình thí tốt, lần này trở về hấn liền đem cái hỗn trưởng này nhốt lại trong viện, không cho đi chỗ nào nữa.

Không Hầu thấy Chu Thương như vậy, không nói thêm gì, quan tâm với Chu Thương phai nhạt vài phần. Mấy năm nay, nàng lãnh lĩnh thạch của Ngự Tiêu Môn không ít, cho nên đối với môn phái này tự nhiên có hảo cảm, không nghĩ tới môn chủ mới nhậm chức lại như vậy.

Không phải nói vị môn chủ này không tốt, mà là dung túng thân nhân quá mức, không biết quản thúc, đồng nghĩa trợ trụ vi ngược. Cái tên Nguyên Anh tu sĩ kia dám kiêu ngạo, ương ngạnh như thế còn không phải là do ý vào vị huynh trưởng này sao?

Bước vào chính điện Vân Hoa Môn, Không Hầu liền đứng một bên nghe sư phụ cùng Tùng Hà phong chủ hàn huyên, hai người có lẽ là chỗ quen biết cũ, nói đến vui vẻ vô cùng, chỉ là không ai chủ động nhắc tới việc của Nguyên Anh tu sĩ Chu Hưng.

Hai người trò chuyện, liền nói đến việc giáo đồ đệ.

“Sau có thể cùng đệ tử Lưu Quang Tông so sánh, ba cái đồ đệ này của ta đều không nên thân.” Vong Thông rung đùi đắc ý, tự cho là khiêm tốn nói: “Lão đại hai năm trước mới đột phá Kim Đan Kỳ, lão nhị gần đây bế quan, cũng không biết có thể đột phá thành công hay không?”

“Vong Thông huynh khiêm tốn, Thành Dịch cùng Đàm Phong mới có bao nhiêu tuổi tác, liền có tu vi như vậy, phóng nhãn toàn tu chân giới, cũng là người xuất sắc.” Tùng Hà phong chủ tâm tình giống như lá trà trong tách vậy, quay cuồng đến khó chịu.

Toàn bộ Tu chân giới, ai không biết Vong Thông thu được hai hảo đồ đệ, mấy năm trước còn thu được Ngũ linh Căn thiên tài đệ tử, lúc này chạy đến trước mặt hấn nói cái gì không nên thân, còn không phải là muốn hấn khen một chút sao? Đều là lão nhân sống đến mấy trăm năm, còn không hiểu rõ nữa hay sao?

Tùng Hà nội tâm bức tức, trên mặt còn phải duy trì mỉm cười, đem mấy đồ đệ Vong Thông từ đầu đến chân khen một lần.

“Nơi nào nơi nào, bọn chúng còn trẻ, không gánh vác được nhận khích lệ của phong chủ.” Vong Thông ngoài miệng khiêm tốn, trên mặt lại viết hai chữ đắc ý.

Chu Thương ngồi bên cạnh muốn nói, lại không biết phải bắt đầu từ đâu. Hiện tại nghe Tùng Hà khen đồ đệ Vong Thông, vội vàng vuốt theo: “Vong Thông phong chủ thật biết cách dạy đồ đệ, làm tại hạ bội phục. Chân truyền đệ tử còn nhỏ tuổi đã là Trúc Cơ tu vi, làm việc chu toàn, khiến tại hạ hâm mộ không thôi. Tại hạ dạy đệ đệ không nghiêm, làm phiền đến quý phái.”

Vong Thông cùng Tùng Hà nói chuyện nửa ngày hừ lạnh: “Chu môn chủ đúng là quá khiêm nhường, đệ đệ này của ngài còn muốn nạp tiểu đồ đệ ta thiếp đầu.”

Chu Thương sắc mặt cứng đờ, cảm thấy da mặt như đang bị thiêu đốt, mặt mặt cực điểm. Hấn biết đệ đệ từng đùa giỡn hai vị thân truyền đệ tử, không nghĩ tới trong đó lại có đệ tử của Vong Thông.

Quay đầu thiếu nữ mắt ngọc mài ngài yên tĩnh đứng phía sau, Chu Thương vẻ mặt đau khổ hành lễ, “Không Hầu cô nương, xá đệ vô lễ, tại hạ thay hấn bồi tội.”

Không Hầu vội vàng né tránh lễ này, mặt đầy kinh ngạc nói: “Chu môn chủ, ngài như vậy là làm khó Không Hầu, Không Hầu tuy tuổi nhỏ nhưng cũng hiểu không thể giận chó đánh mèo, thỉnh môn chủ trăm ngàn lần đừng như thế.”

Đệ đệ làm sai, ca ca nhận lỗi tính là cái gì?

“Chu môn chủ, đồ đệ này của ta còn nhỏ, không chịu nổi lễ của người.” Vong Thông đứng lên, ngăn giữa Chu Thương và Không Hầu, làm Chu Thương thế nào cũng không thể đem cái lễ này hướng Không Hầu, “Nếu đã nhắc tới việc này, chúng ta liền ngồi xuống từ từ nói.”

Chu Thương trong lòng khổ, lại không thể không theo lời ngồi xuống.

Tùng Hà ngồi bên cạnh, nhắm nháp tách trà, thái độ tuyệt đối không mở miệng, chuẩn bị an tĩnh từ đầu tới đuôi.

Một đĩa điểm tâm được mang đến trước mặt, hấn nghiêng đầu nhìn lại, đúng là Vong Thông tiểu đồ đệ Không Hầu.

Không Hầu chỉ đĩa điểm tâm, híp mắt cười với Tùng Hà, rồi thối lui đứng sau Vong Thông. Tùng Hà bất đắc dĩ thở dài, Vong Thông lão bất đắc dĩ này,

vận khí thu đồ đệ tốt, làm cho người cùng thế hệ không khỏi hâm mộ.

Lưu Quang Tông tuy không thiếu đệ tử thiên phú, nhưng thu chân truyền đệ tử chú ý duyên phận, hẳn ở tông môn nhiều năm như vậy, cũng không tìm thấy cái hợp tâm đệ tử.

“Chu môn chủ, người hẳn là biết quy củ Vân Hoa Môn. Vô có ức hiếp bá tánh, đùa giỡn nữ tử, cho dù có giết cũng không quá đáng.” Nói đến chính sự, Vong Thông trên mặt biểu tình phi thường nghiêm túc, “Hẳn ở địa hạt do Ngự Tiêu Môn quản lý làm những việc gì ta không can dự, nhưng tới Ung Thành, liền phải theo quy củ Vân Hoa Môn ta.”

“Vong Thông phong chủ, xá đệ phạm phải đại sai, là lỗi ở ta quản giáo không nghiêm, xin người nể tình chúng ta quen biết nhiều năm, thỉnh giờ cao đánh khẽ.” Chu Thương đứng lên, vái sâu Vong Thông một cái.

Tu vi Vong Thông cao hơn Chu Thương, lễ này hẳn có thể thoải mái nhận.

“Chu Thương, mặc kệ là người thường hay là tu sĩ, đều phải có chừng mực, người che chở đệ đệ là không sai. Nhưng bá tánh bị hấn khi dễ, cũng là người thân, là hài tử của người khác, người nói ai cho họ một cái công đạo đây?”

Chu Thương biết Vong Thông nói đúng, hẳn đuối lý, nửa chữ cũng không dám phản bác.

“Hắn lần này đùa giỡn chính là đệ tử Vân Hoa Môn, các nàng có Vân Hoa Môn chống lưng. Nhưng nếu hắn là đùa giỡn nữ tử bình thường, vậy những nữ tử vô tội đó có ai tới chống lưng?”

Không Hầu phát hiện, ngày thường sư phụ cười hề hề trước mặt nàng, nghiêm túc lên lại có khí thế đến như vậy, nàng đứng sau lưng sư phụ cũng không dám thở mạnh, càng đừng nói đến Chu Thương ở trước mặt, lúc nào đã mở mồm đâm dũa.

“Đệ đệ của Chu Thương người là người, còn những người khác liền không tính?” Vong Thông lạnh giọng nói một câu, “Ta nếu là người hôm nay liền không dám vì hắn mà cáo tội, bởi vì không có mặt mũi mà nói ra.”

Chu Thương biết Vong Thông nói không sai, chính là hắn chỉ có một đệ đệ duy nhất này, chẳng lẽ tro mắt nhìn hắn chết trong tay Vân Hoa Môn? Chu Thương rơi vào đường cùng, đây phải nhìn Tùng Hà cầu cứu, nhưng lúc này Tùng Hà bận uống trà, ăn điểm tâm không có quan tâm đến hắn.

“Thỉnh phong chủ tha cho xá đệ một mạng.” Chu Thương một lần nữa thi đại lễ hướng Vong Thông.

Đứng phái sau Vong Thông, Không Hầu nhìn Chu Thương cúi đầu khom lưng như vậy, trong lòng có chút phức tạp, Chu Hưng bên ngoài kêu căng, ngạo mạn như vậy có từng nghĩ đến huynh trưởng vì hắn mất hết mặt mũi?

Chu Thương làm huynh trưởng, nuôi dạy đệ đệ như vậy, có từng nghĩ đến một ngày, cái đệ đệ này bị sủng đến vô pháp vô thiên, gây ra đại họa?

Nàng trộm nhìn Vong Thông, âm thầm hạ quyết định, nàng về sau hảo hảo tu luyện, cũng không ở bên ngoài gây chuyện, miễn cho liên lụy đến sư phụ cùng sư huynh vì mình phải khom lưng uốn gối, chỉ cần suy nghĩ đến cảnh này, nàng thấy vô cùng đau xót.

Cho nên nàng tuyệt đối không trở thành người như Chu Hưng.

Nhận thấy tiểu đồ đệ cảm xúc dị thường, Vong Thông liền nói: “Ở đây không có việc gì, con trở về hảo hảo tu luyện đi.”

“Đồ nhi cáo lui.” Không Hầu hành lễ với Tùng Hà cùng Chu Thương rồi ra ngoài, cử chỉ đơn giản lại mang theo vài phần quý khí hoàng gia.

Tùng Hà mắt hơi nheo lại, tiểu đệ tử này của Vong Thông trên người lại có móng vuốt long khí, ngày sau tiền đồ vô lượng.

“Như thế nào ra đây?” Thành Dịch thấy Không Hầu từ chính điện đi ra, bộ dáng nghiêm túc, “Là Chu môn chủ kia nói lời khiến muội khó nghe?”

Không Hầu lắc đầu, nhìn đại sư huynh trên mặt biểu cảm quan tâm: “Sư huynh, muội sau này lớn lên nhất định sẽ không giống như hắn.”

“Ài?”

“Là cái tên bị nhốt trong lao kia.” Nói đến lao ngục, Không Hầu liền nghĩ tới những kết cục trong đó, nguwoif không khỏi run lên, “Muội không muốn sư phụ cùng sư huynh phải chịu nhục nhã.”

“Không có tiền đồ, lại đi so với loại người đó.” Thành Dịch cười khẽ ra tiếng, “Như thế nào không so cùng Trọng Ti, Lăng Ba?”

Không Hầu liên tục lắc đầu, nàng mới không nghĩ lớn lên cao tới chín thước như vậy (Không Hầu từng đọc thoại bản viết Trọng Ti cao chín thước), như vậy không thể mặc váy áo xinh đẹp, “Không thể so, không thể so.”

“Thật không có tiền đồ.” Thành Dịch cười nói, “Đều bị các sư huynh, sư tỷ khác dạy hư.”

“Sư huynh sư tỷ rất tốt a” Không Hầu nhỏ giọng nói, “Hư, đại sư huynh nhỏ giọng chút, đừng để người khác nghe thấy.”

Thành Dịch lại cười lớn hơn. Vừa tức vừa cười tròng Không Hầu.

Cuối cùng cũng không biết Vong Thông cùng Chu Thương nói cái gì, Chu Thương tặng Vân Hoa Môn chỉ phí cảm tạ, còn dán thông cáo xin lỗi tại cửa hàng mở ở Ung Thành.

Ngày huynh đệ Chu gia rời Vân Hoa Môn, Không Hầu cố ý đến sớm tiễn đưa.

ở lao ngục mấy ngày, Chu Hưng phá lệ thành thật, đôi mắt không ngó loạn, cúi đầu thành thật, điều khiến nàng bất ngờ là, tu vi của hắn thế nhưng là Trúc Cơ.

Nhưng nhìn bộ dáng Chu Thương mang ơn đội nghĩa, Không Hầu dùng truyền âm thuật hỏi Linh Tuệ đang xem nháo nhiệt bên cạnh, “Linh Tuệ sư tỷ, tu vi Chu Hưng làm sao lại giảm nhiều như vậy?”

“Nga, Lưu Quang Tông cùng tông môn chúng ta nghiêm túc bàn luận, cuối cùng cảm thấy Chu Hưng tội chết có thể tha, nhưng tội sống khó dung, nên phê nửa tu vi của hắn, miễn cho hắn lại ý mạnh hiếp yếu.” Linh Tuệ đưa nửa túi ăn vặt cho Không Hầu, “Lần này trở về, vị trí trưởng môn của Chu Thương phải đổi người ngồi rồi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Mượn thư

Editor: TIEUTUTUANTU

Vừa ra khỏi phạm vi thế lực Vân Hoa Môn, Chu Hưng vẫn luôn trầm mặc run rẩy nói: “Huynh trưởng, bọn người Vân Hoa Môn toàn là quỷ tử..... thật là.....thật là.....”

Nghĩ đến mấy ngày nay hắn bị nhốt trong lao ngục âm lãnh, không thấy mặt trời, không ai nói gì với hắn, hắn cũng không nghe thấy âm thanh gì. Khó khăn lắm mới có người thấp đèn lên, hắn nhìn thấy lại là người khác đang chịu hình, một tiếng so với một tiếng thảm thiết lại làm hắn cả người phát run.

Cái này cũng chưa tính, người thi hình kia còn nói: “Cái Nguyên Anh lão tổ này còn chưa chịu xong năm ngàn đao xẻo thịt còn lại.”

“Lấy đồng nam đồng nữ luyện đan, tính là cái gì lão tổ?” Một tên thi hình khác hừ lạnh một tiếng, “Loại người này dễ dàng chết đi lại tiện nghi cho hắn.”

Cũng không biết phải hay không ảo giác, Chu Hưng thấy thời điểm hai người kia nói chuyện, cố ý nhìn về phía hắn vài lần, làm hắn sợ tới mức không dám lên tiếng, đến hít thở cũng cẩn thận nhẹ nhàng.

Bên ngoài nói cái gì Vân Hoa Môn tính cách hiền hòa, không tranh cường hảo thắng, an phận thủ thường, đều là gạt người chó má, loại thủ đoạn thi hình đó chỗ nào hiền hòa? Hiện tại chỉ cần hắn nhắm mắt lại, trong đầu liền hiện lên hình ảnh tên tu sĩ kia bị lột da xuống.

“Câm mồm!” Chu Thương cả giận nói, “Vân Hoa Môn có thể lưu cho ngươi cái mạng, là do ta mang cái mặt già này tới cầu xin. Ngươi cho rằng đây là đâu, là mấy môn phái hạ đẳng ngoài kia sao? Nơi này là Vân Hoa Môn, một chút việc nhỏ vui đùa, Vân Hoa Môn liền thật sự để ngươi chiếm tiện nghi. Nếu Vân Hoa Môn thật sự vô dụng như ngươi tưởng thì làm thế nào đứng vững ở Lăng ưu giới hơn ngàn năm nay?”

Chu Hưng không cam lòng, vừa định nói Vân Hoa Môn thi hình sự tình, liền nghe được Chu Thương nói: “Lần này trở về, ngươi hảo hảo bế quan tu luyện, không được ta cho phép, nơi nào cũng không thể đi. Nếu lại gây họa, ta cũng không cứu nổi ngươi.”

“Huynh đường đường là Ngự Tiêu Môn môn chủ, chẳng lẽ.....”

“Đã không phải.” Chu Thương mặt vô biểu tình nói, “Lưu Quang Tông làm sao có thể để một người quản gia không nghiêm làm môn chủ.”

Tuy huynh đệ Chu gia rời đi, nhưng Lưu Quang Tông phong chủ Tùng Hà còn lưu lại Vân Hoa Môn, người tu hành đôi khi phải cùng nhau luận bàn đại đạo, nâng cao tâm cảnh.

Vân Hoa Môn linh khí đầy đủ, không khí hài hòa, mỹ thực phong phú.....

Tùng Hà đứng trên đỉnh núi, nhìn mây mù quay cuồng, thờ dài một tiếng. Vân Hoa Môn này, đúng là cái địa phương khiến người tới không nỡ rời đi. Khó trách thường có tu sĩ bên ngoài đến đây chơi đùa, các đại tông môn đều muốn đến Ung Thành mở cửa hàng, người ở địa phương này, thật sự là biết cách sống hưởng thụ.

Hắn nếu không phải là kiếm tu đạo tâm kiên định, mỗi ngày ăn mỹ thực Vân Hoa Môn, chỉ sợ cũng muốn sống một kiếp nhân sinh như vậy. Cảm khái mấy phen, giữa sườn núi truyền đến âm thanh, Tùng Hà nghĩ là đệ tử Vân Hoa Môn đang luyện công.

“Sư huynh, thì ra bấm đốt ngón tay cũng cần phải có thứ này, muội còn rằng chỉ cần tu luyện, là tự nhiên sẽ biết.”

“Là ai nói với muối, chỉ cần tu luyện liền cái gì cũng biết?”

“.....”

“Àn?”

“Muối không xem loạn thoại bản.” Không Hầu liên tục lắc đầu, “Muối chính là tùy tiện hỏi, tùy tiện hỏi.”

“Thiên địa âm dương, thiên can địa chi, tinh tượng sơn xuyên, đều cùng tinh tượng có quan hệ.” Thành Dịch không cùng nàng so đo, “Càng là người đơn giản, càng dễ tính ra số phận, càng là người hoặc việc phức tạp, thì càng khó tính ra đúng được. Vân Hoa Môn chúng ta tuy không lấy xem mệnh làm căn cơ, nhưng cũng không thể không biết chút gì. Muối hiện tại đã Trúc Cơ, sau khi học xong bấm đốt tay liền có thể đến Trần Bảo Điện chọn pháp khí bản mạng hoặc là chọn nguyên liệu thích hợp tự mình luyện ra vũ khí thích hợp.”

Thành Dịch mắt nhìn không trung, “Đã nhiều ngày thời tiết không tốt, đợi thời tiết hảo, huynh dạy muối xem tinh tượng.”

Tùng Hà không đi quấy rầy hai sư huynh muối, đương nhiên cũng sẽ không xem phương pháp học tập của họ, tuy rằng các đại tông môn thường xuyên tham khảo cùng nhau, nhưng vẫn là thời điểm cần tôn trọng thì nên tôn trọng một chút. Bất quá ai nói đệ tử Vân Hoa Môn lười biếng, hẳn xem vẫn là thực chăm chỉ, nơi nào có như bên ngoài đồn đại.

Nghe đã lâu, Tùng Hà đang chuẩn bị rời đi, liền nghe một giọng nam truyền tới.

“Sư huynh, sư muối học đã lâu như vậy, trước ăn điểm tâm nghỉ ngơi một chút, không nên gấp gáp, thân thể tiểu hài tử, không nên sử dụng đầu óc quá nhiều, trưởng thành sẽ không có lợi.”

Tùng Hà thân thể chấn động một cái, cơ hồ không thể tin được vào tai mình. Quả thực chính là hoang đường, lúc này mới học bao lâu, liền muốn nghỉ ngơi?

Đệ tử Lưu Quang Tông, chuyện thứ nhất làm sau khi rời giường là luyện kiếm hai canh giờ, mới miễn cưỡng là không lười nhác, liền mới học chốc lát như vậy, thì một cái gì?

“Sư đệ nói có đạo lý, Không Hầu trước nghỉ ngơi một chút.”

Tùng Hà rốt cuộc không nghe nổi nữa, hẳn sợ chính mình nghe tiếp, sẽ không nhịn được mắng bọn đệ tử một lát. Cũng may hắn là một tu sĩ có khí độ, biết là không thể mắng đệ tử của người khác được, chỉ có thể đem giận dữ nén xuống.

Hào hảo một mầm tài năng Ngũ Linh Căn, lại bị Vân Hoa Môn dưỡng ra cái dạng gì?

Lấy tu vi của Tùng Hà, sư huynh muối ba người không hề biết vừa rồi có người đứng phía trên, ba người vừa ăn vừa uống vừa nói chuyện vừa dạy học như vậy liền rất mau một ngày qua vui vẻ qua đi.

Sau khi trở lại động phủ, Không Hầu lấy ra một quyển bút ký, viết chữ ngang ngắn, trầm ổn: Lăng Ưu giới, 5 năm, 3 tháng, 19 ngày, cùng các sư huynh một ngày học tập vui vẻ.

Mấy ngày Không Hầu rốt cuộc có chuyển biến xem quê hương, còn giúp nhị sư huynh tính một quẻ, nói rằng hắn sẽ gặp thiệt hại tài vận nhỏ. Không quá mấy ngày, nhị sư huynh liền rạo rức nói cho nàng biết, huynh ấy bị rút mất một túi tiền, bên trong có năm cái linh thạch.

Các sư huynh sư tỷ nghe nói Không Hầu có thể xem quẻ được rồi thì vô cùng vui mừng, chạy tới chúc mừng nàng, phấn phấn như Không Hầu vừa làm được một đại sự.

Tùng Hà đứng ở đại môn, nhìn chúng thân truyền đệ tử người cười ta nháo ở Diễn Võ Trường xa xa, quay đầu lại nhìn sắc mặt Hành Ngạn, lại không hề biểu lộ cảm xúc, phản phát đã nhìn nhiều nên quen.

Nhận thấy anh mắt Tùng Hà, Hành Ngạn khẽ cười nói: “Đệ tử bồn phái hoạt bát một chút, làm Tùng Hà phong chủ chê cười.”

“Nơi nào nơi nào, đệ tử quý phái.....linh cơ, hoạt bát, khá tốt, khá tốt.” Tùng Hà trong lòng ần ần kinh ngạc, đệ tử Vân Hoa Môn, đều thân thiết như vậy sao?

Dù là đệ tử được quân giáo nghiêm khắc, thân truyền đệ tử đôi khi cũng sẽ phát sinh vấn đề mâu thuẫn. Lấy hiện trạng Vân Hoa Môn, chúng đệ tử thân truyền đều có thiên tư không tồi, vốn đang là thiên kiều chi tử trong phái, đột nhiên lại tới thêm một Ngũ Linh Căn sư muối, bốn năm ngắn ngủi lại đột phá Trúc Cơ, những người chẳng lẽ không có ý gì khác sao?

“Ta hôm nay tới tìm chương môn, là muốn chào từ biệt.” Tùng Hà đối với Hành Ngạn chấp tay nói, “Sự tình lần này, là Lưu Quang Tông quân giáo thuộc hạ không nghiêm, may mà chương môn khoan dung độ lượng, không vì việc này mà ảnh hưởng tới giao hảo ngàn năm của hai phái.”

“Tùng Hà quá lời.” Hành Ngạn nói, “Việc này như thế nào có thể trách quý phái, việc đã qua, chúng ta cũng không nhắc lại. Chỉ là Tùng Hà huynh sao rời đi nhanh như vậy, chẳng lẽ do Vân Hoa Môn chiêu đãi không chu toàn? Sao không ở lại bồn phái thêm mấy ngày?”

“Quý phái thập phần đón tiếp nhiệt tình, chỉ là việc bổn phái nhiều, Tùng Hà đã rời đi đã lâu, nên phải đến lúc quay về.” Tùng Hà lắc đầu, do dự một lát, rốt cuộc không nói ra chuyện Trọng Ti tâm cảnh không xong.

Hành Ngạn biết ý Tùng Hà đã quyết, cũng không nói nhiều thêm, đành lưu người lại cùng dùng bữa trưa, rồi tự mình tiến ra cửa chính điện.

“Hành Ngạn chường môn xin dừng bước, tại hạ cáo từ.”

“Đi thông thả.”

Tùng Hà đạp lên phi kiếm rồi đi, tốc độ cực nhanh, thấy phía trước có người, liền tránh sang, là một Xuất Khiếu kỳ lão tổ, hẳn từ trước đến nay không thích tranh đoạt cùng người khác, nhất là chuyện đường đi này.

“Gặp qua tiền bối” tu sĩ trẻ tuổi đang bay đến liền dừng lại, hành lễ với Tùng Hà.

Đây không phải là tiểu đồ đệ Ngũ Linh Căn của Vong Thông lúc sáng còn Ở Diển Võ Trường, như thế nào mới có thời gian một bữa cơm trưa liền chạy ra ngoài?

“Không Hạo sư diệt không cần đa lễ.” Tùng Hà nhìn thấy trong tay áo đối phương lộ ra nửa quyển thoại bản, mặt trên viết “Tu tiên ký”.

Chú ý tới ánh mắt Tùng Hà, Không Hạo cúi đầu đem thoại bản hướng ống tay đẩy đẩy.

Tùng Hà: “.....”

Không Hạo: “.....”

Sớm biết vậy đem thoại bản cất vào thu nạp giới là được rồi, cái này là đang làm mất mặt Vân Hoa Môn trước môn phái khác a.

“Con đường tu chân không thể trầm mê ngoại vật.” Tùng Hà chung quy luyện tiết một nhân tài như thế, liền quyết định đóng vai ác nhân, nói nhiều thêm vài lời: “Quyển sách này sư diệt có thể cho ta mượn đọc không?”

Không Hạo duỗi tay vài trong tay áo sờ a sờ a, nhin xuống cảm xúc mãnh liệt không cam tâm, đem sách trong tay đưa cho Tùng Hà, “Đa tạ phong chủ dạy bảo, thỉnh.”

“Đa tạ sư diệt cho mượn thư, cáo từ.”

“Phong chủ đi thông thả.” Nhìn Tùng Hà như lưu quang bay đi, Không Hạo nhẹ nhàng thở ra, đưa tay vào trong tay áo, may mắn còn một quyển giấu kĩ a.

Tùng Hà trở lại Lưu Quang Tông, bước xuống phi kiếm, nghe được có người hỏi: “Sư thúc, trong tay người cầm vật gì?”

Tùng Hà lúc này mới nhớ vừa rồi mình thu sách của tiểu cô nương, quay lại nhìn sắc mặt tái nhợt của sư chất, nói: “Là mượn của một vị tiểu hữu Vân Hoa Môn.”

Người vừa hỏi, ánh mắt nhìn chăm chú bìa sách, lông mi rung rẩy: “Thì ra là thế.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Tâm đoan chính

Editor: TIEUTUTUANTU

Thấy khó có khi sư diệt mở miệng hỏi chuyện, Tùng Hà tâm sinh vui mừng, nhin không được lời kéo nói thêm vài câu.

“Hào hảo một Ngũ Linh Căn tiểu cô nương, bị trên dưới Vân Hoa Môn nuông chiều, lại còn say mê thoại bản tục tăng, như thế nào cũng có tâm cảnh đoan chính?” Tùng Hà lại luyện tiếu nói, “Bất quá đứa nhỏ này tâm tính ngoan ngoãn, phẩm hạnh tốt, thực sự đáng mừng.”

Tùng Hà lại nói thêm một ít việc Vân Hoa Môn chiều chuộng vị tiểu sư muội này thế nào, thấy sư diệt mặt vô biểu tình, hẳn cho là sư diệt không có hứng thú nghe tiếp, liền thức thời im miệng, nào ngờ sư diệt lại mở miệng.

“Sư thúc, thoại bản này có thể đưa con không.” Vừa nói xong, hắn liền che miệng ho vài tiếng, sắc mặt càng thêm tái nhợt.

Tùng Hà không nói thêm, lập tức đưa thoại bản cho sư diệt, đối phương vươn bàn tay trắng nõn ra nhận, bỏ vào tay áo, “Đa tạ sư thúc.”

“Đa tại cái gì, chỉ là quyền thoại bản mà thôi.” Tùng Hà nhìn sắc mặt trắng bệch của sư đệ, muốn nói thêm vài câu, lại không biết phải nói gì. Sư đệ này của hắn là thiên tài số một mấy trăm năm qua của Tu chân giới, từ Luyện khí kỳ đến Phân thần kỳ, giống như được thần trợ, chưa từng gặp trắc trở, ngay cả hắn là sư thúc tu vi cũng mới Xuất khiếu kỳ mà thôi.

Xuất khiếu kỳ cùng phân thần kỳ nói ra chỉ kém một bậc, nhưng thực tế muốn qua cửa thật vô cùng khó khăn gian khổ, hiện giờ toàn bộ Tu chân giới, Phân thần kỳ tu vi trở lên không quá mười người. Bọn họ cho rằng không quá ngàn năm nữa sư đệ sẽ có cơ hội phi thăng, không ngờ tới ở Phân Thần kỳ lại xuất hiện tâm ma.

Lúc trước khi đột phá Nguyên Anh cảnh cũng không có bất cứ dự báo nào, không ngờ đại nạn nói tới là tới.

“Trọng Ti.....” Tùng Hà muốn nói với sư đệ, không có việc gì thì đừng trầm mê loại thoại bản này, nhưng nhìn ánh mắt lưu li bình tĩnh không gợn sóng của sư đệ, hắn thế nhưng nao nao, không nói được cái gì, “Không có gì, có rảnh thì con nên đi ra ngoài giải sầu, Lăng Ưu giới có rất nhiều địa phương có ý tứ.”

“Đa tạ sư thúc, vẫn bồi cáo từ.” Trọng Ti chậm rãi gật đầu, hướng Tùng Hà hành lễ, nghiêng người đón tiễn hạt vừa bay đến, cười lên lưng bay xa.

Mấy trắng cuồng cuồng thwucj mau liền bao phủ hoàn toàn bóng dáng.

Tùng Hà thở dài một tiếng, lắc đầu rồi đi.

Không Hầu trở lại môn phái, không mặt mũi nói ra việc chính mình cất giấu thoại bản bị phong chủ Lưu Quang Tông phát hiện ra, thành thật học bầm quẻ nửa tháng, bất quá năng tựa hồ pháp lệ không am hiểu, học thật lâu cũng chưa xem được chuẩn. Một đoạn thời gian sau, năng thoại bản cũng không xem, ngày ngày ôm sách bói toán mà xem.

Tam âm tam dương, nhật nguyệt thay đổi.....” Không Hầu ngáp một cái, một bên cầm bút vẽ lung tung, trong đầu rối rắm.

“Sư muội.” Đàm Phong đi vào, thấy Không Hầu hữu khí vô lực nằm trên bàn, đem trái cây mới mua đưa cho nàng, “Như thế nào buồn bực?”

“Cảm ơn sư huynh.” Không Hầu hai mắt vô thần rốt cuộc cũng sáng lên, cầm trái cây nói, “Muội gần đây không thể tiếp nhận một cái hiện thực.”

“Cái gì?” Đàm Phong rót cho mình một chén nước, ngồi đối diện Không Hầu, thấy sách bói toán trước mặt, hai mắt dò dò.

“Có khả năng muội không có vận khí giống vai chính trong thoại bản.” Không Hầu nhắm mắt, ngón tay điểm điểm hộp trang sức nói: “Vai chính đều là thiên tư thông minh, học cái gì cũng sẽ giỏi, muội học bầm quẻ lại khó đến như vậy.”

“Thế gian nào có tu sĩ thấp toàn thấp mĩ, thoại bản đều là gạt người.” Đàm Phong thấy Không Hầu hai mắt thâm quầng, “Không am hiểu bầm quẻ cũng chẳng sao, sư phụ chúng ta cũng không giỏi tính, ở Tê Nguyệt Phong chỉ có đại sư huynh tương đối xuất chúng.”

Bằng không việc học này của sư muội cũng không giao cho đại sư huynh.

“Thật vậy?” Không Hầu cảm thấy chính mình như vậy không có phúc hậu, nhưng là nghĩ đến hai người thân cận cũng không giỏi như mình liền có cảm giác vui vẻ hẳn.

“Đương nhiên, kỳ thật đại sư huynh xuất chúng cũng chỉ là so với người trong tông môn chúng ta, môn phái chân chính am hiểu bói toán, là Tinh Nguyệt Môn.” Đàm Phong uống một hợp trà rồi nói tiếp, “Toàn bộ tu chân giới, am hiểu nhất cái này chính là Tinh Nguyệt Môn. Phàm là đệ tử tiến vào môn phái, lĩnh căn không phải là quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là năng lực cảm thụ thiên địa.”

“Chính là môn phái duy nhất nằm sau chúng ta trong mười đại tông môn?”

“Khụ khụ, đừng nói trắng ra như vậy.” Đàm Phong vỗ vỗ ngực, “Vân Hoa Môn chỉ cần là một trong mười đại tông môn là được, còn thứ hạng loại việc này không quan trọng.”

“Nga.” Không Hầu ngoan ngoãn gật đầu, “Vậy chúng ta am hiểu nhất là cái gì?”

“Tông môn chúng ta am hiểu nhất là.....” Đàm Phong có chút khó xử, Vân Hoa Môn cái gì cũng có, Thần Hà Phong am hiểu luyện đan, Ngộ Dương Phong am hiểu luyện khí cùng kiếm thuật, Tịch Chiếu Phong am hiểu bùa chú, trận pháp, bọn họ Tê Nguyệt Phong..... bọn họ Tê Nguyệt Phong cái gì cũng biết một chút, nhưng cái gì là lợi hại nhất, chỉ có bản thân mỗi đệ tử mới biết.

Nghe Đàm Phong giải thích xong, Không Hầu ánh mắt sáng ngời, vỗ tay nói: “Muội hiểu được, Tê Nguyệt Phong chúng ta là lợi hại nhất, cái gì cũng am hiểu, có phải không?”

“.....Phải, rất đúng.” Đàm Phong lời kéo khoe miệng cười một cái.

Lúc này tại tông chủ phong, Hành Ngạn vừa dạy xong tân kiếm pháp cho Vận Xuyên, chỉ vào trán bảo điện nói: “Ngày mai, con đưa Không Hầu đi chọn pháp khí.”

“Sư phụ, Không Hầu sư muội còn nhỏ.....”

Hành Ngạn chậm rãi lắc đầu, mỉm cười nói: “Nàng tuy còn nhỏ tuổi, nhưng cũng đã là Trúc Cơ tu sĩ, nên có một vũ khí thuộc về mình.”

Vận Xuyên do dự một lát, chấp tay nói: “Đệ tử linh mệnh.”

Ở Vân Hoa Môn, đệ tử không có bản mạng pháp khí, đều thuộc đối tượng được bảo vệ. Nếu có ngoại địch đột kích, bọn họ thuộc tầng được bảo vệ trong cùng nhất. Nhưng nếu cầm vũ khí bản mạng trong tay, thì liền đại biểu, sống là người Vân Hoa Môn, chết là quỷ Vân Hoa Môn, nếu có ngoại địch, đốt toàn mạng bảo vệ tông môn.

Nhận được tin tức điện chủ truyền đến, Vong Thông ngồi ở trong phòng suốt hai canh giờ, cuối cùng thở dài một tiếng, hồi âm cho môn chủ.

“Sư phụ.....”

“Đi nói với sư muội con, ngày mai đi cùng nàng.” Vong Thông xua tay, Thành Dịch vội đi ra ngoài.

“Tuân mệnh.” Thành Dịch chấp tay lui ra, phi kiếm đến động phủ Không Hầu, nhìn thấy hai sư huynh muội đang cùng nhau học xem quẻ tượng, nhìn không được tươi cười một chút.

“Đại sư huynh.” Không Hầu nhìn Thành Dịch đến, cười đứng lên đón, “Sao huynh lại tới đây?”

“Huynh đến báo cho muội, này mai có thể đến Trần Bảo Điện chọn pháp khí.”

“Thật sự?” Không Hầu trên mặt kinh hỉ, “Thật tốt quá.”

Nhìn Không Hầu vui vẻ, Thành Dịch nói: “Vay muội có biết, đệ tử có bản mạng pháp khí, phải có nghĩa vụ gì không?”

“Muội biết.” Không Hầu liền khẳng định trả lời, gương mặt trịnh trọng nói: “Phàm là Vân Hoa Môn đệ tử, phải giữ tâm đoan chính, thủ vệ bá tánh, phản bội tông môn, chết không nơi táng thân.

“Tốt.” Thành Dịch gật đầu, “Mấy lời này, vĩnh viễn đều không thể quên, biết không?”

“Ân.” Không Hầu gật đầu thật mạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 21: Phượng tử không hầu

Sáng hôm sau, thời điểm Vận Xuyên đến Tê Nguyệt Phong đón Không Hầu đi Trần Bảo Điện, phát hiện Không Hầu có ý ăn mặc trang điểm một phen, không chỉ thay váy áo xinh đẹp, ngay cả búi tóc cũng búi kiểu phi tiên, Vong Thông sư thúc cùng hai vị sư đệ cũng đứng bên cạnh.

Chào hỏi lẫn nhau xong, Vận Xuyên nhìn đôi giày thêu mới trên chân Không Hầu nói: “Sư muội đây là.....”

“Sư huynh nói, Trần Bảo Điện nhiều pháp khí có linh tính. Đã có linh tính, có tử tướng chính là biết phân xấu đẹp, muội trang điểm một chút, có lẽ pháp khí sẽ càng thích.” Không Hầu cảm thấy ý tưởng của mình rất có đạo lý, vịn nhất nàng vào Trần Bảo Điện không có tìm được pháp khí thích hợp thì thật là mất mặt.

Nghe được lời này, Vận Xuyên đem ánh mắt hướng ba người thầy trò Vong Thông, ba người này rốt cuộc dạy sư muội thế nào?

Vong Thông da mặt dày, chỉ coi như không thấy ánh mắt vận Xuyên: “Đồ đệ ngoan, không cần lo lắng, con nhất định có thể chọn được pháp khí bản mạng.”

“Sư thúc, con đưa tiểu sư muội đi đây.” Vận Xuyên quyết định trầm mặc, hần không thể chọc vào Vong Thông sư thúc. Thanh Nguyên sư thúc đắc tội với Vong Thông sư thúc hơn trăm năm trước đến giờ còn bị Vong Thông sư thúc thường xuyên trả thù.

“Đi thôi.” Vong Thông chấp tay sau lưng, “Thành Dịch, Đàm Phong các con cũng cùng đi đi.”

“Vâng, sư phụ.”

Không Hầu nhìn hai sư huynh, cảm thấy mình không còn khản trương như trước nữa.

Trần Bảo Điện đối với Vân Hoa Môn mà nói, là nơi quan trọng nhất. Ba vị trưởng lão trong tông môn đều ở phụ cận, nếu có kẻ xấu xâm nhập, kinh động đến trận pháp ngoài Trần bảo Điện, thì sẽ kinh động đến ba vị trưởng lão.

Khi có Trúc Cơ đệ tử vào điện để chọn pháp khí thì đồng thời ba vị trưởng lão cũng sẽ hiện thân. Đây là lần đầu tiên Không Hầu thấy qua ba vị trưởng lão.

Mấy năm nay vị nữ trưởng lão tu vi Phân Thần kỳ vẫn luôn không có xuất hiện, tuy rằng tóc đã trắng, nhưng nhan lại không già, điểm lệ làm Không Hầu nhìn không được nhìn thêm vài lần.

“Gặp qua Cốc Vũ trưởng lão, Thử Cửu trưởng lão, Thu Sương trưởng lão.” Vận Xuyên hướng ba vị hành lễ, “Văn bối mang Tê Nguyệt Phong thân truyền đệ tử, Không Hầu sư muội đến cầu pháp bảo.”

“Không cần đa lễ.” Cốc Vũ trưởng lão nhìn Không Hầu phía sau Vận Xuyên, gật gật đầu, nói với Không Hầu, “Tiến vào Trần bảo Điện chọn pháp bảo, chú ý tùy duyên, không thể cưỡng cầu.”

“Bên trong hàng vạn pháp bảo, phẩm giai cũng không giống nhau. Nhưng mặc kệ là phẩm giai thể nào, một khi đã chọn, không thể hối hận. Từ nay về sau chính là một phần thân thể của con, là bằng hữu trung thành nhất, nếu con bài xích pháp bảo của mình, chẳng khác nào tự bài xích bản thân. Nhớ kỹ tùy duyên mới là lựa chọn tốt nhất.” Thu Sương trưởng lão tiếp lời Cốc Vũ.

“Văn bối nhớ kỹ, đa tạ trưởng lão nhắc nhở.” Không Hầu cung kính hành lễ với ba vị trưởng lão.

“Nhớ kỹ thì tốt rồi.” Thu Sương phát tay áo, đại môn Trần Bảo Điện liền mở ra, phía sau mảnh mông đèn vô tận. Thu Sương trưởng lão cười với Không Hầu: “Vào đi thôi, không cần sợ.”

“Đa tạ trưởng lão.”

Không Hầu quay đầu lại nhìn ba vị sư huynh, chậm rãi đi vào Trần Bảo Điện, bước qua ngạch cửa cao cao, nàng nhìn lại phía sau, đã không nhìn thấy đại môn. Nhưng nàng thực mau liền không rảnh để ý, bởi vì nơi này pháp khí quá nhiều, hình thức đa dạng, có mỹ lệ có kì quái, làm nàng nhìn không kịp.

Trên đỉnh đầu có lưu quang pháp bay bay qua không ngừng lóe lên, có bình hoa, bút lông, cây quạt, trầm cài đầu mấy thứ này tỏa ra ánh sáng nhắc nhở chúng nó là pháp khí.

Để cho Không Hầu ngoài ý muốn chính là, trên mặt đất còn có hòn đá, gậy gỗ, pháp khí linh tinh, hình thức bình thường như là tùy ý ngoài khe suối nhặt lên, mấy loại pháp khí này, thời điểm ra ngoài đánh nhau, đều ngưng ngưng lấy ra đi? Khó trách Thu Sương trưởng lão căn dặn không được ghét bỏ pháp bảo của mình.

Một cây sáo bạch ngọc bay đến trước mặt Không Hầu, Không Hầu sờ sờ nó, nhưng cảm giác cho nàng biết nó không thuộc về nàng, tuy rằng nó thật đẹp.

Từ bên ngoài, Trần Bảo Điện chỉ là một đồng kiến trúc, tiến vào trong mới phát hiện, nó là một cái không gian độc lập, làm cho người bên trong không thể cảm nhận được thế giới bên ngoài.

Không Hầu ngồi xếp bằng xuống dưới, nhắm hai mắt lại. Nàng nghe được rất nhiều âm thanh, có hồ lô đảo tới đảo lui không ngừng, có tiếng đàn nhạc mông mênh.

Cũng không biết trải qua bao lâu, nàng nghe được một loại âm thanh nhu hòa, giống như tiếng nước chảy, lại giống như hoa tuyết đang rơi. Thanh âm này, nàng cảm thấy đã từng nghe qua. Lại nhớ về quá khứ, tâm nàng có chút phức tạp, mờ mắt ra nhìn nhạc cụ Phượng Thủ trước mặt, duỗi tay vỗ nhẹ lên mặt đàn.

Phượng Thủ Không Hầu.

Trên thân đàn Không Hầu, một con kim sắc phượng hoàng uốn quanh, phượng hoàng tỏa ra ánh ngũ sắc, đôi mắt như đang nhìn thẳng vào lòng Không Hầu. Khi tay nàng chạm vào đàn, nháy mắt pháp bảo trở nên chỉ có nửa chiều dài cánh tay, an an tĩnh tĩnh nằm ở trong tay Không Hầu.

“Tên ta được đặt từ Phượng Thủ Không Hầu, không nghĩ tới đến pháp bảo cũng là một phen Phượng Thủ Không Hầu.” Không Hầu nhìn phượng văn trên thân đàn, nhớ tới phụ hoàng trầm mê nhạc luật, vứt bỏ mẫu hậu, mặc kệ thiên hạ, bỗng nhiên cười ra tiếng.

“Ta cùng với Không Hầu thật sự là duyên phận.” Không Hầu từ trên mặt đất đứng dậy, nắm chặt Phượng Thủ Không Hầu, chỉ nghe đàn phát ra một tiếng vang, tựa hồ thật cao hứng đi cùng nàng.

Không Hầu tùy ý khảy một cái, liền phát hiện một dòng cường đại khí tức, bốn phía pháp khí sôi nổi né tránh, tựa hồ lo lắng khí tức Phượng Thủ phát ra làm ảnh hưởng đến bọn nó.

“Ta là Không Hầu, ngươi cũng là Không Hầu, về sau như thế nào phân chia?” Không Hầu tay để trên mặt đàn, dây đàn rung động, “Ngày sau liền gọi ngươi là Phượng Thủ.” Nói xong, cũng không đợi Phượng Thủ Không Hầu phản ứng, nàng vỗ vỗ eo, “Liền quyết định như vậy.”

“Sư huynh, sư muội sau còn chưa ra tới?” Đàm Phong nhìn chằm chằm Trần Bảo Điện đại môn, trong lòng có chút nôn nóng, đã một ngày một đêm, sau còn chưa có động tĩnh. Lúc trước hắn còn chưa tới một canh giờ đã chọn xong.

Vận Xuyên cùng Thành Dịch đều là kiếm tu, bản mạng kiếm là do tự mình chế tạo, nên không có đi Trần Bảo Điện. Nghe được Đàm Phong nhắc nhở,

hai cũng không tránh được lo lắng, chỉ là tính cách bọn họ trầm ổn nên không có biểu hiện ra ngoài.

“Ra tới.”

“Sư muội.” Đàm Phong đi nhanh về phía trước, nhìn đồ vật trong tay Không Hầu, “Đàn?”

“Không, đó là Không Hầu.”

Đàm Phong quay đầu nhìn Vận Xuyên, chương môn sư huynh choáng váng sao, hẳn đương nhiên biết đây là sư muội Không Hầu a.

“Ta nói pháp khí trong tay sư muội.” Vận Xuyên xụ mặt nói, “Phượng Thủ Không Hầu.”

Ở tu chân giới, phạm là có quan hệ với long phượng, lại là pháp khí khai linh trí, đều mang theo vài phần thần bí sắc thái.

Người có được loại pháp khí bản mạng này, giống như được an bài thần kỳ số phận, hoặc là có huy hoàng nhân sinh, hoặc là nhấp nhô trắc trở.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 22: Quá vắng

Editor: TIEUTUTUANTU

Từ phía ngược sáng, cửa lớn Trần Bảo Điện mở ra, thiếu nữ áo trắng nhẹ nhàng xuất hiện, trên mặt tươi cười rạng rỡ.

Nụ cười này, ba vị trưởng lão đã thấy qua rất nhiều lần, cơ hồ mỗi đệ tử chọn được pháp khí bản mạng, thời điểm ra tới, đều sẽ lộ ra loại tươi cười này.

Sáng lạn, sạch sẽ, thuần khiết.

Theo thời gian trôi đi, có một số người sẽ ngã xuống, có một số người thăm lạng chết ở bên ngoài, có người vì tông môn thù hận mà chết, cái chết oanh oanh liệt liệt. Pháp khí bọn họ đã dùng qua, hoặc theo chủ nhân ngã xuống, hoặc phong tỏa trở về Trần Bảo Điện, chờ đợi chủ nhân có duyên tiếp theo.

Pháp khí ở Trần Bảo Điện, có một phần là của cao thủ luyện chế ra, một phần là lấy từ bí cảnh, còn một phần là.....di vật.

Từ lúc lập phái đến nay, đệ tử Vân Hoa Môn, thu bao nhiêu, chết bao nhiêu, đã không ai nhớ rõ, duy nhất có thể chứng minh bọn họ từng tồn tại, đó chính là đồng mộc bài bên trong Lê Dương Đường, những khối ngọc bài mất đi ánh sáng.

So với những ngọc bài tối đen đó, đệ tử mới vào Trúc Cơ kì, vui vui vẻ vẻ sống, trưởng lão bọn họ hận không thể thủ hộ bọn chúng cả đời trôi chảy, vĩnh viễn không cần chịu cực khổ nữa.

“Không Hầu đã lấy được pháp khí, đa tạ ba vị trưởng lão.” Thiếu nữ đi đến trước mặt ba vị trưởng lão, đem pháp khí hai tay nâng lên qua đỉnh đầu, pháp khí trong tay nàng tỏa hào quang rực rỡ.

“Tốt.” Thu Sương trưởng lão tán thưởng nói, “Âm thanh vô hình nhưng hữu hình, phòng thủ hay tấn công đều tuyệt diệu. Nhưng nếu muốn phát huy được, thì con còn cần tu luyện nhiều hơn. Lấy tu vi hiện tại, chưa thể sử dụng được tốt.”

“Trở về từ từ tìm hiểu, sớm ngày tâm linh tương thông.” Thử Cửu trưởng lão cười cười, “Chúng ta tin tưởng con có thể làm được.”

“Cảm ơn trưởng lão, vẫn bồi nhất định nỗ lực, không để mọi người thất vọng.” Nắm chặt Phượng Thủ, Không Hầu trên mặt non nớt bùng bùng sinh cơ.

“Tuổi trẻ thật tốt.” Thu Sương thích hậu bối lớn lên xinh đẹp. Nàng lấy ra một trâm cài ngọc caoif lên đầu Không Hầu, “Đây là kiếm do ta luyện chế, tên là Thủy Sương, tặng cho con làm bình khí. Coi như là.....lễ gặp mặt.”

Nói xong cũng không đợi Không Hầu cảm tạ, phi thân mà đi.

Cốc Vũ đi đến trước mặt Không Hầu, nhìn Phượng Thủ Không Hầu trong tay nàng một chút, thờ dãi nói: “Con đường tu chân, tuy gian nan hiểm trở, nhưng không thể đánh mất đạo tâm. Chăm chỉ hướng tới, nhưng không thể nóng nảy, tị hiềm. Đó là vạn kiếp bất phục.”

Không Hầu nhìn Cốc Vũ trưởng lão, không hiểu lắm vì sao trưởng lão lại nói như vậy, nhưng ý nghĩa nàng khắc ghi trong tâm. “Không Hầu nhớ kỹ.”

“Tốt.” Cốc Vũ gật đầu, xoay người nói với Vận Xuyên, “Nói với sư phụ con, ta phải bế quan, không có việc gì chớ đến làm phiền.”

“Vâng.” Vận Xuyên chấp tay đáp, “Thỉnh trưởng lão yên tâm.”

Không biết có phải hay không ảo giác, Không Hầu thấy được trong mắt Cốc Vũ vài phần bất đắc dĩ. Nhưng nàng lại cảm thấy mình nhìn nhầm rồi, nàng tuổi còn nhỏ, làm sao nhìn ra được ý tưởng các vị trưởng lão.

Chờ các vị trưởng bối rồi đi, nàng thu hồi Phượng Thủ trong tay, tung tăng chạy tới ba vị sư huynh, “Vận Xuyên sư huynh, Thành Dịch sư huynh, Đàm Phong sư huynh, để các huynh đợi lâu.”

Thành Dịch ôn hòa cười, Đàm Phong bên cạnh lên tiếng: “Muội thật may mắn, pháp khí Thu Sương trưởng lão luyện chế, cũng không phải ai cũng có thể cầu được, thế nhưng muội lại được tặng một phen.”

Sờ sờ trâm cài trên đầu, Không Hầu hí hửng cười: “Có lẽ muội cùng Thu Sương trưởng lão có điểm tương đồng.”

“CHỗ nào?”

“Lớn lên xinh đẹp.”

Đàm Phong: “.....”

Xong rồi sư muội đi theo sư phụ học hư.

Chờ hai sư muội đùa giỡn lắng xuống, Vận Xuyên mới nói: “Nếu sư muội Không Hầu đã chọn được pháp khí, ta liền cáo từ.”

“Vận Xuyên sư huynh, hôm muội chọn được pháp khí, để chúc mừng, chúng ta đi uống một chén đi.”

Đàm Phong đi qua ôm vai hắn, “Đi, đi, đi.”

“Không cần, ta.....”

“Đi, đi, đi đệ nói cho huynh biết, sư phụ vẫn luôn giấu mấy vò rượu ngon, không uống quá đáng tiếc.” Không đợi Vận Xuyên cự tuyệt, Đàm Phong lôi kéo hắn đi. Dù sao muốn đối phó với sư huynh mặt đen, giảng đạo lý là vô dụng, trực tiếp động thủ là được.

Thành Dịch cùng Không Hầu đi theo phía sau hai người bọn họ, Thành Dịch quay đầu nhìn Không Hầu: “Sư muội, có tâm sự gì sao?”

Không Hầu sờ sờ mặt, có chút ngượng ngùng, “Bị đại sư huynh nhìn ra?”

Tiểu sư muội mình xem như nửa cái nữ nhi mà nuôi lớn, hắn sao có thể không nhìn ra, “Không thích pháp khí mới chọn sao?”

Gió nhẹ thổi qua, thổi bay bay vạt áo Không Hầu, nàng mới mười bốn tuổi, đã có vài phần tư vị phong tình, “Không phải không thích, chỉ là cảm thấy vận mệnh vô thường.”

“Ngày muội sinh ra, sứ thần nước phụ cận đưa tới cho phụ hoàng một phen Phượng Thủ Không Hầu, phụ hoàng vô cùng vui sướng, cho nhạc sư ngày đêm đàn tấu, không màn đến mẫu hậu lâm bồn (sinh baby), tên của muội cũng vì đây mà có.” Không Hầu thở dài, “Sau khi Cảnh Hồng Đế tạo phản, phụ hoàng bị giết, mẫu hậu tự vẫn, tên của muội trở thành biểu tượng của một giang sơn bị sụp đổ.”

Nàng đến bây giờ còn nhớ rõ, người trong cung thường hỏi nàng có phải hay không đàn tấu Không Hầu rất giỏi? Khi đó, nàng trừ bỏ cười ngây ngô cũng chẳng thể làm gì khác.

Không nghĩ tới khi đến Lăng Ưu giới, pháp khí bán mạng, cuối cùng vẫn là Phượng Thủ Không Hầu.

Thành Dịch lặng lẽ nghe Không Hầu nói chuyện, hắn không khuyên nhủ, cũng không nói đạo lý gì. Chờ khi đến cửa động phủ Không Hầu, Thành Dịch mới nói: “Muội chính là vẫn lựa chọn nó.”

“Àn” Không Hầu cười, “Trốn tránh cũng là vô dụng, muội có dũng khí mong chờ tương lai, cũng có quyết tâm đối diện với quá khứ.”

Thành Dịch nghe vậy cười khẽ ra tiếng, hắn biết, tiểu sư muội so với hắn và Đàm Phong còn tốt hơn nhiều. Giống như là.....trời sinh thích hợp tu đạo, con đường này, nàng sẽ đi xa hơn bọn hắn rất nhiều, thành tựu đạt được càng cao.

“Sư huynh, từ hôm nay trở đi, muội chuẩn bị bế quan một thời gian.” Không Hầu nói với Thành Dịch.

“Được.”

Thành Dịch đứng ngoài cửa, nhìn đại môn động phủ Không Hầu đóng lại. Xoay người sửa sửa quần áo, đi nhanh đến hướng động phủ Đàm Phong, hi vọng nhị sư đệ còn có chút lương tâm, để lại cho hắn mấy vò rượu.

Xuân đi thu tới, hạ qua đông đến. Hai năm vội vàng qua, một ngày nọ trên đỉnh núi, một khúc Không Hầu nhẹ nhàng vang lên khắp Tê Nguyệt Phong, sau đó lan ra khắp Vân Hoa Môn.

“Đây là âm thanh gì?” trên Vãn Tiên Lộ, vô số người khắp nơi nhìn quanh, tựa hồ đang tìm phương hướng âm thanh truyền tới. Âm thanh này mềm mại,

uyển chuyển, khiến tay chân mệt mỏi như nhè hơn vài phần.

Sau khi ngậy giấc một lát, đám người liền thi nhau tiếp tục bò, tay chân đều sử dụng.

Chỉ có tiếp tục tiến lên, nỗ lực hết mình thì mới tính là chân chính bước lên Ván Tiên Lộ.

Tác giả có lời muốn nói: Văn Hoa Môn lại đến đợt tuyển tân đệ từ mười năm một lần. Mọi người mau mau báo danh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 23: Tân đệ tử

Editor: TIEUTUTUANTU

Thành Dịch đứng cạnh ở Ván Tiên Lộ, nghe được tiếng đàn vang lên, đột nhiên quay đầu lại nhìn hướng Tê Nguyệt Phong. Đệ tử đứng bên cạnh hắn thấy Thành Dịch phản ứng lớn như vậy, có chút nghi hoặc: “Thành Dịch sư huynh, có chuyện gì sao?”

“Các đệ cạnh giữ nơi này, huynh đi sẽ quay lại.” Thành Dịch điểm mũi chân một chút, hướng Tê Nguyệt Phong vội vã đi.

Mấy cái đệ tử mờ mờ: “Chuyện gì khiến Thành Dịch sư huynh gấp đến như vậy?”

“Chẳng lẽ là Không Hầu sư muội xuất quan?” Một vị đệ tử nói, “Hai năm trước sau khi chọn bản mạng pháp khí, Không Hầu sư muội liền bế quan không ra, cũng không biết thế nào?”

Hai người đang nói, Ván Tiên Lộ liền xuất hiện một thiếu niên quần áo tả tơi, đầu tóc tán loạn, thất tha thất thểu bò lên, mười ngón tay đều là máu, bị tuyết lạnh là đông lại, đôi mắt sáng đến dọa người.

Bước lên bậc thang cuối cùng, trên mặt hắn lộ ra tươi cười, rồi ngã xuống một đồng tuyết.

Hắn rốt cuộc đã lên tới.

Tê Nguyệt Phong.

Không Hầu đi ra cửa động, nhìn bông tuyết đang tung bay, thở ra một hơi: “Mùa đông lại đến a.”

“Sư muội.” Thành Dịch phi thân tới, thấy Không Hầu biểu tình thoải mái, cười hỏi: “Hết thấy đều thuận lợi?”

“Ân.” Không Hầu gật đầu, chỉ chỉ Ván Tiên Lộ, “Bên kia giống như có rất nhiều người, nội môn có gì phát sinh?”

“Văn Hoa Môn cứ mười năm sẽ tuyển tân đệ tử một lần, những người đó đều là người muốn vào bốn môn.” Thành Dịch thấy Không Hầu có chút tò mò, “Muốn đến xem không?”

“Ân” Không Hầu gật đầu, hướng Ván Tiên Lộ bay đi.

Điểm cuối Ván Tiên Lộ, trừ bỏ đệ tử Văn Hoa Môn, còn có mấy hài tử biểu tình mệt mỏi. Mặc kệ là người mặc quần áo hoa lệ hay cũ nát, đều không dám lên tiếng ồn ào, tranh thủ thể hiện mặt tốt của mình trước mặt đệ tử Văn Hoa Môn.

“Có tiên tử bay tới.” Có thiếu niên mười mấy tuổi ngẩng đầu nhìn không trung, kinh hô một tiếng.

Những người khác đều ngẩng đầu nhìn theo, chỉ thấy một thiếu nữ bạch y đập tuyết bay tới, tóc đen bay múa, làm chúng phàm nhân thường ngày ít tiếp xúc với tu sĩ nhìn ngây người.

Thiếu niên quần áo tả tơi ngẩng đầu nhìn một cái, học theo bộ dáng những người khác, duỗi tay sửa sửa quần áo cũ nát, vuốt vuốt tóc lộ ra gương mặt tuần nhã.

Nhưng mà thiếu nữ kia cũng không tới gần bọn họ, nàng chỉ ở trên không trung cúi đầu mỉm cười vài lần với họ, sau đó thi lễ chào một cái, rồi lấy từ tay áo ra một thanh phi kiếm, đâm phi kiếm bay xa.

“Vừa rồi vị tiên tử kia, thật là đẹp mắt.” Một hài tử mặc áo gấm, dáng người mập mạp, một lát sau mới lấy lại được tinh thần nói.

“Đó thân truyền đệ tử của tông môn chúng ta, cái người biểu hiện cho tốt, về sau nói không chừng còn được gọi nàng một tiếng sư tỷ hoặc sư thúc.” Văn Hoa Môn đệ tử cười nói, “Còn một canh giờ thời gian, một canh giờ sau Ván Tiên Lộ đóng cửa, tiếp theo tiến hành khảo hạch.”

“Thân truyền đệ tử.....” Quần áo tả tơi thiếu niên thấp giọng nói một câu, sau đó yên lặng nắm chặt tay.

“Như thế nào không muốn đi xem? Thành Dịch hỏi Không Hầu, “Không phải muội tò mò sao?”

“Muội sợ ảnh hưởng đến bọn họ phát huy.” Không Hầu từ phi kiếm nhảy xuống, ở Diễn Võ trường đứng yên. Nàng là được sư phụ trực tiếp đưa về, nhìn mấy người đó cố gắng liều mạng mới có thể vào tông môn, trong lòng không khỏi chột dạ.

“Thật là một năm bất đồng một năm, càng ngày càng chu đáo.” Thành Dịch nhìn mấy đồng môn đang tiến đến, biết là họ đến tìm Không Hầu, vội nói: “Huynh đi hỗ trợ khảo hạch, nhị sư huynh muội còn đang bế quan, muội lát nữa đến gặp sư phụ đi.” Nói xong, cũng không đợi Không Hầu phản ứng xoay người rời đi.

Không phải hẳn không muốn ở cùng Không Hầu thêm một lát, nhưng thật sự là mấy sư muội này nói quá nhiều, khiến đầu hẳn muốn phình to, không thể chịu được nên chỉ có thể lãnh đi.

Ở Vân Hoa Môn hơn trăm năm, hẳn cũng chưa thể hiểu rõ, vì cái gì nữ nhân có thể nói chuyện lâu như vậy, đề tài nào cũng có thể hô mưa gọi gió cùng nhau một phen? Càng làm hẳn không rõ nữa chính là các nàng đều tập trung tinh lực cho váy áo trang sức mà tu vi lại có thể tăng đều đều?

Tuy rằng phần lớn thời điểm, Thành Dịch đối với nữ nhân loại này có tâm lý sợ hãi, nhưng hẳn cũng hi vọng tiểu sư muội có thể giống các nàng, có thể vui vẻ, có thể xinh đẹp, hành tẩu ở Tu Chân giới không người dám khinh.

“Không Hầu sư muội.” Linh Tuệ cùng mấy sư muội xúm lại Không Hầu, “Lại xinh đẹp lên không ít.”

Người trong nhà nhìn người trong nhà không khỏi mấy phần, mèo khen mèo dài đuôi. Ở trong mắt các nàng, Không Hầu da dẻ vô cùng trắng mịn, mắt hạnh mại ngải, tóc đen mượt như mây.

“Sư muội tu vi lại tăng lên?” Mặt khác một vị đệ tử cả kinh nói, “Lúc này mới hai năm, sư muội lại là Trúc Cơ ngũ giai tu vi?” dù biết là thiên tài nhưng tốc độ này cũng quá nhanh đi.

“Không Hầu sư muội a.” Một vị sư tỷ do dự nói, “Tu luyện đương nhiên yêu cầu nỗ lực, nhưng cũng không thể khiến mình quá vất vả. Chúng ta tuy rằng theo đuổi trường sinh đại đạo, nhưng nếu chỉ là theo đuổi tồn tại, như vậy trường sinh còn có ý nghĩa gì?” Nàng sợ Không Hầu chỉ lo tu luyện, làm tâm đạo thiếu hụt, khiếm tình cảm đều không có, như vậy làm thế nào có thể tiến xa được?”

Vì thân giả thương hại thiên địa, nếu vô tình vô tâm là có thể thành tựu thì cây cỏ, cục đá ven đường đã sớm phi thăng? Từ xưa đến nay phạm là người tu đạo vô tình vô tâm đều không có kết quả tốt đẹp.

“Các sư tỷ không cần lo lắng, muội hiểu được.” Không Hầu cười cười, hai tháng nay tu vi của nàng đều không có tiến bộ, suy nghĩ thật lâu mới tìm ra nguyên nhân. Từ lúc sinh ra, nàng liền sinh hoạt trong bốn bức tường hoàng cung, không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài. Sau được sư phụ đưa đến Lăng Ưu giới, vẫn luôn ở cùng với các sư huynh sư tỷ trong Vân Hoa Môn, chưa bao giờ chân chính tiếp xúc với bên ngoài.

Không có kiến thức, không có tiếp xúc, làm sao có thể mở rộng tầm mắt?

Có thể thuộc lợi đến Trúc Cơ, đã là vận khí tốt. Nhưng nếu nàng vẫn luôn ở trong Vân Hoa Môn, được các sư huynh, sư tỷ nuông chiều, như vậy nàng không có cơ hội vĩnh viễn lớn lên, càng không thể cường đại hơn.

“Linh Tuệ sư tỷ, tỷ từng đơn độc hành tẩu bên ngoài sao?” Không Hầu hỏi.

“Đương nhiên từng, chúng ta mỗi một thân truyền đệ tử, ở Trúc Cơ kỳ đều sẽ đơn độc ra ngoài rèn luyện.” Nói đến điểm này, Linh Tuệ dừng một chút, “Sư muội, muội muốn đi sao?” Nàng thời điểm ra ngoài, đã sống ba bốn mươi tuổi, tuy sư muội tu vi không sai biệt lắm, nhưng tuổi đời còn nhỏ, chỉ sợ tu sư thúc sẽ không đáp ứng.

Không Hầu cười cười, không nói gì.

Vì muốn đánh tan ý tưởng của sư muội, Linh Tuệ nói tiếp: “Đi, cùng ta đi Hội Anh Điện xem lần này tuyển được bao nhiêu đệ tử.”

Hội Anh Điện, đệ tử thông qua khảo hạch phân thành hai nhóm, vì chăm sóc mấy người thường không có tu vi, trong điện bài đầy lò sưởi, làm không khí toàn điện thấp phần áp áp.

“Ngươi tên gì?” Thanh Nguyên chỉ chỉ thiếu niên quần áo cũ nát.

“Đệ tử Quy Lâm.” Thiếu niên quỳ xuống, hai tay đặt lên trán, cung kính quỳ bái.

“Quy Lâm.” Thanh Nguyên gật đầu, “Đơn linh căn tu sĩ, không tồi.”

“Thanh Nguyên sư đệ chuẩn bị thu hẳn làm nội môn đệ tử Thần Hà Phong? Bùi Hoài tò mò hỏi.

Quyên trên mặt đất, thiếu niên hai mắt giật giật, quỳ đến vũng vàng, tựa hồ đối với những lời này của Bùi Hoài không có nửa điểm phản ứng.

“Không cần, cứ theo quy củ.” Thanh Nguyên khẽ lắc đầu, “Một năm sau khảo hạch, lại nói tới những việc này.” Ở đây hai mươi đệ tử mới nhập môn, làm đặc cách thu nhận đối với mười chín đệ tử khác lại không tốt.

Bùi Hoài nhẹ nhàng thở ra, hẳn cũng thấy như vậy tốt hơn.

“Vậy như vậy đi.” Hành Ngan uống một ngụm trà nói với quản sự Ngũ Hành Đường, “Mang tân đệ tử xuống nghỉ ngơi, để cho bọn họ trước nghỉ ngơi hai ngày, làm quen hoàn cảnh trong nội môn, sau lại dạy tu hành nhập môn.”

“Vâng.” Ngũ Hành Đường quản sự đứng lên, đối với hai mươi đệ tử ôn hòa nói, “Các cô theo ta.”

Hai mươi đệ tử thành thật theo sau quản sự, dọc đường đi cẩn thận đánh giá bốn phía. Đối với bọn họ mà nói, kỳ thú bay lượn trên bầu trời, cùng đồng môn ngự kiếm bay lượn làm bọn họ kinh ngạc không thôi.

“Oa.” Tiểu tử mập mạp không nhịn được cảm khái, “Thật nhiều tiên tử xinh đẹp.”

Nhóm tân đệ tử sôi nổi quay đầu, đỉnh bạch ngọc cách đó không xa, mấy vị nữ đệ tử xinh đẹp, các nàng cũng đang nhìn về phía này.

“Các con đi theo ta, không cần náo loạn.” Quản sự đưa bọn họ đi qua thềm đá, hướng một lối khác, “Các nàng đều là thân truyền đệ tử, gặp mặt không thể vô lễ.”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Quần áo tả tơi thiếu niên, quay đầu lại nhìn vào đỉnh, trong tròng mắt đen nhánh có một mảnh bạch y.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Xuống núi

Xong sớm đăng sớm cho các nàng đây

Editor: TIEUTUTUANTU

Cùng các sư tỷ xem tân đệ tử nhập môn xong, Không Hầu tìm Vong Thông, nói muốn xuống núi một đoạn thời gian.

“Con muốn xuống núi?” Vong Thông trầm mặc một lát, nhíu mày, “Ồ Vân Hoa Môn bị ủy khuất?”

“Sư phụ.” Không Hầu bắt đầu dĩ cười nói, “Không có người làm con ủy khuất. Gần đây tu vi của con vẫn luôn trì trệ không tiến, nên Không Hầu muốn xuống núi đi xem. Nhiều năm như vậy, đệ tử vẫn luôn không rõ thể giới bên ngoài đến tột cùng là như thế nào. Lần đầu tiên chân chính tiếp xúc đến bên ngoài, vẫn là năm ấy mười tuổi, đêm đó được sư phụ đưa tới Lăng Ưu giới. Đêm hôm đó quá đẹp, đẹp đến làm cho con tưởng rằng chính mình đang nằm mơ.”

“Sư phụ, con muốn ra bên ngoài tham quang một phen.” Không Hầu lời kéo tay áo Vong Thông, lắc a lắc, “Sư phụ đồng ý đi.”

“Đã là đại cô nương mười sáu tuổi, còn cùng vi sư làm nũng.” Vong Thông quay đầu, “Ngày mai nhắc lại việc này, vi sư phải suy nghĩ thêm.” Nói xong, xả ra tay áo, bước ra ngoài.

“Đây là đồng ý hay là không đồng ý?” Không Hầu xụ mặt, thở dài. Quay đầu thấy động phủ Vong Thông trống rỗng, đi ra ngoài hái hai đóa hoa, cắm vào bình đặt lên bàn.

“Vong Thông, người rốt cuộc muốn làm gì?!” Thanh Nguyên trừng mắt nhìn Vong Thông ngồi ở trước động phủ hẳn không chịu đi, không kiên nhẫn nói, “Nơi này của ta không chào đón người.”

“Người cho rằng ta muốn đến nơi này?” Vong Thông liếc một cái xem thường, cầm lấy ấm trà trên bàn, không nhanh không chậm mà rót một ly trà, nhẹ uống một ngụm, sau ghét bỏ nói, “Người vẫn là không có phẩm vị, mấy trăm năm vẫn là cái vị này.”

“Chê ta không phẩm vị, người có thể không uống.” Thanh Nguyên hận không thể đem Vong Thông đánh ra đi, “Có việc gì mau nói.”

“Còn nhớ rõ bảy trăm năm trước, thời điểm người xuống núi rèn luyện, đã mượn ta một trăm linh thạch sao?” Vong Thông buông chén trà, “Đều nhiều năm như vậy, có phải hay không nên trả lại?”

“Việc bảy trăm năm trước người còn nhớ rõ?” Thanh Nguyên không dám tin tưởng mà nhìn Vong Thông, “Người như thế nào không nói năm đó thời điểm ra cửa, người ở nơi này của ta xin ăn xin uống?!”

“Xin chính là xin, mượn chính là mượn.” Vong Thông sờ sờ chòm râu, “Cái này vẫn phải tính cho rõ ràng.”

“Cầm đi cầm đi.” Thanh Nguyên móc ra một bao linh thạch ném tới trước mặt Vong Thông, “Tiền vốn thêm lợi tức, cầm đi!”

Vong Thông cũng không giận, nhặt lên túi linh thạch trên bàn. Thanh Nguyên tức giận ở phía sau nghiêng răng nghiêng lợi, thiếu chút nữa mắng chửi người.

Sớm biết rằng tên khốn khiếp này tiện đến thế, hẳn liền không nên hào phóng như vậy, thế nhưng ném năm trăm linh thạch đi ra ngoài!

Ở Thần Hà Phong lắc lư một vòng, Vong Thông lại đi Ngộ Dương Phong, Từ Ngộ Phong, Tịch Chiêu Phong chạy một hồi, ở mỗi cái sư đệ nơi đó đều cướp đoạt một đồng linh thạch, sau đó bắt đầu hướng chủ phong chạy. Dù sao đệ tử không có linh thạch, tìm sư huynh là thiên kinh địa nghĩa.

Hành Ngạn đang xem thư, nghe được Vật Xuyên nói Vong Thông muốn gặp hắn, nhin không được có chút đau đầu, chỉ cần sư đệ vô duyên vô cớ chạy tới tìm hắn, liền khẳng định sẽ không có chuyện tốt, “Cho hắn tiến vào.”

“Sư huynh a.” Vong Thông một khuôn mặt khổ tiến vào, hướng Hành Ngạn thi một cái đại lễ, “Đệ.....”

“Nói đi, muốn nhiều ít?” Hành Ngạn đem thư ném tới trên bàn, xoa xoa huyết Thái Dương, “Đừng gào, ta đau đầu.”

“Sư huynh, lời này nói được.....” Vong Thông vươn một đầu ngón tay.

“Một trăm?”

Vong Thông lắc đầu: “Một ngàn.”

“Lại gây họa làm hỏng thứ gì?” Hành Ngạn chau mày, “Muốn nhiều như vậy?”

“Đệ mấy năm nay cũng chưa ra cửa, chỗ nào gây họa?” Vong Thông ngồi xếp bằng ở trước mặt Hành Ngạn, “Là tiểu đồ đệ Không Hầu muốn ra ngoài rèn luyện, tuy nói luyện tiếu, nhưng là hài tử đã lớn, cũng nên đi ra ngoài đi một chút, vạn nhất bị đệ đường đến không biết khó khăn, chẳng phải lại trách đệ không biết nuôi dạy.”

Hắn thờ dài, trong giọng nói là tràn đầy u sầu: “Nhưng Không Hầu mới có bao lớn, trên người không chút phù chú pháp khí phòng thân, ta cũng không yên tâm, cũng may mấy năm nay đệ tích góp không ít phòng ngự pháp khí, để nàng mang theo cũng đủ rồi. Bất quá ra ngoài, có chỗ nào mà không dùng tiền.”

Nói đến điểm này, hắn hướng Hành Ngạn cười lấy lòng, “Sư huynh cũng biết, đệ chính là mệnh tích góp không được linh thạch, cho nên chỉ có thể đa mặt dày hướng huynh xin linh thạch.”

“Người đời này, cũng chỉ có giáo đường đồ đệ điểm này, đáng giá khen.” Hành Ngạn nhìn Vật Xuyên nâng nâng cằm, “Vật Xuyên, đi lấy hai ngàn linh thạch cho Vong Thông sư thúc người.”

“Vẫn là sư huynh xa hoa, đệ thay mặt tiểu đồ đệ cảm tạ.” Vong Thông chà xát tay, “Nếu là trên người của huynh có cái gì phù chú pháp khí không cần, cũng có thể tặng cho Không Hầu luôn a.”

Hành Ngạn đợi Vong Thông trừng một lát, từ trong tay áo móc ra một cái thu nạp túi đưa cho hắn: “Cầm đi cầm đi, dặn dò Không Hầu ở bên ngoài chú ý an toàn, Vân Hoa Môn chúng ta tuy chủ dĩ hòa vi quý, nhưng quan trọng nhất chính là làm theo khả năng, mặc kệ bất luận sự tình gì, đầu tiên đều phải bảo đảm an toàn của bản thân.”

“Đệ sẽ cẩn dặn.” Vong Thông nhanh tay đem thu nạp bỏ vào trong tay áo, mới nói, “Nha đầu Không Hầu đầu óc thông minh, chính là tính cách đơn thuần chút, ở bên ngoài học thêm được thêm kiến thức cũng tốt.”

“Đệ có thể nghĩ thông suốt điểm này thì tốt.” Hành Ngạn gật gật đầu, “Nếu đệ cương quyết không cho nàng rời núi, mới là hại nàng.”

Vong Thông cười cười, không nói gì. Ba cái thân truyền đệ tử đối với hắn mà nói, chính là giống như con ruột của mình. Làm phụ thân, luôn hy vọng hài tử của mình có thể trở nên nổi bật, lại hy vọng hài tử của mình cả đời bình an, liền tính không có tiền đồ cũng không có quan hệ. Nhưng dù cho trong lòng hắn nghĩ như thế nào, khi hài tử trưởng thành, hắn cũng chỉ có thể buông tay, để cho chúng lựa chọn con đường của riêng mình.

Sư phụ năm đó cũng đối với hắn như vậy, hắn hiện tại cũng sẽ đối với đồ đệ hắn như vậy.

Sáng ngày hôm sau, Không Hầu nhìn túi linh thạch cùng pháp khí đặt đầy ắp trên bàn, cầm lấy tin tinh tế xem, cười đến đỏ hốc mắt. Cái gì lười đến đưa nàng, rõ ràng chính là luyện tiếu nàng rời đi, cho nên mới không lộ mặt. Dem giấy viết thư bỏ vào trong lòng ngực, Không Hầu đem đồ vật trên bàn đều bỏ vào thu nạp giới, đứng dậy rời động phủ.

“Sư muội.” Thành Dịch sớm đã chờ ở ngoài động thấy Không Hầu ra tới, cười cười, “Hôm nay liền phải ra cửa?”

Không Hầu gật gật đầu, cúi đầu có chút không dám nhìn Thành Dịch: “Nếu là nhị sư huynh bề quan ra tới, muội còn không có trở về, huynh liền nói dung cho muội, là muội đi ra ngoài rèn luyện, nói không tới khi trở về còn có thể đánh sâu vào tu vi Kim Đan đâu.”

“Có tự tin đến như vậy?” Thành Dịch khẽ cười một tiếng, đem thu nạp túi chuẩn bị tốt đưa cho Không Hầu, “Đi sớm về sớm, nhớ rõ sư phụ sư huynh đều ở đây chờ muội.”

“Cảm ơn sư huynh.” Không Hầu tiếp nhận thu nạp túi, duỗi tay ôm ôm Thành Dịch, “Đại sư huynh, chờ muội trở lại.” Buông ra Thành Dịch, nàng cũng không quay đầu lại mà phi kiếm xuống núi, nàng sợ vừa quay đầu lại, liền luyến tiếc ra đi.

Được sư phụ sư huynh coi như hòn ngọc quý trên tay sủng ái suốt sáu năm, Không Hầu cảm thấy chính mình chỉ có càng nỗ lực, càng thành công, mới có thể hồi báo thân tình này. Bởi vì coi trọng, cho nên quý trọng; bởi vì quý trọng, cho nên nỗ lực.

“Diễn Võ Trường là nơi luyện võ. Hai ngày sau, các người cách một ngày đều phải ở chỗ này học tập.....” Thanh thúy tiếng chuông truyền tới, quân sự dừng lại câu chuyện, hướng cửa ra Vân Hoa Môn hành lễ.

“Quân sự, đây là có ý tứ gì?” Đã thay trang phục ngoại môn đệ tử Vân Hoa Môn thiếu niên béo hòa khí hỏi, “Vì cái gì bỗng nhiên có tiếng chuông vang lên?”

“Đây là vì tiền đệ tử đi xa.” Quân sự biểu tình nghiêm túc, xoay người nói, “Chờ các người đến Trúc Cơ, cũng sẽ đơn độc ra cửa rèn luyện. Nhưng là muốn tiến vào Trúc Cơ, các người hiện tại liền phải nỗ lực, nhớ kỹ không?”

“Đệ tử nhớ kỹ.”

Không Hầu trực tiếp xuống núi, đi ngang quán tiệm sách, do dự một chút, đi vào. Chủ tiệm sách nhìn thấy nàng, cười nói: “Tiên trưởng tới vừa lúc, tiểu điểm có sách mới của Diệu Bút Khách, ngài muốn lấy không?”

“Muốn.” Không Hầu gật gật đầu, móc ra linh thạch đưa cho chủ tiệm, “Ta muốn ra ngoài một đoạn thời gian, trong khoảng thời gian này nếu có sách mới Diệu Bút Khách tới, lão bản giúp ta lưu trữ, chờ ta trở lại sẽ đến lấy.”

“Thỉnh tiên trưởng yên tâm, ta nhất định hảo hảo giúp người lưu trữ.” Chủ tiệm sách liên tục đáp ứng, dù sao sách của tác giả này, trừ bỏ vị tiên trưởng này, cũng không có người hỏi thăm.

“Lão bản, nơi này có thoại bản của Diệu Bút Khách?” Giọng nam trầm thấp vang lên.

Chủ tiệm quay đầu lại nhìn lại, chỉ thấy ngoài cửa, một vị công tử tướng mạo phi phàm, áo gấm màu trắng trên người không dính bụi trần, bàn tay trắng như bạch ngọc che trên miệng, khẽ ho, trên mặt mang theo vài phần bệnh sắc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 25: Tặng được

Editor: TIEUTUTUANTU

Nghe được có người thích Diệu Bút Khách giống mình, Không Hầu thập phần tò mò, quay đầu nhìn lại phía sau. Nam nhân đi tới người mặc áo gấm trắng, tóc búi chính tề, không một sợi rối. Đây là một người vô cùng sạch sẽ, sạch sẽ đến làm người khác cảm thấy, nếu làm hấn dính một hạt bụi thì đó chính là tội lỗi.

Không Hầu chớp chớp đôi mắt, lui một bước.

Nam nhân đang đi vào thấy nàng hơi hơi gật đầu chào, nhìn sách trên tay nàng, đuôi lông mày hơi giãn ra: “Xin lỗi, quấy rầy hai vị.”

Hắn đại khái cũng không thường cười, khóe môi miễn cưỡng hơi cong cong, thoạt nhìn có chút không được tự nhiên, nhưng vẫn rất đẹp.

Trên thực tế, người xinh đẹp, dù là khóe cũng mỹ lệ hơn người khác đang cười.

“Không có.” Không Hầu lấy lại tinh thần, cười đáp lại đối phương, “Ta cũng chỉ là người ghé tới mua sách.”

Nam nhân thấp giọng ho hai tiếng: “Mới vừa rồi ngoài cửa đã nghe thấy hai người nói chuyện, đạo hữu.....cũng thích sách của tác giả này?”

“Cũng?” Không Hầu hai mắt sáng ngời, chẳng lẽ nam nhân lớn lên xinh đẹp này cũng thích sách Diệu Bút Khách? Nghĩ vậy, nàng cao hứng gật đầu nói, “Đúng vậy, cốt truyện của hắn thật xuất sắc vai chính vô cùng lợi hại, ta có rất nhiều sách của hắn, nếu huynh thích.....” Nàng muốn nói, huynh nếu thích ta có thể cho mượn xem, nhưng là nghĩ đến nàng phải lập tức rời khỏi Ung Thành, nên chỉ có thể ngượng ngùng cười, “Nếu ta lần này không phải đi vội, thì có thể cho huynh xem.”

“Đạo Hữu muốn ra khỏi thành?” Nam nhân nhìn ngoài trời bông tuyết rơi đầy, hơi lo lắng nói, “Bên ngoài tuyết đang rơi lớn, Ung Thành ngoại tu sĩ tâm tư

khó dò, cô nương nếu muốn ra thành, nhất định phải cẩn thận.”

“Đa tạ, ta sẽ cẩn thận.” Thiện ý của người xa lạ, Không Hầu cũng không cảm thấy đối phương đang xen vào việc của người khác, nàng thi lễ với đối phương. Quay đầu nói với lão bản, “Chường quây, nhất định phải hảo hảo giữ sách cho ta, chờ ta rèn luyện trở về, liền tới lấy ngay.”

“Tiên trưởng yên tâm, ta nhất định giữ lại cho người.” Lão bản tiệm sách nghĩ nghĩ, lại bổ sung một câu: “Không chỉ có ta giữ, mà nhi tử, tôn tử của ta cũng sẽ giữ sách lại cho ngài.” Mấy vị tiên trưởng có đôi khi ra cửa chính là vài chục năm, hẳn sợ chính mình không đợi được đối phương trở về cho nên đem nhi tử cùng tôn tử cũng tính vào.

“Lão bản thật biết đùa.” Không Hầu đưa đưa mấy khối linh thạch, “Cái này coi như là tiền đặt cọc, cáo từ.”

“Tiên trưởng đi thông thả, tại hạ chờ người bình an trở về.” Chủ tiệm sách mỉm cười nhìn theo Không Hầu rời đi, mới khách khách khí khí nói với nam nhân bên cạnh, “Công tử thỉnh chờ một lát, ta đi lấy sách cho ngài ngay.”

Ở giá sách cuối cùng lấy ra mấy quyển thoại bản của Diệu Bút Khách, chủ tiệm tiện tay đưa cho nam nhân, nhưng nhìn đến quần áo trắng tinh, bàn tay như bạch ngọc của đối phương, liền xoay người lấy khăn tay lau chùi bìa sách, rồi lấy giấy gói bọc sách lại mới đưa cho nam nhân: “Công tử, thỉnh.”

“Làm phiền.” Nam nhân mặt mày lạnh lùng, tiếp nhận sách.

“Vừa rồi vị kia tiên tử, là người Vân Hoa Môn?”

“Công tử mắt nhìn người thật tốt, vị tiên trưởng đó là thân truyền đệ tử vhm.” Nhắc tới vhm, chủ tiệm sách mang theo vài phần tự hào nói, “Năm đó lúc nàng lần đầu đến đây, vẫn là tiểu cô nương búi tóc hai bên, đảo mắt chính là tu sĩ Trúc Cơ kỳ, công tử nói có lợi hại hay không?”

Nam nhân gật đầu, móc ra linh thạch đưa cho chủ tiệm.

“Mấy quyển này không đáng nhiều tiền như vậy.” Chủ tiệm chỉ lấy một khối linh thạch, còn thối lại bốn mươi ngọc tệ cho nam nhân, “Công tử tuy là người nơi khác tới, nhưng người Ung Thành chúng ta buôn bán chú ý uy tín, người bên ngoài hay người địa phương đều một giá, mấy quyển thoại bản này, không đáng tiền.”

Nam nhân thu hồi linh thạch, nhẹ nhàng vuốt ve thoại bản trong tay, động tác ôn nhu như là đối đãi trân bảo: “Sách này, không đáng giá tiền sao?”

“Này Diệu Bút Khách không phải tác giả nổi tiếng, sách hắn viết tự nhiên không có đáng giá như tác giả khác. Toàn bộ Ung Thành chúng ta, người đọc thích nhất Diệu Bút Khách, đại khái cũng chỉ có vị kia tiên trưởng vừa rồi.” Chủ tiệm sách thấy nam nhân trên mặt biểu tình có chút lạnh nhạt, cho rằng chính mình nói quá nhiều, đối phương phiền, vội nói: “Khách nhân ngài còn có yêu cầu gì không?”

“Không cần.” Nam nhân đem sách thu hồi tới, xoay người đi ra cửa, cả người cơ hồ hòa với tuyết trắng ngoài cửa.

Ung Thành có bốn đại môn, Không Hầu chọn cửa đông, Không Hầu nghe Linh Tuệ sư tỷ nói qua, phía đông có Thủy Nguyệt Trai môn phái, đệ tử bên trong tất cả đều là cô nương thập phần xinh đẹp, các nàng ủ rượu vô cùng ngon, làm quần áo phi thường xinh đẹp, mặc lên giống như là tiên nữ.

Mặc kệ thế nào, nhìn đến tiểu tỷ tỷ xinh đẹp, luôn là có thể làm tâm tình người ta trở nên vui vẻ.

Trên đường phố ở Ung Thành, dầm lên tuyết đọng thật dày, Không Hầu đi đường rất chậm. Nàng quan sát mỗi một người đi qua, nghe bọn họ nhỏ vụn nói chuyện với nhau, trên mặt tươi cười sung sướng.

Ung Thành rất lớn, nhưng lớn đến mấy cũng là thành, cũng có điểm cuối. Nhìn cửa thành cao ngất, Không Hầu xoay người nhìn đường phố phồn hoa, kiên định mà đi đến phía trước.

Đi ra cửa Đông, Không Hầu mới vừa lấy ra phi kiếm, còn không có nhảy lên đi, liền nghe được phía sau có tiếng chuông vang lên, hai con ngựa trắng tinh lôi kéo một chiếc xe ngựa hướng ngoài thành đi tới, trên cổ ngựa lục lạc phát ra thanh âm leng keng.

Đánh xe ngựa là nam nhân trung niên mặc áo đen, trên người mang theo khí thế tu sĩ, nhưng là Không Hầu nhìn không thấu tu vi của đối phương, chứng tỏ đối phương tu vi cao hơn nàng rất nhiều, cho nên nàng thực thức thời hướng bên cạnh nhường nhường.

Ra cửa điều thứ nhất, gặp được người lợi hại hơn mình, không cần phô trương, càng không cần kiêu ngạo. Bên trong thoại bản có viết, dám làm người kiêu như vậy, đều rất mau sẽ bị giết.

Khi xe ngựa sắp đi ngang qua nàng, lại từ từ dừng lại. Không Hầu hít sâu một hơi, tới tới, định luật đi ở bên ngoài bị người khác tự nhiên kiểm soát xuất hiện ở trên người nàng!

Màn bị xốc lên, lộ ra gương mặt tuấn mỹ lại không xa lạ mặt.

“Cô nương?” Nam nhân nhìn nàng, tựa hồ có chút ngoài ý muốn, hẳn còn muốn nói cái gì, lại ho nặng nề, vội dùng khăn tay trắng tinh che miệng lại.

Nam nhân tuấn tú, đến ho khan cũng đẹp như vậy.

Không Hầu thấy đối phương ho đến hai má nhiễm đỏ ửng, tựa hồ sắp mất mạng, từ thu nạp giới lấy ra một quả đan dược, đưa tới trước mặt đối phương:

“Ta là đệ tử Vân Hoa Môn, đây là đan dược trường bồi sư môn luyện chế, ăn vào có khả năng sẽ thoải mái một ít.”

Tùy tùy tiện tiện đưa dược, người khác cũng không dám ăn, giải thích thân phận, có khả năng đối phương sẽ tương đối yên tâm

Nghĩ vậy, Không Hầu ở trong lòng trộm thở dài. Ra cửa trước, nàng còn âm thầm thở, gặp chuyện không thể chỉ dựa vào danh khí sư môn tới giải quyết, không nghĩ tới ra cửa còn không đến nửa ngày, nàng phải nhờ vào thể diện sư môn để tăng tín nhiệm của người khác.

May mắn lời thề này nàng không có nói ra, vẫn là coi như nó không có tồn tại đi. Chưa nói ra khỏi miệng, thì xem như là chưa tính.

“Đa tạ cô nương.” Nam nhân tiếp nhận đan dược, không chút do dự nuốt xuống. Nam nhân trung niên đánh xe nhìn nữ tử đứng ở bên xe ngựa, đang cười đến mí mắt cong cong, mí mắt hấn rử xuống không nói gì.

“Không cần khách khí.” Không Hầu phi thân nhảy lên phi kiếm, cười nói, “Bên ngoài tuyết lớn, công tử thân thể không tốt, vẫn là chờ tuyết ngừng lại hay đi.” Xem vị công tử này bộ dạng hơi thờ mông manh, hẳn là không có tu vi, loại thời tiết lạnh lẽo này hẳn là lảng lộn đến khó chịu.

“Làm phiền cô nương lo lắng, chỉ là tại hạ phải đi Thủy Nguyệt Trai cầu dược, vị dược này mùa đông mới có thể có, cho nên chỉ có thể đi một chuyến này.” Nam nhân ngẩng đầu nhìn thiếu nữ ở trên không trung trước mặt, “Tại hạ tên tục Hoàn Tông, đa tạ cô nương tặng dược.”

“Thì ra là thế.” Không Hầu thấy người này thân thể suy yếu, suy đoán này vị dược đối với hắn rất quan trọng, liền nói, “Chúc công tử sớm nhận được dược liệu, thân thể khoẻ mạnh.”

“Đa tạ cô nương cát ngôn.” Hoàn Tông cong cong khóe miệng, “Cáo từ.”

“Cáo từ.” Không Hầu thấy đối phương nói cáo từ lại không hạ mệnh, khó hiểu mà nghiêng nghiêng đầu.

Chú ý tới động tác của nàng, Hoàn Tông cười khẽ ra tiếng, tinh tế ho khẽ một tiếng nói: “Cô nương trước hết, mời.”

Thì ra là muốn nàng đi trước. Không Hầu bưng bình đại ngộ, hướng đối phương chấp tay, dầm phi kiếm bay đi.

Mẫu hậu từng cùng nàng nói qua, nữ nhân lớn lên đẹp là họa thủy. Cũng không nam nhân biết lớn lên như vậy đẹp, thì là là cái gì đây? Hy vọng thân thể hắn sớm khỏe lại, lớn lên đẹp như vậy, nếu xảy ra không hay, vậy cũng quá đáng tiếc.

Không Hầu phi kiếm một thời gian, đến một cái thành nhỏ. Tuy so với Ung Thành rất nhỏ bé, nhưng cũng có phần náo nhiệt, sôi nổi.

Vào thành, Không Hầu phát hiện người thủ thành sẽ thu bá tánh binh thường phí qua đường, tu sĩ lại không cần nộp. Nàng có chút không rõ, theo lý thuyết tu sĩ càng có tiền, vì sao cố tình chỉ cần tiền của bá tánh binh thường, mà không cần tiền của tu sĩ?

Vào thành, trên đường phố rộn ràng nhộn nhạo, Không Hầu trên người ăn mặc hoa phục, tuy rằng tuổi nhỏ lại không có người thường dám đến trêu chọc nàng. Bá tánh binh thường tuy rằng nhìn không ra tu vi tu sĩ, nhưng là lại có thể phân biệt khác biệt giữa người thường cùng tu sĩ, phạm là tu sĩ, bọn họ đều sẽ cung kính mà tránh đi.

“Khách điểm, khách điểm.” Không Hầu tìm kiếm, ra bên ngoài, không đến ở khách điểm, thì chưa thể nói là đã từng đi ra ngoài cửa?

Tìm tới tìm lui, nàng rốt cuộc chọn trúng một khách điểm vừa ý. Nàng đi vào cửa, còn không kịp mở miệng, liền có tiểu nhị tới tiếp đón nàng, đem giá cả các phòng giới thiệu một lần.

“Tiên từ ngài nếu là yêu cầu phòng luyện đan hoặc là thuê tiểu viện riêng, cửa hàng cũng đều có thể đáp ứng.” Tiểu nhị nhiệt tình hỏi, “Ngài có cái gì yêu cầu, cứ việc phân phó.”

“Cô nương một mình một người bên ngoài cư trú có chút không an toàn, không bằng ở viện bên trong.” Một nam nhân hoa phục ngồi ở bên cạnh dùng com lười biếng nói, “Ta có chỗ rất được, lại có hạ nhân hầu hạ, nhất định sẽ không làm cô nương chịu ủy khuất.”

Không Hầu triều nói chuyện nam nhân nhìn lại, đuôi lông mày hơi hơi giật giật.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Phong ba

Editor: TIEUTUTUANTU

"Công tử, nô gia không tốt sao, người lại muốn mời nữ nhân khác đến ở cùng?" Ti nữ bên cạnh nam nhân cười kiều mị, tay ngọc nhẹ nhàng vuốt ve nam nhân, khóe mắt liếc Không Hầu.

"Nàng đương nhiên là tốt nhất, chỉ là công tử nhà ngươi từ trước đến nay là người biết thương hoa tiếc ngọc, như thế nào bỏ được mỹ nhân lẻ loi ở tại khách điểm một mình." Nam nhân hôn một cái trên má nữ tử, phe phẩy cây quạt linh quang lấp lánh trong tay, cười như không cười nói, "Vị mỹ nhân này, ngươi nói có phải hay không?"

Hắn cho rằng nữ tử này sẽ kinh hoàng hoặc là phần nộ, nhưng làm hắn ngoài ý muốn chính là, đôi xinh đẹp mắt đôi phương mở to, thế nhưng mang theo vài phần..... Hưng phấn?

Nàng hưng phấn cái gì, nên hưng phấn chính là nam nhân đùa giỡn mỹ nhân có được hay không?

Khi đùa giỡn người khác, làm đôi phương lộ ra kinh hoàng, sợ hãi, cảm xúc phần nộ, thì mới có cảm giác thành tựu, loại ánh mắt tò mò, hưng phấn này, không chỉ không thể làm hắn hưng phấn, mà ngược lại làm hắn có loại cảm giác chính mình bị đùa giỡn.

Loại cảm giác này, làm thân ăn chơi trác táng là hắn, phi thường không có cảm giác thành tựu.

"Ngươi là đang đùa giỡn ta sao?" Thiếu nữ áo lục đi đến trước bàn hắn, cúi người nhìn hắn, đôi mắt sáng rõ, trong tròng, soi hình dáng hắn lên trên.

Hắn không được tự nhiên nghiêng nghiêng người, "Tiểu gia ta thấy ngươi có vài phần tư sắc, mới nguyện ý đùa giỡn ngươi, hiểu rõ sao?"

"Nga?" Thiếu nữ gật gật đầu, khoanh tay trước ngực, "Dựa theo quy luật muôn thuở, loại công tử ăn chơi trác táng giống ngươi thế này, thực mau sẽ có người tới thu thập ngươi."

Đỗ Kinh vỗ bàn, đắc ý nói: "Cũng không hỏi thăm xem, toàn bộ Khâu Thành ai dám thu thập ta, biết ta là ai sao?"

"Không muốn biết." Không Hầu nhìn ra tên ăn chơi trác táng này tu vi chỉ là Luyện Khí kỳ, nên mặc kệ hắn, xoay người đưa tiền trợ cho chương quầy: "Cho ta một gian phòng thượng hạng."

"Tiên trưởng thỉnh chờ một lát." Chương quầy nhanh chóng đăng ký, vẫy tay gọi tiểu nhị đưa Không Hầu đi nhận phòng, thuận tay đem đồ vật đáng giá trên bàn đều cất vào. Bọn họ làm nghề này, quan trọng nhất chính là nhãn lực nhìn người nhìn việc. Đỗ Kinh công tử cùng vị tiên trưởng này, nói không chừng chuẩn bị đánh đến nơi.

"Đứng lại!" Đỗ Kinh từ ghế trên đứng lên, dùng cây quạt chỉ vào Không Hầu, "Ta cho ngươi đi sao?"

"Không đi." Không Hầu dừng lại bước chân, "Nếu ngươi kiên trì muốn cho ta biết ngươi là ai, vậy ngươi nói, ngươi là vị nào?"

"Ta là con trai của thành chủ Khâu Thành, Đỗ Kinh." Đỗ Kinh chuyển cây quạt trong tay, "Xem ngươi lẻ loi một mình bên ngoài, cũng không giống như là đệ tử đại môn phái, ở bên ngoài đi loạn cái gì?"

"Lẻ loi một mình cùng đại môn phái có cái gì quan hệ?" Không Hầu hừ một tiếng, "Tu hành lại không phải chú trọng phô trương, chẳng lẽ còn muốn một đám người nâng kiệu rải hoa, ngươi tưởng là sân khấu hát tuồng sau?"

"Chương quầy, đi chuẩn bị tiểu viện tốt nhất nơi này cho chu đáo."

Gió nổi lên, bí mật mang theo tuyết cùng cánh hoa bay xuống, mấy nữ tử y phục rực rỡ đi vào tới. Trên người các nàng mang theo mùi hoa sâu kín, mặt lạnh như sương, phảng phất giờ phút này những người bốn phía khác căn bản không tồn tại.

Đi ở giữa các nàng là nữ tử thướt tha mạng khăn che mặt, váy yên hà sắc lưu tiên toả ra lưu quang, đẹp giống như tiên nhân hạ phàm.

Toàn bộ thực khách trong đại sảnh đều trầm mặc, bọn tỷ nữ tử hồ sơ đã quen nhìn bộ dáng kinh ngạc đến ngây người của phạm nhân, cười nhạo một tiếng, đem linh thạch ném cho chương quầy, "Thu thập sạch sẽ chút, tiền từ chúng ta chịu không nổi nửa điểm dơ bẩn."

Phân phó xong, nàng khom người ở phía trước tung hoa, dẫn chủ nhân hướng hậu viện đi đến, lưu lại cánh hoa rơi đầy đất.

"Khụ." Đỗ Kinh ho khan một tiếng, trong đầu âm thầm lặp lại năm chữ "Sân khấu kịch hát tuồng", nhìn phương hướng hậu viện nâng nâng cằm, "Nhìn thấy không, đây mới là khí phái đại tông môn."

Không Hầu cúi đầu nhìn cánh hoa trên mặt đất, tự hỏi một vấn đề nghiêm túc, phải hái bao nhiêu cánh hoa, mới có thể đi một đoạn tung một đường cánh hoa?

"Uy." Đỗ Kinh dùng cây quạt gõ gõ bàn, "Nữ nhân, muốn đi theo ta hay không?"

"Vừa rồi đại mỹ nhân đi ngang qua, sao ngươi không gọi nàng đi cùng?" Không Hầu chớp chớp mắt, "Chẳng lẽ ta so nàng càng đẹp?"

"Suy nghĩ vớ vẩn cái gì, loại đệ tử đại tông môn này, ta chọc đến nổi sao?" Đỗ Kinh thập phần thành thật nói, "Ta lại không gốc."

Dù là ăn chơi trác táng, hắn cũng biết thức thời ăn chơi trác táng có đầu óc, thấy mạnh không thể chọc vào, thấy yếu thì nhau bắt nạt, đó chính là châm ngôn sống của hắn.

"Người cũng thực ghê gớm nga?" Không Hầu tròn mắt, lười để ý đến hắn, xoay người hướng trên lầu đi.

"Uy uy uy, người hôm nay cần thiết đi theo ta....."

Đỗ Kinh nói còn không có xong, liền thấy từ tay áo thiếu nữ thoát nhìn khả ái hoạt bát bay ra một thanh phi kiếm, thân kiếm tản ra kim quang óng ánh, mũi kiếm thẳng tắp chỉ vào hắn, cách đầu hắn không đến một phân khoảng cách.

"Là thượng phẩm pháp khí!" Nữ nhân bên người Đỗ Kinh sợ tới mức hướng bên cạnh né tránh, không dám đứng gần hắn nữa.

"Có, có chuyện hảo hảo nói, vũ đạo long kiếm không vấn nhả." Đỗ Kinh né tránh, mũi kiếm lại đi đi theo, kiếm khí rét lạnh đâm vào đôi mắt hắn ầm ầm đau, mồ hôi lạnh ngấn không được mà rơi xuống liên tiếp. Nữ nhân này đến tột cùng là thân phận thế nào, thế nhưng vừa ra tay chính là thượng phẩm pháp khí?

"Vậy sao?" Không Hầu nghiêm mặt, "Nhưng là ta cảm thấy đùa giỡn nữ hài tử càng không vấn nhả, người nói xem đúng không?"

"Ta cảm thấy người nói đúng!" Đỗ Kinh sợ thanh kiếm này không cẩn thận run run lên, liền vèo một cái đâm vào đầu hắn.

"Nói kỹ lại Khâu Thành các người vẫn là thuộc Vân Hoa Môn quân hạt, Vân Hoa Môn chính là từ trước đến nay căm ghét loại sự tình đùa giỡn nữ tử này." Không Hầu vung tay lên, thu hồi phi kiếm, "Biết sự tình hai năm trước có một Nguyên Anh lão tổ đùa giỡn đệ tử Vân Hoa Môn sao?"

Đỗ Kinh một bên lau mồ hôi, một bên liên tục gật đầu.

"Hắn cuối cùng là cái kết cục gì, người biết không?" Không Hầu cười tủm tỉm hỏi.

Đỗ Kinh toàn thân cứng đờ, mồ hôi tuông tuông, hắn cũng không dám lau, "Tiên tử thứ lỗi, tiên tử thứ lỗi, tại hạ về sau không bao giờ làm loại sự tình này, cáo từ."

Nói xong, té ngã lộn nhào lao ra khách điểm. Liền sợ chạy chậm, kiếm trong tay Không Hầu liền chọc tới trên người bọn họ.

Lão bản khách điểm nhẹ nhàng thở ra, còn hảo còn hảo, không có đánh nhau. Hắn cong lưng, đem vật trang trí Tì Hưu chiêu tài lại trưng ra.

Không Hầu trở lại phòng, đem chăn gối trên giường tất cả đều để sang một bên, từ thu nạp gối lấy ra chăn gối của mình. Linh Tuệ sư tỷ đã nói qua với nàng, khách điểm rất nhiều chăn gối không sạch sẽ, dùng đồ của mình mang tương đối yên tâm.

Vẫn là Tu Chân giới tốt, nhiều đồ vật như vậy đều có thể nhét vào thu nạp giới, nếu là ở Phạm Trần giới, nàng ra cửa mang vài thứ kia, khẳng định phải chờ theo vài cái xe ngựa.

Nằm ở trên giường xa lạ, Không Hầu có chút ngủ không được, dứt khoát đứng dậy đi tọa một hồi, làm linh khí vận chuyển quanh thân. Khách điểm này phi thường an tĩnh, an tĩnh đến phảng phất toàn bộ thế giới không có nửa điểm thanh âm.

"A!"

Tiếng thét thê lương chói tai cắt qua đêm tối, cũng đánh vỡ không gian yên tĩnh của khách điểm.

Không Hầu phủ thêm áo ngoài, cũng không màng tóc rối tung, mở cửa chạy ra.

Tới dưới lầu, liền thấy một nữ nhân ngã trên mặt đất, trên người nàng y phục rực rỡ bị máu nhiễm đỏ một mảnh rất lớn.

Đáng sợ nhất không phải miệng vết thương khủng bố trên người nàng, mà là nụ cười quái dị cứng đờ trên mặt nàng.

Nữ nhân này, là tỷ nữ cao ngạo hôm nay nói chuyện cùng chương quỳ, hiện tại nàng đã chết.

"Nguyệt Liên." Bọn tỷ nữ y phục rực rỡ sắc mặt phi thường khó coi, các nàng xoay người nhìn nhóm khách trọ chạy tới, âm thanh lạnh lùng nói: "Hung thủ chính là một trong các người."

"Tỷ tỷ, Nguyệt Liên bị moi tim." Một cái tỷ nữ kinh hoàng nói, "Còn có trên người....."

Khắp nơi đầy mùi máu tươi cùng với hương vị người chết, Không Hầu nhìn vài vị tỷ nữ y phục rực rỡ biểu tình phẫn nộ, nhú nhú mày, mặc danh nghĩ tới cái tên đùa giỡn nàng, còn nói muốn mang nàng đi ăn chơi trác táng. Tên ăn chơi trác táng kia hình như là biết cái gì, hay tất cả chỉ là trùng hợp?

"Đã xảy ra chuyện gì?" Nữ nhân mặc lưu tiên váy đi ra, tóc nàng lỏng lẻo, bất quá không có mang khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt xinh đẹp. Chỉ là lúc này, người khách điểm đều bị cách chết khủng bố của Nguyệt Liên làm khiếp sợ, không kịp phản ứng với dung nhan nàng ta.

"Cô nương, Nguyệt Liên đã chết." Một tỷ nữ hốc mắt đỏ ửng trả lời.

Nữ nhân nhú nhú mày, bước nhanh đi lên trước, khom lưng xem xét trên cổ tay Nguyệt Liên, dùng khăn tay lau khô tay, xoay người nói: "Chư vị, tại hạ là Lăng Ba đệ tử Chiêu Hàm Tông, tỷ nữ tại hạ nguyên nhân chết thập phần khả nghi, thỉnh chư vị trả lời ta mấy vấn đề."

"Thì ra tiên tử lại là Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông, thất kính thất kính. Người quý phái chết thể thảm như thế, xác thật cần phải điều tra rõ."

"Tiên tử xin hỏi, tại hạ nhất định biết gì nói hết, không nửa lời gian dối."

"Đa tạ chư vị." Thấy mọi người nể tình, Lăng Ba sắc mặt tốt lên vài phần, ánh mắt nàng đảo qua trên người nhóm khách trọ, "Không biết chư vị có cảm thấy vị nào hành tung khả nghi?"

Mọi người nhìn ta, ta nhìn người, tuy rằng không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, nhưng cũng không thể làm ra việc đắc tội với người khác, trong lúc nhất thời không khí có chút khó xử.

Lăng Ba cũng biết bọn họ băn khoăn cái gì, cho mấy tỷ nữ bảo vệ cửa, mới nói: "Như vậy xin hỏi, đêm nay có người nào đã về phòng, sau lại ra ngoài?"

Không Hầu ngỡ ngàng mà nhìn Lăng Ba, cảm thấy vị nữ tu này thật là đẹp, búi tóc lỏng lẻo đẹp, tay cũng đẹp, toàn thân trên dưới đều đẹp, bộ dáng nóng giận, đều tự mang phong lưu. Đại mỹ nhân như vậy hỏi, dù câu hỏi có chút buồn cười, đại khái cũng không có người không trả lời nàng.

Quả nhiên, mọi người đối với vấn đề Lăng Ba hỏi rất phối hợp, sôi nổi tỏ vẻ chính mình không có ra khỏi cửa, còn kéo khách trọ bên cạnh tới làm chứng cho mình.

Hung thủ giết người không chỉ có giết Nguyệt Liên, còn moi tim nàng, hút khô máu trên người nàng, loại thủ đoạn này tuyệt đối không thể là của tu sĩ chính thống. Nhưng là người xấu sẽ không ở trên mặt viết rõ, nếu là cố ý dấu diếm, khó mà nhìn ra.

"Ai nha!" Đại thẩm nghe được động tĩnh chạy ra, nhìn đến thi thể trên mặt đất, sợ tới mức lui lại mấy bước: "Như thế nào lại, lại chết người?"

"Lại?" Không Hầu bắt lấy những lời trọng điểm này, nhìn về phía phụ nhân bình thường, "Khách điểm này, từng xảy ra việc này rồi?"

Ý thức được mình nói lỡ miệng, phụ nhân xanh cả mặt, không dám tới gần thi thể: "Không không không, không phải khách điểm chúng ta. Một tháng trước, cũng chính là buổi tối ngày mười lăm, có cô nương chết ở khách điểm Phụng Tường, nghe nói nội tạng đều không có, máu trên người bị hút khô, bọn họ đều nói, đây là yêu ma tác quái. Thành chủ phái người tuần tra toàn thành, không có phát hiện người khả nghi, không nghĩ tới....."

Là tà tu làm?

Nhưng nếu là tà tu bắt người luyện công, hẳn cũng nên chọn người thuận tiện mà xuống tay, vì sao cố tình chọn tỷ nữ Chiêu Hàm Tông, không phải sẽ làm sự tình phức tạp thêm sao?

Chẳng lẽ, tên này là một tà tu thích oanh động?

Sư phụ nói qua, người tốt nghìn người một kiểu, người xấu thiên kỳ bách quái. Thủ đoạn, ý tưởng của bọn họ, là người bình thường vô pháp lý giải. Chỉ tiếc nữ tử như hoa, lại chết thể thảm như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Tôn tử

Editor: TIEUTUTUANTU

Lăng Ba đã sớm chú ý tới Không Hầu đứng ở trong đám người, ở bên trong một đám người tướng mạo bình thường, nếu có một thiếu nữ tư sắc xuất chúng, tự nhiên sẽ khiến người khác để chú ý. Chỉ là nàng nhìn ra đối phương bắt quá mười lăm sáu tuổi, tu vi chỉ Trúc Cơ ngũ giai, nên liền không có đem ánh mắt đặt quá nhiều trên người nàng.

Thấy Không Hầu chủ động giúp nàng hỏi, Lăng Ba mới mở miệng nói: "Không biết cô nương là?"

"Tại hạ đệ tử Vân Hoa tông Không Hầu." Không Hầu hướng Lăng Ba hành lễ, "Lăng Ba tiên tử có lễ."

"Không Hầu tiên tử hảo." Lăng Ba đáp lễ lại, trên mặt biểu tình trịnh trọng vài phần. Nàng nghe nói qua tên Không Hầu, hai năm trước sư phụ cùng nàng nói, Vân Hoa Môn có cái thiên tài tu luyện Ngũ Linh Căn giống nàng, năm ấy mười bốn liền đã Trúc Cơ, không nghĩ tới các nàng lại ở chỗ này gặp nhau.

Đối với Không Hầu, Lăng Ba tâm tình có chút phức tạp, có thương thức thiên phú của đối phương, lại có không thích tiểu cô nương cướp đi nổi bật chỉ thuộc về nàng, cho nên trong lúc nhất thời, nàng không biết chính mình đối với thiếu nữ này vẫn là thích hay không thích.

Những người khác ở trong lòng thầm giật mình, hôm nay đến tốt cùng là ngày mấy, lập tức liền gặp được hai đệ tử đại tông môn. Còn có người nghĩ đến, ban ngày có tên ăn chơi trác táng đùa giỡn Không Hầu, nếu hắn biết vị cô nương này là đệ tử Vân Hoa Môn, chỉ sợ đã sớm sợ tới mức nhũn chân.

"Không biết Không Hầu cô nương, có từng nhận thấy được dị động?" Lăng Ba hỏi.

Không Hầu lắc lắc đầu: "Đêm nay phá lệ an tĩnh, ta cũng là sau khi nghe được tiếng thét chói tai, mới ra tới." Nàng nhìn bốn phía một cái, "Tiếng thét chói tai là của ai?"

Cái kia tiếng thét chói tai phá lệ thê lương, thậm chí làm người phân không rõ đến tột cùng là nam nhân hay là nữ nhân.

Làm Không Hầu ngoài ý muốn chính là, tất cả mọi người ở đây nói, bọn họ cũng là nghe được tiếng thét chói tai mới đi theo xuống lầu, không ai thừa nhận là mình phát hiện thi thể.

Tình cảnh như vậy, sắc mặt Lăng Ba lần thứ hai trở nên khó coi, tiếng thét chói tai là cố ý dẫn bọn họ ra tới, có lẽ người này ở lẫn trong khách trọ, đắc ý dào dạt mà nhìn nàng bó tay không biện pháp, cười nhạo Chiêu Hàm Tông bọn họ vô năng.

Hắn là muốn Chiêu Hàm Tông đánh mất mặt mũi.

Nghĩ đến điểm này, Lăng Ba trên mặt nổi lên tức giận: "Hung thủ là muốn cùng Chiêu Hàm Tông ta đối địch sao?" Rất nhiều chuyện nàng có thể nhẫn, nhưng là mặt mũi tông môn, nửa điểm đều không thể để mất.

Những người khác thấy Lăng Ba nổi giận, trong lòng thầm mừng tà tu lẫn trong bọn họ, lại sợ người tiếp theo chết là mình, bắt đầu hoài nghi người xung quanh.

"Lăng Ba tiên tử, nếu việc này phát sinh ở Khâu Thành, không bằng phái người đi thông tri thành chủ Khâu Thành, cùng nhau tới hiệp trợ tra án." Không Hầu thấy tỷ nữ Lăng Ba ngăn chặn công lớn, không cho bất luận kẻ nào rời đi, "Như vậy tiên tử cũng có thể nhiều thêm mấy phần giúp đỡ."

"Nếu là bọn họ có thể tra ra hung thủ, thắng trước đã bắt được người, hôm nay như thế nào lại phát sinh loại sự tình này?" Lăng Ba giọng điệu có chút nhàn nhạt, "Không Hầu tiên tử, đây là việc của Chiêu Hàm Tông ta, thỉnh tiên tử để tại hạ làm chủ."

Đây là chê nàng xen vào việc người khác?

Không Hầu dựa vào hành lang, khoanh tay trước ngực, lười biếng nói: "Lăng Ba tiên tử, xin cứ tự nhiên." Nói xong, mắt nhắm lại, bắt đầu dưỡng thần.

Rõ ràng đối phương không có cùng nàng tranh phong, thậm chí một lời nói nặng đều không có, nhưng là Lăng Ba mặc danh cảm thấy, khẩu khí bị ngăn chặn, khiến nàng còn không thể phát hỏa.

Trầm mặt nói với tỷ nữ, "Đem thi cốt Nguyệt Liên thu hảo, ngày mai an táng ở chỗ này."

"Cô nương, Nguyệt Liên nguyên quán ở bình thành, nô tỳ muốn đem tro cốt nàng mang về bình thành an táng." Cùng Nguyệt Liên giao hảo tỷ nữ căng da đầu quý xuống, "Cầu cô nương cho phép."

Lăng Ba mặt vô biểu tình nhìn tỷ nữ liếc mắt một cái, âm thanh lạnh lùng nói: "Được."

Nói xong, nàng nhìn mọi người: "Trước khi bắt được hung thủ, còn thỉnh chư vị ở lại khách điểm thêm mấy ngày, tất cả chi phí, Lăng Ba xin gánh vác."

Mọi người tuy rằng muốn đi khỏi nơi thị phi này, nhưng là Lăng Ba đã mở miệng, ai cũng không dám phản bác, chỉ hữu khí vô lực mà đáp ứng. Ngẫu nhiên có mấy người gan lớn, cũng chỉ dám nhỏ giọng nói thăm vài câu, lại không dám lớn tiếng phản bác trước mặt Lăng Ba.

Dựa theo quy củ, khách điểm xảy ra án mạng, xác thật không thể dễ dàng rời đi. Nhưng nếu điều tra rõ thân phận, chứng minh chính mình trong sạch, là có thể rời đi. Vị Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông này, rõ ràng là xem tất cả mọi người bọn họ coi như đối tượng hoài nghi.

Lăng Ba mới mặc kệ những người này nghĩ như thế nào, nàng nhập Chiêu Hàm Tông chưa tới hai mươi năm, đã là tu vi Kim Đan kỳ, ở tông môn được vô vàng sủng ái, nổi tiếng thiên tài toàn bộ Tu Chân giới, ai dám không cho nàng vài phần mặt mũi?

Những người này lên lút oán giận liền oán giận, dám làm trò trước mặt nàng? không phải là đều cung cung kính kính gọi nàng một tiếng tiên tử?

Khi mọi người chuẩn bị về phòng nghỉ ngơi khi, thành chủ Đỗ Bản mang theo người lại đây, hắn vừa vào cửa liền hướng mọi người tạ lỗi: "Đỗ mỗ quản lý không nghiêm, làm chư vị bị sợ hãi." Nói xong, hướng mọi người hành một cái đại lễ.

Mọi người liên tục đáp lễ, nói đây là tà tu tác loạn, không trách đỗ thành chủ vân vân. Khâu Thành tuy không lớn, nhưng cùng Vân Hoa Môn liên nhau, thuộc về Vân Hoa Môn phụ thuộc thành. Vân Hoa Môn ngày thường tuy rằng không hay nhúng tay vào việc của phụ thuộc thành, nhưng nếu là việc lớn, Vân Hoa Môn tuyệt đối sẽ không ngồi yên, cho nên không thể trêu vào không thể trêu vào.

"Đệ tử gặp qua Không Hầu sư thúc." Đỗ Bản xuyên qua đám người, đi đến trước mặt Không Hầu, cung cung kính kính hành lễ.

"Không cần đa lễ, không cần đa lễ." Không Hầu đứng thẳng thân thể, chỉ chỉ phía dưới, "Nơi này sự tình người tới giải quyết, ta đi ngủ." Nàng ngáp một cái, xoay người chuẩn bị về phòng.

Bỗng nhiên, nàng dừng bước lại, chỉ vào thanh niên hoa phục nấp ở cửa, "Vị này chính là?"

"Hồi sư thúc nói, đây là khuyến tử Đỗ Kinh." Hắn có chút ngượng ngùng nói, "Năm nay không có thông qua khảo hạch nhập môn, cho nên còn không có cơ hội gia nhập môn phái, nhưng là dựa theo bối phận, hắn là đồ tôn của ngài."

"Nga, đồ tôn a." Không Hầu cười như không cười mà nhìn Đỗ Kinh, "Nhìn..... Còn rất tinh thần."

"Sư thúc quá khen, tên nghiệp chướng này cả ngày không nên thân, không làm chánh sự, hai mươi mấy tuổi, cũng chỉ có ít tu vi, làm ngài xem chê cười." Hắn xoay người quát lớn Đỗ Kinh nói, "Đứng ở nơi đó làm gì, còn không mau lại đây chào hỏi sư thúc tổ."

Đỗ Kinh trong lòng âm thầm kêu khổ, sớm biết rằng hắn vừa rồi liền không nên cùng lại đây, quả thực chính là tự rước lấy nhục. Thế gian như thế nào có sự tình như vậy, nhất thời đầu óc nóng lên, miệng không giữ được tốt, liền trêu chọc phải một vị sư thúc tổ.

Vân Hoa Môn đến tột cùng là như thế nào, tiểu cô nương nhỏ như vậy, như thế nào thành sư thúc tổ của hắn?

"Vân bối..... Gặp qua sư thúc tổ."

"Lớn tiếng chút, ngày thường giọng không phải rất lớn sao, như thế nào lúc này giống như chưa ăn cơm?" Đỗ Bản nhìn đến bộ dáng nhút nhát từ cổ đầu rụt cổ liền nổi giận, một cái tát chụp đến ót hắn, "Không quy củ!"

Đỗ Kinh sâu kín mà nhìn Đỗ Bản liếc mắt một cái, người này thật sự là cha ruột của hắn. Lão nhân gia nếu là biết, nhút nhát từ hôm nay đùa giỡn sư thúc tổ, có thể hay không tức giận đến mức làm thịt hắn?

"Sư diệt không cần khách khí như thế, người trong nhà không chú ý nghi thức xã giao." Không Hầu cười tủm tỉm đứng ở dưới bậc thang nhìn Đỗ Kinh, đuổi tay vỗ vỗ đỉnh đầu hắn: "Tôn nhi ngoan."

Đỗ Kinh:.....

Đường đường Khâu Thành vô địch tiểu bá vương, thế nhưng lưu lạc đến nông nổi thành tôn tử của tiểu cô nương mười sáu tuổi, hắn còn có mặt mũi nào ăn chơi trác táng? Hắn chính là si nhục của giới ăn chơi trác táng, kẻ thất bại trong toàn thể tiểu bá vương.

Đang âm thầm thống khổ, trong tay hắn đột nhiên nhiều thêm một cái túi gấm màu đỏ, là Không Hầu đưa cho hắn. Hắn khó hiểu mà ngẩng đầu nhìn Không Hầu, đây là ý gì, cho hắn độc dược để hắn tự kết thúc sao?

Tuy rằng hắn là si nhục của giới ăn chơi trác táng, nhưng cũng không muốn chết a, tục ngữ nói chết từ từ không bằng lại tồn tại, hắn không có ưu điểm gì, chính là da mặt dày, vì có thể hạo hạo tồn tại, mặt cũng có thể không cần.

"Đồ tôn ngoan, đây là lễ gặp mặt sư thúc tổ cho ngươi." Không Hầu vỗ vỗ vai hắn, tâm tình sung sướng nói, "Ngày mai gặp."

"Cung tiễn sư thúc." Đỗ Bản thấy nhút nhát từ nhà mình không phản ứng, chen chân vào đá hắn một cước.

Đỗ Kinh vội vàng khom lưng: "Cung tiễn sư thúc tổ."

"Tôn tử ngoan."

Đỗ Bản nhìn bóng dáng Không Hầu rời đi, ở trong lòng âm thầm cảm khái, không hổ là đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, Ngũ Linh Căn thiên tài, này thân khí độ chính là bất đồng. Nhìn nhìn lại nhút nhát từ không nên thân bên người, hắn thở dài, tính tình, đây là con ruột, liền không thể ghét bỏ.

Lại so đi xuống, hắn sẽ nhịn không được động thủ đánh hắn.

Nhìn Đỗ Bản hướng Không Hầu chào hỏi, Lăng Ba liền đoán được là Không Hầu dùng truyền âm phù thông tri hắn lại đây. Trong lòng tuy rằng có chút không cao hứng, nhưng nếu là người đã qua tới, nàng cũng không thể đuổi về, lưu lại tỷ nữ cùng Đỗ Bản giao lưu, chính mình xoay người trở về hậu viện.

Đỗ Kinh nhỏ giọng đối với Đỗ Bản nói: "Vị này Chiêu Hàm Tông Lăng Ba tiên tử cũng thật trầm ổn, tỷ nữ bị giết, còn có thể trở về ngủ."

"Câm miệng." Đỗ Bản trừng mắt nhìn hắn một cái, phân phó thủ hạ bảo vệ đem khách điểm, để tránh hung thủ đào tẩu. Lúc hắn muốn đi xem thi thể, tỷ nữ Chiêu Hàm Tông lại không cho, nói Nguyệt Liên là nữ tử, không thể để nam nhân đụng vào.

"Người đã chết, các ngươi không tìm hung thủ báo thù cho nàng, còn chú ý tục lễ này đó, có phải hay không có tật xấu?" Đỗ Kinh trào phúng nói, "Chẳng lẽ hung thủ là người một nhà các ngươi, sợ chúng ta phát hiện, mới cố ý tìm lấy cớ không cho chúng ta tới gần?"

"Hồ ngôn loạn ngữ!" Bọn tỷ nữ tức giận đến mày liễu dựng ngược, rút kiếm ra tới.

"Các ngươi muốn làm gì?" Đỗ Kinh hô to, "Chiêu Hàm Tông ý thể hiếp người, muốn giết người diệt khẩu!"

"Đồ thành chủ, Đồ công tử bôi đen bốn môn phái như thế, sợ là không ổn đi?" Cầm đầu tỷ nữ sắc mặt âm trầm, hận không thể một kiếm đâm chết Đỗ Kinh đang rộng mồm la to.

"Cô nương thứ lỗi, khuyến tử xưa nay không hiểu chuyện, tại hạ nhất định dẫn hắn trở về nghiêm khắc quản giáo." Đỗ Bản áy náy cười, khuôn mặt muốn bao nhiêu thành thật liền có bấy nhiêu thành thật. Nhưng là hắn luôn miệng nói phải quản giáo nhút nhát, lúc này lại không có ngăn trở Đỗ Kinh đang lớn tiếng

kêu to.

Cốc cốc cốc.

Một nam nhân hắc y đứng ở cửa khách điểm, gõ ba cái.

"Ngượng ngừng, còn có phòng trống sao?"

Mọi người đồng thời quay đầu lại, thấy được ngoài cửa nam nhân bạch y đứng giữa trời tuyết bay tán loạn, trong phút chốc không gian an tĩnh lại. Ánh nền bị gió đêm thổi trúng nhẹ nhàng đong đưa, chiếu xuống mặt đất bóng dáng tử thi.

Hắc y nam nhân nhìn đến thi thể trên mặt đất, xoay người nói với bạch y nam nhân: "Công tử, trong này đã có người chết, không thể để người ở trọ."

Nhóm khách trọ: "....."

Chẳng lẽ bọn họ đang đứng ở đây đều không phải là người?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Yêu thích

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu trở lại phòng, cũng không có ngủ. Nàng mở cửa sổ ra, nhìn mọi người náo nhiệt dưới lầu, một tay chống cằm, dựa vào trên cửa sổ, một bàn tay giờ ra đón bông tuyết tung bay.

Một chiếc xe ngựa từ đầu đường phía đông từ từ mà đến, sau đó ngừng ở khách điểm này.

Nam nhân mặc cẩm y, khoác áo choàng lông bạch hồ thuần sắc từ trong xe ngựa bước xuống, ngẩng đầu cùng nàng bốn mắt nhìn nhau.

Hoàn Tông gỡ xuống mũ áo choàng trên đầu, cười với Không Hầu, nhảy mất khung cảnh như như hồng mai nở rộ trong tuyết, rung động lòng người. Không Hầu bất giác cười tươi đáp lại, vẫy vẫy tay với hắn.

"Công tử, trong này đã có người chết, không thể để người ở trọ."

Hắc y nam nhân trung niên trở về bên người Hoàn Tông: "Công tử, chúng ta đổi khách điểm khác đi."

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn thiếu nữ trên lầu: "Cô nương, không đổi khách điểm khác sao?"

Hắc y nam nhân hướng trên lầu nhìn lại, mới nhìn thấy có tiểu cô nương đang ghé vào bên cửa sổ, cười tủm tỉm cùng công tử nhà mình. Hắn nhìn nhìn thiếu nữ, lại nhìn nhìn Hoàn Tông, biểu tình có chút vi diệu, này đêm lạnh tuyết lớn, công tử khi nào có thói quen người lầu trên kẻ lầu dưới tâm tình?

"Tin tức có người chết trong khách điểm chắc đã truyền ra ngoài, đêm nay các khách điểm khác chỉ sợ cũng không dám thu thêm người đến ở." Không Hầu từ cửa sổ, phi thân nhảy đến trước mặt Hoàn Tông, "Phòng bên cạnh ta còn trống, Hoàn Tông công tử nếu không chê khách điểm đen đủi, có thể tạm thời ở một đêm, buổi sáng ngày mai lại đi."

Bên người có ít nhất Kim Đan kỳ tu vi trở lên làm mã phu, Hoàn Tông mỹ nam tử này khẳng định không phải xuất thân gia đình bình thường, người như vậy hẳn là sẽ không sợ hãi một khối thi thể trong khách điểm.

"Sinh tử tuần hoàn, đối với ta mà nói, cũng không có gì đen đủi." Hoàn Tông cười cười, "Đa tạ cô nương báo cho, đêm nay liền quấy rầy."

Hộ vệ canh giữ ở cửa khách điểm cảm thấy đầu óc Hoàn Tông khả năng có chút tật xấu, biết khách điểm đã chết người, còn muốn đi vào ở. Tuy nói người tu đạo không câu nệ tiểu tiết, nhưng cái này cũng quá tùy hứng. Khâu Thành nhiều khách điểm như vậy, dù cho buổi tối không muốn tiếp đãi khách nhân, nhưng chỉ cần dùng nhiều tiền thêm một chút, thì sẽ có chỗ ở thôi. Vị công tử tuổi trẻ quần áo hoa lệ này, cũng không giống như là người không có tiền, cần gì phải ủy khuất chính mình?

"Hoàn Tông công tử, vị hộ vệ này, tu vi hẳn là rất cao đi?" Không Hầu đối Hoàn Tông ngượng ngừng cười, "Đến lát nữa có thể hay không giúp ta một việc nhỏ nhỏ?"

Ra khỏi cửa điều quan trọng là lúc cầu người, da mặt phải dày, tâm phải cương quyết.

"Ân?" Hoàn Tông nhìn hắc y nam nhân phía sau, "Hắn là Lâm Học, cô nương có yêu cầu gì, cứ việc mở miệng."

"Lâm Học tiên sinh." Không Hầu hành lễ với hắc y nam nhân, "Khách điểm hiện tại nhân tâm hoảng sợ, nếu về sau hai bên có nổi lên tranh chấp, còn thỉnh tiên sinh ra tay bình ổn một chút. Không Hầu tu vi nông cạn, lực bất tòng tâm."

Hắc y nam nhân nhìn Hoàn Tông.

Hoàn Tông nói: "Bất quá là việc nhỏ, cô nương lúc cần, gọi một tiếng là được."

Không Hầu thờ phào nhẹ nhõm, lại lần nữa hướng Hoàn Tông nói lời cảm tạ. Hiện tại mọi người còn có thể cho Vân Hoa Môn cùng Chiêu Hàm Tông vài phần thể diện, nhưng là tới sáng mai, tình huống sẽ biến thành cái dạng gì, thật đúng là khó mà nói.

Người trong khách điểm còn đang tò mò vị tuấn mỹ công tử này đến tột cùng là từ địa phương nào ra tới, về sau nhìn thấy Không Hầu cùng người này nói chuyện, làm như quen biết, cũng ngượng ngừng nghi ngờ thân phận của người này, tùy ý để bọn họ vào cửa.

Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện hộ vệ phía sau quý công tử tu vi sâu không lường được, liền càng thêm không có ý kiến. Mặc kệ lúc nào, cường giả luôn là có lợi thế.

Đỗ Kinh tò mò về thân phận Hoàn Tông, chính là không có ngốc mà chạy đến trước mặt Không Hầu dò hỏi, trộm đứng ở cửa, hỏi hộ vệ canh giữ ở nơi đó, vừa rồi Không Hầu cùng hai nam nhân xa lạ nói cái gì.

Hộ vệ mờ mịt mà lắc đầu: "Thiếu thành chủ, vừa rồi thời điểm bọn họ nói chuyện, thuộc hạ chỉ nghe được ong ong, cái gì cũng nghe không rõ ràng."

Nghe được lời này, Đỗ Kinh nháy mắt mình bạch, đây là dùng thuật pháp, lẫn lộn thính lực người khác. Bất quá người dùng thuật pháp là vị sư thúc tổ, hay là hai nam nhân thân phận không rõ kia?

Tiểu nhị khách điểm nhanh tay nhanh chân thu thập phòng, cũng không dám ở lâu, nhanh như chớp chạy xuống lầu. Biết rõ trong tiệm đã người chết, khách nhân còn dám tiến vào trọ, hẳn đặc tội không nổi.

Không Hầu nhìn tiểu nhị bóng dáng vội vội vàng vàng, quay đầu lại nhìn mắt Lâm Học phía sau Hoàn Tông, người hộ vệ này lại có thể dọa người như vậy?

"Hoàn Tông công tử thỉnh hảo hảo nghỉ ngơi, ta không quấy rầy." Không Hầu nghĩ nghĩ, nhắc nhở một câu, "Dựa theo kinh nghiệm của ta, ngày mai sáng sớm bọn họ liền sẽ nháo lên. Tối lúc ấy, ngươi muốn ngủ cũng không thể ngủ được."

Hoàn Tông ngăn người: "Không nghĩ tới cô nương đối với những việc này hiểu biết như thế."

"Kỳ thật không phải ta hiểu biết." Không Hầu móc ra thoại bản Diệu Bút Khách, có chút ngượng ngừng, "Thoại bản Diệu Bút Khách có viết qua, vai chính tìm nơi ngủ trọ, chính là bị tiếng đánh nhau của những người khác đánh thức."

Nói xong, Không Hầu thấy Hoàn Tông biểu tình đại ra, cho rằng hẳn còn chưa xem qua quyển này, liền đem sách đưa cho hắn: "Ngươi còn không có xem qua này quyển này phải không? Cho ngươi mượn xem." Khó gặp gỡ được một người cũng thích Diệu Bút Khách, Không Hầu thập phần hào phóng.

"Cảm, cảm ơn." Hoàn Tông cầm sách, lộ ra nụ cười sáng lạn.

Thấy hắn nhận sách liền cao hứng thành như vậy, Không Hầu đối với Hoàn Tông hảo cảm càng sâu.

Ban đầu hảo cảm là do dung mạo đối phương thu hút, bây giờ là do có cùng sở thích với nhau.

"Không cần khách khí, ta có rất nhiều thoại bản của Diệu Bút Khách, về sau có cơ hội có thể cho ngươi mượn xem." Không Hầu nghe được đối phương ho vài tiếng, "Ngươi sớm chút nghỉ ngơi."

Nàng đi vài bước, lúc sắp đến cửa phòng mình, có chút ngượng ngừng nói: "Cái kia..... Ngươi xem xong về sau, nhất định phải trả ta. Quyển sách này ta trên tay chỉ có một bộ, không có nhiều." Lời này nói ra, mặt nàng có chút hồng. Một quyển sách cũng không đáng giá tiền, lại cố ý nhắc người ta phải trả, thấy thế nào như thế nào cũng là keo kiệt. Chính là sách chỉ có một quyển, nàng thật sự là luyến tiếc a.

"Thỉnh cô nương yên tâm, ta nhất định sẽ bảo vệ tốt quyển sách này, sẽ không làm nó bị hao tổn." Cũng may Hoàn Tông cũng không phải nam nhân lòng dạ hẹp hòi, hắn không chỉ có không có giận, ngược lại cười đến càng thêm ôn nhu, đem sách thật cẩn thận thu vào trong tay áo.

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, hí mắt cười với Hoàn Tông, trở về phòng.

Hoàn Tông trở lại phòng, đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mở sách trong tay. Trang sách đã có chút hư hại, gáy sách cũng sờn, chứng tỏ đã bị đọc qua nhiều lần, phía dưới trang sách, còn có đánh dấu chủ nhân thư tịch. Bất quá chủ nhân đánh dấu thật sự cẩn thận, viết chữ rất nhỏ, cơ hồ sợ làm bẩn sách.

"Xem ra nàng thật sự rất thích." Hoàn Tông ho nhẹ vài tiếng, trên mặt tái nhợt lộ ra tươi cười.

"Công tử." Lâm Học lấy ra một cái hộp ngọc đưa tới trước mặt Hoàn Tông, "Ngài nên dùng được."

Hoàn Tông tiếp nhận hộp ngọc, lấy thuốc nuốt xuống, nhẹ nhàng nhắm lại mắt. Lâm Học thu hồi hộp ngọc, nhìn thoại bản trên bàn, trầm mặc mà thối lui,

bắt đầu ngồi xếp bằng đã tọa.

Sắc trời mới vừa hừng sáng, Không Hầu bị thanh âm dưới lầu đánh thức, nàng đứng dậy rửa mặt, mở cửa vừa vặn gặp được Hoàn Tông từ cửa phòng ra tới, vội vẫy vẫy tay với hắn. Chờ Hoàn Tông đến gần, hạ giọng kích động nói, "Nhìn xem xem, dưới lầu quả nhiên nháo lên, Diệu Bút Khách có phải rất lợi hại hay không?"

Hoàn Tông cúi đầu nhìn thiếu nữ bên người, trên mặt nàng biểu tình mang theo ba phần kích động, còn có hai phần đắc ý, giống như Diệu Bút Khách thực ghê gớm sự, làm nàng có chung vinh dự.

"Uh, rất lợi hại." Hoàn Tông nghe được chính mình nói như vậy.

Dưới lầu bầu không khí xác thật không tốt lắm, một Kim Đan kỳ tu sĩ, hai Trúc Cơ tu sĩ ngồi chung một bàn, bọn họ biểu tình âm trầm, nhìn chăm chăm Chiêu Hàm Tông tỷ nữ ngồi trong một góc, giận lại không dám nói.

Bọn họ đều là có việc phải làm, sau khi chứng minh mình trong sạch, muốn rời khỏi khách điểm, người Chiêu Hàm Tông lại không cho. Rõ ràng thành chủ Khâu Thành đã nói, người rửa sạch hiềm nghi có thể rời đi, cố tình người Chiêu Hàm Tông lại cản trở. Dựa theo quy củ, ở nơi nào xảy ra án mạng, thì thành chủ hoặc là môn phái tu chân địa phương phụ trách, nơi này là thế lực Khâu Thành, Chiêu Hàm Tông dựa vào cái gì làm chủ thay?

Bất quá là ý vào thế lực tông phái lớn, không đem tán tu bọn họ cùng đệ tử tiểu môn tiểu phái để vào mắt thôi. Nơi này là phạm vi thế lực Vân Hoa Môn, nhân gia đệ tử Vân Hoa Môn còn không có lớn lối như vậy.

Có người tính tình không tốt, liền nhịn không được hùng hùng hổ hổ vài câu, thuận tiện quăng ngã mấy cái chén đĩa, nhưng là hết thấy bất mãn, ở thời điểm Lăng Ba ra tới, tất cả đều nuốt trở về trong bụng.

Ánh mắt Lăng Ba đảo qua trên người mọi người, thần tình lạnh lùng mà ngồi xuống. Tiểu nhị vội vàng mang trà quả điểm tâm lên, lại chạy chậm lui ra, tay chân mau đến phảng phất như một trận gió.

Tỷ nữ dùng ly ngọc đổi trà cho Lăng Ba, Lăng Ba nâng chung trà lên nhẹ uống một ngụm. "Ta nghe nói có người muốn chạy?"

"Lăng Ba tiên tử, tại hạ còn có chuyện quan trọng làm, thỉnh tiên tử giờ cao đánh khẽ, để tại hạ đi trước rồi đi." Kim Đan tu sĩ đứng dậy ôm quyền nói, "Tại hạ Long Hồ Môn đệ tử, cùng quý tông cũng không thù hận, lại sao có thể thương tổn tỷ nữ quý phái?"

"Long Hồ Môn là tông phái chính đạo, tự nhiên sẽ không làm ra loại sự tình này. Nhưng hôm nay ta nếu để đạo hữu đi rồi, lại không cho những người khác đi, chẳng phải là xử sự bất công?" Lăng Ba kéo kéo khóe miệng, "Còn thỉnh vị đạo hữu này ủy khuất hai ngày, đừng cho tiểu nữ khó xử, Lăng Ba trước tiên ở nơi này hướng mọi người nói một tiếng đặc tội."

Kim Đan tu sĩ sắc mặt biến đen, cuối cùng là không dám nháo lên.

"Khinh người quá đáng!" Một tu sĩ tuổi không lớn chụp bàn dựng lên, "Các người Chiêu Hàm Tông không cần khinh người quá đáng, các người một ngày tìm không ra hung thủ, chúng ta một ngày không thể đi ra ngoài. Chẳng lẽ các người một tháng tìm không thấy hung thủ, chúng ta liền phải ở chỗ này lưu một tháng? Liền tính là đệ tử đại tông môn, cũng không thể như thế khinh nhục người!"

Lăng Ba lạnh lùng nhìn hắn một cái, bỗng nhiên ra tay như điện, không có thấy rõ nàng ra tay như thế nào, tu sĩ kia đã bị đánh bay đến trên tường, ngã trên mặt đất phun ra một búng máu.

Mọi người tức khắc im như ve sầu mùa đông.

"Đây là làm sao vậy?" Một thiếu nữ áo đỏ từ trên lầu đi xuống, giọng nói của nàng nhẹ nhàng, tựa hồ không có nhận thấy được không khí quái dị dưới lầu, cười tủm tỉm mà đi đến mọi người, nhìn đến ngã trên mặt đất tu sĩ, đôi mắt chớp chớp, "Ai nha, như thế nào học máu?"

Nàng đi đến bên người tu sĩ này, lấy một viên đan dược đưa đến trong miệng đối phương, đỡ hắn ngồi dậy, dò xét kinh mạch một chút, xác định không có hậu hoạn, rồi đứng dậy cười nói với Lăng Ba: "Lăng Ba tiên tử, sao lại thức sớm như vậy?"

"Tỷ nữ môn hạ vô cớ bị giết, ta như thế nào ngủ được." Lăng Ba thấy Không Hầu nâng tu sĩ cùng mình đối nghịch dậy, lời kéo khóe miệng miễn cưỡng cười nói, "Không Hầu tiên tử đêm qua ngủ ngon?"

"Làm phiền tiên tử quan tâm, ta ngủ rất tốt." Không Hầu cười đến thiên chân, giống như thật sự không biết trong lòng Lăng Ba đã không cao hứng. Nàng đi đến một cái bàn trống ngồi xuống, quay đầu hướng trên lầu cười cười.

Lăng Ba nhìn lại, chỉ thấy nam nhân bạch y vô cùng tuấn mỹ đứng ở kia, biểu tình hắn đạm mạc, phảng phất hết thấy thế gian đều cùng hắn không quan hệ, ồn ào náo động bên người, đều không thể làm hắn sinh ra nửa phần ảnh hưởng.

"Bên này không có gió thổi tới, ngồi ở đây." Không Hầu vẫy vẫy tay với nam nhân này.

Vì thế Lăng Ba liền nhìn thấy nam nhân thần tình lạnh lùng, trên mặt lộ ra ý cười, giống như là băng tuyết tan chảy. Nàng thu hồi ánh mắt, nhú mày, người nam nhân này là khi nào xuất hiện? Đêm qua, cũng không có người như vậy xuất hiện.

Chờ Hoàn Tông cùng Lâm Hộc ngồi xuống, tiểu nhị theo thường lệ dùng tốc độ nhanh nhất dọn xong chén đĩa bữa sáng, lại dùng tốc độ nhanh nhất biến

mất.

Khách điểm này thu phí tương đối cao, nên bữa sáng chuẩn bị phong phú lại tinh xảo. Không Hầu tuy đã Trúc Cơ, nhưng như cũ có thói quen ăn cơm, thấy bữa sáng trên bàn, không chút nghĩ ngợi liền cầm lấy đĩa lên ăn.

Thấy Không Hầu động đĩa, Hoàn Tông cũng kẹp lên một cái sủi cảo thủy tinh nếm thử, hương vị không được tốt lắm, nhưng cũng không kém. Bất quá có lẽ là bởi vì thiếu nữ ngồi đối diện ăn đến thơm ngọt, nên hắn cũng muốn ăn.

Lâm Học đổ một ly nước trong đưa cho hắn, hắn uống hai ngụm, liền an tĩnh xem Không Hầu ăn cơm.

Trên thực tế, toàn bộ đại sảnh, còn có thể yên tâm ăn cơm, cũng chỉ có một bàn này của bọn họ.

"Không Hầu tiên tử, vị bằng hữu này của ngươi thoát nhìn không quen mặt." Lăng Ba chờ Không Hầu cơm nước xong, mới mở miệng nói, "Không biết tối hôm qua khi tỷ nữ nhà ta bị hại, vị công tử này ở đâu?"

Mới vừa nói xong câu đó, Lăng Ba phát hiện nam nhân bên người Không Hầu nhìn lại đây.

Cặp mắt kia, lạnh lẽo, không có chút cảm tình nào, giống như tuyết bên ngoài, nhìn như sạch sẽ thuần trắng, lại không có một tia độ ấm.

Rõ ràng là cái nam nhân thoát nhìn ốm yếu, đáy lòng Lăng Ba lại dâng lên một cỗ hàn ý, khiến tâm tình run rẩy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Hung thủ

Editor: TIEUTUTUANTU

"Tối hôm qua thời điểm sự tình phát sinh, bằng hữu của ta không có ở đây." Không Hầu nhìn ra Hoàn Tông không thích nói chuyện, nên chủ động mở miệng nói, "Cho nên việc này cùng hắn cũng không có can hệ."

Nàng cho rằng Lăng Ba sẽ còn hỏi tiếp, không nghĩ tới đối phương nghe xong nàng giải thích, thế nhưng chỉ là gật gật đầu, liền không hề mở miệng.

Vị Lăng Ba tiên tử tính cách cao ngạo giờ phút này lại dễ nói chuyện như vậy? Không Hầu kinh ngạc nhướng mày, vươn chiếc đũa kẹp lên một viên bánh bao cuối cùng bỏ vào trong chén, vùi đầu ăn.

Vốn dĩ nàng đã ăn no, nhưng là nhìn đến lồng hấp còn dư lại một cái bánh bao, nhìn không được tâm sinh ác cảm, chỉ có thể đem nó đưa vào trong bụng, để nó cùng huynh đệ tỷ muội khác đoàn tụ.

Hoàn Tông lặng lẽ nhìn Không Hầu từ ăn xong, mặc danh có loại thỏa mãn, phảng phất mấy thứ này đều ăn vào trong bụng hắn.

Thấy Hoàn Tông mỉm cười nhìn mình, Không Hầu sờ sờ mặt: "Làm sao vậy?"

Ở trong mắt đối phương, Hoàn Tông thấy được gương mặt tươi cười của chính mình, hắn thu liễm: "Không biết cô nương chuẩn bị đi chỗ nào, nếu là không chê, chúng ta có thể cùng nhau đồng hành."

"Này....." Không Hầu có chút do dự, nàng lần đầu tiên đơn độc ra ngoài du lịch, chính là vì muốn gặp nhiều người, hiểu biết phong tục tập quán các nơi trong thiên hạ, nếu là cùng Hoàn Tông đồng hành, còn tính là đi du lịch đơn độc sao?

"Tại hạ mấy năm nay chỉ thường ở nhà, rất ít ra cửa, đối với bên ngoài rất nhiều điều không quá hiểu biết. Nói là ra ngoài xin thuốc, không bằng nói là ra để giải sầu." Hoàn Tông biểu tình khẩn thiết, "Nếu là tại hạ làm cô nương khó xử, coi như tại hạ không có nói qua."

"Không phiền toái, không phiền toái." Nghe được đối phương rất ít ra cửa, trong đầu Không Hầu, đã có hình ảnh công tử ốm yếu lẻ loi ở trong phòng, không thể đứng gió, không thể phơi nắng, uống thuốc thay cơm ăn, cơ hồ chưa bao giờ có tiếp xúc qua thế giới bên ngoài.

Hào thâm, hào đáng thương.

"Vừa vặn ta cũng là ra ngoài du lịch, cũng không có làm sự tình gì, nếu công tử không chê, vậy liền quấy rầy." Không Hầu không biết Hoàn Tông đến tột cùng là mắc bệnh gì, nhưng là xem bộ dáng sắc mặt tái nhợt, là có thể đoán được bệnh cũng không nhẹ, nói không chừng ngày nào đó liền.....

Chà xát mặt, đem ý tưởng không quá cát lợi trong đầu xóa đi, Không Hầu lập tức đáp ứng. Kỳ thật Hoàn Tông này rất không tồi, lớn lên đẹp, lại không kiêu ngạo, quan trọng nhất hắn còn có cùng sở thích đọc thoại bản *Diệu Bút Khách*, dọc theo đường đi nàng còn có thể cùng Hoàn Tông thảo luận tình tiết cùng nhân vật trong sách *Diệu Bút Khách*. Tưởng tượng như vậy, nàng bắt đầu tràn ngập chờ mong.

"Công tử về sau gọi ta là Không Hầu là được, không cần khách khí như vậy." Không Hầu lấy tay che miệng, nhỏ giọng nói thầm nói, "Cũng không biết khi nào có thể đi, vị Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông này thoát nhìn tính tình không tốt lắm, hung thủ không điều tra, nàng khẳng định sẽ không để chúng ta đi."

"Dựa theo quy củ Tu Chân giới, nơi nào đã xảy ra việc, liền để thành chủ phủ hoặc là tông môn địa phương phụ trách. Chiêu Hàm Tông tuy nói là người bị hại, nhưng cũng nên dựa theo quy củ Tu Chân giới làm việc."

Lâm Học trầm mặc ít lời nhủ mày nói, "Hôm nay người ở đây, chỉ cần có thể chứng minh chính mình trong sạch, dù là thành chủ Khâu Thành cũng không thể mạnh mẽ lưu người lại, vị Lăng Ba tiên tử này phá hư quy củ."

"Tiên sinh, người nói nhỏ chút." Không Hầu bụm mặt, cấp Lâm Học nháy mắt ra dấu, "Hiện tại nàng ta đang nổi nóng, người đừng cùng nàng chấp nhặt."

Nàng cũng cảm thấy Lăng Ba làm việc này không thỏa đáng. Nhưng mặc kệ như thế nào, Chiêu Hàm Tông cùng Vân Hoa Môn quan hệ cũng không tệ lắm, nàng còn không nghĩ mới ra cửa mấy ngày, liền cùng Lăng Ba tiên tử nháo lên, nếu để mọi người trong tông môn biết, sẽ rất xấu hổ.

Lâm Học quay đầu nhìn Hoàn Tông, thấy biểu tình hân bình tĩnh, không có tỏ vẻ gì, liền nói: "Không Hầu cô nương yên tâm, ra bên ngoài chú ý quy củ, việc này Chiêu Hàm Tông làm không phúc hậu, không cần lo lắng đắc tội nàng."

Không Hầu cười gượng, Lâm Học thoát nhìn trung hậu thành thật, bộ dáng trầm mặc ít lời, không nghĩ tới nói chuyện quyết đoán như vậy, xem ra cũng là người đại tông môn.

Lâm Học nói chuyện cũng không nhỏ tiếng, mấy bàn liền nhau cùng bọn họ nghe được rành mạch, lấy tu vi Lăng Ba, tự nhiên cũng nghe thấy lời Lâm Học nói, sắc mặt nàng trở nên thập phần khó coi, nhưng là nhìn Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh, nàng lại không có phát tác.

Nàng từ nhỏ đến lớn được tông môn coi trọng, tuy rằng xem thường tu sĩ bình thường, nhưng là Hoàn Tông thân phận không rõ, hộ vệ bên người hẳn tu vi cao thâm, nói không chừng là vị Nguyên Anh lão tổ, nàng không dám dễ dàng đắc tội.

Hiện tại các đại môn phái ở Tu Chân cùng nhau chia nhau quản lý, đã không giống mấy ngàn năm trước, nói đánh là đánh, nói giết liền giết, nhưng xét đến cùng, vẫn là chú ý cường giả vì tôn. Cho nên Lăng Ba khinh thường tu sĩ trong khách điểm, lại không có trực tiếp cùng Không Hầu trở mặt, cũng không dám cùng Hoàn Tông nháo lên.

Trong lúc nhất thời không khí trở nên có chút xấu hổ, tu sĩ khác ở đây thấy Lăng Ba ẩn nhẫn không phát, trong lòng có tự tin. Vừa rồi Kim Đan tu sĩ Long Hồ Môn cố nén bất mãn mở miệng nói, "Vị đạo hữu này nói có đạo lý, tỷ nữ tiên tử vô tội đột tử, chúng ta thực tiếc hận, cũng hiểu khổ tâm của tiên tử. Nhưng là tại hạ lại có chuyện quan trọng, còn thỉnh tiên tử hiểu cho khó xử của tại hạ."

"Đúng vậy, này qua cả đêm, nói không chừng hung thủ đã sớm trốn chạy. Tỷ nữ quý phái lại không cho hộ vệ thành chủ tới gần thi thể người chết, án này còn tra như thế nào?" Có tu sĩ âm dương quái khí nói, "Ai biết có phải hay không bọn tỷ nữ nổi lên nội chiến, người giết, còn ở trên đầu chúng ta đổ tội."

"Hồ ngôn loạn ngữ." Lăng Ba chụp bàn nói, "Hung thủ ở đêm trăng tròn động thủ giết người, còn đem trái tim người chết đào ra, ta hoài nghi đây là việc làm tà tu, chẳng lẽ sai rồi?"

Nàng nhất phượng đảo qua, ánh mắt trở nên sắc bén, "Cho nên ta mới không thể không hoài nghi, hung thủ liền ẩn nấp bên trong mọi người, cố ý châm ngòi li gián quan hệ, nhân cơ hội tâu thoát."

Không Hầu tán đồng cách nói của Lăng Ba, hung thủ xác thật có khả năng ẩn giấu ở trong mọi người, thậm chí còn cố ý châm ngòi li gián chia rẽ quan hệ các phái. Bất quá Lăng Ba tư thái quá cường ngạnh, đã khiến cho đại đa số tu sĩ ở đây phản cảm, hiện tại nói lời này, chỉ sợ đã không có tác dụng.

Quả nhiên, chúng tu sĩ trên mặt vẫn không vui. Có người đem ánh mắt đầu hướng Không Hầu, hy vọng nàng cùng là đệ tử đại tông môn ra tới nói vài câu. Hoặc là nói, bọn họ càng hy vọng Không Hầu cùng Lăng Ba tiên tử tranh phong, giúp bọn hắn.

Nhưng mà làm cho bọn họ thất vọng chính là, Không Hầu không có đứng ra nói chuyện, khi Lăng Ba tiên tử cùng Không Hầu nói chuyện, cũng cực kỳ khách chế, làm cho tâm tư xem náo nhiệt của bọn họ, không chỗ dùng.

Không có người dẫn đầu đại tông môn, những người khác ồn ào vài câu, cũng không dám nháo đến quá mức, không khí ở trong đại sảnh lại cứng rồi.

Không Hầu ánh mắt quét qua lại trên người mọi người, bởi vì trong đại sảnh không khí quá nghiêm túc, không thích hợp nói nhỏ, mà Hoàn Tông thân thể quá kém, càng không dùng tốt truyền âm thuật, nàng đành phải móc ra một trương giấy, lấy ra bút than viết một câu, đẩy đến trước mặt Hoàn Tông.

【 cảm thấy ai khả nghi nhất? 】

Nhìn tờ giấy trước mặt, lại xem thiếu nữ đầy mặt tò mò, Hoàn Tông cười cười, đuôi tay lấy bút than trong tay Không Hầu, trên giấy viết vài nét bút.

【 có đối tượng hoài nghi? 】

Không Hầu gật đầu, trên giấy viết một cái người hoài nghi.

【 vừa rồi Trúc Cơ tu sĩ kia cố ý gây sự. 】

Hoàn Tông nhìn về sau, cười lắc đầu.

【áo bào tro nam nhân trong một góc kia. 】

Không Hầu giống như tùy ý nhìn thoáng qua, nếu là Hoàn Tông không đề cập tới, nàng căn bản chú ý không đến người này. Bởi vì người này thật sự quá bình thường, diện mạo bình thường, tu vi bình thường, ngay cả ăn mặc cũng bình thường, hần ngồi ở chỗ kia nếu không nói lời nào, cơ hồ làm người rất khó chú ý tới hần. Nếu phải dùng một từ hình dung hần, đó chính là thành thật.

Thoạt nhìn người không có khả năng nhất, có đôi khi lại có khả năng nhất. Không Hầu bưng bình đại ngộ, cảm thấy Hoàn Tông thật sự quá thông minh, tựa như nhân vật chính dưới ngòi bút Diệu Bút Khách thông minh giống nhau.

【 ta cảm thấy công tử hoài nghi rất có đạo lý. 】

Hoàn Tông thấy biểu tình trên mặt Không Hầu đối tới đối lui, cuối cùng lộ ra bộ dáng bưng bình đại ngộ, có chút hoài nghi trong đầu đối phương đến tột cùng suy nghĩ cái gì, mới có thể lộ ra biểu tình sinh động phong phú như thế.

Lâm Học yên lặng nhìn Không Hầu cùng Hoàn Tông đem giấy truyền tới truyền lui, tâm tình có chút phức tạp. Bọn họ cho rằng động tác của mình thực hàm súc sao, ở phía dưới mí mắt mọi người truyền giấy, là sợ người khác không biết bọn họ đang nói thầm?

Không Hầu cùng Hoàn Tông hành động, đã sớm dừng ở trong mắt Lăng Ba, sắc mặt nàng đối tới đối lui, cảm thấy ngực có chút nghẹn, bỗng nhiên có chút mình bạch, khi người sư môn nhắc tới Vân Hoa Môn, biểu tình vì cái gì sẽ trở nên một lời khó nói hết.

Trong lúc không khí càng lúc càng xấu hổ, ngoài cửa đi vào ba người, quản lý Khâu Thành Đồ gia phụ tử, còn có nam tử thanh niên biểu tình ôn trọng khí vũ hiện ngang. Nguyên bản Lăng Ba tiên tử còn ngồi ngay ngắn, thấy nam tử thanh niên tiến vào, vội đứng lên: "Sư huynh, sao huynh lại tới đây?"

Nam tử đi trước mặt đến nàng, biểu tình có chút không vui nói: "Ồ nháo!"

Hần xoay người chấp tay với mọi người nói, "Chư vị đạo hữu, tại hạ là đệ tử Chiêu Hàm Tông Trường Đức, sư muội không hiểu chuyện, khiến mọi người phiền toái."

Trường Đức? Chiêu Hàm Tông chương phái đại đệ tử Trường Đức?

Mọi người kinh hãi, nào dám nhận lễ, vội vàng sôi nổi đáp lễ, miệng xưng không ngại. Hiện tại chương phái đại đệ tử, chính là chương môn tông phái tương lai, ai đắc tội nổi?

Huống chi Trường Đức ngôn ngữ khách khí, đối với bọn họ lại cực kỳ có lễ, bọn họ vốn trong lòng cho dù có giận, lúc này thấy thái độ như thế Trường Đức, cũng đều tan biến.

Lăng Ba cũng có chút sợ hãi chương phái sư huynh, tuy rằng bị hần răn dạy trước mọi người, trong lòng có chút không cao hứng, nhưng trên mặt cũng không dám biểu hiện ra ngoài, ngoan ngoãn đứng ở bên cạnh một câu cũng không dám nhiều lời.

"Vị này chính là cao đồ Vong Thông phong chủ Không Hầu tiên tử, bởi vì việc nhỏ của bỉ phái làm trì hoãn hành trình của tiên tử, thỉnh tiên tử thứ lỗi."

Trường Đức đi đến trước mặt Không Hầu xin lỗi, "Tiên tử nếu có yêu cầu gì, thỉnh cứ việc mở miệng."

"Đạo hữu không cần khách khí, tỷ nữ quý phái vô cố bỏ mình, Lăng Ba tiên tử khổ sở trong lòng, chính là việc thương tình."

Không Hầu đứng dậy đáp lễ, "Đạo hữu không cần đem việc này để ở trong lòng."

Trường Đức tướng mạo tuấn tú, dáng người cân xứng, ở toàn bộ Tu Chân giới cũng được xưng là thiên kiều chi tử. Người như vậy giọng điệu thành khẩn, thực dễ dàng làm nhân tâm sinh hảo cảm. Không Hầu nghĩ, cũng chỉ có người như vậy, mới xứng làm chương phái đệ tử, tông chủ tương lai.

Trường Đức đã sớm nghe qua danh Không Hầu, cũng biết nàng là kỳ tài tu luyện. Nhưng là hần không nghĩ tới, đối phương lại là thiếu nữ yêu kiều như thế, một đôi mắt như đang cười, cười lộ lên giống như là hoa tươi nở rộ, thập phần thảo hỉ.

Khi biết được, khách điểm xảy ra việc còn có thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn trợ, Trường Đức liền lo lắng sư muội đắc tội người ta, làm hỏng tình nghĩa hai phái.

Hiện tại nhìn thấy Không Hầu, hần trộm thở ra nhẹ nhàng, may mắn đối phương không phải người không nói lý.

Thời điểm vào cửa, Trường Đức liền chú ý tới Hoàn Tông, đối phương thoạt nhìn như là công tử ốm yếu không có tu vi, nhưng là áo gấm trên người lại là phòng ngự pháp bảo quý nhất Ngự Tiêu Môn, hộ vệ bên người hần là Nguyên Anh lão tổ, nam nhân như vậy không thể xem nhẹ. Tuy không rõ ràng thân phận đối phương lắm, Trường Đức vẫn là nghiêm túc hướng đối phương tạ lỗi.

Đối phương đại khái là tính cách trầm mặc, khách khí hai câu liền không hề mở miệng. Trường Đức cũng không bắt buộc, lại lần nữa nói: "Không dám trì hoãn thời gian của mọi người, người đã chứng minh trong sạch, tùy thời có thể rời đi."

"Sư huynh....." Lăng Ba nghe được lời này, có chút không cao hứng, nàng tốn công sức giữ người lại, sư huynh nói cho đi là đi.

Trưởng Đức không để ý đến nàng, cũng không có thay đổi quyết định. Lăng Ba tức giận đến dậm chân, ngồi xuống, không nói gì.

Mọi người thấy Trưởng Đức không nói dối, vội vàng đứng dậy cáo từ, liền sợ bọn họ lại thay đổi chủ ý, không cho bọn họ đi.

Người trong đại sảnh thực mau đi một nửa, nguyên bản người không vội đi, cũng nổi lên tâm tư rời đi.

"Chờ một chút." Không Hầu lên tiếng, phi kiếm trong tay như tia chớp bay ra, chỉ vào áo bào tro nam nhân chuẩn bị rời đi, "Những người khác có thể đi, người lại không thể."

Đỗ Kinh đứng ở trong một góc không dám nói lời nào, thấy Không Hầu lên tiếng, vội phân phó hộ vệ: "Ngăn hấn lại, ngăn hấn lại."

Áo bào tro nam nhân thấy hộ vệ ngăn cản đường hấn đi, trên mặt liền lộ ra khó xử cùng ủy khuất, hấn có chút co rúm xoay người nhìn Không Hầu: "Không biết tiên tử là ý gì?"

"Người vô tội có thể đi, hung thủ đương nhiên không thể rời đi." Không Hầu đứng lên, phi kiếm bị nàng không chế tản mát ra hàn khí lạnh thấu xương, mây sợi tóc trên đầu áo bào tro nam nhân đứt vài sợi.

Lâm Học kinh ngạc mà nhìn Không Hầu, công tử nói người này là hung thủ, nàng liền tin? Vạn nhất tính sai, nàng sẽ không sợ mất mặt, cũng không biết nên nói nàng đầu óc đơn giản, hay là nên nói nàng quá dễ dàng tin tưởng người.

Trưởng Đức nghe Không Hầu nói như vậy, sắc mặt tức khắc thay đổi, lợi kiếm trong tay ra khỏi vỏ, ngăn cản đường đi áo bào tro nam nhân. Áo bào tro nam nhân thân hình giật giật, vốn dĩ muốn thừa dịp mọi người không có phản ứng kịp mà đào tẩu, kết quả hấn mới vừa nổi lên ý niệm này, cả người liền không chịu nổi chế bay trở về.

Lâm Học cũng không quay đầu lại nói: "Đạo hữu hà tất đi vội vã, không bằng sớm chút nói rõ ràng."

Mọi người nhìn Lâm Học, trong mắt che dấu không được kinh hãi. Cái áo bào tro nam nhân này lúc chuẩn bị thoát đi, trên người tiết lộ uy áp ít nhất là Kim Đan hậu kỳ tu vi, hộ vệ này thế nhưng liền mất cũng không nháy, phát tay liền đem người quăng trở về, đây là kiểu tu vi cao thâm gì?

Có thể có hộ vệ như vậy, nam nhân ốm yếu tuấn mỹ này, đến tột cùng là thân phận gì?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: Vấn đề nhỏ

Editor: TIEUTUTUANTU

Một ít người chuẩn bị rời đi, nhìn thấy tư thế này, đều bước chân chậm lại. Sự tình nháo thành như vậy, mọi người cũng rất muốn biết, hung phạm đến tột cùng là ai, dám động trên đầu Thái Tuế, xúc phạm người có quyền thế.

Nhìn nam nhân áo bào tro bị Lâm Học dùng thuật pháp trói buộc, bọn họ trong lòng có chút nghi ngờ, trong ấn tượng người nam nhân này cũng không nói chuyện nhiều, vừa rồi có tu sĩ bị Lăng Ba tiên tử đã thương, người nam nhân này sợ đến mặt mày xám tro. Nam nhân thoát nhìn có chút yếu đuối như vậy, sao có thể là hung thủ moi tìm người?

Không phải là nghĩ sai rồi đi?

Mọi người trong lòng có suy đoán, nhưng là trước mặt Không Hầu, lại không đem loại suy nghĩ này nói ra, mặt mũi Vân Hoa Môn vẫn là phải cho. Hơn nữa vị Không Hầu tiên tử này lớn lên xinh đẹp, cười lộ lên càng làm người khác liến tếu, nam tu sĩ ở đây đều không muốn làm mất mặt mũi Không Hầu, nữ tu sĩ thì cũng ôm tâm tình chỉ xem náo nhiệt, không mở miệng xen vào thị phi.

"Người, các người là có ý tứ gì?" Nam nhân áo bào tro ngã trên mặt đất, không có phản nộ, cũng không có oán giận, ngược lại kinh hoàng lại bất lực mà nhìn Không Hầu, liên tục xua tay, lắp bắp nói, "Tiên tử, ngài hiểu lầm, ta làm sao dám đối với tỷ nữ Chiêu Hàm Tông làm ra ác sự bức này?"

Uất ức, nhất gan, tướng mạo bình thường, đây thấy thế nào đều không giống như nam nhân có thể làm ra đại sự.

"Loại biểu tình vô tội đáng thương này, nữ tử làm sẽ nhu nhược động lòng người, người tới làm liền mê hoặc không được ta." Không Hầu không màng đến những ánh mắt nghi hoặc đang nhìn về mình.

Đi quanh nam nhân áo bào tro dạo qua một vòng, "Người nguy trang thật sự rất tốt, nếu ta không phải vẫn luôn trộm quan sát đến người, thì cũng sẽ tin

tưởng người là vô tội."

Sau khi Hoàn Tông nói áo bào tro này khả nghi nhất, Không Hầu liền vẫn luôn quan sát các loại động tác nhỏ của hắn, cẩn thận quan sát, liền phát hiện Hoàn Tông hoài nghi không có sai, nam nhân áo bào tro có chín phần mười là hung thủ.

Lúc Lăng Ba cùng chư vị tu sĩ ở đây náo loạn, trong mắt người nam nhân này có đắc ý, có trào phúng, thậm chí đến tay bụng trà đều có chút phát run. Hắn là hung thủ cười nhạo mọi người là ngốc tử, hẳn vì chính mình có thể lừa gạt mọi người mà đắc ý dào dạt.

Sau khi chương phái đại đệ tử Chiêu Hàm Tông Trường Đức xuất hiện, hắn biểu tình thu liễm rất nhiều. Nhìn thấy Trường Đức dăm ba câu, liền hóa giải mâu thuẫn, nam nhân "Thành thật" liền lộ ra cảm xúc không cam lòng cùng phẫn nộ, chỉ là loại cảm xúc này hẳn che dấu rất khá, cơ hồ không người có thể phát hiện.

Nhưng cũng chỉ là cơ hồ, hắn không có giấu diếm được Không Hầu vẫn luôn quan sát hắn. Sau khi Trường Đức nói, tu sĩ rửa sạch嫌疑 có thể rời đi, Không Hầu liền chú ý biểu tình nam nhân áo bào tro lúc chuẩn bị vượt qua ngạch cửa khách điểm, đó là tự đắc.

Chính là loại tự đắc làm chuyện xấu lại có thể quang minh chính đại mà rời đi.

Không Hầu đem mấy điều quan sát được này nói ra, nam nhân áo bào tro nói: "Cái gì ánh mắt đắc ý, tiên tử vì sao phải oan uổng ta?"

"Đúng vậy, chúng ta không thù không oán, ta oan uổng người làm gì?" Không Hầu hỏi lại.

"Không Hầu tiên tử chính là đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, khẳng định sẽ không oan uổng người."

Một vị nữ tu nói, "Ta cũng cảm thấy người này có chút khả nghi, từ tối hôm qua cho tới hôm nay, hắn vẫn luôn ở trong góc không nói lời nào, ai biết có phải hay không chột dạ, nên không dám nói lời nào."

Bên đại hán người nàng gật đầu: "Đạo hữu nói có lý, người này ở phòng bìa lầu dưới, nửa đêm có ra ngoài cũng không ai phát hiện."

Mọi người mồm năm miệng mười thảo luận, mỗi câu nói đều là định tội áo bào tro nam nhân. Hung thủ nếu không phải áo bào tro nam nhân, chẳng lẽ còn có thể là bọn họ? Đặc biệt là những tu sĩ嫌疑, còn chưa thể rời đi, phản ứng cường liệt nhất, hận không thể đem áo bào tro nam nhân ấn trên mặt đất, đến khi hắn thừa nhận chính mình là hung thủ mới thôi.

"Các người ý mình là đệ tử tông môn, liền khi dễ tán tu chúng ta như thế sao?" Áo bào tro nam nhân một câu liền đem mâu thuẫn kéo đến tán tu cùng tông môn, hẳn quát, "Không có bằng chứng, các người dựa vào cái gì oan uổng ta?"

"Oan uổng người?!" Lăng Ba tính tình không tốt cười lạnh nói, "Hôm nay liền đem người giết tại đây, cũng không tính là gì?"

Nghe được lời này, Không Hầu nhìn không được xoa trán, Chiêu Hàm Tông vị Lăng Ba đạo hữu này tính tình quá lợi hại, lời này truyền ra, cũng không sợ kéo không biết bao nhiêu cừu hận đến cho Chiêu Hàm Tông? Bất quá áo bào tro tu sĩ này thật đúng là không phải thứ tốt, một câu nói lại có thể dẫn đến phong ba như vậy.

"Đạo hữu lời này thật là buồn cười, tán tu Lăng Ưu giới ta tự tại phong lưu, làm sao có thể hại người đoạt mạng, lại moi tim hút máu." Không Hầu hỏi lại, "Người đã sai, thế nhưng lại kéo theo toàn tán tu xuống nước, đây là đạo lý gì?"

Trình độ thâm ngộ lý gián này, thật sự không tính là cao minh. Tên tán tu này nên xem thêm nhiều thủ đoạn thâm ngộ lý gián hãm hại lẫn nhau để mở rộng tầm mắt, gia tăng trình độ.

"Không Hầu tiên tử nói rất đúng." Một vị tán tu nói, "Tán tu chúng ta từ trước đến nay chú ý tự tại tùy tâm, cũng chú ý nhân nghĩa đức hậu, loại như người cũng muốn đại biểu cho chúng ta?"

Tán tu xác thật không bằng thế lực đệ tử tông phái cường đại, tài nguyên tu luyện so ra cũng kém tông môn đệ tử, nhưng là bọn họ cũng không cần giống như đệ tử tông môn, phải tuân thủ các loại quy củ tông môn.

Ai không thích được khích lệ khen ngợi, Không Hầu thân là đệ tử thân truyền của một trong mười đại tông môn nói tán tu bọn họ tự tại phong lưu, các tán tu nghe được tâm tình vui sướng, tự nhiên cũng không muốn nhận áo bào tro nam nhân thuộc nhóm tán tu bọn họ.

Trường Đức nhìn Không Hầu mỉm cười, thờ dài trong lòng một tiếng. Luận thiên phú, Lăng Ba cũng không kém Không Hầu cái gì, nhưng nếu bàn về tâm tính cùng tu dưỡng, Lăng Ba chỉ sợ so không tới. Tu Chân giới xưa nay không thiếu tu sĩ thiên tư xuất chúng, sau lại bởi vì tâm cảnh không xong mà ngã xuống, hắn không muốn Lăng Ba sau này cũng như vậy.

Áo bào tro thấy tất cả mọi người chỉ trích hắn, thì im hơi lặng tiếng, lúc mọi người đều cho rằng hắn đã nhận mệnh, thì bỗng nhiên bóng dáng hắn chột lóe, sát khí trên người cùng huyết khí bạo trướng, chớp mắt tốc độ khinh người lao vào Không Hầu, chương lực nhắm ngực nàng.

Hắn muốn moi trái tim Không Hầu.

Trường Đức kinh hãi, nếu để Không Hầu chết trước mặt hắn, lấy tính cách Vân Hoa Môn, thù này liền một nửa phải tính đến trên đầu hắn. Chính là động tác áo bào tro nam nhân thoát nhìn thập phần uất ức quá nhanh, đến mức hắn không kịp phản ứng.

Tên này căn bản không phải là tu sĩ bình thường, tu vi hẳn ít nhất là Nguyên Anh kỳ! Lúc trước là cố ý phong ấn tu vi, để mê hoặc bọn họ.

Nhưng mà áo bào tro nam nhân không có cơ hội tới gần Không Hầu, hẳn đã bị người khác ngăn cản, ngăn lại hẳn chính là Hoàn Tông.

Không có người thấy rõ Hoàn Tông ra tay như thế nào, bọn họ chỉ thấy một đạo quang ảnh, thì Không Hầu đã được Hoàn Tông bảo hộ ở phía sau, mà áo bào tro nam nhân bị Lâm Hộc một chương đánh nằm rạp trên mặt đất, Nguyên Anh tu sĩ kia liền như thế mà bị hủy hết tu vi.

"Không Hầu tiên tử, không sao chứ?" Trường Đức không rảnh xem áo bào tro nam nhân ngã hộc máu trên mặt đất, lác mình đi đến trước mặt Không Hầu, dò hỏi thân thể của nàng.

"Ta không có việc gì." Không Hầu từ phía sau Hoàn Tông vươn đầu ra, "Đa tạ Trường Đức đạo hữu quan tâm."

"Không có việc gì là tốt rồi." Trường Đức nhẹ nhàng thở ra, chỉ cần Không Hầu không có việc gì, hẳn liền không cần lo lắng Văn Hoa Môn tới tìm phiền toái.

Hoàn Tông dùng khăn che miệng lại ho nặng nề, gương mặt tái nhợt nháy mắt nổi lên bệnh trạng ửng hồng, nếu không phải một cái tay đang vịn bàn, hẳn cơ hồ không thể tiếp tục đứng thẳng.

Không Hầu vội đỡ hẳn ngồi xuống, không chút nghĩ ngợi liền để hai ngón tay trên mạch môn Hoàn Tông, đem linh khí truyền cho Hoàn Tông.

"Không Hầu cô nương, không cần lãng phí linh khí, ta đây là bệnh cũ." Hoàn Tông ngừng ho khan, thanh âm có chút khàn khàn, "Nghỉ ngơi một lát liền hảo."

Ứng hồng trên mặt hẳn lui đi rất mau, chỉ để lại tái nhợt, phảng phất màu đỏ trên môi đều cũng biến mất theo, mặt tuấn mỹ trắng đến gần như trong suốt.

"Từ lúc ngăn người này đi lại, ta đã dùng phòng ngự chủ của chương môn sư thúc, nếu hẳn tấn công ta sẽ bị phản phệ."

Không Hầu ở thu nạp giới tìm kiếm một hồi, tìm ra một viên Bổ Khí Đan để vào lòng bàn tay Hoàn Tông, "Công tử đừng lấy thân thể của mình nói giỡn."

Thời điểm hẳn ho không ngừng, Không Hầu thật lo lắng nếu không thờ kịp thì sẽ liền đứt hơi bỏ mạng. Nam nhân đẹp như vậy, còn cùng nàng giống nhau thích đọc sách của Diệu Bút Khách, quan trọng nhất chính là ở thời khắc nguy hiểm, có thể vì giúp bằng hữu không tiếc cả mạng sống, người như vậy, nàng hy vọng hẳn có thể sống được lâu một chút.

"Xin lỗi, là ta không có nghĩ chu toàn." Hoàn Tông nuốt xuống đan dược Không Hầu cho hẳn, cũng không hỏi nàng đưa cho mình là thứ gì.

"Công tử xin lỗi cái gì, lo lắng ta thì có gì sai?" Không Hầu trừng lớn đôi mắt, cảm thấy Hoàn Tông có điểm ngốc, may mắn nàng đã đáp ứng đồng hành cùng hẳn rồi, bằng không khẳng định sẽ bị người khác lừa bán.

"Ý ta là công tử phải biết coi trọng thân thể."

Không Hầu thở dài, "Thế giới bên ngoài thực hung hiểm, huynh chính là còn thiếu tâm cơ. Đọc qua sách Diệu Bút Khách không phải đã nói, nữ tử xin đẹp thì thường mang mạng yêu cơ, còn hài tử khả ái lại có thể là tà vật gian xảo sao?"

Hoàn Tông nhìn về mặt Không Hầu trước mắt tựa hồ muốn nói "Thật không có biện pháp với người", cong cong khóe môi: "Ân."

"Đừng chỉ biết nói ân, phải nhớ kỹ trong lòng." Thấy Hoàn Tông rũ đầu, lông mi thật dài run a run, Không Hầu cũng không nỡ trách mắng, thở dài, quay đầu nói với Trường Đức ở bên cạnh: "Đạo hữu, nếu sự tình đã điều tra rõ, hung thủ liền giao cho các người xử trí."

"Đa tạ Không Hầu tiên tử, đa tạ vị công tử này." Trường Đức không rõ ràng lắm thân phận Hoàn Tông, nhưng tốc độ đối phương nhanh đến như vậy, có thể thấy được tu vi không thấp, chỉ là thân thể thoát nhìn không tốt lắm, hơi thở trên người cũng thực mỏng manh, không biết có phải do nguyên thần có tổn hại hay không.

"Không cần khách khí." Hoàn Tông biểu tình có chút sơ đạm, tựa hồ không thích cùng người ngoài nhiều lời, "Tà ma ngoại đạo, ai cũng có thể giết chết."

"Không biết cao danh quý tánh công tử? Nếu là công tử không chê, tại hạ muốn thỉnh công tử cùng Không Hầu tiên tử dùng bữa." Trường Đức cũng không để ý thái độ Hoàn Tông đạm mạc, hẳn cố ý cùng hai người giao hảo, thể hiện thái độ thập phần hòa nhã.

Hoàn Tông không trực tiếp cự tuyệt hoặc là đáp ứng, mà ánh mắt đầu hướng về phía Không Hầu dò hỏi.

Không Hầu không muốn làm mất mặt Trường Đức, nhưng nàng lo lắng cho thân thể Hoàn Tông, vẫn là mở miệng uyển chuyển từ chối. Lý do đêm qua thiếu nghỉ ngơi, nên nàng còn mệt mỏi, không muốn làm ảnh hưởng tới hứng thú của mọi người.

"Một khi đã như vậy, tiên tử cùng công tử trước nghỉ ngơi một đêm. Tại hạ ngày mai ở Trích Tinh Lâu mở tiệc, thỉnh nhị vị cùng chư vị đạo hữu uống mấy ly rượu đậm."

Trường Đức biết Lăng Ba hành sự xúc động, đặc tội không ít người, muốn mượn mở tiệc, xóa đi bất mãn trong lòng mọi người.

Ở đây trừ bỏ người thật sự không thể lưu lại, người còn lại đều vui vẻ đáp ứng. Ngày thường cơ hội bọn họ nói chuyện cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông còn

không có, lần này có thể tham gia yến hội Trường Đức đãi, cũng đủ khiến họ nở mày nở mặt mấy mươi năm.

Chương phái đệ tử đại tông môn đúng là không giống người thường, không chỉ có tu vi cao, khí độ bất phàm, nói chuyện làm việc cũng làm nhân tâm thoải mái.

Thấy Trường Đức mời đến mức này, Không Hầu không thể lại cự tuyệt, đành phải đáp ứng.

"Như vậy tại hạ ngày mai ở Trích Tinh Lâu xin đợi chờ vị." Trường Đức xử lý tốt hết thấy, liền cùng Lăng Ba đem áo bào tro tu sĩ đều đi, hẩn sợ để Lăng Ba lưu lại thêm, lại sẽ tạo thêm một đồng sự tình tới.

Chờ người Chiêu Hàm Tông đi rồi, Đỗ Kinh lấp bắp tiến đến trước mặt Không Hầu, cười nói: "Sự thúc tở, tiểu bối vô tri, lúc trước có đắc tội, thỉnh sự thúc tở không cần để ý. Người coi như con là tiểu cầu, ánh mắt không tốt, ngày sau con sẽ tuyệt đối không làm ra loại sự tình này nữa."

"Người muốn làm cầu, ta còn không muốn nhận tiểu cầu là tôn từ đâu." Không Hầu chỉ chỉ bên cạnh, "Ngồi xuống nói."

"Đa tạ sự thúc tở." Đỗ Kinh chân chó ngồi xuống, còn không quên nhìn Hoàn Tông lấy lòng cười mấy lần.

Hoàn Tông cúi đầu rót trà, không quấy "Tổ tôn" bọn họ nói chuyện.

"Người có phải hay không đoán được đêm qua sẽ xảy ra chuyện?" Không Hầu gọn gàng dứt khoát nói, "Đêm qua phụ tử các người đem hộ vệ tới nhanh như vậy, là sớm có chuẩn bị?"

"Sự thúc tở, con chỉ là một cái phá gia ăn chơi trác táng làm sao biết nhiều như vậy?" Đỗ Kinh gãi mặt cười.

"Thật sự?" Không Hầu nhướn mày.

"Thật, thật sự." Đỗ Kinh có chút không đủ tự tin, "Loại sự tình này không có bằng chứng, ai có thể xác định là thật là giả?"

Việc này truyền ra, sẽ nháo đến toàn bộ Khâu Thành nhân tâm hoảng sợ, nhưng nếu là coi như cái gì đều không có phát sinh, hẩn lại lo lắng thật sự có tà tu tác loạn, làm cho càng nhiều người bỏ mạng. Cho nên ngày hôm qua hẩn an bài người bảo hộ ở các khách điểm, khách điểm duy nhất không có an bài người, chỉ có một chỗ này.

Lúc ấy hẩn nghĩ khách điểm này có người Chiêu Hàm Tông, tà tu lá gan lớn, cũng không dám ở chỗ này động thủ, nào biết nhân gia lá gan chính là lớn như vậy, còn chọn người Chiêu Hàm Tông động thủ, điểm này hẩn thật sự không ngờ tới.

Sớm biết rằng sự tình sẽ phát triển trở thành như vậy, ngày hôm qua hẩn nên lưu lại, nói không chừng tỷ nữ kia sẽ không chết.

Không Hầu minh bạch lời hẩn nói, gật gật đầu không nói gì. Nguyên lai thế giới bên ngoài phức tạp như vậy, mạng người tựa hồ cũng không quá đáng giá, nói chết thì chết, đến di ngôn cũng không kịp nói một câu.

Thấy sắc mặt nàng không tốt lắm, Đỗ Kinh cho rằng nàng còn so đo việc ngày hôm qua, cũng không dám chường mắt ở tại chỗ này thêm, tìm lấy có té ngã lộn nhào chạy đi, trước khi rời đi còn thực ân cần giúp Không Hầu cùng Hoàn Tông lo liệu bữa trưa cùng bữa tối.

"Hoàn Tông công tử, muốn về phòng nghỉ ngơi thêm không?" Không Hầu thấy sắc mặt Hoàn Tông tái nhợt không có chuyển biến tốt đẹp, có chút lo lắng.

"Yên tâm đi, ta không có việc gì." Hoàn Tông buông cái ly, cười cười với Không Hầu, "Nếu cô nương muốn ta cùng Lâm Học gọi tên, thì cũng đừng nên gọi ta là công tử nữa, gọi Hoàn Tông là được rồi."

"Kỳ thật ta cũng cảm thấy khó kêu." Không Hầu sờ sờ bình trà, hướng tiểu nhị vẫy vẫy tay, "Đổi một bình trà nóng." Nàng lấy đi ly trà của Hoàn Tông, "Thân thể huynh không tốt, không thể uống trà lạnh."

Hoàn Tông cười cười, tùy ý cho Không Hầu an bài.

"Không Hầu tiên tử, đa tạ hỗ trợ bắt hung thủ, giúp chúng ta lấy lại trong sạch." Mấy tu sĩ đi tới, hướng Không Hầu nói lời cảm tạ.

Bọn họ là những người đêm qua vô pháp rửa sạch hiềm nghi. Bởi vì không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, vẫn luôn nén giận, nếu không phải Không Hầu phát hiện áo bào tro nam nhân không đúng, bọn họ cũng không biết nên như thế nào chứng minh chính mình trong sạch.

"Trên thực tế là vị bằng hữu này nhắc nhở ta, ta mới biết được người nọ không thích hợp."

Không Hầu chỉ chỉ Hoàn Tông, "Cho nên các người nên tạ huynh ấy, không phải cảm tạ ta."

Mọi người tới hướng Không Hầu nói lời cảm tạ, một nửa là bởi vì thiệt tình cảm tạ, một nửa là bởi vì muốn ở trước mặt Không Hầu bắt chuyện giao hảo, hiện tại nghe Không Hầu nói như vậy, liền hướng Hoàn Tông nói lời cảm tạ.

"Không cần khách khí." Hoàn Tông sắc mặt nhàn nhạt, mọi người nói nói mấy câu về sau, liền không nói nổi nữa, đành phải từng người tản ra.

Chờ những người này đều rời đi, Không Hầu mới nhỏ giọng hỏi: "Hoàn Tông, huynh làm sao biết tên đó không thích hợp?"

Hoàn Tông duỗi tay cầm lấy chén trà, che khuất miệng mình: "Chính là phát hiện cảm xúc hần có chút không thích hợp, như là đang xem chuyện náo nhiệt."

Biểu tình che dấu khá tốt, nhưng huyết khí trên người lại không cách nào hoàn toàn che dấu. Huống chi vô duyên vô cớ, hà tất che dấu tu vi.

"Hơn nữa trong sách Diệu Bút Khách cũng có loại tình tiết này, người nhìn như không có khả năng, lại là người có khả năng nhất." Hoàn Tông nhấp trà, "May mắn ta không có đoán sai, bằng không sẽ mang đến phiền toái cho cô nương."

"Diệu Bút Khách có viết sao?" Không Hầu kinh ngạc, "Là quyển nào?"

"Chính là Tu Tiên Ký Dạ Túc Hồ Sơn."

"A, sách kia a." Không Hầu cảm xúc nháy mắt trở nên chùng xuống, xụ mặt nói, "Lúc trước ta cũng có mua, chính là không có cơ hội xem. Lúc vừa mua trở về, nửa đường gặp gỡ một vị sư thúc khác tông phái, phát hiện ta đang xem thoại bản, nên liền đem thoại bản thu đi rồi."

Mới vừa nói xong, nàng nghe được Hoàn Tông lại ho khan, vội đứng dậy vỗ vỗ: "Chờ ngày mai tham gia yến hội của Trường Đức xong, chúng ta liền đi Thủy Nguyệt Môn."

"Không vội." Hoàn Tông dùng khăn tay xoa xoa khóe miệng, "Ta lần này ra ngoài, chủ yếu là vì giải sầu, nếu là vội vàng đi Thủy Nguyệt Môn, ngược lại lẫn lộn đầu đuôi. Thân thể ta vốn là đã như vậy, liền tính dùng được cũng chỉ là bổ sung nguyên khí, bệnh trạng cũng vô pháp thuyên giảm."

"Tại sao lại như vậy?" Không Hầu chau mày, "Không có phương pháp trị liệu sao?"

Hoàn Tông cúi đầu nhìn chén trà trong tay, nước trà toát ra nhiệt khí, xông vào trong mắt hần. Hần chớp chớp mắt, giọng điệu nhàn nhạt: "Tùy duyên đi."

Thấy hần như vậy, Không Hầu cẩn cẩn khước môi, không biết nên nói gì. Thời điểm ăn cơm trưa, Hoàn Tông như cũ chỉ dùng mấy đĩa, Không Hầu đưa cho hần một lọ Bổ Khí Đan, để cho hần về phòng nghỉ ngơi.

Ở trên giường đã tọa một hồi, Không Hầu nghe được tiếng gõ cửa. Mở cửa, đứng ở ngoài cửa chính là Lâm Hộc, trong tay hần còn cầm một quyển thoại bản.

"Không Hầu cô nương, đây là công tử nhà ta bảo ta giao cho cô." Thời điểm Lâm Hộc không nói lời nào, thì như là cục đá không có cảm tình, lúc mở miệng nói chuyện lại giống một đầu gỗ.

Không Hầu tiếp nhận thoại bản, tức khắc cao hứng nói: "Đa tạ Hoàn Tông tặng thư, trọn bộ Tu Tiên Ký, ta chỉ thiếu một quyển sách này."

Nàng thật cẩn thận đem thoại bản bỏ vào thu nạp giới, từ lần đó đem sách nhét ở trong tay áo bị Tùng Hà phong chủ phát hiện, về sau nàng đã không bao giờ đem sách cất trong tay áo nữa, "Thân thể Hoàn Tông thế nào, đã đỡ hơn chưa?"

Lâm Hộc mặt vô biểu tình lắc đầu: "Công tử là bệnh cũ, không có gì trở ngại. Công tử còn nói, buổi chiều dùng bữa, cô nương gọi ngài ấy một tiếng, công tử đi cùng cô."

"Hảo." Không Hầu liên tục gật đầu, đối với bạn tốt khảng khái tặng sách, Không Hầu là hảo cảm mười phần, đừng nói là kêu nàng cùng hần đi ăn cơm, dù là nói nàng giúp hần đưa cơm, nàng cũng không có nửa điểm ý kiến.

Lâm Hộc trở lại phòng Hoàn Tông, thấy công tử còn đã tọa, an tĩnh ngồi ở một bên, không muốn quấy rầy. Nào biết hần mới vừa ngồi xếp bằng xuống, Hoàn Tông liền mở mắt, "Đã đưa sách xong?"

Lâm Hộc gật đầu, thấy Hoàn Tông còn nhìn chằm chằm mình, hần đành phải bổ sung một câu: "Không Hầu cô nương thực thích quyển sách công tử đưa nàng."

"Àn." Hoàn Tông nhắm mắt lại, cả người như là con rối ngọc, hoàn mĩ tinh xảo lại không có chút linh động.

Một canh giờ sau, Không Hầu gõ cửa phòng Hoàn Tông, mở cửa chính là Lâm Hộc. Không Hầu thấy Hoàn Tông còn đã tọa, nàng liền chuẩn bị rời đi, nàng làm động tác không cần quấy rầy Hoàn Tông với Lâm Hộc, Lâm Hộc chất phác gật đầu.

"Là Không Hầu tới sao?" Hoàn Tông vào giờ phút này mở mắt ra, đứng dậy đi đến trước mặt Không Hầu, "Đến thời gian dùng cơm chiều?"

Không Hầu gật đầu: "Ta quấy rầy đến huynh?"

"Không có." Hoàn Tông tùy ý nói, "Ta đang nghĩ khi nào thì cô nương tới, không ngờ người đã đến rồi."

"Vây là tốt rồi." Không Hầu cười cười, "Tu sĩ Trúc Cơ trở lên thì thường không có thói quen dùng bữa." Nàng hôm nay liền phát hiện, thật nhiều tu sĩ cũng không thích dùng cơm.

Cùng những người này so, Văn Hoa Môn bọn họ ở phương diện thức ăn, liền chú ý hơn nhiều. Cũng may Hoàn Tông tuy rằng mỗi bữa cơm đều dùng ít

vô cùng, nhưng vẫn là sẽ ăn vài đĩa, khiến nàng không cần đơn độc một người ăn cơm, bên cạnh còn có không ít người trộm nhìn hân.

"Có thể hưởng thụ mỹ vị, cũng là một loại thể nghiệm tu hành, không có gì không tốt."

Hoàn Tông đi theo phía sau Không Hầu, nhìn bóng dáng thiếu nữ tươi sáng, mặt đậm mặc tựa hồ cũng bị lây một tia không khí sôi động.

"Huynh nói ăn cũng là tu hành sao?" Không Hầu nhảy xuống bậc thang cuối cùng, mái tóc tung bay.

Hoàn Tông nhìn động tác nàng hơi có chút trẻ con, nhìn không được cười cười.

"Đúng rồi, còn không biết huynh là đệ tử tông môn, hay là tán tu?" Không Hầu xoay người nhìn Hoàn Tông, trong mắt là đơn thuần nghi hoặc.

Hoàn Tông nao nao: "Ta là..... đệ tử Lưu Quang Tông, bất quá bởi vì thân thể không tốt lắm, cũng không thường cùng người ngoài tiếp xúc."

"Lưu Quang Tông?" Không Hầu trừng lớn đôi mắt, lắc mình tới gần Hoàn Tông, nhỏ giọng nói, "Huynh thật là đệ tử Lưu Quang Tông?"

Nhìn đến trong mắt nàng tò mò cùng hưng phấn, Hoàn Tông mí mắt hơi hơi rũ xuống: "Àn."

"Ta hỏi huynh một cái nhỏ nhỏ vấn đề nga, huynh tuyệt đối đừng nói ra ngoài."

Không Hầu âm lượng trở nên càng thấp, "Trong tông môn các huynh, cái kia Trọng Tỉ chân nhân, thật sự thân cao chín thước, hai mắt như điện sao?"

"Àn?"

Trong nháy mắt, Hoàn Tông biểu tình có chút mờ mịt.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 31: Lễ vật

Editor: TIEUTUTUANTU

Thấy Hoàn Tông bộ dáng phản ứng không kịp, Không Hầu nháy mắt phản ứng lại, Hoàn Tông thân thể không tốt, ngày thường cùng đệ tử tông môn khả năng lui tới sẽ không quá nhiều, nàng chỉ đơn giản hỏi vài câu như vậy, có khả năng đối phương còn không biết nàng nói chính là ai.

"Chính là vị ba trăm tuổi đã là Phân Thần kỳ tu vi kia, một kiếm có thể đẩy sơn đảo hải, Trọng Tỉ chân nhân." Không Hầu chớp mắt trông mong nhìn Hoàn Tông, "Huynh đối với hắn có ấn tượng sao?"

"Hắn..... Có chỗ nào không đúng sao?" Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi xuống bàn bên cạnh, Lâm Học trầm mặc không nói, rót hai ly trà cho bọn họ.

"Hắn thân cao chín thước, cử động phù có phải hay không rất cao?" Không Hầu cầm chén trà, giọng điệu mang theo vài phần tìm kiếm cái lạ, "Ta còn chưa từng gặp qua người cao như vậy, nên có một chút tò mò."

"Thân cao chín thước, hai mắt như điện....." Hoàn Tông nhìn Không Hầu, đuôi lông mày hơi nhíu, cả người đều nhiễm một tia u buồn, "Là ai nói với muội, hắn lớn lên như vậy?"

"Bên ngoài đều nói như vậy, nghe nói vị Trọng Tỉ chân nhân này khí thế như hồng, địch nhân đứng ở hắn trước mặt, còn không có động thủ cũng đã bị hắn dọa sợ tới mức thối lui....." Không Hầu cảm thấy dùng từ này có chút không văn nhã, vì thế thay đổi cách nói, "Bị dọa đến chân nhũn ra, là tu sĩ Tu Chân giới gần ngàn năm mới có một. Ung Thành có thoại bản chuyên môn viết về Trọng Tỉ chân nhân, bán đặc biệt chạy."

"Còn viết gì nữa?" Hoàn Tông hỏi.

"Còn có?" Không Hầu ngăn người, cẩn thận hỏi tường quyển sách kia miêu tả Trọng Tỉ chân nhân, "Còn có chính là hắn lấy một địch năm, vượt cấp giết địch, đặc biệt lợi hại. Chính là..... Tướng mạo bình thường chút."

Loảng xoảng một tiếng, chén trà trong tay Lâm Học rơi trên bàn, hắn xụ mặt nhặt lên: "Xin lỗi, trượt tay."

Không Hầu đem khăn tay của mình cho hắn mượn, quay đầu hỏi Hoàn Tông: "Công tử cùng vị Trọng Tỉ chân nhân này quan hệ tốt sao?"

Hoàn Tông yên lặng mà chậm rãi lắc đầu.

Không Hầu nhẹ nhàng thở ra, cảm thấy cái này đề tài còn có thể tiếp tục nói tiếp: "Thân cao chín thước, chứng minh hắn so với chúng ta cao hơn rất

hiều, xương cốt cũng đặc biệt thô trắng. Hai mắt lớn như chuông đồng, có thể đem người khác dọa sợ tới mức chân mềm, điểm này thuyết minh tướng mạo hẳn khả năng sẽ không quá đẹp. Cho nên nói a, từ Trọng Tì chân nhân chúng ta có thể rút ra một đạo lý."

"Là đạo lý gì?" Lâm Học lau bàn xong, quay đầu lại nhìn nàng.

"Trời xanh là công bằng, có được thiên tài năng lực tu luyện, lại bị thiếu đi dung mạo vẻ ngoài." Không Hầu giọng điệu có chút tiếc nuối, "Người thể gian lớn lên thiên tư xuất chúng lại đẹp, thật sự là quá ít."

Hoàn Tông nghe vậy cười: "Vậy cô nương nhất định là ngoại lệ đó."

"Ngô?" Không Hầu ngăn người, ngay sau đó bật cười, "Hoàn Tông, công tử đây là khen ta lớn lên đẹp?"

Hoàn Tông mỉm cười gật đầu, cười quá đẹp, đẹp đến nỗi nói cái gì, người khác đều sẽ khẳng định cảm thấy thành ý mười phần.

Không Hầu nói: "Cho nên ông trời cho ta thân phận tiền triều công chúa, nếu không phải sự phụ đem ta mang đến Tu Chân giới, hiện tại ta không phải bị đưa đi hòa thân, thì chính ở đạo quan hoàng gia cầu phúc. Đó đã là kết cục tốt nhất, nói không chừng cơ hội ta sống đến thành niên cũng không có."

Chờ Cảnh Hồng Đế nắm được dân tâm thiên hạ, tiền triều công chúa như nàng sẽ mất đi tác dụng, thì sẽ bạo bệnh im hơi lặng tiếng mà chết.

Hoàn Tông thấy Không Hầu không có cảm xúc không cam tâm hay thù hận, nàng nói ra vô cùng thoải mái.

"Người học được thỏa mãn rất quan trọng, biết quý trọng cái có được, buông tha thứ đã mất đi, sẽ sống vui vẻ hạnh phúc." Không Hầu nhìn tiểu nhị bụng thức ăn đến, dốc hết tập trung vào việc ăn uống.

Nhìn nàng cười vui vẻ, Hoàn Tông cũng bất giác cười theo.

"Đồn đãi là giả."

"Cái gì?" Không Hầu đang gấp thức ăn, một đôi mắt mờ mịt nhìn Hoàn Tông, không hiểu lời này hẳn là có ý tứ gì.

"Ta nói những lời đồn về Trọng Tì chân nhân là giả, hẳn không có cao chín thước, đôi mắt....." Tay cầm Hoàn Tông nắm thành quyền, để ở bên môi ho nhẹ một tiếng, ngăn chặn ý cười nơi khóe miệng, "Đôi mắt cũng không phải lớn như chuông đồng."

"Cho nên quyền sách kia lừa ta?" Không Hầu buông chiếc đĩa, cắn môi nói, "Quyển sách kia còn nói là chuyện đời thường của Trọng Tì chân nhân, đến tột cùng sự thật ở chỗ nào?"

Hoàn Tông rút cuộc nhìn không được cười khẽ ra tiếng: "Trọng Tì chân nhân là nam nhân, tu vi cũng là Phân Thần kỳ, cái đó cũng không sai."

Không Hầu: "....."

Cảm giác được an ủi không hề có.

Mặc khác, lúc này nhìn người Chiêu Hàm Tông không khí thập phần trầm trọng, Trường Đức ngồi trên ghế trầm mặt (về mặt nặng nề), Lăng Ba không dám nói gì, chúng đệ tử khác thậm trọng im lặng.

"Sư huynh....."

"Lần này trở về, ta sẽ bẩm báo sư phụ, hành động mấy ngày nay của muội." Trường Đức trầm khuôn mặt nói, "Muội ngừng lại xem, sự tình lần này xử lý có thỏa đáng hay không."

"Nếu muội nói nhẹ nhàng với họ, thì họ sẽ nghe lời sao?" Lăng Ba phản bác nói, "Chẳng lẽ để người bên ngoài nói Chiêu Hàm Tông ta dễ khi dễ, người của mình bị giết, cũng không dám truy cứu, mặc cho hung thủ rời đi trước mắt?"

"Phương pháp điều tra rõ chân tướng sự tình có rất nhiều, muội là dùng phương pháp tệ nhất."

Trường Đức bắt đầu dĩ thời dài, "Muội có thể tạo áp lực với thành chủ Khâu Thành, bắt hẳn phải nhanh chóng tra ra hung thủ." Thành chủ Khâu Thành khẳng định không dám đắc tội Chiêu Hàm Tông, thời điểm tra án nhất định sẽ thực dụng tâm, sư muội chỉ cần ở bên cạnh giám sát hẳn. Như vậy Chiêu Hàm Tông vừa không tổn thất mặt mũi, vừa không đắc tội với người khác.

Hắn không nghĩ tới tính cách sư muội lại xúc động như thế, đem một sự kiện rất đơn giản, làm ra thành như vậy.

"Thành chủ Khâu Thành tu vi thường thường, lá gan lại nhỏ, có thể tra ra cái gì?" Lăng Ba churóng mắt thành chủ Khâu Thành, "Nếu đợi hẳn tìm ra hung thủ, cũng không biết phải chờ tới năm nào tháng nào."

"Dù hẳn tra không được, còn có Vân Hoa Môn sau lưng hẳn." Thấy sư muội còn không có suy nghĩ cẩn thận, Trường Đức nhìn không được hoài nghi, thiên phú của sư muội dùng hết ở thân Ngũ Linh Căn, còn đầu óc lại không có gì, "Muội gây chuyện như vậy, làm chúng ta từ người bị hại, biến thành chỗ y mạnh hiếp yếu, muội có hiểu hay không?"

"Cần gì quan tâm bọn tiểu tốt đó nghĩ gì." Lăng Ba nhỏ giọng nói thầm nói, "Không hài lòng, bọn họ cũng chỉ có thể chịu đựng."

"Nếu là gặp được người không muốn nhần, tu vi lại cao hơn muội thì sao?" Trường Đức hỏi lại, "Chờ muội xảy ra chuyện, tông môn có thể giúp muội báo thù, chẳng lẽ lúc đó muội còn có thể hoàn hảo vô khuyết trở về?"

"Không, sẽ không có kẻ lá gan lớn như vậy?" Lăng Ba giọng điệu có chút chột dạ.

"Vậy muội nói, vì cái gì có không ít đệ tử đại tông môn ra ngoài du lịch bỏ mạng?" Trường Đức đứng lên, "Đêm nay muội hảo hảo ngắm lại, yến hội ngày mai, muội hãy hướng mọi người tạ lỗi, đừng cho người ta nói muội kiêu ngạo ương ngạnh. Đường tu chân còn dài, chẳng lẽ muội muốn cho loại thanh danh này theo muội cả đời?"

Lăng Ba ban mặt không nói gì.

"May mắn cho muội khách điểm không có người của Lưu Quang Tông. Chiều Hàm Tông chúng ta là lợi hại, nhưng còn đắc tội không nổi người Lưu Quang Tông." Nhớ tới đệ tử Lưu Quang Tông mặt mày lạnh nhạt, vừa ra tay chính là kiếm tu sơn băng địa liệt, Trường Đức liền nhịn không được xoa xoa mặt.

"Cái kia Không Hạo Vân Hoa Môn....."

"Vân Hoa Môn đệ tử phần lớn tính cách hiền hoà, không phải nhiều chuyện. Chỉ cần hành sự không phải quá phận, bọn họ là sẽ không quản đến muội." Trường Đức thấy Lăng Ba rút cuộc phản ứng lại đây, tâm tình tốt lên một chút, "Cho nên ta mới nói, muội nên thấy may mắn là gặp được đệ tử Vân Hoa Môn. Nếu gặp được chính là đệ tử Lưu Quang Tông, chờ đến thời điểm tông môn giao lưu hội, Lưu Quang Tông khẳng định đứng ra khiến chúng ta mất mặt."

Lăng Ba hậm hực nói: "Su huynh, muội biết sai rồi."

"Đi nghỉ ngơi đi." Trường Đức thở dài, "Về sau làm việc không được lại xúc động như vậy."

Lăng Ba trên mặt nóng lên, cảm thấy ngoại môn đệ tử ở đây đều đang chê cười nàng, vội vàng gật gật đầu, liền lui đi ra ngoài.

Sáng ngày hôm sau, Hoàn Tông ở trong phòng ngồi chờ thật lâu không thấy Không Hạo đến đây gõ cửa, hần lo lắng lúc nàng đã tọa tu luyện gặp không hay, liền cho Lâm Học đi gõ cửa hỏi một chút.

Chẳng được bao lâu, Lâm Học đã trở lại, "Công tử, Không Hạo cô nương nói lại chờ nửa canh giờ nữa liền hảo."

Hoàn Tông phát hiện biểu tình hần có chút không thích hợp: "Làm sao vậy?"

"Không Hạo cô nương đang trang điểm chải chuốt, nàng nói không thể bại bởi Lăng Ba tiên tử, đây là đại biểu cho thể diện của nữ nhân Vân Hoa Môn." Lâm Học không rõ, trang điểm chải chuốt cùng thể diện có quan hệ cái gì.

Hoàn Tông sững sốt, hần cũng không rõ.

Sau nửa canh giờ, Không Hạo quả nhiên lại đây gõ cửa. Hoàn Tông mở cửa, phát hiện Không Hạo thay một kiện lưu tiên váy tay áo rộng, cả người phảng phất sáng lên, so hôm qua xinh đẹp rất nhiều, nhưng là trừ bỏ tóc cùng quần áo, hần lại nhìn không ra đến tốt cùng nơi nào có thay đổi.

"Mau hoàn hồn." Không Hạo duỗi tay quơ quơ ở trước mắt hần, tay áo mang theo mùi hương nhàn nhạt, rất dễ chịu, như có như không.

"Xin lỗi." Hoàn Tông cảm thấy mình nhìn chằm chằm người khác như vậy không lễ phép, vội thu hồi, "Hiện tại đi sao?"

"Uh, để huynh đợi lâu." Không Hạo nhoẻn miệng cười, trong mắt phảng phất có ngôi sao lóng lánh bên trong.

Hoàn Tông đối với dung mạo của nữ nhân không có nhận thức xấu đẹp, lần đầu tiên rõ ràng nhận thức đến cái gì là mỹ. Hần không am hiểu khen ngợi dung mạo nữ tử, cũng chưa có bao giờ khen ai, cho nên chỉ có thể nói, "Rất đẹp."

"Cảm ơn." Không Hạo tươi cười trở nên càng thêm sáng lạn, không có nữ hài tử nào không thích người khác khen mình đẹp, đặc biệt là sau khi cực cực khổ khổ trang điểm một canh giờ. Ít nhất sẽ làm nàng cảm thấy, một canh giờ này không vô ích.

Trích Tinh Lâu là lầu lớn nhất, nổi tiếng nhất Khâu Thành, dựa vào thu phí cao, phục vụ hảo, nguyên liệu nấu ăn toàn bộ ẩn chứa linh khí phong phú mà ra thành danh, ở chỗ này ăn cơm không chỉ là vì ăn cơm, nó đại biểu cho thân phận hoặc là địa vị của thực khách.

Rất nhiều tu sĩ vì mua phù chú, dược liệu, pháp khí mà đành thất lưng buộc bụng, làm sao có thể bỏ ra lượng lớn linh thạch đi địa phương xa xỉ loại này, cho nên có thể đi dự tiệc ở nơi này, các tu sĩ bị Lăng Ba mạnh mẽ lưu tại khách điểm, vẫn là thực chờ mong.

Không Hạo cùng Hoàn Tông đến nơi, những người khác trên cơ bản đều đã tới rồi, thân là chương phái đại đệ tử Chiều Hàm Tông, Trường Đức tự mình đứng ở cửa nghênh đón khách nhân, luận thủ đoạn xử sự, Trường Đức so Lăng Ba mạnh hơn quá nhiều.

Nhìn Không Hạo, Hoàn Tông cùng Lâm Học lại đây, Trường Đức nhiệt tình mà đi lên đón: "Ba vị đạo hữu, xin mời ngồi."

"Đa tạ Trường Đức đạo hữu." Không Hầu bước vào Trích Tinh Lâu, rốt cuộc minh bạch tòa lâu này vì sao lấy tên như thế. Bởi vì trong lâu bày pháp trận, linh khí đầy đủ, nóc nhà trên không linh khí tụ thành điểm sáng lấp lánh, giống như là ngôi sao, long lánh mỹ lệ.

"Mời theo ta." Trường Đức ở phía trước dẫn đường, đưa ba người lên lầu. Lên lầu về sau, Không Hầu thấy chúng tu sĩ lo lắng lòng Lãng Ba. Nhóm tu sĩ ngày hôm qua còn liên tục đối với Lãng Ba oán giận, hôm nay cũng đã bắt đầu xum xoe.

Nam tu sĩ đối với nữ tu sĩ xinh đẹp, luôn là phá lệ khoan dung. Hôm nay Lãng Ba bắt quá là đứng ra nói vài câu xin lỗi, bọn họ liền sôi nổi tỏ vẻ không hề so đo, mở miệng xưng tiền tử, nhiệt tình không thôi.

Không Hầu đến, làm nam tu sĩ này đó cảm xúc càng thêm tăng vọt, nếu không phải bên người Không Hầu còn có Hoàn Tông tướng mạo tuấn mỹ thân phận không rõ, bọn họ hận không thể lập tức xúm lại đây.

Nhìn đến Không Hầu, ý cười trên mặt Lãng Ba phai nhạt vài phần, may mắn nàng hôm nay ra cửa cố ý trang điểm cẩn thận, bằng không đã bị Không Hầu lấn lướt. Không nghĩ tới nàng còn nhỏ tuổi lại có tâm cơ như thế, đến khuyên tai cũng là tỉ mỉ chọn lựa qua.

"Không Hầu tiên tử." Lãng Ba cười tiến lên, dặt tay Không Hầu, giọng điệu thân thiết nói, "Muội cuối cùng tới rồi, ta vừa rồi còn lo lắng ngươi có việc trì hoãn, không thể đến đây được."

"Có mỹ nhân tỷ tỷ ở đây, ta làm sao có thể không đến." Không Hầu cười cười, cùng Lãng Ba hàn huyên vài câu, cùng Hoàn Tông, Lâm Học ở bên cạnh bàn ngồi xuống, nàng có miệng nhỏ giọng nói bên tai Hoàn Tông: "May mắn ta hôm nay cố ý trang điểm tỉ mỉ, vừa rồi vị Lãng Ba tiên tử kia, liên tục đánh giá ta từ đầu đến."

Mang theo hơi nóng cùng hương thơm ả ả nhẹ nhàng thổi tới trên lỗ tai Hoàn Tông, hần cảm thấy nửa bên mặt đều nóng lên theo. Trong lúc nhất thời Không Hầu nói gì đó, hần đều không có nghe rõ.

"Tuy rằng trực giác nói cho ta biết, vị Lãng Ba tiên tử này không quá thích ta, nhưng nàng là một mỹ nhân, nhìn mặt nàng có thể làm thể làm cho thể xác và tinh thần của ta vui sướng nha." Không Hầu nâng chung trà lên nhẹ uống một ngụm, trên bàn có rất nhiều thức ăn tinh mỹ, nhưng là nàng thực rụt rè, cũng không có giống lúc cùng Hoàn Tông đơn độc ở bên nhau, tùy ý động đũa.

"Muội rất tốt." Hoàn Tông câu này nói thật sự nghiêm túc. Hần cảm thấy, tính cách Không Hầu tươi vui, ngây thơ đáng yêu, khiến cho người ta thực thích.

Không Hầu cười trộm: "Uh, huynh cũng rất tốt."

Trường Đức một bên cùng khách khứa nói chuyện, một bên chú ý Không Hầu cùng Hoàn Tông bên này, Hoàn Tông thân phận không rõ, lại không phải đệ tử Vân Hoa Môn, chẳng lẽ cùng Không Hầu có tình yêu nam nữ? Không Hầu đối với Vân Hoa Môn là thiên phú tối cao đệ tử Ngũ Linh Căn, Vân Hoa Môn làm sao có thể cho phép nàng cùng nam nhân có tư tình, ảnh hưởng tu vi?

Hần lại một lần nữa nhìn về phía Không Hầu cùng Hoàn Tông, Hoàn Tông đột nhiên ngẩng đầu, đón nhận tầm mắt hần. Đối phương ánh mắt đậm đặc, phát hiện hần đang nhìn sang, cũng không tránh không né, ngược lại làm Trường Đức có chút xấu hổ. Hần bụng ly rượu lên, hướng Hoàn Tông xa xa nâng chén.

Nào biết Hoàn Tông chỉ là nhìn hần một cái, liền cúi đầu, tự nhiên cũng không có gợn ly rượu lên cùng hần kính rượu.

Hành động này làm Trường Đức trên mặt có chút sợ hãi, hần siết chặt ly rượu, miễn cưỡng duy trì phong độ. Quay đầu tiếp tục cùng người khác hàn huyên, phảng phất chuyện này chưa bao giờ phát sinh. Bất quá chuyện này qua đi, phần sau trong yến hội, hần không còn trộm đánh giá Không Hầu nữa.

Một bữa cơm vui vẻ cả khách lẫn chủ, các tu sĩ ở đây hận không thể vỗ ngực nói Chiêu Hàm Tông có bao nhiêu điểm tốt, khen ngợi Trường Đức cùng Lãng Ba không ngớt.

Nhìn cảnh này, Không Hầu lại minh bạch một đạo lý. Nhân tâm dễ biến, địa vị cùng ích lợi ở trước mặt, là thù hay bạn, là thiện hay ác, nói thế nào liền thế đó. Ngay cả tu sĩ buổi sáng ngày hôm qua bị Lãng Ba một chương chụp đến học máu, được Trường Đức khích lệ vài câu, sau lại tặng một lọ đan dược, liền cười đến miệng đều khép không được.

Yến hội kết thúc, Không Hầu đứng dậy hướng đệ tử Chiêu Hàm Tông chào từ biệt, đi ra Trích Tinh Lâu về sau, thật dài thở phào nhẹ nhõm.

"May mắn buổi sáng ngày hôm qua, ta không có bởi vì cái tu sĩ học máu kia cùng Lãng Ba không thoải mái, bằng không liền trở thành ác nhân." Không Hầu chấp tay sau lưng, giọng điệu có chút nhàn nhạt.

"Muội không cao hứng?" Hoàn Tông nhìn ra được cảm xúc Không Hầu không được tốt.

"Cũng không có không cao hứng." Không Hầu lắc đầu, "Chính là cảm thấy thế giới bên ngoài, giống như phức tạp hơn so với trong tưởng tượng rất nhiều."

Hoàn Tông muốn an ủi nàng, suy nghĩ một lúc lâu: "Không quan hệ, ta cùng muội đi nhiều một chút, nhìn xem nhiều nhiều một chút, ngươi sẽ phát hiện, loại sự tình này thực bình thường."

Lâm Học yên lặng nhìn hần, công tử, nếu không biết cách an ủi người khác, thì ngươi vẫn là không cần mở miệng.

"Ân." Không Hầu nghĩ nghĩ, "Huynh nói có đạo lý, ta là kiến thức còn quá ít."

Lâm Học mặt căng thẳng, may mắn chính mình không thích nói chuyện.

"Bên kia giống như có cái cửa hàng phong vị đặc sắc." Không Hầu đột nhiên lại cao hứng lên, "Hoàn Tông, chờ ta một lát, ta đi mua vài thứ."

Hoàn Tông thấy Không Hầu chạy chậm chạy về phía cửa hàng, do dự một chút, theo đi lên, thấy nàng bao lớn bao nhỏ mua không ít đồ vật, khó hiểu hỏi: "Muội mua thứ này để làm gì?"

"Gửi trở về cho sư phụ a." Không Hầu móc ra linh thạch đưa cho chương quây, "Ta cố ý hỏi thăm qua, trong thành đều có rất nhiều trạm dịch, bọn họ có thể giúp đỡ gửi đồ vật trở về."

"Cô nương, trạm dịch liền ở phố tây bên cạnh, ngài đồ vật nhiều, lại là gửi cùng một cái địa phương, giá cả t sẽ có ưu đãi." Chương quây bán không ít đồ vật, tâm tình hảo, lấy ra một cái thẻ bài đưa cho Không Hầu, "Chúng ta cửa hàng cùng trạm dịch quan hệ hảo, người lấy thẻ bài này qua đi, bọn họ có thể giảm cho người 20%."

"Cảm ơn người a, chương quây." Không Hầu đem thẻ bài thu hồi, đem tất cả đồ vật lấy lòng đều nhét vào thu nạp giới, hỏi Hoàn Tông, "Ta thấy, đồ vật cửa hàng này rất không tồi, người muốn mua sao?"

Hoàn Tông ánh mắt đảo qua đồ vật để trên kệ hàng, không phải đan dược pháp khí quý hiếm, chỉ là một ít đồ ăn vặt phong vị cùng với sản phẩm thủ công nghệ đặc sắc của Khâu Thành, so ra kém đồ vật tinh xảo trong tông môn nhiều.

"Ta ra ngoài, nhất định sư phụ sư huynh bọn họ thực lo lắng, mấy thứ này tuy rằng không đáng giá tiền, nhưng sau khi mọi người nhận được, khẳng định sẽ thực vui vẻ." Không Hầu tựa hồ đã nhìn đến bộ dáng vui vẻ của sư phụ sư huynh, trên mặt tươi cười càng lúc càng lớn.

"Chương quây, cho ta lấy....." Hoàn Tông mặt vô biểu tình chỉ chỉ mấy thứ đồ vật để trên kệ hàng, "Lấy hai mươi phân."

"Được rồi!" Chương quây thập phần cao hứng, hẳn thích nhất tu sĩ nơi khác mua phong vị sản phẩm, không chỉ có ra giá sảng khoái, mua lại nhiều, cửa hàng nhà này của hắn có thể duy trì, hoàn toàn dựa vào loại khách nhân này.

Hai ngày sau, tông chủ Lưu Quang Tông, phong chủ cùng với đệ tử nào đó nghe quản sự được phía dưới tới hội báo, nói có trạm dịch phi kiểm sứ giả đến từ Khâu Thành cầu kiến.

Bọn họ phi thường mờ mịt, phi kiểm sứ giả?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32: Nhà trên cây

Editor: TIEUTUTUANTU

Làm một phi kiểm sứ giả có thâm niên, Lô Giáp từng đi qua rất nhiều địa phương, đã đến rất nhiều tông môn, vì vô số tu sĩ và người thường chuyển đưa vô vàng thư từ cùng vật phẩm.

Hắn trước kia là tán tu, sau khi tu vi tiến vào Kim Đan kỳ, liền vẫn luôn trì trệ không tiến, lại mua không nổi đan dược sang quý, cũng chỉ có thể gia nhập trạm dịch, trở thành phi kiểm sứ giả.

Cũng may các tu sĩ đối với phi kiểm sứ giả phi thường lễ ngộ, cũng không dám mạo hiểm đắc tội các đại tông môn mà cướp bóc vật phẩm của bọn họ. Đặc biệt là hai trăm năm trước, sau khi một vị Nguyên Anh lão tổ nổi danh viết phú tán dương bọn họ, thì ở Tu Chân giới địa vị bọn họ càng là nước lên thì thuyền lên.

Lần này cử hắn đến Lưu Quang Tông đưa đồ, là trạm dịch cố ý an bài, sợ phi kiểm sứ giả mới tới tư duy thiên cận, thiếu kiên nhẫn, ở trước mặt Lưu Quang Tông thất lễ. Sau khi Lô Giáp đi vào Lưu Quang Tông, hắn cảm thấy trạm dịch đối với sự kiện tại đây suy xét phi thường chu đáo, bên trong kiểm khí lạnh thấu xương, còn có những nhóm kiểm tu mặt vô biểu tình, đều này làm hắn có xúc động muốn bỏ chạy.

Nhưng dù cho như thế, hắn vẫn kiên cường thẳng lưng, chân đứng vững vàng, thân là kim bài phi kiểm sứ giả, tôn nghiêm không thể mất.

"Mấy thứ này, thật là Hoàn Tông vị kia gửi tới?" Kim Nhạc nhìn các loại bao dùng giấy dầu gói đến vững chắc, giặt giặt ngón tay, một cái bao trong đó liền bay đến trên tay hắn. Mở bao ra liền thấy, bên trong không phải bích tích, cũng không phải dược thảo quý hiếm, mà là..... Huân thịt?

"Đây là mật hương huân thịt nổi danh nhất Khâu Thành, vị thơm ngọt lại nhai rất ngon, tu sĩ nơi khác đến Khâu Thành đều nhất định phải ăn một lần."

Phi kiểm sứ giả thấy mọi người ở đây biểu tình thập phần kỳ quái, cho rằng bọn họ lo lắng thức ăn không vệ sinh, hẳn liền tận chức tận trách giải thích, "Thình chur vị yên tâm, tiểu nhị của trạm dịch chúng ta đều thập phần có lương tri đạo đức, lúc trong quá trình đóng gói, phi thường chú ý tình huống vệ sinh, càng sẽ không ăn vụng làm thiếu cân thiếu lượng, đây là đơn chuyển hàng, chur vị có thể căn cứ theo nội dung đơn đặt hàng, thẩm tra đối chiếu số lượng cùng trọng lượng."

"Người gửi đồ vật, thật sự nói hẳn là Hoàn Tông?" Tùng Hà phong chủ nhin không được lại hỏi một lần, "Người không có nhớ lắm?"

"Thình tôn quý khách yên tâm, chúng ta tuyệt đối sẽ không nói sai tin tức khách hàng." Lỗ Giáp nói, "Thình ngài tin tưởng năng lực công tác của chúng ta."

Toàn bộ đại diện lâm vào trầm mặc, Kim Nhạc xác nhận tên chính mình trên đơn hàng: "Làm phiên sứ giả."

"Không cần khách khí." Nhận được đơn xác nhận, Lỗ Giáp không muốn ở chỗ này nhiều thêm nữa, vừa rời chính điện liền nhảy lên phi kiểm, cũng không quay đầu lại, nhanh chóng rời Lưu Quang Tông.

Cùng kiểm tu nói chuyện thật sự quá có áp lực, nói nhiều thêm lắm bất lợi với tuổi thọ.

"Tông chủ, ngài nói đây có thể là có ám chỉ gì hay không?" Tùng Hà đem đặc sản lần qua lộn lại nhìn mấy lần, cũng không thấy ra mặt trên có đánh dấu đặc biệt, "Hay là Khâu Thành đã xảy ra chuyện gì?"

Kim Nhạc chau mày: "Phái đệ tử đi Khâu Thành hỏi thăm tình huống."

"Ta đây liền an bài." Tùng Hà đứng lên, vội vàng đi ra ngoài, sợ chính mình động tác chậm, sẽ có sự tình không thể挽回 phát sinh.

Vân Hoa Môn Diễn Võ Trường, đệ tử nội môn đang dạy đệ tử mới tới luyện tập kiểm pháp nhập môn, nhìn thấy phi kiểm sứ giả được đệ tử Ngũ Hành Đường đưa đến chính điện, yên lặng suy đoán là ai cấp chương môn bọn họ gửi đồ vật.

Tân đệ tử thấy các sư huynh sư tỷ nội môn tránh ở một bên khe khẽ nói nhỏ, lòng sinh ra hiếu kỳ.

Chờ đến thời điểm chạng vạng, bọn họ mới biết được là Tê Nguyệt Phong thân truyền sư tỷ gọi cho chương môn, phong chủ còn có đệ tử thân truyền đồ đặc sản, ngay cả bọn họ buổi tối ăn cơm, trong chén đều nhiều thêm vài miếng huân thịt đặc sắc Khâu Thành.

Cao Kiện Diễn thân thể mập mạp ăn thật sự vui vẻ, thấy Quy Lâm bên người còn không có động đũa, liền hỏi: "Người không thích ăn?"

Quy Lâm nhỏ giọng nói: "Ta nghe nói phong chủ Thần Hà Phong cùng phong chủ Tê Nguyệt Phong quan hệ không tốt lắm?"

Cao Kiện Diễn nuốt mấy khẩu cơm, không rõ lời này của Quy Lâm là có ý tứ gì.

"Không Hầu sư tỷ gửi đặc sản cho Thần Hà Phong, sẽ không sợ phong chủ Tê Nguyệt Phong sinh khí?"

Quy Lâm rừ mí mắt xuống, "Làm đệ tử, không nên phải nên sư phụ nói gì thì nghe vậy hay sao?"

"Lời nói này không sai, nhưng hai vị phong chủ lại không phải thâm cừu đại hận, không cần phải cứng rắn đến như vậy đi?" Cao Kiện Diễn hướng bốn phía nhìn nhìn, duỗi tay ôm lấy bả vai Quy Lâm, "Người đừng nói nữa, lời này truyền ra không dễ nghe."

Quy Lâm đẩy tay Cao Kiện Diễn đáp ở trên vai mình, kẹp lên một mảnh huân thịt bỏ vào trong miệng.

Thắng đến khi hẳn dùng cơm xong, mấy miếng thịt khác trong chén đều không có động. Cao Kiện Diễn nuốt nuốt nước miếng, huân thịt ăn tốt như vậy đều dư lại, kén ăn không phải là thói quen tốt.

Tuyết vẫn không rơi không ngừng, Không Hầu cùng Hoàn Tông rời Khâu Thành đi theo hướng đông, trời tối rồi bọn họ còn ở trong rừng. Mùa đông tới, lá cây đã rụng hết cả, tuyết cùng lá cây hư thối trộn lẫn với nhau, tản ra mùi khó người nhận ra.

Không Hầu từ phi kiểm nhảy xuống, ở bốn phía nhìn thoáng qua, hứng thú bưng bưng nói: "Chúng ta đêm nay ngủ ở trên cây đi."

Hoàn Tông vén rèm lên, thấy Không Hầu tựa hồ đối với việc ăn ngủ ngoài trời tràn ngập chờ mong, ngẩng đầu chọn một cây đại thụ thô trảng, từ trong tay áo lấy đồ vật hướng trên cây ném đi, một căn nhà gỗ nhỏ liền xuất hiện ở trên cây.

"Nhà cây?" Không Hầu hoan hô nói, "Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, đến liền cái này cũng có."

"Chỉ là một kiện pháp khí không đáng giá tiền mà thôi." Hoàn Tông không nghĩ tới bất quá là một căn nhà gỗ, cũng có thể làm Không Hầu cao hứng thành như vậy.

"Ta lớn như vậy, còn chưa từng có ở nhà cây lần nào đâu." Không Hầu muốn đi vào xem thử, lại ngượng ngùng, đành phải chấp tay sau lưng, dùng chân nhẹ nhàng đá tuyết đọng trên mặt đất, "Ta còn định đắp một đống tuyết nhỏ che chắn thôi."

Đá vài cái, tuyết đọng phía dưới bỗng nhiên vụt ra một cái hắc ảnh, hắc ảnh phát ra linh khí, làm cỏ khô bốn phía mọc ra vài miếng lá xanh.

Linh vật hay là linh dược? Không Hầu sững sốt một cái chớp mắt, thực mau liền phản ứng lại đây, mũi chân một chút phi thân đuổi theo.

Linh vật này tốc độ phi thường nhanh, Không Hầu bay tới, té lăn trên mặt đất vài cái, mới bắt được nó trong tay.

"Hoàn Tông, là Chu Hồng Thảo!" Không Hầu gắt gao nắm trong tay linh thảo đang xoắn tới xoắn lui, không rảnh lo mặt dính đầy bùn tuyết cùng lá khô, nằng nệ rạp trên mặt đất vui rạo rức quay đầu nói với Hoàn Tông, "Huynh mau lấy hộp dược ngọc tới, ăn nó đối với tim phổi có chỗ lợi!"

Hoàn Tông thấy nằng nệ một thân chặt vật, cánh tay bị băng tuyết đông đến đỏ bưng, còn luyến tiếc buông Chu Hồng Thảo ra. Lấy ra một cái hộp dược ngọc, hẩn ngồi xổm xuống lấy Chu Hồng Thảo trong tay nằng, đẩy nắp hộp lên, duỗi tay ra trước mặt Không Hầu: "Trên mặt đất lạnh."

"Không có việc gì." Không Hầu bắt lấy tay Hoàn Tông, mượn lực đứng lên. Cúi đầu thấy bàn tay Hoàn Tông trắng nõn sạch sẽ, bị nằng làm dính nước bùn, có chút chột dạ dời tầm mắt đi, yên lặng bắt tay chuyển qua sau lưng.

"Hộp ngọc này muội nhất định phải bảo quản cho tốt, loại linh thảo này thập phần khó được, trước khi trở lại tông môn, đừng cho người khác biết muội có cái này." Hoàn Tông nhìn chỗ tuyết bị Không Hầu đá lên lúc này, cảm thấy mình như đang xem kỳ tích nào đó.

Chu Hồng Thảo sinh trưởng không hề có quy luật, thập phần khó được. Liền tính ngẫu nhiên gặp được, cũng sẽ có hung xà hộ linh. Ai có thể nghĩ linh thảo khó được như vậy, bị người ta đá mấy đá liền nhảy ra tới, đến nỗi hộ linh hung xà..... Trời tuyết lớn, có lẽ là đã ngủ đông?

"Cho ta làm gì?" Không Hầu không thể hiểu được, "Không phải huynh mới cần cái này sao?"

Nằng thân thể hảo hảo, không bệnh không tai, lưu cái này làm gì? Làm thành thuốc viên ăn chơi sao?

Hoàn Tông sững sốt, nhìn thiếu nữ dơ hề hề cả người trước mắt này, sau một lúc lâu mới tìm lại được âm thanh: "Cho ta?"

"Đứng rồi." Không Hầu gạt đầu, "Cho huynh a." Không Hầu hoài nghi Hoàn Tông đầu óc bởi vì sinh bệnh lâu, nên năng lực phản ứng có chút chậm. Bất quá đây là bằng hữu đầu tiên của nằng sau khi rời núi, dù có chỗ choáng váng, cũng không thể ghét bỏ.

"Muội có biết đây là Chu Hồng Thảo hay không?" Hoàn Tông duỗi tay lấy lá khô dính trên đầu Không Hầu, bật cười, "Nhu thế nào có thể cho ta?"

"Chính là bởi vì biết, mới cho huynh a." Không Hầu cảm thấy Hoàn Tông đề vấn này thật sự có chút kỳ quái, trong ba người bọn họ, chỉ có thân thể hẩn không tốt, dọc theo đường đi luôn ho khan, dược này không cho hẩn thì cho ai?

Hoàn Tông cảm thấy, ánh mắt Không Hầu giờ phút này nhìn hẩn, tựa hồ đang hỏi hẩn, người có phải ngốc hay không?

Hẩn nắm chặt hộp dược ngọc, cười ra tiếng, bởi vì cười quá lớn, còn nhin không được ho vài lần, gương mặt đều đỏ lên.

"Không Hầu, cảm ơn muội." Đôi mắt hẩn sáng lên lấp lánh,

Nhìn đôi mắt hẩn, Không Hầu bất giác nhớ tới tinh tú trong đêm hè, sáng rõ xinh đẹp.

"Không khách khí." Nằng hào phóng vẫy vẫy tay, nhớ tới tay mình còn dơ, ngượng ngừng cười cười.

"Cánh tay muội bị thương." Hoàn Tông thu hồi hộp dược ngọc, móc ra khăn tay mềm mại sạch sẽ, khom lưng dùng nước thuốc lau cánh tay trầy da của Không Hầu, đem khăn quấn quanh vết thương trên cánh tay nằng, "Trời lạnh, miệng vết thương khép lại chậm một chút, đêm nay ngủ một giấc, ngày mai là có thể khỏi hẩn."

"Cảm ơn." Không Hầu ngẩng đầu trộm nhìn nhà gỗ trên cây, đỏ mặt nói, "Ta có thể hay không đi lên xem nhà cây một chút?"

"Có thể." Hoàn Tông cười, "Muội xem có cái gì không hài lòng, ta có thể một lần nữa luyện chế một chút."

"Ta đi đây." Không Hầu gấp không chờ nổi mà bay lên cây, bò vào trong nhà gỗ.

Nhìn thiếu nữ vui sướng mà biến mất ở phía sau cửa nhà cây, trên mặt Hoàn Tông còn động lại nụ cười.

"Công tử." Lâm Học đi đến phía sau hẩn, khó nén kích động, "Thật là Chu Hồng Thảo?"

Ngự Tiêu Môn tìm khắp toàn bộ Lăng Ưu giới đều không có tìm được Chu Hồng Thảo, lại là đơn giản như vậy liền đến trong tay công tử? Hẩn nhìn chỗ tuyết trên mặt đất kia bị Không Hầu đá văng, cảm thấy thế giới này có chút không chân thật.

Hoàn Tông khẽ gạt đầu: "Không sai, đây là Chu Hồng Thảo."

Ở Tu Chân giới giá trị liên thành, vô số tu sĩ khổ cầu không được Chu Hồng Thảo.

"Hoàn Tông!" Cửa sổ nhà cây mở ra, thiếu nữ vươn cái đầu ra, giọng điệu kích động đến như hài tử thu được lễ vật yêu thích, "Bên trong đây thật xinh đẹp, còn có giường lớn mềm mại cùng các loại thức ăn, huynh chuẩn bị thực quá tốt rồi!"

Cái này pháp khí là lúc hấn còn rất nhỏ, một vị trưởng bối trong tông môn đưa cho hấn, hấn chưa bao giờ lấy ra dùng, cũng không biết bên trong có thứ gì.

"Bên trong còn có thật nhiều món đồ chơi." Chẳng được bao lâu, thiếu nữ từ trong phòng cầm ra con lật đật so với đầu nàng còn muốn lớn hơn, đưa tới ngoài cửa sổ cho Hoàn Tông xem rõ ràng hơn, "Cái con lật đật này lớn lên rất giống huynh nha."

Hoàn Tông nhìn con lật đật mặt mày vận vẽ, im lặng vô ngữ.

Loại con lật đật không tay không chân này, đến tột cùng nơi nào giống hấn?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 33: Cánh rừng

Editor: TIEUTUTUANTU

"Không giống." Hoàn Tông tỉ mỉ nhìn vài cái, thực khẳng định trả lời.

"Đôi mắt rất giống." Không Hầu chỉ chỉ đuôi mắt con lật đật, "Nơi này hướng lên trên như vậy, hơi hơi nhếch lên, chính là cùng huynh giống nhau như đúc, mắt đào hoa."

Hoàn Tông: "....."

"Được rồi, không giống liền không giống." Không Hầu thấy Hoàn Tông tựa hồ không muốn tiếp thu sự thật này, buông con lật đật, "Ta thay quần áo, các người không được đi lên." Nói xong, đóng cửa, còn không quên thêm một cái kết giới ở bốn phía.

"Khụ." Hoàn Tông ho khan một tiếng, không quá tự tại xoay người, thấy Lâm Học ngồi xổm trên mặt đất bào tuyết: "Lâm Học, ngươi đang làm cái gì?"

"Công tử, ta muốn nhìn một chút ở đây còn có linh thảo hay không." Lâm Học xụ mặt trả lời, động tác trong tay không ngừng, trong chớp mắt liền đào ra một cái hố to trên mặt đất.

Hoàn Tông lắc đầu: "Đừng đào, nào có nhiều linh thảo sinh trưởng ở cùng địa phương như vậy."

Lâm Học nghiêm túc nói: "Công tử, dù cho chỉ có một tia hy vọng, ta cũng sẽ không từ bỏ."

Hoàn Tông hơi giật mình, sau một lúc lâu nhẹ nhàng thở dài: "Tuyệt lớn, buổi tối ngươi ngủ trong xe ngựa đi, không cần dãi tọa ở bên ngoài."

"Hoàn Tông, bên trong nhà rất lớn, ta ngủ phòng trong, huynh ngủ gian ngoài." Đợi xong quần áo, Không Hầu mở cửa sổ ra, "Hai bên cách một cánh cửa, không có quan hệ."

Hoàn Tông lớn lên đẹp như vậy, thấy thế nào cũng không phải là nàng có hại.

Nhà cây được làm thực tinh xảo, có cửa lớn, có cửa sổ, đồ chơi, bàn ghế đầy đủ hết, trên mái hiên treo lục lạc ngọc, gió thổi qua liền phát ra tiếng vang mềm nhẹ mỹ diệu, phi thường hoàn mỹ phù hợp với ảo tưởng của Không Hầu đối nhà cây.

Tốt đẹp giống như là một giấc mộng, Không Hầu thực vui vẻ, nàng cảm thấy trái tim phẳng phất muốn từ trong ngực bay ra ngoài. Ghé vào trên cửa sổ, nàng đối với Hoàn Tông đang đứng ở dưới tầng cây cười cười, "Cảm ơn huynh."

"Đồ bên trong ta còn chưa động đến, mọii có thể yên tâm dùng." Hoàn Tông nhón mũi chân một chút, bay đến thân cây bên cạnh nhà cây ngồi xuống, nghiêng người dựa vào thân cây, điểm điểm bông tuyết đang bay xung quanh.

Hấn ho nhẹ vài tiếng, từ thu nạp giới lấy ra một cái bình thuốc nhỏ, ngửa đầu nuốt xuống được, quay đầu thấy Không Hầu mở to hai mắt nhìn hấn, thu hồi được bình: "Làm sao vậy?"

Không Hầu lắc lắc đầu, lấy ra một cây dù trắng, đầu ngón tay điểm một chút, cây dù nhẹ nhàng bay đến che đỉnh đầu Hoàn Tông, vì hấn chắn đi bông tuyết lạnh lẽo: "Tuyệt lạnh." Mỗi ngày ăn nhiều được như vậy, không thể tùy ý dùng linh khí, nhất định rất thống khổ.

Cây dù vì Hoàn Tông che khuất phong tuyết, hấn duỗi tay cầm cán dù, xúc cảm lạnh lẽo truyền vào lòng bàn tay: "Cảm ơn."

Ngọc linh leng keng leng keng rung động, Không Hầu nhìn sườn mặt Hoàn Tông, mắt cũng không chớp. Nàng trước kia không biết, nguyên lai thế gian có nam nhân có thể đem động tác bung dù làm được như vậy đẹp. Nam nhân lớn lên đẹp như vậy, quả thực chính là trời cao ban tặng cho nhân gian.

Đột nhiên, Hoàn Tông thu hồi dù, ngẩng đầu nhìn phía không trung.

"Làm sao vậy?" Không Hầu nhìn thấy động tác Hoàn Tông, ngẩng đầu nhìn không trung đen như mực, trừ bỏ bông tuyết được ánh nến nhà cây chiếu rọi xuống, nàng cái gì cũng không thấy.

"Có tu sĩ lại đây." Hoàn Tông bay đến cửa nhà cây, xếp bằng ngồi xuống, cũng không quay đầu lại nói: "Nhà cây có trận phòng ngự, nếu là tu sĩ hạ vào cánh rừng, muội không cần ra ngoài."

Mới vừa nói xong câu này, hắn chuẩn bị mở cửa ra ngoài, bị một cỗ sức lực cuốn lấy eo, hắn vẫn duy trì tư thế ngồi ở trên sàn nhà, bị kéo lại đột ngột, tư thái thật sự không thể xưng là ưu nhã.

"Không Hầu, muội....."

"Hừ." Không Hầu huy tay áo phong ấn ngọc linh, không cho chúng nó phát ra âm thanh, tắt ánh nến trong nhà cây, thấy dưới tàng cây Lâm Học cũng thu hồi xe ngựa, không biết cây trốn đến nào, mới đóng cửa sổ lại, nhỏ giọng nói với Hoàn Tông: "Đừng nói chuyện, có lẽ họ chỉ là đi ngang qua đây."

Hoàn Tông đứng lên, sửa sang lại quần áo một chút. Tuy rằng ở trong bóng đêm, nhưng là lấy tu vi của hắn, vẫn là có thể thấy rõ động tác Không Hầu. Giờ phút này nàng, thật cẩn thận ghé vào cạnh cửa, xem động tĩnh bên ngoài, giống như mèo nhỏ nhất gan.

"Đừng sợ, tu sĩ lại đây tu vi không cao." Lời giấu ở trong lòng nói buột miệng thốt ra, "Ta có thể che chở cho muội."

Không Hầu ngồi thẳng thân thể, quay đầu nhìn lại phương hướng Hoàn Tông, chính là nhà cây quá tối, nàng nhìn không thấy Hoàn Tông ở đâu, tự nhiên cũng thấy không rõ về mặt của hắn: "Ra bên ngoài, dĩ hòa vi quý, có thể không động thủ liền không động thủ, an toàn trên hết." Huống chi lấy thân thể Hoàn Tông hiện tại, nàng nào dám để hắn ra tay.

Nghĩ vậy, nàng chấp tay trước ngực, yên lặng cầu nguyện ở trong lòng, ngàn vạn lần không cần là tà tu, tốt nhất là tu sĩ trong lúc vô tình đi ngang qua, không chú ý đến bọn họ.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ yên lặng cầu nguyện trong bóng đêm, nhìn không được nghĩ, nàng có biết tu sĩ tu vi Nguyên Anh trở lên, có thể nhìn trong bóng đêm sao? Hoàn Tông dời tầm mắt đi, quyết định không cho Không Hầu biết.

"Sư phụ, chúng ta đã bay hai ngày hai đêm, muốn hay không nghỉ ngơi trong chỗ lát?" Thanh bào đệ tử lau sương tuyết trên mặt, thời điểm nói chuyện, trong miệng phun ra một mồm to nhiệt khí.

Thủy Quan chân nhân quay đầu lại nhìn mấy đệ tử sư môn sắc mặt mệt mỏi, gật gật đầu: "Phía dưới có cánh rừng, chúng ta ở chỗ này nghỉ ngơi, sáng ngày mai lại khởi hành."

Mấy đệ tử trong lòng vui vẻ, vội vàng hướng trong rừng đi. Thanh bào đệ tử đi theo Thủy Quan chân nhân phía sau, nhỏ giọng nói, "Sư phụ, lần này bắt quả là đại diện Nguyên Anh của một vị phong chủ Nguyên Cát Môn, chúng ta hà tất vội vã đi như vậy?"

Thủy Quan chân nhân từ phi kiếm nhảy xuống, thở dài nói: "Chúng ta Long Hồ Môn thế yếu, muốn làm môn phái phụ thuộc mười đại tông môn, nhân gia cũng chường mắt chúng ta. Nguyên Cát Môn gần trăm năm nay phát triển đến càng ngày càng tốt, bên ngoài đều nói, Nguyên Cát Môn có khả năng thay thế được một cái trong mười đại tông hiện tại, lập thành tân mười đại tông môn, chúng ta đặc tội không nổi."

Thanh bào đệ tử nhú nhú mày, Nguyên Cát Môn mấy năm nay phát triển xác thật càng ngày càng tốt, rất nhiều tu sĩ danh vọng, nhưng là xếp hạng mười đại tông môn, đã gần gần năm không có động qua, Nguyên Cát Môn muốn chen vào mười đại tông môn, khả năng cũng không dễ dàng như vậy.

"Nguyên Cát Môn năm trước thu hai đơn linh căn đệ tử, nghe nói thiên phú cực cao, Ngũ Linh Căn đệ tử so ra đều kém." Thủy Quan chân nhân từ thu nạp túi lấy ra một chiếc đèn cầm trong tay, nhắc nhở mấy đệ tử, "Không cần đi rồi ra, phòng ngừa trong rừng có mãnh thú."

"Vâng." Mấy đệ tử chặt chẽ đi theo bên người Thủy Quan chân nhân, thanh bào đệ tử có chút không cam lòng nói, "Nếu là chúng ta có thể giống Ngự Tiêu Môn, Hòa Phong Trai, bám vào môn hạ Lưu Quang Tông, liền không cần lấy lòng Nguyên Cát Môn này đó môn phái."

Thủy Quan chân nhân lắc đầu thở dài, không nói thẳng đồ đệ có ý nghĩ kỳ lạ, Long Hồ Môn bọn họ từ trên xuống dưới tư chất thường thường, trường lão tu vi tối cao, cũng chỉ là Nguyên Anh tu sĩ.

Nguyên Anh tu vi đặt ở toàn bộ Lăng Ưu giới, xác thật còn tính không tồi, chính là Lưu Quang Tông còn thiếu một cái Nguyên Anh tu sĩ sao? Ngay cả phong chủ tuổi trẻ nhất trong tông môn bọn họ, đã là Phân Thần kỳ tu vi.

Toàn bộ Lăng Ưu giới, tu sĩ có thể tới Phân Thần kỳ tu vi, cũng không đủ mười người, có thể thấy được Lưu Quang Tông thực lực có bao nhiêu cường đại.

Càng đi đi, Thủy Quan chân nhân càng cảm thấy không thích hợp, hắn dừng bước chân lại, triệu bốn phía chấp tay nói: "Tại hạ Long Hồ Môn Thủy Quan, mang đệ tử đi ngang qua nơi đây, vô tình quấy rầy đạo hữu nghỉ ngơi, thỉnh đạo hữu chớ trách."

Mấy đệ tử thấy phản ứng của Thủy Quan chân nhân, nắm chặt pháp khí trong tay, hốt hoảng nhìn xung quanh, lấy tu vi bọn họ, căn bản tìm không thấy nơi nào có mặt tu sĩ khác.

Sát sát sát.

Trong rừng truyền ra tiếng bước chân, một bóng người mờ hồ từ sau thân cây đi ra. Thủy Quan chân nhân hít sâu một hơi, đem đệ tử ngăn ở phía sau.

"Thủy Quan chân nhân thỉnh tùy ý." Bóng người đứng cách Thủy Quan chân nhân vài chục bước, mở bàn tay ra, lòng bàn tay phát ra ánh sáng, chiếu sáng khuôn mặt bình tĩnh của hắn.

Thủy Quan lúc này mới thấy rõ bộ dạng đối phương, mũi cao, môi rất mỏng, thoát nhìn có chút không hảo ở chung. Trên người áo đen thoát nhìn phi thường trầm mặc, càng quan trọng là, đối phương tu vi so với hắn cao hơn, hắn là Nguyên Anh lão tổ.

"Gặp qua vị này lão tổ này, mạo muội quấy rầy, thỉnh lão tổ thứ lỗi, tại hạ này liền mang đệ tử rời đi."

Thủy Quan chân nhân thực thức thời, không dám lấy tánh mạng đệ tử, tới đánh cuộc với tính tình vị lão tổ này.

"Không cần, tại hạ cũng chỉ là tùy công tử ở chỗ này ở tạm một đêm, sáng mai liền sẽ rời đi." Lâm Hộc nhìn ra mấy tu sĩ này biểu tình mệt mỏi, đoán được bọn họ đã đi đường thật lâu, "Chư vị cứ nghỉ ngơi tại nơi đây."

"Đa tạ lão tổ." Thủy Quan chân nhân nhẹ nhàng thở ra, hướng Lâm Hộc chấp tay thi lễ cảm tạ. Cũng không biết là vị công tử trong miệng Nguyên Anh lão tổ này là cao nhân cỡ nào, thế nhưng có thể khiến Nguyên Anh lão tổ chịu hắn sai phái.

Lâm Hộc không có để ý đến bọn họ, thực mau liền biến mất ở trong rừng cây.

"Nguyên lai thật sự chỉ là tu sĩ đi ngang qua." Không Hầu yên lòng, "Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, cách xa như vậy cũng có thể nhận thấy được có tu sĩ tới gần."

Hoàn Tông cười khỏ, hắn hiện tại tu vi tu sĩ tới gần cao thấp đều phán đoán không ra, có cái gì lợi hại.

"Thì ra đi ra ngoài một mình, sẽ có chút sợ hãi, hiện tại có huynh đồng hành, ta là một chút đều không sợ hãi." Không Hầu thấp sáng đèn trên nhà cây, cỏi bỏ ngọc linh đang phong ấn, leng keng leng keng tiếng chuông lại lần nữa vang lên.

Ánh nến sáng hồng soi gương mặt Hoàn Tông, hắn đứng lên nói: "Ta đi gian ngoài, có chuyện gì muội kêu ta."

"Hảo." Không Hầu gật đầu, "Ăn.....ngủ ngon."

Hoàn Tông bước chân dừng một chút, quay đầu nhìn Không Hầu, khóe miệng hơi hơi cong lên: "Ngủ ngon."

Trên cây đột nhiên xuất hiện một căn nhà gỗ, làm Thủy Quan chân nhân kinh ngạc một chút, vừa rồi hắn lại là nửa điểm đều không phát hiện đến này căn nhà tồn tại, có người ở trong nhà hay ở bên ngoài lập kết giới?

"Sư phụ, căn nhà cây này không lẽ chính là nơi ở của công tử Nguyên Anh lão tổ nhắc tới?" Thanh bào đệ tử nhỏ giọng nói, "Này hình như là kiện thượng phẩm pháp khí."

"Đừng nói nữa." Thủy Quan chân nhân quát bảo đồ đệ ngưng lại, để tránh hắn nói ra lời không thích hợp, "Sớm nghỉ ngơi một chút, buổi sáng ngày mai lại đi chào hỏi từ biệt."

Đêm đã khuya, Hoàn Tông ngồi ở dưới mái hiên nhà cây, gió lạnh thổi tới gương mặt hắn, hắn từ thu nạp giới trung lấy ra hộp đựng ngọc, nhẹ nhàng vuốt lên mặt hoa văn, duỗi tay phong ấn ngọc linh không ngừng kêu leng keng.

Ngọc linh tiếng tuy hay, nhưng kêu không ngừng, khiến người trong kia dễ bị quấy nhiễu giấc mộng đẹp.

"Công tử." Lâm Hộc nhảy đến trên nhánh cây, hướng Hoàn Tông truyền âm nói, "Người nên nghỉ ngơi."

Hoàn Tông quay đầu nhìn hắn: "Lâm Hộc, ngươi nói ta có phải hay không chiếm tiện nghi của tiểu cô nương?"

Lâm Hộc xụ mặt hỏi lại: "Công tử muốn nghe lời nói thật hay là lời nói dối?"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Ghen ghét?

Editor: TIEUTUTUANTU

Sau khi Lâm Học hồi lại, không khí có một lát đình trệ. Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn Lâm Học, Lâm Học mặt vô biểu tình nhìn hắn. Gió lạnh thổi qua, quần áo Hoàn Tông ở trong gió lất lự.

"Người vẫn là đi nghỉ ngơi đi." Hoàn Tông đứng lên, đẩy cửa phòng, nằm lên giường.

Đây là lần đầu tiên hắn ở gần nữ hài tử như vậy, gần đến mức chỉ cách một tấm ván cửa. Trên tường nhà gỗ, điêu khắc kiếm pháp cùng hoa cỏ giản dị, hắn chỉ cần mở mắt ra là có thể thấy. Nội gian tiếng hít thở thông thả truyền ra, Không Hầu đã ngủ.

Hắn ngồi dậy, ngồi xếp bằng đá tọa. Tuy không quá thông hiểu sự đời, nhưng hắn không có cách nào bình thần ngủ trong lúc này, luôn có một loại cảm giác chột dạ khôn tả.

Linh khí chỗ linh đài cuộn cuộn, không ngừng va chạm kinh mạch tứ chi. Dẫn đường linh khí theo kinh mạch vận chuyển toàn thân, đem tâm tư nhiễu loạn áp chế xuống dưới, khi mở mắt ra, trời đã sáng.

Hắn che miệng lại, đè nén cơn ho đang kéo tới, quay đầu nhìn nội gian còn không có động tĩnh, lách mình bay ra khỏi nhà cây, đỡ thân cây dùng khăn che miệng mãnh liệt ho tới.

"Công tử." Lâm Học vội vàng tiến lên, đem đan dược đưa cho Hoàn Tông. Hoàn Tông mở khăn tay ra, đem dược nuốt xuống: "Hôm nay so với ngày xưa đã khá hơn nhiều."

Lâm Học nhìn khăn tay, bên trên không có máu, xác thật đã tốt hơn.

Đã ngoại không có phương tiện tắm gội, Hoàn Tông vào trong xe ngựa thay quần áo, xuống xe ngựa hỏi Lâm Học: "Tôi hôm qua mấy tu sĩ kia là đi Nguyên Cát Môn tham gia Nguyên Anh đại điển?"

Lâm Học gật đầu: "Là người Long Hồ Môn."

"Không cần quan bọn họ." Hoàn Tông lấy hai bình linh dịch từ Lâm Học, mấy viên linh quả, bỏ vào trong chén lưu li, quay về nhà cây.

Không Hầu từ trong ngủ mơ tỉnh lại, ở trên giường lười biếng lăn lộn mấy vòng, mới từ thu nạp giới lấy nước ra rửa mặt. Chờ đến khi đi đến gian ngoài, phát hiện trên bàn có linh dịch cùng linh quả, Hoàn Tông ngồi dựa vào cửa sổ, cúi đầu đọc sách.

Thấy nàng ra tới, Hoàn Tông thu hồi sách: "Tôi hôm qua ngủ ngon sao?"

Không Hầu gật đầu, ngồi xuống: "Sớm như vậy đã đọc sách?"

"Muốn xem?" Hoàn Tông đưa sách trong tay cho Không Hầu.

"Kiếm thuật chi điểm?" Xin miễn thứ cho kẻ bắt tài Không Hầu, đem sách đẩy trở về: "Kiếm thuật của ta chỉ có thể tính là nhập môn, loại cao thâm này không thích hợp."

Hoàn Tông đem linh dịch đưa cho nàng: "Loại sách dành cho kiếm tu này, xác thật phi thường buồn tẻ."

"Huynh cũng là kiếm tu?" Không Hầu mở ra nút bình linh dịch, uống một ngụm, thanh hương chảy vào khắp người, thoải mái khiến kinh mạch toàn thân đều giãn ra khai, "Kiếm tu ta gặp qua, đều thích mang kiếm bên người, ta chưa thấy qua huynh dùng kiếm."

"Kiếm tu cùng kiếm xác thật không thể chia lìa." Hoàn Tông đem linh quả đẩy cho Không Hầu, "Nhưng tới cảnh giới nhất định, là có thể khiến tâm kiếm hợp nhất, trong tay ta tuy vô kiếm, nhưng là trong lòng có kiếm."

"Tuy rằng không quá minh bạch, nhưng là cảm giác rất lợi hại." Không Hầu răng rắc rắc gặm linh quả, thờ dài nói, "Gần đây tu vi của ta vẫn luôn trì trệ không tiến, cũng không biết nơi nào xảy ra vấn đề."

"Tu hành chú ý tự ngộ, lúc linh ngộ đến một thứ gì đó, tự nhiên liền nước chảy thành sông." Hoàn Tông thấy nàng ăn đến thơm ngon, nhìn không được cũng cầm trái cây cắn một ngụm, "Không cần quá mức nóng vội."

"Đều là tu sĩ Ngũ Linh Căn, vị Trọng Ti chân nhân kia của quý phái như thế nào làm được ba trăm tuổi liền đến Phân Thần kỳ?" Không Hầu bẻ ngón tay tính, "Huynh xem a, Luyện Khí, Trúc Cơ, Tâm Động, Kim Đan, Nguyên Anh, Xuất Khiếu, Phân Thần, Hóa Hư, Đại Thừa, Độ Kiếp phi thăng tổng cộng mười cảnh giới, hắn lại nỗ lực nỗ lực, là có thể độ kiếp phi thăng."

"Từ phân thần đến hóa hư gian nan vô cùng, càng miễn bàn đến độ kiếp phi thăng." Hoàn Tông bật cười, "Toàn bộ Tu Chân giới, Đại Thừa kỳ tu sĩ chỉ có một vị, đã mấy trăm năm chưa từng hiện thân, sinh tử không biết. Hóa Hư cảnh giới tu sĩ ba vị, trong đó một vị nhiều lần đánh sâu vào Đại Thừa kỳ thất bại, đã vô duyên tiến thêm một bước, khi thọ nguyên dùng hết, đó là lúc ngã xuống. Phân Thần kỳ tu sĩ, tổng cộng cũng không đủ mười người, trong đó có hai vị ở Vân Hoa Môn các người."

Vân Hoa Môn trên dưới tính cách hiền hoà, nhưng lại không có người dám dễ dàng trêu chọc, nguyên nhân, liền ở chỗ trong môn phái bọn họ có hai vị tu vi Phân Thần kỳ trường lão, bốn vị Xuất Khiếu kỳ tu sĩ, hơn mười vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ. Hơn nữa môn phái bọn họ nổi tiếng bênh vực người mình, sĩ diện đều không cần, nhỏ đánh không lại thì lớn đến đánh, ai nguyện ý trêu chọc môn phái như vậy?

Rất nhiều môn phái tu chân, có thể có một vị Nguyên Anh kỳ tu sĩ ngồi trên, đã là phi thường ghê gớm, đầu giống Vân Hoa Môn mệnh tốt như vậy, Nguyên Anh tu sĩ đều có một tá. Bất quá có nhiều cao thủ ngồi trên như vậy, Vân Hoa Môn cũng chỉ có thể đứng thứ hai đếm ngược từ dưới lên ở mười đại tông môn, có thể thấy được môn phái này có bao nhiêu không tiến thủ.

"Phân thân cảnh giới tu sĩ ít như vậy?" Không Hầu trừng lớn mắt, "Vị Trọng Tì chân nhân này mới hơn ba trăm tuổi, cơ hồ có thể coi như đứng trong mười đại cao thủ Tu Chân giới, hẳn là ăn cái gì lớn lên, lại lợi hại như vậy?"

Hoàn Tông từ trong chén lưu li lấy ra linh quả lớn nhất nhét vào trong tay Không Hầu: "Ăn nhiều linh quả, uống nhiều linh dịch, muội sẽ so với hắn lợi hại hơn."

"Hoàn Tông, ta cảm thấy huynh coi ta như tiểu hài tử mà dỗ." Không Hầu tay cầm đại linh quả dùng sức gặm một ngụm, "Ta tin tưởng huynh cùng vị Trọng Tì chân nhân này quan hệ không hảo." Lời trong lời ngoài, đều là nói Trọng Tì chân nhân cách phi thăng còn xa, nếu là quan hệ thân mật, có thể không ngóng trông đối phương sớm ngày phi thăng sao?

"Ta cảm thấy, người tu hành chúng ta, lòng dạ phải lớn, dù cho đồng môn không hảo hi, thì cũng không được ghét bỏ." Không Hầu thật cẩn thận quan sát biểu tình trên mặt Hoàn Tông, thấy hắn không có không cao hứng, mới tiếp tục nói, "Ghen ghét sẽ ảnh hưởng tâm cảnh, chúng ta có thể cùng người so sánh, nhưng không thể quá đề ý. Tục ngữ nói, nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên sao, người biết thỏa mãn sẽ vui vẻ một chút."

Nghe Không Hầu một ngụm một cái "Chúng ta", Hoàn Tông có loại cảm giác Không Hầu đem hắn kéo về phe mình. Tuy rằng trên người nhiều một cái "Ghen ghét đồng môn" hiềm nghi, tâm tình hắn như cũ không có chịu ảnh hưởng.

"Trọng Tì chân nhân là lợi hại, nhưng là tu vi cao lại không thể đại biểu cho hết thảy, tỷ như nói ở trong mắt ta, huynh liền so với Trọng Tì chân nhân kia tốt hơn." Vì gia tăng tính chân thật của những lời này, Không Hầu thật mạnh gật đầu một cái, "Thật sự."

Hoàn Tông lớn lên thật đẹp mắt, cái Trọng Tì chân nhân kia lấy cái gì cùng so với Hoàn Tông.

Hoàn Tông cười: "Hảo, ta tin tưởng muội."

"Công tử." Bên ngoài, Lâm Hộc nhẹ nhàng gõ cửa, "Long Hồ Môn Thủy Quan chân nhân hướng ngời chào từ biệt."

"Thủy Quan chân nhân?" Không Hầu nhìn một nửa linh quả đang gặm trong tay, luyến tiếc buông, liền đối với Hoàn Tông nói, "Huynh mau đến xem sao?"

"Muội ở đây đợi, ta lập tức quay lại." Hoàn Tông đứng lên, đi ra khỏi nhà cây, cùng Lâm Hộc hai mắt giao nhau.

"Công tử, Không Hầu cô nương còn nhỏ." Lâm Hộc tâm tình phức tạp, "Là cô nương tâm tính thực tốt."

Hoàn Tông dùng khăn tay xoa xoa tay: "Người nói đúng, ta cũng thực thích nàng."

Thủy Quan chân nhân mang theo đệ tử đứng ở dưới tàng cây, nhìn đến một nam nhân mặt trắng tóc đen, dung nhan tuấn mỹ cảm y công tử từ nhà cây ra tới, vội chào hỏi nói: "Long Hồ Môn Thủy Quan gặp qua lão tổ, đêm qua quấy rầy, may mà lão tổ không có ghét bỏ, hôm nay tại hạ đặc mang đệ tử tới chào từ biệt."

"Không cần khách khí, phiền rừng cây này thiên sinh địa trưởng, ai cũng có thể ở chỗ này nghỉ ngơi."

Hoàn Tông không có đi xuống, hắn biểu tình đạm mạc, đối với tu sĩ không liên quan không có bất luận cảm xúc gì, "Chư vị thỉnh tự tiện."

Thủy Quan thấy Hoàn Tông biểu tình xa cách, thực thức thời không hề quấy rầy, duỗi tay đến sau lưng vẫy vẫy, làm cho chúng đệ tử lập tức đi theo mình rời đi.

Mới vừa đi không vài bước, trong rừng truyền ra âm thanh nói chuyện riu rít, Thủy Quan quay đầu nhìn lại, có mấy tu sĩ trẻ tuổi dẫm phi kiếm bay qua tới, người truy ta đuổi, thập phần náo nhiệt.

"Sur huynh, người xem trên cây có căn nhà gỗ, thật xinh đẹp." Nữ tu mặc phấn y phi kiếm lên cao, muốn tới gần nhà cây xem rõ ràng hơn một ít, thấy trước cửa nhà cây có nam tử áo gấm tuấn mỹ đang đứng, ngơ ngác mà treo ở giữa không trung, hơn nửa ngày không phục hồi tinh thần lại.

"Người, vị công tử này, người là chủ nhân của nhà cây?" Phấn y nữ tu rốt cuộc phục hồi tinh thần lại, triều Hoàn Tông hành lễ.

Hoàn Tông nhìn phía sau nữ tu kia mấy tu sĩ vội vàng theo kịp, trầm mặc xoay người trở về nhà cây, lưu lại Lâm Hộc một mình đứng ở ngoài cửa.

Lâm Hộc: "....."

Nữ tu trên mặt xấu hổ, nhỏ giọng nói thầm nói: "Đây là có ý tứ gì?"

Cách đó không xa Thủy Quan chân nhân yên lặng nhìn một màn này, quay đầu đối đệ tử nói: "Các người ra bên ngoài, không thể giống vài vị tu sĩ này."

Đệ tử áo xanh lấp bắp nói: "Sur phụ, vài người này hình như là đệ tử Nguyên Cát Môn." Chờ bọn họ nếu là đánh lên tới, chúng ta có đi hỗ trợ hay không? Chính là..... Bọn họ đánh thắng được sao?

Thủy Quan trầm tư một lát, duỗi tay che lại đôi mắt: "Ta cái gì cũng không phát hiện, đi mau đi mau."

Nói xong, nhảy lên phi hành pháp khí, hận không thể lập tức liền bay ra khỏi cánh rừng này.

"Phía trước vài vị đạo hữu, xin dừng bước." Nhóm nam tu phía sau phần y nữ tu chú ý tới Thủy Quan chân nhân, mở miệng gọi bọn họ lại, "Chư vị là đi Khuê Thành?" Nguyên Cát Môn liền ở Khuê Thành, toàn bộ Khuê Thành đều thuộc về phạm vi quản hạt Nguyên Cát Môn.

Thủy Quan chân nhân thực hồi hận, vì cái gì hắn vừa rồi không thể đi mau một chút. Hắn cho phi kiếm quay đầu, triệu mấy người chấp tay nói: "Đứng vậy."

Nam tu nhóm đáp lễ lại: "Vừa vặn chúng ta cũng hồi Khuê Thành, mọi người có thể cùng đồng hành."

Thủy Quan trong lòng âm thầm kêu khổ, vẫn là không được đi, ta sợ đi cùng các người, liền không thể tồn tại đến Khuê Thành. Hắn cười gượng một cái, ý bảo các đồ đệ không cần tùy tiện nói chuyện: "Như thế nào phiền toái chư vị."

"Không ngại, trùng hợp tiện đường mà thôi." Cầm đầu nam tu là chương phái đại đệ tử Nguyên Cát Môn Chu Tiểu, thiên tư tuy rằng bình thường, nhưng là tu hành khắc khổ, làm người ôn trọng, tâm địa cũng hảo, đã là Tâm Động kỳ thập giai đại viên mãn tu vi, thực mau là có thể đánh sâu vào Kim Đan cảnh giới.

Lần này hắn mang mấy sư đệ sư muội Trúc Cơ kỳ ra cửa rèn luyện, coi như là tận tâm tận lực, chỉ là sư đệ sư muội tính cách có chút "ngây thơ", làm hắn đau đầu không thôi. (editor nhiều lời: ta cũng thường bị loại "ngây thơ" này ám a)

"Sư huynh, tu sĩ này thật vô lễ, ta chào hỏi với hắn, hắn liền một câu cũng không có đáp lại." Phần y nữ tu là sư muội của Chu Tiểu, bởi vì tướng mạo xuất chúng, ở trong tông môn được rất nhiều nam tu sùng, thế cho nên có chút tùy hứng.

Cũng may dọc đường đi gió êm sóng lặng, không có trêu chọc xảy ra chuyện gì. Nghe được sư muội oán giận, Chu Tiểu liền cảm thấy đầu có chút đau, hắn hướng Lâm Học ngoài nhà cây cửa chấp tay, nói với sư muội, "Kim Linh, không được vô lễ."

Phần y nữ tu Kim Linh bĩu môi, đối với loại tính cách sợ phiền phức của chương phái sư huynh thập phần bất mãn: "Ta lại không có làm cái gì, như thế nào liền vô lễ?"

Lâm Học xụ mặt: "Công tử nhà ta thích thanh tĩnh, chư vị thỉnh rời đi."

"Thỉnh tiên bối thứ lỗi, chúng ta liền rời đi." Chu Tiểu nhìn không ra tu vi Lâm Học, nhưng có thể khẳng định đối phương cao hơn hắn rất nhiều, hắn sợ Kim Linh lại nói ra càng nhiều lời đắc tội với đối phương, cũng không rảnh lo nam nữ chi biệt, duỗi tay bắt lấy cánh tay của nàng: "Sư muội, đi."

"Người làm gì!" Kim Linh đẩy Chu Tiểu, nhưng là bị Chu Tiểu nắm đến thật chặt, nàng không có đẩy ra: "Sư huynh, người buông tay."

"Không cần nháo." Chu Tiểu trầm khuôn mặt nói, "Vị này có khả năng là Nguyên Anh lão tổ."

"Nguyên Anh lão tổ thì làm sao, Nguyên Anh lão tổ cũng phải phân rõ phải trái, không thể tùy tiện giết người." Kim Linh nhú mày nói, "Ta lại không làm cái gì."

Chu Tiểu nghĩ, nếu người thật sự đã làm cái gì, lúc này liền không thể bình an đứng trên phi kiếm, mà là nằm trên mặt đất. Hắn xoay người nói với mấy sư đệ, "Trông chừng Kim Linh sư muội, đừng cho nàng xằng bậy."

Mấy sư đệ cũng nhìn ra tu vi Lâm Học cao thâm, không dám nhiều lời, bao quanh đem Kim Linh vây quanh, người một lời ta một ngữ khuyên lên.

"Sư phụ, ta cảm thấy..... Chúng ta vẫn là dừng lấy lòng Nguyên Cát Môn." Thanh bào đệ tử nhỏ giọng nói với Thủy Quan chân nhân, "Môn phái này thoát nhìn, hành sự quá..... Ngay thẳng thiên chân."

Hắn nói thực uyển chuyển, nói là thẳng thắn thiên chân, không bằng kêu không đầu óc. Môn hạ đệ tử không hảo hảo quản thúc, gặp phải việc tới là sẽ liên lụy toàn bộ tông môn, loại tiểu môn tiểu phái của bọn họ đều minh bạch đạo lý này, Nguyên Cát Môn chẳng lẽ không hiểu?

Hay là do mấy năm gần đây phát triển càng ngày càng tốt, nên liền bắt đầu bừa bãi đi lên? Rốt cuộc là môn phái mới phát, so ra kém mười đại tông môn nhiều, hành sự khí độ kém quá xa.

Mất thấy đệ tử Nguyên Cát Môn riu rít la hét âm ỉ đến lợi hại, Lâm Học nhú nhú mày. Hắn đi theo bên người Hoàn Tông nhiều năm, từ trước đến nay không làm qua việc khi dễ tiểu bối, cho nên cứ việc coi như không thấy bọn tiểu bối trước mặt huơ tay múa chân, vẫn là nhịn xuống: "Chư vị, thỉnh rời đi."

"Ta có thể rời đi, để công tử nhà người ra xin lỗi, ta liền đi." Kim Linh nói, "Đạo lý người khác hành lễ thì phải biết đáp lễ, hắn chẳng lẽ không hiểu sao?"

Nhà cây, Không Hầu ghé vào khe hở cửa sổ xem náo nhiệt, nghe được những lời này của phần y nữ tu, quay đầu đối Hoàn Tông nói, "Cùng vị cô nương này so, Lăng Ba đạo hữu thật sự là đáng yêu nhiều."

Lăng Ba tuy rằng có chút nuông chiều, nhưng cũng không phải ngang ngược vô lý, lại còn biết tôn kính sư trưởng, Trương Đức nói cái gì liền nghe theo

cái đó, còn vị ở bên ngoài này không cho sư huynh mặt mũi như vậy, không biết sẽ khiến người khác chê cười sao?

Tu Chân giới thực sự có ý tứ, loại người thần kỳ nào cũng có.

"Nháo cái gì?" Một nữ tu áo đen bay qua tới, nhìn thấy Nguyên Cát Môn mấy đệ tử ồn ào nhón nháo, nâng chuông một phách, đôi nam nữ sôi nổi trên phi kiếm liền rơi xuống đất, chặt vật vô cùng.

"Nơi nào tới a miêu a cầu, không hiểu quy củ như vậy." Nữ tu hừ lạnh một tiếng, "Quấy nhiễu người khác thanh tịnh."

"Người....." Kim Linh từ trên mặt đất bò dậy, một câu còn không có hoàn toàn nói ra, nữ tu liền vung tay lên, một cái tát chụp ở trên mặt nàng, đánh đến nàng trên mặt đất lăn ba bốn vòng mới dừng lại, nàng không kịp bò lên, liền phun ra mấy ngụm máu.

"Không biết sống chết." Nữ tu sửa sửa tay áo to rộng, cùng Lâm Học đứng ở trước nhà cây liếc nhau, "Đạo hữu hảo tính nết, loại tiểu bối không hiểu quy củ này, nên giáo huấn một chút, cũng coi như là thay tông môn bọn họ phân ưu, miễn cho bọn họ đi ra ngoài đắc tội càng nhiều người."

Lâm Học nhìn tiểu bối nằm trên mặt đất kia, đã không dám nói gì thêm, gật gật đầu: "Đạo hữu nói phải."

Nữ tu môi đỏ nhẹ dương: "Hay là đạo hữu thấy tiểu cô nương tương mạo kiều mỹ, luyện tiếu động thủ?"

Lâm Học liếc mắt nhìn phần y nữ tu nằm trên mặt đất học máu, kiều mỹ?

"Người.....yêu phụ, người dám động thủ đã thương người, có biết sư phụ ta....."

Nữ tu cười lạnh quay đầu lại, tay áo màu đen đột nhiên bạo trương, biến thành thật dài lẳng bô quấn quanh cổ siết Kim Linh, kéo Kim Linh tới trước mặt nàng, nàng bắt lấy cổ Kim Linh: "Ta ghét nhất là người khác uy hiếp ta."

Không Hầu thấy Hắc Bào Nữ tu một lời không hợp liền muốn giết người, duỗi tay lôi kéo tay áo Hoàn Tông: "Hoàn Tông, người kia là ai, tính tình như thế nào lớn như vậy, một lời không hợp liền động thủ?"

"Nàng là Tuyết Ngọc, ngoại hiệu Hắc Bào Nữ, là một vị Nguyên Anh tu sĩ, tính tình cổ quái, không thích nhất là tiểu cô nương tuổi trẻ." Hoàn Tông thấy Không Hầu ghé vào cửa sổ thật sự quá vất vả, dứt khoát cửa sổ đẩy ra, khiến nàng xem đến rõ ràng hơn, "Nếu là có nữ tu lớn lên đẹp đẽ đắc tội nàng, nàng thường thường sẽ tức giận, đem đôi phương nhục nhã một phen."

"Huynh đừng mở cửa sổ hộ, lỡ nàng nhìn đến mặt ta, chạy tới nhục nhã ta làm sao bây giờ?" Không Hầu đối với dung mạo chính mình có vài phần tự tin, vội vàng thò người ra đóng cửa sổ, tay vừa mới vuron đi, liền hai mắt đối thượng cùng Hắc Bào Nữ đang vọng lại đây.

Bị ánh mắt âm lãnh của đôi phương làm hoảng sợ, Không Hầu cười gượng một tiếng: "Người tiếp tục, tiếp tục."

Tuyết Ngọc cười lạnh một tiếng, vừa định mở miệng nói chuyện, nhìn đến phía sau Không Hầu Hoàn Tông, sắc mặt hơi đổi, buông Kim Linh trong tay ra. Thấy Hoàn Tông không có phản ứng, nàng cắn chặt răng, triều nhà cây phượng hướng hành lễ, xoay người liền hướng cánh rừng ngoại bay đi, chớp mắt liền biến mất không thấy.

"Ta lớn lên thực dọa người?" Không Hầu sờ mặt, không dám tin tưởng mà quay đầu lại nhìn Hoàn Tông, "Nàng ta đó là cái phản ứng gì?"

Nàng đôi mắt lớn như vậy, làn da trắng như vậy, tóc búi xinh đẹp đến như vậy, sao có thể đem người khác dọa chạy?

"Có lẽ là bởi vì muội quá đẹp, làm nàng tự biết xấu hổ. Bên ngoài có Lâm Học thủ, nàng lại không dám ghen ghét, nên chỉ có thể bỏ đi." Hoàn Tông thấy nàng bụm mặt, tròng lớn mắt bộ dáng không cam lòng, nhìn không được cười ra tiếng.

"Thật sự?"

Hoàn Tông gật đầu, "Trong số nữ hài tử ta gặp, muội là đẹp nhất."

"Oa!" Kim Linh quỳ trên mặt đất liền phun mấy khẩu tâm đầu huyết, dựa vào Chu Tiểu nâng mới miễn cưỡng đứng lên, ngẩng đầu nhìn thấy thiếu nữ mỉm cười bên cửa sổ nhà cây, sinh sự nàng vừa mới phát sinh, bị nữ nhân khác xem từ đầu tới đuôi.

Nghĩ vậy, nàng lại nhìn không được phun ra mấy khẩu huyết.

Thế diện của nàng!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ái hận

Editor: TIEUTUTUANTU

"Nàng ta tiếp tục phun máu như vậy, sẽ không mất mạng đi?" Tuy rằng cảm thấy vị nữ tu này có chút không đầu óc, nhưng cũng không quá chán ghét đến nông nổi lấy ra mạng người. Nàng hướng phía sau Hoàn Tông cọ cọ, tránh đi tầm mắt Kim Linh vọng lại đây, nhỏ giọng nói, "Hoàn Tông, chúng ta vẫn là đi thôi."

Nhất định là bởi vì nàng ở chỗ này rút đi Chu Hồng Thảo, làm hỏng phong thủy nơi này rồi, cho nên mới gặp được mấy tu sĩ kỳ kỳ quái quái.

"Hảo." Hoàn Tông nhìn mấy tu sĩ vây quanh khuyên giải an ủi phần y nữ tu, kéo Không Hầu nhảy ra khỏi nhà cây, phát tay thu hồi nhà cây. "Nếu chúng ta đã quyết định đi chậm rãi ngắm cảnh, không bằng chúng ta cùng nhau ngồi xe ngựa, bên trong so với phi kiếm thoải mái hơn."

Lúc trước ngưng ngừng mời Không Hầu cùng mình ngồi chung, nhưng là từ đêm qua hai người cùng ở một căn nhà gỗ, Hoàn Tông cảm thấy lời mời này tựa hồ cũng không tính mạo phạm.

"Hảo nha." Không Hầu không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng rồi, thời điểm mới vừa thành công vào Trúc Cơ, nàng cảm thấy ngự kiếm phi hành đặc biệt hào chơi. Hiện tại đã sớm không có cảm giác mới lạ lúc trước, ngồi xe ngựa có thể tiết kiệm linh lực, khá tốt.

"Chư vị đạo hữu xin dừng bước." Chu Tiểu vội vàng đuổi theo, chấp tay hướng ba người hành lễ, "Mới vừa rồi có đắc tội, thỉnh đạo hữu thứ lỗi."

Hoàn Tông không để ý đến hắn, từ trong tay áo lấy ra một chi sáo ngọc nhẹ nhàng một thổi, chỉ nghe trong rừng truyền đến tiếng ngựa hí vang, trong chớp mắt liền thấy hai đại mã tuyết trắng từ trong rừng chạy ra, kéo xe theo cỗ xe tinh mỹ ngừng ở trước mặt đám người Hoàn Tông.

Lâm Học sờ sờ đầu hai con ngựa, từ thu nạp giới lấy ra hai căn linh thảo, dứt cho mỗi con một cây.

Phong Lai Thảo? Chu Tiểu tưởng hai mắt của mình xảy ra vấn đề, dùng sang quý Phong Lai Thảo cho ngựa ăn? Hắn chớp chớp mắt, tiếp tục xem bên miệng ngựa đã ăn xong một nửa linh thảo, không thể không thừa nhận, kia xác thật là gần trăm linh thạch một cây Phong Lai Thảo.

Hoàn Tông lên xe ngựa, xoay người triều Không Hầu cúi tay: "Không Hầu, tới."

Không Hầu đưa tay cho Hoàn Tông, lập tức nhảy đến trên xe ngựa, quay đầu thấy Chu Tiểu còn ngây ngốc đứng ở bên cạnh, thoạt nhìn có điểm tội nghiệp, liền đối với hắn cười cười: "Cáo từ."

"Cáo, cáo từ." Chu Tiểu nhìn thiếu nữ trên xe ngựa đối hắn mỉm cười, ngờ ngác đứng tại chỗ, bỗng nhiên cảm thấy ngày tuyết mờ mịt này cũng sáng lạn lên.

"Sur huynh." Kim Linh che ngực đi đến bên người Chu Tiểu, "Ba cái tu sĩ này là ai?" Có thể hay không đem sự tình hôm nay phát sinh nói ra?

Chu Tiểu lắc đầu: "Ta không biết, nhưng là tu sĩ có thể sử dụng Phong Lai Thảo cho ngựa ăn, thân phận khẳng định không đơn giản."

"Một trăm linh thạch, Phong Lai Thảo, cho ngựa ăn?" Kim Linh cho rằng chính mình nghe lầm, nhưng là nàng biết chương phái sư huynh sẽ không nhìn nhầm.

Nhớ tới dung nhan bạch y tu sĩ tuấn mỹ, Kim Linh lắc đầu thờ dài. Mẫu thân thường thường cùng nàng nói, nữ nhân có thể lợi dụng mỹ mạo làm nam nhân vì chính mình chạy chân, làm cho bọn họ làm trâu làm ngựa. Nhưng đối với nam nhân lớn lên xin đẹp lại không thể làm được.

Dùng Phong Lai Thảo quý như vậy cho ngựa ăn? Sợ là đầu óc không tốt lắm.

"Sur muội, chúng ta vẫn là nhanh trở về đi." Thấy Kim Linh trầm mặc xuống dưới, Chu Tiểu nói, "Gần đây liên tiếp phát sinh sự tình tà tu làm ác, hai ngày trước khách điểm Khâu Thành, có tà tu đem trái tim người moi ra. Hơn nữa người chết còn không phải người thường, là Chiêu Hàm Tông tỷ nữ Lăng Ba tiên tử."

"Lăng Ba?" Kim Linh hừ lạnh một tiếng, "Liền nàng cũng xứng kêu tiên tử?"

Không có việc gì làm, cho cái tỷ nữ đi theo bên cạnh rải hoa nâng kiệu, thật muốn chính mình là tiên nữ? Có bản lĩnh phi thăng cho nàng nhìn xem, ý vào Ngũ Linh Căn tư chất, làm ra vẻ thanh cao.

Chu Tiểu trầm mặc, chất phác như hắn, thời điểm nào đó cũng biết, là không thể mở miệng loạn. Hắn hướng bốn phía nhìn lại, vừa rồi mấy tu sĩ cũng phải đi Khuê Thành kia không biết khi nào đã rời đi.

Hắn cũng không cảm thấy ngoài ý muốn, Tu Chân tu sĩ giới bo bo giữ mình rất nhiều, Hắc Bào Nữ xuất hiện đột nhiên, nếu là động sát tâm, bọn họ đều không phải đối thủ của nàng.

Chỉ là Tu Chân giới bình tĩnh nhiều năm như vậy, đột nhiên liên tiếp xảy ra sự kiện tà tu giết người, không phải chuyện thường.

"Trong xe ngựa thực thoải mái, thế nhưng một chút lắc lư cũng không." Không Hầu ngồi trên cái đệm thật dày trong xe ngựa, cảm thấy mình khi làm

công chúa, ngồi xe ngựa cũng không bằng một góc ở đây.

Hoàn Tông ngồi xếp bằng, trước mặt hắn là một cái bàn gỗ, bàn gỗ bày sẵn bộ trà cụ, nước trà rót vào ly, hiện lên một vòng gợn sóng, nhưng lại không ra ngoài. Không Hầu không rõ, con ngựa không phải chạy trên đường núi sao, vì cái gì trong xe ngựa có thể vững vàng như vậy?

"Ném thử." Hoàn Tông đem chén trà đưa cho Không Hầu, "Trước khi trời tối, chúng ta có thể tới một tiểu thành Tam Thụ."

"Cảm ơn." Không Hầu tiếp nhận chén trà, cúi đầu ngửi ngửi, "Thơm quá."

"Ta không am hiểu việc này, lá trà cùng trà cụ đều là đồng môn đưa." Hoàn Tông nhẹ nhàng vuốt ve chén trà, dung nhan tuấn mỹ soi lên mặt ly trà, như tiên nhân cao cao tại thượng, hết thấy tục sự phàm trần đều cùng hắn không quan hệ.

Hoàn Tông không có lừa Không Hầu, hắn chín tuổi tiến vào Lưu Quang Tông, cơ hồ đem tất cả tinh lực đều đặt ở việc tu hành. Hắn không thích rượu ngon, không hảo trà, cũng không hảo hương lạc, càng không hảo sắc đẹp, cùng hắn làm bạn chỉ có kiếm. Nếu không phải tu hành xảy ra ngoài ý muốn, hắn sẽ không giống như bây giờ, ở trên đường chậm rãi hành tẩu, ngắm phong cảnh uống trà, thậm chí.....

Hắn ngẩng đầu nhìn, cử chỉ thiếu nữ mang vài phần thói quen của hoàng thất quý tộc. Mười năm trước hắn, khẳng định sẽ không nghĩ đến, chính mình có một ngày sẽ ngồi xe ngựa, mang theo Lâm Hộc, cùng một vị tiểu cô nương mười sáu tuổi lang thang không có mục tiêu bên ngoài du lịch.

"Hương mà không nùng, linh khí không tiêu tan, hảo trà." Không biết có phải hay không chính mình ảo giác, Không Hầu cảm thấy uống xong ly trà này, linh đài nâng trung linh lực cường đại thêm một chút.

Hoàn Tông cùng Không Hầu phẩm trà, cùng nàng nói chuyện phiếm: "Không Hầu năm nay mới mười sáu, đã là Trúc Cơ ngũ giai tu vi, tuy là chuyện tốt, nhưng muội còn trẻ, quan trọng nhất chính là tâm cảnh, không cần vội vã đánh sâu vào cảnh giới, đối với ngày sau vô ích. Buổi sáng ta nghe muội nhắc tới tu vi tri trệ không tiến, khả năng chính là cùng tâm cảnh có quan hệ." Thiên phú lại cường, cũng sẽ bởi vì kiến thức hạn chế tu vi, cái này không phải thiên phú có thể đền bù.

Lời này nếu là người lòng dạ hẹp hòi nghe xong, chỉ cảm thấy Hoàn Tông bắt hảo tâm, hoặc là cố ý kéo chân sau. Nhưng là Hoàn Tông cũng không phải tính cách sợ trước sợ sau, rất nhiều thời điểm đều là tùy tâm mà làm, hắn cảm thấy có lợi với Không Hầu, liền trực tiếp mở miệng, căn bản không có nghĩ tới Không Hầu có khả năng sẽ hiểu lầm dụng ý hắn.

Bên ngoài xe ngựa Lâm Hộc, nghe hai người nói chuyện với nhau, thực lo lắng loại cách nói này của công tử, sẽ khiến hắn thực mau liền mất đi vị bằng hữu khác phái lần đầu tiên nhận thức này.

Cũng may Không Hầu nghĩ đơn giản, đôi bằng hữu Hoàn Tông lại thực tín nhiệm, căn bản không có hoài nghi dụng ý của hắn. Nàng thở dài nói: "Hoàn Tông, huynh nói, như thế nào cùng sư huynh các sư tỷ ta giống nhau như đúc?"

"Bọn họ mỗi ngày đều cảm thấy ta tu luyện vất vả, mỗi lần bế quan ra tới, bọn họ luôn là lo lắng ta mệt choáng váng, liền tiếp cho ta ăn uống, còn muốn cùng ta đi dạo chơi nghỉ ngơi." Không Hầu hậm hực mà buông chén trà, mới ra ngoài không bao lâu, nàng liền có chút nhớ nhung bọn họ, không biết đặc sản nàng gửi trở về, bọn họ có thích hay không.

Lâm Hộc vội vàng đánh ngựa lướt qua một mảnh khe sâu, móng trước con ngựa nhẹ nhàng rơi trên mặt đất, thu hồi cánh phía sau lưng, biến thành bộ dáng con ngựa bình thường, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn quay đầu lại nhìn trong xe ngựa, việc này phát sinh ở Vân Hoa Môn, sẽ không làm người ta cảm thấy kỳ quái. Nếu là môn phái khác, sư huynh các sư tỷ làm như vậy, liền sẽ làm người hoài nghi, bọn họ có phải hay không ghen ghét Tiểu sư muội thiên phú, cố ý làm nàng phân tâm, ảnh hưởng tu hành.

Nói đến cũng kỳ quái, rất nhiều việc đặt ở môn phái khác sẽ làm người hoài nghi dụng ý sự tình, nhưng là đệ tử Vân Hoa Môn làm lên, hàm nghĩa liền hoàn toàn bất đồng. Từ điểm này nói, Vân Hoa Môn cũng được xưng là một cái môn phái thần kỳ.

"Bất quá ta cảm thấy huynh nói có đạo lý." Không Hầu xốc lên bức màn xe ngựa, bên ngoài là núi trắng như tuyết, đại địa trắng xoá một mảnh, cực kỳ xinh đẹp, "Ta sau khi sinh, liền vẫn luôn ở tại trong thâm cung, duy nhất giải trí, đó là hai quyển thoại bản cũ nát không được đầy đủ. Lần đầu tiên biết đến thế giới bên ngoài, vẫn là ngày đó tới Lăng Ưu giới. Mấy năm nay ta vẫn luôn ở trong tông môn, chưa bao giờ hảo hảo xem quá thế giới này."

Nói đến đây, nàng nhìn Hoàn Tông, đôi mắt cười thành trăng non: "Bất quá ta vận khí thực hảo, xuống núi không bao lâu liền gặp huynh, không cần một người ăn cơm, lên đường, thật tốt."

Nàng bản tính vẫn là thích náo nhiệt, cũng không thích lẻ loi một mình. Đặc biệt là sau khi được đến Vân Hoa Môn, liền càng thêm không thích.

Hoàn Tông bất đắc dĩ lắc đầu cười khẽ, chân chính may mắn, có lẽ là hắn, mà không phải nàng.

"Huynh không tin ư?" Không Hầu hừ hừ nói, "Ta nói cho huynh biết, thành thật chính là ưu điểm lớn nhất của ta."

"Không có không tin, ta chỉ là không tán đồng cách nói này." Hoàn Tông từ bàn gỗ gần kéo lấy ra một mâm điểm tâm phóng tới trên bàn, "Bởi vì may mắn chính là ta."

Tiểu cô nương này, có vận khí rất đặc biệt. Khí vận loại đồ vật này huyền diệu khó giải thích, nhìn không thấy sờ không được, nhưng là tu sĩ khí vận tốt, thường thường xảy ra những chuyện, làm người khác hâm mộ không thôi.

"Tĩnh tĩnh, chúng ta cũng không cần tranh nhau, đều may mắn cả, đây là duyên phận." Không Hầu thấy Hoàn Tông lấy ra điểm tâm, cũng từ thu nạp giới lấy ra một túi điểm tâm, điểm tâm được làm thật xinh đẹp, làm thành hình dạng hoa tươi, làm thành bộ dáng động vật, thật phần đáng yêu.

"Đây là tỷ tỷ Thiện Thực Đường trong tông môn cố ý làm cho ta, bên trên túi điểm tâm có phù trận, có thể làm điểm tâm vẫn luôn duy trì trạng thái mới mẻ nhất, cho nên huynh yên tâm ăn, tuyệt đối không thành vấn đề."

Không Hầu giới thiệu các hình dạng điểm tâm khác nhau sẽ có khẩu vị khác nhau, giới thiệu xong rồi, lấy một khối để vào trong tay Hoàn Tông, "Huynh khẩu vị thiên thanh đậm, cái này hẳn là thích. Bên trong bỏ thêm linh hoa, hương lại không ngọt, nếm thử xem."

Từ điểm tâm đa dạng đến phù trận trên túi đựng, tất cả đều xác minh Vân Hoa Môn sự thật dụng tâm ở phương diện thức ăn, khó trách bên ngoài đều khen ăn uống ở Ung Thành, tu sĩ nội môn Vân Hoa Môn là như thế, càng miễn bàn bá tánh trong thành.

Điểm tâm bỏ vào trong miệng, thanh hương hoa tươi thực mau chiếm cứ toàn bộ khoang miệng, một khắc nuốt xuống, toàn bộ thân thể phảng phất bị thiên nhiên vây quanh, liền hô hấp đều tươi mát.

"Ăn ngon đi?" Không Hầu chờ mong nhìn Hoàn Tông, trên mặt chỉ kém không viết mấy chữ "Mau khen tông môn ta".

"Ăn rất ngon." Hoàn Tông lại từ túi từ lấy một khối điểm tâm, "Ta trước kia chưa từng ăn qua loại điểm tâm này."

"Đương nhiên rồi." Nhắc tới tông môn chính mình, Không Hầu cảm thấy chỗ nào cũng đều tốt, kể ra mười ngày mười đêm đều không có vấn đề, "Loại điểm tâm này chỉ có đệ tử môn phái chúng ta có thể ăn, không cung ứng bên ngoài. Bất quá huynh đến tông môn làm khách, là có thể ăn rất nhiều đồ ăn ngon. Đáng tiếc thật nhiều đồ ăn không thích hợp mang theo, bằng không ta hiện tại cho huynh nếm thử."

"Nếu không chờ du lịch kết thúc, ta mời huynh đến Vân Hoa trên làm khách." Không Hầu cảm thấy chủ ý phi này thường không tồi, "Ta sẽ nói tỷ tỷ Thiện Thực Đường, mỗi ngày đều làm cho huynh thức ăn ngon."

"Hào." Hoàn Tông cười, "Ta thực chờ mong."

"Huynh đi nhất định sẽ thích." Không Hầu uống ngụm trà đỡ khát, "Tùng Hà phong chủ từng đến chỗ chúng ta, mỗi ngày ba bữa cơm đều sẽ đúng hạn dùng, nghe tỷ tỷ Thiện Thực Đường nói, điểm tâm mỗi ngày đưa đến trong viện Tùng Hà phong chủ, hẳn cũng ăn thực vui vẻ."

Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, không nghĩ tới Tùng Hà sư thúc..... Cũng như vậy trọng ăn uống sao?

Ra khỏi đường núi, thực mau liền tới Tam Thụ thành trấn. Cùng so sánh với Khâu Thành, Tam Thụ thành nhỏ rất nhiều, tường thành cổ xưa, ngay cả cửa thành "Tam Thụ thành" mấy chữ, đều đã rớt sơn.

Đã tới gần chạng vạng, người trên đường đi cũng thưa thớt, hơn nửa phần lớn đều là người thường không có linh căn, ngẫu nhiên có tu sĩ đi qua, cũng đều là tu vi thường thường.

Qua một ngõ nhỏ, Không Hầu nghe được có tiếng tiểu hài tử khóc, nàng vén rèm lên nhìn lại, một tiểu hài nhi ba bốn tuổi quỳ rạp trên mặt đất, trong tay nheo một cây đường hồ lô, cũng không biết có phải hay không ham chơi chạy quá xa, bên người hẳn không có người lớn đi theo.

Nàng đang chuẩn bị xuống xe ngựa đi xem đứa bé kia, Hắc Bào Nữ đã từ sau ngõ nhảy ra, nàng bế hài tử ngã trên mặt đất lên, khom lưng phui tuyết động trên người hẳn đi, làn váy dính bùn tuyết bắn dơ cũng không có quan.

Cái kia là nữ tu tính tình quái dị Tuyết Ngọc?

Ngồi xổm trước mặt tiểu hài tử Tuyết Ngọc biểu tình ôn nhu, không có nửa điểm âm ngoan khi ở trong rừng. Không Hầu nhìn nàng vì hồng tiểu hài nhi không ngừng khóc, từ trong lồng ngực móc ra một cái lục lạc nhỏ, ở trước mắt hẳn lúc ẩn lúc hiện, đến khi tiểu hài tử không rảnh rơi lệ, duỗi tay bắt lục lạc.

Tuyết Ngọc đem lục lạc cho tiểu hài tử, thấy cha mẹ hài tử tìm lại đây, không đợi bọn họ nói lời cảm tạ, xoay người liền đi. Đi rồi vài bước, liền phát hiện Không Hầu ngồi ở trong xe ngựa.

Nàng sừng sốt một chút, không chút do dự xoay người, mũi chân điểm điểm, bay đi.

Không Hầu chuẩn bị hướng Tuyết Ngọc mỉm cười sừng sốt, nàng ngẩng ngốc nhìn phương hướng Tuyết Ngọc bay đi, quay đầu nhìn Hoàn Tông trầm mặc uống trà: "Hoàn Tông, ta thật sự không dọa người sao?"

Cách cửa sổ xe liếc mắt phương hướng Tuyết Ngọc rời đi, Hoàn Tông giọng điệu bình tĩnh nói: "Nàng sợ chính là Lâm Hộc. Muội một tiểu cô nương đáng yêu như vậy, như thế nào có thể dọa người?"

"Nga, nàng khẳng định là sợ chúng ta so đo sự tình phát sinh buổi sáng, lại lo lắng đánh không lại Lâm Hộc, cho nên mới đào tẩu." Như vậy tưởng tượng, Không Hầu cảm thấy chính mình trong lòng dễ chịu rất nhiều.

Ai có thể tiếp thu việc một đại mỹ nhân nhìn đến mình liền bị dọa chạy này?

Cho nên này nhất định không phải vấn đề ở chỗ nàng.

"Vị Tuyết Ngọc cô nương này, đối với tiểu hài tử hảo ôn nhu." Không Hầu không muốn gọi nàng là Hắc Bào Nữ, một nữ tu có thể đối với hài tử bình thường ôn nhu như thế, bản tính hẳn là không phải quá xấu.

"Nàng nguyên bản là đệ tử tông môn, sau lại cùng một vị tán tu yêu nhau, liền rời khỏi tông môn cùng hắn kết làm đạo侶, rồi cùng vị tán tu này du lịch thiên hạ." Nói đến đây, Hoàn Tông dừng một chút, "Nào biết phu thê hai người sau khi vào một bí cảnh, tán tu cùng một nữ tu tuổi trẻ ái muội không rõ, thậm chí vì đoạt bảo, muốn hại chết Tuyết Ngọc. Tuyết Ngọc tìm được đường sống trong chỗ chết, hài tử trong bụng lại không còn. Sau đó, nàng dốc lòng tu luyện, giết trượng phu phụ lòng. Từ đây về sau, nàng liền thập phần chán ghét nữ tu tuổi trẻ thích làm nũng, tính tình cũng càng ngày càng quái dị, cho nên hiện tại rất nhiều người gọi nàng là Hắc Bào Nữ."

Hoàn Tông nói cho Không Hầu, là muốn nàng minh bạch một sự kiện, Tu Chân giới nam tu nói ngọt, không đáng tin cậy. Nàng còn trẻ, tốt nhất không cần tùy ý động tâm đối người nào đó.

Không Hầu xem thoại bản, Diệu Bút Khách rất ít viết về tình cảm nam nữ, cho nên nàng đối tình yêu cũng không hiểu biết. Liền tính xem qua một ít thoại bản cùng tình yêu có quan hệ, kết cục đều là hai vị nhân vật chính hạnh phúc vui sướng ở bên nhau, cũng không có loại chuyện xưa nam chủ phản bội nữ chủ, nữ chủ cuối cùng giết nam chủ này.

Nàng cho rằng người hoàng cung, mới có thể mang mặt nạ giả dối, cùng người không yêu giả trang lừa dối. Nhưng mà Tuyết Ngọc cùng vị kia tán tu, rõ ràng là bởi vì yêu nhau mới ở bên nhau, vì cái gì tán tu cuối cùng lại phản bội Tuyết Ngọc, thậm chí muốn hại chết nàng?

"Ta không rõ." Không Hầu giọng điệu có chút hạ xuống, "Bọn họ không phải phu thê ân ái sao?"

Hoàn Tông muốn nói cho Không Hầu, nhân tâm dễ biến, trước ích lợi cùng dụ hoặc, rất nhiều người khó có thể bảo trì bản tâm. Chính là nhìn hai mắt nàng lóe sáng, Hoàn Tông lại không đành lòng nói ra.

Nàng còn nhỏ, vẫn là tiểu cô nương.

Có chút đạo lý, chờ nàng lớn một chút lại nói cho nàng đi.

"Có thể là bởi vì tán tu này bản tính không tốt lắm." Hoàn Tông chỉ chỉ điểm tâm trên bàn, "Muội vừa rồi nói, điểm tâm hình này, là hương vị gì?"

"Nơi nào là bản tính không tốt, quả thực chính là cái hỗn đản!" Không Hầu nhỏ giọng mắng, "Đáng tiếc Tuyết Ngọc cô nương, bị loại người này hại."

Nàng uống một hớp lớn trà, áp xuống hỏa khí trong lòng, mới nhớ tới Hoàn Tông vừa rồi giống như cùng nàng nói gì đó: "Hoàn Tông, vừa rồi nói cái gì?"

"Không có gì." Hoàn Tông thấy nàng hỏa khí tiêu không ít, liền nói, "Ta cho Lâm Hộc đi tìm khách điểm, chúng ta ở khách điểm ở một đêm."

"Hảo." Không Hầu tiếp tục uống trà, này trà có thể giúp tiêu diệt hỏa khí trong lòng.

"Lâm Hộc, đi tìm khách điểm." Hoàn Tông vén rèm lên, đối Lâm Hộc nói, "Tìm địa phương an tĩnh."

"Tốt, công tử." Lâm Hộc cũng không quay đầu lại, hắn sợ chính mình quay đầu lại, sẽ làm công tử nhìn đến khiếp sợ trên mặt hắn. Thật không nghĩ tới, công tử không màn thế sự, lại bắt đầu biết dỗ tiểu cô nương.

Dọc theo đường đi, công tử học được thật không ít việc, có thể thấy được tiểu cô nương đáng yêu sẽ làm nam nhân học được trưởng thành.

"Hoàn Tông, có vấn đề ta quên hỏi." Nghe được muốn tới khách điểm nghỉ ngơi, Không Hầu đem đồ vật trên bàn thu lên, "Huynh biết ta mười sáu, ta còn không biết huynh bao lớn đâu."

"Ta....." Hoàn Tông tay thu trà cụ dừng lại, gió bên ngoài thổi, tựa hồ có điểm lạnh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Nhập định

Editor: TIEUTUTUANTU

"Ta lớn hơn muội không ít tuổi." Ngoài cửa sổ gió thổi mạnh, lúc nói ra những lời này, Hoàn Tông có chút hoảng hốt, hắn thậm chí không biết mình vì sao lại nói như vậy.

"Oa, thật không nhìn ra, cảm giác huynh chỉ lớn hơn ta một chút." Nhìn gương mặt Hoàn Tông chỉ khoảng trên dưới hai mươi tuổi, Không Hầu nhớ tới

mệnh thọ người tu chân hơn mấy trăm năm. Nhưng nhan tự khác ít biến đổi hơn người thường.

Ở trong nháy mắt, nàng ẩn ẩn lĩnh ngộ cái gì, lại giống như chưa hiểu ra được.

"Không Hầu để ý chuyện ta già hơn mười sao?" Hoàn Tông hơi cúi đầu, tựa hồ từ ngọn tóc đến lông mi đều nhiễm u buồn.

Mỹ nhân u buồn phát ra lực sát thương thật phần thật lớn, trong nháy mắt, Không Hầu áy náy không thôi, cảm thấy mình đã nói điều không nên nói: "Không có, Hoàn Tông huynh đừng hiểu lầm, ta không ngại. Các sư huynh sư tỷ của ta đều lớn hơn một hai trăm tuổi, nhưng chúng ta ở bên nhau chơi rất vui vẻ, tuổi tác không là vấn đề, ta sẽ không ghét bỏ huynh!"

Tuy chỉ cùng Hoàn Tông ở chung mấy ngày ngắn ngủi, nhưng đối với Không Hầu mà nói, Hoàn Tông là bằng hữu rất tốt. Sẽ cùng nàng chia sẻ thoai bán, cùng nhau ở trong nhà cây, còn biết rất nhiều chuyện đồn đại trong Tu Chân giới mà nàng không biết, lại còn có lớn lên đẹp như vậy.

Tuần tử đến như vậy, ai lại quan tâm hần bao nhiêu tuổi chứ?

"Công tử, tới khách điểm rồi." Lâm Hộc vén nửa rèm, ánh mắt dừng ở trên người Hoàn Tông. Hoàn Tông không cùng hần đối diện, ưu nhã mà ngửa đầu dựa vào đệm, "Đi đặt phòng trước, ta cùng với Không Hầu lập tức liền tới."

Lâm Hộc thu hồi ánh mắt, buông rèm, thanh âm từ bên ngoài truyền vào: "Tốt, công tử."

Mành nhẹ nhàng đóng cửa, Hoàn Tông chậm rãi chớp mắt. Vén rèm lên, đi xuống xe ngựa, nhìn bốn phía chung quanh, xoay người thấy Không Hầu theo xuống xe nói, "Ồ đây điều kiện không được tốt."

"Ra bên ngoài, không cần chú ý như vậy." Không Hầu nhảy xuống xe ngựa, nửa chân rơi vào tuyết, nàng nâng nâng chân, nghe được tiếng gió thổi vài đợt. Nhìn bên tái phát hiện trên một lâu có tám vài bạc cù nát trong gió bay múa, không biết bao lâu không có rửa sạch, đã dơ đến mức không thấy rõ chữ viết bên trên.

Cảm giác hoang vắng nồng đậm khắp con đường.

"Khách quý thỉnh." Hầu bàn ra tới đón, muốn đi dẫn ngựa, còn không có tới gần, con ngựa giờ móng trước lên hí vang vài tiếng, làm hần sợ tới mức liên tục lui về phía sau vài bước, không dám tiến lại gần nữa.

Quần áo trên người hầu bàn đầy mụn vá, nhưng được thu thập đến rất sạch sẽ, ánh mắt thoát nhìn hết sức cẩn thận, tựa hồ lo lắng khách nhân không hài lòng, sẽ xoay người bỏ đi.

Hần ăn mặc phong phanh, giày vải đạp lên trên nền tuyết, đã ướt non nửa, cổ tay lộ ra bên ngoài lạnh tím tái, lại không dám ở trước mặt khách nhân xoa tay sưởi ấm.

"Không sao, hai con ngựa này rất nghe lời, sẽ không chạy loạn." Không Hầu nhìn giày trên chân hần, "Đưa chúng ta vào trong nhìn xem."

"Tốt, khách quý." Hầu bàn chạy chậm vào cửa, đại sảnh thực quạnh quẽ, ba bốn thực khách ngồi thưa thớt, đèn dầu mờ nhạt, ngọn lửa bởi vì gió lạnh thổi vào cửa mà đóng cửa.

Có lẽ là bởi vì đại sảnh quá mức quạnh quẽ, nhìn thấy có khách nhân mới vào cửa, các thực khách khác liền sôi nổi ngẩng đầu, dựa vào quan sát người xa lạ mà giết thời gian nhàm chán.

Nhưng là lúc nhìn lên, khiến cho bọn họ hít hà một hơi. Quý công tử hảo tuần tử, tiểu cô nương hảo kiều diễm, cũng không biết là tiểu phu thê từ nơi nào tới đi du ngoạn, như thế nào lại chạy đến nơi đây?

"Công tử, Không Hầu cô nương, thượng phòng không có, ta đã đặt ba gian phòng liền nhau."

Lâm Hộc từ trên lầu xuống dưới, thấy bộ dáng chường quây cùng hầu bàn muốn tiến lên nói chuyện lại không dám, móc linh thạch ra phóng tới trên bàn, "Phiền tiểu nhị đưa nước nóng lên phòng."

Chường quây liên tục vâng dạ, khom lưng chấp tay thi lễ nói lời cảm tạ, lại hỏi buổi tối bọn họ muốn ăn cái gì.

Lâm Hộc biết công tử ở phương diện thức ăn cũng không bắt bẻ, liền đem ánh mắt hướng Không Hầu. Không Hầu nói: "Chuẩn bị vài món đặc sắc ở đây là được."

"Được rồi." Chường quây trên mặt tươi cười lớn hơn nữa, xoay người dặn tiểu nhị, "Mau đi chuẩn bị, làm cho tốt vào." Chỉ cần nhìn cách ăn mặc của Hoàn Tông và Không Hầu, hần liền biết không phải người thường.

Các tu sĩ phần lớn ra tay hào phóng, nhưng cũng không hào hâu hạ, nghênh đón bọn họ, hần trong lòng có chút bất ổn, hiện tại thấy nữ khách quý dễ nói chuyện như thế, mừng đến nheo hai mắt lại.

Không Hầu nhìn cửa gỗ khắc hoa đã rớt sơn, thật sự rất khó tin tưởng, đây là khách điểm tốt nhất Tam Thụ thành. Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông nói: "Bá tánh nơi này thoát nhìn sống không tốt lắm, tiểu nhị vừa nãy còn đi giày ướt."

Hoàn Tông ừ gật đầu một tiếng, hần căn bản không có chú ý tới hầu bàn trông như thế nào: "Muội về phòng nghỉ ngơi trước."

"Hảo." Không Hầu đẩy cửa ra, trong phòng thu thập thật sự sạch sẽ, nhưng là gia cụ cổ xưa, làm cho cả nhà ở thoát nhìn có chút nặng nề.

Trong phòng ánh nền có chút ảm đạm, Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra một kiện pháp khí có thể chiếu sáng để trên bàn, đẩy cửa sổ ra cho thoáng khí.

Sắc trời tối tăm, trên đường phố chỉ có vài bóng người, một nam tử bán than còn nửa gánh chưa bán hết, hai bên gánh, một sọt bên trái thì để than, còn sọt bên phải thì để tiểu hải tử năm sáu tuổi ngồi bên trong, tiểu hải nhi gặm bánh bao thịt từng chút, mũi da trên đầu, che khuất nửa khuôn mặt.

Không Hầu nghe được tiểu hải tử kêu hần tử là cha.

"Cha, bánh bao này có thịt, cho cha ăn."

"Hảo hảo ngồi, đừng nhúc nhích." Hần tử nói, "Cha còn không đói bụng."

"Cha, ăn!"

"Tin hay không ta đánh con." Hần tử buông gánh xuống, khép chặt hai vạt áo hải tử lại, "Không được nói chuyện nữa, gió thổi vào trong bụng, sẽ khó chịu."

Tiểu hải tử giơ bánh bao cao cao lên, kiên trì muốn cho hần tử ăn.

Hần tử trừng mắt nhìn một cái, khom lưng cắn một ngụm, rồi nâng sọt lên, chậm rãi đi về phía trước.

Không Hầu nhìn bóng dáng phụ tử này thật lâu, cho đến khi khuất bóng không thấy được nữa, mới thu hồi ánh mắt, đi đến bàn bên cạnh ngồi xuống. Phụ tử nghèo khổ sinh hoạt, Không Hầu chưa từng được trải qua.

Tiểu nhị hai tay lạnh tím tái, lại còn phải đối với khách nhân bồi cười hầu bàn, còn có hải tử phụ thân sinh hoạt gian nan lại yêu quý nhau khôn cùng. Bọn họ nghèo khổ sinh hoạt, lại kiên trì tồn tại, hy vọng ngày mai, hy vọng về tương lai.

Nàng vuốt ngực, nơi đó có điểm đau, có điểm nóng. Linh đài đã lâu không có động tĩnh bắt đầu khởi động, tiếng gió ngoài cửa sổ trở nên phá lệ rõ ràng. Đứng dậy ngồi xếp bằng trên giường, Không Hầu nhắm hai mắt, vào trạng thái nhập định.

Hoàn Tông đang đọc sách, đứng dậy đi đến bên cửa sổ. Bốn phía linh khí bắt đầu khởi động, tất cả đều hướng đến bên cạnh phòng hần, giống như nơi đó có cái gì hấp dẫn chúng nó. Bàn tay chuẩn bị mở cửa sổ ra dừng lại, do dự một lát, vẫn là buông tay.

"Công tử." Lâm Học đi vào tới, "Không Hầu cô nương bên kia....."

"Nàng hần là nhập định." Hoàn Tông cũng không quay đầu lại nói, "Đi xuống nói với người của khách điểm, mấy ngày nay không được quấy rầy."

"Tốt, công tử." Lâm Học biểu tình có chút kỳ quái, "Vừa rồi thu được phi tin phù trong tông môn, tông chủ cùng vài vị phong chủ tựa hồ lo lắng người ở bên ngoài đã xảy ra chuyện gì."

Hần đem phi tin phù đưa tới trong tay Hoàn Tông, Hoàn Tông đem linh khí đưa vào phi tin phù, nhanh như gió xem xong nội dung, mày nhăn lại. Không Hầu nói, ra bên ngoài gọi về cho người trong tông môn đặc sản sẽ làm bọn họ cao hứng, vì cái gì sư phụ các sư thúc giống như cũng không có ý tứ cao hứng?

Chẳng lẽ là vì hần đưa đồ vật bọn họ không thích?

"Thành trấn tiếp theo là địa phương nào?" Hoàn Tông thu hồi phi tin phù, như suy tư gì đó.

"Là Nghi Thành."

Ồ đó có đồ vật gì nổi tiếng?" Hoàn Tông hỏi.

Lâm Học ngăn người: "Có, Nghi Thành nổi tiếng nhất chính là thêu thùa."

"Ta đã biết." Hoàn Tông từ từ gật đầu, sư phụ sư thúc bọn họ giống như không nặng khẩu đức, mua chút thêu thùa trở về, bọn họ hần là sẽ thích một ít.

Ngày đầu tiên, Không Hầu không có từ trong nhập định tỉnh lại, Hoàn Tông đã tọa một ngày.

Ngày hôm sau, Không Hầu không có từ trong nhập định tỉnh lại, Hoàn Tông ở thư phòng cũ nát trong thành mưa mấy thoải bản.

Tới rồi ngày thứ ba, Không Hầu như cũ ở nhập định. Thời điểm Hoàn Tông xuống lầu, nhìn thấy mấy cái Luyện Khí kỳ tu sĩ trách cứ hầu bàn, hầu bàn quỳ sát trên vệt nước đọng trên mặt đất, ông quần đều ướt đầm.

Hoàn Tông từ trước đến nay không thích quản việc của người khác, biểu tình đạm mạc đi qua người bọn họ, không cẩn thận liếc thấy bàn tay động lạnh của hầu bàn, nhớ tới Không Hầu nói qua nơi này bá tánh sinh hoạt không tốt lắm.

Hắn dừng bước chân lại, nhìn đến một tu sĩ đang dùng chân dẫm lên lưng hầu bàn, khiến quần áo cũ nát nhưng sạch sẽ đầy mảnh vụn, lưu lại một dấu chân dơ.

"Các người quá ồn ào." Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn này mấy tu sĩ Luyện Khí, "Ở chỗ đông người, không cần ồn ào. Các người là người môn phái nào, thế nhưng không hiểu quy củ như thế?"

"Người cái tiểu bạch....." Tu sĩ đá người vốn định mắng chửi, nhưng thấy Hoàn Tông trên quần áo tản ra lưu quang phù văn, vội vàng ngậm miệng lại, chấp tay nói: "Chúng ta là thô nhân không hiểu quy củ, quá nhiều đến công tử, thỉnh công tử thứ tội."

Hoàn Tông cúi đầu nhìn phía sau lưng hầu bàn: "Làm dơ quần áo người khác, phải bồi thường."

"Công tử nói phải." Luyện Khí tu sĩ liên tục gật đầu, từ trong ngực móc ra một ngọc tề nhét vào trong tay hầu bàn, "Đây đều là chúng ta không phải."

"Không dám nhận bồi thường của chư vị khách quý." Hầu bàn nào dám thu ngọc tề của chúng tu sĩ, muốn đem ngọc tề đưa trở về, chúng tu sĩ lại không có người đuổi tay lấy.

"Đây là tiền bọn họ bồi cho người, người cứ thu." Hoàn Tông nâng nâng tay, hầu bàn quỳ trên mặt đất liền không chịu khống chế mà đứng lên, hần kinh ngạc mà quay đầu nhìn Hoàn Tông, nguyên lai vị quý công tử này cũng là tu sĩ?

Hoàn Tông thấy mấy cái tu sĩ rút đầu rút đuôi muốn âm thầm lên đi, hơi hơi nâng cằm trắng nõn lên: "Này liền đi rồi?"

Mấy cái tu sĩ sợ tới mức hai chân run lên, trong lòng âm thầm kêu khổ, lại chỉ có thể ngoan ngoãn đi trở về tới, rũ đầu đứng ở trước mặt Hoàn Tông.

"Ngày sau đừng cho ta nhìn thấy các người lại làm loại sự tình này."

"Vâng!" Các tu sĩ vội vàng đáp ứng.

Hoàn Tông khẽ gật đầu, vung tay lên, ý bảo bọn họ có thể đi rồi. Mấy cái tu sĩ thấy thế, một bên nói lời cảm tạ, một bên chạy đi.

"Đa tạ tiên trưởng tương trợ." Hầu bàn đi đến trước mặt Hoàn Tông không ngừng khom lưng nói lời cảm tạ.

Nhìn hần bộ dáng hèn mọn, Hoàn Tông trầm mặc thật lâu, nhàn nhạt nói: "Không cần tạ."

Đi ra khách điểm, hần quay đầu lại nhìn thoáng qua, hầu bàn đang cúi đầu đem ngọc tề cẩn thận nhét vào trong lòng ngực, sợ hãi ngọc tề rớt ra, còn đem đai lưng một lần cột đến gắt gao.

Thấy một màn như vậy, Hoàn Tông tâm tình có chút quái dị. Hắn trước giờ không thích quản việc không liên quan đến mình, nhưng hôm nay quản tới, tựa hồ cũng không có gì phiền chán.

Từ thu nạp giới lấy ra một cây dù, là của Không Hầu mấy ngày trước đây đưa cho hắn. Căng dù cốt, Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn phòng Không Hầu trụ, đã là ngày thứ ba, không biết tiểu cô nương khi nào mới tỉnh lại.

Đi ra ngoài dạo qua một vòng, có cửa hàng tự xưng là ngàn năm cửa hiệu lâu đời tiệm bánh bao, Hoàn Tông nghĩ tới Không Hầu có khả năng đối với thứ này cảm thấy hứng thú, liền mua mấy cái.

Đi ngang qua mấy cái tiểu khát cái, hắn dừng bước chân lại, lấy ít ngọc tề ném vào chén. Trở lại khách điểm, nhớ tới Không Hầu còn ở nhập định, thấy Lâm Học vừa lúc xuống lầu, liền đem bánh bao nhét vào trong lòng ngực Lâm Học.

"Công tử?" Ôm bánh bao nóng hổi hấp, Lâm Học có chút khó hiểu, đây là có ý tứ gì?

"Ăn nhiều một chút, tốt cho thân thể." Hoàn Tông thu hồi dù, mặt vô biểu tình lên lầu. Đi qua cửa phòng Không Hầu, hắn móc ra mấy trương Tự Linh Phù dán trên cửa, trong phút chốc, linh khí trong phòng bắt đầu khởi động càng nhiều.

Đối với linh khí nồng đậm thực vừa lòng, Hoàn Tông trở lại phòng, lấy ra bản mạng kiếm. Thanh kiếm này thoát nhìn phi thường bình thường, chuỗi kiếm đen nhánh, mũi kiếm phiếm ngân quang, bên trên không có khảm đá quý, cũng không có treo kiếm tuệ (mấy cái tua rua ấy), chỉ có một điểm hoa văn, đó là phù trận khắc trên kiếm.

Nắm chặt chuỗi kiếm, thân kiếm phát ra âm thanh ong ong, Hoàn Tông che ngực lại mảnh ho vài tiếng, mũi kiếm soi lên hình ảnh đôi mắt hồ hững của hắn. Nhìn chăm chăm mũi kiếm trong chốc lát, ngón trỏ Hoàn Tông điểm trên mũi kiếm, âm thanh ong ong rốt cuộc ngừng lại.

"Công tử." Ngoài cửa truyền đến thanh âm Lâm Học.

"Tiến vào."

Lâm Học vào cửa, thấy Hoàn Tông trong tay cầm kiếm, cất bước lớn đi đến trước mặt Hoàn Tông, "Công tử, người....."

"Bánh bao ăn xong rồi?" Hoàn Tông thu hồi kiếm, đánh gãy lời Lâm Học.

"Ăn." Lâm Hộc biểu tình muốn nói thêm.

"Ăn ngon sao?" Hoàn Tông lại hỏi.

"Giống như..... có hành?" Lâm Hộc cảm thấy mùi vị bánh bao, không có gì đặc biệt ăn ngon.

"Xem ra hương vị giống nhau." Hoàn Tông nhú mày, hương vị không có gì đặc biệt, cũng không biết xấu hổ nói cửa hiệu lâu đời ngàn năm, chẳng lẽ là ngàn năm bình thường như một?

"Công tử, tình trạng hiện giờ, không nên dùng kiếm." Cứ bị Hoàn Tông đánh gãy lời nói, nhưng Lâm Hộc cũng không có quên mình muốn nói cái gì, "Ta sợ sẽ thương thể của công tử sẽ tăng thêm."

"Ta biết." Hoàn Tông rừ mí mắt xuống, trên mặt không có biểu tình, "Thân thể của mình như thế nào, ta rất rõ ràng."

Lâm Hộc thấy Hoàn Tông bộ dáng không có cảm xúc, trong lòng lo lắng càng nhiều. Được liệu tuy khó cầu, nhưng là khó nhất lại là tâm cảnh. Công tử tâm tính vô dục vô cầu, như thế nào có thể vượt qua được tâm cảnh này?

"Công tử....."

Hoàn Tông đột nhiên đứng lên: "Không Hào tình." Hắn mở cửa đi ra ngoài.

Lâm Hộc ngăn người, mới theo đi qua.

Không Hào mở mắt ra, pháp khí chiếu sáng trên bàn bởi vì không có chủ nhân đưa linh khí vào, sớm đã tắt. Ánh nến cũng đã tàn. Bên ngoài sắc trời không tốt lắm, trong phòng có chút tối tăm.

Nàng thở một hơi thật dài, lần này nhập định, làm vì tiền nàng tu rất xa, nguyên bản Trúc Cơ ngũ giai tu vi, đã biến thành Trúc Cơ cửu giai, lại tu luyện một đoạn thời gian, nói không chừng có thể Trúc Cơ đại viên mãn, đánh sâu vào Tâm Động kỳ.

Tiếng gõ cửa vang lên, nàng mở cửa, Hoàn Tông mặt như quan ngọc đứng ngoài cửa. Nhìn Hoàn Tông mỹ mạo như thế, Không Hào nhớ tới mình đã vài ngày không có rửa mặt chải đầu, nháy mắt sắc mặt đại biến: "Hoàn Tông, có gì nói sau."

Nhìn cửa phòng đóng lại ở trước mặt, Hoàn Tông mà quay đầu nhìn Lâm Hộc với vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Lâm Hộc lắc đầu: "Công tử, ta cũng không rõ ý tứ của Không Hào cô nương." Hắn nếu là hiểu biết nữ nhân, cũng sẽ không sống đến mấy trăm tuổi, mà một cái đạo lữ cũng không có.

Hoàn Tông duỗi tay xé Tụ Linh Phù trên cửa xuống, nhẹ nhàng xoa, phù triện nháy mắt hóa thành bột phấn. Lâm Hộc không rõ, công tử hắn đây là muốn làm chuyện tốt không cần lưu danh sao? May mắn không phải đang theo đuổi người trong lòng, bằng không giống như công tử hắn vậy, chỉ sợ một trăm năm cũng không thể khiến nữ hài tử tâm ý mình bạch.

"Không Hào cô nương, có chuyện gì thì gọi ta." Hoàn Tông nói, "Ta sẽ căn dặn khách điểm chuẩn bị thức ăn."

Cửa từ bên trong nhẹ nhàng mở ra, nhưng là chỉ mở một khoảng nhỏ, lộ ra nửa khuôn mặt Không Hào: "Hoàn Tông, cảm ơn huynh, chò ta rửa mặt xong liền ra tới."

Hoàn Tông lúc này mới minh bạch Không Hào vừa rồi vì sao đóng cửa, hắn gật gật đầu: "Hào."

Nguyên lai tiểu cô nương sẽ để ý loại việc nhỏ này? Hoàn Tông cảm thấy chính mình, giống như đối tập tính của nữ hài tử lại hiểu biết một ít.

Bộ đáng tiểu cô nương mới vừa rồi vội vàng đóng cửa, có vài phần ngây thơ đáng yêu.

ngoại cửa thành Tam Thụ, một chiếc phi thuyền rơi xuống đất, mấy tu sĩ chật vật hốt hoảng chạy ra, trong đó có một người cơ hồ vô lực đứng thẳng, miễn cưỡng dựa vào phi kiếm chống, mới không có ngã xuống.

"Sư huynh, nơi này là một tòa tiểu thành, chỉ sợ không có cao thủ trấn giữ." Bích y nữ tu sắc mặt trắng bệch, vô lực lau đi vết máu trên khóe miệng, "Không bằng chúng ta đổi địa phương khác, ít nhất sẽ không liên lụy người trong thành."

Chỉ là bọn hắn hiện tại đã không có linh lực chống đỡ phi thuyền tiếp tục bay, nên đi đâu, mới có thể dẫn dắt kẻ đuổi giết bọn họ rời đi?

"Không còn kịp rồi." Lam bào nam tử quay đầu lại nhìn mây đen quay cuồng nơi xa, hắc điều lạnh giọng thét chói tai, rút thanh kiếm từ trên mặt đất ra, "Các người hướng phía tây chạy, ta giữ chân bọn chúng."

"Sư huynh....."

"Không cần vô nghĩa, chẳng lẽ các người muốn cho người trong thành này bởi chúng ta cùng chết?"

Lam bảo nam từ trầm khuôn mặt nói, "Tất cả đều đi."

Hắn ngăn chặn linh khí tán loạn trong ngực, rút kiếm bay về phía không trung.

"Sư huynh!" Bích y nữ từ lau nước mắt, nói với mấy sư đệ sư muội tuổi nhỏ phía sau, "Các người mau đi, ta đi trợ giúp sư huynh một tay!"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 37: Hồ Ngôn loạn ngữ

Editor: TIEUTUTUANTU

"Sư tỷ!" Nhóm sư đệ sư muội biết hai người bọn họ hiện tại đi lên nghênh chiến, thì chính là chịu chết, đệ tử tuổi nhỏ nhất đã không khống chế được cảm xúc, thất thanh khóc lên. Sợ hãi, thất bại, thương tâm các loại cảm xúc quần quanh bọn họ, làm cho bọn họ hoảng loạn.

"Sư huynh cùng sư tỷ nói đúng, chúng ta phải lập tức rời khỏi nơi này." Nữ tu nhiều tuổi nhất trong nhóm đệ tử còn lại lau khô nước mắt trên mặt, "Tiểu sư đệ người đi vào trong thành, xem có tu sĩ tu vi cao có thể giúp chúng ta một tay hay không, nếu là không có..... Nếu là không có, liền đi thông tri thành chủ, để hắn đề cao cảnh giác, tận lực bảo đảm bá tánh trong thành được an toàn."

Nữ tu nhảy lên phi kiếm, ánh mắt dần dần trở nên kiên nghị, "Mọi người còn lại theo ta đi, nhớ rõ lưu lại dấu vết rõ ràng chút, ít nhất..... Ít nhất khiến cho mấy tà tu biết rõ phương hướng chúng ta đi."

Chờ lúc sư huynh cùng sư tỷ không ngăn được bọn họ, thì chúng sẽ đuổi theo giết các nàng, ít nhất không thể để bá tánh trong thành chịu kiếp nạn. Nàng rất sợ chết, nhưng nếu bởi vì bọn họ, mà liên lụy nhiều người trong thành như vậy, nàng sống đến già lương tâm cũng khó mà an bình, không bằng liều chết một lần, ít nhất không thẹn với tâm.

Nghe sư đệ sư muội nhất gan đi theo phía sau nàng, trộm khóc nức nở lại không có tự mình đào tẩu, nữ tu nói: "Nếu là lần này có thể trở về....." Nàng nhìn sư huynh bị tà tu đuổi tới đâm một kiếm xuyên thấu ngực, nức nở nói, "Ta liền đem đá quý trân quý phân cho các người."

"Đi!"

Trong khách sạn, Không Hầu rửa mặt xong, đổi quần áo sạch sẽ xuống lầu. Hoàn Tông cùng Lâm Hộc ngồi chờ nàng, đồ ăn trên bàn mới vừa mang lên. Nàng bước nhanh đến ngồi bên người Hoàn Tông, hướng Hoàn Tông cười một cái.

Hoàn Tông ở trên người Không Hầu ngửi thấy được thanh hương sau khi tắm gội, hắn nghiêng đầu, nhìn khuyên tai thúy hồng rủ ở bên cổ trắng nõn của nàng nhẹ nhàng lay động. Chớp chớp mắt, hắn vội vàng thu hồi tầm mắt.

"Đây đều là rau dại hái trong núi, hương vị rất được, thỉnh khách quan dùng bữa." Hầu bàn lại bưng mấy mâm đồ ăn lên, mấy ngày nay Không Hầu vẫn luôn không có ra khỏi phòng, hiện tại rốt cuộc nhìn thấy nàng, hắn nhìn không được trộm nhìn thoáng qua. Chỉ là nghĩ vị cô nương này có thể là bạn hữu của quý công tử, nên hắn cũng không dám nhìn lâu.

"Hầu bàn hôm nay giống như phá lệ nhiệt tình." Lúc vừa đến, hầu bàn đón tiếp cũng rất nhiệt tình, đó là bởi vì mong muốn bọn họ sẽ lưu lại, nhưng mà hôm nay lại nhiệt tình hơn mấy phần, xuất phát từ vài phần thật tâm.

"Phải không?" Hắn phát hiện không ra nhiệt tình còn có thể phân ra nhiều loại, ăn một đĩa rau, tuy không phải loại đồ ăn trong vườn linh thổ có linh khí, nhưng là ngon ở chỗ tươi mới.

Không Hầu vài ngày không có ăn cơm, ăn uống so ngày thường hơn mấy phần, nhanh chóng lại không mất ưu nhã, khi chuẩn bị thêm một chén, nàng nghe được bên ngoài có tiếng khóc nức nở kêu cứu mạng.

Nàng buông đĩa, chuẩn bị đứng dậy đi ra ngoài xem, lại bị Hoàn Tông nắm tay lại, "Ngồi, để Lâm Hộc đi xem."

Khi nói chuyện, Lâm Hộc đã lách mình tới cửa, mấy thực khách trong đại sảnh nghe được tiếng kêu "Cứu mạng" bên ngoài, không chút nghĩ ngợi liền buông đĩa trốn trở về phòng, toàn bộ đại sảnh chỉ còn lại Hoàn Tông cùng Không Hầu, cùng với chuông quây tránh ở sau quầy run bần bật.

"Tu Chân giới trước kia phát sinh loại sự tình này, nửa đêm có người kêu cứu, có người hảo tâm đi ra ngoài, kết quả lại gặp hại." Hoàn Tông buông Không Hầu ra, "Có một ít tà tu lợi dụng thiện tâm của tu sĩ chính phái, tới ám toán bọn họ. Muội tuổi còn nhỏ, không biết nhân tâm bên ngoài có bao nhiêu hiểm ác."

Không Hầu khiếp sợ, nguyên lai tà tu hư lên, còn có nhiều thủ đoạn như vậy?

"Còn có tà tu biến thành bộ dáng tiểu hài tử, rơi vào trong nước hoặc là bắt lực khóc thút thít, chờ tu sĩ tới gần, liền nhân cơ hội hủy diệt linh đài, hấp thụ"

lĩnh lực trên người đối phương.” Hoàn Tông thấy Không Hầu vẻ mặt kinh ngạc, đem một ít án kiện ở Tu Chân giới nói một lần, “Tóm lại không thể không đề phòng lòng người, minh bạch sao?”

Không Hầu ngoan ngoãn gật đầu, đối với độ nguy hiểm của Tu Chân giới lại có thêm nhận thức mới. Khó trách sư phụ cho nàng thu nạp giới, có để sở tay chú ý hành tẩu ở Tu Chân giới, không phải sư phụ quá mức lo lắng cho nàng, mà do thủ đoạn tà tu quả là thiên kỳ bách quái.

“Có đạo hữu nào không, cứu mạng!” Đệ tử bị thương một đường chạy tới, thanh âm đã nghẹn ngào, sức lực trên người cũng đều dùng hết, nhưng mà người qua đường nghe được tiếng kêu cứu, thấy trên người hắn còn có vết máu chưa khô, sôi nổi hoảng loạn tránh né, không người tiếp cứu.

Hiện tại hắn hoàn toàn dựa vào ý chí chống đỡ, chết lặng kêu cứu, mồ hôi đi về phía trước, tuyết đọng dưới chân tuy lạnh, lại không lạnh bằng lòng người. Hắn biết không thể trông mong vào mấy người thấy chết mà không cứu này, nhưng nghĩ tới nhớ sư huynh cùng sư tỷ sống chết không rõ, đau lòng đến cơ hồ mất đi tri giác.

Chẳng lẽ bọn họ đã được định hôm nay mệnh tuyệt, cho nên toàn bộ người trong thành mới không có dù là một tu sĩ có tu vi cao? Nghĩ đến đây, hắn vô lực mà ngồi trên nền tuyết, mồ hôi nhìn chung quanh.

Ai có thể đi cứu sư huynh sư tỷ của hắn?

Lâm Hộc đứng bên trong khách điểm nhìn chốc lát, quay đầu hướng bên trong nói: “Công tử, kêu cứu chính là tiểu tu sĩ cTrúc Cơ nhị giai, xem y phục trên người hắn, như là đệ tử Thanh Phong Môn.”

“Thanh Phong Môn?” Hoàn Tông đối với môn phái này có ấn tượng, đây là môn phái kiếm tu, tên là thanh phong, hành sự tác phong khó nói hết.

Hơn hai trăm năm trước, Thanh Phong Môn thiếu chút nữa đã trở thành môn phái phụ thuộc của Lư Quang Tông, lúc ấy Thanh Phong Môn cố ý dựa vào, trong tông môn cũng có chút ý động, cuối cùng việc này lại không được gì.

Không phải bởi vì Thanh Phong Môn là hạng người đại gian đại ác, mà là thân là kiếm tu, Thanh Phong Môn đệ tử thế nhưng thích ở trên thân kiếm bản mạng khảm các loại đá quý trân quý, kiếm tuệ lại treo các loại đa dạng.

Không so kiếm thuật, chỉ so tác phong dùng kiếm, đã cùng kiếm đạo Lư Quang Tông hoàn toàn tương phản, mà Thanh Phong Môn trên dưới cũng cảm thấy bảo kiếm bản mạng nên làm cho xinh đẹp hoa lệ, cuối cùng hai bên rất có ăn ý không hề đề cập đến việc này nữa.

Việc này tuy rằng không có thành, nhưng là từ đó về sau, Hoàn Tông liền nhớ kỹ môn phái này, hắn cảm thấy người môn phái này, là kiếm tu dị loại. Hiện tại biết được đệ tử Thanh Phong Môn đang cầu cứu, hắn đứng dậy đi tới cửa, Không Hầu vội vàng đi theo phía sau hắn.

Đệ tử ngồi trên nền tuyết thoạt nhìn cũng không lớn, quần áo tán loạn, trên người mang thương tích, thoạt nhìn thập phần chật vật. Không Hầu nhìn nhìn người này, lại quay đầu xem Hoàn Tông, không nói gì.

“Không có việc gì, hắn không phải tà tu giả trang.” Hoàn Tông không am hiểu phỏng đoán nhân tâm, lại vừa xem đã hiểu tâm tư Không Hầu.

Được Hoàn Tông đích xác nhận, Không Hầu mới mở miệng nói: “Vị đạo hữu này, đã xảy ra chuyện gì?”

Thanh Phong Môn đệ tử cho rằng mình quá tường có người đi cứu sư huynh sư tỷ, cho nên sinh ra ảo giác. Hắn ngờ ngẩn mà ngẩng đầu nhìn ba người đứng ở cửa khách điểm, dùng sức xoa xoa đôi mắt, ba người kia vẫn còn ở đó.

Nhìn ra bên trong có hai người tu vi so với hắn cao, hắn quý thẳng thân thể, hướng ba người Không Hầu dập đầu thật mạnh: “Tại hạ là Thanh Phong Môn đệ tử Phùng Kỳ, cầu đạo hữu cứu sư huynh cùng sư tỷ của ta.”

Hoàn Tông nhìn phương hướng cửa thành thoáng qua, ổng tay áo vung lên, một con thuyền ngọc ở không trung hiện lên. Hắn bắt lấy tay Không Hầu nhảy lên phi thuyền, thuận tay dùng linh khí đem Thanh Phong Môn đệ tử biểu tình hoảng hốt kéo vào ngọc thuyền, lạnh mặt nói: “Lâm Hộc, đuổi kịp.”

Phùng Kỳ bị cuốn lên ngọc thuyền, trong đầu còn một mảnh mờ mịt, chẳng lẽ quý công tử thoạt nhìn không có tu vi mới là người có thể làm chủ? Nghĩ đến sư huynh sư tỷ sinh tử chưa biết, hắn vội vàng bò dậy, ghé vào mạn thuyền nhìn xuống, không nghĩ tới chớp mắt thuyền đã bay ra cửa thành, cách đó không xa trên không, rậm rạp hắc điều xoay quanh.

“Đạo hữu thỉnh cẩn thận, hắc điều là do tà tu điều khiển, mở cùng vuốt thập phần sắc bén, tốc độ phi thường mau, thường nhân lúc người không chú ý mà đánh lén.” Phùng Kỳ ăn qua đau khổ do hắc điều, vội vàng nhắc nhở vị công tử thoạt nhìn có chút ốm yếu.

“Hoàn Tông, đây là loại chim gì?” Không Hầu nghe tiếng kêu như là lệ quỷ kêu khóc, nhìn không được sờ sờ cánh tay.

“Không phải là chim.” Hoàn Tông khoanh tay mà đứng, “Đây là Thực Cốt Thú, không chỉ có ăn thịt người, liền đến xương người cũng sẽ không bỏ qua.”

Mấy đầu Thực Cốt Thú thấy Hoàn Tông liền đánh úp lại, hắn giơ tay, Thực Cốt Thú tới gần ngọc thuyền không kịp kêu, đã đầu mình chia lìa, rơi xuống đám mây.

Ngọc thuyền nhanh chóng xẹt qua đàn Thực Cốt Thú, Thực Cốt Thú giống như sùi cào sôi nổi ngã xuống. Phùng Kỳ ngốc ngốc nhìn một màn này, thật sự không thể tin được, Thực Cốt Thú làm cho bọn họ chật vật chạy trốn, đối với vị công tử ốm yếu trước mặt, so muỗi ruồi bọn họ còn muốn nhỏ yếu hơn.

“Đại ca, nữ nhân này có vài phần tư sắc, nguoi đừng giết chết nàng.” Đê râu dê, mắt nhỏ miệng to tu sĩ áo bào tro, nhìn nữ tu cơ hồ chống đỡ không được, quần áo tả tơi cả người đều là thương, trong tiếng cười mang theo chí ý dâm tà, “Không bằng bắt trở về làm lò đĩnh, giết, rất đáng tiếc a.”

“Đã là khi nào, còn nghĩ đến nữ nhân!” Tên tà tu khác chỉ chỉ nam tu sinh từ không rõ trên mặt đất, “Nguoi đi trước lấy đi linh lực linh đài của hắn.”

“Dừng tay!” Nữ tu quát lên, “Súc sinh, đừng mơ tưởng đụng đến sư huynh.”

“Ai nha nha, cô bé tính tình cũng thật lớn. Ta không chỉ muốn động đến sư huynh của nguoi, mà còn muốn động đến thân thể nguoi đây.” Tà tu râu dê vui cười, thao túng Thực Cốt Thủ ngậm đi một mảnh vải trên người nữ tu, “Chắc chắc chắc, làn da thật trắng.”

“Còn không mau đi lấy linh lực?!” Tà tu lớn tuổi hỏi thúc râu dê, “Chưa thấy qua nữ nhân?”

Râu dê thấy đại ca giận, tuy rằng luyến tiếc mỹ nhân, nhưng không dám vi phạm mệnh lệnh đại ca, lấy ra hồ lô hướng nam tu bay đi.

“Sư huynh!” Nữ tu dưới tình thế cấp bách, phi thân ngăn ở trước người nam tu, móc ra phù triện trên người, ném tới. Râu dê sớm có phòng bị, móc ra pháp khí ngăn ở bên ngoài, mặt âm trầm nói: “Ta tương đối thích nữ nhân ngoan ngoãn, tiểu mỹ nhân, hiện tại tránh ra, ta có thể tha cho nguoi một mạng.”

“Lăn!” Nữ tu vẫn khởi kiếm, cùng râu dê đấu lên. Nhưng nàng thân chịu trọng thương, đứng vững còn không đủ sức.

“Sư tỷ!” Phùng Kỳ nhìn đến nữ tu cùng tà tu đang đánh nhau, liền muốn nhảy xuống ngọc thuyền, bị Hoàn Tông túm chặt ném lại trên thuyền.

“Đừng vướng bận.” Hắn giọng điệu không nhanh không chậm, trên mặt cũng không có biểu tình, chỉ là đang trình bày một sự thật.

Phùng Kỳ lại không nghĩ được nhiều như vậy, hắn vội la lên: “Ta cho dù chết, cũng không thể trở mặt nhìn sư tỷ chịu khinh nhục.”

Hoàn Tông không để ý đến hắn, quay đầu nói với Không Hâu: “Đã đối đầu với tà tu sao?”

Không Hâu lắc đầu.

“Đi thôi.” Hoàn Tông chỉ chỉ trên mặt đất, “Chỉ có chân chính động thủ quá, mới biết được chính mình có chỗ nào chưa tốt.”

Hắn đi phía trước một bước, cùng Không Hâu cách không đến mười tấc. Duỗi tay vuốt nhẹ tóc mai Không Hâu, động tác nhẹ đến cơ hồ không có lực đạo, “Đừng sợ, ta ở bên cạnh nhìn.”

Mất thấy nữ tu đã chống đỡ không được, Không Hâu hít sâu một hơi, gật đầu nói: “Hảo.” Tiếng nói vừa dứt, nàng liền nhảy ra ngọc thuyền, thẳng tắp bay đi.

Hoàn Tông nhìn bóng dáng Không Hâu, làm ngọc thuyền phi thấp xuống một chút, lại không có ý tứ động thủ. Đi theo phía sau bọn họ Lâm Hộc không nói một lời đi giải quyết tà tu còn lại, ra tay liền đánh cho tà tu lớn tuổi không có chi lực đánh trả.

Phùng Kỳ thầm giật mình, ba người này đến tột cùng là thân phận gì?!

Tà tu râu dê còn không biết đại ca bị người ta đánh đến thê thảm, thậm chí cơ hội kêu cứu cũng không có. Hắn đánh rớt kiếm trong tay nữ tu, cười lạnh nói: “Nếu nguoi muốn chết như vậy, ta liền thành toàn.”

Năm ngón tay nắm thành trảo, hướng yết hầu nữ tu mà đi, nữ tu tránh cũng không thể tránh.

Nhưng mà hắn tay lại không có cơ hội tới gần nữ tu, bởi vì có người ngăn cản hắn. Là một nữ tu mặc hoa phục, cầm lợi kiếm trong tay, trang điểm tinh xảo.

“Lại tới thêm một mỹ nhân muốn chết?” Râu dê liếm liếm môi khô khốc rạn nứt, một Trúc Cơ cửu giai tu sĩ, thế nhưng vọng tưởng từ trong tay Tâm Động ngũ giai ngự thú tu sĩ cứu người, thật là ý nghĩ kỳ lạ.

Cường đại ngự thú tu sĩ có thông thiên thủ ngữ năng lực, râu dê tuy còn không có như vậy cường đại, nhưng là thao túng một ít yêu thú lại không có vấn đề. Hắn cao giọng một tiếng, Thực Cốt Thủ rậm rạp từ bốn phương tám hướng bay tới.

“Đạo hữu, đi mau!” Nữ tu không muốn liên lụy đến vị cô nương đột nhiên xuất hiện này, “Người này là tà tu ngự thú, cô nương không phải đối thủ của hắn.”

Không Hâu ngẩng đầu nhìn Thực Cốt Thủ rậm rạp trên không trung, móc phù chú ném cho nữ tu: “Bảo vệ bản thân.” Trên người nàng pháp y có thể ngăn cản rất nhiều lần công kích của Nguyên Anh tu sĩ, tà tu trước mắt này chỉ có tu vi Tâm Động kỳ, nàng miễn cưỡng còn có thể đấu một hồi.

Nếu là đấu không lại.....

Nàng ngẩng đầu nhìn nam nhân đứng thẳng trên thuyền ngọc, thân là nữ nhân, như thế nào có thể dễ dàng nói không được.

Ngự thú tu sĩ am hiểu đối nhất không chế yêu thú, năng lực cận chiến lại là thường thường, Không Hâu dùng kiếm pháp gà mờ, thế nhưng cũng có thể

cùng râu dê đối mặt chiều.

Râu dê không am hiểu cận chiến, tu vi lại cao. Nàng tu vi thấp, trên người phù chú cùng pháp bảo lại không ít, nhất thời một lát đánh đến khó phân thắng bại, cũng không thấy xu hướng suy tàn.

Râu dê thấy mình chốc một lát không làm gì được Không Hầu, cũng không ham chiến, lắc mình liền ly khai cách nàng vài chục trượng. Thực Cốt Thú sớm đã xoay quanh ở trên không bọn họ, được mệnh lệnh râu dê, hùng hổ lao xuống, che trời lấp đất giống như là mây đen đè thấp, toàn bộ trên không đều ảm đạm.

“Cô nương!” Nữ tu hận không thể lập tức ngăn ở trước mặt Không Hầu, chính là nàng mới vừa đi phía trước hai bước, liền ngã trên mặt đất từng ngum từng ngum học máu.

“Ai, đã kêu cô đừng nhúc nhích.” Không Hầu ngẩng đầu nhìn trời, duỗi tay cầm Phượng Thủ thoa cái trên búi tóc.

“Công tử mau đi cứu nàng!” Phùng Kỳ trên ngọc thuyền thấy một màn như vậy, quát, “Nhiều Thực Cốt Thú như vậy, nàng sẽ không toàn mạng!”

Hoàn Tông nâng lên cánh tay, chuẩn bị ra tay tương trợ, nhìn Không Hầu gỡ Phượng Thủ thoa xuống. Hắn đuôi lông mày khẽ nhúc nhích, tay chậm rãi thu hồi.

“Này!” Phùng Kỳ không rảnh lo chính mình vừa rồi có bao nhiêu sợ Hoàn Tông, gấp đến độ nói năng lộn xộn, “Công tử còn có phải nam nhân hay không, là nam nhân liền không thể trơ mắt nhìn nữ nhân của mình nguy hiểm!”

“Câm miệng!” Hoàn Tông lạnh mặt nhìn Phùng Kỳ liếc mắt một cái, cho dù qua hai trăm năm, kiếm tu Thanh Phong Môn vẫn là như thế không trọng ôn.

Hồ ngôn loạn ngữ!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 38: Thỉnh giáo

Editor: TIEUTUTUANTU

Thực Cốt Thú che trời lấp đất đánh úp lại, tiếng kêu giống như ác quỷ địa ngục đến lấy mạng. Thanh Phong Môn nữ tu cảm thấy nàng cùng thiếu nữ ngăn trước người mình chính là hai khối thịt tươi, ngay sau đó, sẽ bị Thực Cốt Thú ăn đến lông tóc cũng không dư thừa.

Nàng quay đầu lại nhìn sư huynh quần áo đã bị máu tươi ướt sũng, vén lên mái tóc tán loạn, ngửa đầu nhìn Thực Cốt Thú càng ngày càng gần, nắm chặt bảo kiếm trong tay. Tu hành gần hai trăm năm, thật không nghĩ tới cách chết lại là như vậy.

Từng nghe nói qua một cái truyền thuyết, sau khi chết thì cốt cách trời càng gần, linh hồn liền sẽ bay lên đó, được thần tiên phù hộ. Không biết loại cách chết này, có tính là cách trời rất gần? Híp mắt nhìn về phía tầng mây, Thực Cốt Thú hai cánh rắn chắc hữu lực, chắc là có thể phi rất cao?

Nghĩ đến đây, nàng sắp nghênh đón cách chết thâm, có được một chút ít cảm giác an ủi.

Không Hầu không rảnh đi lo suy đoán ý tưởng nữ tu, đây là lần đầu tiên nàng cùng tà tu động thủ. Một khắc Thực Cốt Thú rậm rạp đánh úp lại kia, nàng đã nghĩ đến dùng cái gì tới đối phó chúng nó.

Âm công.

Gỡ Phượng Thủ thoa xuống, một khắc kia, rơi xuống lòng bàn tay nàng, phát ra lưu quang lóa mắt, Phượng Thủ Không Hầu hoa lệ xuất hiện, Phượng Thủ phát ra tiếng phượng hoàng hét cao nứt trời, Thực Cốt Thú lao xuống đến giữa không trung tựa hồ thập phần sợ hãi âm thanh này, bực bội bất an xoay quanh ở không trung, không dám lại tiếp tục đi xuống.

Râu dê tà tu mới mặc kệ này đó, hắn từ trong tay áo lấy ra một cái còi màu đen thổi lên, Thực Cốt Thú xoay quanh không ngừng, hí vang lần thứ hai lao xuống.

Không Hầu liền chờ giờ khắc này, nàng quay đầu lại nói với nữ tu: “Phong ấn thỉnh giác!”

Linh lực tụ lại trên ngón tay, giây phút chạm vào Phượng Thủ huyền kia, thanh âm mỹ diệu công kích hỗn loạn, giống như sóng triều thật lớn, hướng bốn phương tám hướng bay đi, xông vào trước mặt Thực Cốt Thú, nháy mắt chia năm xẻ bảy, máu tươi lan tràn khắp không trung.

Nhưng mà Không Hầu không ngừng tay, động tác nàng khảy Phượng Thủ huyền càng lúc càng nhanh, tiếng nhạc dồn phòng thủ không hề hờ, công kích không chỗ tránh được.

Thanh Phong Môn nữ tu ngơ ngẩn nhìn Phượng Thủ Không Hầu, nàng đứng giữa trời lồng hắc điều roi rụng, như cơn mưa lông vũ to hoa lệ, nhưng mà nàng biết đây không phải cánh biểu diễn hoa lệ, mà là một khắc sinh tử.

Mới vừa rồi Thực Cốt Thủ còn kiêu ngạo vô cùng, giờ phút này sôi nổi từ không trung ngã xuống, một cơn cũng không còn. May mắn nàng đã lập kết giới che chắn, thi thể Thực Cốt Thủ cùng máu tanh mới không rơi đến trên người nàng cùng sư huynh.

Râu dê sợ tới mức sắc mặt đại biến, hắn không rảnh lo đau lòng đàn Thực Cốt Thủ thật vất vả mới thuần tới, xoay người liền muốn chạy trốn. Nhưng mà Không Hầu lại không cho hắn cơ hội này, nàng gỡ Trường Văn Thoa, trăm cái đầu hóa thành một bảo kiếm thủy lam, mang theo uy lực thật lớn, xẹt qua trời cao, xuyên thấu hai chân râu dê.

“Đại ca, cứu ta!” Râu dê ở đụn mây quơ quơ, mắt thấy Không Hầu cầm Phượng Thủ đuổi theo, vội lớn tiếng kêu cứu.

Nhưng mà khi hắn quay đầu lại, không trung nào còn có bóng dáng đại ca, chỉ có bạch y công tử đứng ngạo nghễ trên ngọc thuyền, còn có hắc y nam nhân đem đại ca hắn bỏ đến kín mít ở đuôi thuyền.

Nhìn thấy cảnh này, hắn nào còn không biết có cao thủ tới. Lúc chuẩn bị ra tay, bọn họ đã sớm hỏi thăm qua Tam Thụ thành dân cư thừa thớt, bá tánh bản hàn, hơn nữa không có môn phái tu chân trấn giữ, cho nên mới dám trắng trợn táo bạo như thế đuổi giết tu sĩ chính phái, mấy người cao thủ này đến tột cùng là từ đâu chui ra tới?

Không rảnh quản đại ca bị bắt lấy, hắn móc ra một kiện pháp khí liền ném ra bên ngoài, pháp khí này ở trước thân kiếm Thủy Sương, tựa như củ cải trắng, nhẹ nhàng đã bị trăm thành hai đoạn.

Thanh kiếm này đến tột cùng là thứ gì, thượng phẩm pháp khí liền mà năng lực chống lại đều không có?

Nhưng mà hắn đã không có thời gian truy cứu vấn đề này, bởi vì Thủy Sương kiếm đã đâm thủng linh đài hắn, linh khí cả người hắn thoát ra toàn loạn, nháy mắt hầu như không còn. Hai chân đã phế, linh đài lại bị hủy hoại, hắn từ đám mây thật mạnh ngã xuống.

Tà tu không có linh lực, đã giống như người thường.

“Ai nha, chọc nhầm chỗ rồi!” Không Hầu che miệng nhỏ giọng nỉ non, nàng vốn định nhất kiếm xuyên tim, nhưng nàng đây là chưa bao giờ giết người qua, là lần đầu tiên chân chính cùng người động thủ, linh lực trên người lại cơ hồ dùng hết, cho nên run tay.

Quay đầu trộm nhìn Hoàn Tông, hắn hắn là không có biết được đi?

Thân là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, cũng không thể tại loại thời điểm này mất mặt, tôn nghiêm Vân Hoa Môn càng không thể ném.

Nàng trộm vận một hơi, triệu hồi Thủy Sương kiếm, mặt trên sạch sẽ, một tia máu cũng không có dính lên.

Khó trách sư huynh nhìn đến Thu Sương trưởng lão tặng nàng Thủy Sương kiếm này lại hâm mộ như vậy, thanh kiếm này thật sự là lợi hại, còn tự mang công năng thanh khiết.

Như vậy cũng hảo, ít nhất khi nàng đem nó biến thành tường vân thoa cài trên tóc, sẽ không có tâm lý chướng ngại.

“Thắng, thắng?” Phùng Kỳ nhìn thi thể Thực Cốt Thủ đầy đất, cơ hồ hai mắt không thể tin được.

Thiếu nữ đứng giữa mặt đất đầy thi thể Thực Cốt Thủ, dùng khăn tay xoa xoa Trường Văn Thoa cùng Phượng Thủ thoa trong tay, lại đem chúng nó cài lại lên tóc. Nếu như không phải tận mắt nhìn thấy, ai sẽ tin tưởng trăm cái đầu xinh đẹp tinh xảo như thế, thế nhưng sẽ là pháp khí lực lượng cường đại đến không bố?

Hắn từ khiếp sợ lấy lại tinh thần, hướng Hoàn Tông cùng Lâm Học hành đại lễ, nhảy xuống ngọc thuyền hướng sư huynh sư tỷ bay đi.

“Sư tỷ!” Tuyệt động trên mặt đất đã bị huyết Thực Cốt Thủ nhiễm hồng, hắn quỳ gối ở trước mặt sư huynh sư tỷ, cúi tay đi thăm mạch đập sư huynh, mạch đập đã thập phần mỏng manh, cơ hồ phát hiện không đến. Vết thương thương trên ngực còn đỏ máu không ngừng, làm hắn nhớ tới một kiếm kia. Hắn run rẩy lấy Ngưng Khí Hoàn, còn không có uy đến trong miệng sư huynh, bởi vì tay run quá lợi hại, cũng rơi một nửa ra ngoài.

“Vô dụng.” Sư tỷ thanh âm nghẹn ngào, nhìn Phùng Kỳ đứt được cho sư huynh, nước mắt rớt xuống, “Sư huynh hắn……”

“Người lại đứt được, hắn không phải bị thương nặng mà chết, mà là bị được sắc chết.” Hoàn Tông đứng cách vài bước, cả người sạch sẽ, đứng trên nền tuyết trần đầy máu tươi, làm người cảm thấy cảnh quang này đang bồi nhọ hắn.

Trên mặt hắc biểu tình lạnh nhạt, trong giọng nói nghe không ra nửa phần thương hại. Phùng Kỳ đôi tay vô lực rũ xuống, quỳ gối trước mặt sư huynh gào khóc, Thanh Phong Môn nữ tu cả người chặt vật, cũng che mặt khóc thất thanh.

“Lâm Học.” Hoàn Tông hơi nghiêng đầu, “Nhìn xem còn có thể hay không cứu.”

Hắn xoay người nhìn Không Hầu phía xa đang ở dùng dây thừng trói tà tu râu dê, trên mặt lạnh nhạt cuối cùng có nửa phần ảm áp. Như thế nào cũng coi như là Không Hầu đã toàn lực cứu người, có thể sống được người này thì tốt người đó đi.

Không Hầu đem râu dê trói gô lại, dùng dây thừng kéo hẳn đến đây, râu dê mặt mò chuột tai khi ma xát ở trên mặt đất tràn đầy thi cốt máu tươi, không biết là bởi vì bị người kéo đi tư thế quá mức khuất nhục, hay là do thương thế quá nặng, liên tục phun huyết, sức lực mở miệng cũng không có.

Đem dây thừng quấn quanh cột, Không Hầu dùng khăn xoa xoa lòng bàn tay, bên trên dính máu của râu dê, nàng không thích hương vị máu tươi.

Trở lại bên người nữ tu, thấy Lâm Hộc đang chữa thương cho nam nhân trên mặt đất, Không Hầu không lên tiếng. Nhưng Hoàn Tông thấy Không Hầu lại đây, lấy ra một lọ linh dược đưa cho nàng: “Có bị thương?”

Bởi vì sử dụng linh khí quá độ, Không Hầu sắc mặt có chút bạch, nàng tiếp nhận dược bình, vừa định dùng, nhớ tới vừa rồi khi trói râu dê, trên tay dính máu của đối phương còn không có rửa, tức khắc có chút ghê tởm: “Hoàn Tông, huynh uy ta đi.”

Lời kia vừa thốt ra, Hoàn Tông liền nghiêng đầu nhìn mây gió, chính là không nhìn nàng, gương mặt trắng nõn cũng nhiễm ửng đỏ, mới bưng tỉnh lời cũng này quá ái muội, vội giải thích: “Huynh đừng hiểu lầm, ý ta là nói, ta trên tay dính máu, chỉ là lau sơ qua còn không có kịp tẩy, cho nên muốn phiền huynh giúp ta một chút.”

Hoàn Tông yên lặng lấy bình dược, đổ ra hai viên, cẩn thận uyển đến bên miệng Không Hầu, Không Hầu cúi đầu ăn luôn: “Cảm ơn a, Hoàn Tông.”

“Không khách khí.” Hoàn Tông chấp tay sau lưng, đầu ngón tay có chút nóng lên.

“Mệnh đã cứu về rồi.” Lâm Hộc thu hồi linh khí, đổ một lọ nước thuốc lên vết thương của nam nhân, “Bất quá cần tĩnh dưỡng một thời gian, trong khoảng thời gian này không thể dùng kiếm, cũng hạn chế dùng linh khí.”

“Đa tạ tiền bối!” Nữ tu vui mừng khôn xiết, kích động đến hướng Lâm Hộc dập đầu, Lâm Hộc nghiêng người né, vẫn duy trì gương mặt trăm năm bất biến nói, “Ta chỉ là nghe theo mệnh lệnh công tử nhà ta.”

“Đa tạ ân cứu mạng của cô nương cùng với công tử.” Nữ tu cũng không có bởi vì Không Hầu nhỏ tuổi, mà cảm thấy ngượng ngùng hành lễ với nàng. Nàng quỳ gối trước mặt hai người, cung cung kính kính bái.

Không Hầu né sang hai bước, tránh ở phía sau Hoàn Tông. Cô nương xinh đẹp như vậy hướng nàng dập đầu, nàng có chút băn khoăn: “Cô không cần lễ ở trong lòng, chúng ta chỉ là trùng hợp đi ngang qua, gặp được bất bình, có thể nào ngồi yên không nhìn đến. Loại tà tu làm ác này, ai cũng có thể giết chết.”

“Đối với cô nương cùng với công tử mà nói, có lẽ chỉ là chuyện nhỏ không tốn sức gì, nhưng là đối với tại hạ mà nói, lại là ân tái tạo.” Nữ tu lại quỳ sát đất vài một lạy, “Tại hạ là chưởng môn đệ tử Thanh Phong Môn Diệp Phi, hôn mê chính là Đại sư huynh của ta Hồ Nhất An, chỉ ân hôm nay, Diệp Phi suốt đời khó quên.”

Người chịu ân tình thường là luôn miệng nói muốn báo ân, lại không nói mình là ai, ở tại chỗ nào, đây là thật sự muốn báo ân, hay là sợ hãi người khác biết chỗ đòi ân nghĩa? Giống Diệp Phi như vậy, đem thân phận môn phái của mình nói thẳng ra, còn không hỏi thân phận của đối phương, mới là tâm tư chân muốn báo ân.

Mất thấy Diệp Phi còn muốn tiếp tục bái, Không Hầu không nhìn được, đi đến trước mặt Diệp Phi duỗi tay đỡ nàng: “Hiện tại không phải thời điểm nói việc này, thương thế lệnh huynh quan trọng.”

Trên người bị chọc một kiếm, trọng thương hôm mê nằm trên nền tuyết, cũng không quá thích hợp.

Hoàn Tông huy tay áo làm ngọc thuyền hạ xuống: “Đem người nâng đi lên.”

“Đa tạ tiền bối!” Diệp Phi cùng Phùng Kỳ cũng biết giờ phút này không nên lại phiền toái ân nhân, nhưng hiện tại sư huynh trọng thương chưa tỉnh, bọn họ thật sự không dám lấy tánh mạng sư huynh nói giỡn, chỉ có thể da mặt dày tiếp tục thiếu nhân tình.

May mà vị công tử này tuy rằng mặt lãnh, lại là người hảo tâm, bằng không bọn họ hôm nay còn không biết nên làm cái gì bây giờ.

Chờ Diệp Phi cùng Phùng Kỳ đem Hồ Nhất An cả người là huyết nâng lên ngọc thuyền, Hoàn Tông ngón tay hơi động, tà tu râu dê bị Không Hầu cột vào trên cây liền giống bao tải bay lại đây, treo ở đuôi ngọc thuyền.

Hoàn Tông không có vào ngọc thuyền, hẳn từ thu nạp giới lấy ra một mảnh lông chim, lông chim bay đến không trung nháy mắt trở nên lớn vô cùng, hẳn quay đầu nói với Không Hầu: “Đi thôi, chúng ta không cần quấy rầy người bị thương nghỉ ngơi.”

Không Hầu thấy Hoàn Tông nhảy lên lông chim, cũng đi theo hẳn nhảy đi lên. Thấy Diệp Phi cùng Phùng Kỳ tâm tư đều ở trên người Hồ Nhất An, sẽ không chú ý tới nàng.

Khí thế cả người nàng liền mất đi, nằm liệt trên lông. Vừa rồi đánh một trận kia, đã sớm dùng hết sức lực, nếu không phải dựa vào pháp khí thủ thắng, nàng nào còn có thể hảo hảo ngồi ở chỗ này.

Loại sự tình này liền không thể cho bọn Diệp Phi biết, nàng còn muốn duy trì hình tượng cao lớn ân không cầu báo ở trước mặt bọn họ. May mắn Hoàn Tông lấy phi hành pháp khí ra, bằng không nàng chỉ sợ phải cố đến khách điểm.

“Đưa tay ra.” Hoàn Tông nhìn nàng, biểu tình trên mặt bất biến, từ thu nạp giới lấy ra một cái hồ lô, mở ra.

Không Hầu nghi hoặc khó hiểu mà vươn tay, tổng không thể là xem nàng biểu hiện không hài lòng, muốn đánh lòng bàn tay? Bọn họ chính là bằng hữu, Hoàn Tông không nên làm ra loại sự tình này đi?

Ngón tay trắng nõn mảnh khảnh thấp thỏm bất an rung động, dòng nước trong suốt mang theo thanh hương nhàn nhạt rót xuống bàn tay nàng, che đi mùi máu tươi nhàn nhạt. Không Hầu nhìn Hoàn Tông đang ngồi xổm bên người, mở to mắt.

“Đừng nhìn ta, xoa tay.” Thấy thiếu nữ bộ dáng ngốc lăng lăng, Hoàn Tông chỉ chỉ tay nàng, “Không phải muốn rửa tay?”

Không Hầu lấy lại tinh thần, bắt tay tẩy đến sạch sẽ, nghe hương vị nhàn nhạt thanh mát trên đầu ngón tay, nàng cười cong mắt: “Cảm ơn huynh, Hoàn Tông.”

“Không trách ta cho muội một mình giết địch, mà ta chỉ ở một bên đứng nhìn.” Hoàn Tông thu hồi hồ lô, học bộ dáng Không Hầu ngồi xuống.

Chỉ là hần lần đầu tiên ngồi ở phi hành pháp khí, chân treo ở bên ngoài, tư thế có chút cứng đờ, lưng cứng lại đến thẳng tắp, ngồi nghiêm chỉnh.

“Ta biết huynh là muốn tốt cho ta.” Thời điểm cùng đồng môn luyện tập, các sư huynh sư tỷ đều rất đúng mực, căn bản luyện tiếu làm nàng bị thương. Nhưng mà địch nhân bên ngoài lại bất đồng, bọn họ sẽ không lưu tình, càng sẽ không nói cái gì đúng mực, bọn họ duy nhất muốn làm, chính là giết nàng.

Đã quen cùng các sư huynh sư tỷ đấu pháp, khi vừa mới bắt đầu cùng râu dê động thủ, Không Hầu nhìn như không rơi vào thế hạ phong, trên thực tế bất quá là do ý vào trên người có rất nhiều phù trận cùng pháp khí hộ thân trường bối tặng cho mà thôi, thủ đoạn đối chiến lại khiếm khuyết, tâm tính cũng mãi giữa không đầu.

“Thời điểm ta lần đầu tiên động thủ chém giết tà tu, so với muội hiện tại lớn hơn, rất lâu sau đều không thích ngửi mùi máu tươi.” Hoàn Tông ở thu nạp túi đào đào, tìm ra một cái hương huân kim đồng cầu chạm rồng bằng đầu ngón tay cái, để vào trong tay Không Hầu, xụ mặt nói, “Cái này rất bình thường, về sau nhiều gặp được tà tu vài lần, liền không sao.”

Hương hoàn ở kim đồng cầu chạm rồng lăn qua lăn lại, phát ra thanh âm dễ nghe, thanh hương thấm vào ruột gan, làm cả người Không Hầu đều thoải mái lên.

Nàng đem tiểu cầu treo ở bên hông, cười nói, “Hoàn Tông, huynh thật là một chút cũng không am hiểu an ủi người khác.”

Hoàn Tông từ trong tay áo lấy ra một trăn đèn lưu li, đèn lưu li phát ra kim sắc, thi thể Thực Cốt Thủ bị đèn lưu li chiếu rọi xuống, trong chớp mắt hóa thành tro tàn, trừ bỏ đương sự, ai cũng không biết nơi này phát sinh qua một trận ác đấu.

Thu hồi đèn lưu li, Hoàn Tông quay đầu xem Không Hầu: “Hiện tại đã tốt hơn chưa?”

Không Hầu nhìn đèn lưu li xinh đẹp trong tay hắn, gật gật đầu.

“Thích?” Hoàn Tông đem đèn đưa tới trước mặt nàng.

Không Hầu biết đây là kiện pháp khí lợi hại, lắc đầu nói: “Huynh đừng cho ta, ta thấy nó xinh đẹp, mới nhìn vài lần. Giống như ngắm hoa thường nguyệt thôi.”

Hoàn Tông trầm mặc một lát, lắc đầu: “Không rõ.”

“Không rõ cũng không sao, huynh chỉ cần biết ta không muốn cái đèn này là được rồi.” Không Hầu nhìn bốn phía, “Lâm Học tiền bối lúc này…… Hần là mang theo người Thanh Phong Môn đến khách điểm đi?”

“Lâm Học làm việc ôn hòa.” Hoàn Tông thấy trên đỉnh đầu Không Hầu có một tầng tuyết đọng trắng xoá, cảm thấy tay trái gần Không Hầu nhất có chút xúc động, muốn phất đi những cái đó. Bất quá hắn còn nhớ rõ nam nữ chi biệt, đem tay trái để trên đầu gối, dùng tay phải cảm lại.

“Lâm Học tiền bối là nam nhân, Diệp Phi đạo hữu là nữ tử, có một số việc sẽ không quá tiện.” Nghĩ đến mỹ nhân có khả năng chịu ủy khuất, Không Hầu an vị không được.

“Chúng ta trở về.” Hoàn Tông đứng lên, lông chim liền đi lên phi phía trước. Không Hầu nhìn áo bà hần bay múa trên không trung, cười cười.

Mở bàn tay trắng nõn sạch sẽ ra, Không Hầu nhìn nhìn, cong khoe miệng chọc chọc tiểu hương cầu chạm rồng bên hông.

Nàng có một bằng hữu thực tốt.

Trở lại khách điểm, đám người Diệp Phi đã được an bài xong, mấy người Thanh Phong Môn, cả người chột vật nhìn thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông vào cửa, liền đầy mặt cảm kích mà hướng bọn họ nói lời cảm tạ.

Hoàn Tông nhìn bội kiếm châu quang bảo khí bên hông bọn họ, vẻ mặt lạnh nhạt.

Không Hầu mệt đến miệng lưỡi động, còn phải không ngừng trả lời nhóm người Thanh Phong Môn, thấy Hoàn Tông ngồi ở bên cạnh nhàn nhã uống

trà, bỗng nhiên linh ngộ, trầm mặc ít lời cũng có chỗ tốt.

Nhận thấy được Không Hầu nhìn mình, Hoàn Tông buồn ly: “Hôm nay muội cũng mệt mỏi, trước đi nghỉ ngơi, bên này có ta cùng Lâm Học hỗ trợ.”

“Hảo.” Không Hầu xác thật thể xác và tinh thần đều mệt mỏi, cho khách điểm đưa nước ấm tới tắm gội, liền nặng nề ngủ.

Đêm nay, ngửi mùi hương trong huân cầu, nàng thật ngủ an ổn.

Ngày hôm sau thời điểm tỉnh lại, sắc trời đã sáng rõ, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, ở trong phòng lưu lại điểm điểm quang sáng.

Đẩy cửa sổ ra, tuyết bên ngoài đã ngừng rơi, băng đọng trước mái hiên dưới ánh mặt trời, phản xạ ra ánh sáng xinh đẹp. Nàng vừa mở cửa liền nhìn thấy Hoàn Tông đứng trên hành lang.

“Hoàn Tông?” Không Hầu đi đến bên người Hoàn Tông, nhìn đại sảnh dưới lầu, mấy đệ tử Thanh Phong Môn ngồi dùng bữa sáng, thay quần áo sạch sẽ, bọn họ thoạt nhìn so với ngày hôm qua có tinh thần hơn rất nhiều.

“Tôi hôm qua ngủ thế nào?” Hoàn Tông đưa cho nàng một viên linh quả.

Không Hầu nhận tới liền cắn, gât đầu, “Ngủ thật sự rất ngon.”

“Àn.” Hoàn Tông thấy bên hông nàng còn treo hương huân cầu, khỏe môi khê nhúc nhích, che miệng lại bắt giác ho nhẹ vài tiếng.

“Công tử, cô nương.” Diệp Phi từ trong phòng ra tới, thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông song song mà đứng, tiến lên hành lễ, “Đa tạ công tử tặng được.”

Ngày hôm qua nửa đêm sư huynh liền tỉnh, tuy rằng còn vô pháp đứng dậy, nhưng tâm mạch đã ổn. Lâm Học tiến bồi còn nói, linh đài sư huynh cũng không hư tổn, cho nên sẽ không ảnh hưởng đến tu vi.

“Hỗ đạo hữu ra sao?” Không Hầu đối Diệp Phi cười cười.

Nàng thái độ thân hòa, làm Diệp Phi tự tại rất nhiều: “Sư huynh đã khá hơn nhiều, may mà có ba vị đạo hữu ra tay tương trợ, bằng không.....”

“Không cần khách khí như vậy.” Không Hầu đánh gãy lời Diệp Phi nói, “Tương phùng đó là có duyên, Diệp đạo hữu lại khách khí như vậy, ta ngược lại ngượng ngùng.”

Diệp Phi ngượng ngùng cười, không hề để ý những lời này, đem ân tình ghi tạc trong lòng.

Lâm Học từ trong phòng đi ra, đến trước mặt Hoàn Tông: “Ta lấy được từ lời khai của hai tên kia, một ít tin tức.”

Hoàn Tông ý bảo hắn tiếp tục nói.

“Bọn họ vì đại diện mừng thọ của một vị Ma Tôn Phân Thần, cho nên đi khắp nơi sưu tập linh khí linh đài của tu sĩ chính phái, dùng để luyện đan.”

Lâm Học từ trước đến nay giọng điệu bình tĩnh không gọn sóng mang theo vài phần ngưng trọng, “Tà tu bên kia, lại nhiều một cái Phân Thần kỳ tu vi.”

Những năm gần đây, bởi vì mười đại tông môn đem Tu Chân giới xử lý rất khá, nhóm tà tu chỉ dám ra tiểu nháo, cái tà tu kia lợi hại nhất trong gần trăm năm nay, còn bị giam ở lao ngục Vân Hoa Môn, đời này đều không thể trở ra.

Hiện tại tà tu không chỉ giết người moi tim, mà còn hủy linh đài lấy linh lực luyện đan, chẳng lẽ tà tu lại bắt đầu ngo ngoe rục rịch?

Tu Chân giới mấy năm nay an ổn, bá tánh bình thường cũng bình an qua ngày. Hiện tại tà tu nếu là bắt đầu hành động, trước hết bị tội không phải tu sĩ chính phái bọn họ, mà là bá tánh bình thường không hề có sức chống cự.

Nhưng hiện tại chỉ là hai ba cái tà tu tác loạn, bọn họ lại không hề có chứng cứ, chỉ sợ tu sĩ môn phái khác, sẽ không tin tưởng.

“Đem sự tình trải qua truyền cho tông môn, cho bọn họ chuyển cáo cho mười đại tông môn, mặt khác tông môn không tin, cũng có thể sớm phòng bị.” Hoàn Tông say mê kiếm đạo, cơ hồ không cùng người tông môn khác giao tiếp, loại sự tình này để tông môn đi làm càng thích hợp.

Không Hầu nghe Hoàn Tông cùng Lâm Học nói chuyện với nhau, ý thức được việc này khả năng không đơn giản, nhưng nàng không phải người sinh trưởng ở Lăng Ưu giới, tiến vào Lăng Ưu giới mấy năm nay vẫn luôn ở Vân Hoa Môn, cho nên đối Tu Chân giới biết rất ít. Không rõ ràng lắm sự tình đến tột cùng có bao nhiêu nghiêm trọng, nhưng nàng lại có thể sinh sự đem phát tình toàn bộ nói cho tông môn, mặc kệ chuyện gì, sớm tính toán luôn là ổn thỏa.

“Hoàn Tông, ta cũng truyền tin hồi tông môn.” Không Hầu nói, “Ta về trước phòng.”

Diệp Phi trong lòng thất kinh, nhẹ nhàng là có thể lấy ra phi tin phù dùng, lại còn có có thể làm tông môn đưa tin cấp mười đại tông môn, thân phận hai vị này ân nhân khẳng định không bình thường.

Nhưng là hai người không nói, nàng cũng sẽ không hỏi, đây là tôn trọng cơ bản nhất đối với ân nhân.

Thực mau phi tin phù liên truyền đi ra ngoài, thời điểm dùng cơm trưa, Không Hầu phát hiện thức ăn trên bàn tính xảo rất nhiều, mỗi món đều tẩm ra linh khí nồng đậm. Vừa hỏi mới biết được, đồ ăn này là đệ tử Thanh Phong Môn làm.

Ăn đồ ăn hương vị cũng không tệ lắm, Không Hầu có chút hoài nghi, nhóm đệ tử này là thật tính toán làm trâu làm ngựa cho nàng cùng Hoàn Tông.

“Hoàn Tông.....” Không Hầu khi ra tay tương trợ, cũng không hề tính toán để bọn họ báo ân, cho nên cái này làm cho nàng rất ngượng ngùng.

“Theo bọn họ đi.” Hoàn Tông tuy không hiểu lắm cảm xúc người khác, nhưng là Không Hầu lúc này biểu tình lại rất dễ lý giải, hần nhỏ giọng nói, “Ăn cứu mạng, đối phương tất nhiên sợ hãi, như vậy nếu là có thể làm cho tâm tình bọn họ tốt một chút, liền mặc bọn họ.”

Không Hầu ngưng ngẩn, thực mau liền hiểu được. Có chút thời điểm, Hoàn Tông so nàng thông thái hơn rất nhiều.

Cơm nước xong, Không Hầu nhìn Diệp Phi mang về khó xử đi tới: “Cô nương, tại hạ có một vấn đề rất quan trọng muốn thỉnh giáo cô nương, thỉnh cô nương tha thứ tại hạ mạo phạm.”

Chẳng lẽ là muốn hỏi thân phận của nàng?

Không Hầu gật đầu: “Mời nói.”

“Xin hỏi cô nương hôm qua dùng kiếm, trên thân khám chính là loại đá quý nào, vì sao thân kiếm xinh đẹp như thế?”

Không Hầu: “A?!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39: Phi tin phù

Editor: TIEUTUTUANTU

“Thỉnh cô nương không cần hiểu lắm, tại hạ cũng không có ý tứ, chỉ là kiếm của cô nương thật sự quá mức xinh đẹp, làm tại hạ hâm mộ không thôi.”

Diệp Phi mặt có chút hồng, nàng biết vấn đề này hỏi thập phần đường đột, nhưng nếu là không hỏi rõ ràng, nàng khả năng sẽ nhớ thương một trăm năm.

“Cô nương nói chính là cái này?” Không Hầu gỡ Trường Vân Thoa xuống, trâm cài đầu ở trong tay nàng hóa thành Thủy Sương kiếm, lam quang sâu kín đẹp đến kinh người, so với đá quý còn long lẫy hơn vài phần.

“Đúng đúng đúng, chính là cái này.” Diệp Phi ánh mắt gắt gao dính ở thân kiếm, đến chớp mắt cũng luyến tiếc.

“Thanh kiếm này tên là Thủy Sương, là trưởng lão tông môn tặng ta, dùng tài liệu gì, được khám thứ gì, ta cũng không rõ ràng.”

Không Hầu hiện tại chỉ biết chế tác một ít phù trận thường dùng, đối với pháp trận cũng hiểu biết một chút da lông, luyện khí, luyện đan, ngự thú cũng chưa học, ý tứ sư phụ là, học quá nhiều quá tạp dễ dàng phân tâm, chờ nàng tới Tâm Động kỳ về sau, lại bắt đầu thượng thủ.

“Cô nương cũng không biết sao?” Diệp Phi có chút thất vọng, lưu luyến nhìn Thủy Sương kiếm vài lần, mới thu hồi ánh mắt, “Là tại hạ mạo phạm.”

“Diệp cô nương quá mức khách khí.” Không Hầu đưa thanh kiếm tới trước mặt Diệp Phi, “Cô nương nếu là không chê, có thể cầm nhìn kỹ xem, có lẽ có thể tìm được một chút manh mối.”

“Đa tạ cô nương!” Diệp Phi dùng đôi tay thật cẩn thận mà tiếp nhận Thủy Sương kiếm, liền cảm giác được thân kiếm ẩn chứa năng lượng thật lớn, cái này làm cho nàng thiếu chút nữa tay run lấy không xong.

Thân kiếm thêm vào vô số phù văn, rất nhiều phù văn Diệp Phi căn bản xem không hiểu, nhưng nàng nhìn ra được người rèn thanh kiếm này, là cao thủ khó gặp của Tu Chân giới, có tiền đề cầu không được.

Trên chuôi kiếm được khám đá căn bản không phải đá quý gì, mà là Tu Chân giới khó gặp Ngũ Vận Thạch, loại này đá này có thể thay đổi năng lượng ngũ hành, uy lực cực đại.

Chỉ một khối lớn bằng móng tay, ở trong phòng đấu giá là có thể bán ra mấy chục vạn linh thạch, thanh kiếm này trên chuôi kiếm lại được khám năm khối, hơn nữa mỗi khối đều lớn như trứng bò câu.

Thấy rõ toàn thân thanh kiếm này, Diệp Phi cảm thấy mình không phải đang cầm kiếm, mà là một cái tiểu linh mạch, nặng đến làm nàng nâng tay không

nổi. Càng đáng sợ chính là, vị ân nhân cứu mạng này thế nhưng thuận tay liền đưa thanh kiếm cho nàng ngắm cảnh, đây là kiểu gì tâm tính tiêu sái?

Run rẩy tay đem Thủy Sương kiếm trả lại Không Hầu, Diệp Phi khắc sâu nhận thức, mình hẳn cùng đến mức nào.

“Diệp cô nương nhìn ra đây là đá gì sao?” Không Hầu thanh kiếm biến trở về cái trâm cài đầu, thuận tay cài lên tóc, tóc đen như mực cài trâm hoa lệ, tương xứng vô cùng.

Diệp Phi thấy Không Hầu thái độ tùy ý như thế, đoán được nàng có thể là thật không biết đá trên chuôi kiếm có bao nhiêu trân quý. Hít sâu một hơi, Diệp Phi nói: “Trường bối của cô nương, nhất định rất thương yêu cô đi?”

Không Hầu gật đầu, người tông môn đều thực hảo, từ trường lão sư phụ, cho tới nhóm sư đệ sư đệ, không có một ai là không tốt.

“Đá trên chuôi kiếm, gọi là Ngũ Vận Thạch, có thể mượn chi khí thiên địa ngũ hành ngưng với thân kiếm, làm kiếm phát huy ra uy lực thật lớn.”

Nhưng là lợi hại nhất không phải mấy khối Ngũ Vận Thạch này, mà là vô số tầng phù văn thêm vào thân kiếm, người bình thường căn bản là làm không được.

“Thì ra là thế.” Không Hầu bưng tỉnh gật đầu, trong lòng có chút nghi hoặc, Diệp cô nương biểu tình thoát nhìn vì cái gì kỳ quái như thế?

Thấy Không Hầu vẫn là bộ dáng vinh nhục không kinh, Diệp Phi thật sự rất muốn bắt lấy bả vai nàng lắc mạnh, muốn nói cho nàng thanh kiếm này đến tột cùng có bao nhiêu lợi hại cùng quý báu.

Nhưng mà ánh mắt thiếu nữ trước mặt quá mức sạch sẽ, làm nàng cảm thấy nếu là dùng giá trị tới bình phàm, là vũ nhục đối với thanh kiếm này.

Có lẽ trường bối nàng xuất phát từ tâm tình yêu quý hậu bối, liền tặng nàng thanh kiếm này, cũng không muốn cho nàng biết thanh kiếm này giá trị. Một khi đã như vậy, nàng làm sao có thể làm ác nhân loại này?

“Không Hầu.” Hoàn Tông đánh gãy hai người nói chuyện với nhau, đứng dậy nói, “Tới nơi này vài ngày, muội còn không có dạo phố qua, muốn đi ra ngoài một chút không?”

“Hảo a.” Không Hầu không chút nghĩ ngợi liền gật đầu đồng ý, nàng đối với Diệp Phi áy náy cười, “Diệp cô nương, xin lỗi không tiếp được.”

“Nhị vị thỉnh tùy ý.” Diệp Phi lui một bước, không dám nhìn Hoàn Tông. Không biết vì cái gì, nàng đối vị công tử ốm yếu này có chút sợ hãi, chỉ cần hắn nói chuyện, nàng liền không tự giác yếu khí đi.

Chẳng lẽ là chịu người ân đức liền yếu thế? Chính là khi đối mặt với vị cô nương đáng yêu này, nàng lại không hề như vậy?

Nghĩ tới nghĩ lui, khả năng chỉ có một nguyên nhân, đó chính là nam nhân không có đáng yêu như tiểu cô nương, cho nên nàng không tự giác càng thích vị cô nương này thêm một chút.

“Ta đi xem hai tên tà tu, không cùng hai người đi dạo.” Lâm Hộc đứng lên, chỉ chỉ trên lầu, xoay người nhanh rời đi, một khắc đã khuất bóng. Không Hầu nhìn bóng dáng hắt hờn rồi đi, mặc danh cảm thấy hắt hờn bước đi có chút vội vàng.

Ra khách điểm, mặt trời đã lên cao, nhưng băng trên mặt đất lại không có hoàn toàn tan hết, thập phần ướt át. Ngắn ngủn một đoạn đường, Không Hầu đã nhìn thấy vài người té ngã, nàng nhìn không được sờ sờ ột, té như vậy có bao nhiêu đau?

Tam Thụ thành đường phố cũng không dài, đến đồ vật cửa hàng bán cũng thực bình thường. Không Hầu dạo hết con phố, cũng không tìm được đồ vật thích hợp gửi về tông môn. Cũng may nàng cũng không kiên trì, không thích hợp liền trực tiếp từ bỏ.

“Hoàn Tông.” Nàng quay đầu xem nam nhân an tĩnh trầm mặc bên người, “Ngũ Vận Thạch có phải hay không rất hiếm có?”

“Cũng không tính khó có được.” Hoàn Tông hồi ức trong chốc lát, “Động phủ ta giống như còn có một hộp nhỏ, nếu muội thích, ta cho Lâm Hộc đi một chuyến hồi tông môn, mang tới cho muội.”

Vật ngoài thân này đó, hẳn đều là giao cho Lâm Hộc xử lý. Nếu không phải mấy năm trước ngàn năm trừ tịch, Ngự Tiêu Môn phát ra tân niên túi gấm, hẳn thấy đồng môn đều cấp Ngự Tiêu Môn vài phần bảo vật, vì thế cũng cho Ngự Tiêu Môn một viên Ngũ Vận Thạch, nếu không hẳn cũng nhớ không nổi động phủ còn có thứ này.

“Không cần.” Không Hầu lắc đầu, không chút nghĩ ngợi cự tuyệt, “Ta lấy nhiều đá như vậy làm gì, lại không thể làm vòng cổ.” Không Hầu lấy ra vòng cổ đá đã đeo nhiều, “Mấy năm nay ta đã quen mang cái này.”

Buổi tối đầu tiên nàng tới Lăng Ưu giới, chính là tảng đá bồi này nàng đi vào giấc ngủ. Sư phụ nói nó có công hiệu thư gân, tẩy kinh phạt mạch, nàng liền đem nó mang ở trên cổ, vẫn luôn không có gỡ xuống, mấy năm nay đã thành thói quen.

Hoàn Tông nhìn viên đá trên cổ nàng, mí mắt khẽ run, đá này.....

“Ai da!” Cách đó vài bước, lão nhân xách trúc sọt té ngã trên đất, Không Hầu muốn tiến lên đỡ, người bán hàng rong bên cạnh nhỏ giọng nói: “Cô nương, cẩn thận chút, lão nhân này một ngày ở trên phố ngã mấy chục lần.”

Không Hầu khó hiểu nhìn người bán hàng rong, đây là có ý tứ gì?

“Ai đến đỡ hần, đều phải bồi tiền.” Người bán hàng rong thấy Không Hầu lớn lên trắng nõn sạch sẽ, không đành lòng nài bị lừa, “Không ít người bên ngoài bị lừa đâu.”

Không Hầu: “.....”

Thế gian còn có người như vậy?

Nàng nghĩ nghĩ, đối Hoàn Tông nói: “Huynh đi về trước, ta đi thu thập hần.” Nói xong nàng đi đến trước mặt lão nhân: “Ông ơi, ông không sao chứ?”

Nguyên bản đất lão còn quỳ rạp trên mặt nhân nhanh chóng bắt lấy góc áo Không Hầu: “Ngươi tiểu cô nương ăn mặc xinh đẹp như vậy, như thế nào có thể đẩy ta?”

Lão nhân dào dạt đắc ý, giống loại tiểu cô nương trang điểm xinh đẹp này lại không biết nhân gian khó khăn, tốt nhất lừa cho chết. Các nàng da mặt mỏng, nhất định không chịu nổi người khác chỉ chỉ trỏ trỏ, cuối cùng khẳng định chỉ có thể bồi thường cho xong việc.

Nhưng mà lão nhân tính toán thất bại, hần không nghĩ tới tiểu cô nương xinh đẹp này không chút nghĩ ngợi, liền đi hướng trên mặt đất nằm xuống, thông khổ hừ hừ nói: “Ai nha, ai kéo ta, chân ta bị quăng ngã, đau quá.”

Lão nhân trợn mắt há hốc mồm nhìn một màn này, sùng sốt một lúc lâu, từ từ trên mặt đất bò dậy, vỗ vỗ trên vết bẩn quần áo, mắng: “Ngươi đầu óc có bệnh a?”

Bồi ít tiền là có thể giải quyết, cố tình nằm trên mặt đất, tiểu cô nương tuổi trẻ như thế nào có thể không biết xấu hổ như vậy?

“Ta muốn đi cáo thành chủ, ngươi khi dễ người còn muốn chạy!” Không Hầu chỉ vào lão nhân, ngồi dưới đất kêu đau, thực mau đưa tới đồng lớn người vây xem. Đặc biệt là mấy đại hần thân cường thể tráng, nhìn thấy tiểu cô nương xinh đẹp bị khi dễ, bao quanh đem lão nhân vây lại, muốn đưa hần đi phủ thành chủ.

Từ trước đến nay lão nhân dựa vào đám người dư luận mà thủ thắng, lần đầu tiên thể nghiệm cảm giác nghẹn khuất có miệng mà nói không rõ, đặc biệt là nhìn đến cái tiểu cô nương kia còn ở anh anh khóc thút thút giả trang đáng thương, hần càng là giận sôi máu: “Nàng là kẻ lừa đảo, cố ý lừa bịp tổng tiền ta.”

“Tiểu cô nương lớn lên xinh xắn đáng yêu, quần áo ăn mặc quý trọng, lừa bịp tổng tiền ngươi làm gì?” Một vị đại thẩm nói, “Ngươi toàn thân trên dưới, có một khối khăn tay quý sao?”

Ai nói kẻ có tiền liền không gạt người? Lão nhân tức giận đến thiếu chút nữa trợn trắng mắt xỉu đi, nhưng là không biết vì sao, hai chân hần như là không chịu không chế, liền cong một chút cũng không thể cong, càng đừng nói giả bộ bất tỉnh.

“Đem hần đưa đến phủ thành chủ đi!”

“Đúng vậy, tuổi một đồng, còn khi dễ tiểu cô nương, không biết xấu hổ!”

“Lão bất tu!”

Hoàn Tông đứng bên ngoài ở đám người, nhìn Không Hầu che mặt giả khóc, t lão nhân ức giận đến sắc mặt đỏ bừng, còn có đám người vây xem lòng đầy căm phẫn, cả người đều ngây dại. Thân là đại tông môn đệ tử, hần chưa bao giờ nghĩ tới sẽ có người làm ra loại sự tình này?

Giống loại thích lừa bịp tổng tiền người thường này, đưa đến địa phương phủ thành chủ giải quyết hoặc là trực tiếp dùng thuật pháp giáo huấn là được, cần gì phải làm như vậy?

Nhưng là không biết vì cái gì, rõ ràng cảm thấy như vậy không quá thích hợp, hần vẫn là đi theo sau đám người, nhìn lão nhân bị mọi người vịn đưa đến phủ thành chủ, bá tánh náo nhiệt dọc theo đường đi đều đã biết hần là loại người thập phần đáng xấu hổ.

Sự tình nháo đến trời tối mới kết thúc. Bóng đêm hạ, Hoàn Tông nhìn Không Hầu từ phủ thành chủ ra tới, cùng mấy đại thẩm các bác gái quan tâm nàng từ biệt, mới đi đến nàng bên người: “Cần phải trở về.”

“Hoàn Tông, huynh vẫn luôn ở bên ngoài chờ ta?” Không Hầu gương mặt đỏ bừng, nhìn đến Hoàn Tông có chút kinh ngạc: “Bên ngoài lạnh như vậy, huynh nên trở về khách điểm nghỉ ngơi.”

“Không quan hệ, ta không sao.” Hoàn Tông nhìn đến trên làn váy Không Hầu thượng còn có điểm bùn, hần là vừa rồi nằm trên mặt đất khi dính lên, “Sao lại dùng loại này biện pháp cùng người thường so đo?”

“Cái này gọi là ăn miếng trả miếng, hần lừa bịp tổng tiền người khác, ta khiến cho hần thể nghiệm một chút cảm giác bị lừa bịp tổng tiền.” Không Hầu cười đến thực vui vẻ, “Chuyện này nháo ra tới, cơ hồ người toàn thành đều biết hần là cái kẻ lừa đảo, xem hần về sau còn như thế nào gạt người.”

Nhìn trên mặt nàng cười, Hoàn Tông đem những lời muốn nói nuốt trở về trong bụng: “Rất lợi hại.”

“Kia không phải ta lợi hại.” Không Hầu có chút ngưng ngưng, “Chi là đối phó loại không biết xấu hổ này, liền phải so với hắn càng không biết xấu hổ.”

Nàng ngẩng đầu, trời đêm trong treo không mây một vầng trăng rằm xinh đẹp, xinh đẹp cực kỳ. Nàng nhìn không được duỗi tay chỉ vào không trung, “Ánh trăng!”

“Không cần chi.” Hoàn Tông cảm nàng tay đang đưa lên, đem tay đầu ngón tay nàng đè xuống. Ý thức được động tác này có chút thất lễ, hắn nhanh như tia chớp thu hồi tay, bắt tay ở phía sau.

Không Hầu thật không có chú ý tới điểm này, chi là nghi hoặc nói: “Vì cái gì không thể chi?”

“Tiểu hài tử không thể chỉ ánh trăng.” Hoàn Tông nhớ lại rất nhiều năm trước, mẫu thân bồi hắn ngồi ở trong viện, nói cho hắn tiểu hài tử không thể chỉ ánh trăng, giảng cho hắn rất nhiều chuyện xưa cùng ánh trăng có quan hệ.

Chi là đoạn ký ức này quá xa xăm, xa xăm đến dung mạo mẫu thân đều mơ hồ đã mơ hồ.

“Nhưng ta không phải tiểu hài tử.” Không Hầu nhảy hai bước, đuổi theo Hoàn Tông, một đôi mắt sáng, trong trẻo chăm chú nhìn hắn, “Cho nên chi không quan hệ đi?”

“Ồ trong mắt ta, ngươi vẫn là tiểu hài tử.” Hoàn Tông thấy nàng đứng trên mặt băng tích tụ lâu ngày, khối băng phát ra tiếng răng rắc, bộ dáng nàng liền cao hứng, hắn cũng thấy tâm tình có chút vui vẻ.

“Nào có hài tử mười sáu tuổi lớn như vậy.” Không Hầu dường như không có việc gì thu hồi chân dẫm trên băng, khôi phục bộ dáng đứng đắn, “Hoàn Tông, hôm nay Lâm Học tiên bối nhắc tới ta tu, sẽ thực phiên toái sao?”

“Chi cần mười đại tông môn không ngã, liền không có phiên toái.” Hoàn Tông thấy nàng mày nhíu lại, “Muội còn nhỏ, không cần vì những việc này ảnh hưởng đạo tâm.”

“Cũng không biết sư bá có thu được phi tin phù hay không.” Không Hầu lắc lắc đầu nói, “Trở thành tông môn đệ tử, đó là một phần tử của tông môn, không thể ý vào mình còn nhỏ, liền đem vạn sự không để ý.”

Nghe được lời này, Hoàn Tông trong lòng hơi động, không hề khuyên nàng. Hắn nghĩ, hắn đại khái mình bạch trường bối Vân Hoa Môn, vì cái gì lại sùng ái Không Hầu.

Phi tin phù được gửi đi, thực mau liền truyền tới Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn. Lưu Quang Tông nhận được tin tức, thập phần trọng, vừa mới chuẩn bị tính toán cấp chín đại tông môn truyền tin tức, phi tin Vân Hoa Môn liền tới rồi.

Kim Nhạc mở ra phi tin Vân Hoa Môn môn chủ gửi tới, xem xong nội dung bên trong, biểu tình càng thêm ngưng trọng. Không nghĩ tới Vân Hoa Môn cũng nhận được tin tức, hơn nữa bên trong còn viết cái gì?

Đa tạ quý tông đệ tử dọc đường đi đối với môn hạ đệ tử chiếu cố?

Đệ tử nhà mình là cái tác phong gì Kim Nhạc rất rõ ràng, môn nội đệ tử ái kiếm thành si, tính cách trầm ổn không yêu nhiều lời, chuyện gì đều chú ý quy củ.

Mà Vân Hoa Môn đệ tử phần lớn hành sự tùy ý, tính cách cũng khiêu thoát hoạt bát, cố tình còn thích xem náo nhiệt, tính cách như vậy, đệ tử tông môn bọn họ sợ là chịu không nổi, lại sao có thể khi ra ngoài rèn luyện đồng hành cùng Vân Hoa Môn đệ tử?

Sợ là vừa khéo gặp phải, liền đồng hành một đoạn, Hành Ngạn cũng chỉ nghĩ là Vân Hoa Môn cùng hắn khách khí vài câu mà thôi.

Vân Hoa Môn chính điện, Hành Ngạn lật xem hồi âm Lưu Quang Tông, đem tin đưa cho mấy sư đệ: “Trong khoảng thời gian này đệ tử tu vi dưới Trúc Cơ không thể tùy tiện rời Ung Thành, lại tăng số người tuần tra ở trong thành, bảo đảm bá tánh bình thường được an toàn. Mặt khác cho đệ tử Kim Đan kỳ tu vi trở lên phải đến các thành trì phụ thuộc cùng môn phái phụ thuộc trấn giữ, mang theo phi tin phù, có bất luận người hoặc việc khả nghi gì, đều phải đưa tin hồi tông môn.”

“Đệ tử rèn luyện bên ngoài có bao nhiêu?” Bùi Hoài hỏi, “Cần phải triệu hồi bọn họ?”

“Tạm thời không cần, bất quá đưa tin cho bọn họ, làm cho bọn họ chú ý an toàn, không cần đi thành trấn hẻo lánh.” Hành Ngạn nói, “Hiện tại sự tình còn chưa rõ ràng, chúng ta nếu vội vàng triệu hồi đệ tử rèn luyện, tiểu môn phái phía dưới nhân tâm sẽ hoảng loạn.”

Nói xong, hắn nhìn Vong Thông ở ghế dựa xoắn đến xoắn đi, một bộ bộ dáng đứng ngồi không yên, liền nói, “Ngươi yên tâm đi, Không Hầu có đệ tử Lưu Quang Tông đồng hành, sẽ không có việc gì.”

“Lưu Quang Tông tính cách nặng nề không thú vị, Không Hầu theo chân bọn họ ở bên nhau, có thể hay không chơi đến không vui?” Vong Thông nhíu mày, “Nếu không, đệ đem nàng kêu trở về?”

“Vong Thông, Không Hầu sẽ lớn lên.” Hành Ngạn biết hắn là không yên tâm an toàn Không Hầu, lời nói thăm thía, “Nàng chỉ có đi nhiều nơi, thì mới biết được Tu Chân giới tàn khốc, đừng để đứa bé kia bị chúng ta bảo hộ đến không biết gì.”

Vong Thông nhỏ giọng nói thầm: “Ta còn tưởng bảo hộ nàng cả đời.” Đệ tử của mình thì mình đau, nơi nào bỏ được nàng chịu khổ.

“Chiều con là hại con, Vong Thông sư đệ, người chấp nhất.” Hành Ngạn nói, “Không Hầu hài tử kia là chúng ta nhìn lớn lên, nàng tính cách tuy có chút đơn thuần, nhưng lại thập phần nhạy bén, sẽ không có hại.”

“Không triệu hồi nàng cũng được.” Vong Thông bắt tay đuổi đến trước mặt Hành Ngạn, “Sư huynh, cho đệ mượn cái phi tin phù.”

“Làm gì?” Hành Ngạn cảm thấy khiếp trước mình chính là thiếu nợ sư đệ.

“Cho Không Hầu truyền tin a.” Vong Thông đứng lý hợp tình nói, “Đệ lại không có phi tin phù, đặc như vậy mưa không nổi, chỉ có thể tìm huynh lấy.”

Hành Ngạn thở dài, hẳn đời trước không biết thiếu bao nhiêu nợ, làm bao nhiêu nghiệt, mới gặp phải sư đệ như vậy. Cho một cái sư đệ, mấy cái sư đệ khác cũng da mặt dày tiến lên muốn có, Hành Ngạn đem phi tin phù ném cho bọn họ, toàn bộ đem người đuổi đi ra ngoài.

“Vật Xuyên.” Hành Ngạn đầy mặt tang thương, đối đệ tử nói, “Biết vì sư vì cái gì chỉ thu một mình con làm đồ đệ sao?”

Vật Xuyên không có trả lời, bởi vì cái đáp án này sư phụ đã ở trước mặt hắn nói qua không dưới hai mươi lần.

“Sư phụ mệnh không tốt, có mấy cái sư đệ này. Ta không muốn con về sau làm môn chủ, bước lên vết xe đổ của ta.”

Vật Xuyên ôm kiếm, giọng điệu bình tĩnh nói: “Sư phụ, ngài còn trẻ.”

Làm môn chủ loại sự tình này, vẫn là mấy trăm năm sau lại suy xét tương đối thích hợp.

Dù không muốn để tin tức này lọt ra ngoài, để tránh ảnh hưởng đến đệ tử tu hành, nhưng là nhìn thấy các vị nội môn sư huynh sư tỷ tu vi cao không ngừng ra ngoài làm việc, nội môn đệ tử khác cũng thường xuyên xuống núi tuần tra, chúng đệ tử mới nhập môn vẫn là nhận thấy được một chút không thích hợp.

“Các người chẳng lẽ không cảm thấy không thích hợp sao?” Quy Lâm nhìn mấy đệ ngồi cùng bàn từ hi hi ha ha cướp đồ ăn, nhìn không được nói, “Hai ngày gần đây thật nhiều nội môn đệ tử xuống núi.”

“Có cái gì không thích hợp?” Cao Kiện Diễn ăn một ngụm cơm, gấp một thịt kho tàu, không cho một vị sư huynh cướp khác đi, “Không phải hảo hảo?” Đồ ăn vẫn là tốt như vậy, các sư tỷ vẫn là càng nấu càng lợi hại.

“Có vài vị sư huynh sư tỷ tu vi Kim Đan tất cả đều được phái đi phụ thuộc môn phái.” Quy Lâm hạ giọng, “Các người liền không nghe được cái tin tức gì?”

“Có gì không bình thường?” Cao Kiện Diễn tâm tư sở hữu đều đặt ở trên thịt kho tàu, trước khi hắn tới Vân Hoa Môn, trong nhà có trường bối là tu sĩ, cho nên đối với một ít quy củ trong tông môn tương đối hiểu biết, “Đại tông môn phái người đi phụ thuộc môn phái không phải đã là quy củ sao? Ngay cả Lưu Quang Tông, cũng sẽ phái người giám thị phụ thuộc môn phái, bằng không phụ thuộc môn phái xảy ra chuyện thì tới tính à?”

“Tiểu Cao nói không sai, loại sự tình này thực bình thường, Quy Lâm người liền không cần nghĩ nhiều.” Không cướp được thịt kho tàu sư huynh cười hi hi thò qua tới, “Chúng ta chính là đệ tử mười đại tông môn, có thể có chuyện gì?” Nói xong, thừa dịp Quy Lâm không chú ý, nhanh chóng kẹp đi thịt kho tàu trong chén hắn, nhét vào trong miệng.

Quy Lâm hít sâu một hơi, nhắc nhở chính mình không cần sinh khí.

Nhưng là mặc kệ như thế nào an ủi chính mình, hắn cũng cảm thấy mình đang cùng một đám heo ngồi cùng nhau, cả ngày liền chỉ biết hi hi ha ha, ăn ăn uống uống, còn có thể nói được chuyện gì?

“Người, người đừng tức giận, cùng lắm thì ta đem thịt cho người.” Sư huynh chọn một khối thịt kho tàu cho Quy Lâm.

“Không ăn!” Quy Lâm vỗ bàn, đứng dậy đi ra ngoài. Hẳn sợ chính mình cùng những người này ở lâu rồi, cũng sẽ biến thành heo.

“Còn nhỏ tuổi, tính tình lớn như vậy.” Sư huynh nhìn bóng dáng Quy Lâm, dùng khuỷu tay đụng Cao Kiện Diễn, “Hắn vừa rồi hỏi người cái gì?”

Cao Kiện Diễn nghĩ nghĩ, “Hình như là hỏi có cái gì không thích hợp.”

“Hắn tính tình liền rất không thích hợp.” Sư huynh lắc đầu thở dài, “Thịt kho tàu ăn tốt như vậy, có thể nói không ăn sẽ không ăn, đó là thực không thích hợp.”

Thanh Phong Môn đệ tử ở khách điểm đường thương mấy ngày, chờ Hồ Nhất An có thể hành động tự nhiên, người Thanh Phong Môn tới tiếp bọn họ.

Nhìn thấy vài vị đệ tử đều bảo vệ tánh mạng, trưởng lão Thanh Phong Môn nhẹ nhàng thở ra, dẫn theo hậu lễ liền hướng Không Hầu cùng Hoàn Tông nói lời cảm tạ. Nhưng mà hắn không có nhìn thấy Hoàn Tông, hắn thấy chính là Lâm Hộc.

Ở một khắc Lâm Hộc hiện thân kia, trưởng lão Thanh Phong Môn trong lòng thầm giật mình, lại là vị Nguyên Anh tu sĩ?!

Lâm Học làm bộ không có nhìn đến khiếp sợ trong mắt trưởng lão Thanh Phong Môn, xụ mặt nói: “Đạo hữu không cần khách khí, đều là tu sĩ chính phái, nên giúp đỡ cho nhau.”

“Đối đạo hữu mà nói tuy chỉ là chuyện nhỏ không tổn sức gì, nhưng là đối với Thanh Phong Môn ta mà nói, lại là thiên đại ân tình.” Thanh Phong Môn trưởng lão hành lễ nói, “Không biết đạo hữu là cao nhân tông môn nào, Thanh Phong Môn ta tuy không tiền đồ gì, nhưng cũng muốn vì ân nhân làm một ít sự.”

Thân là tông môn trưởng lão, mở miệng nói ra loại lời này, là quyết tâm muốn báo ân. Nếu là ân nhân cứu mạng không muốn tiếp thu cảm kích bọn họ, bọn họ liền hồi báo tông môn đối phương, lấy kỳ thành ý.

Thanh Phong Môn ở Tu Chân giới địa vị tuy rằng so ra kém mười đại tông môn, nhưng cũng xem như môn phái có uy tín danh dự ở Tu Chân giới, có thể thấy được hứa hẹn này có bao nhiêu trọng.

Người bình thường nếu là được loại này hứa hẹn, chỉ sợ là sợ hãi cùng kinh hi đều có, nhưng mà người đứng ở trước mặt hắn là Lâm Học.

Hắn biểu tình bình tĩnh nói: “Đạo hữu không cần như thế khách khí.”

“Còn thỉnh đạo hữu báo cho.” Trưởng lão vái chào.

Lâm Học thờ dài một tiếng, hà tất như vậy. Lưu Quang Tông cùng Thanh Phong Môn kia kiện xấu hổ năm đó, mấy năm nay tuy rằng không có nhắc lại quá, nhưng cũng không phải đã quên sạch sẽ.

“Đạo hữu.” Trưởng lão thấy Lâm Học không nói lời nào, lại thật sâu chấp tay thi lễ.

Thấy đối phương như thế kiên trì, Lâm Học đành phải nói: “Công tử nhà ta, chính là đệ tử Lưu Quang Tông.”

Thanh Phong Môn trưởng lão: “.....”

Vị đạo hữu này nói chính là..... Cái kia cũ kỹ không thú vị, liền bản mạng kiểm đều có thể nhắm tâm không trang điểm Lưu Quang Tông?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 40: Nổi danh

Editor: TIEUTUTUANTU

Không khí đình trệ một lát, trưởng lão đem hộp quả nhét vào tay Lâm Học, nói: “Không biết một vị ân nhân khác là cao nhân nơi nào?” Nghe Diệp Phi sư diệt nói qua, vị ân nhân kia tuy có một thanh kiếm thập phần lợi hại, nhưng lại không phải kiếm tu, hẳn là không phải đệ tử Lưu Quang Tông.

Kéo kẹt một tiếng, cửa bên cạnh bọn họ mở ra, từ bên trong vuren ra một cái đầu. Trưởng lão xoay người nhìn lại, chỉ thấy một vị tiểu cô nương mặc phần váy sam đứng ở cửa, đôi mắt to tròn, trắng nõn khuôn mặt, thật sự là xinh đẹp đáng yêu.

“Không Hầu cô nương.” Lâm Học triều Không Hầu gật gật đầu.

“Lâm Học tiền bối.” Không Hầu đi ra, triều hai người chấp tay, “Không biết vị tiền bối này là?”

“Vị này chính là trưởng lão Thanh Phong Môn Huyền Mục.” Lâm Học quay đầu nhìn Huyền Mục, “Trưởng lão, vị cô nương này đã cứu đệ tử quý tông môn.”

“Gặp qua Huyền Mục trưởng lão.” Không Hầu vốn là nghĩ ra hỏi Hoàn Tông, khi nào rồi đi nơi này, bắt quá có người ngoài ở, nàng đành phải đem lời nói nuốt vào bụng, mỉm cười hướng Huyền Mục trưởng lão chào hỏi.

“Thỉnh Không Hầu cô nương không cần như thế khách khí.” Huyền Mục trưởng lão đáp lễ nói, “Đa tạ cô nương ra tay cứu giúp, mấy sư diệt của ta mới có thể thoát khỏi ma trảo bọn tà tu.”

Hai người, người khách ta khí một phen, Huyền Mục trưởng lão nói: “Không biết cô nương xuất sư nơi nào, ngày sau tại hạ nhất định tới cửa nói lời cảm tạ.”

“Không cần không cần.” Không Hầu liên tục xua tay, quay đầu xem Lâm Học, Lâm Học yên lặng đem tầm mắt nhìn phía phương xa.

Không Hầu: “.....”

“Còn thỉnh cô nương báo cho lão hủ.” Huyền Mục trưởng lão lại là vái chào.

Không Hầu đành phải nói: “Văn bối là đệ tử Văn Hoa Môn, trưởng lão chính là trưởng bối, lễ của ngài văn bối chịu không nhận nổi.”

“Nguyên lai lại là cao đồ Văn Hoa Môn.” Thanh Phong Môn cùng Văn Hoa Môn giao tình thường thường, một là bởi vì hai môn phái cách xa nhau khá xa, hai là bởi vì Văn Hoa Môn an phận ở một góc, không có đại sự là sẽ không nhúng tay vào sự vụ Tu Chân giới, hai phái cơ hồ không có cơ hội gì lui tới.

Khi Tu Chân giới tổ chức các đại giao lưu hội, đều là vội vàng mà đến, vội vàng mà đi, không có thời gian nói chuyện tử tế. Nhưng là mặc kệ nói như thế nào, ở trong mắt Huyền Mục trưởng lão, cùng Văn Hoa Môn giao tiếp, khẳng định so với cùng Lưu Quang Tông giao tiếp nhẹ nhàng hơn rất nhiều.

Bất quá chịu ân tình của người, vẫn nên là phải báo đáp, Huyền Mục trưởng lão ở trong lòng đưa ra chủ ý quyết định, đem tạ lễ cho Không Hầu, liền cáo từ.

Biết đệ tử Thanh Phong Môn lần này đã chịu kinh hách, Không Hầu cũng không giữ lại, cùng Lâm Hộc tiễn bọn họ đến cửa.

“Cô nương.” Diệp Phi đi đến trước mặt Không Hầu, nhất bái, “Không biết lần sau chúng ta khi nào lại gặp nhau, đại diện giao lưu môn phái cô sẽ đến sao?”

Không Hầu còn không biết môn phái nào giao lưu đại diện, trên mặt lại vẫn duy trì mỉm cười: “Hết thấy đều nghe sư môn an bài.”

“Cô nương thiên phú xuất chúng, nhất định có thể đại biểu tông môn tham dự.” Nhớ tới Văn Hoa Môn lần trước bởi vì xem náo nhiệt, bỏ lỡ thời gian giao lưu đại diện, Diệp Phi biểu tình có chút vi diệu, vị cô nương này cùng đệ tử Văn Hoa Môn khác, hẳn là..... Không giống nhau đi?

“Ta cũng hy vọng cùng tỷ tỷ lần sau gặp nhau.” Không Hầu cầm tay Diệp Phi, “Bảo trọng.”

“Ân.” Diệp Phi lưu luyến không rời Không Hầu, phi cung đột ngột từ mặt đất bay lên, nàng ghé vào lan can, đưa ra nửa thân mình ra ngoài, “Cô nương, nếu là tới giao lưu đại diện, nhất định phải tìm ta.”

“Sư tỷ.” Phùng Kỳ đứng ở bên cạnh, xem Diệp Phi cùng Không Hầu bộ dáng từ biệt, nhin không được nói, “May mà đây là vị cô nương, bằng không ta còn tưởng rằng tỷ cùng nàng nhất kiến chung tình.”

“Cô nương làm sao vậy?” Mây trắng che tầm mắt, Diệp Phi thu hồi ra thân mình, quay đầu trừng Phùng Kỳ, “Cô nương thơm tho mềm mại, so nam nhân thú vị các người đáng yêu hơn nhiều.”

“Sư tỷ, tỷ cũng không thể như vậy, ta mỗi ngày tắm gội dâng hương, nơi nào xú?” Phùng Kỳ nhỏ giọng nói thầm nói, “Thanh Phong Môn chúng ta không nên trọng nữ khinh nam, tỷ như vậy là không tốt.”

“Mới nói người hai câu, liền ủy khuất.” Diệp Phi bật cười, “Không nghĩ tới Không Hầu cô nương lại là cao đồ Văn Hoa Môn, thật là nửa điểm đều nhìn không ra.”

Đại tông môn đệ tử, tuy rằng mặt ngoài đãi nhân khách khách khí, nhưng là trong xương cốt vẫn mang theo vài phần thanh cao chi khí, tựa như vị công tử Hoàn Tông kia, ngồi một chỗ không nói một lời.

“Nhưng thật ra, đệ tử Văn Hoa Môn cùng Lưu Quang Tông, tính cách hoàn toàn bất đồng, cũng không biết Không Hầu cô nương coi trọng Hoàn Tông kia ở chỗ nào?” Phùng Kỳ nghĩ đến Hoàn Tông bộ dáng đăm đăm, liền cảm thấy đáng tiếc, thủy linh cô nương, lại ở cùng tên đầu gối.

“Đệ nói cái gì?” Diệp Phi nói, “Đệ nói Không Hầu cô nương cùng với Hoàn Tông công tử có tình yêu nam nữ?”

“Này không phải rõ ràng sao?” Phùng Kỳ nói, “Tùy tùng Hoàn Tông công tử là Nguyên Anh lão tổ, nếu không phải hai người có tình yêu nam nữ, một cái Nguyên Anh lão tổ như thế nào đối với ngoại nhân khách khí như thế?”

“Thật sự?” Diệp Phi thờ dãi một tiếng, cô nương tốt như vậy, như thế nào đã bị người Lưu Quang Tông đoạt đi rồi?

Nàng xoay người nhìn chúng sư huynh sư đệ của mình, lắc đầu thờ dãi một tiếng, đưa vẹo táo nức, càng thêm không xứng với Không Hầu cô nương.

Phùng Kỳ: “.....”

Sư tỷ ánh mắt bắt bẻ này, là ý gì?

Huyền Mục đem các đệ tử hồi tông môn, liền cấp Lưu Quang Tông cùng Văn Hoa Môn viết tin cảm tạ, mạnh mẽ khen Không Hầu cùng Hoàn Tông đạo đức tốt.

Cấp hai tông môn khích lệ còn chưa đủ, hẳn am hiểu sâu đạo lý muốn nổi danh phải nhân lúc còn sớm, lại cấp các môn phái giao hảo khác viết thư, nói lần này như thế nào hung hiểm, Không Hầu cùng Hoàn Tông như thế nào thi ân không cầu báo vãn vãn.

Ngăn ngừa trong mấy ngày, đại danh Không Hầu cùng Hoàn Tông, liền truyền tới các đại tông môn.

Các môn chủ đại tông môn sôi nổi cảm khái, Vân Hoa Môn rút cuộc có tiền đồ, thế nhưng bồi dưỡng ra đệ tử lợi hại như vậy.

Vì thế Không Hầu vẫn là Trúc Cơ kỳ, đã được cùng Lăng Ba ngang hàng, được vô số tu sĩ tôn xưng là Không Hầu tiền tử.

Không Hầu còn không biết trưởng lão Huyền Mục thay nàng thổi phòng ở Tu Chân giới một phen, cùng ngày chuẩn bị rời đi Tam Thụ thành, nàng đang chuẩn bị gõ cửa phòng Hoàn Tông lại vừa vặn đối mặt cùng hai tu sĩ áo trắng thêu chỉ vàng đang muốn rời đi, trong lúc nhất thời đều không có mở miệng.

Vẫn là Lâm Học đánh vỡ không khí xấu hổ này, chủ động cùng Không Hầu giải thích nói: “Hai vị này là đệ tử Lưu Quang Tông, bọn họ đến mang hai tà tu kia hồi tông môn.”

“Nhị vị đạo hữu hảo.” Không Hầu lấy lại tinh thần, cùng tu sĩ Lưu Quang Tông chào hỏi.

“Đạo hữu hảo.” Hai đệ tử tuổi còn trẻ chưa thể làm ra vẻ hi vọng không lộ sắc, trên mặt lộ ra vài phần kinh ngạc, bọn họ như thế nào cũng không thể tưởng tượng được, sư thúc ra bên ngoài còn có nữ tử đồng hành.

“Vị cô nương này là Không Hầu tiền tử Vân Hoa Môn, bối phận các ngươi nên gọi nàng một tiếng sư thúc.” Lâm Học đem hai tà tu bị trời gô ném ra cửa, nói với hai gã đệ tử, “Dọc theo đường đi cẩn thận, không được trì hoãn, trực tiếp hồi tông môn.”

“Vâng.” Hai gã đệ tử đối với Lâm Học thập phần cung kính, cũng không có bởi vì hắn là tôi tớ của Hoàn Tông, liền sinh ra nửa phần trễ nải chi tâm.

Bọn họ hướng Lâm Học hành lễ, lại cung cung kính kính triều Không Hầu ôm quyền: “Văn bối không biết cô nương lại là Không Hầu sư thúc, thỉnh sư thúc thứ tội.”

“Người không biết vô tội, không cần đa lễ, không cần đa lễ.” Nhớ tới lần trước Tùng Hà phong chủ Lưu Quang Tông đã cho nàng lễ gặp mặt, hiện tại đệ tử Lưu Quang Tông kêu nàng một tiếng sư thúc, nàng giống như cũng nên ý tứ ý tứ?

Nghĩ vậy, Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra hai cái túi vải, cấp hai đệ tử một người một cái, “Lần đầu gặp mặt, một chút lễ mọn, không cần ghét bỏ.”

Lưu Quang Tông đệ tử: “.....”

Bọn họ hai đại nam nhân hơn một trăm tuổi, thu lễ gặp mặt của tiểu cô nương mười mấy tuổi? Đây để cho sư thúc biết, bọn họ sẽ bị phạt.

“Này.....” Hai gã đệ tử quay đầu nhìn Lâm Học, đây là nên lấy hay là không lấy?

“Nếu là sư thúc cấp, các ngươi liền cầm.” Lâm Học ho nhẹ một tiếng, ngăn chặn ý cười đầy lòng, “Còn không cảm ơn Không Hầu sư thúc.”

“Đa tạ Không Hầu sư thúc.” Hai gã đệ tử có nề nếp hành lễ, lễ nghi tiêu chuẩn làm người khác nhìn không ra nửa điểm sai lầm.

“Không cần không cần.” Không Hầu nghiêng nghiêng người, “Mọi người lên đường thuận lợi.”

“Cần tuân sư thúc chỉ mệnh.” Hai đệ tử lại ôm quyền, mới khom lưng nhắc hai gã tà tu lên, rời khách điểm.

Không Hầu thở một hơi dài nhẹ nhõm, đệ tử Lưu Quang Tông cũng quá quy củ. Nếu là ở Vân Hoa Môn, nhóm sư diệt nhìn đến nàng lấy đồ vật ra tới, đã sớm vui vẻ ra mặt muốn. Cùng Lưu Quang Tông so, Vân Hoa Môn bọn họ có phải hay không lười nhác chút?

“Không Hầu tới?”

Trong phòng truyền ra tiếng Hoàn Tông, Không Hầu ghé vào cửa hướng bên trong nói: “Hoàn Tông, ta có thể tiến vào sao?”

Hoàn Tông ngồi ở bên cửa sổ, cầm trong tay quyển sách cười với nàng: “Vào đi.”

Không Hầu nhảy bắn vào cửa, ở bên người Hoàn Tông ngồi xuống: “Hoàn Tông, chúng ta khi nào rời nơi này?”

“Nếu muội không muốn mua gì, buổi chiều chúng ta liền đi.” Hoàn Tông buông sách, “Lần sau gặp hậu bối, không cần cho bọn hắn lễ gặp mặt.”

“Như vậy sao được, bọn họ tốt xấu gì cũng kêu ta một tiếng sư thúc, không thể mặc kệ.” Không Hầu nâng má, “Bất quá đệ tử Lưu Quang Tông các ngươi đều là như thế này sao?”

“Cái dạng gì?” Hoàn Tông đứng dậy từ trong ngăn tủ lấy ra trà cụ, dùng linh lực đem thân lộ trong hồ lô đun nóng, vì Không Hầu pha trà.

“Chính là nghiêm túc nghiêm túc, đối với quy củ thực nghiêm khắc.” Không Hầu thích uống trà do Hoàn Tông pha, cảm chén trà thổi nhiệt khí, cái miệng nhỏ nhắn uống từng ngụm nhỏ.

“Tông môn đối với đệ tử yêu cầu thực nghiêm khắc, tôn sư trọng đạo, không thể chậm trễ, đây là yêu cầu cơ bản nhất.” Hoàn Tông đổ một ly trà, gửi hương trà lại không uống, “Bọn họ là văn bối, đối với muội cung kính là phải lễ.”

“Các huynh sẽ không lên cùng nhau ra ngoài chơi, ngắm hoa thưởng nguyệt, đếm sao đối ẩm?”

Không Hầu chán kinh rồi, khó trách Lưu Quang Tông có thể trở thành đại tông môn đệ nhất Tu Chân giới, mỗi đệ tử đều là tinh anh, bọn họ nỗ lực trả giá hơn những tu sĩ khác rất nhiều.

“Ham hưởng thụ, làm sao có thể ở tu chân đại đạo thượng đi được xa hơn?”

Hoàn Tông thấy Không Hầu không có thay đổi cảm xúc, “Mỗi tông môn đều có kiên trì của chính mình, không có ai đúng ai sai, càng không phân cao minh, thấp hèn. Nói thông tục một chút, đó là phân theo nhóm người. Cũng chính bởi vì vậy, Tu Chân giới mới có thể trăm hoa đua nở, thiên hạ thái bình.”

Nghe được lời này, Không Hầu cười: “Huynh có thể nghĩ như vậy, thật sự là quá tốt.”

Nàng tuy rằng không có tính là ham ăn biếng làm, nhưng là ở phương diện ăn mặc, cũng có yêu thích. Thời điểm không bế quan, cũng sẽ cùng các sư tỷ xuống núi dạo cửa hàng, còn thường cùng đồng môn đi Thần Hà Phong, của Thanh Nguyên sư thúc ăn thảo đan dược, loại hành vi này đặt ở Lưu Quang Tông, coi như là không tôn sư trọng đạo đi?

Hoàn Tông khước miệng hơi cong, không nói gì. Đạo lý này, cũng là gần đây hắn mới cẩn thận suy nghĩ ra. Trước kia hắn cảm thấy, thân là tu sĩ nên vô dục vô cầu, càng không thể ham hưởng thụ, kiếm đạo là con đường duy nhất hắn theo đuổi.

Cùng Không Hầu ở bên nhau mấy ngày nay, hắn mới phát hiện, có yêu thích khác cũng không phải sai, ngẫu nhiên thả lỏng tâm thần cũng không phải tội. Nếu này đó đều là sai, vì sao tiểu cô nương Không Hầu, vẫn là thảo hỉ đáng yêu như thế?

Trước kia là hắn cố chấp.

Dùng xong cơm trưa, Không Hầu cùng Hoàn Tông ngồi trên xe ngựa: “Địa phương tiếp theo là chỗ nào?”

“Nghị Thành.” Hoàn Tông lót nhiều thêm mấy tầng đệm mềm, khiến Không Hầu ngồi đến càng thoải mái, “Lâm Học nói Nghị Thành thù thù phi thường nổi danh, tới nơi đó rồi, muội có thể hảo hảo đi xem.”

“Thù thù?” Không Hầu liên tục gật đầu, “Hảo nha, hảo nha.” Sư tỷ nữ sư diệt khẩu định thích, còn có Thu Sương trưởng lão cũng muốn mua.

Trưởng lão lớn lên xinh đẹp như vậy, vải dệt nhất định phải tuyển hoa lệ nhất, mới có thể xứng đôi nàng.

Thấy Không Hầu đã ghé vào trên bàn bắt đầu tính váy áo muốn mua, Hoàn Tông vén màn lên nói với Lâm Học: “Đi thôi.”

“Tiên trưởng, chờ một chút. Tiên trưởng xin đợi cho!”

Hoàn Tông nghiêng đầu, nhìn đến hầu bàn khách điểm ôm cái bọc bao xám xịt chạy tới, trên vai đắp một cái khăn bàn cũ.

“Tiên trưởng.” Hầu bàn thờ phi phò chạy đến xe ngựa trước, “Mấy ngày trước đây ta thấy tiên trưởng cùng tiên tử đều thực thích nắm tươi trên núi, buổi sáng hôm nay ta cùng với mẫu thân lên rừng tìm chút dã sơn nấm, chỉ là thổ sản vùng núi mùa đông, chúng ta tìm mấy canh giờ, cũng không tìm nhiều, thỉnh tiên trưởng không cần ghét bỏ, nhận lấy một mảnh tâm ý của tiểu nhân.”

Hầu bàn trên người quần áo đầy những lỗ vá, ôm bọc bao sơn nấm lại sạch sẽ hoàn chỉnh, tuy rằng loại vải dệt này, Hoàn Tông thoạt nhìn thô ráp không thời.

Thấy Hoàn Tông không có đuổi tay tiếp, hầu bàn mặt nhiễm đỏ ửng, hai chân hắn cọ xát: “Là tiểu nhân mạo phạm.”

Đồ vật này đó bọn họ ngày thường luyện tiết ăn, ở trong mắt tiên trưởng, chỉ sợ không đáng một đồng, hắn mạo muội chạy tới, có phải hay làm tiên trưởng thêm phiền toái?

“Đa tạ.” Bàn tay Trắng nõn sạch sẽ lấy bọc bao trong tay hắn, tiên trưởng tuấn mỹ như tinh nguyệt trên bầu trời gật đầu với hắn, “Phiền toái người.”

“Không phiền toái, không phiền toái, tiên trưởng thích liền hảo.” Hầu bàn xoa xoa tay, kích động đến cả khuôn mặt đều đỏ, “Chúc tiên trưởng cùng tiên tử lên đường bình an, sớm ngày phi thăng.”

Hoàn Tông đối hắn gật gật đầu: “Cáo từ.”

“Tiên trưởng đi thông thả.” Hầu bàn sợ mình chắn đường xe ngựa, vội vàng lui lại mấy bước, khom người triều xe ngựa hành lễ.

Chờ ngựa chạy đi rồi, Không Hầu nhìn bọc bao bị Hoàn Tông đặt ở một góc trong xe ngựa, “Hầu bàn này thật khách khí, chúng ta rồi đi còn tặng lễ.”

“Ân.” Hoàn Tông gật gật đầu.

Đây là thứ tạ lễ thấp kém nhất từ trước tới giờ của hắn, nhưng thứ này lại được hắn tận tay tiếp nhận.

Không Hầu mở bọc bao ra, kinh hi nói: “Sơn nấm tươi ngon a, khẳng định ăn rất ngon, buổi tối chúng ta nướng sơn nấm đi.”

“Hào.” Hoàn Tông đôi tay giao nắm hai bên, khẽ nhủ mày.

Nướng son nắm làm như thế nào, trực tiếp bắt lên lửa nướng, hay là dùng linh lực nướng chín?

Trời tối, ba người ở trong một son cốc dừng lại. Trong son cốc gió rất lớn, thổi qua cửa cốc, phát ra tiếng vang ô ô, trên mặt đất cỏ khô ở trong gió lắc lư.

Hoàn Tông nhìn đến làn váy Không Hầu bị gió thổi giơ lên cao cao, ở thu nạp giới tìm thật lâu, tìm ra một quả ngọc giản hương không trung ném đi, ngọc giản rơi xuống đất hóa thành một tòa kim ốc, từ nóc nhà đến cây cột đều tản ra sáng kim quang long lanh.

“Thật xinh đẹp.” Không Hầu cả kinh nói, “Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, như thế nào thứ gì cũng có?”

Hoàn Tông nhớ tòa kim ốc này là hần khi còn bé, khi cùng sư phụ ra ngoài bái phỏng, một vị trưởng bối đưa cho hần.

Nhưng là hần cảm thấy cái kim ốc này phù hoa lại tục khí, ở thu nạp giới để mấy trăm năm, đều đã quên có thứ này tồn tại, có thể là lần này, trước khi ra cửa, Lâm Học đem nó thu vào túi.

Bất quá nghe đến Không Hầu nói kim ốc xinh đẹp, hần đột nhiên cảm thấy phòng ở toàn thân trên dưới lóe kim quang, tựa hồ cũng không phải tục khí như vậy.

Kim ốc có chút giống cung điện thu nhỏ, bên trong hoa cỏ cây cối tất cả đều là từ đá quý mà thành. Đi vào kim ốc, gió không thổi tới, làn váy cũng không bay lên. Hoàn Tông cho Lâm Học đem son nắm xử lý, hần mang theo Không Hầu ngồi ở trong sân.

“Nướng son nắm cần cái gì?”

“Cần lửa đi.” Không Hầu suy nghĩ trong chốc lát, “Còn có thêm muối vào?”

“Ta đã biết.” Hoàn Tông đứng lên, đi đến cửa kim ốc đối Lâm Học đang rửa son nắm bên ngoài nói, “Lâm Học, nhớ thêm muối vào.”

Lâm Học vẩy vẩy nước trên tay, đứng dậy mặt vô biểu tình nói: “Công tử, kim ốc tuy rằng lẫn lộn như thế nào đều sẽ không cháy, nhưng son nắm là vô tội.”

Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh mà nhìn hần.

“Tĩnh, ta đi lấy củi lửa.” Lâm Học từ thu nạp giới lấy ra dầu muối các loại hương liệu, đem chúng nó cùng son nắm đưa cho Hoàn Tông, “Người cùng Không Hầu cô nướng hảo hảo chơi.”

Chờ Hoàn Tông lấy son nắm cùng hương liệu trở về, Không Hầu đã xắn ống tay áo, tìm được một cái que xiên.

“Nướng son nắm bước đầu tiên, hần là đem chúng nó xâu lên đi?” Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông, trải qua khoảng thời gian ở chung này, hình tượng Hoàn Tông trong lòng nàng, cơ hồ không gì là không biết.

“Ân.” Đối mặt với ánh mắt tín nhiệm như thế của Không Hầu, Hoàn Tông..... Hoàn Tông ma xui quỷ khiến gật gật đầu.

“Chúng ta cùng nhau làm” Không Hầu phân một nửa que xiên cho Hoàn Tông, Hoàn Tông tiếp nhận, chọn một cái son nắm khá lớn, lớn một chút tương đối dễ xiên đi.

Lâm Học mang củi tiến vào, thấy Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi xồm trên mặt đất hứng thú bưng bưng xiên son nắm, que dùng để xiên son nắm, thế nhưng là một loại nguyên liệu luyện khí thập phần trân quý, huyền kim thiết.

Luyện khí sư nếu là biết hai người bọn họ dùng huyền kim thiết nướng nắm ăn, khả năng sẽ rút kiếm giết hai cái bọn họ.

Hai cái bại gia tử không biết khó khăn.

“Lâm Học tiền bối, muốn tới cùng chơi sao?” Không Hầu cười tủm tỉm vẩy tay, “Cùng nhau tới.”

A, cũng may còn có một người có tự mình hiểu lấy, biết đây là chơi, không phải nướng đồ vật. Tĩnh, vẫn là đi trông chừng bọn họ, son nắm hảo hảo dùng lãng phí.

“Hào.” Lâm Học xụ mặt đi đến bên người hai người, ngồi xồm xuống.

Hoàn Tông liếc mắt nhìn hần, hướng bên cạnh xê dịch, nhường ra cho hần một mảnh không gian.

Lưu Quang Tông đệ tử một đường chạy nhanh, đem hai cái tà tu mang về tông môn, liền đi cấp tông chủ hội báo tình hình sư thúc gần đây.

“Thân thể sư thúc các người có khá hơn?”

“Hồi tông chủ, sư thúc sắc mặt so ngày xưa tốt hơn rất nhiều. Lâm Học tiền bối nói, bọn họ đã tìm được rồi Chu Hồng Thảo. Bất quá.....”

“Bất quá cái gì?” Kim Nhạc tâm vui sướng còn chưa kịp dâng lên, lại rơi xuống trở về.

“Sự thúc bên người, có vị nữ tử thập phần mỹ mạo. Lâm Hộc tiền bối nói, nữ tử này là Vân Hoa Môn Không Hầu sư thúc.”

“.....”

“Người lập lại lần nữa?!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 41: Tặng lễ

Editor: TIEUTUTUANTU

"Bên người sư thúc có.....một vị đệ tử nổi danh của Vân Hoa Môn." Ngự khí tên đệ tử nhỏ dần, đầu cũng chôn xuống, không dám ngênghng tầm mắt tông chủ.

Tùng Hà ngồi ở bên cạnh thấy Kim Nhạc phản ứng to lớn như thế, liền nói: "Vị Không Hầu cô nương Vân Hoa Môn kia ta đã gặp, thiên tư xuất chúng, tính cách hoạt bát hiền hoà, là cô nương thập phần thảo hi."

Tuy rằng thích trộm xem thoại bản, nhưng là tiểu cô nương tuổi trẻ, có chút tiểu yêu thích cá nhân cũng không phải cái gì đại sai, "Sư diệt tình cảm đậm mực, không biết thế sự, cùng vị cô nương này đồng hành, đảo cũng là kiện chuyện may mắn."

Kim Nhạc nghĩ thầm, mấy ngày trước đây Hành Ngạn gọi thư nói cái gì đa tạ chiếu cố, hẳn chỉ cho là khách khí, không nghĩ tới thế nhưng là thật sự

Đệ tử Vân Hoa Môn phần lớn hiền hoà tự do, cùng cái đồ đệ này của hắn đồng hành, chỉ sợ là chịu ủy khuất nhiều chút. Nghĩ đến tính cách Vân Hoa Môn kia bênh vực người mình, nếu là Không Hầu cô nương thật sự bị đồ đệ hắn làm ủy khuất, chỉ sợ là sẽ không cho hắn mặt mũi.

Nghĩ tới nghĩ lui, hắn lập tức đưa tin cấp cửa tiệm Ngự Tiêu Môn ở Nghi Thành, cho bọn họ phái người canh giữ chỗ ở cửa thành, chờ đồ nhi vào thành, liền chuẩn bị cho hắn đồ vật tiểu cô nương yêu thích. Tính cách không thảo hi, cũng chỉ có thể lấy đồ vật tới lấy lòng.

An bài xong này hết thảy, hắn lại chuẩn bị hậu lễ tốt, cho thân truyền đệ tử trong tông môn tự mình đưa đến Vân Hoa Môn, hướng bọn họ tỏ vẻ cảm tạ. Cẩn người miệng mềm, bắt người tay ngắn, hy vọng Vân Hoa Môn nhìn hắn thành tâm nói lời cảm tạ như thế, đừng nháo lên.

Hoàn Tông không biết chính mình làm lão sư phụ râu thúi ruột, lấy ra đồ luyện khí chế ra tiểu bàn chải, cùng Không Hầu ngồi xếp bằng ngồi dưới đất quét dầu lên nắm, vạt áo thượng bị bắn hai giọt dầu cũng không ngại.

Cùi lửa đã cháy, nắm đã được xiên hảo, nướng không sai biệt lắm.

"Hoàn Tông, là hiện tại liền xoa muối, hay là đợi thêm một chút?" Không Hầu đem sơn nắm xiên xong để trên giá nướng. Hoàn Tông nhìn chăm chăm sơn nắm trên nướng giả, trầm mặc một lát: "Đều có thể."

Chỉ chốc lát sau, sơn nắm nướng liền tản mát ra thanh hương. Hoàn Tông đem sơn nắm trở mặt, đối Không Hầu nói: "Không Hầu, ngăn kéo bên trái tủ trên xe ngựa, có hai bình ngọc mật ong, cách có hai ngăn có mấy quyển thoại bản Diệu Bút Khách, muội có thể giúp ta mang tới sao?"

"Hảo nga." Không Hầu đem sơn nắm nướng đến biến thành màu đen bỏ vào mâm bên cạnh, đứng dậy liền hướng ngoài cửa kim ốc đi. Chờ nàng bước ra cửa, Hoàn Tông liền quay đầu nhìn Lâm Hộc, Lâm Hộc vịn vẹo đầu, làm bộ không có nhìn đến hắn ánh mắt.

Hoàn Tông tiếp tục trầm mặc không nói gì nhìn chăm chăm hắn.

Lâm Hộc quay đầu: "Công tử, lửa tiểu cô nương không tốt."

Hoàn Tông cúi đầu nhìn chăm chăm sơn nắm đã nướng tốt trong tay Lâm Hộc, không nói lời nào.

Ở dưới ánh mắt áp lực của Hoàn Tông, Lâm Hộc yên lặng đem sơn nắm trong tay cùng Hoàn Tông làm trao đổi.

Lau đi mu bàn tay dính nhọ, Lâm Hộc yên lặng thở dài, Tu Chân giới bên ngoài thật là cái chảo nhuộm, hảo hảo công tử cũng học xong loại thủ đoạn vô lại này.

Nghe được phía sau truyền đến tiếng bước chân, chủ tớ hai người rất có ăn ý thu hồi ánh mắt, Hoàn Tông cảm hết thảy tựa như chuyện gì cũng chưa phát sinh quá.

"Hoàn Tông." Không Hầu cảm thối bản cùng ngọc mật ong tiến vào, "Thơm quá a, Hoàn Tông huynh nường xong rồi?"

"Ân." Làm lơ ánh mắt Lâm Học nhìn mình, Hoàn Tông tiếp nhận mật ong, ở son nắm nhẹ nhàng xoay một chút, "Ta trước kia cũng chưa làm qua, nếu là không thể ăn, liền nhổ ra."

Không Hầu tiếp nhận son nắm, thổi thổi, liền cắn một miếng. Lâm Học bên cạnh nhìn một màn này yên lặng nghĩ, vị Không Hầu cô nương này cũng thật tin người, cái gì cũng dám ăn.

"Ăn ngon!" Không Hầu bị nóng đến hút khí, "Mật ong thanh hương cùng son nắm tươi mới phối hợp, quả thực chính là mỹ vị. Hoàn Tông, huynh thật là lợi hại, cái gì cũng làm được!"

"Muội thích liền hảo." Hoàn Tông lưng ngồi đến thẳng tắp, không có nhìn ánh mắt Lâm Học vọng lại đây.

"Huynh cùng Lâm tiên bối cũng ném thử." Không Hầu thấy Hoàn Tông cùng Lâm Học bất động, đem son nắm phân cho hai người, "Không cần lãng phí."

Ăn xong son nắm, Hoàn Tông lấy ra bình hồ lô đổ nước cấp Không Hầu rửa tay: "Mấy thứ này ném Smột ít là được, không cần ăn quá nhiều, đối với thân thể không tốt. Son nắm dư lại....." Hắn nhìn về phía Lâm Học, "Đề Lâm Học cầm đi xào ăn."

"Hảo." Không Hầu gật đầu, hướng bốn phía nhìn nhìn, "Muội đi ngắm cảnh một chút được không?"

"Chúng ta là bằng hữu." Hoàn Tông đôi mắt hắc bạch phân minh nhìn Không Hầu, "Không cần cùng ta khách khí như vậy."

Nhìn Hoàn Tông ánh mắt nghiêm túc như thế, Không Hầu sùng sốt một chút: "Nga."

Xem nàng bộ dáng ngây ngốc, Hoàn Tông đứng lên cười: "Đi thôi."

"Ta đi xem." Là một tu sĩ tuổi đời còn trẻ, Không Hầu đối với rất nhiều đồ vật ở Tu Chân giới đều ôm hứng thú thật lớn. Kim ốc phòng theo bố cục điện, cho nên có ngoại điện trong điện, dưới mái hiên còn treo đèn lồng tinh xảo.

Không Hầu khi còn nhỏ nghe mẫu thân kể đế vương cùng vương hậu chuyện xưa, đế vương cùng vương hậu thanh mai trúc mã, đế vương nói với vương hậu, hẳn muốn xây một tòa kim điện hoa lệ xinh đẹp nhất trên đời cho vương hậu.

Nàng không nhớ rõ đế vương cuối cùng có thực hiện được lời hứa này không, chỉ nhớ rõ thời điểm mẫu hậu giảng câu chuyện này, biểu tình có chút cô đơn. Khi đó nàng không hiểu, hiện tại hồi tưởng lại, nàng có chút minh bạch. Có lẽ đế vương không có làm được lời hứa hẳn ưng thuận, cho nên mẫu hậu mới nàng mới không kể kết cục chuyện xưa.

Kim Linh dưới mái hiên leng ka leng keng, Không Hầu bỗng nhiên lại cao hứng lên, vị đế vương kia hứa hẹn cấp vương hậu kim cung hoa mỹ, lấy bị nàng hưởng thụ trước rồi. Nàng xách làn váy lên, mũi chân nhẹ điểm, nhảy tới nóc nhà.

Nóc nhà gió lớn thổi, nàng nhìn son cốc xa nơi xa đen như mực, tòa cung điện bên dưới này, là nơi quang minh duy nhất giữa trời hắc ám.

"Công tử." Lâm Học nhìn Hoàn Tông thay đổi thân quần áo ra tới, "Ngươi tới giờ uống thuốc rồi."

Hoàn Tông trầm mặc tiếp nhận thuốc, nuốt thuốc xuống, đột nhiên mở miệng nói: "Nếu là Không Hầu không có bái vào môn hạ Vân Hoa Môn thì tốt rồi."

Lâm Học cả kinh, công tử lời này là có ý tứ gì.

"Nếu nàng là đồ nhi của ta....." Hoàn Tông ngừng lại, tưởng tượng thấy quá trình chính mình đem Không Hầu từ nhỏ nuôi đến lớn có bao nhiêu tốt đẹp.

"Công tử, tính cách Không Hầu cô nương, không thích hợp ở Lưu Quang Tông." Lâm Học uyển chuyển nói, "Ngươi nói có phải hay không quên đạo lý này?" Lưu Quang Tông một đồng cuồng ma tu luyện, nơi nào dưỡng ra tiểu cô nương như vậy. Cũng chỉ có Vân Hoa Môn, mới có thể dưỡng ra nữ hài tử loại tính cách này.

"Cũng phải." Hoàn Tông ho nhẹ vài tiếng, "Nàng vẫn là nên ở Vân Hoa Môn."

"Hoàn Tông! Hoàn Tông!"

Đồng Bắc giác truyền đến tiếng Không Hầu dồn dập kêu, Hoàn Tông không chút nghĩ ngợi liền phi thân lên mái hiên, triều phương hướng Không Hầu bay đi.

Không Hầu đứng trên mái hiên, thấy Hoàn Tông lại đây, nhón mũi chân biểu tình kích động mà chỉ vào phương xa: "Huynh mau xem nơi đó."

Hoàn Tông rơi xuống bên người Không Hầu, đã bị nàng bắt được tay áo. Hắn theo phương hướng nàng chỉ nhìn lại, chỉ thấy trong son cốc có rất nhiều điểm nhỏ lam quang lấp lánh, khi gió thổi tới sẽ ở trên mặt đất nhẹ nhàng lay động, như là bầu trời ngân hà.

"Có phải hay không thật xinh đẹp?" Không Hầu si ngốc nhìn cảnh đẹp trong bóng đêm, "Vừa rồi nơi đó còn đen nhánh một mảnh, một trận gió thổi qua, đột nhiên liền xuất hiện nhiều ngôi sao như vậy, đây là cái gì?"

"Đây là Lam Ngân Hoa." Hoàn Tông yết hầu có chút khô khốc, "Truyền thuyết loại hoa này nở so với hoa quỳnh còn hiếm hơn, chỉ có thể nở trong một nén nhang thời gian. Thời điểm không khai hoa, cùng cỏ dại bình thường không khác nhau mấy."

Người nhìn loại hoa trong truyền thuyết này nở rộ, sẽ nghênh đón vận may.

"Khó trách xinh đẹp như vậy." Không Hầu lời kéo Hoàn Tông ngồi xuống, "Chúng ta hảo hảo ngắm, lát nữa lại không còn rồi."

Gió to khởi, thổi bay cánh hoa Lam Ngân Hoa, khiến toàn bộ sơn cốc giống như ngân hà, xinh đẹp đến làm người ta ngỡ ngàng ngắm nhìn. Nhưng trong chốc lát, ánh sáng bắt đầu biến mất, cuối cùng tất cả quay về trong bóng tối.

"Không còn." Không Hầu xụ mặt, có chút mất mát, "Những thứ mỹ lệ luôn tồn tại ngắn ngủi như vậy."

"Không cần buồn. Thứ vĩnh hằng sẽ khiến người ta không biết quý trọng, chỉ có ngắn ngủi mới có thể kinh tâm động phách." Hoàn Tông đứng lên, đưa tay tới trước mặt Không Hầu, "Nóc nhà lạnh, chúng ta đi xuống đi."

"Hảo." Không Hầu ngoan ngoãn đưa tay cho Hoàn Tông, cùng hắn nhảy xuống nóc nhà.

Có lẽ là bởi vì được ngắm cánh hoa tươi nở rộ đẹp đến mức tận cùng, Không Hầu buổi tối ngủ thật ngon, trong mộng nàng như là có một đôi cánh biết phát sáng, bay qua Bát Hoang Lục Hợp, thiên địa tứ nhai.

Chờ nàng mở mắt ra, trời đã sáng. Buổi sáng uống cháo mang theo cổ thanh hương nhàn nhạt, linh khí nồng đậm làm khắp người đều thoải mái lên.

"Lâm tiền bồi, cháo hôm nay uống thật ngon." Không Hầu uống xong bốn chén, mới buông chén, "Là dùng cái gì làm?"

"Lam Ngân Hoa cánh hoa, đêm qua rớt rất nhiều cánh hoa, ta tất cả đều thu thập." Lâm Học móc ra một bao cánh hoa, "Có muốn lấy không?"

"Muốn!" Không Hầu không chút do dự tiếp nhận một đại bao cánh hoa này, đem nó nhét vào thu nạp giới, quyết định tới Nghi Thành rồi liền cấp các sư huynh sư tỷ thiện thực phòng gửi trở về, cho bọn họ làm thức ăn cho người trong tông môn nếm thử.

Thứ tốt phải chia sẻ.

"Ta nơi này còn có rất nhiều, lại cho thêm một bao đi." Lâm Học thấy Không Hầu bộ dáng cao hứng, lại yên lặng lấy ra một bao.

"Cảm ơn Lâm tiền bồi." Không Hầu cũng không cùng Lâm Học khách khí. Trong tông môn người không ít, nhiều cánh hoa mới đủ ăn.

Nhìn hai người ngơ ngác một bao ta một bao phấn cánh hoa, Hoàn Tông cảm thấy đêm qua kinh ngạc cảm thán cùng cảm động vào giờ phút này biến thành mây khói. Lam Ngân Hoa trong truyền thuyết có thể mang đến cho người vận may, đều bị bọn họ ăn vào bụng, vận may đại khái..... Cũng bị ăn đến không dư thừa cái gì.

Sáng sớm thu được hậu lễ Lưu Quang Tông Hành Ngạn thực mê mang, mấy năm nay bọn họ cùng Lưu Quang Tông giao tình tuy rằng cũng không tệ lắm, nhưng còn không có hảo đến Lưu Quang Tông đưa hậu lễ đến mức này.

Này đó pháp khí dược liệu linh thạch pháp y, tùy tiện lấy đi ra ngoài, đều có thể làm vô số tu sĩ điên cuồng, Lưu Quang Tông lại tặng một đồng lớn như vậy lại đây.

Lưu Quang Tông thói quen cùng quân tử chỉ giao đàm như nước hình thức, đối phương đột nhiên nhiệt tình như vậy, trong lòng hắn phi thường không yên ổn.

Nhìn thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, hắn cười nói: "Kim Nhạc tông chủ quá khách khí, hậu lễ như thế, thật sự không dám nhận."

"Còn thỉnh môn chủ không cần ghét bỏ." Thân truyền đệ tử cung cung kính kính hành đại lễ, "Tông chủ bị phái nói, phần lễ mọn này là vì cảm tạ Không Hầu tiên tử quý tông môn đối với sư thúc nhà ta dọc đường đi chiếu cố."

Hành Ngạn trong lòng có chút mặc danh, Không Hầu nhà bọn họ ở bên ngoài làm gì, trước đó không lâu Thanh Phong Môn mới tặng một đồng lớn tạ lễ tới cửa, hôm nay lại có Lưu Quang Tông tặng lễ tới cửa?

Tu Chân giới gần đây lưu hành tặng lễ sao?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Editor: TIEUTUTUANTU

Thân là môn chủ tông phái, tâm tư không thể hoảng. Cho nên đối với sự tình phát sinh thập phần không hiểu, biểu tình Hành Ngạn vẫn là phi thường bình tĩnh, đáng ngồi cũng thực đoan chính.

"Kim Nhạc tông chủ khách khí, đều là đệ tử tông môn, giúp đỡ cho nhau là việc phải làm."

Hành Ngạn như cũ cảm thấy có chút kỳ quái, Không Hầu tuy rằng tu hành rất có thiên phú, nhưng là bước vào Tu Chân giới cũng chỉ mới gần sáu năm thời gian, đối với Tu Chân giới hiểu biết hữu hạn, tu vi cũng hữu hạn, có thể giúp được thân truyền đệ tử Kim Nhạc tông chủ cái gì?

Hắn kêu thân truyền đệ tử Vạn Xuyên tới tiếp đãi vị đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông này, chuẩn bị tìm Vong Thông hỏi một chút, đến tột cùng là chuyện như thế nào.

Vạn Xuyên cùng đệ tử Lưu Quang Tông mặt đối mặt ngồi, khách sáo vài câu sau, đệ tử Lưu Quang Tông rốt cuộc nhịn không được nói: "Nghe nói Vạn Xuyên đạo hữu ở kiếm thuật thập phần có tạo nghệ, chẳng biết có thành đạo hữu chỉ giáo một vài điều được không?"

Vạn Xuyên tay đưa trà lên uống dừng lại, tại nội tâm yên lặng thờ dài, buông chén trà nói: "Không dám chỉ giáo, chỉ là luận bàn lẫn nhau thôi."

Đệ tử Lưu Quang Tông đưa ra loại yêu cầu này, Vạn Xuyên nửa điểm đều không ngoài ý muốn, nhiều năm như vậy, chỉ cần hắn gặp được đệ tử Lưu Quang Tông, mười cái có tám cái đều sẽ tìm hắn luận bàn. Thân là Vân Hoa Môn đệ tử kiếm tu, hắn còn có thể làm sao bây giờ, đương nhiên chỉ có thể đáp ứng.

Cùng Lưu Quang Tông so sánh kiếm thuật, Vân Hoa Môn kiếm thuật thiên ôn hòa nhu mĩ, phòng thủ kín không kẽ hở. Lưu Quang Tông kiếm thuật túc sát, mỗi một chiêu đều như là trải qua tính toán chính xác, nhắm vào nhược điểm, kiếm thuật không hề chú trọng hoa mĩ.

Vạn Xuyên cũng thừa nhận, kiếm đạo chính tông nhất ở Lưu Quang Tông. Nhưng chính tông nhất, cũng không nhất định chính là nhất thích hợp. Hắn cùng vị thân truyền đệ tử này tu vi xấp xỉ, một hồi luận bàn, cũng không phân ra thắng bại.

"Vạn Xuyên đạo hữu hảo kiếm pháp." Lưu Quang Tông đệ tử so thật sự tận hứng, khi nói chuyện cũng tùy ý chút, "Về sau chúng ta hai phái nên lui tới nhiều hơn."

Vạn Xuyên thanh kiếm thu hồi kiếm, trong lòng ầm ầm có chút quái dị. Lưu Quang Tông là môn phái thập phần quy củ, tác phong thói quen cùng Vân Hoa Môn bọn họ khác quá xa, cho nên cứ việc duy trì trạng thái hữu hảo giao lưu, nhưng là trăm triệu không nên lui tới nhiều hơn.

Loại môn phái này một ngày mười hai canh giờ đều xụi cái mặt, chủ động chạy tới nói với hắn, muốn lui tới nhiều hơn, chuyện này so với đệ tử trong môn bọn hắn mỗi ngày trăm mê tu luyện còn đáng sợ hơn gấp mấy lần.

Chẳng lẽ là Lưu Quang Tông xuất hiện khủng hoảng kinh tế, muốn hướng bọn họ mượn linh mạch?

Đường đường đệ nhất đại tông môn Tu Chân giới, có Ngự Tiêu Môn là môn phái phụ thuộc, không đến mức lại thiếu linh thạch đi? Vân Hoa Môn bọn họ tuy rằng là địa chủ lớn nhất trong mười đại tông môn, nhưng là bọn họ đối với bá tánh hảo, chưa bao giờ thu thuế cao, luận trình độ giàu có, ở thập đại môn phái cũng chỉ là nửa vời. Lưu Quang Tông tìm bọn họ, còn không bằng đi tìm Chiêu Hàm Tông?

Đệ tử Lưu Quang Tông cũng không am hiểu quan sát nhân tâm, cho nên hắn cũng không thấy khuôn mặt bình tĩnh của Vạn Xuyên đang ầm ầm cuộn cuộn cảm xúc. Hắn lấy ra nhiệt tình lớn nhất trong đời, cùng Vạn Xuyên chấp nói, khi rời Vân Hoa Môn, cảm thấy rất mỹ mãn, Vân Hoa Môn nhất định cảm nhận được thành ý muốn giao hảo của bọn họ.

Tiền đệ tử Lưu Quang Tông đi, trưởng lão Vân Hoa Môn cùng nhóm phong chủ tất cả đều tụ lại cùng nhau, thảo luận dụng ý Lưu Quang Tông.

"Có lẽ là nhận thấy được tà tu nhen nhóm, muốn cùng chúng ta quan hệ càng thân mật một ít, về sau cùng nhau kháng địch?"

"Lưu Quang Tông hành sự, từ trước đến nay không kiêu ngạo không siểm nịnh. Huống chi tiêu diệt tà tu, bảo vệ bá tánh là nghĩa vụ của chúng ta. Lưu Quang Tông sẽ không vì loại sự tình này cố ý tới lấy lòng." Thử Cửu trưởng lão lắc đầu, "Hắn là không phải loại sự tình này."

"Tóm lại không phải là chuyện xấu, lấy tính cách Lưu Quang Tông, tuyệt đối không thể có ý xấu gì." Thu Sương trưởng lão thường thức móng tay hồng điểm điểm, lười biếng nói, "Hiện tại thảo luận cũng không ra cái gì, nếu bọn họ nói là cảm tạ Không Hầu nhà chúng ta đối đệ tử nhà bọn họ chiếu cố, chúng ta đây liền nghe như vậy. Dù sao mấy thứ này là chính bọn họ đưa tới cửa, lại không phải chúng ta đa mặt dày đi đòi."

Vong Thông vận vẹo miệng: "Thu Sương sư thúc, Không Hầu nhà chúng ta vẫn là hài tử đâu, bị bọn họ lấy cớ như vậy, cũng không quá thích hợp."

"Có cái gì không thích hợp." Thu Sương mày liễu nhăn lại, "Không Hầu chúng ta lớn lên đẹp, thiên phú lại cao, liền tính toàn bộ Tu Chân giới cũng không xem như là hư danh. So với Lăng Ba già đồ của Chiêu Hàm Tông tốt hơn nhiều."

"Lại nói, Lăng Ba kia một nửa danh khí là Chiêu Hàm Tông bọn họ chính mình thổi ra tới. Vẫn là Không Hầu chúng ta có tiền đồ, mới đi ra ngoài rèn luyện không đến một tháng, liền có tông môn khác thiết tình khen nài."

Thu Sương vỗ bàn, "Nữ nhân chúng ta quan trọng nhất chính là nổi danh, ngày sau hành tẩu ở Tu Chân giới, mới có thể được người tôn trọng."

Thu Sương trưởng lão lời này tuy rằng có chút cuồng vọng, nhưng là nam tu sĩ đang ngồi không ai dám phản bác. Đường thứ ba xếp hạng Tu Chân giới, luyện khí đại sư tu vi đã đến Phân Thần kỳ, ở nàng trước mặt ai dám vô lễ kính?

Vong Thông tưởng tượng thấy tiểu đồ đệ tương lai giống Thu Sương sư thúc, im im lặng lặng ngồi. Không Hầu chính là Ngũ Linh Căn thiên tài, về sau khẳng định lợi hại.

Đi ba ngày đường, ba người Không Hầu mới đến tới Nghi Thành. Cửa thành uy phong khí phái, thị vệ thủ vệ mặc ngân giáp, người đi lui tới đường quần áo sạch sẽ, tươi đẹp, phấn hoa ngào ngạt.

Mỗi tu sĩ đều có một mệnh bài, ở các đại thành châu đều thông suốt. Vào Nghi Thành, nghe âm thanh bên ngoài rao hàng, tiếng nói chuyện cười đùa, Không Hầu nhắc nhở cửa sổ xe lên, nhìn xung quanh bên ngoài một hồi, mới hỏi Hoàn Tông: "Hoàn Tông, chúng ta đêm nay túc khách điểm nào?"

"Hôm nay không ở khách điểm." Hoàn Tông rũ xuống mí mắt, "Hôm nay phải đi bái phỏng một người."

Không Hầu hơi hơi sững sốt, ngay sau đó liền nói: "Ta đây ở khách điểm, huynh xong việc lại đến tìm ta."

"Muội không muốn đi cùng ta?"

"Ta một ngoại nhân, đi theo huynh không thích hợp." Mấy ngày nay quen cùng Hoàn Tông và Lâm tiền bối ở bên nhau, đột nhiên nghe được bọn họ có an bài khác, Không Hầu đột nhiên thấy không quen. Nhưng cũng chỉ là nháy mắt mà thôi, nàng không có quấy rầy bằng hữu làm việc.

"Đối với người mà ta sắp bái phỏng mà nói, ta cũng là người ngoài." Hoàn Tông cúi đầu, tay trắng non cầm chén trà, vô ý thức vuốt ve, "Ta là đi cầu được."

Không Hầu hiểu được, vị được này khẳng định là thuốc dẫn quan trọng giúp chữa khỏi bệnh của Hoàn Tông. Nghĩ đến Hoàn Tông hoàn mỹ như vậy, bởi vì thân thể không tốt, phải khắp nơi hướng người xin thuốc, nàng liền cảm thấy có chút khó chịu, "Ta đi cùng huynh."

"Cảm ơn, ta có phải hay không làm người khó xử?" Hoàn Tông buông xuống chén trà, cả người đều thấy thoải mái.

Không Hầu cẩn thận quan sát đến biểu tình Hoàn Tông, "Hoàn Tông, huynh cần rất nhiều được sao?"

"Cần rất nhiều."

Hoàn Tông nhìn chén trà trên bàn, biểu tình cực kỳ bình tĩnh, "Có hơn mười vị được phi thường khó có được, trong tông môn cũng không có. Các trưởng bối lo lắng ta ở trong tông môn quá buồn, nên khiến cho ta ra ngoài giải sầu, thuận tiện tìm một chút thuốc dẫn này đó, vạn nhất tìm được một hai vị trong đó, cũng là vận khí."

Trên thực tế hắn cùng tông môn đều rất rõ ràng, toàn bộ tông môn đều tìm không được, thì mình hắn làm sao có thể gom đủ? Bất quá là ôm một tia hy vọng, sống qua quãng đời còn lại.

"Ta cùng huynh tìm." Nhìn Hoàn Tông nhắc tới thân thể chính mình bộ dáng không chút để ý, Không Hầu bắt lấy tay áo hắn, nghiêm túc nói, "Hoàn Tông, chúng ta cùng nhau tìm. Các sư huynh đều nói ta vận khí đặc biệt hảo, có ta ở đây, khẳng định có thể tìm được."

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn thiếu nữ bộ dáng nghiêm túc, tay bắt lấy tay áo hắn thực dùng sức, giống như là như vậy có thể giúp hắn bắt lấy được hy vọng.

"Thật sự, chúng ta nhất định có thể tìm được." Không Hầu kéo kéo tay áo hắn, "Nhà họ Cơ ta, trong mười tám đời con cháu, ta là có vận khí tốt nhất."

Bị kéo lấy rõ ràng là tay áo hắn, Hoàn Tông lại cảm thấy trong lòng bị nắm chặt.

"Hảo." Hoàn Tông mặt mày tươi cười, "Cảm ơn muội."

"Là bằng hữu thì không cần khách khí như vậy." Thấy biểu tình Hoàn Tông rốt cuộc có không khí sôi động, Không Hầu cười đến mặt mày đều cong, "Người chúng ta muốn bái phỏng là ai?"

"Vô Danh chân nhân." Hoàn Tông nói, "Hắn tính tình quái dị, nhất thiện luyện đan, là người đứng đầu trong tam đại luyện đan sư của Tu Chân giới. Hắn cất chứa vô số kỳ hoa dị thảo, có lẽ nơi đó có thuốc dẫn ta cần."

"Người tên vô danh, vô tình, vô trần, tính tình đều sẽ tương đối quái." Không Hầu sờ sờ cằm, "Ta cảm thấy lát nữa vẫn là để ta đi gõ cửa tương đối hảo."

"Vì sao?" Hoàn Tông khó hiểu.

"Người lớn lên quá đẹp, được đồng ý sẽ tương đối không thích. Vị vô danh đạo nhân này tính cách lại quái dị, vạn nhất hắn không thích nhìn gương mặt tuấn nữ của huynh thì làm sao bây giờ?"

Không Hầu chỉ chỉ mặt mình, "Ở trước mặt tướng bói, loại diện mạo này của ta, tương đối được hoan nghênh."

Hoàn Tông bật cười, rốt cuộc là tiểu cô nương, đem tu sĩ sống hơn một ngàn năm nghĩ đến đơn giản như thế. Bất quá thấy bộ dáng Không Hầu đối với dung mạo mười phần tin tưởng, Hoàn Tông vẫn là gật đầu nói: "Vậy liền dựa vào muội."

"Không thành vấn đề." Không Hầu móc ra tiểu gương, chiếu chiếu mặt. Thực hảo, tóc không có loạn, "Vì bằng hữu không tiếc cả mạng sống."

"Công tử, Không Hầu cô nương, chúng ta tới Vô Danh được lư rồi." Thanh âm Lâm Hộc truyền vào.

Hoàn Tông cùng Không Hầu vén rèm đi xuống, trước mặt bọn họ là một mộc lâu thập phần hoa lệ, bên trên viết hai chữ "Vô danh", một lão nhân mặc áo bào tro ngồi trên ghế bập bênh đang phơi nắng, mí mắt nhắm nghiền.

"Tiền bói chính là Vô Danh chân nhân?"

Lão nhân nhấc mí mắt lên nhìn Lâm Hộc, đang chuẩn bị ngẩng đầu, nhưng là nhìn đến Hoàn Tông phía sau hắn về sau, lại nằm trở về, âm thanh lạnh lùng nói: "Không phải, đừng cùng ta nói chuyện."

"Tiền bói....." Lâm Hộc lời còn chưa dứt, lão nhân từ trong lòng ngực móc ra một trương giấy ném cho Lâm Hộc, xoay người đưa lưng về phía chủ tớ hai người, quyết định không mở miệng.

Lâm Hộc khom lưng nhặt giấy trên mặt đất lên, mặt trên viết mấy chữ xiêu xiêu vẹo vẹo.

【nam nhân đẹp không cứu.】

Hắn yên lặng xoay người nhìn Không Hầu, đem giấy đưa cho Hoàn Tông, vừa rồi Không Hầu cô nương cùng công tử ở trong xe ngựa nói cái gì tới?

"Lâm tiền bói, như thế nào?" Không Hầu lặng lẽ tới gần Lâm Hộc, lấy trang giấy trong tay Hoàn Tông nhìn thoáng qua.

Không Hầu: "....."

Này thật không thể trách miệng nàng quạ đen, chỉ có thể trách quái nam nhân kia có tâm âm u ghen ghét.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43: Được

Editor: TIEUTUTUANTU

"Tiền bói người như thế nào có thể như vậy, chính mình lớn lên đẹp liền không cho phép người khác lớn lên đẹp." Không Hầu đi đến bên ghế nằm, khom lưng hành lễ, "Vãn bói gặp qua Vô Danh chân nhân."

Nguyên bản đang Vô Danh chân nhân nằm bất động liền quay đầu nhìn tiểu cô nương khom người đứng trước mặt hắn, thực mau lại đem mặt xoay trở về: "Không cứu."

"Tiền bói." Không Hầu đứng dậy đi đến chính diện Vô Danh chân nhân: "Thỉnh tiền bói ra tay tương trợ."

Vô Danh chân nhân tiếp tục xoay người, Không Hầu tiếp tục đi theo đi. Cứ như vậy tới tới lui lui ba bốn lần, vô danh từ ghế nằm ngồi đứng dậy, "Tiểu nha đầu, người còn tuổi nhỏ, da mặt sao dài như thế?"

"Ra bên ngoài, da mặt quá mỏng như thế nào có thể tồn tại?" Cười tùm tùm trả lời vấn đề này, Không Hầu chấp tay trước ngực, mắt trông mong mà nhìn hắn, "Tiền bói, làm ơn làm ơn."

Tiểu cô nương trắng nõn, mắt đen to lúng liếng, váy sam xinh đẹp, đầu tóc như mực, tiểu cô nương như vậy, thời điểm trông mong nhìn người, vô luận nam nữ, tâm thần đều sẽ nhịn không được dao động.

Hoàn Tông đứng ở bên cạnh nhìn đến Không Hầu vì hắn, ở khác trước người mặt khom lưng uốn gối, nhịn không được tiến lên muốn mang nàng rồi đi. Vô Danh chân nhân không nhất định có thuốc dẫn hắn muốn, nhìn nàng khom lưng lấy lòng, hắn trong lòng khó chịu.

Lâm Hộc đi phía trước vượt một bước, ngăn cản Hoàn Tông, dùng truyền âm thuật nói: "Công tử, người không cần làm hư suy tính của Không Hầu cô nương."

Hoàn Tông lạnh mặt nhìn hắn.

Lâm Học không dao động, tiếp tục truyền âm nói: "Đều đi đến một bước này, không thử xem như thế nào có thể biết được kết quả, chẳng lẽ người không tin tưởng Không Hầu cô nương?"

Nhìn Vô Danh chân nhân cười vui vẻ cùng bộ dạng Không Hầu ngoan ngoãn, Hoàn Tông cứng đờ mà dừng lại bước chân.

"Người vừa rồi nói cái gì, ta lớn lên đẹp liền không cho phép người khác đẹp?" Vô Danh chân nhân sửa sửa đầu tóc bạc, khoe mắt dư quang liếc Hoàn Tông, đối Không Hầu nói, "Tiểu cô nương, tuy rằng người da mặt dày chút, bắt quá ánh mắt còn dùng được. Muốn ta đáp ứng thỉnh cầu của các người cũng có thể, nhưng là các người cần thỏa mãn ta một điều kiện."

"Tiền bối thỉnh giảng." Không Hầu trên mặt xuất hiện vui mừng, "Chỉ cần chúng ta có thể làm được, nhất định vì ngài làm."

"Người hầu được lư của ta đều trầm mặc không thú vị, người nếu là lưu lại mười năm làm được phó cho ta, ta liền đáp ứng giúp hấn xem bệnh."

Vô Danh chân nhân từ ghế nằm đứng lên, nhìn Hoàn Tông, "Người sắc mặt tái nhợt, ngũ tạng lục phủ đều có nội thương. Nhưng là đối với tu sĩ mà nói, đều không phải phiền toái lớn nhất. Trên người của người vấn đề lớn nhất là linh đài không xong, cơ hồ sụp đổ tới rồi. Ta có thể tạm thời ổn định linh đài cho người, nhưng trị được thân, tâm trị không được, những cái khác ta không giúp được người."

Không Hầu không nghĩ tới thân thể Hoàn Tông đã như vậy nghiêm trọng, nàng vội la lên: "Ngài cũng không có cách nào sao?"

Vô Danh chân nhân lắc đầu, không có nửa phần uyển chuyển nói ra: "Không có."

"Có thể ổn định linh đài cũng hảo." Không Hầu nghĩ nghĩ, "Nếu ở chỗ này làm được phó, mỗi năm có thể hay không xin nghỉ hồi tông môn thăm người thân? Làm được phó không thành vấn đề, ta chính là sợ trường bối tông môn lo lắng....."

"Không cần."

Hoàn Tông đánh gãy lời nói Không Hầu, che ở trước mặt Không Hầu, đối với Vô Danh chân nhân nói, "Đa tạ tiền bối, chỉ là vấn đề thân thể như thế nào, vấn đề trong lòng rất rõ ràng. Không Hầu cô nương tuổi còn nhỏ, không tinh được lý, sợ là không thích hợp làm được phó của chân nhân. Hôm nay nhiều có quấy rầy, cáo từ." Nói xong, hấn xoay người cầm tay Không Hầu đi ra ngoài.

"Hoàn Tông, Hoàn Tông." Không Hầu nhỏ giọng nói, "Dù sao tu chân vô năm tháng, mười năm thời gian cũng không dài, nói không chừng....."

"Mười năm nay mới mười sáu tuổi, từ đâu ra tự tin nói mười năm không lâu sau?" Hoàn Tông dừng bước chân lại, xoay người đối Không Hầu mỉm cười, "Tiểu cô nương hấn là nên hưởng thụ vui vẻ, lời nói tu chân vô năm tháng loại này, chờ mười hơn một trăm tuổi mới nhắc lại đi."

Hấn cả đời này cùng kiếm ở bên nhau, chưa bao giờ thả lỏng quá một khắc. Gặp được Không Hầu, mới biết được thời gian niên thiếu có bao nhiêu trân quý, dù cho tu sĩ thọ mệnh rất dài, nhưng thời gian cũng sẽ không quay đầu lại.

"Chính là....." Không Hầu giữ chặt góc áo Hoàn Tông, "Ta muốn huynh sống thật tốt." Rõ ràng lúc này khổ sở nhất hấn là Hoàn Tông, hấn lại đối với nàng cười nói, như thế nào có người ngu như vậy?

"Ngốc cô nương." Hoàn Tông cười khê ra tiếng, "Ta là đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông, liền tính Vô Danh chân nhân không muốn hỗ trợ, cũng còn có thể tìm được những người khác, sư môn sẽ không từ bỏ ta."

Hấn một cái nam nhân hơn ba trăm hơn tuổi, như thế nào có thể để một tiểu cô nương vì hấn mà làm được phó cho người khác làm. Đừng nói là mười năm, liền tính một ngày đều không cho phép, chết cũng không thể.

"Chúng ta đi." Hoàn Tông cách vài dật ống tay áo, nắm chặt tay Không Hầu lên xe ngựa đi, "Không Hầu, mười phải nhớ kỹ, có rất nhiều việc dù cố gắng hết sức cũng không nhất thiết có thể tìm đến viên mãn."

Tu sĩ cũng không thể cầu được trường sinh, hấn muốn cho tiểu cô nương mình bạch một đạo lý, sinh tử là không thể cưỡng cầu. Hơn nữa đời này, hấn may mắn gặp được bạn đồng hành như Không Hầu trong những ngày sau cuối thì đã không còn gì luyến tiếc.

"Hai người các người đi cái gì, ta có nói không thể đổi điều kiện sao?" Vô Danh chân nhân đứng ở bậc thang, đôi tay để ở trong tay áo, liếc nhìn bọn họ, "Người trẻ tuổi thật không hiểu lễ phép, trường bối còn chưa nói xong, các người lại nói đi là đi, lại đây."

Không Hầu lôi kéo Hoàn Tông đi trở về, cười tủm tỉm hỏi: "Tiền bối, ngài nguyện ý hỗ trợ sao?"

Vô Danh chân nhân nghiêng mắt liếc Hoàn Tông: "Người điểm này có chút giống nam nhân." Vừa rồi người nam nhân này nếu là để tiểu cô nương ở lại làm được phó, hấn khẳng định không hỗ trợ, hiện tại, nguyện ý suy xét một chút.

Nam nhân lớn lên đẹp tuy rằng khiến người chán ghét, nhưng là nam nhân đẹp có lương tâm, còn có thể đền bù một chút cái khuyết điểm này.

"Ta gần đây nghiên cứu chế tạo một loại dược, nhưng còn thiếu một vị thuốc dẫn rất quan trọng. Các người nếu có thể tìm được, ta có thể giúp bằng hữu người xem bệnh."

Vô Danh chân nhân đẩy cửa dược lâu ra, đối với Không Hầu nói, "Tiểu nha đầu, ta hôm nay là vì người có mắt nhìn người, mới phá lệ."

Trên đời này, ai không thích người khác khen chính mình đẹp đâu? Tuy rằng hắn không thích nam nhân khác lớn lên xinh đẹp, đương nhiên không bao gồm hắn trong đó.

"Tiền bối, ngài thiếu vị thuốc dẫn nào?" Không Hầu có chút lo lắng, Hoàn Tông vốn dĩ thiếu mười mấy vị dược, Vô Danh chân nhân còn muốn cho bọn họ tìm dược, vạn nhất tìm không thấy làm sao bây giờ?

"Một loại hoa ban đêm mới nở ra, trong giấy lát liền tàn, rơi vào bùn thì biến mất không thấy." Vô Danh chân nhân xem Không Hầu, "Loại hoa này gọi là Lam Ngân, các ngươi có nghe qua sao?"

"Có nha, người muốn nhiều ít?" Không Hầu đại hì, không chút nghĩ ngợi liền từ thu nạp giới móc ra một bao lớn cánh hoa đưa tới trước mặt Vô Danh chân nhân: "Bao nhiêu đủ sao?" May mắn Lâm tiên bối đêm qua thuận tay góp nhặt lên, bằng không hôm nay thật đúng là.....

Một bao Lam Ngân Hoa, một bao lớn Lam Ngân Hoa?

Vô Danh chân nhân có chút hoài nghi hai mắt của mình, hắn đây là ảo giác? Lam Ngân Hoa cực kỳ khó tìm, gặp được chúng nó nở rộ càng là không dễ, có đôi khi có thể được mấy đóa, đó là may mắn, một bao lớn như vậy không phải Lam Ngân Hoa, là đã hoa cúc ven đường đi?

Hắn mở bỏ bao ra, mặc kệ từ màu sắc, ngoại hình hay là khí vị, đều là Lam Ngân Hoa không thể nghi ngờ. Hắn không dám tin tưởng mà nhìn Không Hầu, có loại cảm giác hư ảo nằm mơ.

Trên thực tế, dược lư của hắn đã góp nhặt được một tiểu hộp Lam Ngân Hoa, đưa ra yêu cầu này, chỉ là muốn vì làm khó một chút bọn họ, làm tiểu cô nương ở trước mặt hắn nói thêm vài câu dễ nghe mà thôi. Không nghĩ tới đối phương lấy ra Lam Ngân Hoa, hơn nữa là một bao lớn.

Một bao lớn như vậy!

"Vào đi." Vô Danh chân nhân đem Lam Ngân Hoa cất vào thu nạp túi, xoay người đi, Không Hầu kéo tay áo Hoàn Tông, kéo hắn chạy nhanh đuổi kịp.

Gian dược lâu này không chỉ có bên ngoài hoa lệ, mà bên trong bài trí cũng thực xa hoa, dược phó dược đồng đi qua đi lại không ngừng, nhìn thấy Vô Danh chân nhân đi ngang qua, sôi nổi né tránh hành lễ.

"Cùng ta tới bên này." Vô Danh chân nhân đi vào hậu viện, đẩy cửa một phòng ra, trong phòng trống rỗng, trừ bỏ hai cái đệm hương bồ, chỉ còn một cái tiểu lư hương bên cửa sổ.

Hắn đi đến bên lư hương, lấy ra một khối hương liệu bạc lửa bỏ vào, xoay người đối Hoàn Tông nói, "Ta phải dùng linh khí thăm kinh mạch người một chút, người không cần kháng cự linh khí của ta."

Hoàn Tông trầm mặc ngồi xếp bằng trên đệm hương bồ, Vô Danh chân nhân ở phía sau hắn ngồi xuống, hội tụ linh lực, bàn tay đập lên lưng Hoàn Tông.

Linh khí mới vừa tiến vào thân thể Hoàn Tông, vô danh liền rất ngoài ý muốn, hắn thế nhưng là Ngũ Linh Căn tu sĩ, hơn nữa kinh mạch thật hữu lực, có thể thấy được ngày xưa tu luyện khẳng định thực khắc khổ.

Linh khí chậm rãi tới gần linh đài, vô danh phát hiện bên trong linh khí hỗn loạn, linh đài gần như vỡ vụn, nhưng dù vậy, linh khí bên trong linh đài như cũ thập phần cường đại, vô danh dẫn linh khí thiếu chút nữa bị lực lượng cường đại của linh đài làm tổn thương.

Cũng may hắn phản ứng nhanh, nhận thấy được không ổn liền dẫn linh khí bỏ chạy, mới không chịu phản phệ.

Nam nhân này cốt linh chỉ ba trăm tuổi, tu vi thế nhưng so với lão nhân hắn sống hơn một ngàn năm còn cao hơn. Nếu không phải linh đài xảy ra vấn đề, chỉ sợ tu vi càng kinh người.

"Tiền bối, thế nào?" Không Hầu thấy vô danh biểu tình ngưng trọng, vội thò lại gần nâng hắn dậy, "Ngài có phương pháp trị liệu sao?"

"Tâm ma không ổn, tuy không phải không có thuốc nào cứu được, nhưng cũng rất khó."

Vô Danh chân nhân chậm rãi lắc đầu, tuy rằng không ưa nhìn khuôn mặt kia của Hoàn Tông, nhưng thân là tiền bối, hắn rút cuộc vì Hoàn Tông thiên phú cảm thấy vài phần đáng tiếc, "Chính hắn nếu không thể nhìn thấu, tâm cảnh liền không ổn được."

Hắn nhìn ra Không Hầu tu vi còn chưa đủ cao, chỉ sợ còn không biết tu sĩ cảnh giới càng cao, tâm cảnh xảy ra vấn đề liền sẽ càng nguy hiểm.

Quay đầu lại nhìn Hoàn Tông biểu tình hồ hững đứng lên, hừ nhẹ nói, "Nể mặt Lam Ngân Hoa, ta sẽ luyện chế cho hắn một ít đan dược, ở thời điểm linh đài vô pháp khống chế, có thể ăn một viên, tạm thời có thể đem linh khí hỗn loạn áp chế xuống."

"Đa tạ tiền bối." Hoàn Tông hướng Vô Danh chân nhân hành cái lễ, chỉ là trên mặt không mừng không giận, nhìn không ra cảm xúc.

"Không cần cảm tạ ta, chúng ta đây là hai bên thoả thuận." Vô Danh chân nhân lắc lắc tay áo, "Dược lâu của ta không thu được khách lạ, bảy ngày sau các ngươi hãy tới lấy đan dược."

"Không dám quấy rầy tiền bối, chúng ta ở bên ngoài cư trú liền hảo." Không Hầu triều Vô Danh chân nhân lộ ra một cái mặt tươi cười.

Vô Danh chân nhân nhìn nhìn Không Hầu, lại quay đầu nhìn Hoàn Tông, không biết nghĩ đến cái gì, không kiên nhẫn xoa tay: "Đi thôi đi thôi, mấy ngày nay đừng tới phiền ta."

Ba người bị Vô Danh chân nhân đuổi đi, nghe tiếng đóng cửa thật mạnh phía sau, Không Hầu quay đầu đối Lâm Học nói: "Lâm tiên bối, may mắn người có dự kiến trước, đem cánh hoa thu vào, bằng không hôm nay chúng ta liền không có mà đưa cho Vô Danh chân nhân."

Lâm Học giật giật khoe môi, lại không có mở miệng nói chuyện. Đêm qua nếu không phải Không Hầu kêu công tử đến nóc nhà ngắm hoa, hẳn cũng sẽ không biết sơn cốc có một vùng Lam Ngân Hoa lớn như vậy.

Nói đây là công lao của hắn, không bằng nói nhờ Không Hầu may mắn phát hiện chúng nó.

Vô Danh chân nhân tính tình quái dị, thường xuyên một khắc vui vẻ, ngay sau đó liền tức giận, lần này hẳn nguyên ý cấp công tử luyện đan, đối với bọn họ mà nói chính là niềm vui ngoài ý muốn. Tuy rằng không có tìm được dược liệu mong muốn, nhưng bình đan này được so dược liệu càng trân quý hơn.

Có Vô Danh chân nhân luyện chế đan dược, thân thể công tử tạm thời sẽ không có thêm vấn đề gì, cái này làm cho Lâm Học an tâm rất nhiều. Ít nhất như vậy, bọn họ còn có thời gian đi tìm thuốc dẫn bí phương yêu cầu.

Chương quỳ Ngự Tiêu Môn sau khi nhận được tin tức tông môn truyền đến, liền phái người canh giữ ở cửa thành, nghe được thủ hạ nói thân truyền đệ tử chủ tông môn hạ rút cuộc vào thành, hẳn vội vàng mang lên đồ vật đã sớm chuẩn bị tốt, một đường đuổi theo đến ngoài cửa Vô Danh Dược Lâu.

Hắn ngồi ở trong xe ngựa, nhìn ba người bị Vô Danh chân nhân đuổi ra, có chút do dự muốn hay không tại loại thời khắc xấu hổ này hiện thân. Loại hiện trường mất mặt này, thân truyền đệ tử chủ tông, chỉ sợ không muốn để những người khác nhìn thấy.

Mất thấy ba người chuẩn bị rời đi, chương quỳ có chút ngồi không yên, hắn nhảy xuống xe ngựa, "Tiên trưởng xin dừng bước, tại hạ chịu Kim Nhạc tông chủ chi mệnh, tới cấp tiên trưởng tặng đồ."

Hoàn Tông dừng lại bước chân, quay đầu lại đánh giá nam nhân chạy tới. Người nam nhân này tu vi chỉ có Luyện Khí thập giai, ăn mặc như là thổ tài chủ, trên mặt hơi béo mang theo vài phần lầy lõng cười.

"Gặp qua hai vị tiên trưởng, gặp qua tiên tử." Chương quỳ chấp tay hành lễ, "Tại hạ là chương quỳ Ngự Tiêu Môn phân công ở cửa hàng Nghi Thành, ngày hôm trước thu được phi tin chủ tông truyền đến, lão nhân cho tại hạ chuẩn bị tốt một ít đồ vật du lịch bên ngoài, ở chỗ này chờ đợi tiên trưởng đến."

"Người nói là tông chủ làm cho người ở đây chờ ta?" Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, sự phụ như thế nào đột nhiên sai người tặng đồ lại đây.

"Thỉnh tiên trưởng xem qua." Chương quỳ hai tay dâng thu nạp giới lên, "Trong cửa hàng, trong lúc nhất thời thu thập không được thứ thượng hạng, thỉnh tiên trưởng thứ lỗi."

Chương quỳ đã sớm nghe nói qua uy danh kiếm tu Lưu Quang Tông, vạn nhất khiến bọn họ bất mãn rút kiếm.....cho nên tốt nhất không dám trước mặt bọn họ lộ ra nửa điểm không ổn.

"Làm phiền lo lắng." Lâm Học tiếp nhận thu nạp giới, đối chương quỳ gật gật đầu.

"Không dám." Chương quỳ khom người lui hai bước, "Tại hạ không quấy rầy tiên trưởng cùng tiên tử nghỉ ngơi, cáo từ."

Lâm Học hơi gật đầu, có chút nghi hoặc nghĩ, chẳng lẽ là lần trước công tử gửi đặc sản trở về, làm tông chủ hiểu lầm công tử đang thiếu linh thạch dùng?

Nghĩ cũng phải, hải tử chưa bao giờ gửi đồ vật về nhà, đột nhiên cấp trưởng bối gửi đồ vật, xác thật thực dễ dàng làm người nghĩ nhiều.

Nhưng là công tử mấy năm nay đi qua bí cảnh, chém giết quá tà tu, trên người pháp bảo linh thạch không ít, sao có thể thiếu linh thạch?

Trong lòng sinh nghi, lại không thể ở trên đường cái thảo luận loại sự tình này, Lâm Học vội vàng đánh xe ngựa đi tìm khách điểm tốt nhất trong thành. Bởi vì muốn ở Nghi Thành nhiều thêm mấy ngày, cho nên lần này hắn không có đặt phòng cho khách, mà là bao một tiểu viện.

"Công tử." Lâm Học đem thu nạp giới giao cho Hoàn Tông, "Ta kiểm tra qua, không có phù chú khác."

Thấy Hoàn Tông chuẩn bị đem thu nạp giới tùy ý thu hồi tới, hắn nhìn không được nói: "Nếu không ngài xem xem, bên trong có đồ vật gì?" Lấy tính cách tông chủ, sẽ không tùy tiện sai phái người tông môn phụ thuộc tặng đồ, phương diện này khẳng định có hiểu lầm.

Hoàn Tông đem thần thức thăm thu nạp giới, phát hiện bên trong trừ bỏ một ít pháp khí phù trận linh thạch, còn hơn phân nửa chứa rất nhiều thích đồ vật hợp với nữ hải tử, trang sức, pháp y, phi kiếm nạm các loại đá quý, thậm chí còn có giấy thêu các loại số đo khác nhau.

Hoàn Tông sống hơn ba trăm tuổi, lần đầu tiên không rõ tâm tư sự phụ, cho người đưa hắn nhiều đồ vật nữ tử dùng như vậy làm cái gì? Đây đó quần áo phấn phấn, hoàng hoàng, hồng hồng, các loại hình thức ghé vào cùng nơi, ước chừng có mấy chục bộ.

Thấy Hoàn Tông biểu tình có chút quái dị, Lâm Học lo lắng nói: "Công tử, là không đúng chỗ nào sao?"

"Người nhìn xem." Hoàn Tông đem thu nạp giới đưa cho hắn. Lâm Học tiếp nhận thu nạp giới, dùng thần thức đảo qua, cũng đi theo trầm mặc.

Một lát qua đi, hần mới do dự nói: "Có phải hay không mấy ngày trước đây, tông môn đệ tử sau khi trở về, nói cho tông chủ bên cạnh người có Không Hầu cô nương ở, mấy thứ này..... Có thể là chuẩn bị cho Không Hầu cô nương."

Hần vẫn luôn cho rằng Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn quan hệ thường thường, không nghĩ tới tông chủ đối với đệ tử Vân Hoa Môn coi trọng như thế, thu nạp giới này đem tất cả đồ vật, nữ hài tử thường dùng, chuẩn bị rất tốt.

"Ý của người là nói, mấy thứ này tất cả đều là chuẩn bị cho Không Hầu?"

Hoàn Tông lấy về thu nạp giới, lại dùng thần thức quét một lần đồ vật bên trong, cái trâm cài đầu này được làm tinh xảo đáng yêu, Không Hầu mang khẳng định xinh đẹp. Cái pháp bào này lớn chút, không thích hợp với nàng, vẫn là cái hồng nhật này đẹp.

Thấy công tử thần thức vẫn luôn không thu hồi tới, Lâm Hộc ho khan hai tiếng: "Công tử?"

"Ân?" Hoàn Tông dường như không có việc gì thu hồi thu nạp giới, "Chuyện gì?"

"Không có việc gì, ta chính là muốn nhắc nhở người, buổi chiều Không Hầu cô nương muốn đi dạo phố, ngài cần đi cùng sao?" Lâm Hộc hỏi.

"Ân." Hoàn Tông đứng lên, "Ta đã biết."

Biết là có ý tứ gì, có đi hay là không? Lâm Hộc thấy hần ra cửa, liền hướng phòng Không Hầu cô nương đi, lắc đầu thờ dài một tiếng. Nhiều năm như vậy, công tử cũng thay đổi rồi.

Chính là nghĩ đến tình trạng thân thể công tử, hần lại thà rằng công tử vẫn lạnh như băng kiếm, mà không phải giống như bây giờ, thời khắc đều phải lo lắng linh đài vỡ vụn, tánh mạng khó giữ được.

Hoàn Tông đi đến ngoài cửa phòng Không Hầu: "Không Hầu, ta vào được không?"

Cửa thực mau từ bên trong mở ra, Không Hầu tóc rối tung nói: "Hoàn Tông, huynh trước vào trong ngồi chờ một lát, ta chưa búi tóc xong." Nàng làn da bạch, mái tóc xõa ra, nhìn như tiểu linh tinh.

Hoàn Tông vào phòng ngồi xuống ghế, ngón trỏ vô ý thức vuốt ve thu nạp giới, lẳng lặng nhìn Không Hầu chải đầu.

"Lúc Ta vừa tới Tu Chân giới, còn không biết chải đầu. Lúc ấy, vì giúp ta tút ra song nha búi tóc xinh đẹp, hai sư huynh phải đi theo các sư tỷ học phương pháp chải đầu vài ngày."

Không Hầu thuận thực búi tóc, trên bàn trang điểm để không ít trâm cài đầu, tràn đầy bày một bàn, "Nhưng là mặc kệ bọn họ học như thế nào đều búi không tốt, các sư tỷ ghét bỏ hai người bọn họ chân tay vụng về, sau lại đổi thành các sư tỷ chải đầu cho ta."

Nhớ rõ kia đoạn thời gian các sư tỷ thích nhất chải cho nàng đủ loại búi tóc, còn chuẩn bị cho nàng rất nhiều quần áo xinh đẹp, mỗi ngày đổi đa dạng trang điểm. Nếu sau đó, không phải nàng học xong cách chải đầu, lại phải bế quan tu luyện, chỉ sợ các sư tỷ còn muốn duy trì thật lâu yêu thích như vậy.

"Muội là thân truyền đệ tử, bên người như thế nào không có vú già hầu hạ?" Hoàn Tông có chút ngoài ý muốn, ở Lưu Quang Tông bọn họ, thân truyền đệ tử quan trọng nhất chính là tu luyện, vì không cho bọn họ phân tâm, việc vặt đều do tùy tùng tới làm.

"Muốn vú già làm cái gì?" Không Hầu ở giữa mày dán hoa diên, hoa diên đỏ tươi làm nàng làn da thoát nhìn càng thêm trắng nõn, "Ngũ Hành Đường quản lý tông môn sự vụ, dùng cơm có thể đi Thiện Thực Đường. Tông môn không có quy củ cấp thân truyền đệ tử an bài tới tở, chuyện nhỏ chính mình làm cũng không phiền toái."

Vân Hoa Môn tuy chú ý tự tại tùy ý, lại không nghĩ đem đệ tử dưỡng thành trừ bỏ tu luyện, cái gì cũng không biết, cho nên sẽ không cấp đệ tử phân tới tở. Nhưng nếu là môn hạ đệ tử muốn chính mình mua tới tở hầu hạ, trong tông môn cũng sẽ không ngăn. Bất quá mọi người sinh hoạt quên rồi, dần dần liền không ai muốn tới tở hầu hạ.

Không nghĩ tới Vân Hoa Môn đối với thân truyền đệ tử tùy ý như thế, Hoàn Tông không biết nói cái gì cho phải.

"Hào." Không Hầu xoay người nhìn Hoàn Tông, chỉ chỉ hoa diên giữa trán: "Đẹp sao?"

Này vẫn là nàng lần đầu tiên dán cái này, trong lòng có chút thấp thòm.

"Đẹp." Hoàn Tông nhìn giữa trán nàng phân không rõ hoa diên là hoa đào hay là hoa lê, không chút do dự gật đầu nói, "Rất đẹp."

Nghe được Hoàn Tông nói tốt, Không Hầu yên tâm, nàng đứng lên: "Để huynh đợi lâu, chúng ta đi thôi." Nhớ tới những lời Vô Danh chân nhân nói, Không Hầu muốn cùng Hoàn Tông đến địa phương nhân khí vượng thịnh đi một chút, cho hần giải sầu.

Nhìn khuôn mặt Hoàn Tông bình tĩnh không gợn sóng, Không Hầu cười cười, có lẽ cần giải sầu không phải Hoàn Tông mà là nàng.

"Hào." Hoàn Tông nhéo nhéo thu nạp giới, quyết định chờ trở về, về sau lại đem đồ vật thích hợp cho nữ hài tử dùng bên trong đưa Không Hầu. Không Hầu thích đồ vật xinh đẹp, tặng nàng, nàng sẽ cao hứng đi?

Hai người hỏi thăm tiểu nhị cửa tiệm thêu thùa nổi danh nhất Nghi Thành ở đâu, liền bắt đầu đi tìm. Trên đường Không Hầu hỏi thăm một bác gái, bác gái thấy tiểu cô nương xinh đẹp đáng yêu liền nhiệt tình dẫn tới tận cửa tiệm thêu.

"Nha đầu, cửa tiệm không chỉ có bán thêu phẩm, còn bán trang sức." Bác gái trộm nhìn Hoàn Tông đi theo phía sau Không Hầu, nhỏ giọng nói, "Chậm rãi chọn, nam nhân không tiếc tiền vì con không nhất định tốt, nhưng là nam nhân luyến tiếc cho cho tiền, khẳng định không phải thứ tốt."

Nói xong, cũng không đợi Hoàn Tông cùng Không Hầu phản ứng lại, liền xoắn eo đẩy đi rồi.

Không Hầu mờ mịt chớp chớp mắt, vừa rồi vị kia bác gái háo tâm đang nói cái gì?

"Chúng ta vào đi thôi." Hoàn Tông tự nhiên nghe ra ý tứ lời nói của vị phụ nhân kia, đôi phương sợ đã là hiểu lầm quan hệ của hắn cùng Không Hầu. Hắn một cái nam nhân hơn ba trăm tuổi, cùng tiểu cô nương mười sáu tuổi, có thể có cái gì?

"Nga, hảo." Không Hầu gật đầu, tiến vào cửa tiệm, nàng đã bị váy sam hoa mỹ bên trong hấp dẫn, ngó trái ngó phải, chỉ cảm thấy cái này đẹp, cái kia cũng xinh đẹp, các sư tỷ mặc vào tới khẳng định thật xinh đẹp.

Đồ vật xinh đẹp tinh xảo, giá cả cũng càng tinh xảo, một phen lựa chọn, Không Hầu không còn nhớ dự tính ban đầu. Nàng ghé vào giá bày biện trâm cài đầu nhìn một hồi lâu, mới quyết định từ bỏ thứ mình yêu thích, mua thêm cho sư tỷ cùng Thu Sương trường lão mỗi người một khối khăn tay.

"Tổng cộng một ngàn hai trăm linh tám linh thạch, bởi vì quý nhân ngài mua thương phẩm nhiều, cho nên chúng ta chỉ thu ngài một ngàn hai trăm linh thạch." Nữ tiểu nhị mặc áo xanh mỉm cười tiếp nhận túi gấm Không Hầu đưa qua, đem linh thạch kiểm tra số lượng, tiếp tục mỉm cười nói, "Hoan nghênh ngài lần sau ghé thăm."

Hoàn Tông bị đồ thêu thùa màu sắc rực rỡ làm cho đầu vầng mắt hoa, nhìn không ra xấu đẹp, dưới sự trợ giúp của Không Hầu, tùy ý lựa một đồng thêu phẩm làm quà. Sau khi ra khỏi cửa tiệm, mới cảm thấy cả người dễ chịu rất nhiều.

Nhìn đến phản ứng này, Không Hầu cười ra tiếng tới: "Hoàn Tông, sắc mặt huynh hảo khó coi."

"Chúng ta hiện tại đi tìm trạm dịch, đem đồ vật gửi đi." Trừ bỏ sắc mặt so ngày thường càng bạch, Hoàn Tông biểu tình như cũ thực đậm mực, chỉ là dục vọng muốn đem đồ vật gửi mãnh liệt chút.

Cũng may trạm dịch cũng không xa, chờ Không Hầu ở ngọc giản dùng thần thức đưa vào địa điểm đồ vật cần gửi đi, Hoàn Tông đột nhiên nói: "Ta mua thiếu một kiện đồ vật, mười chò ta một lát, ta lập tức quay lại."

"Hảo." Không Hầu gật gật đầu, đem các loại thêu phẩm đã ghi chú tặng cho những ai rõ ràng bỏ vào thu nạp thú, giao cho phi kiểm sứ già.

"Gửi đưa phí 58 linh thạch, ngài cấp 55 linh thạch liền hảo." Phi kiểm sứ già đem bằng chứng giao cho Không Hầu, "Thỉnh cô nương yên tâm, chúng ta nhất định đúng hạn đem đồ vật đưa đến."

"Đa tạ." Không Hầu gật gật đầu, 55 linh thạch phí gửi cũng không rẻ, nhưng là có thể gửi đồ vật cho sư môn, Không Hầu vẫn là cao hứng.

Không bao lâu, Hoàn Tông liền đã trở lại, Không Hầu thấy thời điểm hắn làm thủ tục gửi, cũng không có một lần nữa hướng thu nạp túi lấy thêm ra thứ gì: "Đồ vật không có mua được sao?"

Hoàn Tông rũ xuống mí mắt nói: "Là ta tính sai rồi."

"Nga." Không Hầu không có nghĩ nhiều, cùng Hoàn Tông đi dạo một chút, thời điểm trở lại khách điểm, trời đã tối rồi.

"Không Hầu." Hoàn Tông gọi lại Không Hầu đang chuẩn bị đẩy cửa về phòng.

Không Hầu khó hiểu mà quay đầu lại, Hoàn Tông đem một cái cái hộp nhỏ phóng tới trong tay nàng: "Sớm chút nghỉ ngơi." Nói xong lời này, hắn vội vàng xoay người rời đi.

Nhìn bóng dáng Hoàn Tông rời đi, Không Hầu cúi đầu mở hộp gấm ra.

Dưới ánh trăng, trâm cài đầu xinh đẹp nằm trong hộp gấm sáng lên, đúng là cái buổi chiều nàng nhìn thật lâu mà không thể mua kia.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44: Đáp lễ

Sáng sớm, ánh mặt trời lên, Lâm Học mở cửa phòng ra, liền nhìn thấy Hoàn Tông đứng ở trong viện.

Hắn ngẩng đầu nhìn trời xám xịt: "Công tử, sớm như vậy đã dậy?" Lưu Quang Tông đệ tử, thời điểm không bé quan, đều có thói quen dậy sớm luyện kiếm, nhưng là công tử hiện tại không thể dùng kiếm, sớm như vậy ra tới làm gì, là muốn thưởng thức tiểu viện khách điểm có đẹp hay không?

Hoàn Tông xoay người nhìn Lâm Học, mắt dừng lại một lát ở ô kiếm trong tay hắn, "Người luyện kiếm pháp cho ta xem." Chắp tay sau lưng, Hoàn Tông nói, "Mấy ngày nay người đi theo ta hồi hã ngược xuôi, vất vả rồi."

"Mạng của ta là do công tử nhặt về, công tử cần gì phải đối với ta khách khí như vậy?" Lâm Học rút kiếm ra khỏi vỏ, "Thỉnh công tử chỉ giáo."

Là Nguyên Anh tu sĩ ở Tu Chân giới, kiếm pháp Lâm Học đã đạt tới mức thượng thừa, cơ hồ không hề sơ hở. Nhưng cũng chỉ là cơ hồ, chờ hắn luyện xong một bộ kiếm pháp, Hoàn Tông nói: "Chiều thứ mười sáu, kiếm đưa lên hơi cao tầm một tấc, như vậy đã dễ ra nhược điểm, nếu là gặp được cao thủ, người sẽ bị thương."

Lâm Học theo lời luyện lại một lần nữa, Hoàn Tông gật đầu nói: "Kiếm pháp không có vấn đề, chỉ là người kiếm chưa hợp nhất, chưa thể đạt cảnh giới xuất thần nhập hóa."

"Ta nhớ kỹ." Lâm Học cũng biết nhược điểm của mình, nhưng hắn không có thiên phú như công tử, nếu muốn đạt tới thiên nhân hợp nhất, còn không biết phải chờ tới khi nào.

Lúc này phía chân trời Đông Phương xuất hiện một tia sáng hồng, trời đã sáng. Hoàn Tông ngẩng đầu phía chân trời, dung nhan như ngọc, lạnh như băng.

"Công tử....."

"Tiếp tục luyện kiếm." Hoàn Tông cũng không quay đầu lại nói, "Tu hành như đi ngược dòng nước, không thể chậm trễ."

Lâm Học không nhiều lời nữa, tiếp tục khởi kiếm luyện tới.

Lâm Học luyện kiếm, Hoàn Tông ở một bên xem, thẳng đến mặt trời mọc lên ở phương đông, cửa phòng tiểu viện phía đông mở ra, thiếu nữ mặc tổ sắc váy sam từ phía sau đi ra.

"Lâm tiên bối, Hoàn Tông." Không Hầu tâm tình tựa hồ thực hảo, tươi cười, nhảy nhót đi đến trước mặt Hoàn Tông: "Các người sớm như vậy đã rời giường?"

Hoàn Tông nhìn nàng, khóe mắt đuôi mày đều nhiễm sắc màu ấm áp của thái dương, "Lâm Học luyện kiếm, ta tới nhìn xem."

"Lâm tiên bối kiếm pháp thật tốt." Không Hầu đứng ở bên người Hoàn Tông, có chút ngượng ngùng, "Lúc mới cùng các người quen biết, ta còn tưởng rằng Lâm tiên bối là Kim Đan tu sĩ, không nghĩ tới lại là Nguyên Anh lão tổ."

"Muội tu vi còn thấp, xem không chuẩn tu vi người khác rất bình thường." Hoàn Tông nghiêng người nhìn nàng, "Lâm Học còn chốc lát mới có thể luyện xong, chúng ta đi dùng cơm sáng trước."

"Hảo." Không Hầu biết thời điểm luyện kiếm không nên quấy rầy.

Tiểu nhị khách điểm thấy hai người từ phía sau tiểu viện ra tới, vội nhiệt tình đón tiếp. Khách nhân thuê tiểu viện ở khách điểm, đều là đại nhân vật có tiền, phải hầu hạ cẩn thận.

Đem cơm canh khách nhân yêu cầu bưng lên bàn, tiểu nhị một bên lau cái bàn, một bên nghe lén các khách nhân nói chuyện.

Ở đại khách sạn làm tiểu nhị, thú vui của hắn chính là nghe các khách nhân trò chuyện, tu sĩ nào phản bội đạo lý của mình, đệ tử đại tông môn nào gặp rắc rối, đại gia tộc nào xuất hiện thiên tài tu luyện, còn có thầy trò nào trở mặt thành thù....

"Giao lưu đại hội sang năm, khẳng định lại là Lưu Quang Tông cầm cờ đi trước, mười đại tông môn những đệ tử khác tuy cũng các có biểu hiện xuất sắc, nhưng rốt cuộc không bằng Lưu Quang Tông. Ta thật muốn đi xem náo nhiệt, đáng tiếc vé vào cửa, một ngàn linh thạch. Lão tử hành tẩu giang hồ nhiều năm như vậy, thứ gì đều có, chính là không có linh thạch, trận náo nhiệt này sợ là xem không được."

"Bọn bán hàng rong lên giá ào ào, đúng là thiếu đạo đức, lần trước vé vào cửa giao lưu đại hội cao nhất cũng mới một ngàn hai trăm linh thạch. Lần này đại hội, còn hơn một năm nữa mới bắt đầu, mà vé đã tới giá đó, chờ đến sang năm, khẳng định hết ra hai ngàn linh thạch."

"Không có biện pháp, Tu Chân giới có quá nhiều gốc tử có tiền."

"A, có tiền chính là gốc tử, không có tiền liền thông minh?"

"Chư vị đạo hữu, chư vị đạo hữu, tất cả mọi người đều hảo hảo nói chuyện, đừng làm mất hòa khí. Chúng ta chỉ là đang tâm sự về giao lưu hội sang năm, trừ bỏ Lưu Quang Tông, tông môn nào sẽ biểu hiện thật tốt."

"Mười đại tông môn, trừ bỏ Vân Hoa Môn, tông môn nào cũng đều có khả năng."

Nhắc tới Vân Hoa Môn, mọi người trong khách điểm đều phát ra tiếng cười ầm ỹ.

Hoàn Tông tay cầm muống hơi hơi dừng lại, hắn quay đầu lại nhìn mọi người đang cười vang phía sau, nhú nhú mày. Nhưng thật ra Không Hầu đối với tiếng cười cũng không quá để ý, ngược lại một bên ăn, một bên nghe bọn hắc nói chuyện phiếm.

"Vân Hoa Môn thực lực cũng không yếu, như thế nào lại không khả năng xuất sắc?" Trong một góc, một tiểu công tử mười mấy tuổi tràn đầy khó hiểu, "Vì sao các ngươi nói như vậy?"

"Thiếu niên lang là lần đầu tiên ra cửa ải?" Đại hán mặc áo bào tro cười vang nói, "Lần trước, giao lưu đại hội tổ chức ở Chiêu Hàm Tông, Vân Hoa Môn phái hơn hai mươi đệ tử tham gia, nào biết chúng đệ tử đi đến nửa đường thấy náo nhiệt liền quên thời gian, chờ lúc bọn họ đuổi tới Chiêu Hàm Tông, trận đấu giao lưu hội đã kết thúc, bọn họ liền mất tư cách dự thi."

Thiếu niên công tử nghe được trợn mắt há hốc mồm, tựa hồ không nghĩ tới Vân Hoa Môn thế nhưng sẽ phạm loại này sai lầm. Nghe mọi người cười vui vẻ, hắc sùng sốt một hồi lâu mới nói: "Kia sang năm, giao lưu đại hội ở nơi nào tổ chức, nếu là muốn mua vé vào cửa, thì nên tìm ai?"

"Sang năm giao lưu đại hội tổ chức ở Lưu Quang Tông, bằng không giá cả cũng sẽ không cao đến như vậy."

Mọi người trong sảnh đều thích buông chuyện vui vẻ, nhưng đều không có ý xấu, thấy công tử thiếu niên đối với việc này tò mò, liền có người nhiệt tình trả lời.

"Rất nhiều môn phái sẽ được mời, có chút môn phái từng quân, sẽ lấy ra một ít vé vào cửa buôn bán. Chỉ cần công tử có mệnh bài tu sĩ, có thể chứng minh thân gia trong sạch, dùng nhiều chút linh thạch là có thể mua được."

Đáp lời chính là phụ nhân dùng đao, nàng dung mạo diễm lệ, triều thiếu niên công tử vút cái mị nhãn, "Bất quá tiểu công tử ngàn vạn phải nhớ kỹ, đi địa bàn mười đại tông môn, nhất định phải theo quy củ bọn họ làm việc, nếu không kết cục thảm đến độ....nô gia đây không nỡ nói ra a."

Thiếu niên công tử bị mị nhãn của phụ nhân làm cho mặt đỏ tai hồng, vội vàng cúi đầu dùng cơm, hắc cái dạng này dẫn tới mọi người lần thứ hai cười rộ lên. Có người cười phụ nhân đến tiểu hài tử cũng không buông tha, cũng có người cười thiếu niên công tử da mặt mỏng, diễm ngộ tốt như vậy lại không quý trọng.

"Hoàn Tông, giao lưu đại hội sang năm, ở tông môn của huynh tổ chức à?" Không Hầu nhỏ giọng nói, "Giao lưu đại hội chơi vui sao?"

Hoàn Tông cẩn thận nhớ lại hồi ức giao lưu đại hội, nhưng là trong đầu hắc trừ bỏ các đệ tử tông môn ăn mặc bất đồng, chính là....một hồi lại một hồi tỷ thí, thắng được thực nhẹ nhàng, thật sự không thể nói là chơi vui.

"Tạm được." Hoàn Tông nói, "Chờ sang năm muội tới, ta đưa muội đi Bội Thành ngoại tông môn dạo chơi."

Lưu Quang Tông tọa lạc gần Bội Thành Lưu Quang sơn, bởi vì Lưu Quang Tông được xưng là thánh địa tu sĩ, cho nên Bội Thành cũng náo nhiệt lên theo, ngay cả thành trì hoàng tộc Tu Chân giới cũng không bằng.

Hoàn Tông trước kia rất ít xuống núi, liền tính xuống núi cũng là trực tiếp bay qua trên không Bội Thành, sẽ không dễ dàng vào thành. Đối với hắc mà nói, Bội Thành quá mức ầm ỹ. Nhưng là châu thành náo nhiệt, lại vừa vặn thích hợp mang Không Hầu đi du ngoạn.

Tiểu cô nương hắc là đều thích địa phương náo nhiệt.

"Ta còn không biết có thể đi hay không." Nghe những tu sĩ này nói, vé vào cửa sẽ bán ra hai ngàn linh thạch, Không Hầu cũng đã động tâm. Bất quá tông môn sẽ phái đệ tử đi tham gia, nàng cũng không biết, vạn nhất đến lúc đó các trưởng bối không mang nàng theo, nàng cũng không thể da mặt dày đòi đi.

"Không quan hệ, nếu sư môn không mang muội đi, ta liền đi Vân Hoa Môn đón muội." Hoàn Tông khoe miệng hơi hơi giơ lên, "Sẽ không để muội một mình."

Nghe Hoàn Tông nói như vậy, Không Hầu tức khắc cao hứng lên. Nàng ngồi thẳng người dậy, nói với Hoàn Tông: "Vậy đến lúc đó huynh tuyệt đối đừng quên tới đón muội."

"Hảo." Hoàn Tông tươi cười càng thêm ôn hòa.

"Hoàn Tông," Không Hầu nhẹ nhàng cắn chiếc đu, sờ soạng phi tước thoa, "Cảm ơn huynh." Bởi vì quá thích trâm cài tóc này, cho nên hôm nay búi tóc, nàng liền gấp không chờ nổi đem nó cài lên.

"Một cái trâm cài đầu mà thôi." Hoàn Tông cười, "Ta chưa đưa đồ vật cho nữ tử qua, cũng không biết muội thích cái gì, ngày sau nếu là muội có thích đồ vật nào, có thể nói cho huynh."

Không Hầu buông đu cười: "Hoàn Tông, huynh cùng người làm bằng hữu như vậy, sẽ có hại."

Hoàn Tông bật cười, tiểu cô nương đem Chu Hồng Thảo giá trị liền thành thuận tay đưa cho hắc, thế nhưng nghiêm trang nói hắc sẽ có hại, cũng không

biết Vân Hoa tông như thế nào dường đồ đệ, thế nhưng đem tiểu cô nương dường đến ngày thơ thiên chân như thế.

"Ta nói chư vị đạo hữu, các ngươi vẫn là ít nói vài câu cho thỏa đáng, những lời này vạn nhất truyền tới trong tai Vân Hoa Môn, sợ là không tốt lắm."

Một cái khô gầy lão nhân rung đùi đắc ý nói, "Mười đại tông môn thế lực cực đại, các ngươi ở chỗ này chê cười Vân Hoa Môn, sẽ khiến bọn họ kết thù."

Nghe được lời này, các tu sĩ đều sững sốt, bọn họ thật ra không nghĩ qua điểm này. Hiện tại lão nhân khô gầy đem lời này nói ra, bọn họ mới ý thức được, nếu bị Vân Hoa Môn biết, xác thật có chút không ổn.

"Hắn là không thể nào, đệ tử Vân Hoa Môn ta từng có vinh hạnh tiếp xúc quá, tính cách rất là hiền hoà, có đôi khi chính bọn họ cũng sẽ lấy chuyện của chính mình ra trêu ghẹo, làm sao bởi vì chúng ta nói giống hai câu liền làm khó dễ?" Áo bào tro hán tử nói, "Huống chi chúng ta mới vừa rồi cũng không có gì ác ý....."

"Người đại tông môn, đều giỏi diễn trò che giấu. Bọn họ muốn ở sau lưng tính sổ, chư vị đang ngồi ở đây có thể làm được gì sao? Thật sự sẽ không sợ?" Lão nhân khô gầy cao thâm khó đoán nói, "Trên đời này, không thiếu loại mặt ngoài đạo đức tốt, thực ra bên trong lại là quỷ quân tử."

"Trường bối đã là người cẩn thận, làm sao có thể ở trước mặt mọi người nói ra loại lời nói này?"

Thời điểm nội tâm mọi người ở đây bất ổn, một cô nương xinh đẹp ngẩng đầu nhìn về phía lão nhân khô gầy, "Ngài lời này chính là là ám chỉ Vân Hoa Môn là quỷ quân tử, chẳng lẽ không sợ Vân Hoa Môn tới trả thù ngươi?"

"Lão hủ bất quá là hảo tâm nhắc nhở thôi, lại không phải nói Vân Hoa Môn là quỷ quân tử." Lão nhân khô gầy ngăn người, không nghĩ tới sẽ có người phản bác hắn, "Ngươi một cái tiểu cô nương, có thể biết cái gì?"

Không Hầu hừ hừ cười, lời này lão nhân nhìn như hảo tâm nhắc nhở tu sĩ đang ngồi ở đây, thực tế lại là châm ngòi ly gián, làm mọi người cảm thấy Vân Hoa Môn là quỷ quân tử, chỉ là mặt ngoài rộng lượng, thực tế lòng dạ hẹp hòi lại mang thù, một lời không hợp liền sẽ trả thù.

"Tu Chân giới lớn như vậy, nếu là ai nói vài câu không tốt có quan hệ đến mười đại tông môn, bọn họ liền phải đi trả thù, còn không một chết bọn họ?"

Không Hầu liếc hán xem thường, "Người mười đại tông môn nếu đều nhân đến như vậy, cũng đừng xưng là mười đại tông môn, nên trực tiếp gọi là Tu Chân giới sát thủ."

Tiểu cô nương khá ái thời điểm nói mỉa mai, cũng rất khó làm nhân sinh ra phản cảm. Mọi người nghe Không Hầu nói cẩn thận ngấm lại, cũng là đạo lý này, nếu mười đại tông môn thật sự lòng dạ hẹp hòi như vậy, nào còn có thể ngồi ổn trong nhóm mười đại môn phái ở Tu Chân giới?

Đại tông môn sở dĩ là đại tông môn, chính là bởi vì bọn họ có năng lực có quyết đoán, gần một hai ngàn năm qua, vị trí mười đại tông môn không phải không có biến quá, môn phái rơi khỏi vị trí, đều bởi vì tác phong bất chính, bên trong quản lý hỗn loạn, mới đưa đến kết cục thực lực giảm xuống.

"Vị tiểu muội muội xinh đẹp này nói rất có đạo lý." Phụ nhân mỹ điểm vừa rồi đùa giỡn thiếu công tử giờ môi đỏ cười nói, "Chư vị đạo hữu không cần chính mình dọa chính mình. Có vài người, mặt ngoài là vì tốt cho chúng ta, thật ra lại là cố tình châm ngòi ly gián đâu, mọi người đừng mắc mưu."

Khô gầy lão nhân nghe vậy không vui: "Đạo hữu lời này là có ý tứ gì?"

"Ta có thể có ý tứ gì?" Mỹ điểm phụ nhân nhướn mày, "Người trong lòng có quỷ liền nghe có ý tứ khác, trong lòng không quỷ liền không có mặt khác ý tứ, còn cần ta tới giải thích sao?"

"Ngươi....." Lão nhân khô gầy sắc mặt biến sắc, quay đầu trừng Không Hầu, "Ngươi nói bọn họ sẽ không trả thù bọn họ liền không trả thù, ngươi lại không phải người Vân Hoa Môn, chẳng lẽ có thể đại biểu cho bọn họ?"

Không Hầu chớp chớp mắt, đối với Hoàn Tông nói: "Lão đầu này thật không biết xấu hổ, nói không lại vị tỷ tỷ xinh đẹp kia, liền tới khi dễ tiểu cô nương ta, nào có người như vậy."

Nàng nói chuyện âm thanh tuy nhỏ, lại đủ làm không ít người nghe thấy, phụ nhân mỹ điểm lập tức cười nhạo ra tiếng, không có cấp lão nhân lưu nửa phần mặt mũi: "Không có biện pháp, trên thế giới này, luôn có người chỉ sống thêm tuổi mà đầu óc lại không thêm được chút nào, tiểu muội muội người còn nhỏ, không hiểu nhân tâm phức tạp."

"Tỷ tỷ nhắc nhở phải." Không Hầu cùng phụ nhân mỹ điểm kẻ xướng người hoạ, đem lão nhân khô gầy tức giận đến thiếu chút nữa phun máu, nhưng hắn biết, nếu hai nữ nhân này liên thủ, hắn không phải đối thủ của các nàng, cho nên chỉ có thể cố nén xuống dưới.

Hắn thanh toán, tức giận quay đầu liền đi.

Mỹ điểm phụ nhân nhìn hán bóng dáng, hừ lạnh nói: "Bụng dạ khó lường."

Sau khi lão nhân khô gầy rời đi, đại sảnh lần thứ hai náo nhiệt lên, Không Hầu nghe các loại đồn đãi ly kỳ, liền không rảnh lo ăn.

"Nghe nói đệ tử chương phái Liễu Ngôn Môn ở kết đạo đại điển (kết hôn), làm trước trò cười trước mặt chúng khách khứa, hủy hôn với đệ tử Thanh Ngọc Môn quay sang cưới một nữ tử không rõ lai lịch. Thanh Ngọc Môn hiện tại cùng Liễu Ngôn Môn trở mặt thành thù, chờ đến giao lưu đại hội sang

năm, hai tông môn này chỉ sợ đầu đến lông trời lơ đãng."

Lấy thực lực Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn ở Tu Chân giới, Tu Chân giới chỉ sợ muốn bởi vì việc này nháo lên sóng gió một đoạn thời gian.

Nghe chương pháp đệ tử Liễu Ngôn Môn đối với nữ tu kia như thế nào thâm tình, liền nữ đệ tử thân truyền Thanh Ngọc Môn cũng không cần vân vân, Không Hầu cảm thấy việc này có chút không hợp lý. Theo đuổi tình yêu phù hợp cũng không sai, nhưng là loại chuyện này sớm nên nói rõ ràng, hà tất chờ đến kết đạo đại điển mới nháo ra?

Bọn họ tình yêu trân quý, vị nữ tu Thanh Ngọc Môn kia nên vì tác hợp cho bọn họ mà yên tĩnh rút lui?

"Không ngon?" Hoàn Tông sờ sờ chén cháo trước mặt Không Hầu, "Cháo lạnh, muốn đổi chén khác không?"

Không Hầu lắc đầu: "Ta trở về đã tọa."

Hoàn Tông đứng lên, đi theo phía sau nàng. Hai người xuyên qua hành lang gấp khúc, rời xa sảnh ngoài ầm ĩ, Không Hầu đá đá ghế đá tiểu viện: "Liễu Ngôn Môn chương pháp đệ tử kia, không biết xấu hổ."

Vừa rồi không có chú ý nghe người khác tán gẫu Hoàn Tông: "....."

"Hoàn Tông, ngươi thấy thế nào?" Không Hầu ghé vào trên bàn đá, mong chờ nhìn Hoàn Tông.

"Uh, không biết xấu hổ." Hoàn Tông gật đầu.

Nhìn mặt Hoàn Tông bình tĩnh, Không Hầu cười cười, triều hán thăm dò nói: "Hoàn Tông, ngươi hảo đáng yêu a."

Hoàn Tông: "Cái gì?"

Nam nhân lớn lên đẹp lại nghiêm trang, thời điểm bối rối, thật là một đạo phong cảnh mỹ lệ. Không Hầu ôm mặt, đẹp, đáng yêu còn chính trực, chỉ cần nhìn Hoàn Tông, đều có thể làm tâm tình nàng hảo lên.

Tâm tình nháy mắt tốt lên phân nửa, Không Hầu đứng lên: "Hoàn Tông, ta đi đã tọa đây."

Hoàn Tông: "....."

Tâm tư tiểu cô nương tuổi trẻ, đều là khó hiểu như vậy sao?

Phía sau truyền đến tiếng bước chân, hán quay đầu nhìn lại, Lâm Học luyện xong kiếm đứng ở dưới tàng cây son trà nhìn hán. Chủ tớ hai người lẳng lặng đối diện, Lâm Học lau lau mồ hôi trên trán, thanh âm bình tĩnh: "Ta cái gì cũng chưa nghe thấy."

Hoàn Tông rũ mắt: "Vừa rồi kiếm pháp ngươi luyện sai, hôm nay có thể luyện thêm mấy lần nữa."

Lâm Học tay lau mồ hôi dừng lại: "Công tử, ta thật sự cái gì cũng chưa nghe thấy."

"Ta cũng không để ý ngươi nghe, hay không nghe thấy." Hoàn Tông đứng lên, mặt vô biểu tình nói, "Cho ngươi luyện kiếm, cùng việc này không hề can hệ, ngươi không cần nghĩ nhiều."

Lâm Học: "....."

Vân Hoa Môn, ba vị trưởng lão, Thu Sương trưởng lão sống một mình một ngọn núi, bởi vì nàng thích yên tĩnh, cho nên một năm bốn mùa không có mấy đệ tử dám đi quấy rầy nàng. Nhưng là hôm nay lại có chút bất đồng, nàng đang ở động phủ đã tọa, liền nghe được bên ngoài có đệ tử gọi nàng.

"Chuyện gì?" Thu Sương đi ra động phủ, nhìn thấy một vị hậu bối đứng ở ngoài cửa động, trong tay bưng khay, trên khay phủ hồng lụa, nàng thấy không rõ bên trong là cái gì.

"Trưởng lão, đây là Không Hầu sư thúc Tê Nguyệt Phong cho phi kiếm sứ giả gửi đồ vật trở về cho ngài, thỉnh ngài xem qua." Đệ tử Ngũ Hành Đường đứng ở trước mặt Thu Sương trưởng lão có chút khiếp đảm, đầu cũng không dám nâng lên.

"Cho ta?" Thu Sương có chút ngoài ý muốn, duỗi tay tiếp nhận khay, "Không Hầu bên ngoài có tốt hay không?" Mấy ngày trước đây Kim Nhạc Lưu Quang Tông gọi thư nói, Không Hầu cùng thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông ở bên nhau, thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông từ trước đến nay lợi hại, Không Hầu hẳn là sẽ không gặp nguy hiểm.

"Đệ tử không biết, trong đây có thư Không Hầu sư thúc viết cho ngài, có lẽ bên trong sư thúc sẽ đề cập đến tình hình gần đây."

"Ta đã biết, ngươi đi xuống đi." Bưng khay trở lại động phủ, Thu Sương mở khăn hồng ra, liền thấy được hoa lệ váy dài. Váy dài màu trắng, mặt trên thêu hoa mẫu đơn diễm lệ, hoa mỹ vô cùng. Trừ bỏ thêu váy hoa lệ, còn có một dải lụa choàng màu đỏ cùng hai khối khăn tay, hình thức cùng màu sắc và hoa văn đều đẹp để quý giá diễm lệ.

Nàng mở phong thư ra, bên trong có một phần ba nội dung khen tụng mạo nàng, một phần ba nội dung nói váy này nàng mặc vào khẳng định sẽ thật

xinh đẹp, cuối cùng vài đoạn lời nói, mới đề cập tình hình gần đây.

Hoàn Tông.....

Nhìn tin tới tên Không Hầu nhắc, Thu Sương cười, xem ra Không Hầu cùng Lưu Quang Tông đồng bọn ở bên ngoài chơi thật sự vui vẻ, liền Lâm Ngân Hoa khó gặp nhất Tu Chân giới cũng thấy được.

Ở Lưu Quang Tông, nữ trưởng lão cùng nữ phong chủ thu được lễ vật từ phi kiếm sứ giả đưa tới.

Váy thật xinh đẹp, khăn thêu cũng tinh xảo, cái trâm cài đầu cũng hợp ý các nàng, duy nhất có vấn đề chính là người gửi tặng. Vô tình đậm mặt, quy củ thủ lễ, liền một câu đều không thích nhiều lời sư chất đột nhiên cho các nàng đồ vật, đây là kiểu đáng sợ cùng quái dị gì?

Một vị nữ trưởng lão có ý hỏi thăm một chút, trong tông môn trừ bỏ nàng, còn có mấy nữ đệ tử cùng nữ phong chủ thu được váy sam thoa hoàn sư diệt gửi tới.

Nữ trưởng lão đem váy lần qua lộn lại tìm kiếm, nhưng là mặc kệ nàng nhìn thế nào, váy trong tay đều không phải đỉnh cấp pháp bảo, mà là váy áo bình thường chế tác tinh mỹ, chỉ là ở mặt trên thêm vào mấy cái pháp trận có thể phát ra lưu quang, làm váy thoát nhìn càng thêm xinh đẹp, ngoài ra không có bất luận phòng ngự công năng nào.

Sư diệt đây là làm sao vậy?

"Trưởng lão, quần áo này....." Tùy tùng thấy trưởng lão biểu tình ngưng trọng, không dám nói nhiều, đến khi trưởng lão đem váy buông ra, mới hỏi nàng nên xử lý như thế nào.

"Treo lên đi." Nữ trưởng lão nghĩ nghĩ, lại bổ sung nói, "Cẩn thận chút, đừng để nhân."

Tuy không phải pháp bảo, tốt xấu cũng là một mảnh tâm ý của sư diệt. Nghĩ đến thân thể sư diệt, nàng thờ dài, hài tử ngày thường hành sự lạnh nhạt, thế nhưng cũng bắt đầu biết tặng đồ cho các nàng.

Tìm kiếm ra một đồng linh thạch, phù triện cùng pháp khí giao cho tùy tùng: "Sư diệt đã nhiều ngày hẳn là còn ở Nghi Thành, mấy thứ này người cho phi kiếm sứ giả mang tới cho hắn."

Sư diệt hiện tại thân thể không tốt, trên người hắn là nên mang nhiều pháp khí phù triện phòng thân.

Không Hầu ở trong phòng đã tọa ba ngày, ra cửa nhìn thấy nam nhân trên quần áo thêu hai chữ "Như Phong" đứng ở trước mặt Lâm Học, đây không phải trang phục thông nhất của phi kiếm sứ giả sao?

Thu hồi cái thu nạp túi thứ ba từ phi kiếm sứ giả đưa tới hôm nay, Lâm Học mặt vô biểu tình mà xoay người, vừa vặn bắt gặp ánh mắt Không Hầu tò mò.

"Không Hầu cô nương." Lâm Học nhìn nàng gật gật đầu, từ thu nạp giới lấy ra hai cái thu nạp túi, "Đây là Vân Hoa Môn hôm qua cho phi kiếm sứ giả đưa tới."

Không Hầu tiếp nhận thu nạp túi mở ra, Thu Sương trưởng lão gửi trừ bỏ linh thạch, còn có rất nhiều pháp khí, dặn nàng đánh không lại người khác, liền lấy pháp khí quảng chết đối phương. Còn có một cái là vài vị sư tỷ góp tiền gửi tới, bên trong chỉ có một bao linh thạch cùng một phong thư viết danh sách đồ vật muốn nàng mua hộ.

Đếm đếm linh thạch các sư tỷ gửi tới, Không Hầu phát hiện mua xong trâm cài đầu các sư tỷ muốn, đại khái còn dư lại hai trăm linh thạch, khấu trừ mấy chục linh thạch phí gửi đưa, cũng chỉ dư lại một trăm linh thạch.

Tay cầm thư run lên, Không Hầu phát hiện sau lưng còn viết mấy câu, đại ý là Ngự Tiêu Môn gần đây vừa ra lưu tiên váy mới, các nàng nhất thời không nhận được dự hoặc liền mua, thế cho nên bây giờ tương đối túng quẫn.

Thật đúng là các thân sư tỷ của nàng. Chờ khi nàng gửi trâm cài đầu trở về, nhất định phải viết thư cho các nàng giúp nàng mua lưu tiên váy mới nhất, nhưng nàng ra bên ngoài trên người không có tiền, liền không cho các nàng linh thạch.

Nhìn Không Hầu bộ dáng tính toán đếm linh thạch, Lâm Học nhớ tới hai ngày gần đây Lưu Quang Tông nữ trưởng lão cùng nhóm nữ phong chủ cấp công tử gửi tới đồng lớn linh thạch cùng pháp khí, có chút hoài nghi Vân Hoa Môn chiêu không được đệ tử thiên tư tốt nhất, là bởi vì bọn họ quá keo kiệt đối với thân truyền đệ tử.

Công tử nhà bọn họ ra cửa, nhóm tông chủ phong chủ ra tay chính là mười mấy vạn linh thạch.

Không Hầu cô nương thân truyền đệ tử Ngũ Linh Căn, thế nhưng còn phải suy tính linh thạch sinh hoạt. Cấp được đệ tử bảo kiếm giá trị liền thành, lại luyện tiếu cho nhiều linh thạch, Vân Hoa Môn đây là cái tật xấu gì?

Tuy rằng các sư tỷ thực keo kiệt, nhưng là Thu Sương trưởng lão lại hào phóng, cho nàng năm vạn linh thạch, Không Hầu chưa từng giàu có như vậy, thật cẩn thận mà đem toàn bộ linh thạch cất vào thu nạp giới, quay đầu thấy Lâm Học còn ở, vì thế chỉ chỉ thu nạp túi trên tay hắn: "Lâm tiên bối, là Lưu Quang Tông gửi cho Hoàn Tông sao?"

"Uh, không có gì thứ tốt, chính là chút linh thạch." Lâm Hộc không dám để Không Hầu nhìn đến thu nạp túi có thứ gì, sợ nàng tự ti.

Này hai ngày nay đồ vật công tử thu được, chỉ là linh thạch, cũng đã vượt qua năm mươi vạn.

Không Hầu đang muốn hỏi, Hoàn Tông có phải hay không không có tiền, nàng có thể cho hắn mượn, liền nghe được bên ngoài truyền đến tiếng cãi nhau.

Ở Vân Hoa Môn lâu rồi, nghe được người khác cãi nhau, Không Hầu liền nhịn không được đứng lên, bước nhanh đến bên ngoài đại sảnh xem đã xảy ra chuyện gì. Vừa đến cửa, nàng liền nghe được ba chữ "Liễu Ngôn Môn".

Tác giả có lời muốn nói: Vân Hoa Môn tỷ muội tình cấp bậc: Plastic.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 45: Bình ổn

Editor: TIEUTUTUANTU

Trong đại sảnh, vài vị nữ tu áo tím đang đứng đối đầu với bên nam tu áo xanh, nam tu cầm đầu trên người mặc áo lụa thêu hoa văn phức tạp, đang ôm một nữ tử váy xanh. Hắn biểu tình có chút giận dữ, nhưng lại không biết vì sao, cố nén lại không có bộc phát. Còn nữ tử bên người hắn đã khóc như hoa lê dính mưa, thập phần đáng thương.

Vài vị nữ tu áo tím không để ý đến nàng, chỉ liên tiếp trào phúng nam tu lam bào, nói hắn chẳng biết xấu hổ, tâm tính đê tiện, vẫn là đừng tu hành nữa sớm chút đi phạm trần thế tục làm công tử nhà giàu, nạp mấy phòng thiếp, chẳng phải càng hợp lý hơn?

"Đứng núi này trông núi nọ, háo sắc tham lam, Liễu Ngôn Môn cũng chỉ có thể dạy ra loại đệ tử như vậy." Một nữ tu áo tím cao gầy cười lạnh, "Tâm tính kém như vậy cũng đừng làm tu sĩ, miễn cho ô uế đường tu chân."

"Chư vị tiên tử có cái bất mãn cứ việc mắng chửi ta, không cần liên lụy đến toàn bộ Liễu Ngôn Môn." Nữ tử váy xanh nghe không đành, "Hết thầy đều là ta sai, các ngươi muốn trách liền trách ta, chớ có trách công tử nhà ta."

"Ruồi bọ bản tính tự nhiên là phải tìm chỗ dơ bẩn mà đậu, chẳng lẽ chúng ta lại trách nó đậu sai địa phương?" Nữ tu áo tím liếc xéo nàng một cái, "Cô nương, đây là ân oán của tông môn chúng ta cùng Liễu Ngôn Môn, còn thỉnh cô nương không cần nhúng tay, đa tạ."

Nữ tu áo tím nói, so với trực tiếp chỉ vào nữ tử váy xanh chửi bậy còn làm nàng ta mất mặt hơn, nữ tử áo xanh môi run rẩy, lại không biết nên nói tiếp như thế nào.

Đã nhiều ngày vì tánh nết người Thanh Ngọc Môn, công tử cố ý mang nàng đến Nghi Thành khá xa Thanh Ngọc Môn giải sầu, không nghĩ tới vẫn là nghiệt duyên như vậy, thế nhưng gặp đoàn sư tỷ Thanh Ngọc Môn Đại đang chờ người.

Nơi này là khách điểm lớn nhất Nghi Thành, khẳng định có nhiều tu sĩ ở nơi này, nếu lúc này ở chỗ này nháo lên, không biết sẽ đưa tới bao nhiêu người chế giễu. Nữ tử váy xanh túm tay áo nam tu lam bào, cúi thấp đầu.

"Ngươi rốt cuộc muốn thế nào?" Lam bào nam tu cắn răng nói, "Các ngươi không cần khinh người quá đáng."

"Ngày đó ngươi làm trò trước mặt khách khứa, làm mặt mũi sư muội ta đại thất (thiệt hại lớn), cũng khiến không ít người chê cười Thanh Ngọc Môn chúng ta, môn chủ chúng ta đã nói rồi, chỉ cần là chỗ có Thanh Ngọc Môn chúng ta, thì liền không thể chứa người Liễu Ngôn Môn của ngươi."

Đại sư tỷ lấy ra pháp bảo bản mạng, "Hoặc là ngươi hiện tại liền lăn, hoặc là ta đánh đến khi ngươi lăn."

"Đừng tưởng rằng ta không dám cùng ngươi động thủ." Nam tu rút kiếm ra khỏi vỏ, "Việc ngày đó, xác thật là ta làm không được ổn, nhưng không yêu chính là không yêu, các ngươi cũng không thể cưỡng bức ta cưới nàng."

"Ai cần quan tâm ngươi yêu hay không, cũng không nhìn xem ngươi là cái thứ gì?"

Đại sư tỷ lạnh giọng cười nói, "Đệ tử Thanh Ngọc Môn ta, chẳng lẽ còn thiếu nam nhân xem trọng? Bất quá là ngươi ngày xưa lời ngon tiếng ngọt, lừa sư muội ta đáp ứng cùng ngươi kết làm đạo侶. Ai biết ngươi làm người đê tiện như thế, lại lên cùng nữ nhân khác dây dưa không rõ. Một khi đã như vậy, ngươi vì sao còn không sớm chút nói rõ ràng, một hai phải chờ đến đại điển kết đạo, mới làm trò trước mặt khách nhân, nói cái gì căn bản không yêu Tiểu sư muội nhà ta. Chẳng lẽ như vậy, sẽ làm ngươi càng có cảm giác thành tựu, làm thiên hạ đều biết Biện Hoành ngươi ai cũng có thể làm vợ, còn tự xưng là sức quyền rũ bất phạm?"

Thường nghe câu ai cũng có thể lấy làm chồng, thật là lần đầu nghe ai cũng có thể làm vợ, tu sĩ xem náo nhiệt bên cạnh lại là bị chọc cười.

Mặc kệ là người thường hay là tu sĩ, nội tâm đều là đồng tình kẻ yếu, hướng chỉ vài vị nữ tu Thanh Ngọc Môn này dung mạo thanh tú, đem tiền căn hậu quả nói ra rành mạch, ai đúng ai sai đã thập phần trong sáng.

Mọi người đang ngồi, đã bất tri bất giác đồng tình với Thanh Ngọc Môn, ngẫu nhiên người lớn gan, đã mở miệng trách cứ Liễu Ngôn Môn làm việc không phúc hậu.

Lâm Hộc đuổi theo Không Hầu ra tới, thấy nàng ngồi ở một góc, trong tay còn bung đĩa quả khô, một bên ăn một bên xem đến hứng thú bưng bưng. Mới chớp mắt thời gian, nàng đến đồ ăn vặt cũng đã chuẩn bị tốt?

Nhìn đến Lâm Hộc đuổi theo ra tới, Không Hầu triều hấn vẫy vẫy tay, chờ hấn đến gần, nhỏ giọng nói: “Nơi này góc độ tương đối hảo, còn không dễ bị hỗn loạn lan đến.”

Từ thu nạp giới móc ra một bao quả khô đưa cho Lâm Hộc, “Đậu rang này là ta cố ý mang ra cửa, vừa thơm vừa giòn, ngươi cầm đi ăn, ăn hết rồi lại ta lấy tiếp.”

Trầm ôn đại thúc Lâm Hộc tu sĩ, mặt vô biểu tình mà cự tuyệt hảo ý chia sẻ đồ ăn vặt của Không Hầu, hấn trầm mặc mà đứng ở phía sau Không Hầu, nhìn trờ khô hải trước mắt này.

Trước khi rời đi tông môn, Liễu Ngôn Môn môn chủ từng nhiều lần đến tông môn bãi phòng, muốn dựa vào Lưu Quang Tông, cũng không biết tông chủ đối với việc này có ý tưởng gì.

“Ngươi!” Biện Hoành nghe tiếng cười bốn phía cùng tiếng chỉ trích, rốt cuộc nhin không được bông bột tức giận, lấy kiếm chỉ vào Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ, “Thanh Ngọc Môn các ngươi tuy lớn hơn Liễu Ngôn Môn chúng ta, nhưng chúng ta cũng sẽ không sợ các ngươi.”

Đại sư tỷ này liễu dụng ngược, vũ khí trong tay phát ra pháp quang chói mắt, chuẩn bị xuất chiêu ra tới.

“Từ từ.” Trong một góc, một vị thiếu nữ mặc váy phi tiên đánh gãy bọn họ sắp bắt đầu tranh đấu, “Khách điểm xây cất không dễ dàng gì, nhị vị nếu muốn động thủ, có thể hay không tìm địa phương trống trải lại đánh?”

Chường quây tránh ở quây sau nghe được lời này, đối với thiếu nữ cảm kích không thôi, danh môn tu sĩ muốn động thủ, hấn thật đúng là không dám ngăn trở. Đến lúc đó đánh hồng đồ vật rồi, dù cho những người này có bồi hấn linh thạch, cũng sẽ mất nhiều thời gian mới có thể làm khách điểm khôi phục nguyên dạng.

Lời thiếu nữ nói ra giống như lấy mây chén nước đồ lên liệt hỏa, chiến ý hai bên nháy mắt tiêu giảm không ít. Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ thu hồi pháp bảo, triều thiếu nữ chấp tay nói: “Cô nương nhắc nhở phải, là tại hạ lỗ mãng.”

Hủy hoại khách điểm là sự tiểu, sự tình nháo đến lớn như vậy, người phủ thành chủ khẳng định tới xem xét. Ở khách điểm ẩu đả, liên tính các nàng có lý, cũng trái với quy tắc quản lý Nghi Thành, sự tình nếu là truyền ra, sẽ chỉ làm người không hiểu rõ cho rằng Thanh Ngọc Môn bọn họ hùng hổ dọa người, ngược lại không đẹp.

Thấy Thanh Ngọc Môn Đại sư tỷ thu hồi kiếm, Biện Hoành trong lòng trộm nhẹ nhàng thở ra, luận tu vi hấn thấp hơn Đại sư tỷ chường phải Thanh Ngọc Môn này một bậc, hơn nữa lại phải bảo vệ Lục Yêu tu vi thấp kém ở bên cạnh, hấn thật đúng là không đường xoay sở.

Hấn xoay người nhìn về phía thiếu nữ nói chuyện, thu hồi kiếm đạo: “Nể tình vị cô nương này, ta hôm nay không cùng ngươi so đo.”

Mọi người thấy hai bên thế nhưng không có đánh nhau, có người thất vọng, có người thay khách điểm lão bản thở phào nhẹ nhõm. Còn có chút nam tu ôm mộng anh hùng cứu mỹ nhân tiếc hận bỏ lỡ cơ hội tốt lần này, từng người thu hồi lực chú ý, uống trà uống trà, ăn cơm ăn cơm.

“Công tử ngàn vạn đừng nói vậy, ta không có mặt mũi lớn như vậy.” Không Hầu đứng lên, vỗ vỗ quần áo dính quả khô xác, “Ta cùng loại nam tu làm việc không phúc hậu, không có giao tình gì.”

Có người bởi vì Không Hầu nói, cười ra tiếng, chỉ cảm thấy những lời này của thiếu nữ thật sự giải hận.

“Cô nương, không ai nói cho ngươi, ra bên ngoài, nói chuyện phải cẩn thận sao?” Không nghĩ tới một nữ nhân thân phận không rõ, tu vi vẫn là Trúc Cơ kỳ cũng dám không cho hấn mặt mũi, Biện Hoành sắc mặt thập phần khó coi, “Thỉnh cô nương không cần nhúng tay vào việc tư của hai môn phái chúng ta.”

“Đạo hữu hiểu lầm, ta không có ý nhúng tay.” Không Hầu xem thường nhìn hấn, nàng chỉ là thuần túy nhìn không thuận mắt loại nam nhân này.

“Cô nương minh bạch đạo lý này liền hảo.” Biện Hoành còn muốn nói thêm vài câu tàn nhẫn, nhưng là hấn phát hiện nam nhân hắc y phía sau thiếu nữ lạnh lùng nhìn hấn một cái, tu vi đối phương hấn căn bản nhìn không thấu.

Đây là cao thủ.

Biện Hoành trong lòng căng thẳng, đem lời nói xuất khẩu sắp nuốt trở vào, sắc mặt trắng hơn vài phần, mang theo Lục Yêu bên người cùng môn nhân hướng ngoài cửa đi.

Lục Yêu lớn lên kiêu kiêu khiếp khiếp, khi đi qua bên người đệ tử Thanh Ngọc Môn, còn uốn gối hướng các nàng hành lễ, mới đuổi theo Biện Hoành, biến mất ở trước mặt mọi người.

Thấy như vậy một màn, Không Hầu nhỏ giọng đối Lâm Học nói: “Nữ nhân váy xanh kia tâm nhãn thật không ít.” Nhìn như lễ phép, kỳ thật là khiêu khích, loại ánh mắt này nàng từng gặp qua nhiều lần, Cảnh Hồng Đế hậu cung không ít nữ nhân, đều thích chơi đùa thủ đoạn nhỏ này.

Lâm Học nhìn Không Hầu, chờ nàng giải thích tiếp.

“Cùng người giải thích không được, đây là trực giác của nữ nhân.” Không Hầu nhìn bốn phía, ở đây người nhiều phức tạp không thích hợp nói chuyện không có chứng cứ. Nàng mang theo Lâm Học đi vào hậu viện, mới mở miệng nói, “Ta hoài nghi nữ nhân kia có vấn đề.”

Nữ nhân kia đối với nam tu Liễu Ngôn Môn có tư thái ý lại thực rõ ràng, phảng phất như hấn chính là chỗ dựa cả đời của nàng ta, nhưng là Không Hầu lại cảm thấy, nàng ta đối với nam tu Liễu Ngôn Môn kia cũng không có cảm tình gì. Tư thái đáng vẻ kệt cớm như vậy, nàng từ nhỏ đã xem qua không ít, đã sớm nhìn thấu loại thủ đoạn này.

Nhưng là trên đời vĩnh viễn không thiếu loại người vì muốn sống tốt, cho nên không tiếc bán đi tình cảm của mình, không cần biết trai gái già trẻ chỉ cần chăm sóc họ qua ngày là được. Cho nên ngay không biết nữ nhân kia váy xanh là có tâm tư khác, hay là đơn thuần muốn dựa vào chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn sống hảo hảo qua ngày.

Hoàn Tông mở cửa phòng ra, thấy Không Hầu cùng Lâm Học đều ở trong sân, Hoàn Tông nhìn về phía Không Hầu: “Đã tọa xong rồi?”

Không Hầu gật đầu, nói với hấn việc vừa rồi. Không Hầu rất có ý thức tự hiểu lấy, nàng tu vi cùng kiến thức đều hữu hạn, gặp được sự tình cảm thấy có chút khả nghi, liền nói cho người bên cạnh, mới là phương pháp thỏa đáng nhất. Hoàn Tông là người Lư Quang Tông, Lâm tiên bối tu vi lại cao, khi suy xét vấn đề, khẳng định so với nàng càng thêm chu đáo.

“Liễu Ngôn Môn?” Hoàn Tông nhớ tới phi tin phủ một canh giờ trước thu được, sư phụ nói, Liễu Ngôn Môn có ý muốn trở thành môn phái phụ thuộc, trong tông môn ý kiến không đồng nhất, cho nên gọi thư hỏi hấn một chút.

Lư Quang Tông tuy là tông phái thế lực lớn nhất Tu Chân giới, nhưng môn phái cùng thành trì phụ thuộc vào Lư Quang Tông lại không phải nhiều nhất mười đại tông môn. Mỗi khi có thành trì cùng môn phái có tham gia, tông môn đều sẽ tiến hành nghiêm khắc khảo hạch.

Tông môn trọng điểm khảo hạch không phải là thực lực, mà là cách tông môn dạy dỗ đệ tử, phẩm tính cùng nhân tâm, nếu không đạt được yêu cầu của Lư Quang Tông, Lư Quang Tông tuyệt đối sẽ không đáp ứng.

“Nam nhân bị sắc đẹp mê hoặc, u mê, chứng tỏ tâm tính không xong. Làm việc không suy xét hậu quả, chỉ lo cho ý nguyện của mình, không màng đến người khác, người như vậy lại là chương phái đệ tử, chờ hấn làm môn chủ Liễu Ngôn Môn, Liễu Ngôn Môn không biết loạn đến nông nổi nào.”

Hoàn Tông nhủ nhủ mày, quay đầu đối Lâm Học nói, “Lâm Học, người giúp ta truyền phi tin cho tông chủ, nói ta không tán đồng Liễu Ngôn Môn phụ thuộc. Mặt khác cho người đi tra ân oán Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn, đặc biệt là điều tra rõ lai lịch nữ tu kia.”

“Ta hiểu được.” Lâm Học thấy Hoàn Tông ngồi xuống bên người Không Hầu, thực dứt khoát xoay người đi ra ngoài.

Công tử không hiểu cùng bằng hữu ở chung như thế nào, cùng tiểu cô nương chỉ có hơn mười tuổi ở bên nhau, đàm luận đề tài, lão nam nhân hấn vô pháp lý giải.

“Hoàn Tông, ta vừa rồi nghe Lâm Học nói, tông môn huynh có gọi chút linh thạch tới cho huynh, trên huynh là thiếu linh thạch sao?” Không Hầu từ thu nạp giới móc ra một cái thu nạp túi, “Tông môn trưởng lão cho ta năm vạn linh thạch, huynh nếu là không đủ, chúng ta mỗi người một nửa.”

Hoàn Tông ngẩn người, không nghĩ tới ở trong mắt Không Hầu, hấn thế nhưng thành loại nam nhân dựa vào mượn linh thạch sống qua ngày. Nhìn Không Hầu bộ dáng nghiêm túc, Hoàn Tông bật cười, “Muội hiểu lầm, ta không thiếu linh thạch.”

“Thật sự?” Không Hầu hoài nghi nhìn Hoàn Tông, lo lắng hấn vì mặt mũi, không muốn thừa nhận thiếu linh thạch.

“Thật sự.” Hoàn Tông suy nghĩ một chút linh thạch mình mấy năm nay tích góp, nhưng là số lượng thật sự quá nhiều, hấn chỉ có thể ước lượng, vô pháp nói rõ số lượng, đành phải đối với Không Hầu nói, “Khi ta ở Kim Đan kỳ, trong lúc vô ý tiến vào bí cảnh của độ kiếp lão tổ mấy ngàn năm trước lưu lại, ở bên trong lấy được vài thứ. Khi ở Nguyên Anh kỳ, lại vào mấy bí cảnh, tuy rằng tài sản kém hơn các trưởng bối trong tông môn, nhưng cũng coi như có sản nghiệp nhỏ bé.”

“Sản nghiệp nhỏ bé……” Không Hầu nuốt nuốt nước miếng, từ vài cái bí cảnh ra tới, cũng không biết có thể được bao nhiêu đồ vật, lại chỉ có thể tính sản nghiệp nhỏ bé?

“Ta chưa từng tính qua mấy thứ này, chờ sang năm muội tới Lư Quang Tông, ta dẫn muội đi xem xem bảo khố của ta.” Hoàn Tông cẩn thận suy xét tính khả thi của chuyện này, “Bên trong nói không chừng có thứ thích hợp cho muội dùng.”

Không Hầu yên lặng che mặt, nàng đến tột cùng là từ đâu ra loại tự tin cảm thấy Hoàn Tông thiếu linh thạch, người chân chính nghèo rớt mòng tơi, là nàng mới đúng.

Nghĩ đến chính mình vừa rồi còn muốn cùng Hoàn Tông chia sẻ linh thạch, Không Hầu liền cảm thấy trên mặt nóng lên, hạo mắt mắt mặt a.

Thấy Không Hầu xụ mặt không nói lời nào, Hoàn Tông cảm thấy nàng lúc này cực kỳ đáng yêu: “Phần tâm ý này ta nhận lấy, cảm ơn muội.”

Lần trước khi đuổi giết tà tu, hắn ở trên phố nghe được hai nam nhân nói chuyện với nhau, một nam nhân nói, người nguyên ý chủ động vay tiền cấp bằng hữu, khẳng định là bằng hữu thiết tình. Xem thói quen tiêu tiền ngày thường của Không Hầu, chắc là trên người nàng linh thạch không tính nhiều. Nhưng là dù vậy, lúc nàng cho rằng hắn thiếu tiền, còn muốn cho hắn mượn, trên đời như thế nào có tiểu cô nương ngốc đến đáng yêu như thế?

“Việc này vẫn là đừng nói nữa.” Không Hầu bụm mặt, thanh âm suy yếu, “Không bằng chúng ta tán gẫu một chút, huynh thiếu những dược liệu nào, ngày mai ta phải gửi đồ cho các sư tỷ, thuận tiện hỏi tông chủ một chút, có dược liệu huynh cần hay không?”

Hoàn Tông đậm cười, sư phụ đã sớm viết thư hỏi qua mười đại tông môn, nếu là có, như thế nào chờ tới bây giờ. Nhưng là nhìn bộ dáng Không Hầu vì hắn nhọc lòng, Hoàn Tông thế nhưng thật sự đem hơn mười vị dược còn thiếu viết ra.

“Tầm Vân Chi, Hoàn Công Ngự, Hòa Liên Nhụy, Hóa Diệp Thảo ngàn năm, long Phượng Hoàng. . . .” Không Hầu cảm thấy, hơn mười vị dược này quả thực chính là những thứ hiếm nhất Tu Chân giới, có thứ cơ hồ đã tuyệt tích. Giống cái gì phượng hoàng vũ, long huyết linh tinh, cơ hồ không có khả năng tìm được. Mặc dù nàng chỉ ở Tu Chân giới 6 năm, cũng biết long phượng đã không còn tồn tại, này muốn đi đâu tìm?

Nhưng là trên đời đã có phương thuốc như vậy, chứng minh mấy thứ này đã từng tồn tại, chi là hiện tại đã tuyệt tích. Phạm là đồ vật từng tồn tại, nhất định sẽ lưu lại dấu vết, vạn nhất vạn khí bọn họ tốt, không chừng sẽ tìm thấy?

Nhất định phải có hi vọng.

Không Hầu nói: “Chậm rãi tìm, có thể gom đủ.”

Hoàn Tông đậm cười, giống như gió nhẹ thổi qua thanh tuyến, ôn nhuận lại bình thản.

Phi tin phù Lâm Học truyền đi thực mau liền đến Lưu Quang Tông, nhìn phi tin Hoàn Tông nói rõ không tán đồng Liễu Ngôn Môn vào tông môn, chư vị phong chủ đều thực kinh ngạc, từ trước đến nay sư chất đối với sự vụ tông môn không quá để bụng, lần này thái độ kiên quyết như thế? Chẳng lẽ là Liễu Ngôn Môn đối với hắn làm ra việc thập phần bất mãn?

“Ta cùng sư diệt ý kiến tương đồng, hôn sự chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn thân truyền đệ tử, có thể thấy được Liễu Ngôn Môn xử lý sự kiện tại đây không tốt.” Tùng Hà lắc đầu nói, “Tu sĩ trọng tình không sai, nhưng là sự tình lại không thể làm như vậy. Càng quan trọng là, Biện Hoành là chương phái đệ tử, ngày sau kế thừa tông môn. Người như vậy làm chương môn, sao có thể đem tông môn quản lý tốt?”

“Biện Hoành xử sự tuy không ổn, nhưng môn chủ Liễu Ngôn Môn lại là tu sĩ nhân nghĩa, môn hạ đệ tử cũng đều giữ nghiêm môn quy, cũng không làm ác.

Nếu vì một người, mà phủ định toàn bộ tông môn, có phải hay không có chút không thích hợp?” Một vị phong chủ khác nói, “Không bằng lại phái đệ tử đi xem xét rồi lại quyết định?”

“Việc này tạm thời gác lại.” Kim Nhạc đem phi tin phù thu hồi, “Sư diệt hắn cũng là ý tứ này, nữ tu kia xác thật có chút khả nghi, việc này vẫn là phải điều tra rõ.”

Các phong chủ khác cũng đều không có ý kiến, có thể khiến sư chất tính tình đậm mặc không hài lòng, chương phái đệ tử Liễu Ngôn Môn khẳng định có vấn đề.

Liễu Ngôn Môn môn chủ cảm thấy trong lòng mình mấy ngày gần đây có chút hốt hoảng, không biết là do bị thân truyền đệ tử làm tức giận, hay là bởi vì việc muốn vào Lưu Quang Tông làm khách trương. Bởi vì đại đệ tử Biện Hoành ở đại điển kết đạo nháo ra sự, Liễu Ngôn Môn môn chủ tâm tình buồn bực đã nhiều ngày, thậm chí muốn hủy bỏ thân phận chương phái đại đệ tử của Biện Hoành.

Thân là chương phái đại đệ tử, quan trọng nhất chính là làm gương tốt, bằng không đệ tử phía dưới thấy thế nào? Chính là nghĩ đến đệ tử này là do chính mình nuôi lớn, theo ở bên người hắn hơn hai trăm năm, môn chủ rốt cuộc là mềm lòng.

“Môn chủ, thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông cầu kiến.” Lời đệ tử truyền tới, làm môn chủ kích động đến đứng dậy, “Thỉnh hắn đến chính điện uống trà, ta lập tức đi qua.” Môn chủ vội thay đổi kiện quần áo, hướng chính điện. Đi đến cửa chính điện, hắn liền nhìn đến đệ tử Lưu Quang Tông một thân y phục gấm màu trắng ngồi ngay ngắn trên ghế, từ đầu đến chân đều tỏa ra khí chất nghiêm túc thuộc về Lưu Quang Tông.

Nhìn hắn tiến vào, đệ tử Lưu Quang Tông đứng lên, triều hắn hành lễ nói: “Văn bối gặp qua môn chủ.”

“Đạo hữu đường xa mà đến, vất vả, mau mau mời ngồi.” Môn chủ cười đáp lễ, chờ đệ tử Lưu Quang Tông ngồi xuống, mới nói, “Không biết đạo hữu hôm nay tới bị phải, là vì chuyện gì?”

“Văn bối hôm nay tới, là phụng tông chủ cùng chư vị phong chủ chi mệnh.” Lưu Quang Tông đệ tử đối hắn chấp tay, “Còn thỉnh môn chủ thứ văn bối mạo muội tới cửa.”

Phụng chi mệnh tông chủ cùng phong chủ? Môn chủ tâm hơi hơi động, chẳng lẽ là vì việc muốn làm môn phái phụ thuộc?

“Đạo hữu có thể tới, bị phái bồng tất sinh huy.” Môn chủ cười cười, “Đạo hữu mời nói.”

Đệ tử Lư Quang Tông biết môn chủ phẩm hạnh đoan chính, cũng không có cố tình làm khó dễ, nói thẳng nói: “Về việc quý tông môn gia nhập bị phái, tông chủ cùng các vị phong chủ suy tư luôn mãi, đều cảm thấy việc này không cần quá mức nôn nóng, không bằng chờ giao lưu đại hội qua đi lại chậm rãi trao đổi.”

Nghe được lời này, môn chủ trong lòng lộ bộ một chút, việc này trước đã nói không sai biệt lắm, chỉ thiếu chưa công bố ra ngoài, vì sao hôm nay đột nhiên liền quyết định bàn lại sau?

“Đạo hữu, vì sao việc này xảy ra biến cố?” Môn chủ trên mặt tươi cười cơ hồ duy trì không được, hần miễn cưỡng cười nói, “Chính là bị phái có chỗ nào làm không được tốt?”

“Thỉnh môn chủ không cần nghĩ nhiều, quý phái tác phong dạy dỗ đệ tử đều thực hảo, chỉ là bị phái gần đây muốn chuẩn bị đại hội giao lưu, nên chưa tiện bàn việc này thôi.” Đệ tử Lư Quang Tông đứng dậy nói, “Giao lưu đại hội sang năm, trên dưới bị phái nhiệt liệt cung nghênh quý phái tiến đến.”

Ngoài miệng nói nhiệt liệt hoan nghênh, vị trên mặt đệ tử Lư Quang Tông này lại không có dư thừa biểu tình gì, thật sự rất khó làm người khác cảm nhận được bọn họ có bao nhiêu nhiệt liệt.

Môn chủ thấy đệ tử Lư Quang Tông truyền xong lời liền chuẩn bị rời đi, lưu không được, đành phải đành tự mình đưa hần tới ngoài cửa lớn, cười khổ nói: “Còn thỉnh đạo hữu nói cho tại hạ, bị phái đến tốt cùng là sai ở nơi nào?”

Lư Quang Tông đệ tử thấy hần khom lưng cúi đầu, đồng tình tâm huyết cố gắng nhiều năm của hần bị hủy bởi đồ đệ thân truyền, liền nói: “Bị phái không nên chỉ quan tâm hiện tại, mà còn phải cẩn thận suy nghĩ đến tương lai.”

Môn chủ ngơ ngẩn, chẳng lẽ Lư Quang Tông là đối với Biện Hoành bất mãn?

Thấy môn chủ hiểu được, Lư Quang Tông đệ tử cũng không nhiều lời: “Cáo từ.”

“Đạo hữu đi thông thả.” Môn chủ trong lòng phiền khổ, vì có thể gia nhập Lư Quang Tông, hần từ lúc ngồi trên ghế môn chủ liền bắt đầu nỗ lực, không nghĩ tới thời khắc mấu chốt, lại là đồ đệ hần dưỡng ra phá hủy.

Càng nghĩ càng khó chịu, môn chủ thế nhưng học ra một ngụm máu.

“Môn chủ!” Đệ tử đi theo phía sau hần thấy thế, sợ tới mức sắc mặt trắng bệch vội vàng tiến lên đỡ lấy cánh tay hần: “Thỉnh tông chủ bảo trọng, nếu Lư Quang Tông nói việc này có thể bàn lại, chứng minh còn có đường sống thương lượng, ngài chớ nên bởi vì việc này, ảnh hưởng tâm cảnh.”

Lau đi máu bên khóe miệng, môn chủ mặt mày mà phát phát tay: “Các ngươi không cần lo lắng, ta còn chịu đựng được.”

“Tông chủ.....”

“Đi thỉnh các vị phong chủ quân sự cùng trưởng lão đến chính điện, ta có chuyện quan trọng cùng bọn họ thương nghị.”

“Tuân mệnh.” Đệ tử mặt mang ưu sắc rời đi, đối với chương phái Đại sư huynh bất mãn càng sâu, nếu không phải hần làm hại Tiểu sư muội Thanh Ngọc Môn mặt mũi đại thất, sự tình lại như thế nào sẽ nháo đến nước này?

Ba ngày sau, Liễu Ngôn Môn chiêu cáo toàn bộ Tu Chân giới, Biện Hoành đạo đức thiếu sót, hủy bỏ thân phận chương phái đại đệ tử.

Tin tức này vừa truyền ra, khiến cho tu sĩ toàn bộ Tu Chân giới thảo luận. Phải biết rằng đối với tông môn mà nói, thân phận chương phái đại đệ tử là không thể dễ dàng thay đổi, nó sẽ khiến cho tông môn rung chuyển. Liễu Ngôn Môn hiện tại quyết định như vậy, không thể không nghi ngờ là cho Thanh Ngọc Môn một cái công đạo.

Hai tông môn đều là môn phái sừng sững nhiều năm ở Tu Chân giới, nếu bọn họ quyết liệt đối lập, chỉ sợ không ít môn phái giao hảo cùng bọn họ cũng sẽ tham gia đi vào. Hiện tại Liễu Ngôn Môn đưa ra quyết định này, không chỉ có giảm bớt mâu thuẫn hai phái, mà còn tiêu trừ trận tranh đấu sắp phát sinh ở Tu Chân giới này.

Lâm Học nghe được tin tức, tiến vào báo cho Hoàn Tông, thì thấy Không Hầu đang ở cùng Hoàn Tông học tập luyện khí.

Bởi vì mới vừa tiếp xúc luyện khí, Hoàn Tông cũng không trông cậy nàng có thể luyện chế ra đồ vật, trước dạy nàng dùng linh lực khống chế chân hỏa lớn nhỏ như thế nào. Không Hầu cùng Hoàn Tông ở tiểu viện khách điểm luyện khí đã ba ngày, chỉ luyện ra một cái vòng tay thấp phẩm giai xám xịt.

“Luyện khí hảo khó a.” Không Hầu lau khô mồ hôi trên trán, đem vòng tay tản ra ảm đạm quang mang ném trên mặt đất, móc ra tiểu gương chiếu chiếu mặt đỏ bừng.

“Không vội, từ từ tới.” Hoàn Tông thấy Không Hầu mặt bị chân hỏa nướng đến đỏ lên, huy tay áo diệt luyện khí lò hỏa, “Ta có luyện khí lò cùng tinh hỏa, lần sau chúng ta dùng tinh hỏa thử xem.”

“Dùng tinh hỏa luyện tập, có phải hay không có chút lãng phí?” Diệt chân hỏa, trên người Không Hầu dễ chịu rất nhiều, “Chờ ta có thể khống chế hảo độ lửa về sau, lại dùng tinh hỏa đi.”

“Không ngại, chân hòa tinh hỏa đều là để dùng, ta lại không phải luyện khí sư, mấy thứ này lưu trữ cũng vô dụng. Muội nếu không dùng, ta lưu trữ nó chỉ thêm chiếm chỗ thu nạp giới.” Hoàn Tông nói, “Quen tay hay việc, dùng hảo tài liệu luyện tập, có lẽ tiến bộ sẽ càng rõ ràng một ít.”

Không Hầu đem tiểu gương nhét trở lại thu nạp giới, vẻ mặt đau khổ nói: “Ta học bấm đốt ngón tay không được, luyện khí cũng không am hiểu, ta đại khái không có khí vận giống vai chính thoại bản.”

Hoàn Tông bật cười: “Vai chính thoại bản, cũng không phải mọi việc đều thuận buồm xuôi gió.”

“Vai chính dưới ngòi bút Diệu Bút Khách, có đôi khi cũng sẽ gặp việc không trôi chảy.”

Lâm Học đứng ở cửa chuẩn bị đi vào, nghe được bọn họ đối thoại từ luyện khí chuyển tới thoại bản, đột nhiên cảm thấy công tử cùng Không Hầu cô nương đối với hai chữ “thiên phú”, khả năng có chút hiểu lầm.

Phải biết rằng, người tiếp xúc với luyện khí chỉ ba ngày, là có thể luyện chế ra một kiện hoàn chỉnh pháp khí, đối với rất nhiều tu sĩ mà nói, căn bản là nghĩ cũng không dám nghĩ đến.

Nghĩ đến công tử ngày đầu tiên tiếp xúc luyện khí, liền luyện chế ra một phi kiếm cấp thấp, Lâm Học quyết định chính mình vẫn là không cần mở miệng, để cho bọn họ chính mình lần lộn đi.

Gian khổ của tu sĩ bình thường, hai cái thiên tư xuất chúng bại gia tử này sẽ không hiểu được.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 46: Mộng kiếp

Editor: TIEUTUTUANTU

Lâm Học vừa đứng ở cửa, Hoàn Tông đã biết hần tới rồi. Thấy Không Hầu tâm tình hạ xuống, hần xoay người hướng Lâm Học: "Chuyện gì?" Lấy tính cách Lâm Học, nếu không có sự tình bất báo, sẽ không xuất hiện ở chỗ này.

"Lâm tiền bối?" Lâm Học xuất hiện, quả thực làm Không Hầu dời đi lực chú ý, nàng quay đầu nhìn Lâm Học, trong mắt mang theo tò mò.

Thấy bọn họ rút cuộc chú ý tới chính mình, Lâm Học bước vào: "Công tử, Liễu Ngôn Môn hủy bỏ thân phận chương pháp đại đệ tử của Biện Hoành, đã chiêu cáo toàn bộ Tu Chân giới."

"Hủy bỏ?" Hoàn Tông móc ra khăn tay phóng tới trên tay Không Hầu, khăn tay mềm mại trắng nõn như mây, Không Hầu cầm khăn tay, không rõ dụng ý Hoàn Tông.

"Nơi này." Hoàn Tông cười khê ra tiếng, ở trên cổ chỉ chỉ, "Nơi này có nhon đen."

"Nga." Không Hầu siết chặt khăn tay, lau cổ, khăn mềm mại chạm đến làn da, thập phần thoải mái, giống như là mẫu thân ôn nhu, làm động tác nàng không tự giác chậm lại.

Hoàn Tông quay đầu xem Lâm Học: "Thân phận nữ tu kia đã điều tra xong?"

"Tạm thời chưa, bắt quá đệ tử môn hạ phát hiện, ở chỗ nguyên quán nữ tu áo lục, phát hiện một nữ thi."

Lâm Học nhìn Không Hầu cầm khăn tay lau mồ hôi, "Mấy ngày trước ta cùng với Không Hầu cô nương ở đại sảnh khách điểm, phát hiện một nam tu lời nói việc làm quái dị. Lúc hần rời đi, ta đã hạ mê tung hương, đêm qua phát hiện hần cùng tu sĩ cử chỉ lên lút có lui tới, ta hoài nghi hần cố ý châm ngòi li gián quan hệ của các đại tông môn cùng tiểu tông môn."

Nữ tu mê hoặc nhân tâm, tu sĩ ngôn hành quái dị châm ngòi li gián.

Không biết ở nơi khác, còn có bao nhiêu cùng loại âm mưu ở nhằm vào Tu Chân giới?

Tà tu nhất am hiểu mê hoặc nhân tâm, nhưng tông môn Tu Chân giới quản lý càng ngày càng nghiêm khắc, đệ tử vì tranh đoạt tài nguyên tu luyện mà nháo đến không chết không ngừng đã càng ngày càng ít. Sinh hoạt yên ổn lâu rồi, lại có người sinh tâm bất chính, muốn lật đổ trật tự hiện tại, tranh đoạt thiên hạ.

Nếu là ngày hôm qua Không Hầu cô nương không có đi ra ngoài xem náo nhiệt, không có ngăn cản Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn đào kiếm tương tàn, không có phản bác lời lão tu sĩ nói, sự tình sẽ phát triển đến mức nào?

Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn cừu hận gia tăng, từ đây không hề lui tới, còn liên lụy đến cả môn phái giao hảo, khiến Tu Chân giới chơng khí mù mịt?

Tu sĩ bình thường đối với mười đại tông môn sợ hãi càng ngày càng tăng, cuối cùng có khả năng sẽ sinh ra ý chí có lật đổ thập đại môn phái, thì bình thường tu sĩ mới có ngày yên ổn.

Tới lúc đó, danh môn chính phái lâm vào nội chiến, loạn thành năm bè bảy mảng, thời điểm tà tu chiếm lĩnh Tu Chân giới liền tới.

Lâm Học lần đầu hiểu được xem nào nhiệt cũng có đại tác dụng, hẳn nhìn thiếu nữ còn đang soi gương bên cạnh, thờ dài nhẹ nhõm. Mặc kệ như thế nào, sớm chuẩn bị, hiện tại hết thấy đều còn kịp.

"Ngày mai chính là có thể đi Dược lâu lấy dược đi?" Không Hầu buông tiểu gương, "Chúng ta có phải hay không nên chuẩn bị lễ vật cấp Vô Danh chân nhân, như vậy có tới có lui, về sau mới không xấu hổ nhờ hẳn tiếp tục hỗ trợ."

Hoàn Tông hiện tại thân thể không tốt, cùng luyện đan đại sư giao hảo ngày sau có chỗ dùng.

"Đa tạ Không Hầu cô nương nhắc nhở, ta đây liền đi chuẩn bị." Lâm Học ngày thường không có cảm xúc, hôm nay ánh mắt nhìn Không Hầu lại mang theo vài phần ấm áp, hẳn đối Không Hầu gật gật đầu, rồi đi phòng luyện khí.

"Hoàn Tông....." Không Hầu nhìn bóng dáng Lâm Học rời đi, có chút nghi hoặc, "Lâm tiên bối hôm nay là gặp được chuyện tốt?"

"Có khả năng hẳn không thích Biện Hoành kia, nghe tin hẳn gặp hạn, tâm tình liền tương đối hảo." Hoàn Tông nói, "Không cần để ý."

"Nga." Không Hầu gật đầu, không nghĩ tới Lâm tiên bối chán ghét Biện Hoành như vậy, xem ra tiên bối cũng là người yêu ghét rõ ràng a.

Vân Hoa Môn, sắc trời mới vừa sáng đã có vài vị thân truyền nữ đệ tử đứng ở cổng lớn kiển chân chờ đợi, tựa hồ đang chờ đợi đại nhân vật quan trọng. Có tân đệ tử nhập môn thấy vậy, sôi nổi hoài nghi, chẳng lẽ có trưởng bối tông môn khác đến bãi phỏng? Vì sao chỉ có các nữ sư tỷ, sư thúc tại đây chờ, sư huynh sư thúc khác đâu?

Cao Kiện Diễn nói nói đại lung chặt chẽ, trước khi rời, nhà người lo lắng hẳn ở tông môn không quen, sẽ vất vả đến gầy xuống, còn cố ý chuẩn bị mấy bộ quần áo số đo nhỏ. Nào biết thức ăn Vân Hoa Môn tốt như vậy, hẳn không chỉ không gầy, mà còn béo không ít, quần áo từ trong nhà mang đến hơn phân nửa đã mặc không vừa.

"Cao sư đệ, nơi đó có vài thân truyền sư tỷ." Một đồng môn lôi kéo tay áo hắn, "Ta hoài nghi Vân Hoa Môn chiêu thân truyền đệ tử, không chỉ xem thiên tư cùng phẩm tính, mà còn muốn xem mặt, người nhìn các sư tỷ này xem, đều lớn lên xinh đẹp như hoa."

Cao Kiện Diễn dừng chân, trộm hướng đại môn nhìn vài lần. Sờ sờ mặt mình, hẳn nặng nề thờ dài, xem ra hẳn đời này là không có cơ hội trở thành thân truyền đệ tử.

"Sao lại có nhiều thân truyền sư tỷ ở chỗ này như vậy, chẳng lẽ có đại sư phát sinh?" Tân đệ tử nhập môn phần lớn vừa mới tiến vào luyện khí, bắt quá đã cùng các sư huynh sư tỷ học được thói quen xem nào nhiệt, nhìn thấy nhiều sư tỷ xinh đẹp như vậy, nhóm tân đệ tử nhập môn mặc kệ nam nữ, đều trốn ở góc trộm nhìn.

Quy Lâm nhìn bộ dáng bọn họ lén lút, có chút không kiên nhẫn mà đi, kết quả không đi được vài bước, đã bị một sư muội đáng người nhỏ xinh sức lực lại không hề nhỏ kéo trở về: "Quy Lâm, người đừng đi ra ngoài, bị các sư tỷ phát hiện làm sao bây giờ?!"

Quy Lâm bị ấn trên tường giấy giữa một phen..... Không giấy ra được. Nữ nhân này đến tột cùng là ăn cái gì lớn lên, nhìn đáng người nhỏ xinh, sức lực thể nào lại lớn như vậy?

"Có cái gì đẹp, hôm qua Bùi phong chủ dạy một bộ tân kiếm pháp, ta còn chưa luyện thuần thực." Từ bỏ giấy giữa, Quy Lâm quyết định áp dụng phương thức thuyết phục, "Sư muội, buông tay."

Một nữ nhân, nhìn khác nữ nhân cũng có thể hăng hái đến như vậy, đến tột cùng là cái tật xấu gì.

"Kiếm pháp nào có xinh đẹp bằng sư tỷ." Kiều Tiểu Tiểu sư muội không buông tay ấn trụ hắn, "Nhìn sư tỷ có thể làm tâm tình hảo, tâm tình hảo mới có thể hảo hảo luyện kiếm."

Quy Lâm sửa sửa cổ áo bị Tiểu sư muội túm nhãn: "Đơn giản là có trưởng bối tông môn khác tới chơi, có cái gì mới lạ?"

"Sai, có thể làm nhiều sư tỷ xinh đẹp như vậy cùng nhau xuất hiện trừ bỏ trưởng bối, còn có một loại người." Cao Kiện Diễn lắc lắc cái đầu bụ bẫm, "Các người vẫn là kiến thức quá ít."

"Còn có cái gì?" Đồng môn tò mò truy vấn.

"Còn có....." Cao Kiện Diễn chỉ chỉ phương xa có người đập kiếm mà đến, "Phi. kiếm. sứ. giả."

Quy Lâm vừa muốn nói Cao Kiện Diễn nói hươu nói vượn, lại nhìn thấy các sư tỷ thân truyền cao hứng phấn chấn vây quanh phi kiếm sứ giả, sau đó lấy

đi một cái thu nạp túi, mỷ mẫn rời đi. Hần liền trầm mặc xuống dưới.

Hần quay đầu nhìn về phía đại môn thật lâu, cố gắng nhìn Vân Tiên Lộ thật xa, thân thể hơi hơi quơ quơ.

"Đi đi đi, chúng ta mau đi luyện kiếm." Kiêu Tiểu Tiểu sư muội buông Quy Lâm ra, cất bước liền hướng Diễn Võ Trường chạy, Quy Lâm một cái lão đảo, khi lại ngừng đầu, tất cả bọn đồng môn đều chạy ra thật xa, ngay cả Cao Kiện Diễn mập mạp, đều giống viên cầu tròn xoe lăn lăn.

"Ai, người như thế nào còn không đi?!" Cao Kiện Diễn chạy một khoảng quay lại thấy Quy Lâm còn đứng tại chỗ, chạy về túm hắn, "Đi mau đi mau."

Quy Lâm mặt vô biểu tình mà bị nện bước, thấy tiểu mập mạp bên cạnh hồi hả, hai chân vô ý thức chạy vội theo.

"Người như thế nào lại chậm chạp như vậy, xem nào nhiệt xong phải nhanh chóng bỏ chạy, nếu không sẽ dễ dàng bị bắt được." Cao Kiện Diễn nâng Quy Lâm bước đi như bay, "Người thân thể quá yếu, đã nói là đừng kén ăn, người cố tình không nghe. Xem đi, liên sư muội nhỏ nhất cũng chạy nhanh hơn người."

Nhìn Tiểu sư muội chạy phía trước nhất, vừa rồi ấn hắn làm hắn không thể nhúc nhích, Quy Lâm đột nhiên bắt đầu hoài nghi. Hắn vì cái gì lại ở chỗ này, vì cái gì muốn tới bang phái này?

Hành Ngạn nhận được phi của Không Hầu. Được liệu Không Hầu dò hỏi, trên thực tế Vân Hoa Môn có một thứ trong đó.

Vật Xuyên đang lẳng lặng ngồi bên cạnh. "Vật Xuyên, nhà kho tông môn, có phải hay không có một hộp Giao Nhân Lân?" Hành Ngạn đem tin đưa cho Vật Xuyên, "Không Hầu là đệ tử có thiên phú nhất trong trang lứa các con, chờ con làm môn chủ, năng tu vi cũng không sai biệt. Nếu là sau này, năng phát hiện trong tông môn có được liệu năng hỏi, sẽ trách chúng ta hay không?"

"Sư phụ." Vật Xuyên ngừng đầu nhìn hắn, "Gần gần mười năm nay, đã có gần hai mươi vị tu sĩ gửi thư hỏi, chúng ta có giao nhân lân hay không, chúng ta đều trả lời không có." Hơn nữa Không Hầu sư muội sẽ không vì người ngoài mà trách cứ tông môn, liên tính về sau năng biết, cũng sẽ hiểu rằng tông môn có khổ tâm, sẽ không sinh oán hận.

"Người ngoài hỏi, cùng người trong nhà hỏi có thể giống nhau sao?" Hành Ngạn ho khan một tiếng, "Dù sao chúng ta có một hộp lớn, phân vài miếng ra ngoài cũng không quan hệ."

Vật Xuyên gật đầu: "Cho nên đây là muốn cho mọi người tin tưởng, người trong lúc vô ý ở trên đường nhặt được vài miếng giao nhân lân, sau đó hào phóng tặng cho bằng hữu Không Hầu sư muội, hơn nữa vị bằng hữu này còn trùng hợp là đệ tử Lưu Quang Tông?"

Hành Ngạn ho khan một tiếng: "Chúng ta có thể dặn bọn họ đừng truyền ra ngoài, Lưu Quang Tông không nói, Không Hầu cũng không nói, ai biết chúng ta có giao nhân lân?"

Hắn hiểu được đạo lý có tài không lộ (tài ở đây là tài sản). Nếu là người môn phái khác yêu cầu, hắn vẫn là sẽ trả lời không có. Nhưng là người Lưu Quang Tông bất đồng, kiếm tu rất coi trọng lời hứa, tuyệt đối sẽ không đem việc này để lộ ra.

Đương nhiên này không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất chính là, đây là lần đầu tiên Không Hầu mở miệng hướng tông môn xin giúp đỡ. Nếu là tông môn không có liên thôi, hẳn rõ ràng có lại không cho, tổng cảm thấy bất khoan.

Giao nhân lân trọng ở một cái hiếm lạ, tác dụng thực tế lại cũng không nhiều. Một hộp lớn giao nhân lân ở nhà kho tông môn thả hơn một ngàn năm, cũng chưa có cơ hội phát huy tác dụng, tùy tiện lấy vài miếng tặng người, đối với Vân Hoa Môn mà nói, thật sự không phải cái gì đại sự. Hắn trước kia không muốn lấy ra, là không muốn rước lấy phiền toái, có một số việc có bắt đầu liền không hảo kết thúc.

Hành Ngạn nghĩ nghĩ, vẫn là quyết định cấp Không Hầu một phong thư. Nhắc năng ở bên ngoài chú ý an toàn, cố gắng tu luyện. Lại nói tông môn gần đây vừa vận có được vài miếng giao nhân lân, nếu bằng hữu năng yêu cầu, liền cảm dùng đi. Chỉ là giao nhân lân trên đời hiếm thấy, tuyệt không thể truyền ra ngoài, miễn cho rước lấy phiền toái.

Lấy ba phiến giao nhân lân bỏ vào trong hộp ngọc, Hành Ngạn đem hộp cùng tin giao cho Vật Xuyên: "Tim phi kiểm sứ giả, đem đồ vật gửi trở về."

"Tuân lệnh." Vật Xuyên tiếp nhận tin cùng hộp ngọc, vội vàng rời tông môn.

Chỉ sợ toàn bộ Tu Chân giới đều sẽ không tin tưởng, giao nhân lân hiếm thấy trên đời, lại được dùng phương thức như vậy để gửi đi.

Đêm khuya gió lạnh, Hoàn Tông đang chuẩn bị tắt đèn, thì nghe được tiếng bước chân không nặng không nhẹ truyền đến, đây là người thường?

"Không Hầu cô nương, có phi kiểm sứ giả cần gặp."

Hoàn Tông nhú nhú mày, đã trễ thế này, như thế nào còn có phi kiểm sứ giả tìm tới?

Nghe được cửa phòng cách vách mở ra, tiếng bước chân của Không Hầu nhẹ nhàng vang lên trong sân, hắn do dự một lát, vẫn là đi theo.

Cửa viện, phi kiểm sứ giả đứng sau tiểu nhị khách điểm, Không Hầu từ trong tay hắn nhận một cái gói nhỏ được gói cẩn thận.

"Đa tạ." Không Hầu tiến tiểu nhị cùng phi kiểm sứ giả đi, đóng cửa viện lại, xoay người thấy Hoàn Tông đứng ở dưới tàng cây trong viện.

"Làm ồn huynh?" Không Hầu mở gói nhỏ, vài gói xung quanh thật bình thường, không có phù văn không có trận pháp thêm vào. Trong bọc là một cái hộp ngọc cùng một phong thơ.

"Là môn chủ truyền tin cho ta." Không Hầu trong lòng vui vẻ, ngừng đầu đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, môn chủ khẳng định biết việc liên quan đến được liệu cần tìm."

Hoàn Tông lặng lẽ đứng ở dưới tàng cây, đối Không Hầu cười cười.

Không Hầu gấp không chờ nổi mà mở tin ra đọc, nhanh như gió xem xong nội dung thư tín, tay run rẩy nâng hộp ngọc, lâm bẩm nói: "Hoàn Tông, Hoàn Tông....."

"Đã xảy ra chuyện gì?" Hoàn Tông thấy Không Hầu nói không thành câu, tay run không ngừng, cho rằng Vân Hoa Môn đã xảy ra chuyện, lo lắng đi đến bên người: "Không cần cấp, chậm rãi nói."

"Công tử, làm sao vậy?" Lâm Hộc nghe tiếng Hoàn Tông, lo lắng ra tới.

"Không không không....." Không Hầu liền nói vài cái không, chỉ vào hộp ngọc, "Bên trong, bên trong, thuốc dẫn."

"Người nói bên trong có thuốc dẫn công tử cần?" Lâm Hộc trước hết phản ứng lại đây, hần không dám tin tưởng mà từ Không Hầu trong tay tiếp nhận hộp ngọc, mở ra nắp hộp.

Trong hộp ngọc lót gấm vóc hoa lệ, gấm vóc ở trong bóng đêm tán ra lưu quang nhàn nhạt. Nhưng là làm Lâm Hộc không dời tầm mắt không phải cái này hộp, mà là đồ vật bên trên gấm vóc.

Ba cái vảy màu lam nhỏ như ngọc tẹt lẳng lẳng nằm đó, xinh đẹp đến không có một tia vết.

Giao nhân lân..... Giao nhân lân.....

Hần đột nhiên ngừng đầu nhìn Hoàn Tông, môi giật giật, sau một lúc lâu mới khàn khàn nói: "Công tử, là..... Giao nhân lân."

"Hừ." Không Hầu nhỏ giọng thờ dài một tiếng, đem hai người bọn họ kéo vào trong phòng, còn ở bên ngoài lập một cái kết giới, mới nói: "Tông chủ nói, chuyện này không thể truyền ra ngoài, chúng ta nói nhỏ chút."

"Thình Không Hầu cô nương, liên tính Lâm Hộc chết, cũng sẽ không đem chuyện này nói ra." Lâm Hộc chấp tay triều Không Hầu thật sâu vái chào, "Đại ân của Không Hầu cô nương cùng với quý tông môn, tại hạ suốt đời khó quên."

Bị tư thái trịnh trọng của Lâm Hộc dọa sợ, Không Hầu vội trốn ra sau lưng Hoàn Tông: "Lâm tiên bối, người làm gì vậy?"

Lâm Hộc đứng lên, thấy hành động của mình làm Không Hầu kinh hách, lui lại mấy bước nói: "Là tại hạ quá mức kích động."

"Người nhưng đừng ở trước mặt ta tự xưng tại hạ, ta không quen." Không Hầu có chút ngưng ngưng, mấy ngày nay nàng ở trước mặt Lâm tiên bối cũng không quá mức khách khí, ở trong mắt nàng, Lâm Hộc cùng trưởng bối trong tông môn không sai biệt lắm. Hiện tại vị trưởng bối này ở trước mặt nàng xưng "Tại hạ", nàng sao có thể quen được.

"Không Hầu." Hoàn Tông che ở phía trước Không Hầu xoay người, đem hộp ngọc thả lại trong tay Không Hầu: "Muội biết Giao Nhân Lân có bao nhiêu trân quý?"

Giao nhân nhất tộc sớm tại năm ngàn năm trước đã diệt vong, dù cho có hậu nhân còn sót lại, thì cũng ở đáy biển sâu tận cùng, không hề có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên Lưu Quang Tông cho dù truyền thừa gần vạn năm, cũng đã sớm không có giao nhân lân.

Hần chẳng thể nghĩ tới, Vân Hoa Môn thế nhưng sẽ đem đồ vật trân quý như thế cho Không Hầu, nhưng là vô luận như thế nào, hần vô pháp tiếp nhận được liệu trân quý này từ trong tay nàng.

"Được liệu quý ở chỗ có người cần, đối với người không cần mà nói, nó chỉ là vật chết." Không Hầu đem hộp ngọc để lại vào tay Hoàn Tông, "Hoàn Tông, nếu chương môn quyết định đem thứ này giao cho ta, thì đã đáp ứng ta đem nó tặng cho huynh. Dù sao chương môn so với ta thông minh, nếu người đã đồng ý, khẳng định sẽ không có vấn đề."

Hần trước kia đã sớm nghe qua Vân Hoa Môn đối với hậu bối cực kỳ yêu quý, đệ tử Vân Hoa Môn đối với tông môn thập phần trung thành, nhưng là có thể cung chiều tới nông nổi này sao?

Thấy Hoàn Tông vẫn là không muốn nhận, Không Hầu nói: "Đồ vật ta tặng ra, tuyệt đối sẽ không thu về. Huynh nếu bản khoản không nhận, thì cứ coi như Lưu Quang Tông thiếu Vân Hoa Môn chúng ta một cái ân tình."

"Hào." Hoàn Tông thu hồi hộp ngọc, "Ân tình này của Hành Ngạn tông chủ, ta nhớ kỹ."

Không Hầu cười nói, "Người sinh bệnh thì không cần nghĩ nhiều như vậy, đối với thân thể không tốt. Sớm một chút đi nghỉ ngơi, ngày mai ta cùng huynh đi Vô Danh chân nhân nơi đó lấy thuốc."

Hoàn Tông cùng Lâm Hộc lúc này mới nhớ tới, hai cái đại nam nhân bọn họ hơn nửa đêm còn lưu tại trong phòng tiểu cô nương, đánh phải vội vàng cười cười, rồi khỏi phòng nằg.

Triệt hồi kết giới ngoài cửa, Không Hầu vẫy vẫy tay: "Ngủ ngon."

Nhìn cửa phòng đóng lại, Lâm Hộc cùng Hoàn Tông nhìn nhau, đêm nay chỉ sợ là ngủ không được. Đi theo Hoàn Tông tới phòng, xuất phát từ cẩn thận, Lâm Hộc cũng ở bên ngoài lập kết giới, để tránh những người khác nghe được bọn họ nói chuyện với nhau.

Hoàn Tông hộp ngọc ở trong tay áo lấy ra, từ bên trong lấy ra một mảnh Giao Nhân Lân, lân giáp màu lam nhạt ở đầu ngón tay hần phát ra u quang màu lam, cực kỳ mỹ lệ, "Lâm Hộc, người nói đúng, ta đây là chiếm tiện của nghi tiểu cô nương."

"Công tử....." Lâm Hộc trong lúc nhất thời không biết nên nói cái gì, dọc theo đường đi, ban đầu hần chỉ xem Không Hầu là tiểu cô nương khả ái mà chiều cố, nhưng hần như thế nào cũng không thể tưởng được, được liệu toàn bộ Lưu Quang Tông tìm đã nhiều năm tìm không được tung tích, thì sau khi gặp Không Hầu ngắn ngủi một tháng, bọn họ liền tìm được hai vị.

Một năm trước tông chủ đã từng viết thư đến Vân Hoa Môn, Vân Hoa Môn trả lời là không có, hôm nay lại vì mặt mũi tiểu đệ tử mà đem giao nhân lân tặng tới.

Vân Hoa Môn cái tông môn này, hần chưa bao giờ hiểu được. Mỗi khi hần cho rằng họ môn phái bọn muốn xuống dốc, liền sẽ xuất hiện mấy đệ tử thiên phú cực hảo. Mỗi khi hần cho rằng môn phái này làm việc không đáng tin cậy, thì khi gặp đại sự, bọn họ sẽ rất đáng tin cậy.

Nhưng là..... tông môn dễ dàng đem Giao Nhân Lân đưa ra, thật sự rất khó khiến người ta tin tưởng họ biết hành sự cẩn trọng. Nhưng loại không cẩn thận, hòa phóng ngốc nghếch này lại khiến Lâm Hộc vô cùng cảm kích. Môn phái có thể tiêu sái như vậy, ở Tu Chân giới có được bao nhiêu?

Xem nhẹ ngoại vật, coi trọng tình nghĩa đệ tử nội môn. Lâm Hộc thở phào một hơi, tâm cảnh đã lâu giam cầm, lại có một chút xúc động, ần ần nhìn thấy đại môn Xuất Khiếu kỳ.

"Công tử, từ hôm nay trở đi, người phải hảo hảo bảo trọng thân thể." Lâm Hộc tâm tình rất tốt nói, "Rốt cuộc Không Hầu cô nương đối với người có ân cứu mạng, người về sau phải làm trâu làm ngựa báo đáp nằg."

Hoàn Tông đem giao nhân lân thu lên: "Người hôm nay lại có tâm tư tới trêu chọc ta."

"Công tử, ta không phải trêu chọc, mà là lời nói nói thật lòng." Lâm Hộc trên mặt lộ ra ý cười, "Hơn nữa bệnh của công tử có hy vọng chữa khỏi, tâm tình ta lại có thể nào không tốt?"

Hoàn Tông liếm mắt cười khê, gương mặt tái nhợt hình như có vài sợi không khí sôi động. Hần đang chuẩn bị mở miệng, bỗng nhiên bầu trời vang lên một tiếng sấm sét, trong viện linh khí cuộn cuộn.

"Độ mộng kiếp?!" Lâm Hộc sắc mặt đại biến, "Không Hầu cô nương muốn độ mộng kiếp?"

Mộng kiếp là lúc tu sĩ ở tu vi đại viên mãn, trong lúc ngủ mơ đột nhiên hiểu được một đạo gì đó, khiến cho Thiên Đạo có cảm, giáng xuống lời kiếp cùng tâm cảnh đại kiếp nạn, nếu là tu sĩ thành công vượt qua, tu vi liền nâng cao một bước, nếu không có vượt qua, tu vi ảnh hưởng là chuyện nhỏ, nếu là rước lấy tâm ma, mới là phiền toái lớn nhất.

Nhưng là tình huống ở trong mộng độ kiếp thật sự là rất hiếm thấy, người thành công độ kiếp lại càng hiếm, Lâm Hộc cùng Hoàn Tông sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, canh giữ ở ngoài cửa Không Hầu, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên nóc nhà, trong lòng lo lắng càng sâu.

Tu sĩ khác ở tại khách điểm cũng chú ý tới tình huống này, sôi đứng bên ngoài sân xem, thực mau trên tường, nóc nhà, trên cây đều chen đầy.

"Người nào trong viện, như thế nào xui xẻo như vậy, thế nhưng gặp phải mộng kiếp?"

"Xem tình huống này, sợ là hung hiểm vô cùng, chư vị đạo hữu cũng đừng vội xem náo nhiệt, tu hành không dễ, lại cùng là người ra bên ngoài. Đạo hữu tu vi cao trước pháp bảo lấy ra tới, nếu là tình huống quá hung tàn, chúng ta giúp đỡ hần chắn một chút, ít nhất giúp vị đạo hữu này lưu lại cái mạng."

Chỉ chớp lát sau, khắp nơi liền tản ra đủ loại màu sắc ánh sáng pháp bảo, tiểu viện vào giờ phút này thế nhưng sáng như ban ngày.

Không Hầu đứng ở cung điện rường cột chạm trổ, phụ hoàng nằg ngồi trên long ý, đối với đủ loại quan lại mắg, quốc khổ tài chính không đủ, quan lại không tán đồng hần xây cất nhạc lầu, cho nên hần quyết định hướng bá tánh gia tăng thuế má.

Triều thần phản đối đều bị kéo xuống chém đầu.

"Ai dám ngăn trở trẫm, trẫm liền khiến hần thiên đao vạn quả."

Nhìn phụ hoàng gương mặt dữ tợn, còn có quan lại im như ve sầu mùa đông, Không Hầu muốn đi ra ngoài, nhưng là ngay sau đó, cánh tay của nằg bị người gắt gao túm chặt. Nằg quay đầu nhìn lại, mẫu hậu biểu tình u buồn nói: "Không cần đi, phụ hoàng người đã điên rồi, hần sẽ giết người."

Không Hầu ngơ ngẩn, nằg nhìn mẫu hậu đau khổ cầu xin, trên người phắg phắg có nặng ngàn cân.

"Mẫu hậu chỉ có một mình con, nếu là con xảy ra chuyện, mẫu hậu biết làm sao bây giờ?" Hoàng Hậu khóc nói, "Hải tử, chúng ta trở về. Mẫu thân có điểm tâm con thích, còn chuẩn bị cho con rất nhiều váy áo xinh đẹp, cùng mẫu hậu đi."

Tay mẫu hậu mềm mại ôn nhu, còn có ánh mắt bi thương, làm Không Hầu sinh không ra nửa phần cự tuyệt, nàng theo phía sau mẫu thân đi ra đại điện, quay đầu nhìn tường cung cao cao, trong đầu bỗng nhiên xuất hiện loại hình ảnh kỳ quái.

Hầu bàn giấy ướt sũng đứng trên nền tuyết lạnh, hai cha con bán than quần áo rách rưới, bá tánh bản cùng thống khổ giấy giữa.

Nàng đột nhiên dừng chân, những người này..... Nàng ở nơi nào gặp qua sao?

"Hải tử, làm sao vậy?" Hoàng Hậu quay đầu nhìn nàng, trên mặt biểu tình cực kỳ ôn nhu, nàng là ánh nắng mùa đông, là gió mát ngày hè.

Không Hầu buông tay nàng ra, nhẹ giọng dò hỏi: "Những bá tánh đó làm sao bây giờ?"

"Cái gì bá tánh?" Hoàng Hậu ôn nhu xinh đẹp khó hiểu hỏi, "Cùng chúng ta có quan hệ gì?"

Không Hầu lắc đầu: "Mẫu hậu, con phải đi về."

Hoàng Hậu biểu tình lần thứ hai bi thương lên: "Hải tử, con muốn vứt bỏ mẫu thân sao?"

Không Hầu nhìn nàng một cái thật sâu, xoay người triều đại môn chính điện chạy tới.

Nàng biết hình ảnh này là cái gì, đó là tâm niệm trong lòng nàng.

"Hải tử, đừng rời khỏi ta!" Hoàng Hậu ở sau lưng nàng, khóc đau thương.

Nhưng là lúc này đây Không Hầu không lại quay đầu lại, nàng bước kiên định một đường đi về phía trước, đẩy đại môn ra, đối mặt với đế vương nói: "Đế vương, thỉnh thu hồi mệnh lệnh đã ban ra."

Lúc nhỏ nàng không hiểu được, hiện tại nàng đã hiểu được. Việc lúc trước không thể làm, nàng hiện tại có thể đứng ra ngăn cản.

Trong viện khách điểm, Lâm Học nhìn mặt trời đã sắp lặn: "Công tử, trời sắp tối rồi."

Hoàn Tông lặng lẽ đứng thẳng, nhìn cửa phòng Không Hầu không nói gì.

"Chúng ta ước hẹn cùng Vô Danh chân nhân hôm nay đi lấy thuốc, vô danh lão nhân hi vọng khó lường, nếu là chúng ta không thủ tín....." Lâm Học khuyên nhủ, "Ta ở c lại hồ này thù, ngài đi lấy thuốc đi."

Hôm nay nếu là không đi lấy thuốc, ngày mai chỉ sợ sẽ lấy không được.

Hoàn Tông chậm rãi lắc đầu.

"Ta chờ Không Hầu ra tới."

Bạn đang đọc truyện *Chờ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 47: Tâm Động Kỳ

Editor: TIEUTUTUANTU

Kiếp vân ngưng kết đến càng ngày càng dày, phảng phất tụ thành thật thể, tùy thời đều có khả năng từ bầu trời rơi xuống. Nguyên bản các tu sĩ chỉ tính xem náo nhiệt, bây giờ đã siết chặt pháp bảo trong tay, mồ hôi sau lưng ướt sũng.

Đứng dưới kiếp vân, Hoàn Tông nửa bước chưa lui, mặc ngọc hơi lấm, tay phải vung lên, đem bảo kiếm bản mạng nắm ở trong tay. Bảo kiếm ở trong tay hần run nhẹ, kiếm khí tiết ra ngoài, phát ra tiếng vang tựa tựa long minh gào thét. Gió to gọi lên áo choàng hắn, góc áo tuyết trắng tung bay trong hoàng hôn.

“Công tử.”

Hoàn Tông gờ tay, cũng không quay đầu lại nói: “Không cần nhiều lời.”

Lâm Hộc nhấp nhấp miệng. Hắn rút ra bản mạng kiếm, ngẩng đầu nhìn kiếp vân trên bầu trời, áo bay phát phới. Vào giờ phút này, hắn vô cùng hy vọng Không Hầu cô nương có thể an toàn vượt qua mộng kiếp.

Hắn xoay người nhìn chúng tu sĩ bốn phía giờ pháp bảo, tu sĩ phần lớn vẫn là Trúc Cơ hoặc là Tâm Động kỳ, ngày thường hắn rất khó đem những người này đặt trong mắt, bởi vì bọn họ quá nhỏ bé.

Nhưng là những tu sĩ bình thường này, vào giờ phút này lại nguyện ý đứng ra, vì người không liên quan hao phí linh lực, cái này làm cho Lâm Hộc có loại cảm khái nói không nên lời.

Tu vi, thật sự có thể đại biểu hết thảy?

Trong chính điện, đế vương biểu tình vận vẹo, thần tử sợ hãi, ở giữa giống như có một lớp thủy tinh trong suốt, khiến nàng cùng bọn họ đứng ở hai thế giới khác nhau. Không Hầu vươn tay sờ, sờ đến chỉ có hư vô.

Phía sau lớp thủy tinh cái gì đều không có, không có cung điện kim bích huy hoàng, không có đế vương cùng thần tử, chỉ có mình nàng đứng trong hư không, thiên địa trống trải, vô biên vô hạn.

Tiếng sấm vang lên, nàng đột nhiên ngẩng đầu, nhìn thấy trên không trung có thần long dữ tợn bay đến, mang theo điện lôi không ngừng đánh tới, lúc nàng nhìn kỹ lại thì mặt thần long chính là gương mặt của phụ hoàng.

Thân là tu sĩ, không chỉ cần dũng cảm, mà còn cần đối thế gian vạn vật thương xót. Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Không Hầu triệu ra bản mạng pháp bảo Phượng Thủ, đối đầu với sấm sét.

Oanh!

Kiếp lôi thẳng tấp đánh xuống, dòng khí thật lớn cắt đến gương mặt mọi người sinh đau, Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn trời, giờ kiếm lên.

Trúc Cơ tấn Tâm Động kỳ, nếu là an ổn vượt qua, Thiên Đạo chỉ sẽ giáng xuống một đạo kiếp lôi. Nếu là không xong, sẽ, sẽ là ba đạo kiếp vân, phần lớn tu sĩ đều chịu đựng không nổi, không phải linh đài bị hủy, chính là tánh mạng khó giữ được.

Đạo kiếp lôi thứ nhất đánh xuống, tất cả mọi người tiến vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu. Chỉ thấy trên bầu trời mây đen quay cuồng, điện quang lập loè, tựa hồ ở tích tụ lực lượng lớn hơn nữa đánh xuống tới. Mọi người yên lặng tiếc hận, không biết vị đạo hữu kia lịch kiếp bao lâu mới có thể viên mãn.

Mất thấy đạo lôi thứ hai sắp đánh xuống, Hoàn Tông phi thân nhảy lên nóc nhà.

Gió to nổi lên, ánh nắng chiều chỉ còn lại một ít ánh sáng nhạt cuối cùng.

Đạo lôi thứ hai ập ụp thật lâu, lại không có đánh xuống tới, mà là hóa thành một trận gió, hỗn loạn Thiên Đạo giáng xuống công đức cam lộ, toàn bộ Nghi Thành đều bị nước mưa vây quanh.

Bên trong Vô Danh được lâu, đồng tử phụng trà nhìn mưa ngoài cửa sổ: “Lão tổ, đây là vị tu sĩ nào độ kiếp thành công?”

Ghế bập bênh nhẹ nhàng đong đưa, Vô Danh chân nhân mở mắt ra, giờ tay nói: “Đều đi lấy bồn tới, đem nước mưa thu lại.” Loại thủy này lấy luyện đan, chính là thứ tốt.

Dược phó cầm vật chứa đến trong viện tiếp thủy, Vô Danh lão nhân nhìn đêm đen dần dần tới tới, hừ nhẹ một tiếng, lần thứ hai nhắm mắt lại.

“Mấy cái tu sĩ thất ước kia.” Đồng tử ngồi ở bên ghế bát bình nói, “Chờ lần sau bọn họ lại đến, có muốn con lấy gậy gộc đuổi đi hay không?”

Vô Danh chân nhân mắt cũng không mở nói: “Ba người kia, đến ta cũng không đánh không lại, ngươi nếu là có dũng khí này, liền chính mình đi thôi.”

“Lợi hại như vậy?” Đồng tử cười gượng nói, “Người tới là khách, tuy rằng này ba người này không nói chữ tín, nhưng chúng ta cũng không thể một lời không hợp liền động thủ, truyền ra ngoài chẳng phải làm hỏng thanh danh của ngài.”

Thấy lão tổ không có phản ứng, đồng tử có chút hậm hực, quay đầu cầm một cái chén lớn, cũng chạy đến trong viện tiếp thủy đi.

Ở khách điểm, tu sĩ bốn phía xem náo nhiệt trong tiểu viện không nghĩ tới tu sĩ trong viện này, thế nhưng vượt qua mộng kiếp, nước mưa lạnh lẽo rơi ở trên người bọn họ, bọn họ mới vội vàng phục hồi tinh thần lại.

Trong phòng đồ vỡ thành một đống hỗn loạn, một cánh tay từ trong phế tích vươn ra, hướng bốn phía sờ sờ, chỉ sờ được gạch ngói vỡ vụn cùng với nước mưa lạnh lẽo. Không Hầu có chút mờ mịt, nàng hảo hảo ngủ một giấc, như thế nào đã bị sét đánh?

Không Hầu từ một đống gỗ gạch ngói lộn xộn bò ra tới, dẫn đến vô số đôi mắt tràn ngập tò mò nhìn chăm chăm nàng, nàng sợ tới mức liên tục lùi về sau vài bước. Nhiều người như vậy là từ đâu ra tới, tất cả đều là tới xem nàng bị sét đánh như thế nào sao?

“Không có việc gì.” Một kiện áo gấm mang theo được hương nhân nhạt thoảng trên người nàng, Hoàn Tông khom lưng đưa tay đến trước mặt nàng, “Phòng này không thể ở, cùng ta đi.”

Không Hầu ngoan ngoãn tay đưa cho Hoàn Tông, mới phát hiện tay dơ hề hề, đem bàn tay trắng nõn sạch sẽ của Hoàn Tông cọ bẩn. Nàng có chút ngượng ngùng, Hoàn Tông lại như không chú ý tới điểm này, dùng một bàn tay khác khép hai vạt áo nàng lại, “Trên người có nơi nào không thoải mái hay không?”

Không Hầu lắc đầu.

“Chư vị đạo hữu thỉnh hồi, nơi này còn phải thu thập một phen, liền không quấy rầy các vị đạo hữu nghỉ ngơi.” Lâm Hộc thấy Không Hầu theo công tử đi vào phòng cách vách, không có chú ý tới bên này, triều mọi người chấp tay nói, “Đa tạ chư vị đạo hữu quan tâm.”

Che chở Không Hầu tới phòng cách vách, Hoàn Tông thấy trên người nàng ướt sũng, ngay cả áo ngoài hần vừa phủ thêm cũng đã ướt đẫm, lui đến ngoài cửa nói: “Muội trước đổi thân quần áo, lát nữa ta lại qua đây.”

Không Hầu cúi đầu xem trên người mình, mới phát hiện quần áo vừa ướt vừa bẩn. Móc ra gương soi mặt, trên mặt dính bụi bặm, tóc tai tán loạn, thật sự là chật vật tới cực điểm.

Tay cầm gương có chút run rẩy, hình tượng của nàng Không có.....

Buổi tối thu được Giao Nhân Lân chương môn gửi tới, nàng liền vui vẻ ngủ. Tông môn đối với nàng sủng ái, còn có bệnh Hoàn Tông có hy vọng, làm nàng mang theo ý cười đi vào giấc ngủ. Nàng bắt quả là ở trong mộng cự tuyệt thỉnh cầu của mẫu thân, lại chuẩn bị phản đối quyết định của phụ hoàng, như thế nào đã bị sét đánh?

Hiện tại thế đạo này, liền nằm mơ đều sẽ nghiêm khắc như vậy sao?

Tạm thời không có nước ấm, Không Hầu chỉ có thể dùng thanh khiết chủ.

Thay váy sam sạch sẽ, đem áo ngoài to rộng của Hoàn Tông để sang một bên, Không Hầu tựa hồ còn có thể ngửi được được hương nhàn nhạt. Ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi chưa nghỉ, bằng vào tiếng mưa rơi, nàng tựa hồ có thể thấy được quỹ đạo nước mưa rơi xuống, thậm chí cảm nhận được linh lực ẩn chứa trong nước mưa.

Linh lực?

Không Hầu xếp bằng ngồi xuống, phát hiện linh đài chắc chắn không ít, ngũ sắc linh căn giao nhau ở linh đài, đem linh đài hộ đến vững chắc. Trung ương linh đài, một đoàn linh lực ngũ sắc cầu cơ hộ muốn ngưng kết thành thật thể.

Nàng tiến giai đến Tâm Động kỳ?

Không Hầu rút cuộc phản ứng lại đây, khó trách nàng nhanh nhạy rất nhiều, mà mưa bên ngoài lại ẩn chứa linh khí. Mấy ngày trước, tu vi nàng vừa mới đến Trúc Cơ đại viên mãn, vốn dĩ còn nghĩ hai ba năm mới có thể đánh sâu vào Tâm Động kỳ, không nghĩ tới nàng sẽ ở trong lúc ngủ mơ không hề dự triệu liền độ kiếp.

“Không Hầu, hảo sao?” Tiếng Hoàn Tông trầm thấp ở ngoài cửa vang lên.

“Hảo.”

Hoàn Tông đẩy cửa vào, thấy Không Hầu ôm đầu gối ngồi dưới đất, đi đến trước mặt nàng ngồi xổm xuống: “Như thế nào ngồi dưới đất?”

“Hoàn Tông.” Không Hầu cười ngọt ngào nhìn hần, “Vừa rồi cảm ơn ngài.”

Nếu không phải Hoàn Tông phủ thêm áo khoác cho nàng, thì sẽ có nhiều người nhìn thấy bộ dáng nàng chật vật. Về sau truyền ra, khi người khác nhắc tới nàng, liền sẽ nói: “Nga, người dơ hề hề, ăn mặc quần áo rách rưới chính là Văn Hoa Môn Không Hầu cô nương?”

Chỉ cần tưởng tượng như vậy, nàng liền cảm thấy cả người đều không tốt.

“Trên mặt đất lạnh, không nên lâu ngồi.” Hoàn Tông thấy nàng không nhúc nhích, từ thu nạp giới lấy ra hai cái đệm hương bồ, “Ngồi lên.”

Không Hầu tiếp nhận đệm hương bồ nhét vào dưới hông: “Không ngờ ta liền bỗng nhiên lại độ kiếp.”

Hoàn Tông muốn nói, tình huống lần này thập phần hung hiểm, nhưng lại không muốn làm nàng đối với độ kiếp tràn ngập sợ hãi, sau tiến giai Kim Đan kỳ có sẽ ảnh hưởng.

“Có thể là bởi vì muội số phận hảo, bất tri bất giác liền vượt qua.”

“Các sư huynh sư tỷ đều nói ta số phận cực hảo, là thiên tài tu chân.” Không Hầu nghe tiếng mưa rơi bên ngoài, “Cũng không biết khi nào mưa mới tạnh, hy vọng ngày mai lúc đi lấy thuốc, trời lại quang đãng.”

Hoàn Tông ngẩn người, mới hiểu được Không Hầu cho rằng hiện tại vẫn là nửa đêm, hần nhìn bên ngoài sắc trời đã hoàn toàn đen: “Muội trước cùng cố tâm cảnh một chút, ta ở chỗ này hộ pháp, sự tình lấy thuốc ngày mai lại nói.”

“Phòng ở.....”

“Lâm Học sẽ đi xử lý bồi thường, hiện tại nhắm mắt đã tọa, dẫn khí nhập thể.” Hoàn Tông bật cười, cũng không biết tiểu cô nương này tinh lực như thế nào hảo, mới vừa độ kiếp xong còn có nhân tâm tới quản việc vật này đó.

“Nga.” Thấy Hoàn Tông biểu tình đã nghiêm túc lên, Không Hầu nhắm hai mắt lại.

Không trung linh khí thập phần nồng đậm, Không Hầu phát hiện kinh mạch trong cơ thể mở rộng không ít, linh khí tiến vào thân thể tốc độ cũng nhanh không ít. Bị linh khí bao vây lấy, Không Hầu thân thể thoải mái cực kỳ, nháy mắt quên đi hết thảy, lâm vào trạng thái nhập định.

Trời mưa đến nửa đêm, cũng đã ngừng. Không Hầu lần thứ hai mở mắt ra, đẩy cửa sổ ra

“Hoàn Tông, mưa tạnh.” Không Hầu ghé vào trên cửa sổ, “Chúng ta đi được lâu đi.”

Hoàn Tông mở mắt ra, đứng dậy sửa sang trên người lại một chút: “Dùng cơm sáng xong lại đi?”

“Đan dược quan trọng, chúng ta ăn ít một bữa cơm cũng không gì.” Không Hầu đi ra cửa, “Huynh chuẩn bị một chút, ta đi kêu Lâm tiên bối.”

Nhìn bóng dáng nàng vội vàng chạy ra cửa phòng, Hoàn Tông giật mình, khóe miệng lộ ra tươi cười.

“Lâm tiên bối, lễ bái phòng chuẩn bị tốt không?”

“Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

“Không Hầu cô nương, hôm nay đã là.....”

“Lâm Học.” Hoàn Tông bước ra ngạch cửa, “Chúng ta đi thôi.”

Lâm Học nhìn Hoàn Tông, chấp tay nói: “Vâng.” Tiểu cô nương còn không biết, hôm qua mới là ngày hẹn lấy thuốc, công tử vì hộ pháp cho nàng, liền cửa cũng chưa ra, miễn bàn đến lấy thuốc.

Nếu việc này công tử không đề cập tới, hẳn cũng không nhiều lời lắm miệng.

Ngoài cửa Vô Danh được lâu, đồng tử mặc thanh bào đang quét lá rụng ở bậc thang, nhìn thấy ba người Hoàn Tông tiến lại đây, sắc mặt đổi đổi, xụ mặt nói: “Ồ chỗ này chờ, ta đi báo chân nhân.”

“Tiểu hài tử này tính tình thật lớn.” Không Hầu lạnh lẽo đối Hoàn Tông nói, “Đây là một mạch truyền thừa (kiểu di truyền lại) xấu tính sao?”

“Hắn không phải tiểu hài tử.” Hoàn Tông nói, “Bọn họ là mang một loại bệnh trên người, khiến thân thể nhỏ bé, mệnh thọ ngắn ngủi, người này là được chân nhân ban ân huệ, mới có thể sống đến hôm nay, lại còn có tu vi trên người, bước vào tu chân đại đạo.”

“Thì ra là thế.” Không Hầu bưng bình đại ngộ, khi nàng còn bé từng xem qua sách có nhắc tới trường hợp này, nghe nói còn có quý tộc chăn nuôi loại người này tìm niềm vui. Vẫn là như bây giờ hảo, những người này không chỉ có thể tay làm hàm nhai, mà còn có thể thu luyện, có tu vi cao thâm.

Tuy rằng Vô Danh chân nhân tính tình không tốt lắm, nhưng tâm lại tốt.

Đội trong chốc lát, đồng tử đi ra: “Chân nhân cho các ngươi vào.” Bất quá đối với Không Hầu bọn họ cực kỳ bất mãn.

Không Hầu..... Không Hầu không đắc tội hắn. Nàng đem thu nạp hộp nhét vào trong tay đồng tử, “Đa tạ ngươi giúp đỡ thông báo.”

“Đây là cái gì?” Đồng tử cầm hộp khó hiểu.

“Đây là lễ bái phòng chúng ta cấp chân nhân.” Không Hầu cười, “Làm phiền tiên bối giao cho chân nhân.”

Nghe được “Tiền bối” hai chữ, đồng tử biểu tình hoãn hoãn, nhỏ giọng oán giận nói: “Thật là phiền toái.” Ngoài miệng tuy nói như vậy, trong tay lại vững vàng ôm hộp gỗ.

Nội viện được vị càng ngày càng nặng, Không Hầu đi theo nam phó vào một cái sân, thấy Vô Danh chân nhân đang đùa nghịch dược thảo trên bàn, liền đứng ở trên hành lang không có lên tiếng.

Vô Danh xoay người nhìn bọn họ liếc mắt một cái: “Nha, rốt cuộc nhớ ra được lâu cũ nát này?”

Không Hầu nghi hoặc nhìn Hoàn Tông, chân nhân lời này là có ý tứ gì?

“Thỉnh chân nhân thứ lỗi, tại hạ có việc trì hoãn.” Hoàn Tông triệu Vô Danh chân nhân chấp tay hành lễ.

Vô Danh hừ cười một tiếng: “Ta còn tưởng rằng ngươi không để bụng đến linh đài nữa.” Ánh mắt hắn rơi xuống người Không Hầu, “Mưa cam lộ đêm qua vì ngươi mà đến, ta đây cũng đã tiếp không ít nước mưa, sự tình lần này liền không cùng các ngươi so đo.”

Hắn từ trong lòng ngực móc ra ba bình đan dược ném văng ra, Lâm Hộc vội vàng phi thân tiếp được: “Đa tạ chân nhân ban thuốc.”

“Đừng nói cái gì ban hay không ban cho, ta không thích.” Vô Danh xua tay, đối Lâm Hộc nói, “Không đến vạn bất đắc dĩ, đan dược không thể tùy ý ăn. Lấy tu vi của ngươi cũng nên biết, đối với đan dược sinh ra ý lại không phải chuyện tốt. Tình huống này của hắn, ta nghe nói thời kỳ thượng cổ lưu truyền một cái bí phương, có thể có trọng tổ linh đài, khiến bạch cốt sinh trường, nhưng loại phương thuốc này giấu ở nơi nào, ta lại không rõ ràng lắm.”

“Đa tạ chân nhân báo cho.” Lâm Hộc không nói phương thuốc bọn họ đã có, bây giờ chỉ cần dược liệu.

“Thật không dám dấu diếm, phương thuốc chân nhân nhắc tới, trong tay văn bối có một phần.” Hoàn Tông nhìn Vô Danh, “Chân nhân nếu là không chê, duyệt qua đùm văn bối một phen.”

“Thật sự?” Vô Danh chân nhân không dám tin tưởng nói, “Ngươi có phương thuốc thất truyền này?”

Hoàn Tông đem bản sao chép phương thuốc lấy ra: “Có phải hay không, còn nhờ chân nhân xem qua.”

Vô Danh kích động qua đi, lại không có duỗi tay lấy phương thuốc trong tay Hoàn Tông: “Thứ này thập phần trân quý, ngươi lại cho ta xem qua, là có ý xấu gì?”

“Phương thuốc tuy khó được, nhưng chia sẻ cho mọi người thì cũng không bị mất đi tác dụng, nay cho chân nhân xem, thì có vấn đề gì?” Hoàn Tông đem phương thuốc phóng tới trong tay Vô Danh, “Coi như là văn bối tạ chân nhân tặng dược chi ân.”

Cùng Không Hầu ở bên nhau lâu rồi, Hoàn Tông tựa hồ cũng nhiễm vài phần thái độ lạc quan, phương thuốc tuy thần kỳ, đặt ở nơi đó chính là vật chết, không bằng giao cho thiện y đại sư, nói không chừng sẽ cứu được nhiều người hơn.

Vô Danh nhìn hắn, xác định hắn không có nói láo, mở ra phương thuốc. Kích động xem xong phương thuốc, Vô Danh thở dài: “Không hổ là phương thuốc thượng cổ lưu truyền, phần lớn dược liệu hiện tại đã rất khó tìm đến, có phương thuốc lại có tác dụng gì.”

“Chân nhân lợi hại, xem qua phương thuốc, nói không chừng có thể tìm được dược liệu thay thế.” Không Hầu nói, “Tôi lúc đó, chẳng phải là có nhiều người được cứu?”

“Loại phương thuốc này muốn tìm được chi vật thay đổi, chỉ sợ là khó như lên trời. Tiểu cô nương rút cuộc thiên chân, chuyện gì cũng nghĩ đến đơn giản.” Vô Danh thu hồi phương thuốc, cười cười, “Bất quá ngươi nói đúng, sự tình dù khó vẫn nên thử một lần, nếu là thật sự có thể thành, Vô Danh ta liền sẽ truyền lưu muôn đời.”

Không Hầu yên lặng nghĩ, tên của ngươi là Vô Danh, một vạn năm về sau, nói không chừng tu sĩ khác nhìn đến tên này, sẽ cho rằng đây là do một tu sĩ không có tên làm ra.

Tên có bao nhiêu quan trọng, Vô Danh chân nhân đại khái tạm thời còn không có cảm nhận được.

“Kia văn bối tại đây chúc chân nhân được như ước nguyện.” Hoàn Tông lần thứ hai chấp tay thi lễ, “Hôm nay nhiều có quý rầy, văn bối cáo từ.”

“Chờ một chút.” Vô Danh chân nhân gọi hắn lại, “Hiện tại ta còn không có tìm được dược liệu thay thế, nhưng ở đây lại có một thứ ngươi cần.”

Hắn ở thu nạp giới lấy ra một hộp gỗ mun, “Ta từ trước đến nay không chiếm tiện nghi của người khác, đặc biệt là loại nam nhân mặt đẹp.” Loại nam nhân tuấn tú này, thiếu bọn họ nhân tình, sẽ làm hắn ngủ không yên.

“Đây là thịt Hoàn Công Cá hong khô, là do sư thúc tổ sư thúc tổ của ta lưu lại, mấy năm nay không có động quá, ngươi cầm đi đi.”

Hoàn công cá lớn lên cực xấu, Hoàn Công Cá hong gió lại càng là xấu càng thêm xấu, Không Hầu tiếp nhận hộp nhìn xong, liền đem cái nắp khép lại, thời kỳ thượng cổ cá lớn lên thật không chú ý, quá tùy tâm sở dục.

Thấy bọn họ còn đứng, Vô Danh nhướng mày: “Còn đứng ở chỗ này làm cái gì, chờ ta lưu các ngươi ăn cơm trưa sao?”

“Văn bối cáo từ.” Không Hầu đem gỗ mun hộp đưa cho Hoàn Tông, hướng Vô Danh chân nhân chấp tay, “Thỉnh chân nhân nhiều hơn bảo trọng.”

“Ít lại vài khách nhân như các ngươi viễn thăm, ta liền bảo trọng.” Vô Danh vẫy vẫy tay, không nói chuyện nữa.

Ba người nhìn nhau, đồng thời chấp tay hành lễ, lui ra ngoài.

Chờ Hoàn Tông bọn họ rời đi, Vô Danh chân nhân lại lấy ra phương thuốc lần qua lộn lại nhìn thật lâu, hắn thật không có hoài nghi Hoàn Tông lừa hắn, tuy rằng không có cố tình hỏi thăm thân phận ba người này, nhưng là xem lời nói, việc làm, cùng tu vi, cũng có thể đoán ra bọn họ xuất thân đại tông môn.

Đệ tử đại tông môn phần lớn cần thể diện, sẽ không làm ra loại việc gạt người này.

“Chân nhân.” Đồng tử đi vào tới, “Dược lò sắp ra đan, ngài muốn đến xem sao?”

“Không cần, đan dược bình thường người phía dưới nhìn liền hảo.” Vô Danh phát hiện trong tay hắn cầm cái hộp, “Đây là cái gì?”

“Đây là lễ bái phòng ba vị khách nhân vừa rồi tới tặng cho ngài.” Đồng tử đem hộp quà phóng tới trên bàn, “Thỉnh chân nhân xem qua.”

“Lễ bái phòng?” Vô Danh cười nhạt, hắn khi nào chú ý quá này đó? Mở ra hộp, mặt trên nhất một tầng chỉnh chỉnh tề tề các loại dược liệu quý hiếm sắp hàng, lấy ra mặt trên một tầng ô vuông, hộp kế một kiện Thần Khí thượng phẩm, Thần Khí hiếm thấy như vậy, Vô Danh cũng nhìn không được động tâm

Đây xác thật là thành ý tràn đầy, Vô Danh đẩy nắp hộp, hắn đại khái đã đoán được xuất thân mấy người này.

Từ được lâu đi ra, Không Hầu cao hứng đến cơ hồ nhảy ở đi đường: “Ta đã nói nhất định sẽ thu thập đủ dược liệu, lúc này mới bao lâu, liền tìm được hai vị trong đó. Chúng ta lại nỗ lực, nói không chừng thực mau liền gom đủ.”

Hoàn Tông bật cười, thấy Không Hầu cười tùm tùm mà tiến đến quầy hàng rong phía trước mua thức ăn, liền dừng chân đứng ở tại chỗ chờ nàng.

Thực khách trước quầy hàng rất nhiều, Không Hầu dựa vào gương mặt khả ái, làm quán chủ thực mau chú ý tới nàng, làm cho nàng ba bao hương thịt khô lớn. Ôm thịt khô, Không Hầu ra khỏi đám người, đưa Lâm Hộc cùng Hoàn Tông mỗi người một túi, “Địa phương nhiều khách nhân, hương vị khẳng định sẽ không sai.”

Không Hầu ăn một chút nói: “Quả nhiên rất thơm.” Quay đầu lại thấy Hoàn Tông cùng Lâm Hộc đều không có động, Không Hầu lúc này mới đoán được bọn họ ngưng ngưng ăn ở trên đường cái, Không Hầu đem thịt khô trong tay thu lại, “Chờ đến trên xe ngựa chúng ta lại ăn.”

Hoàn Tông vươn ngón tay thon dài trắng nõn, ở trong túi giấy lấy một cái thịt khô ăn, đối Không Hầu cười nói: “Ăn rất ngon.”

Không Hầu nháy mắt cười cong mắt, nàng nhẹ nhàng kéo Hoàn Tông tay áo xuống: “Chúng ta lên xe ngựa từ từ ăn, thành trấn tiếp theo là cái chỗ nào nha?”

“Nhạn Thành, cũng là Hòa Phong Trai sở tại.” Hoàn Tông nói, “Nhạn Thành nhiều sông, cá chính là tuyệt nhất, tới Nhạn Thành, chúng ta có thể hảo hảo nếm thử.”

“Hảo nha hảo nha, thịt trên bụng cá là ngon nhất.” Không Hầu gật đầu, “Bất quá ta phải gọi phi tin về tông môn trước, báo cho mọi người ta đã vào Động Tâm kì.”

“Vừa lúc ta cũng muốn cấp sư môn đưa tin.” Hoàn Tông nói, “Tối nay chúng ta lại ở khách điểm nghỉ, sáng mai lại đi.” Chuyện hắn đưa phương thuốc cho Vô Danh chân nhân, phải báo cho tông môn một chút.

Đi theo bên người Không Hầu, Hoàn Tông đã ở vô ý học theo nàng một ít hành vi.

Tỷ như thường cấp tông môn đưa tin, tỷ như mua quà kỷ niệm cho trưởng bối tông môn, lại tỷ như mặc kệ việc lớn nhỏ đều phải nói cho tông môn, liền tính chính mình có thể hoàn toàn làm chủ, cũng sẽ nói cho bọn họ.

Phi tin phù Không Hầu truyền tới Vân Hoa Môn, làm trên dưới Vân Hoa Môn vui mừng dị thường, bốn năm Trúc Cơ, hai năm Tâm Động, đây là thiên tài trong thiên tài, Vân Hoa Môn tương lai a.

Các sư huynh sư tỷ thân truyền khác đặc biệt cao hứng, đồng trang lứa với các nàng càng có nhiều người tiến bộ, các nàng áp lực liền càng nhỏ, này quả thực chính là đại hỉ sự.

Mọi người cao hứng một hồi, liền chấp vá lung tung, tích góp đủ hai ngàn linh thạch, chuẩn bị chờ Không Hầu thành trấn tiếp theo, liền gửi qua cho nàng.

Bên trong Lưu Quang Tông, Tùng Hà phong chủ biểu tình ngưng trọng: “Tông chủ, sư diệt có thể hay không bởi vì tâm cảnh xảy ra vấn đề, bị người đoạt xá (bị cướp xác nhập hồn)?”

Không phải hắn đa nghi, thật sự là sư diệt gần đây quá mức quái dị.

Bạn đang đọc truyện *Chờ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 48: Nhạn thành

Editor: TIEUTUTUANTU

Tùng Hà phong chủ lời vừa nói ra, mọi người trong điện vô cùng khiếp sợ, vị sư diệt này là thiên phú xuất chúng nhất của Lưu Quang Tông bọn họ gần mấy trăm năm qua, khi hắn tiến vào tông môn, liền vẫn luôn chăm chỉ tu hành, lại vì Tu Chân giới nhiều lần chém giết tà ma, nếu thật bởi vì tâm ma chưa

bình, bị người đoạt xá, bọn họ vô luận như thế nào đều phải nghĩ biện pháp đem đoạt xá thần hồn đuổi ra đi.

“Chính là.....” Nữ trưởng lão mấy ngày trước đây thu được vấy theo lụa sư diệt đưa tới nhũ mây, nàng nhìn về phía chư vị đồng môn, “Nhưng nếu thực sự có người đoạt xá thần hồn sư diệt, hẳn phải nên duy trì bộ dáng thường ngày của sư diệt, lửa gạt lấy Thần Khí pháp bảo của tông môn, mà không phải tặng đồ làm chúng ta nhận thấy không thích hợp.”

Cẩn thận ngẫm lại, mọi người cảm thấy nữ trưởng lão nói cũng rất có đạo lý.

“Gần đây sư diệt đến tột cùng là làm sao vậy?” Tùng Hà lo lắng sốt ruột, tâm tính đột nhiên đại biến cũng không phải chuyện tốt, hắn lo lắng sư diệt là đối với thân thể từ bỏ hy vọng.

Mua này nọ cho bọn họ là vì..... Chẳng lẽ là..... lưu lại cho họ chút niệm tưởng?

Loại suy đoán này Tùng Hà chỉ dám giấu trong lòng, hắn sợ chương môn nghe xong sẽ khổ sở.

“Các người đã quên bên người sư diệt có vị tiểu cô nương Vân Hoa Môn? Nói không chừng là tiểu cô nương thích cấp tông môn mua đồ vật, sư diệt nhìn thấy, liền đi theo nàng cùng nhau mua.” Nữ trưởng lão cười như không cười, “Tiểu cô nương tuổi trẻ lại tràn ngập tinh thần phấn chấn, đối với người khác vẫn là có vài phần lực ảnh hưởng.”

“Lời này cũng có chút đạo lý.” Tùng Hà đối phong cách hành sự của Vân Hoa Môn rất hiểu biết, bọn họ xác thật có yêu thích ra cửa liền mua đồ vật, đi chưa tới được nơi cần đến thì linh thạch cũng đã cạn rồi.

Hắn lúc ấy tuổi trẻ, cùng Vong Thông Vân Hoa Môn cùng nhau tiến vào bí cảnh, đó là lần đầu tiên hắn lang bạt giang hồ, trong lòng thập phần khẩn trương. Vừa đường hắn gặp Vong Thông, liền cùng đồng hành. Hắn thì lo lắng không ngừng, còn Vong Thông thì dọc theo đường đi ăn uống vui chơi, khi đến thành trấn có bí cảnh thì linh thạch đã tiêu hết sạch.

Sau từ bí cảnh ra tới, Vong Thông còn mượn hắn mấy trăm linh thạch, nếu không phải khi cách mười năm sau, Vong Thông đem mấy trăm linh thạch chạy tới tìm hắn trả nợ, chỉ sợ hắn sớm đã đem việc này quên mất.

“Sư diệt đã lớn rồi, ở bên ngoài du lịch đến hảo hảo, các người liền không cần nhọc lòng.” Nữ trưởng lão đứng lên, “Một đám bà bà mụ mụ, giống cái gì kiểm tu.”

“Chúng ta cũng đều là lo lắng cho thân thể Hoàn Tông.” Tùng Hà nói, “Dem phương thuốc kia đưa cho Vô Danh chân nhân cũng tốt, nếu là hắn có thể tìm ra được liệu thay thế, chúng ta cũng không cần lo lắng tìm không được được liệu phương thuốc yêu cầu.”

“Lấy tính nét cổ quái của Vô Danh kia, đệ tử đại tông môn nào đi bái phỏng cũng đều sẽ không lưu mặt mũi, sư diệt thể nhưng ở nơi hắn cầu được được, coi như là kinh hi ngoài ý muốn.” Nữ trưởng lão nghe qua rất nhiều chuyện về tính khí cổ quái của hắn.

Chư vị kiểm tu đang ngồi trầm nghĩ, có lẽ Vô Danh chân nhân cũng không giống trong đồn đãi quái dị như vậy đâu? Chỉ là một ít người bên ngoài không hợp nhãn nên cố tình nói xấu.

Kim Nhạc nghe bọn họ thảo luận, không có nói cho bọn họ tin Vân Hoa Môn tặng ba phiến Giao Nhân Lân, không phải hắn không tin bọn họ, mà là chuyện này càng ít người biết càng tốt.

Phân ân tình này của Vân Hoa Môn hẳn không thể quên.

Hai ngày sau, Vân Hoa Môn lại lần nữa được Lưu Quang Tông tặng tạ lễ, lần này là chúc mừng Không Hầu thành công độ kiếp. Các Đại tông môn giao hảo, nếu có đệ tử thiên phú phá lệ xuất chúng, xác thật sẽ có hảo tông môn phái người tới ăn mừng, nhưng là phần lễ này của Lưu Quang Tông thật sự quá nặng, trọng đến làm nhóm phong chủ Vân Hoa Môn hoài nghi Lưu Quang Tông linh thạch nhiều không chỗ để, cho đi tặng bớt cho bọn này.

“Không cần suy nghĩ nhiều, đã là đồ vật do tông chủ Lưu Quang Tông kim tự xuất tiền túi tặng đến, thì chúng ta đây phải hảo hảo tiếp nhận.” Hành Ngạn đối với hậu lễ không chút ngoài ý muốn, cho Vạn Xuyên đem lễ vật chuyển vào vào Tàng Bảo Các.

Chờ Kim Nhạc mang theo đồ đệ rời đi, vài vị phong chủ nhìn nhau, tông chủ giống như đoán được chút cái gì, lại không tính nói cho bọn họ. Chẳng lẽ giữa hắn cùng Kim tông chủ, có cái giao dịch ngầm gì?

Thật không nghĩ tới a, Lưu Quang Tông Kim Nhạc chính trực như thế, cũng có thể làm ra loại sự tình này. Bất quá tìm ai hợp tác cũng tốt, lại đi tìm Vân Hoa Môn bọn họ, thật là thiếu tính toán.

Quay đầu thấy Vong Thông về mặt thâm trầm, cũng không mở miệng nói chuyện, Thanh Nguyên liền lẩm miệng hỏi một câu: “Như thế nào, người chẳng lẽ có cao kiến gì?”

“Đó là lễ vật Lưu Quang Tông tặng cho đồ đệ ta, có phải ta nên thu hay không, chương môn sư huynh như thế nào có thể lấy đi?” Vong Thông vô cùng đau đớn nói, “Các người nói ta có nên đòi về hay không?”

Thanh Nguyên: “.....”

“Người vẫn là câm miệng đi.” Hắn vừa rồi hỏi hắn ta làm gì không biết, chẳng lẽ do miệng rảnh quá?

Lưu Quang Tông vội vàng mà đến, lại vội vàng rời đi, bộ dáng kia cao ngạo lạnh nhạt, làm tâm đệ tử Vân Hoa Môn liên tiếp nhìn lên, đặc biệt là một khác kia khi kiếm tu áo bào trắng nhảy lên phi kiếm, có Tiểu sư muội nhẹ giọng thở dài: “Phiên nhược kinh hồng, kiểu nếu du long, thật là đẹp mắt.”

“Những lời này. Là để hình dung nam nhân?” Quy Lâm nhin không được nói, “Lưu Quang Tông, gần đây giống như thường xuyên lui tới tông môn chúng ta?”

“Dùng để hình dung sắc đẹp mà nói, không cần phân biệt nam nữ, ta không kỳ thị nam nhân.” Tiểu sư muội lắc đầu thở dài, “Đáng tiếc Lưu Quang Tông kiếm tu đẹp là đẹp, nhưng thân khí chất quá lạnh, ta có chút chịu không nổi.”

Còn quần người chịu được hay không, bọn họ sẽ không bao giờ chú ý đến đây. Quy Lâm biết nếu mình nói ra sẽ khiến chúng đồng môn bất mãn, nên trầm mặc cảm kiếm rời đi. Đi được một đoạn, hần ngẩng đầu nhìn trời như có suy tư gì.

Lưu Quang Tông, cấp Vân Hoa Môn tặng lễ, này vốn chính là sự tình cực kỳ quái dị, lại càng quái dị hơn là trong khoảng thời gian ngắn lại liên tục tới cửa hai lần. Chẳng lẽ là Lưu Quang Tông đối với Vân Hoa Môn có việc muốn nhờ?

“Quy Lâm, mau tới đây, bữa trưa hôm nay có đồ ăn người thích, đến trễ sẽ không còn.” Cao Kiện Diễn bụ bẫm đứng ở nơi xa triều hần phát tay, “Chúng ta đi chiếm vị trí trước.”

Nhìn bóng dáng bọn họ vội vàng rời đi, Quy Lâm thập phần hoài nghi, đệ tử lớn lên trong loại hoàn cảnh này, về sau có thể làm nên đại sự gì? Trong lòng thực ghét bỏ, Quy Lâm dưới chân lại không có ngừng, hướng tới phương hướng đám người Cao Kiện Diễn rời đi đi qua.

Từ Nghi Thành đến Nhạn Thành, phải vượt qua một con sông, đối với tu sĩ Trúc Cơ kỳ trở lên mà nói, thập phần dễ dàng. Nhưng là người thường, lại phải đi thuyền qua sông.

Thuyền cũng không lớn, nhiều nhất chứa được mười người. Muốn từ Nghi Thành đến Nhạn Thành nhất định phải đi nơi này, cho nên nhóm người chèo thuyền cũng không thiếu sinh ý, bất quá nhìn đến Không Hầu bọn họ từ trên xe ngựa đi xuống, bọn họ vẫn là có chút thất vọng.

Vừa thấy ba người, bọn họ liền biết không phải người thường, tự nhiên cũng không dùng dò.

Có người chèo thuyền cơ linh tiếp đón người qua đường khác, thực mau liền gom đủ một thuyền. Cũng may nơi này nước chảy không mạnh, cho nên chỉ cần dùng sào chống, thuyền sẽ từ từ sang sông.

Đối với người thường, trao đổi thường dùng bạc cùng hoàng kim. Ngọc tề cùng linh thạch đối bọn họ mà nói là vật hiếm lạ, còn Từ Tĩnh so với linh thạch càng đáng giá, rất nhiều người đến chết cũng không biết nó trông như thế nào.

Lâm Học nhẹ nhàng vỗ vai cái trên đầu con ngựa, con ngựa liền bay lên trời, chân đạp tường vân kéo xe ngựa từ trên mặt sông bay qua đi. Không Hầu lúc này mới phát hiện, nguyên lai hai con ngựa này không phải loại ngựa bình thường.

Bởi vì Hoàn Tông cùng Không Hầu chưa từng ngồi đò, cho nên Lâm Học chỉ có thể đi tìm người chèo thuyền, bao trọn thuyền để hai người trẻ tuổi, thể nghiệm một chút cảm giác “ô bông trên thuyền lúc ẩn lúc hiện”.

Ghế bày trên thuyền, bị vô vàng khách nhân ngồi qua đen bóng, đáy thuyền có một tầng dơ bẩn thật dày, không biết bị bao nhiêu người dẫm qua, đã nhìn không ra màu sắc nguyên bản của thuyền gỗ.

Lâm Học thấy Hoàn Tông đứng ở đầu thuyền không có tiến vào, liền dùng thanh khiết chú đem khoang thuyền quét tước sạch sẽ, ở trên ghế lót vải tầng gấm vóc, mới nói: “Công tử, Không Hầu cô nương, vào đi.” Không phải rất hiếu kỳ muốn ngồi thuyền sao? đứng ở đầu thuyền làm gì?

“Hào.” Không Hầu ở bờ sông cùng người chèo thuyền nói chuyện phiếm, hỏi hần một ngày thu vào như thế nào, rồi tới khi sông kết băng thì làm sao bây giờ. Người chèo thuyền ngày thường nào có cơ hội cùng nữ tu sĩ nói chuyện, Không Hầu hỏi cái gì liền nói cái đó.

Nhìn thấy Không Hầu lên thuyền, hần vội bỏ dây buộc thuyền, lúc lên thuyền mới phát hiện, cả con thuyền đều sạch sẽ như mới. Vừa mới trong chốc lát thời gian, đã xảy ra cái gì?

Thật không hổ là tiên nhân, có thể đem thuyền cũ biến thành tân thuyền, lát nữa hần có nên trả lại tiền bao thuyền hay không, coi như là cảm tạ phí.

Gió sông thổi tới, quần áo người chèo thuyền bay phát phới. Thuyền Ô bông ở trên mặt sông đang đưa, Không Hầu cảm thấy cảm giác lúc này với trong thơ miêu tả khác nhau quá xa, thuyền ô bông vừa hẹp lại vừa buồn, một chút cũng không thích hợp ngắm cảnh sắc sông nước.

“Không Hầu cô nương nếu là cảm thấy không thoải mái, ta có kháp khí ở trên mặt nước có thể hóa thành thuyền hoa, không chỉ có thể ngồi vững chắc còn có thể xem phong cảnh.” Lâm Học liếc mắt một cái liền nhìn ra Không Hầu không quá thích ứng, ngay cả khóe miệng công tử nhà mình, tựa hồ cũng hơi hơi xuống rũ một chút.

Cái gọi là Diệp Công thích rỗng, ước chừng đó là như thế.

Không Hầu quay đầu nhìn về phía mũi thuyền, người chèo thuyền tuổi trẻ đang dùng sức khua mái chèo, lắc lắc đầu: “Làm người, quan trọng nhất chính là đến nơi đến chốn.”

Lâm Học nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông cũng khẽ lắc đầu.

Hắn bắt đầu đi thờ dài, để bọn họ lẫn lộn đi thôi.

Thuyền đến giữa sông, dòng nước càng ngày càng chảy xiết, thân thuyền cũng đang đưa càng thêm lợi hại, Không Hầu nhấc lên mảnh che mũi thuyền, hơi nhăn mày.

“Có người rơi xuống nước?” Lâm Học cũng nghe tiếng thét chói tai, thực mau tiếng kêu cứu cũng truyền tới.

“Ta đi xem” Không Hầu đi ra khoang thuyền, người chèo thuyền nhìn nàng ra tới, nghi hoặc khó hiểu nói: “Tiên tử, người.”

Không Hầu không rảnh lo trả lời vấn đề của hắn, vớt ra phi kiếm, đâm lên phi kiếm thượng triều phương hướng kêu cứu bay đến. Ở bên bờ sông cách đó không xa, một chiếc thuyền đã chìm hơn phân nửa, bởi vì thời tiết lạnh, nên tất cả mọi người ăn mặc dày, khi bị thấm nước liền bơi không nổi.

“Cứu mạng! Cứu mạng!” Một phụ nhân bám vào mép thuyền sắp chìm tới, trong tay ôm hài tử ba bốn tuổi, hài tử bị dọa đến oa oa khóc lớn, mặt bị đông lạnh đến tím tái.

Nhìn thấy Không Hầu phi ở giữa không trung, phụ nhân trong mắt phát ra hy vọng: “Tiên tử, cầu tiên tử cứu cứu hài tử của ta!” Nàng liều mạng giơ hài tử trong tay, rõ ràng nước sông rét lạnh đã hao hết sức lực của nàng, nhưng là nháy mắt nhìn thấy Không Hầu kia, nàng phảng phất bộc phát ra tiềm lực thật lớn, đem hài tử nâng lên.

Không Hầu ném ra một con thuyền ngọc trên mặt sông, tay áo biến ảo ra một dải lụa, cuốn hài tử lên đem hắn đặt lên ngọc thuyền, lại phát tay đem mọi người bị rơi xuống nước lên trên ngọc thuyền.

“Đa tạ tiên tử, đa tạ tiên tử.” Người được cứu, tất cả đều quỳ gối trên thuyền hướng Không Hầu nói lời cảm tạ. Ngay cả tiểu hài tử vừa rồi bị dọa đến oa oa khóc lớn cũng không dám khóc tiếp, bị mẫu thân hắn ẵm ẵm cái đầu.

Nhìn bộ dáng bọn họ kinh sợ như thế, Không Hầu thờ dài, từ thu nạp giới tìm ra một kiện áo choàng lông thỏ khi xưa vừa tới Tu Chân giới nàng đã từng mặc, ném tới trong lòng ngực phụ nhân: “Hài tử dễ lạnh không tốt, mau thay cái này đi.”

“Cảm ơn tiên tử, cảm ơn tiên tử.” Phụ nhân vãi đầu thật mạnh, nhìn áo choàng tuyết trắng không tì vết thỏ, phụ nhân lau lau bàn tay ướt đầm mới thật cẩn thận cấp hài tử thay.

“Không Hầu, ta nơi này có chỗ chưa dùng qua.” Hoàn Tông đứng trên phi hành pháp khí, đi phía sau Không Hầu, “Trước cho bọn họ ủ ấm.” Người thường thân thể phàm thai, nếu bị lạnh quá có khả năng sẽ chết.

Đem chăn ném lên ngọc thuyền thượng, Hoàn Tông cũng không đợi bọn họ đập đầu, đưa tay làm thuyền ngọc lập tức đến bên đất bằng. Mọi người từ hoảng sợ lấy lại tinh thần, lúc này mới có người gào khóc, có người không ngừng tạ ơn tiên nhân.

Không Hầu thu hồi thuyền, đây là do Ngô Dương Phong Bùi Hoài trưởng lão luyện chế, là lễ vật cho nàng lúc Trúc Cơ, bởi vì quá xinh đẹp, nàng vẫn luôn chưa dùng qua, không nghĩ tới lần đầu tiên sử dụng, sẽ là dưới tình huống như vậy.

Ngọc thuyền bay đến nàng trên tay, biến hóa thành thuyền nhỏ cỏ lá cây, Không Hầu lắc lắc nước dính bên trên, dùng khăn tay lau khô, mới thả lại thu nạp túi. Nàng không dám dùng thanh khiết chú, vạn nhất đối với pháp khí dị ứng thanh khiết chú, bị nàng làm hỏng thì làm sao bây giờ?

Xoay người nhìn ô bông thuyền còn đang giữa dòng, Không Hầu thờ dài nói: “Xem ra hôm nay chúng ta thử nghiệm hết cảm giác đi thuyền trên sông rồi.”

“Không sao, về sau có cơ hội thử lại.” Hoàn Tông lập tức nói, “Hiện tại ngồi xe ngựa đi.”

“Hào.” Không Hầu gật đầu, hai người bọn họ cực có ăn ý không đề cập tới việc có thể bay trở về đi tiếp chuyến này, kiên quyết không để đối phương phát hiện chính mình nói chuyện không tính toán gì hết, ngồi ô bông thuyền một chút cũng không hào chơi.

Chờ Hoàn Tông cùng Không Hầu rời đi, những người khác gần đó mới ba chân bốn cẳng đem mấy người đã chịu kinh hách rơi xuống nước nâng dậy, thôn dân phụ cận đem bọn họ mang về nhà, giúp họ tránh nhà.

Thôn trưởng nhìn bọn họ vây quanh đồng lửa uống canh gừng xong, cảm khái nói: “Các người vận khí thật tốt, gặp được danh môn chính phái đệ tử.” Bão không loại thời tiết này rơi vào xuống sông, kết cục chỉ có chết, người trên bờ sông nhìn thấy, dù cho bơi tốt, cũng không dám nhảy vào trong nước cứu bọn họ.

“Vị tiên tử kia gọi là Không Hầu,” phụ nhân ôm hài tử nói, “Ta nghe vị tiên trưởng kia gọi nàng như vậy.”

“Không Hầu?” Thôn trưởng sờ sờ đỉnh đầu tiểu hài tử được cứu, “Ân tình này, con không thể quên.”

Tiểu hài tử túm chặt áo choàng lông thỏ to rộng trên người, yên lặng gật đầu. Phụ nhân ôm hắn lúc trên sông không có rót một giọt nước mắt, hiện tại lại khóc không ngừng, “May mắn có vị tiên tử kia, may mắn.”

Nhận Thành còn được gọi là thủy thành, bên trong phạm vi sông lớn sông bé đều có cả.

Đều nói địa phương thủy nhiều đường người, binh sĩ cùng cô nương Nhạn Thành tướng mạo thập phần xuất chúng, ca vũ cũng là tuyệt hảo, mỗi khi bách hoa nở rộ, rất nhiều tu sĩ từ nơi khác cùng nhau ngắm hoa thưởng ca múa.

Không Hầu đi xe ngựa đến cửa thành, hộ vệ sau khi kiểm tra mệnh bài mới cho họ vào thành. Trong các thành trấn, Nhạn Thành là thành thị kiểm tra nghiêm khắc nhất, ngay cả Ung Thành cũng không bằng.

“Thỉnh tiên trưởng thứ lỗi, Nhạn Thành nhiều sông, đường thủy chẳng chịt, cho nên chúng ta đối tới khách lạ đến chơi kiểm tra nghiêm khắc chút.” Hộ vệ triều Lâm Học chấp tay nói, “Trì hoãn thời gian của tiên trưởng, mời vào.”

“Hắn là.” Lâm Học nhàn nhạt gật đầu, vội vàng đánh xe ngựa tiến vào Nhạn Thành. Hơn một ngàn năm trước tà tu náo loạn, đầu độc nước sông Nhạn Thành, may mắn lúc ấy Hòa Phong Trai chuồng môn làm người nghiêm cẩn, phải môn hạ đệ tử vẫn luôn canh giữ ở thượng trung con sông, thời khắc giám sát, phát hiện sớm nguồn nước bị người đầu độc, bằng không tạo thành hậu quả không dám tưởng tượng.

Việc này dù đã qua đi hơn một ngàn năm, Hòa Phong Trai như cũ vẫn duy trì thói quen mỗi ngày giám sát ba lần nguồn nước, đối với thân phận người qua đường thăm tra cũng thực nghiêm khắc. Lâm Học không cảm thấy điều này có gì không đúng, Nhạn Thành nhiều bá tánh cùng tu sĩ như vậy, nếu là nước sông xảy ra vấn đề, cái giá phải trả sẽ rất kinh khủng.

“Ta là tu sĩ đứng đắn, các người dựa vào cái gì ngăn cản? Đừng tưởng rằng Hòa Phong Trai các người có Lưu Quang Tông chống lưng, thì liền cạy mạnh khinh thường tấn tu chúng ta.”

Lâm Học nhíu nhíu mày, dừng xe ngựa hướng phía sau đại môn nhìn lại, hai câu nói như vậy, chính là liên lụy vào tam phương tu sĩ.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 49: Âm sát

Quả tôi đây!!!

Editor: TIEUTUTUANTU

Ngồi ở trong xe ngựa Không Hầu cũng nghe đến tiếng la hét ầm ĩ bên ngoài, nàng duỗi đầu ra ngoài xem. Một nam tu Trúc Cơ kỳ, ăn mặc bình thường, diện mạo bình thường, ngay cả tiếng nói chuyện cũng không hề đặc sắc, thuộc về dạng người ném vào đám đông là không thể tìm ra được.

Có rất nhiều người ra vào công thành, nam tu sĩ mới vừa nháo lên, liền hấp dẫn rất nhiều người chú ý. Nghe được đại tông môn khi dễ người, mọi người ra khỏi thành vào thành đều lưu lại xem náo nhiệt, thực mau cửa thành chật như nêm cối.

Hộ vệ nhìn thấy tình huống này, sợ xuất hiện sự cố dẫm đạp, vội vàng an bài hộ vệ đi duy trì trật tự hiện trường, trong đám người còn có lão nhân và hài tử, dẫm bị thương cũng không phải là việc nhỏ.

“Nếu các người không làm chuyện trái với lương tâm, vì sao vội vàng đuổi người?” Hán tử oán giận nói, “Bình thường bá tánh liền không phải người sao?”

Hộ vệ không để ý đến hắn: “Chư vị phụ lão hương thân, cửa thành nhiều người xuất nhập, mọi người đứng ở chỗ này, trì hoãn đại sự của những người khác thì cũng không hay.” Hán lớn tiếng thêm một chút, “Thỉnh mọi người phối hợp một chút, đừng chen chúc đứng xem, chú ý lão nhân hài tử bên người, đừng để dẫm lên nhau.”

Chờ bá tánh tất cả đều ổn định chỗ, hộ vệ quay đầu triệu hán tử chấp tay, không kiêu ngạo không siểm nịnh nói: “Thỉnh tiên trưởng thứ lỗi, phạm nhập là người vào Nhạn Thành, đều phải chứng minh thân phận của mình.”

Bá tánh xem náo nhiệt đều ở bên ngoài, hán tử bị vô số đôi mắt nhìn, mặc danh cảm thấy như là con khỉ trên đài, diễn xiếc cho bọn họ tìm niềm vui. Ôn ôn tâm thần, hán tử hừ lạnh: “Nói nhiều như vậy lấy cớ, còn không phải là muốn phí qua đường?”

“Người hán tử này, như nào quyết tâm gây sự đến vậy?” Không Hầu thấy hộ vệ đều là võ sĩ bình thường, lo lắng hán tử Trúc Cơ kỳ này bạo khởi đã thương người, nhảy xuống xe ngựa khom lưng cúi qua dây thừng hộ vệ kéo tới, hộ vệ kéo dây thừng vừa định nói, bên trong không thể đi vào, nhưng là khi bọn hắn nhìn đến Không Hầu, một cái bay vọt liền tới bên người hộ vệ rồi, lại đem lời nói nuốt trở vào.

“Người nói nhiều như vậy, lại không muốn lấy ra mệnh bài, ta xem không phải hộ vệ có vấn đề, mà là người bụng dạ khó lường.” Không Hầu mặt trầm xuống, “Nhiều tu sĩ như vậy tiến vào Nhạn Thành, đều cầm mệnh bài ra tới, vì sa người có tình không đưa? Hay là.....”

Không Hầu tầm mắt ở trên người hán tử quét một lần: “Hay là người là tà tu muốn trà trộn vào thành, mưu hại bá tánh, lại ở chỗ này cố ý quấy rối, bôi đen thanh danh tấn tu cùng đệ tử các tông phái.”

“Người nói hươu nói vượn, rõ ràng họ vệ này khinh người quá đáng, không tôn trọng tán tu chúng ta, cố tình làm khó dễ.” Mặc kệ Không Hầu nói cái gì, hán tử đều cắn chặt đê tài họ vệ Nhạn Thành khi dễ tán tu này không bỏ.

Không Hầu cơ hồ có thể khẳng định, nam tu này thân phận có vấn đề, mấy ngày nay tới giờ, nàng nhìn thấy tán tu tính nết khác nhau, nhưng tuyệt đối không có loại cố ý gây sóng gió này, hán tử không thể để tán tu cùng tông phái gia tăng hiềm khích. Lại nhìn người xem nào nhiệt bốn phía, bên trong có tu sĩ, có người thường, đối với hán tử chỉ chỉ trỏ trỏ, không phải đang tin tưởng hán tử nói, mà là đang xem pha hán.

Xem ra Hòa Phong Trai ngày thường rất được nhân tâm, mặc kệ hán tử như thế nào nháo, tất cả mọi người đều sẽ không tin tưởng hán tử nói. Có lẽ hán tử cũng không phải nháo cho người địa phương xem, chỉ cần có một hai tu sĩ nơi khác đến tin hán tử, liền sẽ một truyền mười, mười truyền trăm.

Trên đời này cái gì đều thiếu, chính là không thiếu người tin vào lời đồn.

“Hòa Phong Trai An Hòa công tử tới!”

“An Hòa công tử chỗ nào?”

Các cô nương trẻ tuổi không ngừng hưng phấn, Không Hầu xoay người hướng trong cửa thành nhìn lại. Dưới ánh mặt trời, công tử tuấn mỹ người mặc bạch y thêu kim văn cười hắc hắc mà đến, cho ngựa dừng chân bên ngoài đám đông, hán tử thân khoanh tay mà đứng, phong độ nhẹ nhàng, nữ nhân ở đây, có hơn phân nửa đều đang nhìn hán tử.

An Hòa công tử tựa hồ sớm đã thành thói quen với ánh mắt như vậy, liền ánh mắt cũng không chéch đi nửa phần, lập tức hỏi họ vệ: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Họ vệ đem sự tình tiền căn hậu quả đều nói một lần.

Hán tử hùng hùng hổ hổ nói: “Các người ý người đông thể mạnh, ta không thể trêu vào, cùng lắm thì tòa Nhạn Thành này ta không đi vào.” Hán tử giận mà xoay người, liền muốn rời đi nơi này.

“Đứng lại.” An Hòa công tử trong tay bỗng nhiên xuất hiện một thanh lam ngọc phiến (cây quạt màu xanh ấy mà), phẩy quạt một cái, hán tử đang muốn chen vào đám người liền không chịu nổi mà bay trở về, rơi trên mặt đất.

“Người muốn làm gì?” Hán tử từ trên mặt đất bò dậy, “Không cần khinh người quá đáng.”

“Tà tu bụng dạ khó lường, ai cũng có thể giết chết.” An Hòa công tử không để ý đến hán tử chửi bậy, giọng tay đối mọi người, “Thực xin lỗi, hôm nay có tà tu ý đồ trà trộn vào trong thành, làm mọi người bị sợ hãi.”

“Không có không có, công tử nói quá lời.” Nghe An Hòa công tử nói như vậy, mọi người càng nghĩ càng cảm thấy hán tử này khả nghi, trong lòng đã nhận định hán tử chính là tà tu. Tuy rằng hết náo nhiệt xem, nhưng còn có mỹ nam tử dễ nhìn, người ở bốn phía vẫn tiếp tục vây quanh, không có lập tức rời đi.

“Vị đạo hữu này là?” An Hòa công tử lúc này mới nhìn đến Không Hầu, triều nàng hành lễ khách sáo, giọng điệu không mặn không nhạt.

Đã nhìn quen Hoàn Tông dung mạo tuyệt thế, Không Hầu đối với An Hòa tuấn mỹ hơn người, nhạt nhạt theo quy củ đáp lễ nói: “Tại hạ chỉ là đi ngang qua, cáo từ.”

An Hòa đảo qua đôi mắt nàng: “Đa tạ đạo hữu mới vừa rồi xuất ngôn tương trợ.”

“Một chút việc nhỏ, không đáng nhắc đến.” Không Hầu thấy họ vệ phần lớn đều hơn ba mươi, nghĩ rằng bọn họ trong nhà còn có lớn nhỏ cần lo, mới nhiều chuyện đứng ở chỗ này. Hiện tại nếu người Hòa Phong Trai đã tới rồi, liền không có chuyện của nàng.

“Cáo từ.”

“Cáo từ.” An Hòa công tử nhìn Không Hầu lên xe ngựa, xe ngựa một đường đi xa, trên mặt lộ ra biểu tình suy tư.

“Đại sư huynh.” Đệ tử đồng môn hán phía sau nói, “Huynh làm sao vậy?”

“Người nói……” An Hòa mặt vô biểu tình nói, “Vừa rồi cái kia tiểu cô nương, có hay không có thể là nam giả nữ?”

“A?” Đồng môn đệ tử ngăn người, tiểu cô nương kia thoát nhìn mười sáu bảy tuổi, dáng người là lướt hấp dẫn, thanh âm lại ngọt lại mềm, mặc kệ từ chỗ nào xem, nữ nhân đều là cái hàng thật giá thật, hơn nữa còn là mỹ nhân.

“Sư huynh, nhìn lầm rồi đi.” Đồng môn đệ tử nhỏ giọng nói thầm nói, “Nào có nam nhân giả trang xinh đẹp như vậy?” (editor: trong truyện này không có chứ bên ngoài bao la vô biên nhé.)

Nghe vậy An Hòa mày càng thêm nhăn, nếu nàng là nữ nhân, vì sao thời điểm nhìn mặt hán tử lại thờ ơ như thế?

Nhìn hán tử cả người xám xịt bị trời trên mặt đất, An Hòa trong mắt lộ ra vài phần ghét bỏ, “Đem người mang về.”

Gần đây đã xảy ra loại sự tình này rất nhiều lần, tuyệt đối không phải trùng hợp. May mắn trước đây tông chủ truyền tin tức cho bọn hắc, khiến bọn họ chuẩn bị sẵn sàng, bằng không cứ như vậy cũn sẽ xảy ra chuyện lớn.

Chỉ chỉ thế bài treo ngoài cổng thành, An Hòa nói: “Trở về làm cho người đem thông cáo bài đối lớn một chút, làm cho tất cả người vào thành đều nhìn thấy, miễn cho lại có người cảm thân phận tán tu giả vờ đáng thương.”

“Tốt, Đại sư huynh.”

An Hòa cuối cùng vừa lòng, hắc bay trở về lưng ngựa: “Trở về.” Việc phát sinh hôm nay, còn phải hướng chủ tông hội báo. Hắc mới từ trong tay sư phụ tiếp nhận Hòa Phong Trai không lâu, nếu hắc quân không hảo Nhạn Thành cùng Hòa Phong Trai, chẳng phải là làm sư phó mất hết mặt mũi?

“Nhạn Thành thật không phụ Thủy Thành chi danh.” Không Hầu ghé vào cửa sổ, nhìn trong thành thế nhưng còn có cầu hình vòm, con sông uốn lượn mà qua, nước bên trong thực thanh triệt, có chút địa phương còn dựng thế bài, mặt trên viết “Ném ô vật xuống sông sẽ bị phạt tiền”.

“Nơi này cảnh sắc thật xinh đẹp.” Không Hầu quay đầu cùng Hoàn Tông nói, “Hoàn Tông, chúng ta vẫn là trọ ở khách điểm sao?”

“Không cần ở khách điểm.” Hoàn Tông lắc đầu, “Ta ở chỗ này hình như có một tiểu viện.” Hắc vén rèm lên, hỏi Lâm Học, “Lâm Học, tiểu viện ở nơi nào?”

“Ở phố Đông, mấy năm nay vẫn luôn có người dọn dẹp sửa chữa, công tử cùng Không Hầu cô nương tùy thời có thể không vào ở.”

Lâm Học cho ngựa nhĩ hướng nội thành, nguyên lai nơi này còn không phải mảnh đất phồn hoa nhất Nhạn Thành. Xe ngựa đi qua một cầu treo thật lớn, cuối cầu treo có cổng vào hoa lệ. Tới gần cửa, Không Hầu nhận thấy được khí tràng phụ cận có chút không đúng, nơi này hẳn là có phòng ngự pháp trận.

Đi qua cầu treo, Không Hầu liền thấy được cảnh sắc tươi đẹp, hoa cỏ tuyệt mỹ, trên đường các công tử, cô nương nói nói cười cười, phảng phất là một mảnh thế ngoại đào nguyên.

Có đệ tử Hòa Phong Trai nhìn thấy xe ngựa xa lạ tiến vào, tiến lên chấp tay hành lễ: “Chư vị khách quý từ đâu mà đến? Tiểu thành có rượu ngon, hương cá tiên khúc, chúc khách quý thưởng thức vui vẻ.”

“Đa tạ.” Lâm Học đem mệnh bài cùng khế nhà giao cho đệ tử này, đệ tử tiếp nhận nhìn thoáng qua, cười lui lại mấy bước, “Thì ra cũng là hộ gia đình ở Nhạn Thành, chư vị thỉnh.”

Lâm Học triệu hắc gật đầu: “Làm phiền.”

Có cánh hoa bị gió thổi rơi vào trong xe ngựa, Không Hầu dùng tay tiếp được, mới phát hiện hoa là giả.

“Hiện tại không phải là thời tiết tốt nhất khiến bách hoa nở rộ, nhưng bá tánh Nhạn Thành thực thích hoa, cho nên Hòa Phong Trai dùng pháp trận dựng ra ảo cảnh hoa thụ nở rộ ở bên trong thành, cho bá tánh địa phương được vui vẻ.”

Hoàn Tông tính tính ngày, “Chờ không lâu sau thời tiết ấm lên, tới lúc đó toàn bộ Nhạn Thành đều sẽ ngập tràn trong sắc hoa. Vừa lúc muội mới vừa đột phá Trúc Cơ, tiến vào Tâm Động kỳ, cần cùng cố tâm cảnh, chúng ta lưu lại đây một thời gian, thưởng thức cảnh Nhạn thành cho thỏa rồi hắc đi.

“Như vậy có khiến huynh chậm trễ?” Không Hầu nghĩ đến thân thể Hoàn Tông, không quá yên tâm.

“Sớm hai tháng hay muộn hai tháng đối ta với mà nói, không hề khác biệt.” Hoàn Tông cấp Không Hầu đổ một ly trà, “Ta cũng muốn nhìn Nhạn Thành ngập trong sắc hoa là như thế nào.”

“Huynh chưa từng tới Nhạn Thành?” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, khó trách Hoàn Tông nói nơi này có tiểu viện, lại không biết địa phương, thì ra căn bản là chưa từng tới.

“Phòng ở là Lâm tiên bối giúp huynh mua?” Người còn không có tới, phòng ở đã mua trước, không hổ là đệ tử Lưu Quang Tông có tiền.

“Lúc trước có người nhận một ít ân huệ của ta, một hai nháo phải báo ân, ta liền lấy lý do Nhạn Thành phong cảnh duyên dáng, cho hắc ở chỗ này an trí một căn tiểu viện.”

Nhắc tới chuyện cũ, Hoàn Tông giọng điệu thập phần bình đạm, nếu không phải là ngại người báo ân luôn tới cửa tặng lễ làm hắc không thể an tâm luyện kiếm, hắc cũng sẽ không đưa ra loại yêu cầu này.

Không Hầu không tiếp tục hỏi, nàng ghé vào cửa sổ xe xem cánh hoa nhiều màu sắc bay múa trong gió đến xuất thần, dùng pháp trận huyền hóa ra đã xinh đẹp như thế, chờ đến muôn hoa thật sự nở rộ, thì sẽ đẹp đến mức nào?

Theo sau nàng phát hiện, một ít người vào thành, sẽ đưa linh thạch cho lính canh, một ít khác thì lại không cần. Thấy như vậy, nàng trong lòng âm thầm sinh nghi, chẳng lẽ Nhạn Thành thật sự khi dễ người?

“Lâm tiên bối.” Nàng vén rèm lên hỏi Lâm Học, “Vì sao đệ tử Hòa Phong Trai sẽ hướng một ít người thu linh thạch?”

“Pháp trận chống đỡ này là yêu cầu linh thạch, hơn nữa Nhận Thành cảnh đẹp lại nổi danh, cho nên rất nhiều người bởi vậy mộ danh mà đến.” Lâm Học giải thích nói, “Trừ bỏ bá tánh bản địa cùng người bên ngoài có bất động sản ở Nhận Thành, những người khác tiến nội thành ngắm cảnh, đều phải đưa linh thạch.”

Không Hầu: “.....”

Nàng lần đầu tiên biết, nguyên lai còn có thể dựa phương thức này kiếm tiền.

Xe ngựa xuyên qua đường phố náo nhiệt, dừng lại ở bên ngoài một tiểu viện tinh xảo. Tiểu viện trong ngoài quét tước sạch sẽ, bên ngoài còn bao phủ kết giới.

Lâm Học triệt hồi kết giới, đẩy ra đại môn cho Hoàn Tông cùng Không Hầu đi vào. Tiểu viện đình đài lầu các, hồ sen khúc kiều mọi thứ đều có, tinh mỹ như tiên cảnh. Không Hầu cảm thấy, người muốn báo ân Hoàn Tông kia nhân phận nhất định không tầm thường.

“Chúng ta trụ ở nội viện.” Lâm Học cấp Hoàn Tông giới thiệu bố cục tiểu viện, “Nhận Thành nội thành không lớn, tiểu viện này tuy rằng tinh xảo, nhưng không rộng, cho nên chỉ có thể ủy khuất Không Hầu cô nương, cùng công tử cùng nhau ở tại hậu viện.”

“Không có gì.” Không Hầu sờ sờ tay vịn khắc hoa, “Chúng ta đều là người một nhà, chẳng lẽ còn chú ý nào nọ?”

Lâm Học nói: “Ta đưa cô nương đi hậu viện, hậu viện có suối nước nóng, cô nương có thể thử một chút.”

“Hảo.” Không Hầu liên tục gật đầu, trên mặt tươi cười sáng lạn làm Lâm Học cùng Hoàn Tông đều có chút ngoài ý muốn.

Khi còn nhỏ phụ hoàng trầm mê nhạc luật, không có khả năng mang nàng cùng mẫu hậu đi Kinh Giao tắm suối nước nóng, sau Cảnh Hồng Đế sửa triều dâng cơ, sẽ mang phi tần con cái đi Kinh Giao biệt cung tránh nóng hoặc là tắm suối nước nóng, chính là lại không mang theo nàng cùng chơi. Thế cho nên nàng từ nhỏ đã nghe được những người khác nói suối nước nóng Kinh Giao có bao nhiêu thoải mái, lại không có cơ hội đi thử qua.

Hiện tại cái này tiểu viện có suối nước nóng, quả thực là kinh hi.

Tới hậu viện, Không Hầu liền hoan thiên hi đi suối nước nóng, lưu lại Hoàn Tông cùng Lâm Học chủ tớ hai người mắt to trừng mắt nhỏ.

“Công tử, vị nữ tử ở cùng đệ tử Liễu Ngôn Môn Biện Hoành kia thật tích.”

Lâm Học nói, “Biện Hoành sau khi bị hủy thân phận chương phái đại đệ tử không bao lâu, nữ tu Lục Yêu kia liền biến mất không thấy. Nữ thi tìm được ở chỗ hộ tịch Lục Yêu, cũng đã chứng thực là Lục Yêu bản nhân. Ta hoài nghi Lục Yêu chân chính là bị nữ nhân bên người Biện Hoành kia giết, rồi thay thế thân phận của nàng, tiếp cận Biện Hoành.”

“Đáng thương Lục Yêu kia bước lên tu chân lộ còn không đến mười năm, liền táng mệnh trong tay tà tu.” Lâm Học thở dài nói, “Nếu là Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn liên hôn, đối hai môn phái mà nói đều là chuyện tốt, hiện tại nháo lên như vậy, hai bên tuy không đến mức kết thù, nhưng rất cuộc cũng không bằng lòng.”

“Nam nhân hay thay lòng đổi dạ, cùng nữ nhân kết làm đạo侶 về sau, thì cũng như cũ sẽ thay lòng đổi dạ. Kết đạo đại diện không thành, đối với nữ đệ tử Thanh Ngọc Môn tên kia mà nói, ngược lại là chuyện tốt.”

Hoàn Tông có đôi khi không hiểu đạo lý đối nhân xử thế, có đôi khi lại cực kỳ thấu triệt, “Sự kiện này, Biện Hoành cũng không vô tội.”

“Công tử, ta biết.” Lâm Học nhún mày, “Tà tu ra loại thủ đoạn dơ bẩn này, thật là ghê tởm.”

“Bọn họ chỉ dám dùng loại thủ đoạn này, thuyết minh bọn họ không có dũng khí cùng chúng ta đối đầu.” Hoàn Tông rũ mắt, biểu tình sơ đạm, “Hiện tại tà tu, bản lĩnh so ra kém hơn trước kia, là gan cũng so ra kém”

Lâm Học: “.....”

Lời này giống như cũng có chút đạo lý. Tính, hẳn vẫn là đi ra ngoài mua cá làm cho hai người này ăn, loại sự tình không quá yêu cầu động não này mới tương đối thích hợp với hắn.

Không Hầu ghé vào suối nước nóng, từ thu nạp giới mọc ra nước trà điểm tâm, thập phần hưởng thụ nhắm hai mắt lại. Gió thổi bay màn lụa mỏng, cánh hoa do pháp trận huyền hóa bay bay khắp tiểu viện, Không Hầu mở mắt ra, một đạo phi tin phù bay vào.

Duỗi tay tiếp được, đem thân thức truyền vào phi tin phù, là sư phụ cùng các sư huynh gửi cho nàng.

Tin tất cả đều là hỏi nàng ăn được không, ngủ ngon không, cùng đệ tử Lưu Quang Tông ở chung, nếu là đối phương không tốt, cũng không cần cố kỵ mặt mũi Lưu Quang Tông, nên như thế nào tính sổ liền cứ làm như thế.

Tin cuối cùng, mới chúc mừng nàng thành công tấn Tâm Động kỳ tu vi, còn cố ý cường điệu, tu hành không cần quá mức khắc khổ, trên nàng còn có rất nhiều sư huynh sư tỷ chống đỡ, áp lực không cần quá lớn.

Sư môn nhà người khác luôn là lo lắng đồ đệ không đủ tranh đua, mà sư môn nàng vĩnh viễn chỉ biết lo lắng nàng quá mệt mỏi.

Đem phi tin phù bỏ vào thu nạp túi, Không Hầu tìm ra một phi tin phù mới, bắt đầu cấp sự phụ các sư huynh hồi âm.

Tỷ như Nhận Thành có bao nhiêu mỹ, tà tu có bao nhiêu không biết xấu hổ, ngâm suối nước nóng hảo hảo chơi, rượu trái cây từ trong tông môn mang ra tới, ở lúc tắm suối nước nóng uống có bao nhiêu mỹ vị. Ngay cả đệ tử Lưu Quang Tông so với nàng có rất tiền, đều ở phi tin phù nói một lần. Thẳng đến phi tin phù linh lực rút đầy, nàng vô pháp lại dùng thần thức ở bên trong miêu tả tin tức khác, mới đem phi tin phù truyền ra ngoài.

Hồi xong phi tin phù, Không Hầu từ suối nước nóng bò ra tới, thay quần áo đi ra ngoài, ngoài cửa có một phụ nhân mặc thanh bào, “Cô nương, đồ ăn đã làm tốt, thỉnh cô nương đi theo ta.”

“Hoàn Tông cùng Lâm tiên bối cũng đi qua?”

“Công tử cùng lâm tiên trưởng đã tới trước.” Phụ nhân nghiêng người đáp lời, đãi Không Hầu thập phần cung kính.

Nhưng mà Không Hầu lại dừng chân, nàng nhìn phụ nhân nói: “Phía trước giống như có pháp trận?”

Phụ nhân ngăn người, mới phản ứng lại Không Hầu nói cái gì, nàng trả lời: “Bởi vì trong viện trước kia ít người cứ trú, cho nên lâm tiên trưởng đã từng bày một ít pháp trận ở trong sân, ta tiên căn nông cạn, đối với pháp trận cũng không hiểu biết, nhưng là mấy năm nay vẫn luôn không bị pháp trận thương tổn qua.”

“Phải không?” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, “Vây người ở phía trước dẫn đường.”

“Cô nương, thỉnh.” Phụ nhân tươi cười ôn hòa, xoay người tiếp tục đi.

Nhưng mà liền vào giờ phút này, Không Hầu móc ra hai cái phòng hộ chú liên dán ở trên người, xoay người bay ra xa, hô to: “Lâm tiên bối, cứu mạng!” Thời khắc nguy cấp, không có gì đơn giản mau lẹ hơn so kêu cứu mạng. Không thể kêu Hoàn Tông, thân thể hẳn không tốt.

Ở nháy mắt, trong đầu Không Hầu đã có rất nhiều ý niệm hiện lên.

Hoàn Tông đang đọc sách ở trong phòng, nghe được Không Hầu kêu cứu, lập tức từ cửa sổ bay ra ngoài.

Phụ nhân không nghĩ tới Không Hầu sắc mặt thay đổi bất thường, ngăn người mới cầm pháp bảo đánh úp lại, động tác như một đạo tàn ảnh, nhưng mà khi một chưởng này đến trên người Không Hầu, Không Hầu cũng không có bị thương, ngược lại nương theo đạo lực thoát được xa hơn.

“Phản phệ phù?” Phụ nhân sắc mặt tái nhợt, máu dâng lên cổ họng, thiếu chút nữa bị linh lực phản phệ bức cho phun máu (tự nhiên thấy buồn cười cho nhân vật này quá). Thấy một kích không trúng, nàng cũng không chiến tiếp, xoay người bỏ chạy.

Mau, cần thiết phải mau, bằng không nàng hôm nay liền phải táng mệnh (chết) tại đây.

Nhưng mà, chỉ nghe không trung ầm ầm có tiếng rỗng ngấm vang lên, một đạo ngân quang từ trên người nàng xuyên qua, cả người nàng giống như cục đá, thẳng tắp nặng nề từ không trung ngã xuống.

“Ta Nguyên Anh, ta Nguyên Anh.” Phụ nhân tay chạm vào chỗ linh đài, lúc này linh đài đã hủy, Nguyên Anh bị tiêu hủy đến sạch sẽ. Liền phun huyết, phụ nhân hoảng sợ quay đầu lại, nhìn nam nhân tuấn mỹ cầm bảo kiếm trong tay hướng nàng đi tới.

“Cầu tiên trưởng tha mạng, ta là phụng mệnh lệnh Ma Tôn đại nhân, giả mạo người hầu tới từ các tông môn khác tới đuổi giết danh môn đệ tử, đây là lần đầu tiên ta ra tay, trước đây chưa từng hại tới ai, xin ngài tha ta một mạng.”

Thanh âm phụ nhân dần trở nên thô dật khó nghe, này nơi nào là phụ nhân, rõ ràng là nam tà tu.

Ong.

Kiểm trong tay phát ra cường quang chói mắt, tà tu không một tiếng động.

Một giọt huyết cuối cùng từ mũi kiếm rơi xuống đất, Hoàn Tông thu kiếm vào vỏ, kiếm liền biến mất trong tay hắn, hắn xoay người nhìn Không Hầu: “Không Hầu, muội không sao chứ?”

Không Hầu ngồi trên nóc nhà, néo một trương phản phệ phù đã cháy đen lác đầu, sau một lúc lâu mới ngơ ngác nói: “Hoàn Tông, vừa rồi thanh kiếm kia, chính là bản mạng kiếm của huynh sao?”

Ở một khắc kiếm bay ra tới kia, nàng như thấy được thần long ra biển lớn, linh áp thật lớn cùng kiếm khí làm nàng cơ hồ không thở nổi. Cũng may nàng phản ứng tốt, dứt khoát đặt móng ngồi xuống.

“Cái tà tu này tu vi đã là Nguyên Anh đại viên mãn.” Hoàn Tông mặt trắng đến lợi hại, “May mắn muội đúng lúc phát hiện không thích hợp, bằng không chỉ sợ sẽ bị thương.”

“Ta liền cảm thấy kỳ quái, lấy tính cách Lâm tiên bối cùng huynh, khẳng định sẽ không để một người xa lạ đến đây kêu ta. Huống chi huynh cùng Lâm tiên bối cũng không coi trọng tiểu viện này, lại như thế nào sẽ có ý hạ pháp trận, huynh nào có nghèo như vậy.”

Cái tà tu này sai ở chỗ đánh giá trình độ giàu có của đệ tử Lưu Quang Tông quá thấp. Này nếu là sân của các sư huynh sư tỷ nàng, liền tính bày đầy đất pháp trận, nàng cũng sẽ không hoài nghi.

Cho nên, hết thảy đều là vấn đề ở tiền.

“Không có việc gì liền hảo.” Thấy Không Hầu còn có tâm tình trêu chọc hắn có tiền, liền biết nàng cũng không chịu kinh hách quá lớn. Hoàn Tông cười cười, che miệng ho nhẹ vài tiếng, “Ta đi đổi quần áo.”

“Hảo.” Không Hầu gật gật đầu, nhảy xuống nóc nhà đi hai bước, lại cảm thấy không đúng, xoay người đuổi theo Hoàn Tông.

Đi qua chỗ ngoặt hành lang gấp khúc, Hoàn Tông buông tay che miệng, phun ra một búng máu. Hắn vô biểu tình mà móc khăn tay ra, lau máu trên khóe miệng.

“Hoàn Tông!” Không Hầu từ nóc nhà đối diện nhảy xuống, cả giận, “Huynh bị thương.”

“Không phải bị thương, ta đây là…….”

“Đừng nói chuyện.” Không Hầu cầm cổ tay hắn, đưa linh khí vào, bên trong quả nhiên linh khí hỗn loạn, kinh mạch không xong.

“Thân thể không thoải mái liền không thể chịu đựng.” Không Hầu trừng mắt liếc một cái, dùng linh lực giúp Hoàn Tông bình ổn linh khí hỗn loạn, đến khi nàng dùng hết linh khí, trong cơ thể Hoàn Tông cũng ổn định xuống, mới buông tay ra: “Có chuyện gì đều giấu ở trong lòng, đó là ngu ngốc. Huynh lại không phải tiểu đáng thương không có ai quan tâm, đối với chính mình hà khắc như thế làm cái gì?”

Hoàn Tông: “Ta…….”

“Đừng nói nữa, biết nữ hài tử nóng giận thực đáng sợ sao?” Không Hầu túm chặt vạt áo Hoàn Tông, đem hắn kéo đi, chuẩn bị đem ngưng khí hoàn nhét vào trong miệng hắn.

Lâm Học xách theo cá vào cửa nhìn thấy Không Hầu cô nương một tay túm ở ngực công tử, mà công tử cũng cúi đầu, hắn liền yên lặng lui về sau một bước.

Hoàn Tông quay đầu, thấy được hắn.

Lâm Học trầm nghĩ, hắn hẳn là nên đi mua thêm một con cá nữa.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50: Bái phỏng

Editor: TIEUTUTUANTU

Gió thổi động lá cây trong viện, phát ra tiếng vang sần sật.

Không Hầu đem ngưng khí hoàn nhét vào trong miệng Hoàn Tông, thở dài một tiếng: “Hoàn Tông, ta hy vọng huynh hiểu rõ, đạo bằng hữu với nhau, là khi gặp khó khăn không ngại mở miệng cần giúp đỡ, vì không phải người xa lạ nên không ngại nói ra khó khăn của mình.”

“Cho nên huynh trở về hảo hảo ngẫm lại, hôm nay là làm sai ở chỗ nào. Ta hiện tại đơn phương tuyên bố, trong mười canh giờ không để ý tới huynh.” Không Hầu buông tay túm chặt vạt áo Hoàn Tông, xoay người nhìn Lâm Học, “Lâm tiên bối, ngươi muốn đi xuống bếp, ta giúp ngươi.”

Lâm Học: “…….”

Hắn vì cái gì lại xuất hiện ở chỗ này?

Nhìn bộ dáng công tử cúi đầu không nói, Lâm Học chậm rãi mở miệng: “Không Hầu cô nương, cá nặng mùi tanh, trong bếp lại hôi mùi dầu.” Cho nên nàng vẫn là không cần đi theo đi.

“Không quan hệ, vị khói dầu mà thôi.” Không Hầu đi đến bên người hắn, lấy đi rau dưa một bên tay hắn đang cầm.

“Khói dầu sẽ làm làn da nữ nhân trở nên vàng như nến.” Lâm Học nhìn chằm chằm Không Hầu đầy mặt kiên quyết, chậm rì rì nói một câu.

“Không…… Không quan hệ, ta mang có mạng theo hộ da cao.” Không Hầu giỏ rau trong tay quơ quơ, thực mau thái độ lại kiên định lên, “Chúng ta đi

phòng bếp.”

Lâm Học quay đầu lại nhìn công tử đứng ở hành lang gấp khúc, xem ra hôm nay Không Hầu cô nương giận rất lớn, đáng thương hẳn một cái tùy tùng, kẹp giữa hai người bọn họ. Nam nhân hơn sáu trăm tuổi là hắn, ở thời điểm tiểu cô nương không vui, cũng không biết làm cho tiểu cô nương vui vẻ như thế nào.

Tiến vào phòng bếp, Lâm Học đem dao phay múa như thần kiếm uy phong, thực mau đánh vảy mỡ bụng cá, đem thịt thái độ dày vừa phải, lớn nhỏ đồng đều. Tắt nôi, nhóm lửa, Lâm Học làm được đầu vào đấy, Không Hầu cầm tiểu băng ghế ngồi ở bên cạnh, cảm thấy giờ phút này Lâm Học vô cùng cao lớn.

“Không Hầu cô nương có thể ăn cay sao?” Lâm Học cầm ớt cay ở trong tay.

“Ăn.” Không Hầu tiếng nói vừa dứt, Lâm Học liền rải bó lớn ớt cay vào nôi, nàng vội vàng nói, “Hoàn Tông không ăn cay, phóng nhiều như vậy hẳn nuốt trôi sao?”

Lâm Học chậm rãi khuấy nôi, thực mau vị cay sắc mũi truyền ra, hắn giọng điệu bình tĩnh nói: “Công tử làm cô nương ngại sinh khí, ngại còn quản hắn ăn cái gì?”

“Sinh khí là sinh khí, nhưng không thể khó xử hắn, ta chính là một nữ nhân có nguyên tắc.” Không Hầu bị mùi cay làm sắc đến ho khan vài tiếng, đứng dậy tìm kiếm, “Ta nhìn xem có cái gì thích hợp cho Hoàn Tông ăn.”

Nhìn tiểu cô nương ngồi xổm trên mặt đất, đem rau dưa linh tinh đường thân đường dạ dày lựa ra tới, Lâm Học khoe miệng thêm vài phần ý cười.

Lâm Học nấu đồ ăn thực tốt, cá cay béo ngậy, canh bạch hương xương cá đầu, còn có vài món ăn sáng, Không Hầu giúp đỡ Lâm Học đem đồ ăn bung lên bàn, thấy Hoàn Tông tiến vào cũng không để ý tới hắn, đem canh xương đầu cá hướng trước mặt hắn đẩy, bụng chén cay cá ăn.

“Không Hầu.....” Nhìn chén canh nóng hổi trước mặt, Hoàn Tông có chút không rõ đây là có ý tứ gì.

Lâm Học cố ý đi ra ngoài mua cá, cho hắn ăn, cũng chỉ có xương đầu cá?

Không Hầu nói không để ý tới hắn, liền một câu cũng không thêm nói, tràn đầy một chén cá cay, nàng ăn xong sau lau miệng, cũng không thêm nhìn tới Hoàn Tông, xoay người đi. Nữ nhân kiêu ngạo cùng nguyên tắc, tuyệt đối không thể vì nam nhân mỹ mạo mà khuất phục.

Nàng là nữ nhân có nguyên tắc.

Hoàn Tông chỉ uống không đến một phần ba chén canh cá đầu trước mặt, hắn quay đầu nhìn Lâm Học: “Không Hầu mới vừa rời ở trong phòng bếp nói cái gì?”

“Công tử, ta một cái người già sáu trăm tuổi, vô pháp cùng tiểu cô nương mười sáu bảy tuổi nói chuyện phiếm tâm sự.” Lâm Học buông đũa, mặt vô biểu tình nói, “Không bằng ngại trực tiếp đi hỏi Không Hầu cô nương.”

Hoàn Tông nhìn chằm chằm Lâm Học một hồi lâu, mặt mày hơi nhú, nhìn qua hình như có vài phần ủy khuất: “Chính là, nàng tựa hồ cũng không muốn để ý tới ta.”

Lâm Học thu hồi chén đũa trên bàn: “Công tử, tuy rằng ta đã sáu trăm tuổi, nhưng bên người ta chưa từng có nữ nhân.”

Hoàn Tông khó hiểu nhìn hắn.

“Cho nên vấn đề cùng nữ nhân có quan hệ, đừng hỏi ta.” Lâm Học chỉ chỉ canh cá trước mặt hắn, “Còn uống sao?”

Hoàn Tông lắc đầu.

Lâm Học đem canh cá thu đi, giao cho người hầu canh giữ ở bên ngoài, quay đầu cùng Hoàn Tông nói: “Công tử, ta sẽ đem tội tở trong viện kiểm tra một lần.”

Vừa rồi phát sinh, Không Hầu đã nói cho hắn, hắn không nghĩ công tử đã lâu chưa động kiếm, thế nhưng có thể một chiêu đánh chết tà tu Nguyên Anh kỳ đỉnh.

“Không biết tà tu an bài ám sát, là nhằm vào đệ tử tông phái nói chung, hay là có cố ý ám sát một đối tượng nào đó.” Hoàn Tông giọng điệu trầm thấp, “Nếu là nhằm vào thiên tư xuất chúng tân đệ tử, đã nói lên tà tu đã có mạng lưới nội gián cường đại, biết này được đệ tử đó ở đâu, thậm chí còn tới gần bọn họ.

Một đường bọn họ đi, cũng không tính là ngắn, chỉ sợ tà tu muốn ám sát Không Hầu, đã sớm tìm kiếm cơ hội xuống tay.

Lâm Học tìm được ở trên thi thể tà tu Liễm Khí Phù, khó trách có thể nguy trang thành tội tở tiến vào nội viện, còn không khiến Không Hầu cô nương phát hiện hơi thở hắn. Trừ bỏ đã dùng Liễm Khí Phù, Lâm Học còn tìm được vài món pháp bảo huyết khí nồng đậm, pháp bảo này không biết hao phí bao nhiêu tánh mạng luyện chế mà thành, âm khí dày đặc.

Hủy diệt pháp khí hại người, Lâm Học điều động linh khí, liệt hỏa quyết vừa ra đem thi thể tà tu thiêu đến sạch sẽ, Lâm Học xoay người đối diện tới nói, “Đem thi hài quét sạch sẽ.”

Không cần ô uế nhà ở.

Đường phố Ung Thành, tân đệ tử nhập môn lần đầu tiên nghỉ tắm gội xuống núi, có người vội vã mua đồ vật cấp người nhà gửi trở về, cũng có người vội vàng tham quan cảnh đẹp Ung Thành, dọc theo đường đi những người khác thấy đệ tử bảo trên người bọn họ, bọn họ đều đắc ý thẳng thắn eo, nỗ lực làm tư thái càng thêm ưu nhã.

Đám người Cao Kiện Diễn kéo Quy Lâm xuống núi đến từ lâu dừng cơm, thời điểm cơm nước xong, nhìn thấy một vị lão bà bà cố hết sức mang đồ vật nặng, bọn họ nổi lên lòng trắc ẩn, hỏi rõ lão bà bà nhà ở tại địa phương không xa ngoài cửa thành, bọn họ liền quyết định đưa nàng trở về.

Lão bà bà liên tục nói lời cảm tạ, đem Vân Hoa Môn khen lại khen, làm vài vị tân đệ tử kích động đến đỏ mặt, hận không thể cống lão bà bà về nhà.

“Nhà của ta ở kia.” Lão bà bà chỉ chỉ nhà gỗ cách đó không xa, nhà gỗ thấp bé cũ nát, ẩn ở chân núi, nếu không phải nàng cố ý chỉ, Cao Kiện Diễn cơ hồ nhìn không thấy.

“Bà bà người như thế nào có thể đơn độc ở nơi này, vạn nhất trời mưa to có đá lăn xuống sẽ rất nguy hiểm.” Cao Kiện Diễn đỡ lão bà bà, “Hay là để con tìm chỗ ở mới cho bà đi.” Hắn là một tiểu gia giàu có mập mạp, thấy lão bà bà kham khổ như thế, liền nghĩ tới nãi nãi hiền lành của hắn.

“Không cần, không cần.” Lão bà bà liên tục chối từ, “Ta sợ dọn nhà rồi, đến lúc chết đi, lão nhân nhà ta tìm không thấy địa phương tới đón ta.”

Nghe lão bà bà cùng Cao Kiện Diễn nói chuyện với nhau, Quy Lâm khoanh tay trước ngực đi theo phía sau, nhìn chăm chăm nhà gỗ thấp bé, ánh mắt lộ ra nghi hoặc. Lão bà bà ở trên đường lớn Ung Thành bước đi còn khó khăn, căn nhà kia ở dưới chân núi, bốn phía cũng không có hộ gia đình khác, nàng như thế nào có thể lên được nhà? Vân Hoa Môn đối với bá tánh quản lý rất tốt, vì sao lại tùy ý lão bà bà đơn độc ở tại loại địa phương này? Nơi này lại cách thành môn rất gần, liền tính không có người báo lên, đệ tử Vân Hoa Môn cũng nên phát hiện mới đúng.

Không đúng, không đúng.

Quy Lâm dừng chân, gọi Cao Kiện Diễn lại: “Cao Kiện Diễn, từ từ.”

“Chuyện gì?” Cao Kiện Diễn dừng chân quay đầu nhìn hắn, cho rằng hắn có chút không kiên nhẫn, liền nói, “Quy Lâm sư đệ, người đi trà lâu trước ngồi trong chốc lát, chờ ta xong việc sẽ tới tìm người.”

Hai vị đồng môn khác nghe vậy, liền gật đầu: “Người đừng đi xa, ta nghe sư huynh nói qua, phụ cận có trà lâu kể chuyện, thuyết thư tiên sinh khẩu kỹ cực hảo, người đi nơi đó ngồi chờ chúng ta.”

“Nhà của ta liền tới rồi, tiểu tiên trưởng nếu là không chê, có thể đến uống một ngụm trà.” Lão bà bà cười, “Lão bà từ tuổi lớn, đã nhiều năm không có người cùng trò chuyện.”

“Nói chuyện thì có thể, còn trà sẽ không uống.” Quy Lâm lạnh mặt, giọng điệu mang theo vài phần trào phúng, “Nếu thích cùng người ở chung, vì sao không từ chân núi dọn ra?”

“Thiếu niên lang, người có phải hay không. Có phải hay không không thích ta?” Lão bà bà trên mặt tươi cười dần dần biến mất, nàng cúi đầu nói, “Là lão bà từ nói nhiều.”

Lão nhân cơ khổ không nơi nương tựa cùng thiếu niên hùng hổ dọa người, mặc cho ai tới xem, đều sẽ cảm thấy Quy Lâm nói chuyện làm việc quá phận.

Cao Kiện Diễn cùng hai vị đồng môn nhìn nhau một cái, Cao Kiện Diễn buông tay lão bà bà ra, đối lão bà bà nói, “Bà bà, sư đệ này tính tình không tốt lắm, chúng ta đi khuyên nhủ hắn, nhất định làm hắn hướng người xin lỗi.”

“Đúng vậy, sư đệ ngày thường bị chúng ta chiều hư.” Hai cái đồng môn khác cũng buông đồ vật trong tay theo, xoay người triều Quy Lâm đi đến, sắc mặt phi thường khó coi.

Quy Lâm ở trong lòng cười lạnh, bọn này có lòng tốt, lại không có đầu óc, cũng không biết những người này như thế nào thông qua Vấn Tiên Lộ.

“Sư đệ a.” Cao Kiện Diễn duỗi tay đi kéo cánh tay Quy Lâm, Quy Lâm xoay người tránh hắn, mặt khác hai vị đồng môn thấy thế cũng đều ủng lại đây, ba người nửa kéo nửa đem hắn túm đến địa phương xa một chút, Quy Lâm quay đầu lại hướng lão bà bà nhìn lại, đối phương đang mỉm cười đắc ý nhìn hắn.

Nhìn thấy một màn này, hắn trầm mặt, ba tên đồng môn chỉ phát triển chiều cao không phát triển đầu óc bên cạnh, còn muốn hắn đi xin lỗi, nói cái gì cũng không chịu nghe.

Lão bà bà nghe được tiểu tử bị bắt gào thét la Quy Lâm, kêu hắn xin lỗi, Quy Lâm không chịu, xoay người muốn đi, ba người lại đi lên kéo, chỉ chốc lát sau liền đi ra khoảng cách không gần.

“Đu xa sao?” Vừa rồi còn Cao Kiện Diễn gân cổ lên rống Quy Lâm nhỏ giọng hỏi, “Nàng có hay không theo kịp?”

“Không có, bắt quá đang nhìn chúng ta.” Đồng môn sư đệ nói.

“Còn thất thần làm gì, chạy nhanh a!” Cao Kiện Diễn dùng sức túm chặt cánh tay Quy Lâm, “Chạy!”

Quy Lâm còn không có phản ứng lại đây, đã bị Cao Kiện Diễn kéo theo hướng cửa thành chạy, hấn theo bản năng mà quay đầu lại nhìn, lão bà bà mới vừa rồi còn đi đứng không xong hiện tại đã phi thân đuổi theo, bắt quá nhìn thấy bọn họ đã vào thành, lão bà bà hung tợn trừng mắt nhìn bọn họ một cái, xoay người bay đi.

“Làm ta sợ muốn chết.” Cao Kiện Diễn đỡ tường thờ dốc, “Cũng may chúng ta chạy trốn mau, bằng không hôm nay tòa nhà gỗ nhỏ kia chính là nơi chúng ta táng thân.” Hấn xoay người xem Quy Lâm, duỗi tay vỗ vỗ vai hấn, “Sư đệ, may mắn hôm nay có người ở.”

Quy Lâm hừ lạnh, chỉ là hấn chạy trốn sắc mặt ửng hồng, tiếng nói còn ở phát run: “Các người không phải muốn ta xin lỗi lão yêu bà kia sao?”

“Này không phải diễn trò cho nàng xem, chúng ta cách xa nàng ra chút nhân cơ hội đó mà chạy trốn.”

Cao Kiện Diễn thật sự có chút chịu đựng không nổi, dựa vào chân tường đặt mông ngồi xuống, “Kia lão bà bà thoát nhìn xác thật đáng thương, nhưng huynh đệ nhà mình đương nhiên phải tin tưởng so với người ngoài, liên tính người thật sự đã làm sai, chúng ta cũng sẽ đóng cửa lại thu thập người, sao có thể ở trước mặt ngoại nhân làm người mất mặt. Hơn nữa, người đầu óc từ trước đến nay so với chúng ta tốt hơn, tuy rằng tính tình khó chịu, nhưng tuyệt đối sẽ không xem thường lão bà bà, cho nên có vấn đề khẳng định là nàng, không phải người.”

“Huynh đệ nhà mình không tin, chẳng lẽ đi tin người ngoài?” Hai vị đồng môn khác cũng không hề hình tượng mà ngồi dưới đất, “Khó trách tông môn có ý dận dò, không thể tùy ý ra khỏi thành, xem ra thế giới bên ngoài thật sự rất nguy hiểm.”

Quy Lâm nhìn ba người vô hình tượng liền như vậy ngồi dưới đất, đỡ tường đứng, lần thứ hai hừ lạnh nói: “Các người đối với đầu óc của mình, nhận thức rất rõ ràng.”

Cái gì huynh đệ nhà mình, thật sự buồn cười.

Ngày hôm sau thời điểm ăn cơm sáng, Không Hầu vẫn không nói gì, ăn xong buông đũa đối Lâm Hộc nói: “Lâm tiên bối, ta muốn nhập định mấy ngày, mấy ngày nay không cần chuẩn bị cơm cho ta.”

“Hào.” Lâm Hộc gật đầu, quay đầu nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông quay đầu nhìn Không Hầu.

Nhưng mà Không Hầu vẫn không cùng hấn nói chuyện với nhau, đứng dậy đi ra ngoài.

Hoàn Tông nhìn chằm chằm cửa trống rỗng xuất thần, thẳng đến Lâm Hộc bắt đầu thu thập bàn, mới nhìn hấn.

“Công tử, mười canh giờ còn chưa hết, Không Hầu cô nương sẽ không cùng người nói chuyện.” Lâm Hộc đã nhìn ra, Không Hầu cô nương nói không để ý tới công tử, vậy tuyệt đối sẽ không nhiều lời một chữ.

“Chính là chờ nàng nhập định ra tới, đã sớm vượt qua mười cái canh giờ.” Hoàn Tông nhú mày, cảm thấy có chút không công bằng.

Lâm Hộc nhướn mày, hấn lại không phải đương sự, công tử nói với hấn cái này vô dụng.

“Công tử, người có hay không nghĩ tới Không Hầu cô nương vì cái gì sinh khí?”

Lâm Hộc biết công tử đã có thói quen tự lo liệu việc của chính mình, nhưng là cùng người làm bằng hữu, lại không thể vẫn luôn như vậy, “Công tử nguyên ý vì Không Hầu cô nương rút kiếm ra khỏi vỏ, thuyết minh Công tử quan tâm đến an nguy của nàng, đây là chuyện tốt. Chính là Công tử cẩn thận ngầm lại, Công tử vì cứu Không Hầu cô nương nội thương tái phát, lại có ý gạt nàng, cái này làm cho Không Hầu cô nương nghĩ như thế nào?”

“Ta không nghĩ làm nàng lo lắng, như vậy không đúng sao?” Hoàn Tông khó hiểu, có khổ chính mình khiêng, không cho người khác lo lắng, có cái gì không tốt?

“Nàng đã xem công tử là hảo bằng hữu, khi nàng biết được chân tướng, sẽ khổ sở, sẽ áy náy, sẽ lo lắng.” Lâm Hộc lắc đầu, “Công tử, trong lòng không nên chỉ có kiếm. Có thể gặp được Không Hầu cô nương là may mắn của công tử, không phải bởi vì nàng giúp công tử tìm được được liệu, mà là nàng làm công tử dần dần minh bạch cái gì mới là tận hưởng cuộc sống.”

Hoàn Tông trầm mặc xuống dưới.

“Hào hảo nghĩ, suy nghĩ cẩn thận, chờ Không Hầu cô nương ra tới, công tử liền đi theo nàng xin lỗi.”

Lâm Hộc nói, “Bằng không thời gian Không Hầu không cùng công tử nói chuyện sẽ từ mười cái canh giờ, biến thành mười ngày.”

“Thật sự?” Hoàn Tông biểu tình rốt cuộc có biến hóa.

“Công tử, công tử nếu là không tin, có thể đi thử một lần.” Lâm Hộc tâm tình cực hảo, “Ta hữu nhiều nhất mười ngày nửa tháng, Không Hầu cô nương vẫn là sẽ tha thứ cho công tử. Tiêu cô nương mềm lòng, gặp được loại kiếm tu suốt ngày trầm mặc như vậy, cũng chưa ghét bỏ công tử.”

Hoàn Tông suy tư thật lâu, ngẩng đầu nhìn hướng Lâm Hộc: “Lâm Hộc, ta cảm thấy người gần đây lời nói trở nên nhiều.”

“Công tử, cái này kêu gần mực thì đen.” Lâm Hộc đứng lên, “Ta đi luyện kiếm, công tử chậm rãi suy nghĩ.”

Mười ngày nửa tháng không cùng người ta nói chuyện, đối với Hoàn Tông mà nói, là việc nhỏ không đáng giá nhắc tới. Nhưng là Không Hầu bắt quá một đêm không đề ý tới hắn, hắn liền cảm thấy cả người không được tự nhiên. Chẳng lẽ thật sự là gần mực..... Không, là gần đèn thì sáng.

Lâm Hộc dùng từ không đúng, Không Hầu nơi nào không tốt, như thế nào chính là gần mực thì đen?

Hòa Phong Trai.

Hòa Phong Trai kiến trúc thập phần tinh xảo, bên trong đình đài lầu các xa hoa lộng lẫy, suối nước chảy quanh bốn phía, phát ra tiếng nước róc rách. Nhóm nam tu nữ tu nói cười riu rít.

An Hòa kế nhiệm Hòa Phong Trai đã mấy năm, ở Hòa Phong Trai lập được uy danh, nhưng bởi vì danh hào An Hòa công tử quá mức vang dội, bá tánh toàn bộ Nhận Thành cơ hồ đều ái xưng hắn là công tử, ngay cả khi hắn làm trai chủ cũng không muốn sửa miệng.

Cũng may An Hòa cũng không ngại, để bọn họ kêu. Bách Hoa Hội thời gian càng ngày càng gần, toàn bộ Hòa Phong Trai trên dưới đều vội lên, ngay cả An Hòa trai chủ cũng không được nửa phần nhàn rỗi, mấy ngày không có tinh tâm tu luyện.

“Đại sư huynh, tiểu viện phó đông kia, giống như có người vào ở.” Sư đệ An Hòa tiến vào, thấy An Hòa nhắm mắt dưỡng thần, “Đại sư huynh, nếu là quá mệt mỏi, không bằng an bài một đệ tử tới cửa bái phỏng.”

“Chính là tiểu viện kia?” An Hòa mở mắt ra, biểu tình trở nên nghiêm túc. Hơn ba trăm năm trước, hắn còn là đệ tử Hòa Phong Trai, bởi vì thiên tư rất tốt, trưởng bối lại yêu thương nên hắn trừ bỏ tu luyện thì không cần quan tâm đến sự vụ gì khác.

Chính là vào năm hắn một trăm tám mươi tuổi ấy, sư phụ bị thương nặng mà về, sau khi trở về liền ở phó đông đoạn đường đất nhất xây cất một tiểu viện, nói cho hắn rõ, chủ nhân tiểu viện là ân nhân cứu mạng của hắn. Về sau không lâu, Hòa Phong Trai liền nhập vào môn hạ Lưu Quang Tông, thân thể sư phụ lại ngày càng lụn bại.

Hắn biết là lần đó bị thương làm căn cơ sư phó tổn hại, cho nên kế tiếp hắn càng thêm liều mạng tu luyện, mấy năm trước mới vừa đem tu vi tấn chức đến Nguyên Anh kỳ, sư phụ liền truyền cho hắn chủ vị. 5 năm trước sư phụ ngã xuống, trước khi ngã xuống còn dặn dò hắn, nếu là chủ nhân tiểu viện kia tới, nhất định phải đối xử thật long trọng.

Hắn đã đáp ứng, nhưng là mấy năm nay tiểu viện trừ bỏ mấy tôi tớ, chưa từng có người ra vào, hắn thậm chí bắt đầu hoài nghi, có lẽ vị ân nhân kia của sư phụ, cũng đã sớm ngã xuống. Hiện tại nghe được sư đệ nói, chủ nhân tiểu viện xuất hiện, hắn xác thật thập phần ngoài ý muốn.

“Chuẩn bị lễ, ta tự mình đi bái phỏng.” An Hòa đứng lên, “Người này là đại ân nhân của sư phụ sinh thời, không thể có nửa phần sơ sẩy.”

“Là.” Sư đệ thấy An Hòa thái độ thận trọng như thế, ứng hạ, “Kia sư huynh cần phải đổi thân quần áo.”

“Lấy kiện tường vân thiên hi pháp bào tới, phát quan phải dùng của Ngự Tiêu Môn mới ra.” An Hòa nghĩ nghĩ, “Lại đem Phi Thiên Chiếu Dạ Bạch đất tới, khách quý trước mặt không thể thất lễ.”

Sư đệ muốn nói lại thôi, hắn cảm thấy ăn mặc hoa lệ hay không cùng lễ phép là hai việc khác nhau.

Nhưng hắn cũng biết tính cách sư huynh, theo lời lui xuống.

Phó đông hoa vũ thập phần xinh đẹp, bất quá nơi này không cho du khách vào xem, thập phần an tĩnh. An Hòa cười Phi Thiên Chiếu Dạ Bạch đi trên đường, mặt ngọc biểu tình thập phần nghiêm túc.

Đi đến ngoài cửa tiểu viện, có đệ tử tiến lên gõ cửa, nhưng mà đợi thật lâu, cũng không có người tới quản môn.

“Trai chủ, có lẽ là chủ nhân đã ra ngoài.” Đệ tử tiến lên gõ cửa nói, “Không bằng chúng ta ngày mai lại đến.”

“Lại đi gõ.” An Hòa biểu tình bất biến, hắn hôm nay cố ý trang điểm một phen ra cửa, nếu là không có người nhìn tới, hắn trang điểm có ích lợi gì.

“Tuân mệnh.” Đệ tử thấy An Hòa biểu tình ngưng trọng, không dám nhiều lời, tiếp tục gõ cửa, vẫn là không có người quản môn.

“Trai chủ.....” Đệ tử trên mặt biểu tình mờ mịt, “Giống như thật sự không ai.”

An Hòa nhìn đại môn đóng chặt, nhú mày, chỉ sợ không phải không ai, mà là không nghĩ đề ý tới hắn.

Hắn triều đại môn chấp tay nói: “Tại hạ Hòa Phong Trai An Hòa, cầu quý địa chủ cho gặp.” Tu vi hắn đã đến Nguyên Anh, cho nên thanh âm tuy không lớn, nhưng lại thể rành mạch truyền vào khắp trong viện.

Chẳng được bao lâu, phía sau cửa vang lên tiếng bước chân, đại môn mở rộng ra, một vị mặc thanh bào, trung niên nam nhân biểu tình đạm mạc đứng ở phía sau cửa.

Trung niên nam nhân nhìn An Hòa, trên mặt không mừng không giận. An Hòa thấy hấn là vị Nguyên Anh tu sĩ, từ trên lưng ngựa nhảy xuống, đối với trung niên nam nhân chấp tay hành lễ: “Tại hạ An Hòa, chính là tân nhiệm trai chủ Hòa Phong Trai, xin hỏi đạo hữu chính là chủ nhân viện này?”

“Hôm qua từng hạnh ngộ ở cửa thành gặp qua trai chủ.” Trung niên nam nhân đáp lễ nói, “Bất quá ta không phải chủ nhân nơi đây, công tử nhà ta mới là chủ nhân nơi đây, không biết trai chủ có chuyện gì?”

Thấy nam nhân trung niên tựa hồ cũng không muốn cho hấn vào cửa, An Hòa giải thích nói: “Thời trẻ sư phụ tại hạ từng chịu ân của quý công tử, mấy năm nay gia sư vẫn luôn không quên ân đức này, lúc sắp viên tịch còn đặc dò tại hạ, nếu là nhìn thấy công tử, nhất định phải tương đãi. Thỉnh công tử nghĩ tới một mảnh tâm báo ân chi của sư phụ, cho tại hạ vào bái kiến.”

“Thỉnh tình của trai chủ công tử nhà ta tâm lĩnh, nhưng công tử đã quen yên tĩnh, thỉnh trai chủ thứ lỗi.” Trung niên nam nhân thở dài nói, “Thương chân nhân ngã xuống, quả thật là tổn thất lớn của Tu Chân giới, thỉnh trai chủ nên bi thương.”

An Hòa cười khổ: “Đa tạ đạo hữu khuyên giải an ủi.”

Trung niên nam nhân thấy hấn như vậy, cũng không nói thêm nữa cái gì, triều hấn chấp tay nói: “Trai chủ mời trở về đi.”

“Ân công nếu tích yên tĩnh, tại hạ cũng không quấy rầy, thỉnh đạo hữu cho ta đi vào, cấp ân công một cái lễ.” An Hòa biết Tu Chân giới rất nhiều cao thủ đều có tính tình cổ quái, người này có thể cứu sư phụ, thuyết minh tu vi không thấp. Hấn cũng không nghĩ đi quấy rầy đối phương, nhưng là biết rõ ân công đã tới Nhạ Thành, lại không chào hỏi, hấn sợ sư phụ vào mộng, ở trong mộng lôi kéo lỗi tai mạng hấn.

“Kia thỉnh trai chủ chờ một chút, ta đi hỏi ý công tử nhà ta một chút.”

“Làm phiền đạo hữu.”

“Trai chủ khách khí.”

An Hòa cung cung kính kính ở ngoài cửa đợi một hồi lâu, mới chờ đến trung niên nam nhân lại lần nữa xuất hiện, hấn vội vàng chấp tay nói: “Không biết ân công có nguyện để ta gặp mặt?”

“Trai chủ thỉnh.” Trung niên nam nhân làm một cái thỉnh tư thế.

“Đa tạ đạo hữu.” An Hòa đi vào, thấy trung niên nam nhân trầm mặc mà đi phía trước, “Không biết đạo hữu cao danh quý tánh, tại hạ nên xưng hô ngài như thế nào?”

“Không dám, ta họ Lâm, người bên ngoài đều xưng ta một tiếng Lão Lâm.” Trung niên nam nhân quay đầu lại nhìn hấn, “Trai chủ nếu là không chê, gọi ta một tiếng Lão Lâm là được.”

“Nguyên lai là Lâm đạo hữu.” An Hòa triều hấn chấp tay, trong đầu chuyển động suy nghĩ, nhưng là vô luận nghĩ như thế nào, đều không nhớ rõ có cái tu sĩ Nguyên Anh họ Lâm nào làm tùy tùng cho người khác.

Toàn bộ Tu Chân giới, Nguyên Anh tu vi tu sĩ đã ít ỏi không có mấy, có tu vi bậc này, đến tông phái làm trưởng lão, như thế nào cũng so làm tôi tớ cũng tốt hơn.

“Trai chủ, công tử nhà ta liền ở chính điện.” Lâm đạo hữu dừng lại bước chân, “Thỉnh.”

An Hòa đi lên bậc thang, đương hấn thấy rõ khuôn mặt nam nhân ngồi ở chủ vị kia, bước chân ngừng lại.

Hấn sinh ra một cổ hồi hận chi ý.

Hấn không nên đến nơi đây.

Trên đời vì sao có nam nhân dung mạo bậc này?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 51: Bằng hữu của ta

Editor: TIEUTUTUANTU

“Trai chủ?” Lâm Hộc thấy An Hòa đột nhiên đứng ở cửa bất động, tưởng công tử sắc mặt quá lạnh, làm đối phương không dám đi vào. Hấn đi tới cửa

vừa thấy, công tử biểu tình thực bình tĩnh, trong điện bài trí cũng không có gì không thích hợp, kia đây là làm sao vậy?

An Hòa miễn cưỡng cười cười, cất bước vào cửa, triều Hoàn Tông hành đại lễ: “Tại hạ đệ tử trai chủ tiền nhiệm Hòa Phong Trai, gia sư mấy năm trước đã qua đời, tại hạ thay đại gia sư hướng ân công nói lời cảm tạ.”

Vừa dứt lời, hần nhắc quần áo lên quỳ xuống: “An Hòa đại gia sư tạ ơn công ân cứu mạng.” Nói xong, liền bái.

“Ta cùng với Thương chân nhân chỉ là bèo nước gặp nhau, trai chủ không cần khách khí như thế.”

Hoàn Tông duỗi tay nhẹ nhàng, An Hòa chuẩn bị đập đầu liền không chịu được mà đứng lên, hần khó nén kinh hãi mà nhìn Hoàn Tông, không nghĩ tới hần có tu vi Nguyên Anh, lại không thể tự chủ điều khiển thân thể trước mặt người này.

Người này đến tốt cùng là ai, lớn lên so với hần đẹp liền thôi, liên tu vi cũng cao hơn hần, Tu Chân giới khi nào có người này, vì sao hần lại chưa từng nghe qua? Toàn bộ Tu Chân giới, cùng tuổi hần xấp xỉ, tu vi lại so với hần cao, có thể đứng trên đầu ngón tay. Nếu không phải thiên phú cực hảo, hần cũng sẽ không ngần ngại hai trăm năm thời gian trở thành Nguyên Anh tu sĩ, thậm chí còn kế thừa trai chủ chỉ vị Hòa Phong Trai.

Lưu Quang Tông Trọng Ti chân nhân tính một vị, Chiêu Hàm Tông Trường Đức tính một vị. Người trước đã lâu không lộ diện ở Tu Chân giới, có đồn đãi nói Trọng Ti chân nhân si mê kiếm đạo, tâm lạnh như thiết, tướng mạo cũng thập phần đáng sợ, người gặp qua hần thường bị tướng mạo hần dọa sợ tới mức nói không ra lời.

Chiêu Hàm Tông Trường Đức tuổi so với hần nhỏ chút, nhưng hiện tại chỉ là Kim Đan đại viên mãn, cũng không biết khi nào mới có thể đột phá tâm cảnh, trở thành Nguyên Anh lão tổ.

Còn có Vận Xuyên Vân Hoa Môn, Lăng Nguyệt Cửu Phượng Môn này đó miễn cưỡng cũng coi như là thiên chi kiêu tử, bất quá người trước hần đã gặp qua, cả người nặng nề không thú vị, nếu là không nói rõ thân phận, người khác còn tưởng rằng hần là đệ tử Lưu Quang Tông. Còn Cửu Phượng Môn Lăng Nguyệt hần cũng gặp qua, là cái nữ nhân.

“Ân cứu mạng như thế nào có thể quên, đối ân công mà nói này chỉ là chuyện nhỏ không tổn sức gì, đối với bị phái mà nói, ân công chính là tiền nhân cứu vớt tông môn.” An Hòa trong lòng giờ phút này đã là sóng to gió lớn, nhưng là trên mặt lại không dám biểu lộ nửa phần, sợ làm cho ân công bất mãn.

“Ngày đó ta cứu Thương chân nhân từ tay tà tu, hần đã lấy tiểu viện này tương tặng, ta cùng với hần ân tình đã dứt, an trai chủ không cần lại nhớ việc này.” Hoàn Tông chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh, “Trai chủ thỉnh nhập tòa, đại lễ này ta xác thật không nhận được.”

Rõ ràng đối phương giọng điệu bình tĩnh, hơi thở không khác gì người thường, nhưng An Hòa lại cảm thấy khí thế bị đè nén. Hoàn Tông muốn hần ngồi xuống, hần chỉ có thể thành thành thật thật ngồi, một câu cũng không dám nhiều lời. Thân là trai chủ, tuy là tính nết trọng hòa ái, nhưng là đương hần lấy thân phận trai chủ xuất hiện trước mặt người khác, liền phải làm cho ra dáng trai chủ.

“Ân công đã nói như thế, tại hạ vô pháp thuyết phục, ngày sau ân công nếu có yêu cầu, tại hạ nhất định làm cho bằng được.” Thấy đối phương thật sự không tính toán để hần báo ân, An Hòa chỉ có thể từ bỏ.

Hai người nói chuyện với nhau tới đây, tựa hồ đã không còn lời nào để nói, Hoàn Tông tuy không có nói thẳng mời An Hòa rời đi, nhưng là trong ánh mắt hần, lại chứa đầy ý tiễn khách. An Hòa nơi nào còn có thể ngồi được, tuy rằng hần mới vừa ngồi xuống: “Nhận Thành cảnh sắc tuyệt đẹp, ân công tới nơi này, cần phải hảo hảo thưởng một chút cảnh trí.”

Hoàn Tông gật gật đầu.

“Kia..... Tại hạ cáo từ?” An Hòa đứng lên, chỉ cảm thấy đại diện này quá mức tức mục, làm hần cơ hồ không thờ nổi.

“Đi thông thả.” Hoàn Tông đối hần hơi hơi gật đầu, thân là đệ tử Lưu Quang Tông, vì tỏ vẻ chính mình thái độ hữu hảo, Hoàn Tông bài ra một cái ý cười cứng đờ tới.

Ân công cái này cười là có ý tứ gì? An Hòa trong lòng lại kinh lại nghĩ, chẳng lẽ là cảm thấy hần báo ân thành ý không đủ? Hần lại muốn nói nói mấy câu biểu đạt nội tâm cảm kích chi tình, nhưng mà ân công lại biến thành biểu tình mặt vô bộ dáng, lời nói vừa đến bên miệng, chỉ có thể nuốt trở về.

Khi sắp bước qua ngạch cửa, hần nghe được ân công mở miệng gọi hần lại.

“Từ từ.” Hoàn Tông đứng dậy đi tới An Hòa.

An Hòa trên trán toát ra một tầng mồ hôi, khi Hoàn Tông tới gần hần, hần thiếu chút nữa theo bản năng lấy ra pháp bảo phòng ngự, người này quá mức cao thâm khó đoán, hần thật sự khó có thể kiềm nén nổi phòng bị chi tâm.

“Nghe nói Bách Hoa Vũ Hội quý thành thập phần được hoan nghênh?”

“Không dám, chỉ là vừa lúc có thể để mọi người náo nhiệt lên mà thôi.” An Hòa nghĩ thầm, chẳng lẽ ân công đối với Bách Hoa Vũ Hội có ý kiến gì?

“Một khi đã như vậy, liền làm phiền trai chủ lưu cho ta ba cái hảo vị trí.” Hoàn Tông nói, “Ta có vị đạo hữu đối với Bách Hoa Vũ Hội của quý thành cảm thấy hứng thú.”

“Ân công nguyên ý tôi, là vinh hạnh cho tại hạ, tại hạ nhất định sẽ vì người an bài vị trí tốt nhất.” An Hòa xoay người đối mặt với ân nhân, dù cho hẳn không phải là đối thủ, nhưng là mặt đối mặt đứng thẳng, hẳn hẳn càng có cảm giác an toàn hơn.

“Làm phiền.” Hoàn Tông nghe đối phương đáp ứng, lại đối An Hòa cười một chút.

Nhìn trên mặt hẳn tươi cười, An Hòa hướng hẳn ôm quyền: “Cáo từ.”

Lâm Học nhìn bóng dáng hẳn vội vàng rời đi, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Hắn chính là đồ đệ đắc ý của Thương chân nhân.”

“Thiên tư không tồi.” Hoàn Tông không mặn không nhạt đánh giá một câu, quay đầu hỏi, “Không Hầu nhập định mấy ngày?”

“Công tử, Không Hầu cô nương hôm qua mới bắt đầu nhập định.” Lâm Học nhìn sắc trời bên ngoài, “Hiện tại sắc trời còn sớm, muốn hay không ta bồi công tử đi dạo phố mua vài thứ?”

Hoàn Tông nhìn hẳn một cái, quay đầu: “Không cần.”

Bị cự tuyệt Lâm Học cũng không khổ sở, dù sao người trẻ tuổi thích cùng người trẻ tuổi chơi đùa, hẳn tuổi tác lớn, công tử không muốn cùng hẳn ra cửa thực bình thường, “Vây công tử chính mình đi dạo đi.”

Hoàn Tông: “.....”

“Ta đi đá tọa.” Hoàn Tông xoay người trở về phòng.

Ngoài cửa viện, Hòa Phong Trai đệ tử thấy An Hòa đi nhanh từ bên trong ra tới, vội đứng thẳng thân thể, nghênh hẳn lên ngựa. Sư đệ cùng An Hòa quan hệ tương đối thân cận thấy hẳn biểu tình có chút khó coi, nhỏ giọng hỏi: “Đại sư huynh, chẳng lẽ vị ân công kia tính tình thật không tốt ở chung?”

An Hòa không nói gì, đối phương tính tình không thể nói khó ở chung, bởi vì bọn họ từ đầu tới đuôi đều không có nói được mấy câu. Bất quá hẳn có thể khẳng định, đối phương đối với Hòa Phong Trai không có ác ý.

“Sư đệ, người nói nữ tu ở nữ giả nam trang, có phải hay không sẽ so với nam nhân càng đẹp mắt?”

Một đường trầm mặc trở lại phong trai, An Hòa rút cuộc hỏi ra vấn đề trong lòng.

“Nữ giả nam trang?” Sư đệ bật cười, “Đại sư huynh, này lại không phải trong kịch, lấy tu vi của huynh, chẳng lẽ còn nhìn không ra đối phương căn cốt là nam hay là nữ?” Sư huynh là làm sao vậy, mấy ngày hôm trước hoài nghi tiểu cô nương là nam giả nữ trang, hôm nay cũng không biết hoài nghi ai là nữ giả nam trang.

An Hòa sắc mặt càng thêm khó coi: “Ta đã biết, người trở về tu luyện đi.”

Sư đệ không có lại hỏi nhiều, rời đi.

Mặt trời xuống rồi lại lên, như thế lặp lại ba lần, cửa phòng Không Hầu rốt cuộc mở ra. Tán đến Tầm Động kỳ, lại cùng cố hảo tâm cảnh, tâm tình nàng phi thường vui vẻ, gương mặt trắng nõn lộ ra khỏe mạnh phấn hồng, ngay cả bước chân đi đường cũng mang theo vui sướng.

“Không Hầu cô nương, người nhập định kết thúc?” Lâm Học cầm một chén thuốc nhìn thấy Không Hầu, dừng chân nhìn sắc mặt nàng, “Xem ra lần này nhập định có điều thu hoạch.”

Không Hầu cười gật đầu, thấy Lâm Học trong tay bưng chén thuốc: “Hoàn Tông lại tái phát sao?”

Lâm Học vì lắng, ngay sau đó liền gật đầu nói: “Không cần lo lắng, chỉ là tiểu mao bệnh mà thôi.”

“Ta cùng người đi xem hẳn.” Không Hầu theo phía sau Lâm Học, “Hắn đã nhiều ngày vẫn luôn không tốt sao?”

“Ngô.....” Lâm Học hàm hồ gật gật đầu, ngược lại hỏi, “Cô nương giận công tử, hiện tại đi có thể hay không không thỏa đáng?”

“Mười canh giờ đã sớm qua, người sinh bệnh tâm tính tương không được tốt, vẫn là cần nuông chiều nhiều chút, việc trước kia tạm thời không đề cập tới. Ta là giận hẳn, không phải muốn cùng hẳn tuyệt giao.”

Lâm Học trên mặt lộ ra ý cười, đi vào gõ cửa phòng Hoàn Tông: “Công tử, ta cùng Không Hầu cô nương đưa được tới.”

Cửa thực mau mở ra, Hoàn Tông mặc áo bào tay rộng đứng sau cửa, tóc đen chưa búi xổ ra, càng tôn lên gương mặt trắng như bạch ngọc, suy yếu dựa vào cửa.

“Hoàn Tông, huynh sao rồi?” Trong mắt Không Hầu kinh diễm cùng lo lắng hai loại cảm xúc qua lại luân phiên, cuối cùng vẫn là lo lắng chiếm thượng phong.

“Mau ngồi xuống trước.” Không Hầu túm chặt tay áo hẳn, đem hẳn kéo đến bên giường, quay đầu đối Lâm Học nói, “Lâm tiên bối người mau tiến vào,

đừng làm cho được bị gió thổi lạnh.”

Lâm Học đóng cửa lại, đem được đưa đến trước mặt Hoàn Tông: “Công tử, dùng được đi.”

Hoàn Tông nhìn nhìn Không Hầu, lại quay đầu nhìn Lâm Học, biểu tình có chút mặc danh.

Một canh giờ trước, Lâm Học nói gần đây hoa nở rộ càng ngày càng nhiều, lo lắng hẳn người được mùi hoa nồng đậm sẽ không khoẻ, cho nên liền đi chuẩn bị được dự phòng. Như thế nào hiện tại mang được trở về, biểu tình Không Hầu lại như là thân thể hẳn đã xảy ra đại sự.

“Thuốc không nóng không lạnh, vừa vận uống.” Không Hầu từ Lâm Học trong tay tiếp nhận chén thuốc, dùng mu bàn tay thử thử độ ấm, đem chén thuốc đưa tới bên miệng Hoàn Tông, “Thân thể huynh không tốt, không thể quá tùy hứng.”

“Có, làm phiền.” Bàn tay trắng nõn mảnh khảnh cách hẳn quá gần, gần gũi đến mức hẳn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt trên người nàng, Hoàn Tông tiếp nhận chén, uống xong, liền mùi vị được là cái gì đều không cảm giác được. Trong đầu còn quần quanh mùi hương của tiểu cô nương.

“Khụ khụ.” Uống đến quá nhanh, hẳn có chút không thể thích ứng, ho nhẹ vài tiếng: “Ta đã chuẩn bị chỗ ngồi tốt xam Bách Hoa Hội, đến lúc đó muội có muốn đi cùng ta không?”

“Hảo.” Không Hầu vỗ vỗ phía sau lưng hẳn, còn không dám vỗ nặng, liền sợ hảo hảo một cái mỹ nam, bị nàng chụp đến học máu. Người sinh bệnh, luôn cần được ôn nhu chăm sóc.

“Muội còn giận ta sao?” Hoàn Tông dùng nước trong súc miệng, lau khô khóe miệng, từ trước đến nay trầm ổn trên mặt có chút vô thố, “Xin lỗi, lần này là ta không đúng, lần sau nếu có bị thương, ta sẽ không giấu muội nữa.”

“Hoàn Tông a, đừng nói bị thương.” Không Hầu kéo chân đắp lên trên đầu gối Hoàn Tông, đối với lời này của hẳn vừa tức giận vừa buồn cười, nhưng là đối với gương mặt đẹp đến không có tí vết kia, nàng cũng chỉ dư lại bất đắc dĩ cùng đau lòng: “Không có người nào là hoàn mỹ, lúc huynh bị thương, có thể nói đau, lúc sinh bệnh, có thể yếu thể làm nũng. Đây không phải vô dụng, mà là.....”

Không Hầu dừng một chút, muốn tìm từ hình dung ra ý nghĩ trong lòng bản thân: “Nói như thế nào đây, tu sĩ chúng ta theo đuổi đại đạo, thọ mệnh so với người bình thường dài hơn rất nhiều. Năm tháng lâu như vậy, lúc đau thì tự cam chịu, lúc yếu ớt thì tự khổ sở, cuộc sống như vậy, còn cần trường sinh sao?”

“Năm tháng lâu dài, có chuyện gì cứ nói ra, đừng mãi chịu đựng một mình, đó mới là chân chính hưởng thụ cuộc sống.” Không Hầu mắt to đen lúng liếng nhìn Hoàn Tông, “Ta giận huynh không biết lo lắng cho thân thể của mình. Như vậy không phải quá là lãng phí tương mạo tuần mã này sao?”

“Không tức giận.” Hoàn Tông đối Không Hầu cười cười, vươn tay như ngọc, nhẹ nhàng ở tay áo nàng kéo nhẹ hai cái.

“Àn?” Không Hầu nhìn tay áo mình, “Hoàn Tông, huynh đây là ý gì?”

“Ta đây là thời điểm sinh bệnh có thể yếu thể làm nũng.” Hoàn Tông nghiêm trang mà nhìn Không Hầu, lỗ tai ửng đỏ, “Ta làm nũng, muội không thể tiếp tục giận ta.”

Không Hầu, Không Hầu nàng trầm mê trong nhan sắc, không hề có lập trường gắt gao: “Không giận, không giận, ta một chút cũng chưa giận.”

Mỹ mạo nam nhân xụ mặt làm nũng, thật là làm người ta vô pháp cự tuyệt, trên đời sao lại có nam nhân đáng yêu như Hoàn Tông vậy?!

Trong viện dưới tàng cây hạnh hoa, Lâm Học dựa vào thân cây, khoanh tay trước ngực nhìn bầu trời, không trung xanh thẳm bay mấy đóa mây trắng, xinh đẹp cực kỳ. Quả nhiên vẫn là người trẻ tuổi hợp nhau, đến hẳn ra ngoài lúc nào, hai người kia cũng không biết.

Tiếng gõ cửa vang lên, hẳn nhìn hai người trong phòng, xoay người đi đến ngoại viện, mở đại môn ra.

“Lâm lão tổ hảo.” Người đến là sư đệ An Hòa, hẳn đem ba thiệp mời thiệp vàng hai tay dâng lên, “Năm ngày sau là Bách Hoa Vũ Hội, đây là trai chủ phái tại hạ đưa tới khách quý thiệp mời, thỉnh lão tổ cùng ân công giá lâm.”

“Đa tạ.” Lâm Học tiếp nhận thiệp mời, “Chúng ta nhất định đến quấy rầy.”

Sư đệ trên mặt lộ ra ý cười, vị Lâm lão tổ này biểu tình tuy rằng không hi hảo, nhưng là dễ nói chuyện. Có người hầu như vậy, chủ nhân tính nét dù cho là quái dị, cũng sẽ không đến mức làm người khác không tiếp thu nổi.

Cùng Không Hầu “Hòa hảo trở lại” Hoàn Tông tâm tình thực hảo, buổi tối dùng cơm, thậm chí còn hỏi Lâm Học cá cay làm như thế nào. Lâm Học nhìn Hoàn Tông cùng Không Hầu bộ dáng nhiệt tình hiếu học, từ đầu tới đuôi đều nói một lần.

“Ta không phải kiếm tu, kỹ thuật làm cá khẳng định không được.” Nghe quá trình phối liệu phức tạp, còn phải điều chỉnh độ lửa, Không Hầu tự mình hiểu lấy, nàng quyết định từ bỏ.

Kiểm tu Hoàn Tông: “.....”

“Chuyện bếp núc, tiểu cô nương không cần học.” Hoàn Tông đem đề tài tách ra, “Ta cho Lâm Học đem lò luyện khí cùng tinh hỏa phóng chuẩn bị,

ngày mai chúng ta luyện khí.”

“Hào.” Không Hầu đối với việc chỉ luyện ra một cái vòng tay cấp thấp xấu lại vô dụng canh cánh trong lòng, nghe Hoàn Tông nói, vội vàng đồng ý. Xuống bếp loại việc nhỏ này, nào có quan trọng bằng học tập luyện khí?

Một đạo phi tin phù bay lại đây, Không Hầu duỗi tay tiếp được. Dùng thần thức đảo qua, liếc nhìn ra phi tin phù này không chỉ truyền cho nàng, mà là truyền cho tất cả đệ tử tông môn đang ở bên ngoài.

Thấy sắc mặt nàng trở nên khó coi, Hoàn Tông buông đũa: “Không Hầu, đã xảy ra chuyện gì?”

“Có tà tu ý đồ hướng tân đệ tử Vân Hoa Môn hạ độc thủ, trong đó một đệ tử tư chất rất tốt đơn lĩnh căn. May mà vài vị tân đệ tử này nhạy bén, phát hiện tà tu nguy trạng, nhân cơ hội đào tẩu.” Dem phi tin phù phóng tới trên bàn, Không Hầu nhíu mày.

“Tông môn. Muốn triệu các người trở về sao?” Hoàn Tông cảm thấy trong lòng vắng vẻ, trong khoảng thời gian này hẳn đã quen có nàng bên cạnh. Hẳn chưa từng nghĩ nàng sẽ rời đi.

Thẳng đến khi phi tin phù này đến, mới làm hắn bừng tỉnh, Không Hầu không phải đệ tử hắn, cũng không phải đồng môn hắn, nàng sớm hay muộn cũng sẽ phải rời khỏi hắn, trở lại Vân Hoa Môn.

“Trong thư không đề cập, chỉ là nhắc chúng ta chú ý an toàn, không nên dễ dàng tin tưởng người khác, không đi địa phương hẻo lánh. Yêu cầu triệu hồi, chỉ có đệ tử ở xa.” Không Hầu lắc đầu, “Đệ tử giống ta như vậy, là không cần hồi tông môn, chỉ là khi đi ngang qua môn phái phụ thuộc hoặc là châu thành phụ thuộc, cần giúp đỡ tông môn tra một chút, có tà tu trà trộn trong đó hay không.”

“Thì ra là thế.” Hoàn Tông mặt mày giãn ra, “Nếu là ta nhớ không lầm, địa phương tiếp theo là Phong Châu. Châu thành không lớn, có một tiểu môn phái là Cát Tường Các đóng giữ, Cát Tường Các này vừa lúc là môn phái phụ thuộc của Vân Hoa Môn. Năm ngày sau chúng ta tham quan xong Bách Hoa Vũ Hội, liền trực tiếp cưỡi pháp khí tới Phong Châu.”

“Là phụ thuộc môn phái Vân Hoa Môn chúng ta?” Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra sổ tay rèn luyện đệ tử Vân Hoa Môn (editor: làm nhớ sổ tay rèn luyện thanh xuân), lật vài tờ danh mục thuộc môn phái cùng thành trì Vân Hoa Môn, quả nhiên viết Phong Châu Cát Tường Các.

Giờ phút này nghe được Hoàn Tông thuộc tông môn khác lại hiểu rõ phạm vi thế lực Vân Hoa Môn hơn đệ tử thân truyền là nàng. Không Hầu có chút ngượng ngùng, quyết định mấy ngày nay sẽ tìm hiểu đằng hoàng.

“Tiểu cô nương không thể nhọc lòng quá nhiều.” Hoàn Tông đem canh đưa cho Không Hầu, “Không chỉ có ảnh hưởng tâm cảnh tu luyện, còn sẽ rụng tóc.”

“Rụng tóc?” Không Hầu sờ sờ mái tóc, “Thật sự?”

Hoàn Tông gật đầu, biểu tình bình tĩnh đến nhìn không ra nửa phần ý tứ nói giỡn: “Trong tông môn ta có vị nữ đệ tử, có đoạn thời gian quá nhọc lòng, sau lại bắt đầu bị rụng cả đầu tóc, ăn không ít đan dược mới làm tóc dài lại.”

Không Hầu đem sách bỏ vào thu nạp giới, để sau lại coi tiếp vậy.

Cơm chiều xong, Không Hầu về phòng nghỉ ngơi, Lâm Học luyện một bộ kiếm pháp cấp Hoàn Tông xem, Hoàn Tông chỉ điểm một phen, thấy Lâm Học đã toàn bộ lĩnh ngộ, mới nói: “Lâm Học, về sau không cần lấy thân thể ta ra dọa nàng.”

“Công tử, ta nhớ rõ Đẳng La tiên tử rụng tóc, là bởi vì tu luyện có trắc trở.” Lâm Học hỏi một đẳng trả lời một nẻo.

“Chính là bởi vì nàng tâm tính không xong, miên man suy nghĩ, tu luyện mới có thể xảy ra sự cố.” Hoàn Tông mặt vô biểu tình nhìn hắn, “Này có gì vấn đề?”

“Không có.” Lâm Học lắc đầu, “Ta trở về ngủ.”

Nhìn bóng dáng Lâm Học, Hoàn Tông quay đầu đi, sắc mặt có chút không được tự nhiên.

Hắn. Hắn một nam nhân hơn ba trăm tuổi, như thế nào có thể hướng tiểu cô nương làm nũng, thật sự đáng xấu hổ đến cực điểm.

Bách Hoa Vũ Hội, là ngày ngắm hoa thưởng cảnh, thưởng thức ca múa cùng chiêm ngưỡng các mỹ nhân. Bất quá mỹ nhân cách đám mây, chỉ có thể thưởng thức lại không thể có nửa phần khinh nhờn. Có người trẻ tuổi có không hiểu quy củ, ngôn ngữ thập phần bất kính đối với bách hoa mỹ nhân, cuối cùng bị đệ tử Hòa Phong Trai bắt lại cho một trận rồi ném ra khỏi thành.

Thời gian lâu rồi, người tới Nhạn Thành tham gia Bách Hoa Vũ Hội đều biết, bách hoa mỹ nhân đều là cô nương đứng đắn, có người thường, có nữ tu, các nàng chỉ ở trên đài biểu diễn hoa tiên, làm Bách Hoa Vũ Hội càng thêm náo nhiệt mà thôi.

Năm nay là nhân dịp hai trăm năm Bách Hoa Vũ Hội được tổ chức, cho nên năm nay tổ chức đến phá lệ náo nhiệt, vì trận thịnh hội này, Hòa Phong Trai chuẩn bị gần nửa năm. Khi Bách Hoa Vũ Hội chính thức bắt đầu, Nhạn Thành cơ hồ chật như nêm cối, ngay cả quán ăn vặt đều chen đầy du khách các nơi mộ danh mà đến.

Trên đài, các đại nhân vật thu được thiệp mời Hòa Phong Trai sôi nổi nhập tọa. Thực mau liền có người phát hiện, địa phương gần trai chủ nhất, thế nhưng còn trống ba vị trí, cũng không biết là ai, thế nhưng vinh hạnh như thế.

Mấy chương môn tiểu tông phái cùng Hòa Phong Trai giao hảo cười hỏi: “An trai chủ, không biết hôm nay còn có vài vị khách quý nào chưa tới?” An Hòa có thể đem bọn họ an bài ở vị trí này, đủ để chứng minh thân phận bọn họ thấp phần đặc biệt.

“Vài vị này là ân nhân cứu mạng của gia sư lúc sinh thời, ân công mấy năm nay quá bận rộn tu luyện, ta vô duyên nhìn thấy.” An Hòa triều chương môn hỏi chuyện gật gật đầu, “May mà ân công mấy ngày gần đây rớt cuộc giá lâm Nhận Thành.”

Nghe được lời này, mọi người tức khắc hiểu được, nguyên lai là ân nhân cứu mạng của Thương chân nhân, khó trách An Hòa trịnh trọng như thế. Mọi người đang suy đoán thân phận ba người này liền thấy có đệ tử lời đang dẫn ba người hướng bên này đi tới.

Nam nhân đi trước tuấn mỹ dị thường, người mặc thượng phẩm pháp y, mặt trắng vô sắc, thoát nhìn thấp phần không hảo ở chung. Đi theo bên người hắn là tiểu cô nương thoát nhìn tuổi tác không lớn, cũng đã là tu vi Tâm Động kỳ, xinh đẹp trên mặt mang theo tươi cười, thoát nhìn ôn hòa dễ thân. Đi ở phía sau hai người bọn họ nam nhân biểu tình cương nghị, trên người huyền sắc áo gấm nhìn như bình thường, lại cũng là thượng phẩm pháp y, hơi thở trên người cũng thu liễm đến cực hảo.

Đây là..... Đây là Nguyên Anh kỳ lão tổ?

Có tu vi đã là Kim Đan kỳ đỉnh chương môn loáng thoáng nhìn ra tu vi huyền bào nam nhân, chỉ là Kim Đan tu vi rớt cuộc so Nguyên Anh tu vi thấp một cảnh giới, bọn họ mơ mơ hồ hồ xem không rõ.

“Ân công, xin mời ngồi.” Nhìn đến Hoàn Tông xuất hiện, An Hòa liền không tự chủ đứng lên, triều Hoàn Tông chấp tay nói, “Hai vị đạo hữu xin mời ngồi.” Khi ánh mắt rơi xuống trên người Không Hầu, An Hòa có một lát hoảng hốt, này không phải ngày ấy ở cửa thành, nữ tu đối với dung mạo hắn không hề phản ứng sao?

Hoàn Tông chú ý tới ánh mắt An Hòa nhìn Không Hầu, ra tiếng nói: “Làm phiền trai chủ dẫn đường.”

An Hòa lập tức phục hồi tinh thần lại: “Thỉnh đi bên này.”

Hoàn Tông không có lập tức đi theo hắn, mà là xoay người đối Không Hầu nói: “Không Hầu, tới.” Hôm nay ở đây tu sĩ rất nhiều, tông phái chương môn phong chủ cũng không ít, Không Hầu còn nhỏ, không thể bị những người này dọa.

Không Hầu vươn hai ngón tay, lặng lẽ túm chặt tay áo hắn, đối hắn lộ ra gương mặt tươi cười sáng lạn.

An Hòa đi ở phía trước chú ý tới, lực chú ý của vị nữ tu này, từ đầu tới đuôi đều ở ân trên người công, trừ bỏ vừa rồi chào hỏi, liền không có liếc hắn thêm một cái.

Chờ ba người ngồi xuống, An Hòa triều Hoàn Tông chấp tay nói: “Không biết vị tiên từ này là?”

“Bằng hữu của ta.” Hoàn Tông giọng điệu nhàn nhạt.

An Hòa: “.....”

Cảm ơn, ta biết đây là bằng hữu của ngươi, chính là tên cùng thân phận đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 52: Bách Hoa Vũ Hội

Editor: TIEUTUTUANTU

“Thỉnh nhập tọa.” Nhìn Hoàn Tông kia đưa ra vẻ mặt không có biểu tình, An Hòa quyết định từ bỏ tiếp tục truy vấn, quay đầu nói với đám người phong chủ chương môn đang ngồi: “Chư vị đạo hữu, vị công tử này là ân nhân cứu mạng của gia sư lúc sinh thời.”

“Đạo hữu hảo.” Bất luận không quen biết, nhóm tu sĩ đang ngồi đối với ba người Hoàn Tông đều thực hữu hảo khách khí.

Một là bọn họ phải cho An Hòa mặt mũi, hai là Hoàn Tông địa vị không đơn giản.

Hoàn Tông mặt mặt vô biểu tình, ở trong mắt bọn họ đó là thần bí khó lường. Hắn trầm mặc không nói, trong mắt bọn họ là phong thái cao nhân. Tổng kết lại, đối phương phi thường thần bí, không thể đắc tội.

An Hòa cấp Hoàn Tông nhất nhất giới thiệu thân phận chư vị khách khứa đang ngồi.

“Vị này chính là Ngũ Vị Trang trang chủ, Bạch Ân chân nhân.”

“Chính là cao nhân trù nghệ tinh vi, lấy trù nghệ nhập đạo Bạch Ân chân nhân?” Không Hầu nghe được ba chữ “Ngũ Vị Trang”, ánh mắt nháy mắt trở nên sáng như sao trời.

Nàng nghe sư tỷ Thiện Thực Đường trong tông môn nói qua, Ngũ Vị Trang tuy nhỏ, nhưng tu sĩ bên trong đều thực am hiểu trù nghệ, đặc biệt là Ngũ Vị Trang trang chủ Bạch Ân chân nhân, làm ra mỹ thực có thể khiến tu sĩ ngộ đạo tu vi dâng lên, có thể làm dung nhan nữ tu trở nên càng mỹ.

Gần trăm năm trước, tông chủ từng nhiều lần muốn cùng Bạch Ân chân nhân giao hảo, đáng tiếc Bạch Ân chân nhân giống như không hảo ý, còn từng ngại Vân Hoa Môn bọn họ làm đồ ăn chỉ có hương vị lại không có linh hồn, chương môn chỉ có thể thất vọng mà về, làm ý niệm muốn Ngũ Vị Trang gia nhập cũng không dám xuất khẩu.

Đệ tử trên dưới tông môn đối với này kết quả này thực thất vọng, nhưng là còn chưa buông bỏ hy vọng.

Thậm chí mỗi cái đệ tử ra cửa rèn luyện, đều sẽ bị các sư huynh sư tỷ dặn dò, nếu là gặp được đệ tử Ngũ Vị Trang bị khi dễ, nhất định phải liều mạng cứu giúp, vạn nhất bọn họ tâm sinh cảm kích, liền nguyện ý gia nhập vào tông môn phụ thuộc của Vân Hoa Môn thì sao?

“Nghe đại danh của chân nhân đã lâu, hôm nay nhìn thấy chân nhân, thật sự là tiên phong đạo cốt, danh bất hư truyền.”

Không Hầu đứng dậy triều Bạch Ân chân nhân hành lễ. Rất nhiều người đối với đầu bếp có ấn tượng cổ hữu, đó chính là béo hoặc là đầu mờ. Nhưng mà vị Bạch Ân chân nhân này lại bất đồng, hần đáng người thiên gầy, trên người mặc pháp bào lam nhạt, cả người đều lộ ra một cỗ tiên khí.

Đối với Không Hầu thái độ nhiệt tình như thế, Bạch Ân chân nhân trong lòng rất là khó hiểu, Tu Chân giới tu sĩ, phần lớn lấy luyện khí, luyện đan, ngự thú, vẽ phù, pháp khí nội tu, vũ khí ngoại tu nhập đạo, loại tu sĩ giống hần lấy bếp nhập đạo này, tu vi không cao, tác dụng không lớn, ở Tu Chân giới địa vị thấp phần thấp kém, hần đã thật lâu không có gặp được hậu bối thật lòng ngưỡng mộ, coi trọng hần, hơn nữa lại là tiểu cô nương xinh đẹp.

Chẳng lẽ là trưởng bối trong nhà tiểu cô nương nói với nàng lời đồn lung tung rối loạn gì đó, làm nàng tin là thật, cho nên đối với hần sinh ra hiểu lầm tốt đẹp?

“Tiên tử nói quá lời.” Bạch Ân chân nhân tuy đoán không ra thân phận Không Hầu, nhưng đối với nàng thập phần khách khí.

Hần nhìn đến trên người tiểu cô nương đều là pháp khí hoặc là Thần Khí, pháp bào trên người không biết thêm vào bao nhiêu tầng phù văn, chắc thân phận nàng là đệ tử đại tông môn nào đó.

Hần tuy là cái trang chủ, nhưng Ngũ Vị Trang là tiểu môn tiểu phái, còn chưa đắc tội nổi những nhân vật này.

“Là chân nhân quá khiêm nhượng.” Vì còn có những người khác ở đây, cũng không phải trường hợp nên nói chuyện phiếm, Không Hầu ngượng ngùng cùng Bạch Ân chân nhân nói thêm, chỉ có thể sáng lạn cười với Bạch Ân chân nhân.

Nụ cười này thật sự quá ngoan ngoãn thảo hỉ, làm Bạch Ân chân nhân nhin không được cười lại với nàng.

An Hòa ngồi ở chủ tọa tâm tình thực phức tạp, vị tiểu mỹ nhân này đối với Bạch Ân loại lão nhân này đều có thể nhiệt tình như thế, vì sao cổ tình đối với hần thái độ bình đạm? Tuy rằng nội tâm thực rối rắm, nhưng hần còn muốn kiên trì cấp Hoàn Tông giới thiệu xong những người khác đang ngồi.

“Vị này chính là đệ tử thân truyền Lưu Quang Tông, Hiếu Đồng đạo hữu.”

Hòa Phong Trai là phụ thuộc tông môn của Lưu Quang Tông, bọn họ tổ chức trăm năm kỷ niệm Bách Hoa Vũ Hội, Lưu Quang Tông khẳng định sẽ phái người tiến đến. Đây cũng là nguyên nhân hôm nay có nhiều chương môn tông phái như vậy ở đây, vạn nhất Lưu Quang Tông coi trọng bọn họ thì sao?

Ngay sau đó mọi người liền nhìn đến, vị đệ tử Lưu Quang Tông đầu tới đuôi không nói gì đứng dậy, đi đến trước mặt thần bí đạo hữu, hướng hần hành lễ: “Đệ tử Hiếu Đồng gặp qua sư thúc.”

Sư, sư thúc?

Mọi người sùng sốt, khó trách vị đạo hữu này biểu tình thần bí lạnh nhạt, nguyên lai lại là kiếm tu Lưu Quang Tông, này liền một chút đều không kỳ quái.

Hiếu Đồng đạo hữu đối với hần như thế lễ ngộ, có thể thấy được địa vị thần bí đạo hữu ở Lưu Quang Tông không thấp.

Biết được thân phận Hoàn Tông, mọi người sôi nổi hồi ức biểu hiện chính mình vừa rồi, có hay không thật sự hoàn mỹ?

“Công tử, đây là đệ tử Vong Kiếm Phong.” Lâm Học suy đoán Hoàn Tông khả năng căn bản nhớ không rõ hậu bối đồng đạo của tông môn, dùng truyền âm thuật cùng hần nói, “Hần là đệ tử vào tông môn ba mươi năm đã là Tâm Động kỳ tu vi, thiên tư xuất chúng.”

Hoàn Tông nhượng mày, thiên phú cực cao?

Hần nghiêng người nhìn Không Hầu, đối với lời nói của Lâm Học không tán đồng. Không Hầu mấy tám năm tu luyện, liền đã là Tâm Động kỳ tu vi, lấy

tốc độ tu hành của Hiếu Đồng, có thể nào tính là xuất chúng?

Lâm Hộc: “.....”

Những lúc này, hẳn đều cảm thấy cùng công tử giao lưu khó khăn. Loại kiếm tu không biết thế sự này, đối với khái niệm về tư chất, chỉ sợ có đại hiểu lầm.

Hiếu Đồng có chút kích động, vị sư thúc này, hẳn chỉ thấy qua một lần, là khi cử hành báisư đại điển. Bởi vì vị sư thúc này dung mạo thật sự quá mức xuất chúng, chỉ thấy qua một lần, hẳn liền nhớ kỹ.

Từ đó về sau, hẳn không còn có gặp qua vị sư thúc này. Nghe nói sư thúc là tu sĩ có thiên phú nhất gần mấy trăm năm qua ở toàn bộ Tu Chân giới, đạo tâm kiên định, tu luyện khắc khổ, là tâm gương trong tông môn, không nghĩ tới hẳn hôm nay thế nhưng ở chỗ này gặp được lão nhân gia.

Nhìn gương mặt tuấn mĩ của Hoàn Tông, Hiếu Đồng cảm thấy ba chữ “Lão nhân gia” này có chút không thích hợp, nhưng là ngôn từ của hẳn thật sự thiếu thốn, kích động đến căn bản nghĩ không ra từ khác.

Hắn tu hành còn thấp, còn không thể khống chế cảm xúc tốt, trên mặt kích động chi tình cơ hồ khó có thể che dấu. Nhưng là nghĩ đến tông môn dạy dỗ, hẳn vẫn tận lực đem khoe miệng muốn giơ lên đè ép xuống dưới.

“Không tồi.” Hoàn Tông vẫn là khẽ gật đầu khen một câu, tuy rằng những lời này chỉ có hai chữ, nhưng đủ để cho tiểu đệ tử tâm hoa nộ phóng, tay chân đều không biết để ở chỗ nào.

“Đây là cao đồ Vong Thông phong chủ, Vân Hoa Môn, Không Hầu tiên tử, người gọi nàng sư thúc là được.” Hoàn Tông ý bảo đệ tử cấp Không Hầu chào hỏi, vẫn bối nhìn thấy trưởng bối, không thể qua loa.

“Vân bối Hiếu Đồng, gặp qua Không Hầu sư thúc.” Hiếu Đồng trộm xem Không Hầu, vị sư thúc xinh đẹp này Thoạt nhìn giống như nhỏ hơn hẳn?

“Không cần đa lễ.” Không Hầu duỗi tay hư nâng, đem một cái túi gấm phóng tới trong tay hắn, “Hảo hảo tu luyện, không cần chậm trễ.”

“Là, vân bối cần tuân sư thúc dạy bảo.” Hiếu Đồng cung cung kính kính hành một cái lễ, lại triều Hoàn Tông chấp tay hành lễ, mới trở lại vị trí của mình.

“Nguyên lai nhị vị lại là Lưu Quang Tông Hoàn Tông tiên trưởng cùng Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử, thất kính thất kính.”

Chư vị chương môn phong chủ lần thứ hai đứng dậy hành lễ, nghe nói trước đó vài ngày, Thanh Phong Môn đệ tử gặp được tà tu đuổi giết, may mắn được Hoàn Tông đạo trưởng cùng Không Hầu tiên tử cứu, nghĩa cử này sớm đã truyền khắp toàn bộ Tu Chân giới.

Ngũ Vị Trang trang chủ Bạch Án chân nhân tâm tình có chút phức tạp, không nghĩ tới tiểu cô nương này lại là đệ tử Vân Hoa Môn.

Đệ tử Vân Hoa Môn đã cứu đệ tử bên trong trang hắn rất nhiều lần, hơn nữa tính tình nhiệt tình thẳng thắn thành khẩn, thập phần thảo hi. Nhưng là tông chủ bọn họ lại có chút kỳ quái, trăm năm trước luôn trước mặt hắn kể chuyện Thiện Thực Đường ở Vân Hoa Môn, sau lại hỏi trù nghệ Ngũ Vị Trang hắn thế nào.

Hắn biết đại tông môn ngoại hồ tàng long, đệ tử thiên tư xuất chúng không ít, nhưng là đến trù đạo cũng đến tông môn nhỏ của hắn khoe khoan một lần, cũng quá mức hiểu thẳng.

Mấy năm trước đối phương lại tới lấy cớ luận đạo, khoe ra trù đạo nhà mình, hắn rốt cuộc không thể nhịn được nữa, nói thẳng Vân Hoa Môn Thiện Thực Đường làm gì đó nấu ăn không có linh hồn, không tính là trù đạo. Từ đây, vị trang chủ này rốt cuộc ngừng làm phiền.

Nguyên bản hắn còn lo lắng Vân Hoa Môn sẽ trả thù, còn có ý dận đệ tử cẩn thận người Vân Hoa Môn, nào biết đợi đã nhiều năm Vân Hoa Môn cũng chưa có động tĩnh gì, đệ tử ra ngoài rèn luyện gặp được đệ tử Vân Hoa Môn, khi gặp nạn còn được bọn họ nhiệt tình cứu giúp.

Nghĩ đến tông chủ Vân Hoa Môn tuy rằng thích khoa khoang, nhưng lòng dạ rộng rãi, cũng không có trả thù tiểu môn phái của hắn.

Bạch Án chân nhân tâm tình phức tạp, An Hòa tâm tình cũng lên xuống không ngừng. Khó trách sư phụ năm đó sau khi được cứu không bao lâu, Hòa Phong Trai bọn họ liền thành vào Lưu Quang Tông môn hạ, chỉ sợ là công lao của vị Hoàn Tông chân nhân này. Tục ngữ nói, lưng dựa đại thụ hảo thừa lương, Hòa Phong Trai sau khi nhập vào Lưu Quang Tông về sau, không cần cả ngày lo lắng môn phái khác tính kế, phát triển du lịch, hiện tại toàn bộ Tu Chân giới, ai còn không biết Hòa Phong Trai bọn họ?

Ân huệ Phong Hòa Trai bọn họ thiếu Hoàn Tông chân nhân này, làm sao trả nổi?

Còn có vị Không Hầu tiên tử này, ngày đó ở cửa thành nhìn thấy nàng, hẳn chỉ cho rằng vị cô nương này tuổi còn nhỏ, ý vào lá gan lớn, mới chạy ra vạch trần mưu kế tà tu. Không nghĩ tới nhân gia là đệ tử đại tông môn, bên người còn có cao thủ đồng hành, cũng không phải to gan lớn mật. Mà là đệ tử tông môn được giáo dưỡng hảo, thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

“Trai chủ, Bách Hoa Tiên Tử đã chuẩn bị tốt, vũ hội có nên bắt đầu?” Sư đệ ở bên tai hắn nhẹ giọng hỏi. Đại sư huynh nhìn chằm chằm nhân gia Không Hầu tiên tử làm chi, không thấy Hoàn Tông chân nhân sắc mặt càng ngày càng khó coi?

“Có thể.” An Hòa gật đầu, hướng các tân khách kính trà.

Sư đệ quay đầu trộm đánh giá sắc mặt Hoàn Tông đã hòa hoãn xuống dưới, thở ra một hơi, dương tay ý bảo hội hoa bắt đầu.

Gió nổi lên, từ trên trời rơi xuống vạn cánh hoa tươi, nhóm tiên từ y phục rực rỡ cầm trong tay bó hoa từ trên trời giáng xuống. Muôn hoa muôn vẻ thi nhau khoe sắc, vũ điệu đẹp như thiên tiên, nhạc lên như tiên nhạc, làm nơi đây như hóa thành tiên cảnh.

Đẹp đến vô cùng.

Không Hầu xem đến không chớp mắt, đương nhóm hoa tiên hóa thành tiên nữ phi thiên đạp hoa rời đi, nàng còn không phục hồi tinh thần lại.

“Cho dù nói các nàng thật là tiên nữ đến từ Thiên cung, ta cũng sẽ tin tưởng.” Không Hầu thật lâu sau mới hồi phục tinh thần lại, quay đầu nhìn Hoàn Tông, hắn vẫn là bộ dáng không cảm xúc kia.

“Hoàn Tông?” Không Hầu nhỏ giọng nói, “Huynh không thấy đẹp sao?”

Hoàn Tông cấp Không Hầu đổ một chén trà nóng, lắc đầu: “Thích, không tồi.”

Ngoài miệng nói thích, biểu tình trên mặt lại rất thành thật, Không Hầu uống trà, không có ngon bằng trà Hoàn Tông pha a.

“Mẫu đơn tiên tử ung dung cao quý, đào hoa tiên tử diễm lệ vô cùng, hoa sen tiên tử xuất trần cao khiết.....” Buồng chén trà, Không Hầu cảm khái, “Thế gian lại có cô nương mỹ lệ như thế.”

Hoàn Tông: “.....”

Lúc hắn xem, nam nhân cùng nữ nhân đều giống nhau, cũng không có khác biệt quá lớn, cho nên hắn không biết phải đáp Không Hầu ra sao.

Biểu diễn còn đang tiếp tục, Không Hầu nhỏ giọng cùng Hoàn Tông nói chuyện, lực chú ý lại dừng trên đài. Nhìn đến nữ tử xinh đẹp nàng sẽ kinh diễm, nhìn đến hoa tươi hiếm lạ nàng sẽ tán thưởng, phảng phất ở trong mắt nàng không cái gì không đẹp, không cái gì không tốt.

Học theo Không Hầu, Hoàn Tông nhìn chăm chăm một hoa tươi chậu, nỗ lực tìm kiếm chỗ đẹp. Đáng tiếc hắn tại phương diện này không có thiên phú, cuối cùng không thu hoạch được gì.

“Hoàn Tông chân nhân.” An Hòa nâng chung trà lên, triều Hoàn Tông xa xa kính nói, “Đa tạ chân nhân.”

“Trai chủ khách khí.” Hoàn Tông nâng chung trà lên nhấp một ngụm.

Thấy hắn uống xong trà, An Hòa mới chuyển hướng Không Hầu: “Lúc trước không biết cô nương lại là Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử, nếu có chiêu đãi không chu toàn chỗ, còn thỉnh tiên tử thứ lỗi.”

“Trai chủ quá khách khí.” Không Hầu nâng chung trà lên đáp lễ, “Đa tạ trai chủ hôm nay thịnh tình chiêu đãi.”

“Tiên tử có thể tới, bị phái đã là bằng tất sinh huy.” An Hòa uống xong trà, trong lòng âm thầm cảm khái, vẫn là tiểu cô nương đáng yêu.

Thấy An Hòa trò chuyện, mọi người xung quanh cũng bắt đầu nháo lên.

“Vị kia chính là Ngũ Vị Trang trang chủ? Nghe nói hắn làm cơm cực ngon, ta còn tưởng rằng là lão đầu đại mập mạp, không nghĩ tới tiên phong đạo cốt như thế.”

“Vẫn là An Hòa công tử của chúng ta đẹp nhất, khí chất ưu nhã.”

“Cô nương người là nghiêm túc?” Nữ tu sĩ nơi khác tới phi thường không tán đồng, chỉ vào Hoàn Tông, “Rõ ràng là nam nhân kia càng đẹp mắt.”

“Người nói vậy, An Hòa công tử là đẹp nhất.”

“Bạch y công tử mới là tuấn mỹ vô song.”

“Người dám vũ nhục An Hòa công tử?” Nữ tử bắt đầu xắn tay áo lên.

“Còn không nói đạo lý, ta vũ nhục chỗ nào hắn?” Ngoại lai nữ tu sĩ thấy nữ tử này muốn cùng mình động thủ, cũng xắn tay áo, loại sự tình liên quan đến thường thức thẩm mỹ này là không thể dễ dàng khuất phục.

“Sư tỷ, bình tĩnh.” Nhóm sư huynh muội đồng hành cùng giữ chặt nàng, “Đây là địa giới Nhạn Thành, chúng ta cùng nàng nháo lên sẽ có hại.”

“Người có mắt đều nhìn ra được bạch y công tử kia đẹp hơn?!” Nữ tu bức tức nói lớn, “Các người nói xem là mắt nàng ta có vấn đề hay là do đầu óc không ổn?”

“Sư tỷ, đã biết rõ nàng đầu óc có vấn đề, còn cùng nàng tranh cái gì?” Hai sư muội túm chặt cánh tay nàng, “Tỷ đổi chỗ ngồi khác xem. Chẳng lẽ tỷ đã quên, hôm nay ra cửa trước đã gieo quẻ? Quẻ tượng nói hôm nay không nên cùng người tranh chấp.”

Nghe được lời này, nữ tu tức khắc lặng lẽ, hậm hực mà trừng mắt nhìn nữ tử bán địa liếc mắt một cái, bị sự muội kéo tới bên phải, cùng một vị đồng môn sư đệ thay đổi vị trí.

“Hong Lăng, ra bên ngoài vì một chút việc nhỏ la hét ầm ĩ giống bộ dáng gì?” Nữ tu sư tỷ thấp giọng quát lớn nàng một câu.

“Thực xin lỗi, Cát Căn sư tỷ, là ta sai rồi.” Nữ tu tên là Hồng Lăng cúi đầu, ấp úng nói, “Lần sau ta sẽ không xúc động như vậy.”

“Biết sai liền hảo.” Cát Căn sư tỷ gật gật đầu, cúi người ở bên tai nàng nhỏ giọng nói, “Bất quá người nói không sai, bạch y công tử kia càng đẹp hơn.”

“Ta liền biết ánh mắt sư tỷ cùng ta giống nhau hảo.” Hồng Lăng tức khắc cao hứng lên.

“Nàng là người Nhạn Thành, thiên vị trai chủ nhà mình là thường tình.” Cát Căn nâng nâng cằm, ngón tay mảnh khảnh sờ đến cốt thượng bói toán bên hông, mấy ngày nay nàng luôn là hoảng loạn, lại tính không ra tốt cùng là việc gì, quẻ tượng chỉ loáng thoáng biểu hiện, nếu gặp được quý nhân liền có thể gặp dữ hóa lành.

Chính là quý nhân ở đâu, là nam hay là nữ, là già hay trẻ, toàn bộ đều tính không ra.

Chờ Bách Hoa Vũ Hội kết thúc, quan khách sôi nổi đứng dậy rời đi, chỉ có mấy người bọn họ ngồi ổn như núi. Đệ tử Hòa Phong Trai canh giữ ở cách đó không xa cảnh giác nhìn bọn họ, những người này ngồi bất động, là muốn làm gì?

Liền khi hần chuẩn bị tiến lên dò hỏi, một nữ tu áo tím trong đó từ bên hông lấy ra mấy cái ngọc bói bằng xương như dương chi bạch. Đệ tử Hòa Phong Trai dừng bước chân, tu sĩ bói toán đều có thói quen của mình, thực kiêng kỵ thời điểm bói toán bị đánh gãy, tuy rằng không biết những người này là tu sĩ môn phái nào, nhưng hần vẫn là không tiến lên quấy rầy.

Nữ tu áo tím bói xong, nghiêm túc nói: “Phía đông.”

Cái gì phía đông, chẳng lẽ phía đông có người bọn họ muốn tìm?

Chỉ thấy vài vị tu sĩ này đồng thời đứng lên, lập tức hướng phía đông đi đến. Đệ tử Hòa Phong Trai lúc này mới phản ứng lại đây, nguyên lai nữ tu áo tím nói phía đông, chính là ý tứ hướng phía đông đi.

Tu sĩ loại này đến hướng đi cũng phải tính một quẻ sao?

Có loại môn phái cổ quái này hần hình như đã nghe nói qua, là..... Cát Tường Các?

“Dừng lại.” Cát Căn nhìn đến con đường phía trước bị tường vây kín, lại xem quẻ tiếp một lần, “Bắc.”

“Sư tỷ, như vậy thật sự có thể tránh đại hung sao?” Hồng Lăng đi theo phía sau Cát Căn, “Nếu không chúng ta hướng Hòa Phong Trai xin giúp đỡ đi?”

“Lý do đâu? Chẳng lẽ nói, chúng ta tính ra tương lai có khả năng gặp nguy hiểm, cho nên thỉnh quý trai phái cao thủ đưa chúng ta trở về?” Cát Căn hỏi lại, “Người nếu là an trai chủ, người sẽ tin sao?”

Hồng Lăng hậm hực lắc đầu.

“Nếu thật sự không có cách nào.....” Cát Căn đình thu hồi xương bói, “Chúng ta mang chút đồ vật đáng giá đến Hòa Phong Trai bái phỏng, liền nói là chúc mừng Bách Hoa Vũ Hội viên mãn khai mạc. Hòa Phong Trai khẳng định khách sáo vài câu, tỷ như mời chúng ta ở lại vài ngày linh tinh. Như vậy chúng ta là có thể ở Hòa Phong Trai ở tạm mấy ngày, gởi tin hướng chủ tông xin giúp đỡ, chờ chủ tông phái người đến đưa chúng ta trở về.”

“Như vậy..... Có thể hay không có điểm mất mặt?” Một vị sư đệ nhỏ giọng hỏi.

“Các người cảm thấy mệnh quan trọng, hay là mặt quan trọng?” Cát Căn ở thu nạp túi đồ đạc, lấy ra mấy hộp dược liệu, dùng hộp gấm bao lại, “Đi, đi Hòa Phong Trai.”

Hồng Lăng bụm mặt đuổi kịp, thể diện tuy quý, nhưng tánh mạng càng quý hơn, dù sao cũng là năm người, lại không phải mình nàng mất mặt.

Ngày đầu Bách Hoa Vũ Hội kết thúc, An Hòa liền mời nhóm khách quý đến Hòa Phong Trai dùng tiệc tối, Hoàn Tông vốn định chối từ, nhưng khi hần nghe được An Hòa nói, tiệc tối thỉnh đầu bếp nổi danh nhất Nhạn Thành, vô cùng am hiểu các món cá, khước mất dư quang rơi xuống trên người Không Hầu, khẽ gật đầu đáp ứng.

Thấy Hoàn Tông đáp ứng, An Hòa vội vàng an bài người đi chuẩn bị, cho xe ngựa đã sớm sẵn sàng, mang theo mọi người hồi Hòa Phong Trai.

Tới Hòa Phong Trai, thấy Không Hầu đối với cảnh trí bên trong cảm thấy hứng thú, Hoàn Tông cố ý chậm bước, bởi nàng cùng nhau xem. Hiếu Đồng đi ở phía trước thấy sư thúc đi chậm, vội vàng bước chậm theo. Nhóm tu sĩ khác có tâm muốn ngắm cảnh lại ngại ngại rồi lại phía sau đoàn người cũng nhân dịp sôi nổi chậm rãi bước.

Như vậy sẽ ra về là do mọi người đều đi chậm nên bọn họ mới phải vừa đi vừa ngắm nhìn đền đài tinh xảo xa hoa bốn phía.

An Hòa đi ở phía trước trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ thịt cá Nhạn Thành bọn họ đã không hề còn lực ảnh hưởng? Lần này mở tiệc cá, tất cả đều đến từ trong ao tràn đầy linh khí bất ra, trên người nồng đậm linh khí, ăn vào đối với linh đài tu sĩ cực có chỗ lợi. Ngày thường chính hắn đều luyện tểc ăn, lần này bởi vì có ân công, mới cho người vớt mấy con ra.

Hắn chính là muốn vội vã cho ân công xem quyết tâm báo ân của hắn, vì sao những người này đi đường chậm đến như thế?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 53: Tốt nhất

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu quay đầu gian nhìn thấy An Hòa biểu tình có chút hơi nôn nóng, nhỏ giọng nói với Hoàn Tông: “Hoàn Tông, An trai chủ có phải hay không đã đói bụng, thoát nhìn có chút sốt ruột, hay là chúng ta đi mau một chút?”

“Nguyên Anh kỳ tu sĩ, sớm đã đại đạo tích cốc chí cảnh, dù cho một năm không ăn cơm, cũng có thể dựa vào linh khí thiên địa ôn dưỡng.”

Hoàn Tông nói, “Có lẽ hắn trời sinh chính là loại về mặt này, muối không cần để ý.” Hiện tại Tu Chân giới tuy rằng đã không hỗn loạn giống ngàn năm trước như vậy, nhưng xét đến cùng vẫn là cường giả vi tôn (kẻ mạnh nắm quyền lực), quá mức để ý đến cái nhìn của người khác, cũng không lợi cho tâm cảnh.

“Thật sự?” Không Hầu đối với loại giải thích này của Hoàn Tông bán tín bán nghi, chân bước nhanh hơn chút.

“Chư vị khách quý mời ngồi.” An Hòa tiếp đón mọi người ngồi xuống, thực mau liền có nữ tì y phục rực rỡ bùng mâm ngọc lên, đồ trên mâm ngọc có bày trận phong tỏa linh khí lại được che lại, nữ tì dâng mâm đi thật cẩn thận, thái độ thận trọng này làm chúng khách khứa nhìn không được ngồi ngay ngắn, tò mò đoán trong mâm rốt cuộc là vật hiếm gì?

“Bì phái của cái cực mỏng, cũng không có gì thứ tốt chiêu đãi mọi người, món này là được là từ cá vớt trong ao linh dịch của bì phái, thỉnh khách quý không cần ghét bỏ.” An Hòa ý bảo bọn tỳ nữ đem

nắp che mở ra, lập tức linh khí thoát ra tứ tán thấm vào ruột gan, chúng tu sĩ cả kinh nói: “Này lại là Như Ý Vân cá?”

Loại cá này có tác dụng cố khí ngưng thần kỳ hiệu, người thường ăn vào kéo dài tuổi thọ, tu sĩ ăn vào củng cố linh đài, gia tăng tu vi, thật sự là thứ tốt hiếm có.

Không nghĩ tới An trai chủ hào phóng như thế, thế nhưng lấy cá trân quý như thế ra đãi khách. Mỗi bàn tuy chỉ có hai phần, nhưng cá này cả người đều là trân quý, ngay cả trên người vậy cùng xương đều là thuốc dẫn khó tìm.

Mâm ngọc là bày đầy thịt cá, còn có hai chén canh cá nhỏ, nếu không phải tu dưỡng mọi người ở đây đều cực hảo, chỉ sợ là sẽ không nhận được lập tức bùng chén lên giữa đầu đem canh cá uống cạn.

Bước lên tu luyện đại đạo, lại có mấy người thật sự không để bụng thọ nguyên cùng tu vi?

“Chư vị thỉnh dùng.” Nhìn mọi người khiếp sợ cùng vui sướng, An Hòa rốt cuộc thỏa mãn, “Nếu có chỗ chiêu đãi không chu toàn, còn thỉnh chư vị nhiều hơn thứ lỗi.”

Đem Như Ý Vân cá đều lấy ra tới chiêu đãi bọn họ, nếu còn nói “chiêu đãi không chu toàn”, kia bọn họ cũng quá không biết xấu hổ.

An Hòa quay đầu đi xem Hoàn Tông cùng Không Hầu ngồi ở cùng nhau, cùng tu sĩ khác so sánh, Hoàn Tông chân nhân phản ứng thập phần bình đạm, hắn dùng đũa nhẹ nhàng kẹp lên một tiểu khối thịt trên lưng cá, phóng tới trong miệng nếm nếm, lại dùng một đôi đũa khác kẹp lên thịt bụng cá, để tới trong chén Không Hầu tiên tử.

Không Hầu tiên tử kẹp lên thịt bụng cá bỏ vào trong miệng, hai người nhìn nhau liếc mắt một cái, Hoàn Tông chân nhân trên mặt lộ ra mỉm cười hiếm thấy. An Hòa bùng canh cá trên bàn lên nhấp một ngụm, âm thầm nghĩ, chẳng lẽ hai người dùng truyền âm thuật nói chuyện với nhau?

Đang lúc hắn nghi hoặc, Hoàn Tông chân nhân bỗng nhiên ngừng đầu, tầm mắt giao nhau, ánh mắt kia lạnh căm căm như băng, làm hắn lạnh từ đầu đến lòng bàn chân. Vội vàng thu hồi tầm mắt tò mò, An Hòa trong lòng kinh nghi càng sâu, Hoàn Tông chân nhân cùng Không Hầu cô nương là quan hệ ra sao?

Những năm gần đây, hắn chưa bao giờ nghe qua thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông nào cùng đệ tử Vân Hoa Môn kết làm đạo lữ, đây không phải do thân phận không xứng đôi, mà là ở trong mắt mọi người Tu Chân giới, đệ tử hai môn phái này, thật sự quá không hợp nhau.

Nhắc tới Lưu Quang Tông, đầu tiên mọi người nghĩ đến chính là bạch y trắng tuyết, lạnh như tuyết đọng trên băng sơn, người so với kiếm càng lạnh, tu vi cao thâm lại khắc khổ, sinh hoạt cực kỳ tự hạn chế. Mà chỉ cần nói đến Vân Hoa Môn, mọi người vĩnh viễn nghĩ đến đều là sinh hoạt lười biếng, bệnh vực người mình, còn có vô cùng đoàn kết.

Đệ tử muốn gia nhập tông môn, yêu cầu đầu tiên là thông qua Vấn Tiên Lộ, Vấn Tiên Lộ mỗi tông phái đều có trọng tâm bày trận pháp bất đồng, có cái coi trọng thiên tư, cũng có cái coi trọng đạo tâm, thậm chí có cái coi trọng thẩm mỹ, mà Vân Hoa Môn coi trọng lại là nhân tâm.

Không phải đạo tâm mà là nhân tâm, chỉ có đệ tử phù hợp đặc điểm phẩm tính của Vân Hoa Môn, mới có thể thông qua Vấn Tiên Lộ kại của Vân Hoa Môn. Có lẽ vì vậy, Vân Hoa Môn không thể trở thành đệ nhất đại môn phái ở Tu Chân giới, nhưng là bởi vì bọn họ đoàn kết, nên toàn bộ Tu Chân giới cũng không dám khinh thường bọn họ, bao gồm cả Lưu Quang Tông.

Nhưng không dám khinh thường là một chuyện, đệ tử hai tông môn tính cách hoàn toàn là trống đánh xuôi, kèn thổi ngược, điểm duy nhất giống nhau đại khái là do giới tính giống nhau thì ở thời điểm nào đó sẽ có điểm tương đồng. Nhưng hiện tại hai vị này nam nữ khác biệt, đến tột cùng là cái lực lượng thần bí gì, làm cho bọn họ quan hệ thân mật như thế?

Không chỉ có An Hòa thực khiếp sợ, nội tâm Hiếu Đồng đang ngồi cùng Lâm Hộc cũng thực không bình tĩnh, sự thúc cao cao tại thượng, sẽ vì bằng hữu gặp đồ ăn châm trà sao? Càng đáng sợ chính là, hắn nhìn thấy sự thúc cười, cười!

Hắn quay đầu nhìn Lâm Hộc, thời điểm sự thúc cùng bên nhau Lâm tiên bối ở riêng với nhau, cũng sẽ đối đãi với hắn như thế?

“Đừng nhìn ta.” Lâm Hộc dùng truyền âm thuật đối hắn nói, “Ta chỉ là một tôi tớ cái gì cũng không biết.”

Hiếu Đồng: “.....”

Này, kỳ thật Lâm tiên bối giống như cũng không phải bình thường như vậy.

Canh cá nhập bụng, hóa thành linh dịch tắm bổ linh đài, Không Hầu uống một ngụm liền luyến tiếc lại uống, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Canh cá này có thể ôn dưỡng linh đài.” Nàng cảm chén hướng Hoàn Tông trước mặt đẩy đẩy, “Chén này cho huynh.”

Nhìn tiểu cô nương đem chén canh nhỏ bàn bàn tay hải tử đẩy đến trước mặt mình, Hoàn Tông có chút hoảng hốt.

Đây là lần đầu tiên trong đời hắn thể nghiệm loại cảm giác được người quan tâm thể này, làm hắn có chút không biết làm sao, chính là tâm lại mềm thành một đoàn.

Nàng còn nhỏ như vậy, mười sáu bảy tuổi, còn chưa đi hết Tu Chân giới, không biết Tu Chân giới có bao nhiêu thứ tốt, có bao nhiêu bí cảnh thần kỳ, nhưng lại đem chén canh cá nàng xem là tốt nhất này nhường cho hắn.

Hoàn Tông nhớ tới thật lâu thật lâu trước kia, mẫu thân trước khi lâm chung nói với hắn.

“Hoàn Tông, con không cần tin tưởng những lời đồn đãi bên ngoài, con không phải gốc tử, con chỉ là không hiểu đến cảm tình mà thôi. Hãy nhớ kỹ, nếu có người có thể đem thứ mình yêu thích nhất nhường cho con, thì họ mới là người chân chính tốt với con.”

“Cái gì là tốt nhất?” Hắn không rõ, nhìn mẫu thân thân thể gầy gò, chỉ còn lại khung xương, hắn lại không biết khổ sở là bộ dạng gì.

“Thế gian có rất nhiều đồ vật tốt đẹp nhất, Hoàn Tông, con chỉ cần mình bạch, người thích ăn vì con từ bỏ nữ thực, người yêu tiền vì con từ bỏ tài vật, người ham thích sắc đẹp vì con từ bỏ mỹ sắc, người ham quyền thế vì con từ bỏ thượng vị, thì đó chính là những người hết lòng với con.”

“Hoàn Tông, Mẫu hy vọng con sẽ có rất nhiều rất nhiều nhân ái, hi vọng con cũng sẽ học được cách ái nhân.”

Mẫu thân bệnh chết, hắn đi theo sư phụ tới Lưu Quang Tông, rất nhiều người kính sợ hắn, sủng ái hắn, hâm mộ hắn thậm chí ghen ghét hắn, lại không có người nguyện ý vì hắn buông bỏ thứ yêu thích như mẫu thân từng nói.

Hắn như cũ không có học được cách yêu một người, hắn tưởng tượng ra thiếu niên bình thường khác sẽ có bộ dạng thể nào, sau đó đã viết ra cuộc sống của họ thành thoại bản.

Khi biết được có người thích thoại bản của hắn, hắn rất là vui mừng. Một ngày kia ở Ung Thành đứng bên ngoài tiệm sách, hắn nghe được tiểu cô nương cùng lão bản đối thoại, đó cũng là lần đầu tiên trong đời hắn nói dối.

Hắn không phải muốn đi tiệm sách mua thoại bản mà là muốn nhìn xem chủ nhân của giọng nói kia là ai.

Nguyên lai là tiểu cô nương, mắt to tròn, miệng nhỏ nhắn, đôi mắt chớp a chớp nhìn hắn, làm hắn nhớ tới khi còn bé một mình ngồi ở trong cung điện ngắm sao. Như vậy lộng lẫy, như vậy mỹ lệ.

“Hoàn Tông, huynh làm sao vậy?” Không Hầu thấy Hoàn Tông nhìn chằm chằm canh cá nàng đẩy qua ngây người, có chút ngượng ngùng, “Ta vừa rồi chỉ uống một chút, lúc uống canh huynh đừng đựng chỗ này liền hảo.”

Nàng chỉ chỉ chỗ vừa rồi đặt môi qua. Vừa rồi nàng chỉ nghĩ đến canh cá này có lợi cho thân thể Hoàn Tông, lại đã quên nàng từng uống qua một ngụm, làm Hoàn Tông hiểu lầm nàng là đem canh uống dư lại cho hắn.

“Không Hầu.” Hoàn Tông quay đầu nhìn Không Hầu, trông mắt đen nhìn không thấy đáy.

Đôi mắt này cảm tình quá phức tạp, Không Hầu nhìn không rõ, cũng không hiểu. Nàng lôi kéo hần giấu ở bàn hạ tay áo, “Không thích cá này?”

“Cảm ơn người.” Hoàn Tông bưng canh cá Không Hầu đẩy cho hần lên, uống một hơi cạn sạch.

“Không khách khí.” Không Hầu lắc đầu, cười rạng rỡ.

Sư chất Hiếu Đồng vẫn luôn trộm chú ý hai người hít hà một hơi, sư thức..... Sư thức như thế nào có thể như vậy? Như Ý Vân cá thật là thứ tốt, nhưng bọn hần Lưu Quang Tông nuôi cũng không ít, sư thức như thế nào có thể đem canh của nhân gia tiểu cô nương uống lên.

Không Hầu sư thức mới bao lớn? Bất quá là tiểu cô nương đơn thuần mười sáu bảy tuổi, sư thức, sư thức như thế nào nhẫn tâm?

Nội tâm Hiếu Đồng tin ngưỡng lung lay sắp đổ, hần như thế nào cũng không thể tiếp thu, sư thức cao khiết như tuyết, lại là lão nam nhân mặt dày ở bên người tiểu cô nương lừa ăn lừa uống.

Nhìn vẻ mặt Hiếu Đồng vô pháp tiếp thu, Lâm Hộc âm thầm lắc đầu, vẫn là tuổi quá trẻ, tính cách không đủ trầm ổn. Hần nếu là biết, sư thức nhà mình không chỉ có uống canh cá của tiểu cô nương, mà còn đem được liệu giá trị liên thành của tiểu cô nương thu vào, dựa vào tiểu cô nương mới lấy được Hoành Công Cá chỗ Vô Danh chân nhân, chẳng phải là hình tượng không còn nữa?

Người ngày thường thấp phần đứng đắn, khi không biết xấu hổ lên, sẽ không khiến người ta phát hiện ra hần không biết xấu hổ.

Yến hội kết thúc, An Hòa mời khách khứa ở lại quý trai, phần lớn khách khứa đều dịu dàng cự tuyệt. An Hòa cũng không cưỡng lưu, thấy ba người Hoàn Tông, Hiếu Đồng cũng muốn đi, thì nghiêm túc giữ lại.

“Đa tạ trai chủ thịnh tình, chỉ là chúng ta đã có chỗ ở trong thành, sao có thể tiếp tục quấy rầy?” Lâm Hộc cự tuyệt An Hòa giữ lại, đuổi kịp Hoàn Tông rời đi.

“Cáo từ.” Không Hầu triều An Hòa chấp tay.

“Hoan nghênh tiên từ lần sau lại đến quang lâm.”

“Không Hầu.” Hoàn Tông dừng chân, xoay người cười nhìn An Hòa cùng Không Hầu, “Đi thôi.”

“Hào.” Không Hầu một đường chạy chậm đuổi tới bên người Hoàn Tông, đối hần cười cười.

Hoàn Tông cười lại với nàng một cái không quá rõ ràng, quay đầu mặt vô biểu tình mà triều An Hòa gật gật đầu, mang theo Không Hầu đi nhanh rời đi.

An Hòa cảm thấy, ân công Hoàn Tông chân nhân tựa hồ không quá thích hần, chẳng lẽ đây là..... Mỹ nam tử chỉ gian cạnh tranh ý thức? Đường hần đề ý ân công quá mức tuần mỹ, ân công kỳ thật cũng ở đề ý hần?

“Trai chủ, Cát Tường Các đệ tử tới cửa bái phỏng, ăn mừng Bách Hoa Vũ Hội lần này khai mạc viên mãn.”

“Cát Tường Các?” An Hòa khẽ nhíu mày, Hòa Phong Trai cùng Cát Tường Các giống như không có giao tình gì?

“Thỉnh bọn họ tiến vào.” Mặc kệ Cát Tường Các dụng ý ra sao, bất quá người tới là khách, hần vẫn là đích thân tiếp đãi bọn họ.

Khi thân truyền đệ tử Hòa Phong Trai dẫn đường, Không Hầu cùng Hoàn Tông đi ra đại môn Hòa Phong Trai.

“Cung tiễn tiên trưởng, tiên từ.” Hòa Phong Trai đệ tử đối bốn người kính lễ, thấp phần cung kính. Không Hầu đang muốn đáp lễ, phát hiện bốn nữ một nam đứng ở cổng lớn, đứng ở đằng trước chính là vị nữ tu áo tím, tướng mạo thấp phần mỹ diệu.

Năm người cũng thấy được nàng, Không Hầu triều bọn họ cười gật gật đầu.

Năm người chấp tay thi lễ, hiển nhiên cúi thấp hơn Không Hầu. Năm người này ở dưới đài nhìn chỗ ngồi cũng đã đoán được ít nhiều thân phận của họ. Không Hầu không hề nghĩ nhiều, quay đầu đối Hoàn Tông nói: “Hoàn Tông, ngày mai chúng ta đi đến Cát Tường Các kịp sao?”

“Ta có tòa phi cung tốc độ cực nhanh, cưỡi phi cung đến Cát Tường Các, nhiều nhất chỉ cần ba canh giờ. Hiện tại cũng không có tin tức mới truyền ra tới, có lẽ là tà tu ý thức được bọn họ đã rút dây động rừng, cho nên tạm thời không dám có động tác gì mới.”

Hoàn Tông cười, “Từ sau khi ở Nhạn Thành, muội vẫn luôn nhập định đã tọa, không có hảo hảo dạo qua nơi này. Buổi chiều chúng ta cùng nhau ngắm hoa, lại mua vài thứ gửi trở về. Ngày mai sáng sớm liền xuất phát, được không?”

“Như vậy..... Cũng hảo.” Không Hầu gật đầu, tới Nhạn Thành nổi danh, lại không cấp sư môn mua đồ vật trở về, Không Hầu cảm thấy như vậy rất đáng tiếc.

“Hai vị đạo hữu, xin thứ cho tại hạ quấy rầy. Mới vừa nghe vị tiên từ này nói, chư vị chuẩn bị đi Cát Tường Các?” Có thể được An Hòa tôn sùng là

thượng tôn tu sĩ, thân phận khẳng định không đơn giản, bọn họ thế nhưng muốn đi Cát Tường Các, này thật sự là quá trùng hợp.

“Không phải tại hạ cố ý nghe lén nhị vị nói chuyện, chỉ là tại hạ là đệ tử Cát Tường Các, thời điểm nghe đến ba chữ, phản ứng liền sẽ phá lệ nhanh nhạy, cho nên thỉnh tiên tử cùng tiên trưởng thứ lỗi.” Cát Căn hít sâu một hơi, gom đủ dũng khí nói, “Không biết tiên trưởng cùng tiên tử quan hệ ra sao cùng tông phái, đi bị phái là vì chuyện gì?”

Cũng không biết này mấy người này biểu lộ điềm “đại hung” trong quẻ tượng, hay là quý nhân đâu?

Hoàn Tông nhìn bốn nữ một nam này, trên người bọn họ cũng không có phát hiện dấu hiệu tà tu, liền không cần phải nhiều lời nữa. Cát Tường Các là môn phái phụ thuộc của Vân Hoa Môn, thân phận những người này an toàn.

“Chư vị đạo hữu hảo, ta là Vân đệ tử Hoa Môn Không Hầu.”

“Ngài chính là Không Hầu tiên tử?!”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54: Cá mặ

Editor: TIEUTUTUANTU

Đối phương phản ứng quá mức mãnh liệt, Không Hầu nhìn nữ tu áo tím hai mắt nóng cháy, còn có bốn vị tu sĩ phía sau nàng phảng phất tìm được cứu tin, hơi hơi lui về sau một bước. Hoàn Tông cất bước, đem Không Hầu ngăn ở phía sau, "Chư vị có chuyện gì?"

"Không Hầu tiên tử, năm người chúng ta là đệ tử Cát Tường Các, hôm nay có thể nhìn thấy tiên tử cực độ vinh hạnh nên luống cuống, thỉnh tiên tử thứ lỗi." Mừng như điên qua đi, Cát Căn ý thức được chính mình vừa rồi phản ứng quá kịch liệt, vội mở miệng giải thích nói: "Nhân các đệ tử gần đây gặp được một việc khó, xin tiên tử giúp đỡ....."

"Sự tỷ tỷ tử là nói, gặp được tiên tử thật sự quá vui mừng." Hồng Lăng chạy đến bên người Cát Căn, lôi tay áo kéo nàng, triều Không Hầu hành lễ nói, "Gặp qua tiên trưởng cùng tiên tử."

Sự tỷ tỷ tình quá thật thà, liền tính nàng thật là bởi vì tìm được người giúp đỡ mà cao hứng, thì cũng không nên trắng ra, vạn nhất Không Hầu tiên tử nghe được lời này liền xoay người đi, tánh mạng mấy người bọn họ liền giữ không nổi.

Không Hầu nhìn nữ tu xuyên hồng y cười làm lành giải thích, muốn làm bộ chính mình không thấy ra ý đồ của bọn họ cũng rất khó, dứt khoát mở miệng nói: "Các người gặp phải chuyện phiền toái gì?"

"Không có không có." Hồng Lăng xua tay nói, "Chính là nhìn thấy tiên tử thật là vui."

"Một khi đã như vậy, ta đây liền an tâm rồi." Không Hầu cười tủm tỉm nói, "Cáo từ." Lôi kéo Hoàn Tông che ở phía trước nàng, "Hoàn Tông, chúng ta đi."

Mất thấy Không Hầu thật sự tính toán đi, Hồng Lăng nóng nảy: "Thỉnh tiên tử thứ tội, ta vừa mới nói sai rồi, kỳ thật chúng ta thật sự có một chuyện nhỏ muốn phiền toái ngài."

"Việc nhỏ?"

"Ấn..... Một việc không lớn không nhỏ." Hồng Lăng thanh âm nhỏ bé yếu ớt.

"Thực gấp sao?" Không Hầu nhìn nhìn sắc trời bên ngoài.

"Không vội đi." Hồng Lăng nghĩ nghĩ, sự tình khi nào phát sinh, sẽ như thế nào phát sinh, bọn họ cũng chưa tính ra tới, thật sự rất khó nói có vội hay không.

"Nếu là không vội, thỉnh chư vị tạm thời đến tiểu viện nghỉ tạm, chờ buổi tối ta trở về lại cùng nhau nói rõ." Không Hầu xoay người đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, chúng ta đưa bọn họ đi tiểu viện trước, rồi lại đạo phớ?"

Hoàn Tông gật đầu.

"Không cần." Lâm Hộc nói, "Không Hầu cô nương, ta vừa lúc có việc phải đi về, có thể tiện đường đi cùng bọn họ. Buổi tối cũng không cần trở về quá sớm, nghe nói buổi tối sẽ có hội đèn lồng rất xinh đẹp, công tử cùng cô nương có thể thưởng đèn."

Nói xong, cũng không đợi Không Hầu cự tuyệt, Lâm Hộc xoay người đổi đệ tử Cát Tường Các nói: "Chư vị đạo hữu đi theo ta."

Cát Căn tay giấu ở trong tay áo sờ sờ cốt bó, đối Lâm Hộc gật đầu nói: "Làm phiền đạo hữu."

Vị tu sĩ này ngũ quan kiên nghị, ngách khoan mắt sáng, nhìn ra được một thân chính nghĩa. Quan trọng nhất chính là, khí thế của hắn bất phàm, tu vi cao thâm, cùng hắn ở bên nhau, sẽ càng thêm nguy hiểm.

Thấy đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Hộc trở về tiểu viện, Không Hầu mới buông tâm đối Hoàn Tông nói: "Chúng ta đi thôi."

Trên đường cái, người đến người đi, nam nữ già trẻ sát vai nổi gót, người thường cùng tu sĩ vui vẻ buôn bán, ven đường có rất nhiều quầy hàng ăn vặt, đều vây quanh không ít thực khách, "Hoàn Tông, kiếm tu cùng nội tu chúng ta, có chỗ nào bất đồng?"

"Đại đạo vô lượng, ai theo đường nấy, cũng có bất đồng. Nhưng bất luận thế nào, đều ly không được thiên địa ôn dưỡng." Đường phố ầm ĩ, đối với Hoàn Tông mà nói, lại là an tĩnh, hắn nghe được nhìn đến, đều chỉ có một vị tiểu cô nương bên người này thôi, "Đạo từ tâm sinh, thuận tâm mà làm. Mọi tuổi tác còn nhỏ, nghe nhiều đạo của người khác, đối với mọi cũng không tốt."

Từ sau khi tiến vào Tâm Động kỳ, Không Hầu trong lòng đối với thiên địa đại đạo có một loại ần ần hiểu được, nhưng là loại này hiểu được này thật sự quá mức mơ hồ, nằng thậm chí không rõ đến tột cùng là do chính mình suy nghĩ nhiều, hay là do tu vi tăng lên, làm tâm cảnh sinh ra biến hóa.

Thiên địa chi đạo, là ở đâu?

Nhân tâm chi đạo, lại trọng ở nơi nào?

Nàng từ lúc nhập sư môn tu hành, có được dũng khí, nhân ái, đến khi minh bạch đại đạo, là có thể thành công bước lên con đường phi thăng sao?

Một cỗ nhân nhạ xú hương truyền đến, Không Hầu cũng không có hứng thú luận đạo tiếp, quay đầu ở bốn phía tìm tìm, hương vị là ở một cửa chỗ góc đường truyền ra tới.

Cùng quầy hàng bán ăn vặt so sánh, hàng bán cá mặn khô này trước cửa có thể giăng lưới bắt chim, ngay cả người đi ngang qua, đều sẽ che mũi lại, bước nhanh rời đi.

Đối mặt với biểu tình ghét bỏ của người qua đường, lão bản cửa hàng lại thập phần đạm nhiên, ánh mắt nhìn người qua đường phảng phất như đang nói, các ngươi đều là phạm nhân vô tri.

Không biết là do biểu tình lão bản thần bí đạm nhiên quá có lực hấp dẫn, hay do Không Hầu chưa từng ăn qua cá mặn mà đột nhiên sinh ra vài phản hiếu kỳ, đối Hoàn Tông nói: "Hoàn Tông, huynh ở chỗ này chờ ta, ta đi xem cá mặn."

Lão bản đang chuẩn bị tìm quyển sách tới giết thời gian, quay đầu thấy một tiểu cô nương hoa phục đứng ở trước cửa tiệm hắn, một đôi mắt sáng lấp lánh. Hắn buông sách trong tay, ngênh đón đối phương, đây là lạc đường, hay là phá gia chi tử?

"Chủ quán, người nơi này bán đều là cá mặn?" Không Hầu nhìn tường bên trái treo một cái đại cá khô so với người còn muốn lớn hơn, cá lớn như vậy, bao lâu mới có thể ăn xong?

"Người muốn mua?" Lão bản thấy tiểu cô nương trắng nõn sạch sẽ, ăn mặc cũng chú ý, không đi mua hoa mua váy xinh đẹp, lại tới chỗ bán cá khô này của hắn xem cái nào nhiệt gì.

"Àn." Không Hầu gật đầu, "Ta chuẩn bị cấp bằng hữu gửi một ít trở về, người có đề cử sao?"

Lão bản cũng không hỏi nhiều, gỡ xuống mấy loại cá đa dạng: "Mấy loại cá này hương vị tương đối ôn hòa, thích hợp với khẩu vị của người bên ngoài các ngươi."

Cá mặn đều phơi đến hình dạng như vỏ cây, Không Hầu nhìn không ra này đó cá trừ bỏ lớn nhỏ không đồng đều, thì còn có cái bất đồng gì: "Kia chuẩn bị cho ta một trăm con." Mua cá thiếu, sư tỷ Thiện Thực Đường nấu ra, lại không đủ cho trên dưới tông môn ăn.

Một trăm con? Tiểu cô nương này là chuẩn bị mua trở về kiểm giá chênh lệch?

Lão bản từ kệ để hàng móc ra một cái túi: "Cá mỗi con một nửa khối linh thạch, thu nạp túi đựng cá năm mươi linh thạch, tổng cộng một trăm linh thạch."

"Lão bản, có thể bớt chút sao?" Không Hầu sờ sờ thu nạp giới.

"Buôn bán nhỏ, không nói giá cao." Lão bản liếc mắt chém nàng một cái, từ kệ để hàng lấy ra một con cá mặn màu lam, "Người mua nhiều, ta sẽ tặng thêm một con. Cá này không phải của Nhạ Thành, mà là do năm ngoái ta bắt ngoài biển về."

"Vậy đa tạ lão bản." Không Hầu thanh toán linh thạch, xoay người nhìn Hoàn Tông đứng ở nơi xa, nghĩ nghĩ, "Lại cho ta hai trăm con, để riêng ra." Người Lưu Quang Tông nhiều hơn một chút, sức ăn khẳng định cũng sẽ lớn hơn một chút.

Lấy thêm hai trăm con cá mặn, lão bản dùng thu nạp túi khác cho vào. Lần này không cần Không Hầu mở miệng, hắn đứng dậy ở trên kệ để hàng lấy ra một cái hộp gỗ, từ bên trong lấy ra một con cá cả người kim sắc, "Tặng phẩm."

Mua một trăm con đũa cá lớn, mua hai trăm con đũa cá nhỏ, lão bản giống như không mấy tính toán a.

Không Hầu không có nhiều lời, xách thu nạp túi chạy tới bên Hoàn Tông: "Hoàn Tông, chúng ta đi gửi đồ vật."

Nhìn thu nạp túi trong tay nàng, Hoàn Tông muốn nói lại thôi, vẫn là im lặng đáp ứng. Tới trạm dịch rồi, hần phát hiện Không Hầu chỉ cấp Vân Hoa Môn gửi một cái thu nạp túi, "Túi này không gửi trở về?"

"Túi này là ta giúp huynh mua." Không Hầu đem thu nạp túi đưa cho người trạm dịch, "Tông môn huynh tương đối nhiều người, cho nên ta mua nhiều một chút."

Hoàn Tông: "....."

"Cảm ơn."

"Không cần khách khí."

Tiệm cá mặn, lão bản ngồi ở ghế nằm, lười biếng mà đọc thoại bản trong tay, phảng phất bên ngoài hết thấy âm ỉ đều cùng hần không quan hệ.

"Mẫu thân, không phải muốn mua cá mặn sao, nơi này vừa vặn có gia....."

"Hắc!" Phụ nhân đánh gãy lời nhi tử nói, "Lão bản này độc ác tàn nhẫn, một con cá mặn thế nhưng muốn bán một khối linh thạch, phóng nhân toàn bộ Nhạ Thành, ai sẽ bán mắc như vậy, lại không phải đầu óc có vấn đề."

"Hừ." Lão bản lật một trang sách, mắt tròn trắng.

"Con nhìn xem toàn bộ phố, nhà ai không có khách nhân, chỉ có nơi này của hần một người cũng không có." Phụ nhân nói, "Ta xem hần sớm muộn gì cũng đóng cửa."

Lão bản khép sách lại, đứng dậy đi tới bên cửa nói: "Đa tạ bác gái nhắc nhở, ta hiện tại liền đóng cửa." Nói xong mặc phụ nhân cùng nàng nhi tử mặt, đóng cửa lại thật mạnh.

Phụ nhân cùng nhi tử nàng không nghĩ tới, bọn họ nói chuyện nhỏ như vậy, đối phương cũng có thể nghe thấy. Trong lòng có chút xấu hổ, ngượng ngùng rời đi.

"Thật là tà môn, hần như thế nào nghe thấy?" Phụ nhân có chút hậm hực, lôi kéo nhi tử bước nhanh rời đi.

Bóng đêm chậm rãi buông xuống, trên đường phố Nhạ Thành treo đầy đèn lồng xinh đẹp, rất nhiều nữ tử cùng người yêu sóng vai đi dạo, đèn lồng trong tay ánh lên sắc đỏ rạng rỡ trên mặt các nàng.

"Không Hầu." Hoàn Tông gọi Không Hầu lại, từ thu nạp giới lấy ra một chiếc đèn lưu li nhỏ, dùng ngón tay chạm nhẹ nhàng một chút ở trên đèn lưu li, đèn lưu li liền tản mát ra mình quang rực rỡ, xinh đẹp cực kỳ.

"Cho muội." Hoàn Tông đem đèn nhét vào trong tay Không Hầu, người khác đều có, trong lòng tiểu cô nương nhất định cũng muốn có.

"Thật xinh đẹp." Vuốt tua ngọc châu treo trên đèn rủ xuống, Không Hầu kinh hi nói, "Đây là đèn gì?"

"Đèn lưu li." Hoàn Tông cười, gió đêm thổi vạc áo bay bay, rõ ràng là người lạnh nhạt, giờ phút này thoạt nhìn lại vô cùng ôn nhu.

Đèn lưu li chiếu sáng con đường dưới chân bọn họ, khiến cho vô số người qua đường chú mục. Bởi vì đèn lưu li quá xinh đẹp, tiểu cô nương đèn đèn quá mỹ, công tử hoa phục bồi ở bên người nàng, tuần tú đến mức làm người cho rằng đó là trích tiên từ trên trời giáng xuống.

Bọn họ đi cùng một chỗ, hài hòa tự nhiên.

"Ta cho huynh xem một tiểu thuật pháp." Thu được đèn xinh đẹp như vậy, Không Hầu thật cao hứng, bàn tay nhỏ từ từ nắm lại, khi mở tay ra, muôn cánh bướm đỏ như lửa lấp lánh bay ra khắp bốn phía, bách điệp (trăm con bướm) vây quanh Hoàn Tông bay múa một vòng, cuối cùng hóa thành những đốm sáng từ từ biến mất.

Hoàn Tông nhìn ánh huyền quang cuối cùng biến mất, nghe được gió thổi vào trong lòng hần.

Hồ, hồ.

Mỗi một chút đều rõ ràng như vậy, mãnh liệt như vậy.

"Đẹp không?" Thấy Hoàn Tông còn ngơ ngác nhìn không trung tối tăm, Không Hầu cười huy tay áo, vô số con bướm bay ra tới.

Hồ điệp chiếu sáng trên người nàng yêu thích, cũng chiếu sáng nàng trong mắt Hoàn Tông.

An Hòa lặng lẽ đứng ở chỗ cao nhất trên lầu ngắm cảnh, nhìn thiếu nữ cầm theo đèn lưu li trong bóng đêm, còn có một màn bạch điệp tỏa sáng bay múa đầy trời kia. Đây là một loại thuật pháp biến ảo rất đơn giản, chỉ cần có tu vi, đều có thể làm ra.

Lấy loại biến ảo chỉ thuật đơn giản này, nàng lại dám biểu diễn cho một kiếm tu tu vi sâu không lường được xem.

Bất quá, mấy con bướm này.....thực đẹp.....

Trong tiểu viện, đám người Cát Cân, Hồng Lăng không thể đi vào giấc ngủ, bọn họ ngồi trong viện uống trà, uống đã đến mức không cảm nhận được vị trà, trong lòng bất ổn.

Lâm Học tới đổi một bình trà mới: "Chư vị đạo hữu trước đi nghỉ tạm, buổi sáng ngày mai chúng ta cùng chư vị đi Cát Tường Các, có chuyện gì mọi người có thể nói trên đường."

"Tiền bối." Cát Cân đứng dậy triệu Lâm Học chấp tay nói, "Đêm dài lắm mộng, chúng ta vẫn là chờ Không Hầu tiên tử trở về đem sự tình nói rõ ràng."

"Công tử cùng Không Hầu cô nương chỉ sợ trong chốc lát nữa mới có thể trở về....."

"Trong vòng một nén nhang, Không Hầu tiên tử sẽ trở lại." Tiểu sư đệ thu hồi mai rùa ngọc hấn ném trên bàn, đứng dậy nói, "Thỉnh tiền bối tha thứ nhóm vãn bối thất lễ, chúng ta muốn đi nghênh đón Không Hầu tiên tử."

Lâm Học: "....."

"Chư vị thỉnh tùy ý." Lâm Học cũng nhận thức một ít tu sĩ am hiểu bói toán, tỷ như Nguyệt Tinh Môn trong mười đại tông. Nhưng là ở Nguyệt Tinh Môn, cũng sẽ không rảnh rỗi không có việc gì liên lụy đồ ra tính tính bói bói.

Bói toán sư tuy lực chiến không mạnh, nhưng chúng tu sĩ thập phần tôn trọng, cơ hồ không có bao nhiêu người dám đắc tội bọn họ. Nghe nói đi bói toán một đạo tu sĩ, có hiểu được thiên địa khả năng, cho nên bọn họ cũng bị đại gia coi là thiên địa đại đạo khải bèn tai.

Đại gia còn muốn dựa vào thiên địa đại đạo tu luyện thành tiên, ai có thể nghịch đại đạo mà đi?

Giống Cát Tường Các đệ tử loại này, cũng không có việc gì trước tính một quẻ tu sĩ, quả thật là bói toán sư trung kỳ ba. Bọn họ làm như vậy, cũng không sợ thiên địa đại đạo ngai bọn họ sự chuyện gì đều phải phiền hấn, làm cho bọn họ quẻ tượng không chuẩn?

Lâm Học đi theo đệ tử Cát Tường Các đi đến cổng lớn, liền nhìn thấy công tử bạch y trắng tuyết cùng Không Hầu xuất hiện ở cuối hẻm nhỏ, Không Hầu cô nương trong tay cầm Thân Khí Thanh Minh Đẳng có thể đuổi sát ức tà, tư thái tùy ý giống như là đang cầm đèn bình thường chiếu sáng.

"Các người như thế nào đều đứng ở cửa?" Không Hầu nhìn đến bọn họ, bước chân nhanh hơn đến trước mặt đệ tử Cát Tường Các.

"Tiên tử, chúng ta còn có việc muốn nói cho tiên tử." Cát Cân triệu Không Hầu hành lễ nói, "Cùng quẻ tượng chúng ta gieo được có quan hệ."

"Vào trong nói." Không Hầu quay đầu đối Hoàn Tông nói, "Hoàn Tông, ta trước theo bọn họ đi vào." Nàng cầm cao đèn trong tay, "Cảm ơn đèn huy nh tưng, ta sẽ hảo hảo giữ."

Ngoài cửa gió lạnh, Lâm Học cùng Hoàn Tông đối diện mà đứng.

Lâm Học thở dài: "Công tử....."

Hoàn Tông đôi mắt lưu li nhìn phía hấn: "Àn?"

Lâm Học gần đây đến tốt cùng làm sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 55: Phi cung

"Không Hầu tiên tử, thật không dám giấu giếm, chúng ta lần này là gặp phải phiền toái." Cát Cân cùng các sư đệ sư muội thương lượng thật lâu, vẫn là quyết định ăn ngay nói thật. Nếu là những người khác, các nàng còn có thể nói vài phần lưu vài phần, nhưng Không Hầu bất đồng, nàng là thân truyền đệ tử Vân Hoa Môn, nếu là bị nàng phát hiện bọn họ cố ý giấu giếm, sẽ ảnh hưởng đến cái nhìn của toàn bộ Vân Hoa Môn đối với Cát Tường Các.

Năm đó Cát Tường Các điêu tàn, bên ngoài đều nói bọn họ đã bị thiên địa đại đạo vứt bỏ, tính không ra quẻ tượng. Không có người tìm bọn họ xem bói, ngay cả một ít đệ tử có thiên phú, cũng gia nhập tông môn khác, thời điểm nhất nghèo, bọn họ thậm chí tiền tu sửa tông môn cũng không có.

Khi các chủ Cát Tường Các đòi trước cho rằng tông môn liền phải vong ở trong tay hấn, Hành Ngạn tông chủ Vân Hoa Môn lại tới hỏi bọn hấn, có nguyện ý dựa vào Vân Hoa Môn hay không. Đối với Cát Tường Các cùng đường mà nói, đây quả thực chính là trời giáng bánh cò nhân, đến nằm mơ cũng không dám nghĩ đến.

Đêm đó, các chủ đòi trước tắm gội dâng hương, trước mệnh bài lịch đại tông chủ, vì Cát Tường Các gieo một quẻ.

Đại cát.

Sau khi dựa vào Vân Hoa Môn, Cát Tường Các được Vân Hoa Môn cung cấp linh thạch, pháp khí cùng với các loại tư liệu tu luyện. Đối với tu sĩ mà nói, quý trọng nhất không phải linh thạch cùng pháp khí, mà là tư liệu tu luyện.

Tu luyện lúc đầu, tu sĩ toàn bộ Tu Chân giới đều học không khác biệt lắm, nhưng là càng lên cao, tông môn giúp đỡ liền càng quan trọng. Ngay cả tán tu cũng có một cái Tán Tu Minh để hỗ trợ nhau, càng miễn bàn đến tông môn đối với đệ tử.

Cũng chính bởi vì vậy, rất nhiều tông môn đều muốn dựa vào mười đại tông môn, nhưng mười đại tông môn cũng không phải môn phái nào cũng nhận, bọn họ có tiêu chuẩn khác nhau. Cát Tường Các gia nhập Vân Hoa Môn nhiều năm, Vân Hoa Môn cũng không nhúng tay vào nội vụ của bọn họ, ngược lại khi có sự kiện trọng đại, sẽ trợ lực vài phần.

Hiện tại bí tịch đệ tử Cát Tường Các tu luyện cùng đệ tử Vân Hoa Môn giống nhau. Bọn họ thường thường còn ngâm tự giễu, nhất định là lịch đại các chủ trên trời có linh thiêng hạ chú với Hành Ngạn môn chủ, mới làm hấn lún quẩn trong lòng đem Cát Tường Các thu làm phụ thuộc môn phái.

Nghe Cát Cân nói xong, Không Hầu nói: “Quẻ tượng là nhắm vào các ngươi, hay là toàn bộ Cát Tường Các?”

“Hấn là nhắm vào chúng ta.” Cát Cân thấy Không Hầu không có hoài nghi lời nàng nói, ngược lại quan tâm Cát Tường Các, nàng vừa cảm động vừa áy náy, đoàn người bọn họ bước vào tu hành đã gần trăm năm, lại muốn tiểu cô nương mười sáu tuổi ra tay tương trợ, mấy năm nay thật là tu luyện uống phí.

“Gần đây ta tu không ngừng nao động, các ngươi cẩn thận hành sự là đúng.” Không Hầu thấy bọn họ biểu tình hoảng loạn, “Ngày mai các ngươi đi cùng ta, ta tu vì tuy là vô dụng, nhưng may mà có Lâm tiên bối cùng bạn tốt Hoàn Tông bên cạnh, cũng là chuyện may mắn.”

“Lâm tiên bối cùng Hiếu Đồng đạo hữu, hình như là đệ tử Lưu Quang Tông?” Cát Cân nói, “Ta nghe hấn gọi Hoàn Tông công tử là sư thúc, chẳng lẽ hấn là.....”

“Ngươi đoán không sai.” Không Hầu gật đầu nói, “Hoàn Tông cũng là thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, bất quá hấn sẽ không hỏi tông môn, mà là cùng ta du lịch cùng nhau.”

Thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông

Cát Cân trong lòng đại định, đối với hành trình trở lại Cát Tường Các không còn lo lắng. Khó trách trước đó vài ngày truyền ra thông tin Không Hầu tiên tử cùng Hoàn Tông công tử dừng đầu tại tu, cứu được vô số đệ tử tông môn chính phái, thì ra là hai người ở bên nhau du lịch, nhìn thấy bất bình liền ra tay.

Đều nói kiếm tu Lưu Quang Tông phần lớn lãnh tâm lãnh tính, thứ duy nhất quan tâm chỉ có kiếm.

Không nghĩ tới Không Hầu cô nương thế nhưng có thể cùng kiếm tu quan hệ tốt như vậy, còn có thể làm hấn cùng đi ngắm đèn ngắm hoa, có thể thấy được bản thân tiểu cô nương này có bao nhiêu đặc biệt.

Sáng sớm ngày thứ hai, Hoàn Tông mở cửa phòng ra, nhìn đến Hiếu Đồng đứng ở ngoài cửa.

“Sư thúc, đệ tử hôm nay phải về tông môn, thỉnh sư thúc bảo trọng thân thể.” Vong Kiếm Phong phong chủ là Tùng Hà, sư phụ Hiếu Đồng là thân truyền đệ tử của Tùng Hà. Trước khi đi, sư phụ nói với hấn, nếu là ở Nhạn Thành gặp được sư thúc, thì nhất định phải xem thân thể hấn thế nào.

Ở trong miệng sư phụ, thân thể sư thúc giống như xảy ra vấn đề, hơn nữa phi thường không tốt. Nhưng mà từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, mặc kệ hấn quan sát thế nào, thân thể sư thúc đều không phải quá không xong, tuy rằng sắc mặt tái nhợt một chút, nhưng còn không đến nỗi nổi như sư phụ lo lắng.

“Sư phụ ngươi là Thương Sơn hay Thương Hải?” Hoàn Tông nhớ rõ Tùng Hà sư thúc chỉ thu hai cái đồ đệ này.

“Sư thúc, gia sư là Thương Hải.” Nội tâm Hiếu Đồng có chút hạ xuống, sư thúc quả nhiên không biết hấn là ai, hơn nữa đối với hấn một chút ấn tượng cũng không có.

“Trở về nói cho sư phụ ngươi, đừng suy nghĩ bậy bạ.” Hoàn Tông cảm thấy, hai vị sư huynh Thương Sơn và Thương Hải này chỗ nào cũng tốt, chính là nghĩ tương đối nhiều, điểm này học từ Tùng Hà sư thúc.

Hiếu Đồng: “.....”

Lời này hấn không dám truyền.

Lâm Hộc ra cửa thấy Hiếu Đồng tội nghiệp mà đứng ở cửa phòng công tử, mở miệng vì hấn giải vây: “Hiếu Đồng, ngươi đi về trước, sư thúc ngươi nơi này còn có ta.”

“Làm phiền Lâm tiên bối.” Hiếu Đồng triều Lâm Hộc chấp tay thi lễ khấu tạ, cùng Hoàn Tông từ biệt, dẫn phi kiếm rời đi.

Đệ tử Cát Tường Các thức dậy rất sớm, hoặc là nói đêm qua, bọn họ căn bản không ngủ. Nghe được bên ngoài có động tĩnh, liền chạy nhanh rời giường.

“Các ngươi dậy sớm như vậy?” Luyện xong một bộ kiếm pháp, Lâm Hộc thấy đệ tử Cát Tường Các đều đã rời giường, thu hồi kiếm: “Vốn tính toán thỉnh chư vị dùng cơm sáng lại đi, nhưng là công tử biết mọi người nóng lòng trở về, liền chuẩn bị thức ăn đặt ở phi cung. Chờ Không Hầu cô nương dậy, chúng ta liền có thể đi rồi.”

“Làm phiền Hoàn Tông tiên trưởng cùng tiên bối.” Cát Căn nghe được Hoàn Tông công tử thế nhưng dùng phi cung đưa bọn họ về tông môn, có chút ngượng ngùng, này... cũng quá hao phí linh thạch. Thức dục phi cung, yêu cầu rất nhiều linh khí linh thạch, cho nên phần lớn tu sĩ ra ngoài, đều dùng pháp khí phi hành, tuy rằng không thoải mái bằng phi cung, nhưng ít nhất tiết kiệm tiền.

“Các đạo hữu không cần để ý, chúng ta nguyên bản cũng tính toán đi quý địa, đi cùng các ngươi cũng chỉ là vừa đúng lúc.”

Trên đời nào có nhiều chuyện vừa lúc như vậy, bất quá là đối phương nguyên ý hỗ trợ thôi. Cát Căn trong lòng hiểu rõ, nhưng là đối mặt với Lâm Hộc đạm nhiên, nàng lại không nói thêm cái gì nữa, quá mức khách khí liền sẽ có vẻ làm ra vẻ.

“Mọi người thế nào đều dậy sớm như vậy?” Không Hầu từ trong phòng vừa ra tới, nhìn thấy đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Hộc đều đã dậy, nhận không được ngẩng đầu liếc mắt nhìn trời một cái, vừa mới sáng. Đoán được đệ tử Cát Tường Các có chút nôn nóng, nàng hướng bốn phía tìm tìm.

“Công tử cũng đã dậy.” Lâm Hộc đoán được Không Hầu tìm Hoàn Tông, chỉ chỉ cửa nội viện, “Ở bên ngoài.”

Bên ngoài nội viện có một cái ao nhỏ, bên trong trồng loại thất sắc liên hiếm thấy, bất quá hiện tại cũng không phải mùa hoa nở rộ, trên mặt nước chỉ có lá sen. Hoàn Tông từ trong minh tường lấy lại tinh thần, mở mắt ra quay đầu nhìn lại, Không Hầu đang đi tới bên này.

“Hoàn Tông.” Thấy hấn đã thấy được mình, Không Hầu dừng lại triều Hoàn Tông vẫy tay, “Chúng ta chuẩn bị đi thôi.”

“Hảo.” Hoàn Tông đứng lên, đi đến bên người nàng.

Bên này Không Hầu đã tìm được Hoàn Tông, mấy cái đệ tử Cát Tường Các, lại lấy lý do về phòng thu thập hành lý, đóng cửa lại bắt đầu bói toán.

“Hôm nay hỏi tông môn, cát hay là hung?” Cát Căn hỏi Hồng Lăng dùng Linh Tê Giác xem bói. Hồng Lăng biểu tình có chút hoảng loạn: “Sư tỷ, ta, ta tính không ra.”

Sư đệ bên cạnh thấy thế, lấy ra mai rùa ngọc bắt đầu tính, chính là mai rùa ngọc giống như là mất đi linh tính, cái gì cũng nhìn không ra.

“Ngươi cũng tính không ra?” Cát Căn sắc mặt trở nên khó coi, sư đệ này là có thiên phú nhất trong đám người bọn họ, nhập môn tuy trễ, nhưng là năng lực cảm giác đối với đại đạo lại là mạnh nhất. Hiện tại đến hấn cũng tính không ra, chứng minh chuyện này biến cố thật mạnh, lấy tu vi của bọn họ hiện tại, căn bản vô pháp tính ra.

“Sư tỷ, chúng ta nên làm cái gì bây giờ?” Hồng Lăng vội la lên, “Đi hay là không đi?”

Cát Căn còn chưa nói xong, ngoài cửa liền vang lên tiếng đập cửa, Không Hầu tiên từ ở bên ngoài nói chuyện: “Chư vị đạo hữu, đã thu thập hảo? Chúng ta chuẩn bị xuất phát thôi.”

“Đi.” Cát Căn nói, “Đi theo Không Hầu tiên tử là cát hay hung không biết được, nhưng nếu là không đi theo bọn họ, chúng ta chính là đại hung, đi.” Huống chi còn có hai vị kiếm tu đồng hành, nàng còn lo lắng cái gì?

Thấy bọn họ ra tới, Hoàn Tông đem phi cung trong tay áo hướng không trung ném đi, một tòa cung điện khí thế liền xuất hiện ở trên không nóc nhà. Đệ tử Cát Tường Các ngửa đầu nhìn tòa phi cung tinh xảo này, thì ra kiếm tu không chỉ có tu vi cao cường, lại còn có đặc biệt có tiền.

“Không Hầu, tới.” Hoàn Tông ở không trung hư điểm, một chiếc cầu hình vòm hiện lên, ở không trung tán ra ánh sáng ngũ sắc.

Tiểu cô nương thích đồ vật sáng long lanh, hấn liền cho nàng xem nhiều một ít.

“Thật xinh đẹp.” Không Hầu phi thân lên trên cầu, gió thổi bay tóc nàng, nàng cười rộ lên, so với thái dương phía đông chân trời mới vừa dâng lên còn muốn sáng hơn.

Hoàn Tông nghĩ, tiểu cô nương đáng yêu như vậy, ai cũng muốn đối tốt với nàng, nhiều hơn lại nhiều hơn một chút.

Hấn đi đến bên cạnh Không Hầu, nói với nàng: “Tối hôm qua muội dùng thuật pháp kia, ta trở lại phòng, đã đem nó học xong.”

“Biến con bướm?” Không Hầu quay đầu xem, “Hoàn Tông huynh thật là lợi hại, nhanh như vậy đã biết?”

“Muốn xem sao?” Hoàn Tông hỏi.

“Muốn!”

Hoàn Tông ra một cái chỉ quyết, phía sau Không Hầu bỗng nhiên xuất hiện một đôi kim sắc hồ điệp, chúng xòe cánh mang theo Không Hầu bay đến trên đài ngắm cảnh phi cung, sau đó hóa thành vô số con bướm rồi biến mất.

Đệ tử Cát Tường Các đứng ở trong viện ngầy ngốc mà nhìn một màn này, sau một lúc lâu Hồng Lăng mới lắp bắp nói: “Thân truyền đệ tử đại tông môn bọn họ, ngày thường đều thích chơi như vậy sao?”

“Không được nói bậy.” Cát Căn nhìn Lâm Học trầm mặc bên cạnh, đối với các sư đệ sư muội nói: “Đi lên.”

Không đứng, quẻ tượng hôm nay nói nàng hợp chân trái, nhưng là thời điểm nàng bước lên cầu, giống như đi chân phải?

Tới trên phi cung, Lâm Học đem một túi linh thạch cho vào tế lò ở giữa chính điện, sau đó điểm một chút linh lực, phi cung liền cực nhanh bay đi.

“Đại sư huynh, Hoàn Tông chân nhân cười phi cung rồi đi.” Sư đệ đẩy cửa vào nhà, thanh âm có chút nôn nóng.

“Hắn vốn là sẽ không ở Nhạn Thành lâu.” An Hòa giờ tay, “Để hắn đi thôi. Từ nay về sau, lễ đưa Lưu Quang Tông tăng thêm hai thành.”

Không biết có phải hấn ảo giác hay không, hấn vì sao cảm thấy..... Đại sư huynh đối với việc Hoàn Tông chân nhân rời đi, không chỉ có không tiếc hận, mà giống như còn có vài phần vui vẻ đưa tiễn?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 56: Biển cổ

Editor: TIEUTUTUANTU

Phi cung rời khỏi phạm vi Nhạn Thành, bay cao vào tầng mây, sông núi cùng tầng tầng mây trắng đều ở phía dưới phi cung. Không Hầu đứng ở bên tay vịn, cách kết giới nhìn mây trắng dưới chân, còn có núi cao sông lớn như ẩn như hiện sau tầng mây.

Người thời điểm đứng ở chỗ cao, nhìn sơn hà nhỏ bé đến cực điểm, dễ dàng sinh ra một loại cảm giác làm chủ thiên địa. Nhưng là núi vẫn là núi, sông vẫn là sông, không có người có thể chinh phục chúng nó, bọn họ sinh ra với thiên địa, cuối cùng cũng chỉ sẽ biến mất trong thiên địa.

Không Hầu ngẩng đầu nhìn không trung xanh thẳm, nơi đó rộng lớn như thế, không biết phía sau một tầng xanh này, cất giấu cái gì? Là Tiên giới các tu sĩ tha thiết ước mơ, hay là một nơi xa lạ nào đó chứ ai biết tới?

Có người nói, tu hành chính là nghịch thiên sửa mệnh, cùng thiên địa tranh chấp. Không Hầu quan niệm lại cùng bọn họ hoàn toàn tương phản, tu hành không phải cùng thiên địa tranh chấp, mà là thuận theo thiên địa đại đạo, làm thể xác và tinh thần cùng thiên địa hợp nhất, cuối cùng được thiên địa thừa nhận, vũ hóa mà đăng tiên.

Linh khí bọn họ dẫn vào trong cơ thể là từ chính thiên địa tặng, tư liệu bọn họ chế tác pháp khí, cũng lấy từ đại địa. Hết thảy những thứ cần cho tu luyện, đều là thiên địa giao cho, vậy sao lại nói là nghịch thiên sửa mệnh?

Hoàn Tông đi đến bên người nàng, trên người mang theo mùi được hương nhàn nhạt dễ ngủ. Không Hầu nghiêng đầu nhìn hắn một cái, “Như thế nào không ở trong phòng nghỉ ngơi?”

“Ta ở bên cửa sổ thấy muội ở chỗ này đứng yên thật lâu.” Hoàn Tông cúi đầu nhìn mây trắng dưới phi cung, “Là lo lắng cho Cát Tường Các?”

Không Hầu lắc đầu, chỉ chỉ trời xanh trên đỉnh đầu: “Đang nhìn trời.”

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn hướng không trung, trong tròng mắt hiện lên một mảnh lam trong suốt, không hề có tạp chất.

“Vừa rồi ta đột nhiên có một ý niệm kỳ quái, tu sĩ chúng ta luôn có thói quen bay lượn cùng đứng ở chỗ cao, phảng phất hết thảy đều khống chế trong tay.....” Không Hầu chạm vào tay vịn lạnh lẽo, “Nhưng chúng ta cũng chỉ là chúng sinh trong muôn nghìn chúng sinh mà thôi.”

Hoàn Tông kinh ngạc mà nhìn Không Hầu, hắn không nghĩ tới nàng tuổi còn nhỏ, cũng đã có ngộ đạo ý niệm. Ngộ đạo, trọng ở tự ngộ, cái này không có người có thể dạy, cũng dạy không được, bởi vì đạo tại bản tâm, trừ bỏ chính mình, ai cũng không thể tạo ra đạo tâm trong lòng người khác.

Có chút tu sĩ, đến khi ngã xuống cũng ngộ không ra đạo của mình, Không Hầu ở phương diện tu hành thiên tư cùng tâm tính, thật sự vừa mừng lại vừa lo lắng.

“Không Hầu, ta là một kiếm tu. Đối với ta mà nói, quan trọng nhất chính là kiếm, có kiếm liền có thể chém hết thầy tà ma, ngao nhễ khắp thiên hạ.” Hoàn Tông chấp tay sau lưng, biểu tình bình tĩnh mà nhìn đại địa dưới thân, “Ta chính là kiếm, kiếm chính là ta, lòng ta suy nghĩ, kiếm tức sở hướng, đây là kiếm đạo.”

Không Hầu trong đầu tựa hồ có linh cảm thoáng hiện, nhưng là loại cảm giác này giây lát lướt qua, nàng tựa ngộ tựa nghi nhìn Hoàn Tông, tổng cảm thấy trước mặt nàng giống như có một con đường, nhưng là nàng chưa thể thấy rõ được.

“Có một số việc không cần phải gấp gáp, khi cơ duyên tiến đến, liền có thể giải quyết dễ dàng.” Hoàn Tông móc ra một quả thu nạp giới xinh đẹp, “Có kiện đồ vật vẫn luôn chưa đưa cho muội.”

“Thu nạp giới?” Không Hầu tiếp nhận nhãn, nàng nghi hoặc mà nhìn Hoàn Tông, “Cho ta cái này làm chi?”

“Trước đó vài ngày, gia sư nghe nói muội đồng hành cùng ta, liền chuẩn bị một phần lễ vật. Bên trong là một ít đồ vật nữ hài tử thường dùng, muội xem có thích không?” Hoàn Tông vẫn luôn muốn tìm cơ hội đem đồ chương quỳ Ngự Tiêu Môn cho hán chuyển giao đến Không Hầu, nhưng là vẫn luôn không tìm được cơ.

Hiện tại thấy Không Hầu vì chưa ngộ đạo mà không cao hứng, hán cũng không cần nghĩ lý do tặng đồ nữa, lập tức lấy ra đồ vật này đó khả năng nữ hài tử sẽ thích làm nàng cao hứng.

Không Hầu dùng thần thức ở thu nạp giới quét một lần, bên trong thoa hoàn, vẩy sam, giày thêu, linh thạch đều có, thậm chí còn có lụa choàng, khăn tay, pháp trượng, phi kiếm, nàng nhìn nhìn Hoàn Tông, lại nhìn nhìn thu nạp giới. Trong lòng kiếm tu thực lực cao cường, mặt lạnh ít lời, lại là cẩn thận như vậy?

Thật là..... Kiếm tu không thể xem bề ngoài, sâu không thấy đáy a.

Thấy Không Hầu không nói lời nào, Hoàn Tông cho rằng nàng không thích mấy thứ này: “Nếu là không thích, tới Cát Tường Các ta lại mua thứ khác cho muội.”

“Thật xinh đẹp, ta thực thích.” Không Hầu lắc đầu, đem nhãn thả lại trong tay Hoàn Tông, “Bên trong linh thạch quá nhiều, hảo ý của sư bá, lòng ta nhận, nhưng thu nạp giới này ta không thể thu, quá quý trọng, tự thấy hổ thẹn.”

“Sư phụ rất ít khi cấp nữ hài tử tặng đồ, muội nếu là không nhận, sư phụ sẽ cho là muội không thích mấy thứ này.” Hoàn Tông đem thu nạp giới lại lần nữa đưa cho Không Hầu, “Huống chi muội cũng chuẩn bị lễ vật cho họ, gì nói hổ thẹn?”

Nàng cũng tặng lễ vật, khi nào? Không Hầu cúi đầu nhìn thu nạp giới bị Hoàn Tông mạnh mẽ nhét trở lại, mờ mịt, chẳng lẽ là chỉ ba phiên giao nhân lần kia? Nhưng đó là sư môn đưa, cùng nàng có thể có bao nhiêu đại quan hệ?

“Tông chủ, phi kiếm sứ giả tới.”

“Lại tới nữa?” Từng có kinh nghiệm vài lần thu lễ, lúc này đây nghe được đệ tử nói phi kiếm sứ giả tới, Kim Nhạc thể nhưng cảm thấy chính mình tâm như nước lặng, xem ra năng lực thích ứng thật sự rất mạnh, “Cho mời.”

“Tông chủ, sư diệt lại gửi đồ về?” Từng Hà phong chủ đi vào đại môn, nhìn thu nạp túi trong tay Kim Nhạc, trên mặt nghiêm túc lại có vài phần ý cười, “Lần này thế nhưng dùng thu nạp túi đựng, xem ra đồ vật bên trong thực mới lạ.”

Ít nhất so vài lần trước dùng đại túi bao lại, chờ phi kiếm sứ giả từ thu nạp giới lấy ra tới liền rơi rụng đầy đất.

Kim Nhạc ngẩng đầu nhìn Từng Hà, Từng Hà ngồi xuống, chờ Kim Nhạc đem thu nạp túi mở ra, một chút ý tứ chuẩn bị rồi đi đều không có. Thấy hán không muốn đi, Kim Nhạc cũng không đuổi hán đi, mở ra thu nạp túi ra, đồng lớn cá mặn khô như núi nhỏ nháy mắt rơi đầy đất.

Bị cá mặn xú vị tập kích Từng Hà: “.....”

Sư diệt tuy rằng không thích nói chuyện, nhưng tốt xấu cũng coi như người biết chú ý, như thế nào hướng sư môn gửi một đồng xú cá mặn trở về.

Từng Hà giờ phút này bỏ đi cũng không phải, ở lại cũng không được, đành phải trộm vận dụng linh lực, đem khứu giác phong ấn.

Làm bộ không có nhìn đến thủ đoạn nhỏ của hán, Kim Nhạc cầm lấy một khối cá mặn, tỉ mỉ nhìn vài lần: “Đây là cá Song Cánh chế thành cá khô.”

“Cá Song Cánh?” Từng Hà kinh ngạc mà nhặt cá lên nhìn vài lần, “Loại thức ăn này, ai sẽ phí phạm của trời như thế, thế nhưng đem nó làm thành cá khô?!” Cá Song Cánh có thể bơi ở trong nước, lại có thể bay ở trên trời, ăn vào tránh độc luyện thể, một con có thể bán gần ngàn linh thạch. Loại người bắt được cá này, không phải hoan thiên hi địa nấu ăn, thì chính là cùng người khác đổi giá cao. Hán sống gần ngàn năm, vẫn là lần đầu tiên thấy được dùng Cá Song Cánh làm thành cá mặn khô.

Tâm tình..... Thập phần phức tạp.

Một đồng cá mặn khô này, sư diệt chỗ nào tìm được loại thứ tốt này?

“Đây là cái gì?” Tùng Hà ở nhìn đến một mảnh đôi cá khô kim quang, không rành lo đến cá mặn hôi thối này đó. Đây là một đôi cá khô, trên người ánh vàng rực rỡ, giống như dùng hoàng kim chế thành, trên thân cá vảy đã mất hơn phân nửa, nhưng là cá người kim sắc như cũ thập phần chói mắt.

“Đây là.....” Kim Nhạc đứng lên, “Đây là..... Đây là Long Ngư?”

Long Môn có ba đạo, sau khi cá nhảy qua ba đạo Long Môn, liền sẽ từ cá hóa rồng. Nhưng nếu là lướt qua một đạo Long Môn, thì dù không thể hóa thân thành rồng, nhưng trên người cũng sẽ dính lên long khí, trở thành Long Ngư nửa long nửa cá, loại cá này trên người mang theo long tức, tuy không sánh bằng long, nhưng lại thập phần khó được. Bởi vì phần lớn cá không có lướt qua Long Môn, đều đã bị kiếp lôi đánh chết, Long Ngư có thể sống sót còn bị người bắt được, càng là hiếm thấy đến đáng thương.

“Tông chủ..... Long ngư giá trị liên thành, sự diệt đối với người thật đúng là quá hiệu thuận.” Tùng Hà nhớ tới hai cái đồ đệ kia của mình, theo ở bên người hắn năm sáu trăm năm, lại không có mấy phần hiểu chuyện như sự diệt?

“Tiểu hài tử không hiểu chuyện, ý vào trên người có chút tiền tài, nhìn thấy thứ hiếm lạ liền thích mua loạn.” Kim Nhạc đem Long Ngư để vào hộp, “Cái này ta lưu trữ cho hắn. Còn Song Cánh ngư đem phân cho các phong môn đi, cũng coi như là một mảnh tâm ý của hắn.”

“Tông chủ, cái kia Long Ngư.....”

“Long Ngư quá nhỏ không đủ phân.” Kim Nhạc đem hộp ném vào thu nạp giới, xụ mặt nói, “Đồng cá mặn này để ở đây cũng không có ích gì, người đi kêu đệ tử tới, sớm chút đem đến các phong môn đi.”

Tùng Hà: “.....”

Nhìn hắn bộ dạng keo kiệt, ai mà không có đồ đệ chứ, hắn không chỉ có, mà còn có hai đứa kia!

Hoàn Tông cũng không biết Không Hầu giúp hắn gửi trở về kia đôi cá mặn khô giá trị thập phần sang quý. Hắn bồi bên người Không Hầu, nhìn mây cuộn mây tan, thay đổi vô thường.

Ngồi ở phi cung Cát Tường Các đệ tử trộm trộm nhìn hai người, chỉ cảm thấy nam phiêu dật xuất trần, nữ mỹ mạo tươi sáng, rõ ràng tính cách không hề có chỗ tương tự, nhưng khi ngồi ở cùng nhau, lại thích hợp ngoài ý muốn.

“Sự tỷ, chúng ta sắp tiến vào địa giới Phong Châu rồi, xem ra lần này đại hung chi quẻ đã được phá giải.” Hồng Lăng hướng ra phía ngoài nhìn nhìn, mắt thấy phi cung sắp tiến vào địa giới Phong Châu, rốt cuộc cũng an tâm xuống.

Chỉ cần bay qua phiên rừng này, liền thuộc về Phong Châu quản hạt, liền tính thực sự có tà tu tác loạn, cũng yên tâm ba phần.

“Đã sớm nói với muội, sự tình còn chưa rõ ràng thì đừng tùy tiện nói ra ngoài.” Cát Cân còn muốn huân đạo Hồng Lăng vài câu, nhìn đến bên ngoài Hoàn Tông chân nhân bỗng nhiên đứng lên, không biết vì sao, năng trong lòng có loại dự cảm bất hảo.

“Hoàn Tông?” Không Hầu thấy sắc mặt Hoàn Tông bỗng nhiên trầm xuống dưới, lập tức triệu ra Thủy Sương kiếm nắm trong tay, “Có việc không hay sao?”

“Có cảnh giới chi tâm như vậy, xem ra đồ nhi ta chết ở trong tay các người cũng không oan uổng.” Một thanh âm già nua từ trong tầng mây truyền đến, lại không thấy bóng người.

“Không cần giả thần giả quỷ, hiện thân đi.” Hoàn Tông trong tay ngân quang chợt lóe, tiếng rỗng ngâm vang lên, bản mạng kiếm đã đến trong tay, hắn nhìn Không Hầu phía sau, cũng không có thu hồi kết giới ngoài phi cung.

“Người trẻ tuổi có năng lực là chuyện tốt, nhưng giọng điệu quá cuồng vọng thì khó mà sống lâu.” Một lão tiên nhân người mặc bạch y, hạc phát đồng nhan xuất hiện. Nếu không phải hắn mở miệng khiêu khích, Không Hầu sẽ cho rằng hắn là trưởng lão tu vi cao thâm trong tông môn nào.

“Kiếm tu?” Lão nhân ngồi xếp bằng trên một con....., run rẩy hút thuốc phiện trong tay, “Trước đó vài ngày đồ nhi ta đến biệt viện hai vị làm khách, lại là vừa đi không trở về, lão hủ ta ưu đồ sốt ruột, mong rằng nhị vị đạo hữu cho ta một công đạo.”

Lão nhân này là tà tu?!

Không Hầu nhớ tới tên tà tu bị nàng thu nhập khi vừa đến Nhạn Thành. Cái kia tà tu đã là Nguyên Anh kỳ tu vi, sự phụ hắn, tu vi là kiểu cao thâm gì?!

“Lệnh đồ tự tiện xông vào nhà riêng, ý đồ đã thương tánh mạng người khác, tự nhiên đã đền tội.”

Hoàn Tông âm thanh lạnh lùng nói, “Trong mắt ta không chấp nhận được hạt cát, người vẫn là nên mau chóng rời đi.”

“Hảo sinh cuồng vọng!” Lão tà tu hừ lạnh, “Giết người thì đền mạng, hôm nay ta liền lấy đầu các người, huyết tề đồ nhi.”

Lão tà tu không hề thu liễm hơi thở trên người, linh áp thật lớn chấn đến kết giới bên ngoài phi cung thiếu chút nữa vỡ nát, nhưng cũng chỉ là thiếu chút nữa.

Không Hầu nhìn kết giới đang đưa không thôi, lo lắng nói: “Hoàn Tông, đây là ai?”

“Nếu ta không đoán sai, hẳn là một trong hắc bạch nhị tà tôn, Vô Khổ lão nhân.” Hoàn Tông nhìn đối phương bộ dáng xuất trần, “Người này tàn nhẫn độc ác, thị huyết như mạng, tu vi đã là Phân Thần kỳ.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 57: Sát thần

**Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.*

Editor: TIEUTUTUANTU

“Phân Thần kỳ tu vi?!” Không Hầu cho rằng lỗi tai mình xảy ra vấn đề, sư phụ nàng là Xuất Khiếu kỳ tu vi, đã là cao thủ tron Tu Chân giới, không nghĩ tới tu vi tà tu này thế nhưng so với sư phụ nàng còn cao một cấp bậc. Nàng nghĩ nghĩ, đem Thủy Sương kiếm cắm hồi búi tóc.

“Không Hầu cô nương, làm sao vậy?” Lâm Học tay cầm kiếm đuổi tới bên người bọn họ nhìn thấy Không Hầu hành động quái dị, nghi hoặc khó hiểu.

“Sư phụ sư huynh mấy năm nay dường ta không dễ dàng.” Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra một quả phi tin phù, “Trước khi chết, ta muốn lưu lại mấy câu nói cho họ.”

Nhìn tiểu cô nương sắc mặt trắng bệch, tay lấy phi tin phù hơi hơi phát run, Lâm Học không nói cho nàng, liền tính nàng có tâm truyền phi tin phù ra ngoài, lấy tu vi Bạch Tà Tôn, có rất nhiều thủ đoạn ngăn lại. Bất quá hẳn sống nhiều năm như vậy, vẫn là lần đầu tiên gặp được đệ tử thấy đánh không lại liền chuẩn bị lưu di thư.

Phân Thần kỳ tu vi có bao nhiêu đáng sợ, Không Hầu chưa bao giờ trực diện cảm thụ qua. Khi nàng nhìn Vô Khổ lão nhân chỉ cần huy tay áo một cái, đã khiến cho phi cung phiêu đảng, thiên địa biến sắc, nàng rút cuộc minh bạch mình có bao nhiêu nhỏ bé, vì sao tu sĩ tu vi Nguyên Anh kỳ trở lên sẽ xưng là lão tổ.

Sớm biết rằng hôm nay bỏ mệnh tại đây, nàng hẳn là nên tìm Diệu Bút Khách, nói cho hắn, hắn viết thoại bản rất hay, ngàn vạn không cần từ bỏ, gần đây nàng chưa mua được sách mới của hắn, cũng không biết là hắn đã từ bỏ không viết, hay là có chuyện khác trì hoãn.

Nàng không nên mang nhiều đồ vật như vậy ra cửa, hiện tại nàng đã chết, đồ vật mang trên người khẳng định toàn sẽ vào tay tà tu kia. Càng nghĩ càng giận, Không Hầu đỏ mắt.

“Không cần sợ hãi.” Hoàn Tông thấy tay Không Hầu niết ngọc phù ngồi xổm trên mặt đất, hốc mắt hồng hồng, hết sức đáng thương. Hắn cong lưng, nhìn chăm chú vào hai mắt nàng, vươn tay vỗ nhẹ nhẹ đỉnh đầu nàng một chút, “Có ta ở đây, sẽ không để mọi chuyện xảy ra chuyện.”

“Hoàn Tông.” Không Hầu bắt lấy tay áo hắn, “Huynh không cần mạo hiểm, thương thế của huynh còn chưa khỏi.”

“Không có việc gì.” Hoàn Tông đối nàng cười, cười đến thực ôn nhu. Không Hầu ngờ ngẩn mà nhìn hắn, nói không nên lời, tay chặt chẽ mà túm tay áo hắn không bỏ.

“Mọi chuyện chưa xem ta dùng kiếm, hôm nay không nên bỏ qua.” Hoàn Tông quay đầu nhìn Vô Khổ dùng pháp khí công kích kết giới bên ngoài phi cung, phi thân nhảy ra khỏi kết giới, một thân bạch y sáng một vùng trời.

“Hoàn Tông.”

“Công tử!” Lâm Học biết mình không phải đối thủ của Vô Khổ, xoay người nhìn Không Hầu cùng với chúng đệ tử Cát Tường Các, đối bọn họ nói: “Chư vị lưu tại phi cung, không được ra ngoài, ta đi trợ giúp công tử một tay.”

Không Hầu nhìn Lâm Học đi theo Hoàn Tông, thu hồi phi tin phù trong tay, gỡ xuống Phượng Thủ thoa, trầm cái đầu vào tay biến ảo thành Phượng Thủ Không Hầu, Phượng Thủ phát ra một tiếng phượng minh bén nhọn.

“Thế nhưng là Phượng Thủ pháp khí, lão phu hôm nay số phận không tồi, gặp được danh môn chính phái thiên kiều chi tử.”

Vô Khổ nghe được phượng minh thanh, nhìn Không Hầu sau kết giới, cười quái dị một tiếng, “Các người lấy mạng đệ tử ta, ta lấy thủ cấp đệ tử chính phái các người đền lại, sinh ý này cũng không tính là lỗ vốn.”

Tiếng nói vừa dứt, pháp bảo trong tay hắn chợt động, toàn bộ không gian phẳng phát đều vận vẹo, kết giới vào giờ phút này sụp đổ, cuồng phong thật lớn cán quét phi cung, đệ tử Cát Tường Các hét lên một tiếng, thiếu chút nữa bị quét bay ra ngoài.

“Ong!”

Không Hầu kích thích Phượng Thủ, sóng âm thật lớn đem cổ phong này chấn trở về, nàng đứng ở trên lan can, búi tóc tản ra, tóc đen bay múa trong gió, đôi mắt lại phá lệ sáng ngời.

“Có chút tiền đồ.” Vô Khô hừ lạnh, thể công không ngừng, nhất chiêu huyết sơn biển lửa mang theo vô số linh hồn kêu rên mà đến, toàn bộ thiên địa đều lâm vào hắc ám. Thể công Phân Thân kỳ đại năng, lại há là một tu sĩ Tâm Động kỳ có thể ngăn cản, nếu không phải có Phượng Thủ hộ thân, Không Hầu cơ hồ không trụ được.

Vô Khô sát ý bùng bùng, đối với Không Hầu không có chút lưu thủ nào, nhưng mà hắn lại không cách nào tới gần Không Hầu, bởi vì một người ngăn ở trước mặt hắn.

“Hào một cái anh hùng cứu mỹ nhân, hôm nay ta liền giết hết ……”

Hoàn Tông lười nghe hắn nói, Long Ngâm Kiếm xuất khiếu, là hủy thiên diệt địa chi thế.

“Ngươi!” Vô Khô vội vàng né tránh, lại bị kiếm khí gây thương tích, ngọc quan (cái mà nam nhân dùng để cố định búi tóc) bị kiếm khí lạnh thấu xương chém thành hai nửa, tóc dài màu bạc tứ tán xõa ra, kia cả người tiên phong đạo cốt phút chốc mất hơn phân nửa.

Hoàn Tông cũng không cho hắn thời gian phản ứng, Long Ngâm Kiếm phá không mà đi, nhắm thẳng Vô Khô. Vô Khô không dám phân tâm, tung ra pháp bảo bản mạng ngăn lại phi kiếm, vội vàng né qua một kích. Hắn kinh nghi nhìn về phía Hoàn Tông, người này cốt lĩnh bất quá ba trăm tuổi, vì sao có tu vi cao thâm như vậy?

Từ xưa chính tà không đội trời chung, đệ tử chính phái thiên phú xuất chúng như thế, nào còn có chỗ dừng chân cho tà tu bọn họ? Không được, hôm nay phải giết hắn ở nơi này!

Vô Khô trong lòng hạ quyết tâm, cũng không tiếp tục trêu chọc hậu bối nữa, lấy mười phần bản lĩnh ra tới.

Hắn lấy ra một kiện hắc khí pháp khí, dùng linh khí thúc dục, ném đến không trung. Pháp khí này là Khiên Tâm Túy, tên thực mỹ, nhưng lại là vũ khí dẫn phát tâm ma đáng sợ, là do hắn hao phí gần ba ngàn đan nguyên tà tu luyện chế mà ra, chuyên dùng để đối phó.

Không nghĩ tới vũ khí bí mật này còn chưa dùng đến trên người đại năng tu sĩ chính phái, lần đầu tiên lấy ra, lại là để đối phó với một kiếm tu trẻ tuổi.

Khiên Tâm Túy vừa đến không trung, liền biến thành một cái dù thật lớn, bên trong tấm che phủ, tà khí cùng sát khí cơ hồ muốn ngưng kết thành thật thể, giương nanh múa vuốt muốn sinh linh xung quanh cắn nuốt.

“Công tử!” Lâm Hộc trong lòng âm thầm sốt ruột, công tử vốn dĩ chính là tâm cảnh xảy ra vấn đề, nếu bị quái dị dù này nhiếp thất thần phách, chẳng phải là họa càng thêm họa? Không dám để tà tu biết được nhược điểm của công tử, tay hắn kết ấn, kim quang thật lớn từ trên người hắn tản ra, chói mắt.

“Yêu khí.” Vô Khô cười lạnh, “Yêu tộc di huyết thể nhưng lưu tại bên người nhân loại làm tôi tớ, năm ngàn năm trước Yêu tộc đại vị cao quý, hiện giờ thể nhưng lưu lạc đến mức này, chỉ bằng đi theo tà tu chúng ta, ít nhất không cần phụ thuộc.”

Yêu khí trên người tu sĩ tỏa kim quang chói sắc, tổ tiên hắn là Yêu tộc thập phần cường đại, chỉ là không biết hắn được truyền lại mấy phần huyết mạch, cổ yêu khí này tỏa ra mỏng manh làm người phân biệt không rõ.

Nhìn ra Lâm Hộc có ý đồ dùng huyết mạch trong người xua tan sát khí, Vô Khô cười to nói: “Nếu là tổ tiên ngươi, có lẽ có thể phá Khiên Tâm Túy. Hiện giờ ngươi muốn dựa vào điểm huyết mạch kế thừa mỏng manh này, tới phá giải Thần Khí luyện chế từ ba ngàn tà tu mà thành của ta, quả thực chính là nằm mơ.”

Lâm Hộc không để ý tới hắn, nhìn công tử ở trong sương đen, linh khí trên người thúc dục đến càng mau.

“Nếu ngươi chấp mê bất ngộ như thế, ta chỉ có thể đưa ngươi lên đường. Đường Hoàng Tuyền này ngươi đi chậm một chút là có thể nghênh đón chủ nhân của ngươi.”

Vô Khô nắm ngón tay mở ra, bọt nước trong không khí toàn bộ ngưng kết thành băng, băng hóa thành một đầu quái thú răng nhọn, há mồm hướng Lâm Hộc tập tới.

Tiếng nhạc vang lên, ngăn quái thú đang mở miệng rộng ra lại. Thanh âm vô hình vô ảnh, vô số linh khí chui vào trong quái thú băng cốt, Thủy Sương kiếm phá không bay tới, đem quái thú trăm thành hai đoạn.

“Không Hầu cô nương?” Lâm Hộc nhìn Không Hầu trên tầng mây ôm Phượng Thủ thờ dốc, không nghĩ tới tiểu cô nương vừa rồi còn sợ tới mức phi tin phù đều lấy không xong, thể nhưng vào giờ phút này lại đứng lên quyết đấu.

Không Hầu toàn thân dán đầy các loại phù triện, bên hông cũng treo không ít pháp bảo hộ thân, cả người giống như nhà giàu mới nổi khoe của, đem thứ tốt sở hữu đều bày ra ngoài. Nhưng mà giờ này khắc này không ai cười nàng.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu tay run nhẹ, ngăn lại một kích của tu sĩ tu vi Phân Thân kỳ, đã hao phí hơn phân nửa linh lực trên người nàng. Nhưng là trong lúc nguy cấp, nàng không thể lộ ra nửa phần yếu đuối, thua tu vi không thể thua khí thế, không thể làm mất mặt tu sĩ chính phái.

Nàng lo lắng nhìn Hoàn Tông bị sát khí bao phủ, duỗi tay tiếp được Thủy Sương kiếm bay trở về, khẽ nâng cầm dùng mũi kiếm chỉ vào Vô Khổ, “Già mà không đứng đắn, ý mạnh hiệp yếu, không biết xấu hổ.”

“Nha đầu thú nhanh mồm dẻo miệng, chẳng lẽ không ai nói cho ngươi biết, là ta tu thì không cần mặt mũi?” Vô Khổ ngẩng đầu, một đầu quái thú thật lớn lần thứ hai ngưng kết ở không trung mà thành, “Tiểu hài tử mạnh miệng tưởng bói không thích.”

Không Hầu không dám cùng đối phương trực tiếp giao thủ, từ trên người kéo xuống một kiện pháp bảo liền ném ra ngoài. Pháp bảo cùng quái thú chạm vào nhau, pháp bảo theo tiếng mà nứt, quái thú cũng bị nổ thành bột phấn. Lúc này nàng cũng không rảnh lo pháp bảo có bao nhiêu đáng giá, có bao nhiêu quý trọng.

Thời gian chính là tiền tài, có thể kéo một khắc tính một khắc.

Lâm Học cũng không dự đoán được Không Hầu thế nhưng lấy ra pháp bảo cao cấp như vậy ném ra, khó trách Vân Hoa Môn dám để cho đệ tử mới Trúc Cơ kỳ ra cửa, nhiều pháp khí như vậy cũng đủ nàng ném ra tranh thủ thời cơ mà chạy.

Giờ phút này nếu nàng mặc kệ công tử còn có những đệ tử Cát Tường Các đó, liền có cơ hội chạy trốn.

Bị một cái hoàng mao nha đầu Tâm Động kỳ liên tiếp hai lần chặn lại thế công, Vô Khổ có chút không vui, hấn mặc kệ Hoàn Tông cùng Lâm Học, trực tiếp phi thân lảng không một chương.

Không Hầu bị một chương này đánh trúng, không kịp phát ra một tiếng, liền ngã xuống.

“Không Hầu tiên tử.” Trên phi cung, Hồng Lăng cùng Cát Cân thấy thế, nhảy ra rào chắn bay xuống, muốn tìm kiếm Không Hầu sinh tử không rõ.

Nhưng mà uy áp Phân Thân kỳ thật lớn ép tới linh khí trong cơ thể các nàng tán loạn, nếu không phải nhóm sư đệ sư muội tay mắt lanh lẹ dùng pháp khí đem các nàng kéo hồi phi cung, bọn họ chỉ sợ sẽ không trụ được.

“Sư tỷ, các ngươi không có việc gì đi?”

“Ta không có việc gì.” Cát Cân lắc đầu, nhìn tầng mây thật dày phía dưới, gât gao nhăn mày. Nàng cũng là Tâm Động kỳ tu vi, ở dưới uy áp này, linh khí đều không thể tự nhiên vận chuyển, Không Hầu tiên tử trúng một chương kia, há có thể toàn mệnh? Nàng ngẩng đầu nhìn không trung bị hắc khí bao phủ, người có thể cứu Không Hầu tiên tử, có lẽ chỉ có hắn.

Chỉ là bên trong tầm che phủ của đại ô kia hồi lâu không có động tĩnh, chẳng lẽ.....

Cát Cân trong lòng hiện lên rất nhiều ý niệm u ám, vội vàng ổn định tâm thần. Nàng cũng không thể vạn sự đều trông mong vào người khác, đối với quẻ sư mà nói, dù cho là từ cục cũng sẽ có một đường sinh cơ, tu sĩ bị quan, không thích hợp làm quẻ sư.

Nhưng là ở thời điểm vừa rồi nhìn đại ô (cây dù lớn), trong đầu nàng tất cả đều là các loại trường hợp huyết nhục mơ hồ.

Nàng chỉ là nhìn thoáng qua, liền bị ảnh hưởng như vậy, Hoàn Tông chân nhân bị bao phủ bên trong, phải chịu ảnh hưởng sâu đến mức nào?

Nhưng vào lúc này, cự dù tại không trung bỗng nhiên run rẩy kịch liệt, phát ra muôn vàn tiếng kêu khóc. Trường hợp này làm Cát Cân trong lòng phát lạnh, nàng nghĩ tới Vô Gian địa ngục, nơi đó có vô số ác quỷ lôi kéo người qua đường, muốn cho bọn họ cùng nhau lâm vào trầm luân.

“Không được nghe!” Cát Cân che lỗ tai lại, đối nhóm sư đệ sư muội biểu tình hoảng hốt nói, “Tất cả đều phong ấn thính giác.”

Không nghe tiếng kêu khóc nữa, quả nhiên dễ chịu rất nhiều, Cát Cân lo lắng càng trọng, quái dù xuất hiện loại biến hóa này, chẳng lẽ là Hoàn Tông chân nhân đã.....

Liền ngay lúc này, một đầu kim long từ trong sương đen nồng đậm bay ra, kim long mở miệng, tiếng rống ngấm kinh thiên động địa. Cát Cân không tự giác buông tay đang che lỗ tai ra, ngơ ngẩn mà nhìn hư ảnh kim long trong không trung, thẳng đến khi nó đem quái dù quần quanh, làm tiếng ác quỷ kêu khóc nhỏ lại, Cát Cân mới đột nhiên phục hồi tinh thần.

Đây là Hoàn Tông chân nhân?!

Sương mù dày đặc, nam nhân bạch y cầm lợi kiếm trong tay dẫm hư không từng bước một chậm rãi đi ra, ánh mắt lạnh như hàn băng. Hắn xoay người nhìn hắc dù thật lớn kia, dương tay huy kiếm, tiếng rống ngấm lên, hắc dù bị chém thành hai đoạn.

“Công tử.....” Lâm Học sắc mặt phi thường khó coi.

Bạch y nam nhân thần tình lạnh lùng nhìn hắn một cái, áo bào bay múa ở không trung, hấn lạnh lùng nhìn Vô Khổ lão nhân, khốc môi khẽ nhúc nhích: “Tìm chết.”

“Ngươi thế nhưng có thể từ bên trong ra tới, chuyện này không có khả năng?” Vô Khổ nhìn Khiên Tâm Túy bị hủy, trong lòng lại hận lại bức, hấn hận

nhất chính là kiếm tu cao cao tại thượng. Từ nhỏ có được tư chất xuất chúng, cả ngày một bộ bộ đáng chính nghĩa, khiến người buồn nôn.

Hoàn Tông xuất kiếm, uy lực kinh người, nhất chiêu phá lệ tuyệt mỹ, nhẹ nhàng mà mang theo sức mạnh thập phần cường đại.

Oanh.

Vô Khô dùng pháp bảo cản lại, hai bên va chạm, dòng khí thật lớn tứ tán mở ra, Lâm Học vội vàng ở trước mặt đệ tử Cát Tường Các lập một cái kết giới.

Hai người nhìn như thế lực ngang nhau, chỉ có Vô Khô trong lòng kinh hãi không thôi, hần nhìn bản mạng pháp bảo xuất hiện vết rạn, đau lòng đến phảng phất vỡ ra chính là hần. Toàn lực đánh lui một kích này của Hoàn Tông, Vô Khô không nghĩ tái chiến, bỏ xuống một kiện pháp khí nổ tung, vội vàng đào tẩu.

Nhưng mà kiếm tu mạnh ở tốc độ, hần mới vừa chạy ra không xa, Hoàn Tông liền lách mình ngăn ở trước mặt hần. Rõ ràng đây là cùng một người, nhưng là Vô Khô lại cảm thấy, kiếm tu bước ra từ Khiên Tâm Túy, cùng người vừa nãy hoàn toàn khác nhau.

Mũi kiếm đâm vào hần cánh tay, huyết hoa ở trên quần áo trắng của Khô Vô nở rộ. Hần không rảnh lo miệng vết thương, dùng tay không bị thương miễn cưỡng ngăn trở một kích tiếp theo.

Hần dùng Khiên Tâm Túy thả ra một cái ác quỷ.

“Muốn chạy trốn?” Hoàn Tông bỏ kiếm, một chưởng đánh lên ngực Vô Khô, Long Ngâm Kiếm ở không trung bay một vòng, lần thứ hai lọt vào hần trong tay, hần lảng không nhất kiếm, kiếm xuyên thấu bụng Vô Khô.

“Người, người.” Vô Khô cúi đầu nhìn kiếm cắm vào bụng, trên mặt lộ ra kinh hãi.

Người là ai?

“Một trăm năm trước, Vô Hi tà tu, cũng là bị giết bởi thanh kiếm này.” Huyết theo mũi kiếm một giọt một giọt buông xuống, “Lúc ấy các người tựa hồ tự xưng là Tam Sắc Tà Tôn?”

“Người là Trọng, Trọng.” Vô Khô che bụng máu chảy không ngừng, trông mắt trừng đến thật lớn.

Như thế nào là hần, sao có thể là hần?!

Nếu biết giết đồ đệ hần chính là người này, dù cho bị người toàn bộ Tà Tu Giới nhạo báng, hần cũng tuyệt đối không đơn thương độc mã chạy tới chịu chết. Vô Khô hối hận không thôi, đến tận cùng là khốn khip nào nói với hần, giết đồ đệ hần chỉ là hai đệ tử chính phái trẻ tuổi?

Hần báo thù, là đi tìm cái chết!

Nhìn Hoàn Tông mặt vô biểu tình, nội tâm Vô Khô tràn ngập tuyệt vọng, hôm nay hần liền bỏ mạng ở tại đây. Hơn nữa cho dù chết, còn phải bị khốn khip toàn bộ Tà Tu Giới cười nhạo hần là tà tu ngu xuẩn nhất giới trong 500 năm trở lại đây.

Nếu là có thể tồn tại trở về, hần nhất định phải hảo hảo bồi dưỡng đệ tử thu thập tình báo, nhất định sẽ không lại vì mặt mũi, chạy tới quất tháo chơi uy phong.

Nhất định.

Nhìn Hoàn Tông lần thứ hai giơ lên Long Ngâm Kiếm, Vô Khô ngẩng đầu nhìn trời, chờ đợi tử vong đến.

Hoàn Tông ở một khắc chuẩn bị giết Vô Khô kia, hướng phi cung nơi xa nhìn thoáng qua, nhưng là nơi đó lại không có người hần muốn tìm.

Hần đã nói nàng không phải sợ, sẽ không để nàng xảy ra chuyện. Hiện tại hần làm được, nàng lại đi đâu?

“Nàng đâu?” Hoàn Tông một đôi mắt không có cảm tình nhìn chăm chăm Vô Khô, Vô Khô cảm thấy mình như bị một băng xà quấn lấy.

Chính là bởi vì hoàng mao nha đầu kia, nếu không phải hoàng mao nha đầu kia, hần cũng sẽ không nghĩ sát thần này là loại kiếm tu bình thường. Toàn bộ Tà Tu Giới ai không biết, sát thần ở Tà Tu Giới có công hiệu ngăn em bé khóc đêm, từ trước đến nay là độc lai độc vãng, chém bọn họ xong liền đi, bên người khi nào từng có nữ nhân?

Chủ nghĩa kinh nghiệm hại chết người. Còn có đến tận cùng là tên khốn khip nào nói sát thần lớn lên xấu xí bất kham, hai mắt đại như chuông đồng?

Đây nhất định là âm mưu của danh môn chính phái!

Danh môn chính phái, không có một thứ tốt!

“Nói.” Thấy Vô Khô không nói lời nào, Hoàn Tông lại ở hần trên người chém một kiếm, tư thế lưu loát như là chọc một khối thịt heo. Vô Khô nào dám nói cái kia tiểu cô nương bị hần chụp một chưởng đã chết, lời này hần nếu dám nói ra đi, sát thần này là có thể trong chớp mắt, ở trên người hần

chọc ra may chực cai huyết động.

Tuy rằng đã chết đã đến nơi, nhưng hắn vẫn không từ bỏ hi vọng.

“Ta, ta không có chú ý, có lẽ là thời điểm mới vừa rồi chúng ta đánh nhau, hoàng mao……” Vô Khổ cắn cắn đầu lưỡi, sửa lời nói, “Vị cô nương xinh đẹp kia có lẽ là quá sợ hãi, liền tìm địa phương ẩn nấp rồi.”

“Hắn ở nói dối!” Cát Cân bả vai run rẩy dẫm phi hành pháp khí xông tới, sợ hãi đến âm thanh đều phát run, “Không Hầu tiên tử bị hắn đánh một chưởng rơi xuống, đã là sinh tử không rõ!”

Mạng ta xong rồi!

Vô Khổ dốc toàn lực muốn trốn, ý đồ tránh đi nhất kiếm Hoàn Tông sắp đã đến, nhưng mà trước mắt hắn một đạo bạch quang hiện lên, sát thần đã biến mất. Vô Khổ lập tức không do dự, nhảy lên phi hành pháp khí bỏ chạy.

Hoàn Tông dẫm kiếm tìm kiếm khắp nơi phía trên rừng rậm, đệ tử Cát Tường Các cùng Lâm Học cũng đều đi theo bay xuống dưới, nhưng là tu vi bọn họ kém Hoàn Tông, bị hắn bỏ xa một mảng lớn.

Rừng rậm nhiều cây, muốn tìm được một tiểu cô nương đã mất đi ý thức nói dễ hơn làm?

Hoàn Tông muốn chém hết cây đi, lại sợ ngộ thương đến Không Hầu, chỉ có thể không ngừng tìm kiếm từng tấc rừng rậm, thậm chí tung ra rất nhiều pháp bảo.

Son gian thủy đàm chỗ, Hoàn Tông thấy được thiếu nữ hôn mê bất tỉnh trong thủy đàm (đầm nước). Tóc nàng thật dài xổ ra trong nước, không khí xung quanh tản ra mùi máu tươi nồng đậm.

Tìm kiếm với từ khoá:

2 thành viên đã gởi lời cảm ơn TIEUTUTUANTU0 về bài viết trên: **chalychanh, Ngọc Ánh_Ins**

Hôm nay, 10:04

Re: [Cổ đại - Huyền huyền] Chờ quấy rầy phi thăng - Nguyệt Hạ Diệp Ảnh - Điểm 42

Cần phụ làm Mục Lục Truyện! Tuyển Editor! Beta-er! Designer! Type-er! Developer!

Tới chương này thì đã 1/3 truyện rồi.

Chương 58: Giữ lời

Editor: TIEUTUTUANTU

Thiếu nữ cả người lạnh lẽo, lạnh đến như một khối băng, Hoàn Tông ôm nàng tay không không chế được mà run rẩy, sắc mặt trắng bệch phun ra mấy ngụm máu. Hắn lau vết máu bên khóe miệng đi, ngón tay run rẩy để lên mạch môn nàng.

“Hoàn Tông……” Từ không trung rơi xuống thủy đàm, Không Hầu liền rơi vào hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy được ấm áp bao phủ, nàng mở mắt ra nhìn Hoàn Tông mặt trắng như tờ giấy ôm mình, nam tử từ từ trước đến nay luôn chỉnh chỉnh tề tề, lúc này đầu tóc đã mất trật tự, vài sợi xổ ra rơi bên má, bất quá…… Hoàn Tông như thế này lại có một tia phong vị riêng, làm hắn càng thêm mê mị.

Nhìn Không Hầu mở mắt ra, Hoàn Tông lúc này mới phát hiện cảm giác đau đớn trong tim là từ đâu mà có: “Muội thế nào?” Thanh âm nghẹn ngào run rẩy, thấp phần khó nghe.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu từ trong lòng ngực Hoàn Tông ngồi dậy, phù triện cháy đen trên quần áo rơi rụng lả tả xuống: “Nhiều phù triện như vậy, đã hỏng hết rồi.”

Lâm Học cùng đệ tử Cát Tường Các vội vàng chạy tới nhìn đến bên chân Không Hầu lá bùa đầy đất: “……”

“Các người đều không có việc gì, thật tốt quá!” Không Hầu nhìn bọn họ hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt, nhẹ nhàng thở ra, “Hoàn Tông, huynh đánh thắng tà tu kia sao?”

“Tà bất thắng chính.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một kiện áo choàng, khoác cho Không Hầu, “Muội tuy không có trở ngại, bất quá nội tức bị ảnh hưởng, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi mấy canh giờ, về sau lại tiếp tục lên đường.”

Hắn tung ra kim cung, kim cung rơi xuống đất hóa thành hoa lệ cung điện, huy tay áo mở ra kim cung đại môn, Hoàn Tông cúi đầu cấp Không Hầu hệ áo choàng dây lưng: “Đi bên trong rửa mặt, đổi thân quần áo.”

Không Hầu nhìn mặt Hoàn Tông trắng đến cơ hồ trong suốt: “Hoàn Tông, linh đài huynh bị thương tổn?”

“Không ngại.” Hoàn Tông muốn duỗi tay áp lên mặt nàng, nhưng lại chỉ là giật giật đầu ngón tay.

Hắn cảm thấy chính mình có chút quái dị, dù hắn thực thích tiểu cô nương này, thậm chí hận không thể thu nàng làm đồ đệ, nhưng cũng không nên có loại ý niệm không trang trọng này.

Móc khăn tay ra lau nước trên tóc nàng, Hoàn Tông dùng thuật pháp hong khô quần áo trên người Không Hầu: “Chúng ta đi vào trước.”

“Cái tà tu kia đã đến rồi?” Không Hầu đi ở phía trước, không có quay đầu lại xem biểu tình của Hoàn Tông, “Thoại bản có nói nhân vật chính thả người xấu chạy mất, sau này sẽ bị người xấu gây ra tai họa lớn hơn nữa, này không phải là tự tìm phiền toái sao.”

Lâm Học quay đầu liếc Hoàn Tông, Hoàn Tông mặt vô biểu tình nói: “Muội nói đúng.”

Nghe được lời này đệ tử Cát Tường Các liền đều quay đầu nhìn Hoàn Tông.

“Ta liền biết Hoàn Tông ngươi sẽ không làm loại sự tình này.” Không Hầu sử dụng linh lực quá độ, tinh thần còn chưa khôi phục, nàng đi vào lần trước trụ quá trong viện, đối mọi người nói, “Ta đi trước đánh một hồi ngời.”

“Hào hảo nghỉ ngơi.” Hoàn Tông nói, “Đem Huân Hương cầu lần trước ta tặng đặt bên cạnh, sẽ giúp ích.”

“Àn.” Không Hầu gạt đầu, đi vài bước quay lại nhìn Hoàn Tông còn đứng nhìn nàng, nàng triều đối phương tươi cười.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ trên mặt cười sáng lạn, cong khóe miệng: “Mau đi ngủ.”

“Nga.” Không Hầu chạy đến trước mặt Hoàn Tông, đem một lọ đan dược do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế nhét vào trong tay Hoàn Tông, mới tâm tình rất tốt chạy vào phòng. Đóng cửa lại, trong lòng nàng ần ần có chút tiếc nuối, Hoàn Tông có thể chém giết tà tu cường đại như vậy, kiếm pháp hẳn nhất định rất lợi hại, chỉ tiếc nàng mới vừa rồi không có cơ hội hảo hảo thưởng thức.

Hoàn Tông nhìn bình dược trong tay, đem đan dược bên trong đảo ra hai viên. Đây là cực phẩm Hồi Nguyên Đan, toàn bộ Tu Chân giới có thể luyện ra loại đan dược này không tới mười người, Vân Hoa Môn Thanh Nguyên phong chủ chính là một trong số đó.

Đem Hồi Nguyên Đan bỏ vào trong miệng, Hoàn Tông lại lần nữa triệu ra Long Ngâm Kiếm.

“Công tử?” Lâm Học nhìn đến Hoàn Tông lại lần nữa lấy kiếm, “Ngươi lấy kiếm làm cái gì?”

“Giết người.” Hoàn Tông trả lời ngắn gọn hai chữ, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở trong kim cung. Lâm Học đuổi theo hai bước, liền từ bỏ ngăn trở công tử tính toán. Hắn quay đầu nhìn về phía năm cái đệ tử Cát Tường Các, biểu tình vững vàng nói: “Công tử nhà của chúng ta tính cách vẫn luôn thực hảo, chỉ là kiêng kỵ người khác nói tới việc tư của hắn.”

“Văn bối tuyệt không đem việc mới vừa rồi phát sinh nói ra nửa chữ.” Tiểu sư đệ vội nói, “Thỉnh tiên bối yên tâm.”

Cát Căn che miệng sư đệ lại, vội cười nói: “Mới vừa có phát sinh quá chuyện gì sao? Văn bối tu vi thấp kém, cái gì cũng chưa thấy.”

Lâm Học không có cùng bọn họ cãi cọ, khẽ gạt đầu: “Các ngươi đi theo ta, ta mang bọn ngươi đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Xem qua một trận chiến Hoàn Tông chân nhân mới vừa rồi cùng Vô Khô lão nhân giao đấu, đệ tử Cát Tường Các đối với tu vi Hoàn Tông chân nhân có một cái nhận thức rõ ràng. Vô Khô lão nhân lợi hại như vậy, ở dưới kiếm Hoàn Tông chân nhân lại là không hề có chỉ lực đánh trả, mỗi một kiếm đều là son khuyển hải phúc chi, run chuyển thiên địa.

Ở trước mặt cao nhân chân chính, ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc mới là thông minh, huống chi cao nhân chỉ là nói dối một câu không thường không phạt. Cao nhân có khuyết điểm, mới càng có nhân tình, bọn họ hiểu được, thật sự có thể hiểu được.

Dù sao..... Không thể hiểu được bọn họ cũng không dám nói ra.

Vô Khô lão nhân thương thế nghiêm trọng, lại không dám trở lại Tà Tu Giới, càng không dám xuất hiện ở địa phương nhiều tu sĩ, hắn một đường che dấu thân phận hướng tây chạy nhanh, chuẩn bị tìm cái thôn trang nhỏ xa xôi ẩn náo.

Sắc trời tối đen, dọc theo đường đi cũng không có đụng phải tu sĩ chính phái nào, Vô Khô lão nhân nhẹ nhàng thở ra, một mệnh này coi như đã bảo toàn. Hắn uống mấy viên đan dược, Vô Khô lão nhân chuẩn bị đáp xuống đất, đến thôn trang dưới chân núi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng rùng rùng.

Hắn sắc mặt đại biến, vội vàng triệu ra bản mạng pháp bảo nắm trong tay, xoay người nhìn về phía sau, quả nhiên là Hoàn Tông đuổi theo lại đây. Hắn sắc mặt xanh mét, mấy canh giờ trước sát thân này không phải đã vô tâm để ý tới hắn sao, vì sao lại đuổi theo.

Loại cảm giác có hy vọng lại đột nhiên trở nên tuyệt vọng này, làm Vô Khô cơ hồ duy trì không được tâm cảnh.

“Thật không nghĩ tới, ta lại có vinh hạnh bị ngươi đuổi giết.” Vô Khô lấy ra chiêu hồn cờ, nảy sinh ác độc nói, “Tu vi ta tuy không bằng ngươi, nhưng

nếu người không cho ta đường sống, ta liền cùng người cá chết lưới rách.”

Hoàn Tông không để ý tới hấn, giờ kiểm, bất quá hơn hai mươi chiều, Vô Khổ liền bị đánh đến không đường lui, trên người đầy huyết, chiêu hồn cờ trong tay cũng bị gọt bỏ một nửa.

“Á!” Đường đường tà tôn Tà Tu Giới, Vô Khổ đã thật lâu không có bị người khinh nhục như vậy, hấn tự biết đã không có đường sống, tung ra bản mạng pháp khí trong tay, ngăn lại một đòn trí mạng của Hoàn Tông, nâng chưởng hướng linh đài chính mình hung hăng đánh vào, bức ra Nguyên Anh trong cơ thể.

Liền tính hấn chết, cũng sẽ không dễ dàng buông tha đối thủ.

Thấy Vô Khổ chuẩn bị tự bạo Nguyên Anh, Hoàn Tông nhanh như tia chớp, trước khi Vô Khổ kịp bóp nát Nguyên Anh, kiếm đã chặt đứt cánh tay hấn, trở tay nhất kiếm lại huỷ đi linh đài Vô Khổ.

Hoàn Tông một đạo thần thức cắm vào trong Nguyên Anh, Nguyên Anh nháy mắt hơi phi yên diệt, Vô Khổ ngã trên mặt đất phát ra tiếng kêu rên, làn da bắt đầu trở nên càng ngày càng già cỗi, tóc cũng bỏ lỏng bỏ lỏng rơi ra.

“Hô hô……” Vô Khổ hai mắt vẫn đục nhìn chăm chăm Hoàn Tông, tựa hồ đang hỏi hấn vì cái gì.

“Ta không nói dối người khác, đặc biệt là đối với vãn bối.” Hoàn Tông nhất kiếm đâm thủng yết hầu Vô Khổ, nhìn thi thể hấn hóa thành xương khô, mặt vô biểu tình nói, “Lời đã nói ra, liền phải làm được.”

Dẫn ra một đạo tinh hỏa, phá hủy thu nạp giới Vô Khổ lưu lại, Hoàn Tông xoay người liền đi.

Chỉ chớp lát sau, xương khô trên mặt đất hóa thành cát bụi, gió đêm khởi, cát bụi ở núi rừng biến thành hư ảo.

Hoàn Tông đi vào rừng, đỡ thân cây ho mành liệt, ngẩng đầu nhìn trăng rằm phía chân trời, hấn móc ra một viên đan dược Vô Danh Lão Nhân luyện chế nuốt xuống, nhảy lên phi kiếm chạy về kim cung.

“Công tử.” Lâm Hộc đứng ở cửa kim cung, nhìn Hoàn Tông trở về, ánh mắt dừng trên ở trên mặt Hoàn Tông tái nhợt, “Người hôm nay không nên đi.”

“Ta là kiếm tu.” Hoàn Tông bước lên bậc thang, đi vào đại môn kim cung, không có quay đầu lại, “Một kiếm tu không thể dùng kiếm, cùng chết có gì khác nhau đâu?”

“Công tử hôm nay như thế, là không bỏ kiếm xuống được, hay là không bỏ xuống được Không Hầu cô nương?” Lâm Hộc hỏi lại, “Công tử trong lòng thật sự minh bạch?”

Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Hộc, trong ánh mắt hấn không có bất luận cảm tình gì.

Khi hấn dời mắt, Lâm Hộc toát ra một tầng mờ mịt.

Hoàn Tông thu hồi tầm mắt, rũ mắt nói: “Nếu không phải Không Hầu đã bái vào Vân Hoa Môn, ta sẽ thu nàng làm đại đệ tử.” Cả đời này, hấn chỉ gặp được một người hợp tâm ý hấn như vậy, dù nàng đã là đệ tử Vân Hoa Môn, hấn cũng luyện tiếc nàng ủy khuất.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt sáng ngời kia có khả năng lộ ra cảm xúc thất vọng hoặc là khổ sở, hấn liền không nhận được muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nàng. Chỉ tiếc…… Chỉ tiếc…… Cuộc đời này không thể thu nàng làm đồ đệ, bằng không hấn khiến nàng trở thành đệ nhất thiên kiều chỉ tử trong toàn bộ Tu Chân giới.

Lâm Hộc nhìn công tử biểu tình nghiêm túc, đuôi lông mày hơi động: “Công tử, Vô Khổ đã đền tội?”

“Từ lúc cùng ta đối chiến, hấn đã đền tội.” Hoàn Tông xoay người nói, “Từ nay về sau, Tà Tu Giới đã không còn người này.”

Lâm Hộc: “……”

Nói dối cảnh giới cao nhất, đại khái chính là làm những người khác hoài nghi là chính mình nhớ lầm.

Cùng tiểu cô nương xinh đẹp ở chung về sau, công tử đã trở thành nam nhân biết nói dối a.

Ngày hôm sau, Không Hầu thức dậy. Ngủ cả đêm, kinh mạch trong cơ thể sớm đã khôi phục như thường, chỉ là hậu quả sử dụng linh lực quá độ còn không có hoàn toàn tiêu mất, hiện tại nàng toàn thân trên dưới, trừ bỏ tóc cùng móng tay không đau, địa phương khác đều thoải mái.

Lười biếng mà bò về đệm mềm, Không Hầu phát tay đem chăn đắp lên người, hấn không thể làm chính mình biến thành một viên cầu, như vậy liền có thể không cần nhúc nhích.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên rất nhẹ, ở ngoài cửa đứng một chút, lại xoay người rời đi.

Không Hầu miễn cưỡng mở mắt ra, hướng ngoài cửa nói: “Là Hoàn Tông sao?”

Hoàn Tông đã đi trở về nghe được tiếng Không Hầu, dừng lại bước chân: “Tĩnh?”

Cửa phòng mở ra, tóc rối tung, thiếu nữ trên người bọc áo to rộng ghé vào cạnh cửa: “Hiện tại muốn đi Cát Tường Các sao?”

Hoàn Tông nhìn xương quai xanh Không Hầu lộ ở bên ngoài cổ như ẩn như hiện, nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền tới, liền nhanh tiến lên đem nàng kéo vào trong phòng, đóng cửa lại.

Hồng Lăng đi đến viện cửa: “.....”

Nam nhân vừa rồi ôm Không Hầu tiên tử vào phòng, là..... Hoàn Tông chân nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Giữ lời

Editor: TIEUTUTUANTU

Thiếu nữ cả người lạnh lẽo, lãnh đến như một khối băng, Hoàn Tông ôm nàng tay không khống chế được mà run rẩy, sắc mặt trắng bệch phun ra mấy ngụm máu. Hắn lau vết máu bên khóe miệng đi, ngón tay run rẩy đề lên mạch môn nàng.

“Hoàn Tông.....” Từ không trung rơi xuống thủy đàm, Không Hầu liền rơi vào hôn mê bất tỉnh, mơ mơ màng màng cảm thấy được áp lực bao phủ, nàng mở mắt ra nhìn Hoàn Tông mặt trắng như tờ giấy ôm mình, nam tử từ trước đến nay luôn chỉnh chỉnh tề tề, lúc này đầu tóc đã mất trật tự, vài sợi xơ ra rơi bên má, bất quá..... Hoàn Tông như thế này lại có một tia phong vị riêng, làm hắn càng thêm mỹ mạo.

Nhìn Không Hầu mở mắt ra, Hoàn Tông lúc này mới phát hiện cảm giác đau đớn trong tim là từ đâu mà có: “Muội thế nào?” Thanh âm nghẹn ngào run rẩy, thấp thỏm khó nghe.

“Ta không có việc gì.” Không Hầu từ trong lòng ngực Hoàn Tông ngồi dậy, phù triện cháy đen trên quần áo rơi rụng lả tả xuống: “Nhiều phù triện như vậy, đã hỏng hết rồi.”

Lâm Học cùng đệ tử Cát Tường Các vội vàng chạy tới nhìn đến bên chân Không Hầu lá bùa đầy đất: “.....”

“Các ngươi đều không có việc gì, thật tốt quá!” Không Hầu nhìn bọn họ hoàn hảo vô khuyết đứng ở trước mặt, nhẹ nhàng thở ra, “Hoàn Tông, huynh đánh thắng tà tu kia sao?”

“Ta bất thắng chính.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một kiện áo choàng, khoác cho Không Hầu, “Muội tuy không có trở ngại, bất quá nội tức bị ảnh hưởng, trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi mấy canh giờ, về sau lại tiếp tục lên đường.”

Hắn tung ra kim cung, kim cung rơi xuống đất hóa thành hoa lệ cung điện, huy tay áo mở ra kim cung đại môn, Hoàn Tông cúi đầu cấp Không Hầu hệ áo choàng dây lưng: “Đi bên trong rửa mặt, đổi thân quần áo.”

Không Hầu nhìn mặt Hoàn Tông trắng đến cơ hồ trong suốt: “Hoàn Tông, linh đài huynh bị thương tổn?”

“Không ngại.” Hoàn Tông muốn duỗi tay áp lên mặt nàng, nhưng lại chỉ là giật giật đầu ngón tay.

Hắn cảm thấy chính mình có chút quái dị, dù hắn thực thích tiểu cô nương này, thậm chí hận không thể thu nàng làm đồ đệ, nhưng cũng không nên có loại ý niệm không trang trọng này.

Móc khăn tay ra lau nước trên tóc nàng, Hoàn Tông dùng thuật pháp hong khô quần áo trên người Không Hầu: “Chúng ta đi vào trước.”

“Cái tà tu kia đã đền tội?” Không Hầu đi ở phía trước, không có quay đầu lại xem biểu tình của Hoàn Tông, “Thoại bản có nói nhân vật chính thả người xấu chạy mất, sau này sẽ bị người xấu gây ra tai họa lớn hơn nữa, này không phải là tự tìm phiền toái sao.”

Lâm Học quay đầu liếc Hoàn Tông, Hoàn Tông mặt vô biểu tình nói: “Muội nói đúng.”

Nghe được lời này đệ tử Cát Tường Các liền đều quay đầu nhìn Hoàn Tông.

“Ta liền biết Hoàn Tông ngươi sẽ không làm loại sự tình này.” Không Hầu sử dụng linh lực quá độ, tinh thần còn chưa khôi phục, nàng đi vào lần trước trụ quá trong viện, đối mọi người nói, “Ta đi trước đánh một hồi ngồi.”

“Hào hảo nghỉ ngơi.” Hoàn Tông nói, “Đem Huân Hương cầu lần trước ta tặng đặt bên cạnh, sẽ giúp ích.”

“Ân.” Không Hầu gật đầu, đi vài bước quay lại nhìn Hoàn Tông còn đứng nhìn nàng, nàng triều đối phương tươi cười.

Hoàn Tông nhìn thiếu nữ trên mặt cười sáng lạn, cong khóe miệng: “Mau đi ngủ.”

“Ngạ.” Không Hầu chạy đến trước mặt Hoàn Tông, đem một lọ đan dược do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế nhét vào trong tay Hoàn Tông, mới tâm tình rất tốt chạy vào phòng. Đóng cửa lại, trong lòng nàng ân ân có chút tiếc nuối, Hoàn Tông có thể chém giết tà tu cường đại như vậy, kiếm pháp hần nhất định rất lợi hại, chỉ tiếc nàng mới vừa rồi không có cơ hội hảo hảo thưởng thức.

Hoàn Tông nhìn bình dược trong tay, đem đan dược bên trong đảo ra hai viên. Đây là cực phẩm Hồi Nguyên Đan, toàn bộ Tu Chân giới có thể luyện ra loại đan dược này không tới mười người, Văn Hoa Môn Thanh Nguyên phong chủ chính là một trong số đó.

Đem Hồi Nguyên Đan bỏ vào trong miệng, Hoàn Tông lại lần nữa triệu ra Long Ngâm Kiếm.

“Công tử?” Lâm Hộc nhìn đến Hoàn Tông lại lần nữa lấy kiếm, “Ngươi lấy kiếm làm cái gì?”

“Giết người.” Hoàn Tông trả lời ngắn gọn hai chữ, liền hóa thành một đạo lưu quang, biến mất ở trong kim cung. Lâm Hộc đuổi theo hai bước, liền từ bỏ ngăn trở công tử tính toán. Hần quay đầu nhìn về phía năm cái đệ tử Cát Tường Các, biểu tình vững vàng nói: “Công tử nhà của chúng ta tính cách vẫn luôn thực hảo, chỉ là kiêng kỵ người khác nói tới việc tư của hắn.”

“Văn bối tuyệt không đem việc mới vừa rồi phát sinh nói ra nửa chữ.” Tiểu sư đệ vội nói, “Thỉnh tiền bối yên tâm.”

Cát Căn che miệng sư đệ lại, bồi cười nói: “Mới vừa có phát sinh quá chuyện gì sao? Văn bối tu vi thấp kém, cái gì cũng chưa thấy.”

Lâm Hộc không có cùng bọn họ cãi cọ, khẽ gật đầu: “Các ngươi đi theo ta, ta mang bọn ngươi đi tìm chỗ nghỉ ngơi.”

Xem qua một trận chiến Hoàn Tông chân nhân mới vừa rồi cùng Vô Khổ lão nhân giao đấu, đệ tử Cát Tường Các đối với tu vi Hoàn Tông chân nhân có một cái nhận thức rõ ràng. Vô Khổ lão nhân lợi hại như vậy, ở dưới kiếm Hoàn Tông chân nhân lại là không hề có chi lực đánh trả, mỗi một kiếm đều là son khuy nh hải phúc chi, run chuyển thiên địa.

Ở trước mặt cao nhân chân chính, ngoan ngoãn bảo trì trầm mặc mới là thông minh, huống chi cao nhân chỉ là nói dối một câu không thường không phạt. Cao nhân có khuyết điểm, mới càng có nhân tình, bọn họ hiểu được, thật sự có thể hiểu được.

Dù sao..... Không thể hiểu được bọn họ cũng không dám nói ra.

Vô Khổ lão nhân thương thế nghiêm trọng, lại không dám trở lại Tà Tu Giới, càng không dám xuất hiện ở địa phương nhiều tu sĩ, hắn một đường che dấu thân phận hướng tây chạy nhanh, chuẩn bị tìm cái thôn trang nhỏ xa xôi ẩn náo.

Sắc trời tối đen, dọc theo đường đi cũng không có đụng phải tu sĩ chính phái nào, Vô Khổ lão nhân nhẹ nhàng thở ra, một mệnh này coi như đã bảo toàn. Hắn uống mấy viên đan dược, Vô Khổ lão nhân chuẩn bị đáp xuống đất, đến thôn trang dưới chân núi, bỗng nhiên phía sau truyền đến một tiếng rùng rợn.

Hắn sắc mặt đại biến, vội vàng triệu ra bản mạng pháp bảo nắm trong tay, xoay người nhìn về phía sau, quả nhiên là Hoàn Tông đuổi theo lại đây. Hắn sắc mặt xanh mét, nãy canh giờ trước sát thần này không phải đã vô tâm để ý tới hắn sao, vì sao lại đuổi theo.

Loại cảm giác có hy vọng lại đột nhiên trở nên tuyệt vọng này, làm Vô Khổ cơ hồ duy trì không được tâm cảnh.

“Thật không nghĩ tới, ta lại có vinh hạnh bị ngươi đuổi giết.” Vô Khổ lấy ra chiêu hồn cờ, nảy sinh ác độc nói, “Tu vi ta tuy không bằng ngươi, nhưng nếu ngươi không cho ta đường sống, ta liền cùng ngươi cả chết lưới rách.”

Hoàn Tông không để ý tới hắn, giờ kiếm, bắt quả hơn hai mươi chiêu, Vô Khổ liền bị đánh đến không đường lui, trên người đầy huyết, chiêu hồn cờ trong tay cũng bị gọt bỏ một nửa.

“A!” Đường đường tà tôn Tà Tu Giới, Vô Khổ đã thật lâu không có bị người khinh nhục như vậy, hắn tự biết đã không có đường sống, tung ra bản mạng pháp khí trong tay, ngăn lại một đòn trí mạng của Hoàn Tông, nâng chưởng hướng linh đài chính mình hung hăng đánh vào, bức ra Nguyên Anh trong cơ thể.

Liên tính hắn chết, cũng sẽ không dễ dàng buông tha đối thủ.

Thấy Vô Khổ chuẩn bị tự bạo Nguyên Anh, Hoàn Tông nhanh như tia chớp, trước khi Vô Khổ kịp bóp nát Nguyên Anh, kiếm đã chặt đứt cánh tay hắn, trở tay nhất kiếm lại hủy đi linh đài Vô Khổ.

Hoàn Tông một đạo thần thức cắm vào trong Nguyên Anh, Nguyên Anh nháy mắt hồi phi yên diệt, Vô Khổ ngã trên mặt đất phát ra tiếng kêu rên, làn da bắt đầu trở nên càng ngày càng già cỗi, tóc cũng bỏ lớn bỏ lớn rơi ra.

“Hô hô.....” Vô Khổ hai mắt vẫn đục nhìn chằm chằm Hoàn Tông, tựa hồ đang hỏi hắn vì cái gì.

“Ta không nói dối người khác, đặc biệt là đối với vân bối.” Hoàn Tông nhất kiếm đâm thủng yết hầu Vô Khổ Vô, nhìn thi thể hấn hóa thành xương khô, mặt vô biểu tình nói, “Lời đã nói ra, liền phải làm được.”

Dẫn ra một đạo tình hỏa, phá hủy thu nạp giới Vô Khổ lưu lại, Hoàn Tông xoay người liền đi.

Chỉ chớp lát sau, xương khô trên mặt đất hóa thành cát bụi, gió đêm thổi, cát bụi ở núi rừng biến thành hư ảo.

Hoàn Tông đi vào rừng, đỡ thân cây ho mành liệt, ngẩng đầu nhìn trăng rằm phía chân trời, hấn móc ra một viên đan dược Vô Danh Lão Nhân luyện chế nuốt xuống, nhảy lên phi kiếm chạy về kim cung.

“Công tử.” Lâm Hộc đứng ở cửa kim cung, nhìn Hoàn Tông trở về, ánh mắt dừng trên ở trên mặt Hoàn Tông tái nhợt, “Người hôm nay không nên đi.”

“Ta là kiếm tu.” Hoàn Tông bước lên bậc thang, đi vào đại môn kim cung, không có quay đầu lại, “Một kiếm tu không thể dùng kiếm, cùng chết có gì khác nhau đâu?”

“Công tử hôm nay như thế, là không bỏ kiếm xuống được, hay là không bỏ xuống được Không Hầu cô nương?” Lâm Hộc hỏi lại, “Công tử trong lòng thật sự minh bạch?”

Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Hộc, trong ánh mắt hấn không có bất luận cảm tình gì.

Khi hấn dời mắt, Lâm Hộc toát ra một tầng mờ mịt.

Hoàn Tông thu hồi tầm mắt, rũ mắt nói: “Nếu không phải Không Hầu đã bái vào Vân Hoa Môn, ta sẽ thu nàng làm đại đệ tử.” Cả đời này, hấn chỉ gặp được một người hợp tâm ý hấn như vậy, dù nàng đã là đệ tử Vân Hoa Môn, hấn cũng luyện tiếc nàng ừy khuất.

Chỉ cần nghĩ đến đôi mắt sáng ngời kia có khả năng lộ ra cảm xúc thất vọng hoặc là khổ sở, hấn liền không nhận được muốn thỏa mãn tất cả nguyện vọng của nàng. Chi tiếc..... Chi tiếc..... Cuộc đời này không thể thu nàng làm đồ đệ, bằng không hấn khiến nàng trở thành đệ nhất thiên kiều chỉ tử trong toàn bộ Tu Chân giới.

Lâm Hộc nhìn công tử biểu tình nghiêm túc, đuôi lông mày hơi động: “Công tử, Vô Khổ đã đền tội?”

“Từ lúc cùng ta đối chiến, hấn đã đền tội.” Hoàn Tông xoay người nói, “Từ nay về sau, Tà Tu Giới đã không còn người này.”

Lâm Hộc: “.....”

Nói dối cảnh giới cao nhất, đại khái chính là làm những người khác hoài nghi là chính mình nhớ lầm.

Cùng tiểu cô nương xinh đẹp ở chung về sau, công tử đã trở thành nam nhân biết nói dối a.

Ngày hôm sau, Không Hầu thức dậy. Ngủ cả đêm, kinh mạch trong cơ thể sớm đã khôi phục như thường, chỉ là hậu quả sử dụng linh lực quá độ còn không có hoàn toàn tiêu mất, hiện tại nàng toàn thân trên dưới, trừ bỏ tóc cùng móng tay không đau, địa phương khác đều thoải mái.

Lười biếng mà bò về đệm mềm, Không Hầu phát tay đem chăn đắp lên người, hấn không thể làm chính mình biến thành một viên cầu, như vậy liền có thể không cần nhúc nhích.

Ngoài cửa có tiếng bước chân vang lên rất nhẹ, ở ngoài cửa đứng một chút, lại xoay người rời đi.

Không Hầu miễn cưỡng mở mắt ra, hướng ngoài cửa nói: “Là Hoàn Tông sao?”

Hoàn Tông đã đi trở về nghe được tiếng Không Hầu, dừng lại bước chân: “Tĩnh?”

Cửa phòng mở ra, tóc rối tung, thiếu nữ trên người bọc áo to rộng ghé vào cạnh cửa: “Hiện tại muốn đi Cát Tường Các sao?”

Hoàn Tông nhìn xương quai xanh Không Hầu lộ ở bên ngoài cổ như ẩn như hiện, nghe được tiếng bước chân bên ngoài truyền tới, liền nhanh tiến lên đem nàng kéo vào trong phòng, đóng cửa lại.

Hồng Lăng đi đến viện cửa: “.....”

Nam nhân vừa rồi ôm Không Hầu tiến tử vào phòng, là..... Hoàn Tông chân nhân?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 59: Phong thành

Editor: TIEUTUTUANTU

“Hoàn Tông?” Không Hầu nhìn Hoàn Tông đi vào đóng cửa phòng lại, cho rằng hắn là có cái bí mật gì muốn nói cho nàng, vội đề thấp giọng hỏi: “Chuyện gì?”

Đóng cửa lại về sau, Hoàn Tông mới ý thức được hành động của mình vừa rồi có bao nhiêu hoang đường, ánh mắt hắn đảo qua cổ Không Hầu, lại nhanh dõng đi, “Không có việc gì, ta chính là lại đây nhìn xem.”

Không Hầu nháy mắt hiểu được, nguyên lai Hoàn Tông là lo lắng cho thân thể của nàng, nàng khom lưng đem chăn ôm về trên giường: “Ta thật sự không có việc gì, chính là có chút sử dụng linh lực quá độ.”

“Àn.” Hoàn Tông nhìn Không Hầu gấp chăn, lại nhìn nàng sửa sang lại tóc, ý thức nói cho hắn hiện tại hắn là nên rời đi, nhưng là gót chân lại không quá nghe lời.

Không Hầu rửa mặt xong, quay đầu thấy Hoàn Tông đưa lưng về phía nàng, nhin không được cười: “Ngày hôm qua may mắn có huynh bên cạnh.”

“Có lẽ không cùng ta đồng hành, mọi người sẽ không gặp phải những việc này.”

Không Hầu gặp được hắn về sau, liền vẫn luôn bên cạnh cùng hắn tìm được. Nếu không phải gặp được hắn, có lẽ nàng sẽ gặp được mấy cái bằng hữu trẻ tuổi bồng bồng sức sống, cùng chung chí hướng, phi kiếm du sơn ngoạn thủy. Mà không phải bồi bên kiếm tu vừa ốm yếu vừa không thú vị như hắn, dọc theo đường đi còn gặp không ít việc ngoài ý muốn.

“Không thể nói như vậy được, có lẽ không có gặp được huynh, ta đã sớm bị tu sĩ khác khi dễ.”

Không Hầu nghiêm túc phản bác nói, “Cũng có lẽ là ta sẽ tìm không thấy cơ duyên đột phá tâm cảnh, hiện tại còn ở Trúc Cơ kỳ bình cảnh.”

Hoàn Tông quay đầu lại, thấy Không Hầu đã ngồi ở trước bàn trang điểm, trong đầu bỗng nhiên có cái ý niệm hoang đường, nhiều năm sau, có lẽ sẽ có nam tu xuất sắc khác, ở bên nàng, xem nàng trang điểm, vì nàng họa mi (vẽ chân mày)?

Nghĩ tới nam nhân này, Lưu Quang Tông đem hết danh hào nam đệ tử ở Tu Chân Giới duyệt một lượt, đều làm Hoàn Tông cảm thấy này đó đệ tử căn bản không xứng với Không Hầu.

“Hoàn Tông? Hoàn Tông?” Không Hầu hỏi Hoàn Tông kiếm tên gọi là gì, kết quả quay đầu phát hiện hắn nhìn chằm chằm bàn trang điểm phát ngốc.

Không Hầu nghi hoặc mà cúi đầu nhìn về phía mặt bàn, trừ bỏ son phấn là một cái thoa hoàn trang sức, có thứ gì đáng giá Hoàn Tông chú ý sao?

“Hoàn Tông, có phải thân thể không thoải mái hay không?” Không Hầu lo lắng thân thể Hoàn Tông xảy ra vấn đề lại không nói cho nàng, thời điểm lần trước đánh tà tu Nguyên Anh kỳ, Hoàn Tông nội tức liền có chút hỗn loạn, Vô Khô lão nhân lại là sư phụ của tà tu đó, tu vi càng cao thâm, linh đài Hoàn Tông sẽ không xảy ra vấn đề gì?

“Không có.” Hoàn Tông lắc đầu nói, “Xin lỗi, ta vừa mới có chút thất thần, mọi người có thể hỏi lại lần nữa sao?”

“Thật sự không có việc gì?” Không Hầu đứng dậy đi đến bên người hắn, dùng linh lực dò xét linh mạch một chút, xác định không có vấn đề gì lớn, mới trở về bàn trang điểm tiếp tục chải đầu, “Ta vừa rồi muốn hỏi chính là kiếm của huynh tên gì?”

“Long Ngâm.” Hoàn Tông lấy ra Long Ngâm Kiếm, vuốt long văn trên vỏ kiếm, long văn tựa như rồng thật đang quán quanh, mỗi một mảnh lân giáp (vảy) đều có thể thấy được rõ ràng.

Long Ngâm Kiếm ở trong tay Hoàn Tông, thoát nhìn giống như huyền sắc thiết kiếm, nhưng là khi ra khỏi vỏ, lại vô cùng lóa mắt. Không Hầu cảm nhận được ở trên thân kiếm một loại hơi thở rất kỳ quái. Uy nghiêm, mãnh liệt không giống như linh khí.

Chẳng lẽ đây là kiếm ý?

“Thanh kiếm này..... Đã khai linh trí?” Không Hầu nói, “Thời điểm huynh dùng nó, ta nghe được tiếng rồng ngâm.”

“Khi đúc nó, ta đã lấy Long Hàm Châu trên ngai vàng hoàng cung hòa vào huyền thiết.” Cảm nhận được Long Ngâm Kiếm trong tay run rẩy, nó muốn ra vỏ, muốn cùng chủ nhân sánh vai chiến đấu, “Có lẽ là nhiễm long khí hoàng tộc, cho nên lúc kiếm thành, có long văn lượn lờ, nên ta gọi nó là Long Ngâm.”

“Tên hay.” Không Hầu nhẹ nhàng gọi một lần, “Long Ngâm.”

“Nó thích hợp với huynh, huynh cũng thích hợp với nó.” Bạch y tiên hiệp ô kim kiếm, chém hết tà ma khắp thiên hạ.

Không Hầu nghe Long Ngâm Kiếm phát ra minh thanh, “Nghe nói kiếm tu kiếm thuật đạt tới thiên cảnh, có thể cùng kiếm tâm linh tương thông, là thật vậy chăng?”

“Không chỉ có là kiếm tu, tu sĩ đều có thể cùng pháp bảo bản mạng tâm ý tương thông.” Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn Không Hầu, “Ta tin tưởng muội ngày sau cũng sẽ làm được.”

Cũng?

Không Hầu ý thức được Hoàn Tông cùng kiếm đã tâm linh tương thông: “Kìa nó hiện tại tâm tình hảo sao?” Nàng chỉ chỉ kiếm Hoàn Tông trong tay.

“Hảo.” Hoàn Tông thu hồi Long Ngâm Kiếm, “Nó biết muội khen nó.”

“Thật sự?” Không Hầu có chút kinh ngạc, không nghĩ tới kiếm cũng có cảm xúc sao?

“Àn.” Hoàn Tông thấy đôi mắt Không Hầu mở tròn xoe, biểu tình ôn nhu lên, “Nó cũng thực thích muội.”

Không Hầu cười cong mắt, đến kiếm cũng thích được nàng khích lệ.

“Hoàn Tông, huynh kiếm thuật lợi hại như vậy, tuổi so với Trọng Ti chân nhân lại nhỏ, lớn lên cũng đẹp hơn hẳn, vì sao người bên ngoài chỉ khen hẳn?”

Nghĩ đến Hoàn Tông thân là thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, rõ ràng cái gì cũng không kém Trọng Ti chân nhân, cổ tình người bên ngoài lại chỉ thổi phồng Trọng Ti, cái này làm cho nàng mặt mày có chút bất bình.

Việc này cùng Trọng Ti chân nhân không quan hệ, nàng cũng không có tư cách đi trách hẳn, nhưng là nhìn gương mặt Hoàn Tông tái nhợt, Không Hầu liền rất khó sinh ra hảo cảm với Trọng Ti chân nhân.

Nếu không phải Hoàn Tông thân thể suy yếu, khẳng định so với Trọng Ti chân nhân làm được càng tốt, thể nhân cũng sẽ không chỉ biết có Trọng Ti mà không nghe thấy Hoàn Tông.

Hoàn Tông sừng sốt, hẳn nhìn Không Hầu xụ mặt vì hẳn bất bình, nhịn không được cười: “Muội không thích Trọng Ti chân nhân?”

“Cũng không phải, ta chỉ là cảm thấy Hoàn Tông huynh so với hẳn càng tốt.” Không Hầu đem Thủy Sương kiếm biến ảo thành trâm cài đầu cắm vào búi tóc, “Con người của ta từ trước đến nay giúp thân không giúp lý, Trọng Ti chân nhân so cái gì cũng không bằng huynh.”

Loại ý niệm “Ta cảm thấy người hảo, vậy người chính là tốt nhất. Người khác không biết người hảo, là người khác không có mắt nhìn” này của tiểu cô nương, Hoàn Tông dĩ vãng chỉ cảm thấy ấu trĩ buồn cười, nhưng là lời nói từ trong miệng Không Hầu nói ra, Hoàn Tông chỉ cảm thấy đáng yêu.

“Ngốc cô nương, kỳ thật ta là……”

“Không Hầu cô nương.” Ngoài cửa vang tiếng lên Lâm Học, Hoàn Tông xác nhận quần áo Không Hầu đã mặc chỉnh tề, mới mở cửa phòng ra. Ngoài cửa, Lâm Học mang theo năm đệ tử Cát Tường Các đứng ở trong viện, hẳn cúi đầu nhìn bọn họ, “Chuyện gì?”

Lâm Học nhìn nhìn Hoàn Tông, lại nhìn nhìn phía sau hẳn: “Đệ tử Cát Tường Các lo lắng cho thân thể Không Hầu cô nương, cho nên lại đây nhìn xem.”

Bất quá vì sao người mở cửa lại là công tử, tuy rằng Tu Chân giới bọn họ không quá chú ý loại vấn đề nam nữ cùng phòng này, nhưng là một nam nhân mấy trăm tuổi, mới sáng ra đã ở trong phòng tiểu cô nương nhà người ta, có phải hay không có chút không ổn?

Hồng Lăng sau khi phát hiện Hoàn Tông vào phòng Không Hầu, đã cảm thấy là chính mình suy nghĩ nhiều, lại lo lắng có chuyện xảy ra, cho nên liền mang theo sư tỷ sư muội các sư đệ tìm Lâm tiên bối, lấy danh nghĩa quan tâm thân thể Không Hầu tiên tử, làm Lâm tiên bối dẫn bọn họ đến thăm Không Hầu tiên tử.

Nhìn đến Hoàn Tông quần áo chỉnh tề ra tới, Hồng Lăng trộm thở phào nhẹ nhõm. Xem ra nàng là suy nghĩ nhiều, Không Hầu tiên tử mới bao lớn, Hoàn Tông chân nhân xuất thân danh môn, tu vi cao thâm, dạng nữ tử gì không có gặp qua, như thế nào là người hảo sắc như vậy?

“Mọi người đều đã dậy?” Không Hầu từ phía sau Hoàn Tông đi ra, “Nếu tất cả mọi người đều đã chuẩn bị tốt, chúng ta hiện tại liền khởi hành.”

“Không vội, có chân nhân cùng tiên tử ở đây, chúng ta cũng không lo lắng vấn đề an nguy. Không bằng lại nơi đây nghỉ ngơi mấy ngày, chờ thân thể tiên tử khôi phục về sau lại đi?” Cát Căn nhớ tới một chương kia, trách không thay Không Hầu cảm thấy đau.

“Không có việc gì, ta đã hồi phục rồi” Không Hầu lo lắng tà tu lại kéo tới, sớm chút tới Cát Tường Các nàng sẽ tương đối an tâm.

Hồng Lăng đi theo phía sau Cát Căn không có ra tiếng trộm quan sát Hoàn Tông, nàng phát hiện Hoàn Tông chân nhân thoạt nhìn vô tình lạnh băng, phần lớn thời điểm ánh mắt đều dừng ở trên người Không Hầu tiên tử. Ngay cả thời điểm sư tỷ nói chuyện, đối phương đều không có liếc mắt một cái. Phảng phất sự tồn tại của bọn họ, đối với hắn không có ý nghĩa gì, có hay không, cũng không có gì khác biệt.

Đây là một cái nam nhân trời sinh lãnh tâm lãnh tính.

“Hoàn Tông.” Không Hầu duỗi tay nắm tay áo Hoàn Tông một chút, “Chúng ta hiện tại đi, được không?”

Hoàn Tông trầm mặc một lát: “Hảo.”

Ở trước mặt Không Hầu, hẳn rất khó nói không.

Lần thứ hai bước lên phi cung khi, Không Hầu đã không có hứng thú ngắm phong cảnh. Nàng ngồi xếp bằng ngồi ở trên sàn nhà, tay lật thoải bàn, ánh mắt liên tiếp nhìn ra bên ngoài.

Bên ngoài, Hoàn Tông dựa vào lan can mà đứng, Lâm Hộc đứng ở phía sau hắn, đưa cho hắn một phi tin phù vừa lấy được.

Phi tin phù nội dung rất đơn giản, đại ý chính là lễ vật hắn đưa đã thu được, ngày sau lại mua đồ vật quý trọng này đó, không cần tự xuất tiền túi, có thể cho tông môn giúp đỡ.

Hoàn Tông dùng thần thức ở phi tin phù quét vài lần, xác định bên trong cũng không có mật ngữ, hoặc là ý tứ khác. Chính là..... Không Hầu lần trước gửi đồ, không phải là một đồng cá mặn bán không ai mua hay sao?

Vân Hoa Môn, tân đệ tử nhập môn nhìn đến băng hiệu treo trên cửa viết mấy chữ “Món chính hôm nay là Song Cánh cá”, cho rằng chính mình hoa mắt, hoặc là các sư thúc Thiện Thực Đường viết sai rồi, bọn họ nhiều đệ tử như vậy, Song Cánh cá không chỉ đắt mà còn khó mua được, sao có thể lấy tới làm đồ ăn cho toàn thể bọn họ?

Nhưng mà khi bọn hắn nhìn đồ ăn trên bàn, cả người đều hoảng hốt, thế nhưng thật là Song Cánh cá, hơn nữa còn là một đại bồn Song Cánh cá. Bọn họ bắt đầu nhìn không được hoài nghi, Vân Hoa Môn không được xếp hạng cao ở Tu Chân giới, có thể hay không là bởi vì ăn quá xa xỉ, đem tông môn ăn đến nghèo?

Ngay cả Quy Lâm ngày thường có chút kén ăn nhìn đến một mâm tràn đầy thịt kho tàu cá mặn khô, cũng trầm mặc. Hẳn thật sự không thể tin được, Song Cánh cá sẽ bị làm thành cá mặn khô xấu xí như thế, càng đáng sợ chính là, Vân Hoa Môn cư nhiên đem loại này thứ tốt này đưa tới Thiện Thực Đường, liền tân đệ tử nhập môn bọn họ, đều có thể phân nhiều đến như vậy.

“Ta nghe nói.” Tiểu sư muội thân thủ mạnh mẽ bùng chén trở về, “Ta nghe một sư huynh nội môn nói, Song Cánh cá này là Không Hầu sư thúc ra ngoài du lịch cho phi kiếm sứ giả đưa về tới, Không Hầu sư thúc còn cố ý dặn dò, muốn cho các đệ tử đều được nếm thử.”

“Không Hầu sư thúc thật lợi hại.” Cao Kiện Diễn tự đáy lòng cảm khái, có thể gặp được Song Cánh cá nhiều như vậy, còn nguyện ý dùng nhiều tiền mua trở về cho họ ăn, Không Hầu sư thúc thật quá tốt.

Quy Lâm nhớ tới nữ tử mỹ mạo đã gặp ngày mới vừa tông môn kia. Nuốt xuống thịt cá trong miệng, Quy Lâm đối với Vân Hoa Môn quan cảm càng thêm phức tạp. Phóng nhãn toàn bộ Tu Chân giới, còn có môn phái nào sẽ lấy nguyên liệu nấu ăn sang quý như vậy, cho các đệ tử nhấm nháp?

Chẳng lẽ không phải hẳn là chỉ cấp thân truyền đệ tử hoặc là đệ tử biểu hiện tốt, để kích thích những đệ tử khác tiến tới?

Cho nên toàn bộ Vân Hoa Môn từ trên xuống dưới đều như thế lười dưng không tiến thủ, không phải không có nguyên nhân.

Phi cung tiến vào địa giới Phong Thành về sau, đáp xuống ở ngoài cửa thành. Nhìn đến cửa thành quen thuộc, đệ tử Cát Tường Các có chút không khống chế được kích động, nếu không phải cố kỵ nơi này còn có đám người Không Hầu Hoàn Tông, bọn họ đã sớm chạy tới.

Tiến vào cửa thành, Không Hầu liền thấy không ít người đi đường chào hỏi nhóm đệ tử này, còn có mấy bác gái xách theo gạo và mì, gà, cá tìm bọn họ xem bói.

“Cát Căn cô nương, trăm cái lão nhân đưa ta đã bị rút, cô nương có thể giúp ta tính xem nó ở nơi nào sao?”

“Cát Căn cô nương, thỉnh cầu cô nương giúp ta tính xem trâu nhà ta lạc đường đã đi đâu?”

“Cát Căn cô nương.....”

Nghe tiếng gọi ầm ĩ hết đợt này đến đợt khác, Không Hầu giữ chặt tay áo Hoàn Tông lui vài bước, đối Hoàn Tông nhỏ giọng nói: “Sức chiến đấu của quần chúng là vô cùng, chúng ta trốn xa một chút.”

“Không Hầu?” Thành Dịch nhìn thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông đứng ở bên ngoài đám người, cho rằng đôi mắt chính mình xảy ra vấn đề.

Tiểu sư muội đáng yêu trắng nõn, vô cùng ngoan ngoãn của hắn, lại tiến tới nắm tay áo nam nhân khác?!

Editor nhiều lời: Đại sư huynh!!!Đại sư huynh!!!

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 60: Kết giới

Editor: TIEUTUTUANTU

Nghe được âm thanh quen thuộc, Không Hầu quay đầu lại nhìn thấy Thành Dịch đứng ở phố đối diện, vui mừng khôn xiết: “Đại sư huynh?!”

Thành Dịch khoanh tay mỉm cười, xuyên qua dòng người đi đến bên Không Hầu.

“Đại sư huynh!” Xác định không phải chính mình hoa mắt, Không Hầu chạy nhanh về phía Thành Dịch, đuổi tay bỏ nhào vào trên người Thành Dịch, “Đại sư huynh, huynh như thế nào ở chỗ này?”

“Gần đây tà tu tác loạn, sư môn lo lắng môn phái phụ thuộc gặp nạn, nên phái thân truyền đệ tử đến các môn phái đóng giữ.” Thành Dịch đuổi tay đỡ lấy Không Hầu, làm bộ tức giận, “Đi ra ngoài rèn luyện một đoạn thời gian, như thế nào còn không quy củ như vậy?”

“Muội là do thìn thấy huynh nên cao hứng, người một nhà còn nói cái gì quy củ.” Không Hầu lôi kéo tay áo Thành Dịch lắc a lắc, “Lâu như vậy không gặp, huynh còn không nhớ muội.”

Thành Dịch đuổi tay điểm trán Không Hầu: “Tiểu nha đầu không lương tâm.”

Hắn nhớ tới Không Hầu đã tiến vào Tâm Động kỳ, đuổi tay xem xét mạch đập Không Hầu, kinh mạch hồn hậu hữu lực, xem ra thời điểm độ kiếp thực thuận lợi.

Tro mắt nhìn Không Hầu triều một cái nam nhân xa lạ chạy tới, thậm chí bỏ nhào vào trên người hắn, Hoàn Tông cúi đầu nhìn tay áo mình trống rỗng, không lâu trước đây Không Hầu còn túm nơi này.

Mắt thấy Không Hầu tùy ý để nam nhân xa lạ điều tra kinh mạch, còn đối với hắn lại nói lại cười, Hoàn Tông chậm rãi rũ mắt, đi đến bên hai người.

Mắt thấy công tử đi đến chỗ Không Hầu cô nương, Lâm Hộc lẳng lặng mà lưu lại tại chỗ. Công tử ngày trước, là sẽ tuyệt đối không ở thời điểm người khác đang nói chuyện, mà tùy tiện đến gia nhập. Hoặc là nói, công tử căn bản không muốn cùng người khác nhiều lời một câu.

“Không Hầu.” Hoàn Tông ở lý cách Không Hầu ba bước dừng lại, đôi mắt như hắc lưu li lẳng lặng nhìn thiếu nữ trước mặt.

Thành Dịch đang cùng Không Hầu ôn chuyện lập tức quay đầu lại, nhìn vào mắt Hoàn Tông, cười đến mi mắt cong cong: “Hoàn Tông, ta giới thiệu cho huynh, đây là Đại sư huynh của ta Thành Dịch.” Đối với Không Hầu mà nói, Thành Dịch cũng như ca ca cũng như phụ thân, là người thân nhất, quan trọng nhất của nàng.

Hoàn Tông nhìn ánh mắt đánh giá của Thành Dịch, nâng tay hành lễ, tay áo ở không trung vẽ ra một độ cung ưu nhã: “Thành Dịch đạo hữu hảo.”

“Đạo hữu hảo.” Thành Dịch nghe được Không Hầu gọi người này Hoàn Tông, liền đoán được thân phận của hắn.

Nam nhân này lớn lên rất đẹp, thậm chí toàn bộ nam đệ tử Vân Hoa Môn đều chọn không ra người có thể so với hắn. Mới nhìn, chỉ cảm thấy hắn là mỹ công tử bình thường không có tu vi ốm yếu, nhưng là khi đối phương tới gần, Thành Dịch có thể khẳng định, này tuyệt không phải người thường.

“Hoàn Tông là đệ tử Lưu Quang Tông, dọc theo đường huynh ấy cùng Lâm tiên bối đi đã chiếu cố muội rất nhiều.” Không Hầu hướng Thành Dịch giới thiệu Hoàn Tông, “Hoàn Tông đặc biệt lợi hại, cái gì cũng biết, cái cũng đều hiểu.”

Nghe được Tiểu sư muội mình coi như nữ nhi mà nuôi lớn khen ngợi nam tu khác có bao nhiêu lợi hại, Thành Dịch nội tâm phức tạp khôn kể.

Bất quá nghĩ đến Tiểu sư muội có thể đồng hành cùng kiếm tu Lưu Quang Tông, hơn nữa nơi chốn chiếu cố, Thành Dịch nội tâm chua xót phức tạp trung, còn mang theo vài phần quý dị đặc ý.

Không hổ là Không Hầu sư muội của hắn, ra bên ngoài, liền không có gì sự cố thể làm khó nàng.

“Đa tạ Hoàn Tông đạo hữu chiếu cố Tiểu sư muội.” Thành Dịch chấp tay nói, “Tiểu sư muội tuổi nhỏ không hiểu chuyện, dọc theo đường đi, làm đạo hữu nhọc lòng.”

Hoàn Tông nghĩ, nếu hắn là sư huynh hoặc là sư trưởng của Không Hầu, hiện tại mở miệng cảm ơn người ngoài chính là hắn, cùng nàng thân cận chính là hắn.

“Thành Dịch đạo hữu khách khí, ta cùng với Không Hầu là bằng hữu, chiếu cố nhau vốn là đương nhiên, tạ tới tạ đi ngược lại xa lạ.” Hoàn Tông không nhẹ không nặng nói, “Dọc theo đường đi Không Hầu đã giúp ta rất nhiều, nếu muốn đa tạ, cũng nên là ta nói mới đúng.”

“Các huynh đừng cảm tạ tới cảm tạ lui nữa.” Không Hầu thấy sư huynh cùng Hoàn Tông tạ tới tạ đi, đuổi tay kéo tay áo hai người, “Cát Tường Các không có việc gì, muội liền an tâm rồi. Cùng chúng ta trở về còn có năm đệ tử của Cát Tường Các, sư huynh dẫn bọn hắn cùng nhau trở về đi.”

“Muội muốn đi đâu?” Thành Dịch cùng năm người đệ tử Cát Tường Các chào hỏi thấy lễ, quay đầu đối Không Hầu nói, “Muội ra ngoài bốn ba lâu như vậy, trước đi Cát Tường Các rửa mặt nghỉ ngơi, có chuyện gì ngày mai lại nói. Sư huynh đã lâu như vậy không gặp muội, muội liền không nghĩ tới cùng

huynh trò chuyện?”

“Muội cùng với Hoàn Tông tùy tiện quấy rầy, có thể hay không không tốt lắm?” Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông, không có lập tức đáp ứng xuống dưới.

“Không có việc gì, ta cùng với Lâm Học liền ở tại khách điểm phụ cận, muội nếu là có việc, đến khách điểm tìm chúng ta là được.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một bao linh quả, “Đây là linh quả muội thích ăn, đi Cát Tường Các cũng đừng quên ăn.”

“Như thế nào có thể để huynh đơn độc trụ khách điểm.” Không Hầu không tiếp linh quả, “Huynh đừng nháo.”

Đơn độc?

Lâm Học đuôi lông mày giật giật, ở trong mắt Không Hầu cô nương, hẳn cùng công tử là nhất thể, hay là cảm giác tồn tại của hắn quá yếu?

Thành Dịch: “.....”

Đây là cái gì cùng cái gì? Hắn như thế nào cảm thấy mình như là một ác gia trưởng, muốn cưỡng chế chia cắt hai cái bạn đang hảo hảo chơi cùng, hai bạn chơi cùng rơi vào đường cùng, đành phải bắt đầu phân môn đồ chơi, hơn nữa còn hẹn ước lần sau chỗ nào gặp mặt?

“Hoàn Tông chân nhân là ân nhân cứu mạng của chúng ta, ngài nếu là nguyện ý tới bị phái làm khách, là bị phái vinh hạnh. Thịnh chân nhân nể mặt cho tại hạ cùng tông môn có thể chiêu đãi ngài.”

Thật vất vả từ bá tánh đi ra được, Cát Căn tới nhìn mỹ nam tử sắc mặt tái nhợt, trong đầu đã tưởng tượng ra hình ảnh hắn một mình đứng ở trước cửa sổ ngắm trăng, Không Hầu cô nương cùng với hắn cảm tình tốt như vậy, như thế nào có thể làm cho bọn họ tách ra?

Huống chi Hoàn Tông chân nhân chính là thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông, hắn nguyện ý tới tiểu môn phái bọn họ làm khách, chính là cho bọn họ mặt mũi.

Hoàn Tông nhìn Không Hầu, nằng về mặt chờ mong mà nhìn hắn. Hoàn Tông xoay người đối Cát Căn chấp tay thi lễ: “Nếu như thế, liền quấy rầy quý phái.”

“Không dám không dám.” Cát Căn nào dám chịu lễ của Hoàn Tông, vội vàng tránh đi nói, “Chân nhân thịnh.”

Thành Dịch mỉm cười nói: “Hoàn Tông đạo hữu quá mức khách khí, quý tông cùng Vân Hoa Môn chúng ta là nhiều năm giao tình, cần gì phải chú ý tiểu quy củ.”

Cát Tường Các là phụ thuộc môn phái của Vân Hoa Môn, các đại tông môn khác vì kiêng dè, sẽ không vô cớ lui tới, miễn cho bị hiểu lầm là muốn thọc gậy bánh xe.

Tục truyền ngàn năm trước, có tà tu dùng loại thủ đoạn này châm ngòi ly gián, làm Chiêu Hàm Tông cùng Cửu Phượng Môn sinh ra mâu thuẫn thật lớn. Sau khi vạch trần được âm mưu, Cửu Phượng Môn cùng Chiêu Hàm Tông cũng không hề hữu hảo, cho tới bây giờ, hai đại tông môn này quan hệ đều không mặn không nhạt, rất ít có lui tới.

Cho nên vì tránh cho bước lên đường xưa của Chiêu Hàm Tông cùng Cửu Phượng Môn, hiện tại đại tông môn đều thực chú ý vấn đề này.

Hiện tại Tu Chân giới xếp hạng mười đại tông môn, Lưu Quang Tông uy vọng tối cao, Chiêu Hàm Tông cùng Cửu Phượng Môn thế lực ngang nhau, đều là kiếm khí song tu chiêu số.

Thanh Tĩnh Tự là Phật tu môn phái, không có đại sự phát sinh khi, bọn họ liền chỉ trồng rau niệm kinh.

Thú Vương Tông, Đan Hà Lô, cả hai đều là tông môn lâu đời truyền thừa mấy ngàn năm, mấy năm nay tuy rằng không có quá nhiều kinh tài tuyệt diệu đệ tử xuất hiện, nhưng dạy ra đệ tử đều không tầm thường.

Còn lại, ba cái trong tông môn, Bích Vũ Môn cùng Vân Hoa Môn bọn họ giống nhau, cũng không đơn thụ một loại phương pháp tu luyện, các loại đệ tử đều thu.

Nguyệt Tinh Môn am hiểu nhất bói toán, cái tông môn này đệ tử nhân số ít nhất, cũng không hay ở bên ngoài lộ diện, tuy rằng xếp cuối ở thập đại môn phái, nhưng là cơ hồ không có môn phái nào dám gây chuyện, ngay cả tà tu thích tìm việc, đều rất có ăn ý tránh đi môn phái này.

Chúng tu sĩ đều biết, tu sĩ am hiểu bói toán, cũng có thể hạ chú, đặc tội loại tu sĩ này, dễ dàng bại khí vận. Khí vận loại này nhìn không thấy sờ không được, nhưng đối với tu hành quá trọng yếu.

Mười đại tông môn có các phong cách khác nhau, nhưng là ở phương diện giữ gìn hoà bình Tu Chân giới, đều trả giá không ít tinh lực.

“Tiên trưởng, tiên tử đi theo ta.” Cát Căn thấy tiên trưởng Vân Hoa Môn cùng Hoàn Tông chân nhân đã nói thỏa, cười ở phía trước dẫn đường.

Bá tánh muốn nàng giúp đỡ xem bói, nhìn đến Hoàn Tông cùng Thành Dịch phía sau nàng, lập tức không dám tới gần, quay đầu liền đi.

Thấy tình thế không đúng, quay đầu liền lưu, cũng coi như là tuyệt chiêu bảo mệnh của bá tánh Phong Thành.

“Bá tánh quý thành thật nhiệt tình.” Không Hầu nhìn bốn người Hồng Lăng bị các bá tánh vây quanh, nhìn ra được Cát Tường Các cùng bá tánh địa phương cảm tình thực hảo, bằng không này đó bá tánh cũng không dám cùng bọn họ thân cận như thế.

“Làm tiên tử chê cười.” Cát Cân trên tay xách theo rau dưa củ quả bao lớn bao nhỏ bá tánh đưa, “Chúng ta rất nhỏ liền đã vào Các, sư trưởng vì rèn luyện năng lực suy đoán của chúng ta, thường mang chúng ta đến trên đường xem bói miễn phí cho bá tánh. Trên đường rất nhiều bá tánh, không phải nhìn chúng ta lớn lên, thì chính là chúng ta nhìn hần lớn lên. Hôm nay nhìn thấy chúng ta từ bên ngoài rèn luyện trở về, khó tránh khỏi nhiệt tình chút.”

Đối với người tu chân mà nói, nhìn đến trẻ nhỏ dần dần lớn lên biến lão, mà bọn họ vẫn là bộ dáng tuổi trẻ, khó tránh khỏi sẽ tâm sinh cảm khái.

Không Hầu gật đầu, nàng nghĩ tới Ung Thành, bá tánh Ung Thành đối đệ tử Vân Hoa Môn bọn họ, không phải cũng là như thế sao?

Cùng Hòa Phong Trai chú ý tình xảo so sánh, Cát Tường Các kiến trúc giản dị rất nhiều, bất quá không khí lại vô cùng ấm áp. Đệ tử trong Các nhìn thấy Cát Cân, đều thật cao hứng, sau khi biết được thân phận Không Hầu cùng Hoàn Tông, lại cung kính không mất nhiệt tình mà dẫn bọn họ đi gặp Các Chủ.

Thân là sứ giả chủ tông phái tới, Thành Dịch ở Cát Tường Các địa vị rất cao, phàm là có đệ tử đi ngang qua, đều sẽ hướng hần cung kính hành lễ. Nhưng mặc kệ đệ tử hành lễ tu vi như thế nào, Thành Dịch đều sẽ nghiêm túc đáp lễ, Không Hầu đi theo phía sau hần, cũng sẽ cười tủm tỉm mà cùng nhau đáp lễ, cũng không có bởi vì bọn họ là thân truyền đệ tử chủ tông, mà sinh ra nửa phần ngạo mạn.

Lâm Học đi theo phía sau bọn họ nhìn một màn này, cảm thấy chính mình tựa hồ có chút lý giải, vì sao phụ thuộc môn phái gia nhập Vân Hoa Môn, cơ hồ không có nửa câu đối Vân Hoa Môn không tốt truyền ra. Phải biết rằng, cho dù là Lưu Quang Tông uy vọng tới cao, cũng sẽ có đệ tử phụ thuộc môn phái oán giận chủ tông bọn họ quy củ quá khắc nghiệt.

Vào chủ điện, đám người Lâm Học gặp được các chủ Cát Tường Các.

Các chủ là lão giả hơi béo, khi cười lộ lên hàm răng trắng, giống như là lão nhân gia hòa hảo ngoài đầu đường. Nếu không phải trên người hần mang theo linh áp Nguyên Anh lão tổ mới có thể có, chỉ sợ ai cũng nhìn không ra hần là một vị các chủ.

Nhìn bọn họ tiến vào, Các Chủ nhiệt tình mà tiếp đón bọn họ ngồi xuống, còn cho đệ tử bưng tới trái cây điểm tâm. Nhìn cực đại mâm trên bàn, còn có dưa và trái cây cơ hồ sắp tràn ra tới, Không Hầu chạy nhanh đem linh quả gỡ xuống tới, miễn cho chúng nó lăn đi. Cát Tường Các đãi khách tâm ý quá thật thành, nhiều linh quả như vậy, bọn họ nơi nào có thể ăn xong?

“Loại trái cây này ngọt vừa mang theo chút hương, Không Hầu tiên tử ném thử xem có thích?” Các chủ nhìn phía Không Hầu ánh mắt thập phần hiền lành, giống như là lão gia gia thấy được cháu gái đáng yêu, muốn đem ăn ngon đều cho nàng.

Không Hầu cũng không khách khí, cầm linh quả gặm một ngụm, đối các chủ gật đầu khen: “Ăn rất ngon, đa tạ các chủ.”

“Loại này linh quả là đặc sản của Phong Thành chúng ta, địa phương khác liền tính có thể trồng trọt ra tới, hương vị cũng không chính tông.” Các chủ cấp Không Hầu giảng giải loại linh quả này đối với hoàn cảnh trồng trọt có bao nhiêu bất bẻ, lại nói bên ngoài có rất nhiều hàng nhái hàng giả, chỉ là ngoại hình giống, thực tế cũng không có công hiệu chân chính của linh quả.

Mất thấy các chủ sắp nói tiếp đến các loại quả khác, Cát Cân có chút ngồi không được, mở miệng nói: “Các chủ, Không Hầu tiên tử cùng Hoàn Tông chân nhân dọc theo đường đi vì bảo hộ chúng ta chu toàn, đã mệt nhọc không ít, chúng ta trước an bài bọn họ nghỉ ngơi đi.”

“Đúng vậy, Cát Cân nói đúng.” Các chủ đứng lên, “Không Hầu tiên tử cũng mệt mỏi rồi, trước đi nghỉ ngơi, ngày mai ta lại cùng người nói tí nữa.”

Cát Cân: “.....”

Nàng không nghĩ tới sư phụ thế nhưng nắm một cái tiểu cô nương nói cái gì trồng cây, việc này có chỗ nào khiến cô nương trẻ tuổi cảm thấy hứng thú? Quay đầu nhìn Không Hầu, trên mặt đối phương không có biểu tình không kiên nhẫn, ngược lại liên tục gật đầu nói: “Hào nha, hào nha.”

Cát Cân: “.....”

Tiểu cô nương tuổi trẻ, nàng cũng là xem không hiểu.

Lăng Ưu giới lấy phía đông làm chủ vị, cho nên Không Hầu, Hoàn Tông cùng Thành Dịch ở phòng liền nhau, đều ở phía đông. Hoàn Tông theo thói quen muốn đưa Không Hầu về phòng, khi quay đầu lại nhìn thấy Thành Dịch đã dắt tay Không Hầu vào tiểu viện. Hần dừng chân, đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Không Hầu, không có đuổi theo.

“Hoàn Tông.” Bước vào cửa viện Không Hầu quay đầu lại, “Nhớ dùng được đúng giờ.”

“Hào.” Hoàn Tông mặt mày giãn khai, trong mắt chứa đầy ôn nhu.

Thành Dịch ánh mắt rơi xuống trên người Hoàn Tông, nhưng mà kiểm tu vốn nên phản ứng nhanh nhạy lại không có chú ý tới tầm mắt hần.

“Đại sư huynh.” Không Hầu vươn ngón tay ra chọc cánh tay Thành Dịch, “Đi thôi.”

“Lư Quang Tông gần đây hướng tông môn tặng hai lần hậu lễ, nói là vì cảm tạ muối đã chiếu cố đối với đệ tử tông môn.” Thành Dịch đẩy cửa phòng ra, kiểm tra một lần phòng ốc, đem hương trong phòng đốt thành Ngưng Thần Hương Không Hầu thường dùng, “Ta xem vị Hoàn Tông chân nhân này thân thể giống như không tốt lắm?”

“Ân.” Không Hầu không có nói thân thể Hoàn Tông đến tốt cùng là có vấn đề gì, chỉ nói là, “Bất quá hẳn cũng không có phiền toái đến muối, bình thường muối mới là người được Hoàn Tông cùng Lâm tiên bồi chiếu cố.”

Thành Dịch thờ dãi: “Thực thích Hoàn Tông này?”

“Thích nha.” Không Hầu gật đầu, thấy Thành Dịch giống như không cao hứng, tròn mắt chuyển động ôm lấy cánh tay Thành Dịch lắc tới lắc lui, “Bất quá người muối thích nhất vẫn là sư huynh, thật sự.”

“Không phải thích nhất là sư phụ cùng nhị sư huynh của muối sao?” Thành Dịch nhướng mày nhìn nàng, nguyên bản hẳn cho rằng Không Hầu đối với Hoàn Tông có tình yêu nam nữ, nghe được nàng trả lời như vậy, hẳn liền biết là chính mình nghĩ nhiều. Không Hầu mới bao lớn, lại bị bọn họ đường đến thiên chân hoạt bát, làm sao sớm như vậy liền hiểu được tình yêu nam nữ?

“Bọn họ lại không có ở đây, đồ huynh vui vẻ là quan trọng nhất.” Không Hầu ha ha cười, buông cánh tay Thành Dịch ra, từ thu nạp giới lấy ra một cái Nhẫn Ban Chỉ nam dùng không quá đẹp, “Đây là pháp khí muối luyện chế ra, tuy rằng không có tác dụng quá lớn……”

“Rất đẹp.” Thành Dịch đem Nhẫn Ban Chỉ đeo vào ngón tay, “Không nghĩ tới muối với ra ngoài không bao lâu, mà luyện khí đều đã học xong.”

“Là Hoàn Tông dạy muối, hai ngày mới bắt đầu kia, muối dùng chân hóa bình thường luyện chế, liền luyện ra một cái khuyên sắt xám xịt. Sau Hoàn Tông lại lấy tinh hóa cho muối luyện tập, muối liền luyện ra được nó, đây chính là thành phẩm đầu tiên của muối.” Nhìn Nhẫn Ban Chỉ âm đạm mang trên ngón tay thon dài sạch sẽ của sư huynh, Không Hầu có chút ngượng ngùng, “Giống như…… Là xấu chút.”

“Nói vậy, đồ vật của Không Hầu nhà chúng ta luyện chế ra tới, như thế nào sẽ xấu.” Thành Dịch cười, “Lúc trước huynh học luyện khí, ước chừng ba tháng, mới luyện chế ra một kiện bán thành phẩm, muối so với sư huynh tiền đồ hơn nhiều.”

“Huynh lại đồ ngọt muối.” Không Hầu hừ hừ, “Lúc muối học bấm đốt ngón tay không hảo, huynh nói huynh cũng học rất lâu mới tốt lên một chút, kết quả Linh Tuệ sư tỷ nói cho muối biết, huynh chỉ tốn một tháng đã học rất khá.”

Thành Dịch bật cười, hẳn lần này thật sự không lừa gạt Không Hầu, năm đó hẳn học luyện khí, xác thật là mất vài tháng.

Giống như Không Hầu chỉ mất vài ngày là có thể luyện chế ra pháp khí, thật sự quá ít. May mắn Bối Hoài sư thúc còn không biết chuyện này, bằng không hẳn khẳng định sẽ muốn cướp Không Hầu về Ngộ Dương Phong.

Bất quá Không Hầu nói, Hoàn Tông chân nhân kia lấy tinh hóa cho nàng luyện tập luyện khí?

Tinh hóa khó được, rất nhiều luyện khí sư khi luyện chế pháp khí bình thường, căn bản luyện tiếc dùng tinh hóa, càng miễn bàn lấy ra luyện tập, hẳn nhìn ra được dọc theo đường đi này, Hoàn Tông thật sự thực chiếu cố sư muối.

“Muội nghỉ ngơi sớm đi, sáng mai huynh đến gọi muội đi dùng cơm.” Thành Dịch chỉnh nắp là hương, “Muốn ăn cái gì, huynh làm cho muội.”

“Sư huynh nấu món nào cũng đều ăn ngon.”

Không Hầu đến nay còn nhớ rõ, năm đó khi vừa đến Vân Hoa sơn, sư huynh lo lắng nàng vừa tới trên núi, không quen đi Thiện Thực Đường cùng đệ tử khác dùng cơm, lại cảm thấy ăn Tích Cốc Đan đối với nàng không tốt, mỗi ngày đều ở Tê Nguyệt Phong đích thân nấu cơm cho nàng, thẳng đến khi nàng cùng các sư huynh sư tỷ trong tông môn đều quen thuộc, sư huynh mới dần dần không làm. Nhưng dù vậy, chỉ cần nàng muốn, sư huynh vì nàng mà nấu.

“Miệng ngọt như vậy, may mắn muối không phải là nam nhân, bằng không các cô nương khác đều bị muội gạt mất.” Thành Dịch bật cười, “Nghỉ ngơi đi.”

“Sao huynh không lo nam nhân khác bị muội lừa gạt đem đi?” Không Hầu đánh ngáp, “Muội đi ngủ đây, sáng mai nhất định phải kêu muội.”

“Hảo.” Thành Dịch đem nàng ấn đến trên giường, đắp chăn lên, “Có chuyện gì thì gọi huynh, huynh ở phòng cách vách.”

“Ân.” Không Hầu an tâm nhắm mắt lại, nàng sử dụng linh lực quá độ, hiện tại còn không có bình phục, xác thật cần hảo hảo nghỉ ngơi.

Thấy Không Hầu nhắm mắt liền ngủ, Thành Dịch buông màn lụa cho nàng, khi đi tới cửa lại không yên tâm, sợ tà tu nửa đêm bất ngờ đánh tới, vì thế lại bỏ thêm vài đạo kết giới ở bên ngoài.

Hải từ do chính mình một tay nuôi lớn, cho dù đã trưởng thành, ở trong mắt hẳn vẫn là tiểu cô nương năm đó, đem hết thầy đều an bài thỏa đáng, mới có thể làm hẳn yên tâm.

Đêm khuya, Lâm Học đứng ở trong viện, nhìn ánh trăng trên cửa sổ, đi đến bên cửa sổ nhỏ giọng nói: “Công tử, đêm đã khuya, người nên ngủ.”

Cửa mở ra, Hoàn Tông mặc đến chỉnh chỉnh tề tề đi ra: “Người vì sao còn chưa ngủ?”

“Ta thấy trong phòng công tử còn thấp đèn, liền tới nhìn xem.” Lâm Học thấy Hoàn Tông nhìn phương hướng sân cách vách, “Công tử là lo lắng cho Không Hầu cô nương?”

Hoàn Tông không nói gì, mấy ngày này Không Hầu cùng hắn ở chung một cái sân, tuy rằng hai người không có ở trong một cái phòng, nhưng là Hoàn Tông cảm thấy, có Không Hầu ở tại phòng bên cạnh, phảng phất như hắn cũng nhiễm vài phần vui vẻ.

“Thành Dịch là Đại sư huynh của Không Hầu cô nương, nghe nói từ khi Không Hầu cô nương gia nhập Vân Hoa Môn, thì Đại sư huynh này đã lo lắng cho nàng mọi việc. Không Hầu cô nương khi còn nhỏ đầu tóc là do hắn búi, váy áo cũng là hắn mua, ngay cả rất nhiều thuật pháp tu luyện cũng là do hắn dạy. Không Hầu cô nương cùng với hắn ở bên nhau, sẽ không chịu ủy khuất.” Lâm Học nói, “Người yên tâm đi nghỉ ngơi đi.”

“Lâm Học.” Hoàn Tông bỗng nhiên quay đầu nhìn hắn, “Ta nếu mang Không Hầu đi Lưu Quang Tông, thu nàng làm đệ tử duy nhất, nàng sẽ nguyện ý sao?”

Lâm Học: “.....”

Gió thổi động ngọn cây, phát ra tiếng vang rào rạt.

“Công tử, loại sự tình này trước không đề cập tới Không Hầu cô nương có đồng ý hay không. Nếu người thật sự làm như vậy, Lưu Quang Tông chúng ta cùng Vân Hoa Môn chỉ sợ sẽ đánh lên tới.” Lâm Học thấy Hoàn Tông không giống như là đang đùa, “Đoạt đồ chi hận, không đội trời chung.”

Hoàn Tông lần thứ hai trầm mặc xuống.

“Lấy tính cách Không Hầu cô nương, cũng không thích hợp ở Lưu Quang Tông.” Lâm Học quan sát đến thần sắc Hoàn Tông, “Mỗi ngày trời chưa sáng đã phải dậy luyện kiếm, tu hành ăn uống đạm bạc, hi vọng không thể hiện ra mặt, Không Hầu là tiểu cô nương hoạt bát, mê chơi, để nàng đi Lưu Quang Tông, chẳng phải là ủy khuất nàng?”

“Người nói đúng.” Hoàn Tông rũ mắt, “Lưu Quang Tông không thích hợp với nàng.”

Dưới ánh trăng, Hoàn Tông mặt thoát nhìn có chút thanh lãnh, Lâm Học muốn nhiều lời vài câu, chính là nhìn Hoàn Tông không có chút nào cảm xúc mặt, hắn trầm mặc.

Mặc dù công tử thích Không Hầu cô nương bao nhiêu, bọn họ cũng phải có ngày phân ly. Tu chân vô năm tháng, có đôi khi bé một lần quan chính là vài thập niên hay trăm năm, đôi khi hai người lại gặp nhau, người vẫn là người kia, nhưng mà tâm cảnh có lẽ sớm đã bất đồng.

Kiểm tu lãnh tâm lãnh tính, cũng không phải bọn họ từ nhỏ đã không có cảm tình, mà là cảm tình dị biến. Tâm cảnh đối với kiếm tu ảnh hưởng quá lớn, nếu là bởi vì ngoại vật mà hủy hoại đạo hạnh, tu vi cả đời liền không còn.

Rất nhiều kiếm tu vì bảo trì kiếm đạo thuần túy chí tâm, mà trở nên càng ngày càng lạnh nhạt, thành tuyết trên núi cao, vực sâu nơi đáy biển, quanh năm không có cảm tình. Loại cách làm này đúng hay là sai, không ai có thể nói rõ.

Mấy ngàn năm trước, thậm chí còn có kiếm tu giết phụ mẫu, vợ con, may mà đại đạo không thành, mới không làm càng nhiều kiếm tu noi theo.

Công tử có biết, thái độ hắn đối với Không Hầu cô nương, sớm đã vượt qua thái độ ngày xưa đối đãi cùng người khác?

“Người đi ngủ đi.” Hoàn Tông nâng nâng tay, “Ta ở chỗ này ngồi một hồi.”

“Công tử.” Lâm Học muốn nói lại thôi, sau một lúc lâu nói, “Không Hầu cô nương sớm muộn gì cũng sẽ hỏi Vân Hoa Môn.”

Hoàn Tông quay đầu nhìn hắn, trông mắt ở bóng đêm đen không thấy đáy: “Ta biết.”

Lâm Học triều hắn hành lễ, xoay người trở về phòng.

Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn trời, mây đen tới gần trắng rậm, ý đồ che khuất nó sáng rọi. Hắn vung tay lên không trung, mây đen tan đi, trăng rằm sáng soi cả tòa Cát Tường Các. Hắn nhón mũi chân một chút, bay lên đứng ở phía trên tường vây, nhìn phương hướng phòng ốc Không Hầu.

Ngoài phòng, bị hạ vài đạo kết giới, tựa hồ ở cự tuyệt bất luận kẻ nào tới gần.

Chủ viện, Các Chủ đóng cửa sổ lại, lắc đầu thở dài: “Hiện tại người trẻ tuổi, một cái so một cái kỳ quái.” Hào hào một cái kiếm tu, hơn nửa đêm không ngủ được, mặc cảm y màu trắng đứng ở đầu tường, đây là cái đam mê gì?

Tựa như mấy cái đồ đệ không nên thân của hắn kia, thiên địa đại đạo tính không ra cái gì, mỗi ngày mặc quần áo gì, ăn cơm gì, ngược lại năng nổ gieo quẻ, đều là tật xấu cổ cổ quái quái.

Buổi sáng ngày hôm sau, Không Hầu nghe được tiếng gõ cửa ngoài cửa, tường Đại sư huynh kêu nàng rời giường, còn buồn ngủ mở cửa, người đứng ở ngoài cửa là Hoàn Tông, trong tay hắn còn bưng một chén linh quả, linh quả hồng hồng lục lục trông rất đẹp mắt.

“Hoàn Tông chân nhân?” Thành Dịch bưng bữa sáng đầy khay đi vào sân, ở cửa Không Hầu tới tới lui lui nhìn vài lần, Hoàn Tông chân nhân như thế nào

có thể tới gần phòng của sư muội?

Kết giới hán lập đâu?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 61: Mật báo

Editor: TIEUTUTUANTU

Nội tâm tuy rằng tràn ngập nghi hoặc, nhưng là trước mặt ngoại nhân, Thành Dịch vẫn duy trì khí chất ôn trọng của đại đệ tử Tê Nguyệt Phong Vân Hoa Môn, tuy rằng thanh danh Vân Hoa Môn ở bên ngoài, cùng ôn trọng đã không có can hệ.

“Hoàn Tông đạo hữu, dậy sớm như vậy?” Thành Dịch đi đến trước mặt Không Hầu, đem khay đồ ăn đưa tới trong lòng ngực nàng, “Bữa sáng của muội.”

“Cảm ơn Đại sư huynh.” Không Hầu bưng khay triều Thành Dịch cười cười, Hoàn Tông thấy vậy đem linh quả thu hồi, lại bị Không Hầu ngăn lại, “Ta còn không có ăn đâu.”

“Ta giúp muội mang vào.” Hoàn Tông nhìn khay trong tay nàng, “Cẩn thận đừng để đổ.”

“Ta đã chuẩn bị hai phần cơm canh, mời Hoàn Tông chân nhân cùng tiểu sư muội dùng.” Thành Dịch nhìn linh quả quý hiếm trong chén Hoàn Tông cầm, không muốn khiến hán cảm thấy Vân Hoa Môn có một bữa sáng cũng luyến tiếc chiều đãi đệ tử Lưu Quang Tông.

Chỉ tiếc hán vốn dĩ chuẩn bị cùng Không Hầu cùng nhau dùng cơm sáng, bây giờ chỉ có thể đem cơ hội này nhường cho Hoàn Tông.

“Đa tạ đạo hữu, tại hạ cung kính không bằng tuân mệnh.” Hoàn Tông không có uyển chuyển cự tuyệt, mà trực tiếp đáp ứng.

“Không khách khí.” Thành Dịch duy trì mỉm cười, nội tâm không hề dao động.

“Đại sư huynh, huynh cũng cùng ăn nha.” Không Hầu nói, “Nơi này có điểm tâm, linh quả, còn có bữa sáng huynh làm, chúng ta ba người ăn dư dả.” Không Hầu xoay người mở cửa rộng ra, cho Hoàn Tông cùng Thành Dịch vào cửa, “Hai huynh đừng đứng ngoài cửa nữa, người không biết còn tưởng chỗ này có cổng hoa nha.”

Cửa tuy là không có hoa, nhưng nguyên bản là có kết giới. Thành Dịch đi đến bên cạnh bàn ngồi xuống, mở nắp khay ra, bên trong là cháo thịt, sủi cào cùng vài món ăn sáng khác.

Đem cháo chia làm ba phần xong, Thành Dịch hỏi Không Hầu: “Đêm qua ngủ ngon giấc không?”

Không Hầu gật đầu, bưng cháo thịt lên uống.

Thành Dịch cùng Hoàn Tông nhìn nhau, Hoàn Tông đối Thành Dịch gật gật đầu, Thành Dịch đối Hoàn Tông lễ phép mỉm cười, hai nam nhân xa lạ ngồi mặt đối mặt, trong không khí yên tĩnh mang theo vài phần xấu hổ.

“Không Hầu, mới vừa rồi ta thấy bên ngoài có kết giới, liền thuận tay triệt hồi. Xin lỗi, ta làm như vậy có chút thất lễ.” Hoàn Tông đối Không Hầu áy náy nói, “Ta đã quên nơi này không phải là nơi chúng ta thường ở.”

“Kết giới?” Không Hầu dùng khăn xoa xoa miệng, quay đầu hỏi Thành Dịch, “Sư huynh, là huynh lập?”

“Nơi này rốt cuộc cũng không phải là Vân Hoa Môn, cho nên huynh đã lập mấy kết giới phòng ngự ngoài cửa.” Thành Dịch đã suy đoán kết giới là bị Hoàn Tông phá hủy, nhưng lại cảm thấy đệ tử Lưu Quang Tông sẽ không làm ra loại sự tình này, không nghĩ tới đối phương thật sự làm ra được a.

“Ra bên ngoài nhất định phải cẩn thận đề phòng. Dù nơi này là môn phái phụ thuộc của chúng ta, thì vẫn phải có vài phần cảnh giác.” Thành Dịch nghĩ nghĩ, lại bổ sung, “Nếu muội không thích, đêm nay ta liền không lập kết giới.”

“Vẫn là sư huynh nghĩ chu đáo.” Không Hầu vội vàng nói, “Không có không thích.”

Ba người dùng xong cơm, Thành Dịch thấy Hoàn Tông ngồi yên không định rời đi, nghĩ lời mình muốn nói cũng không phải cơ mật, liền trực tiếp mở miệng: “Gần đây Tu Chân giới không được thái bình như xưa, muội cũng đã ra ngoài một đoạn thời gian, hay là lúc này cùng huynh về Vân Hoa Môn?”

Không Hầu dừng động tác gặm linh quả, nàng ngẩng đầu nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông rũ mắt không có biểu tình.

“Sau khi muối đi, sư phụ cùng vài vị sư thúc đều rất nhớ muối, ngay cả Thanh Nguyên sư thúc cũng hỏi ta vài câu chừng nào thì muối trở về.” Thành Dịch cũng không định sớm như vậy đã đem Không Hầu kêu trở về, nhưng là gần đây Tu Chân giới không yên ổn, hấn vô pháp yên tâm.

“Sư huynh, muối biết huynh muốn tốt cho muối, nhưng tạm thời muối còn chưa muốn trở về.”

Không Hầu buông linh quả, “Còn thỉnh sư huynh chuyển cáo cho chư vị trưởng bối, nói bọn họ không cần vì muối lo lắng.”

Thành Dịch lo lắng nhìn Không Hầu, sư muối không phải là vì xem nhiều thoại bản, sinh ra tâm muốn cứu vớt Tu Chân giới, chuẩn bị cùng nhóm tà tu quyết sống mái, cho nên mới không muốn trở về?

Nghĩ đến những thoại bản nội dung lung tung rối loạn đó, Thành Dịch lại lo lắng nằng thật sự đã chịu ảnh hưởng.

Nghe được Không Hầu cự tuyệt, Thành Dịch trong lòng tuy rằng còn có lo lắng, lại không mạnh mẽ ép nằng trở về, chỉ là thờ dài nói: “Nếu muối chưa muốn trở về, thì ở bên ngoài ngàn vạn phải chú ý an toàn. Gặp được người xấu không thể xúc động, phải xác định xem hấn có đồng bọn ẩn nấp hay không, chắc chắn đánh thắng được bọn họ thì mới ra tay.”

“Sư huynh yên tâm, muối nhớ rồi.”

“Đã xem sổ tay ra ngoài du lịch xong chưa?”

Không Hầu tiếp tục gật đầu: “Tất cả đều nhớ kỹ, một cái đều sẽ không quên.”

“Nhớ kỹ cũng vô dụng, mà phải biết cách áp dụng.” Thành Dịch đem phù triệu, pháp khí ra, “Đây là trước khi đi, các trưởng lão cùng các phong chủ giao cho huynh, dặn dò huynh nếu là ở Phong Thành gặp được muối, liền chuyển giao cho muối.”

“Nhiều như vậy?” Không Hầu một bên đem đồ vật trên bàn thu vào, một bên hỏi tình hình gần đây của chư vị sư thúc sư bá.

“Bọn họ đều thực hảo, chính là Thanh Nguyên sư thúc cùng sư phụ vẫn là hay nháo lên, trước khi huynh đi, bọn họ còn khoa tay múa chân một hồi, huỷ hoại mấy pháp khí của Ngũ Hành Đường. Hành Ngạn sư bá tức giận, trừ mấy chục năm tiền thánh của sư thúc cùng sư phụ.”

Thành Dịch biết sư phụ nhà mình có bao nhiêu khốn cùng, tài vận có bao nhiêu kém. Sau vụ Chu Hưng gây sự ở Ung Thành, Chu Thương vì đệ đệ, bồi thường cho Vân Hoa Môn rất nhiều đồ vật. Sư phụ cũng nhân cơ hội này, thu vào hơn phân nửa. Thật vất vả mới hết túng quẫn, sư phụ lại gặp phải việc này tới, này rõ ràng chính là trời sinh không mang theo tài mệnh.

“Sư phụ cùng Thanh Nguyên sư thúc nào loạn nhiều năm như vậy, còn không có ngừng nghỉ?” Không Hầu nói thảm hai câu, lại nhớ tới Hoàn Tông còn bên cạnh, vì giữ mặt mũi cho trưởng bối tông môn, nằng cũng không tiếp tục nói nữa.

Thành Dịch ho khan một tiếng, xem bộ dáng tùy ý của sư muối ở trước mặt Hoàn Tông, có thể thấy được giao tình hai người xác thật không tồi. Hấn quay đầu nhìn Hoàn Tông, đôi phương quả nhiên biểu tình như thường, phảng phất cái gì cũng không nghe thấy. Trên thực tế, từ lúc hấn gặp Hoàn Tông về sau, chưa từng thấy qua hấn thay đổi sắc mặt.

“Huynh đã cùng Các Chủ tra xét một lần Cát Tường Các, tạm thời còn chưa phát hiện điểm đáng ngờ. Sư muối tới đây, cũng là vì lo cho Cát Tường Các?” Thành Dịch biết tính cách Không Hầu, sẽ không tự nhiên tìm việc, nhưng cũng sẽ không trở mặt nhìn chuyện xấu phát sinh mà không đi quản.

“Àn.” Không Hầu gật đầu, “Dọc theo đường đi, muối gặp được vài tà tu dụng tâm hiểm ác. Bọn họ phần lớn là tu vi bình thường, chủ yếu đi châm ngòi li gián quan hệ các tông phái cùng tán tu.”

“Chia nhỏ mà đánh, gây rối nội bộ, tà tu dã tâm cũng không nhỏ.” Thành Dịch thấy sư muối biểu tình ngưng trọng, cười khuyên nhủ, “Muội cũng không cần quá mức lo âu, có Lưu Quang Tông, Chiêu Hàm Tông, Cửu Phụng Môn ở đây, Tu Chân giới chúng ta sẽ không có việc gì.”

Uỷển chuyển ở trước mặt Hoàn Tông chụp một chút mộng ngựa Lưu Quang Tông, Thành Dịch nói: “Huynh phải cùng Các Chủ đi gia cố pháp trận phòng ngự Cát Tường Các, nếu muối thấy nhàm chán thì đi dạo Phong Thành một chút. Sư huynh muối chúng ta nhiều ngày không gặp, muối lưu lại đây thêm mấy ngày đi, được không?”

“Hảo.”

Biết Thành Dịch có việc phải làm, Không Hầu liền cùng Hoàn Tông dạo Phong Thành.

Phong Thành địa giới không tính là rộng lớn, nhưng là cả tòa thành được quản lý gọn gàng ngăn nắp, bá tánh an cư lạc nghiệp, tu sĩ từ nơi khác tới, cũng đều tuân thủ quy củ Phong Thành, cũng không có làm ra sự tình quá mức. Vấn đề lớn nhất chính là trên đường luôn có mấy lão nhân hạc phát đồng nhan tự xưng “Thần toán”, lôi kéo người qua đường xem tướng xem bói.

“Công tử cô nương xin dừng bước.” Một lão nhân khô gầy người mặc áo xanh, cầm trong tay cờ đoán mệnh gọi Không Hầu cùng Hoàn Tông lại, “Nhị vị không phải người Phong Thành đi?”

“Người như thế nào biết?” Không Hầu cười như không cười nhìn ba chữ trên lá cờ đoán mệnh “Hồ Bán Tiên”, nằng đánh giá rất cao đối với dũng khí của thầy bói già này.

“Ta là thần toán nổi danh ở Phong Thành, người trong thành tuy rằng không thể nhận là biết hết, nhưng là người xuất chúng giống như nhị vị, nếu là gặp qua một lần liền tuyệt đối sẽ không quên.” Hồ Bán Tiên nói, “Hôm nay là lần đầu tiên ta thấy nhị vị, chứng minh hai người không phải người địa phương.”

“Ta còn tưởng rằng ngươi là tính ra tôi.” Không Hầu thấy Hồ Bán Tiên hay vuốt vuốt râu, nhin không được nhìn chòm râu dê kia thêm vài lần.

“Lão nhân năng lực hữu hạn, cũng không thể liếc mắt nhìn cô nương một cái, mà liền tính được quá khứ tương lai.” Hồ Bán Tiên nghiêm túc nói, “Nếu có người nói như vậy, thì chỉ có thể là cao thủ chân chính, hoặc là kẻ lừa đảo.”

“Vậy ngươi đoán mệnh yêu cầu cái gì?” Không Hầu hỏi.

Hồ Bán Tiên nghiêm túc nhìn bọn họ thật lâu, bỗng nhiên lắc đầu: “Nhị vị mệnh cách ta tính không được.”

“Vi sao?” Không Hầu truy vấn.

“Cô long, độc phượng, long phượng trình tường, nhị vị mệnh cách quá tôn quý, lão hủ tính không được.”

Hồ Bán Tiên đầy mặt khiếp sợ, đối với mệnh cách Không Hầu cùng Hoàn Tông khen lấy khen để, thực tế việc tính ra lại không nhiều không ít.

Vị “Hồ Bán Tiên” này vuốt móng ngựa quá cao tay, Không Hầu nghe được mặt đều đỏ lên, đưa cho hắn một phen ngọc tề, lôi kéo tay áo Hoàn Tông đi. Nay nơi nào là đoán mệnh, rõ ràng chính là vuốt móng ngựa biến đổi đa dạng.

Đi ngang qua một thư phòng, Không Hầu đi vào cửa hàng: “Lão bản, gần đây có sách mới của Diệu Bút Khách không?”

“Diệu Bút Khách, ai a?” Lão bản cẩn thận hỏi tương thoại bản gần mấy năm bán tương đối tốt, giống như không có tác giả nào kêu là Diệu Bút Khách.

“Chính là tác giả《 Phong Vũ lục 》《 kiếm tu thật lục 》《 Tu Tiên Ký 》.” Không Hầu thấy lão bản tên Diệu Bút Khách cũng chưa nhớ kỹ, liền biết nơi này khẳng định không có thoại bản mới của Diệu Bút Khách viết.

“Cô nương nói hắn a.” Nghe đến mấy cái tên thoại bản này, lão bản liền biết là vị tác giả nào, hắn từ góc kệ sách lấy ra một quyển, “Đây là sách cuối cùng được đưa đến bên này.”

Không Hầu cảm lấy, thoại bản này lúc ở Ung Thành nàng đã mua: “Không có sách mới hơn a?”

“Không có.” Lão bản lắc đầu, “Mấy tháng này vẫn luôn không có sách mới đưa lại đây, sợ là tác giả đã không viết nữa.” Sợ là hắn đã biết thoại bản không được hoan nghênh, cho nên từ bỏ.

“Ta đã biết, đa tạ lão bản.” Không Hầu sớm đã thành thói quen đến thư phòng mua thoại bản mới của Diệu Bút Khách, hiện tại biết được hắn có khả năng không còn viết nữa, trong lòng nàng thấy vô cùng mất mát.

Ra khỏi thư phòng, Không Hầu đá đá hòn sỏi bên cạnh chân: “Hoàn Tông, Diệu Bút Khách sẽ không thật sự không viết nữa chứ?”

Hoàn Tông nhìn hòn sỏi bị Không Hầu đá đến xoay không ngừng, trầm mặc.

“Có lẽ gần đây hắn có việc tri hoãn, nên tạm thời không thể viết sách.” Không Hầu không dám nghĩ đến các loại khả năng khác như: Diệu Bút Khách là người thường, hiện tại đã từ từ già đi, mất hoa tay run không có sức để viết, hoặc là đã.....

Vội vàng lắc đầu đem loại ý niệm này từ trong đầu đuổi đi ra, Không Hầu vuốt cằm nói: “Hoàn Tông, huynh nói đệ tử Cát Tường Các có thể tính ra Diệu Bút Khách khi nào ra thoại bản mới sao?”

Hoàn Tông: “.....”

“Hay là để bọn họ giúp đỡ tính xem đến chỗ nào có thể tìm được Diệu Bút Khách đi.” Không Hầu thực nghiêm túc tự hỏi, “Như vậy ta sẽ biết, hắn đến tốt cùng là ai.”

“Bất quá chỉ là một người viết sách, cần gì biết hắn là ai?” Hoàn Tông nói, “Nếu là một người xấu xí, chẳng phải là làm hỏng đoạn duyên phận này rồi.”

“Ân?” Không Hầu hỏi, “Tại sao lại nói như vậy?”

“Hắn viết sách, lại không người thưởng thức. Muội thích đọc sách, lại vừa vận thường thức tác phẩm của hắn, đó là một đoạn duyên phận. Duyên phận như thế, đó là vừa vận tốt, nếu là cưỡng cầu gặp mặt chỉ sợ kết quả không hay.”

Hoàn Tông nhìn Không Hầu, “Duyên phận dang dở luôn có nét đẹp riêng.”

“Huynh nói cũng có đạo lý.” Không Hầu gật gật đầu, cười nói, “Xem ra huynh cũng thực thích Diệu Bút Khách, vì hắn nói nhiều lời như vậy.”

Ngày thường nhắc tới người không liên quan, Hoàn Tông có thể nói ba chữ, liền tuyệt đối không nói bốn chữ.

Hoàn Tông nhìn nàng, tiếp tục trầm mặc.

Hai người dạo một vòng Phong Thành, trên đường trở về, nhìn thấy người tự xưng thần toán Hồ Bán Tiên kia, đang lôi kéo một đôi tiểu phu thê nơi khác tới.

“Tướng mạo nhị vị thật sự là long phượng trình tường, phu vượng thê, thê vượng phu.”

Nhìn đôi tiểu phu thê bị Hồ Bán Tiên hồng đến móc ra một viên linh thạch, Không Hầu nhỏ giọng cùng Hoàn Tông nói, “Hồ Bán Tiên này trừ bỏ long phượng trình tường, thì không biết nói gì khác?”

Nàng cùng Hoàn Tông, hẳn cũng nói là long phượng mệnh, gặp đôi nam nữ khác cũng vẫn là long phượng trình tường, long phượng mệnh quá không đáng giá tiền rồi.

Ánh mắt Hoàn Tông rơi xuống trên người đôi phu thê trẻ tuổi kia, ước chừng là lời nói của Hồ Bán Tiên đã được lòng bọn họ, nam nhân lại cho Hồ Bán Tiên vài cái linh thạch.

Nam nhân thoát nhìn giống như công tử nhà giàu sống trong nhung lụa, lại rất nhạy bén mà chú ý tới ánh mắt Hoàn Tông, hẳn quay đầu cùng Hoàn Tông tầm mắt đối nhau, biểu tình trên mặt thoát nhìn như suy tư gì.

Hoàn Tông đối hẳn gật đầu một cái, thu hồi ánh mắt.

Mắt thấy bạch y nam tử cùng nữ tử xinh đẹp đi xa, Quý Huyền thu hồi ánh mắt, nói với nữ tử bên người: “Như Mẫn, có cảm thấy nam nhân mới vừa rồi có chút quen mắt hay không?”

“Chàng là nói vị công tử mặc bạch y, tướng mạo xuất chúng kia?” Như Mẫn nghe phu quân hỏi, liền nhìn nhìn phượng hướng hai người rồi đi. Đôi nam nữ tướng mạo xuất chúng như thế, đi ở trong đám người giống như là hạt trong bầy gà, làm người khác rất khó xem nhẹ bọn họ, “Điện hạ nhận thức người này?”

“Có lẽ là ta nhìn lầm rồi.” Nam tử chậm rãi lắc đầu, phàm là người hẳn biết, thì sẽ không dùng cái loại ánh mắt lạnh nhạt này nhìn hẳn.

Địa vị hoàng thất ở Tu Chân giới tuy không thể so với mười đại tông môn, nhưng bởi vì bọn họ là thiên long chi tử được Thiên Đạo thừa nhận, cho nên ở Lăng Ưu giới có địa vị rất độc đáo, dù là các tông chủ đại tông môn, khi ở cùng hoàng tộc bọn họ cũng là khách khách khí khí.

“Nhân sinh trăm thái, muôn hình muôn vẻ, tướng mạo có chỗ tương tự cũng không kỳ quái. Nếu không phải đôi mắt hẳn cùng điện hạ có vài phần tương tự, thấp cũng sẽ không chú ý tới hẳn.” Như Mẫn bắt nắm tay nam tử, cười ôn nhu.

Nam nhân sao? Thời điểm nên đỗ vẫn là phải đỗ, đặc biệt là khi có người lớn lên đẹp hơn hẳn xuất hiện.

Lần này bọn họ là tới thỉnh Các Chủ Cát Tường Các rồi núi xem bói, cũng không thể bởi vì một nam nhân dung mạo đẹp, mà nháo ra mâu thuẫn.

“Thật sự?” Nam nhân sờ sờ đuôi mắt của mình, khó trách hẳn cảm thấy nam nhân kia giống như đã từng quen biết, thì ra là bởi vì bọn họ lớn lên có chút tương tự. Không, phải nói, nam nhân kia cùng các bức họa tổ tông ở Thái Miếu có rất nhiều chỗ tương tự.

Bất quá.....Trong các bức họa của lịch đại tổ tông Chử gia bọn họ, không có người nào đẹp như nam nhân này.

Giờ phút này ở môn phái nào đó, bởi vì biết được một đại bí mật kinh thiên mà hưng phấn không thôi.

“Trong chuyện cũ Lão tổ tông ghi lại, thật sự có nói Vân Hoa Môn có Giao Nhân Lân?”

Nam nhân mặt chữ điền ngồi ở chủ tọa, mũi cao, tướng mạo thập phần đoan chính.

“Thiên chân vạn xác, trong bút ký của lão tổ tông có nhắc tới, tổ sư khai phái Vân Hoa Môn từng ở bờ biển gặp được giao nhân, sau cùng giao nhân trở thành bạn thân, giao nhân liền tặng hẳn vài miếng Giao Nhân Lân.”

“Ta nhớ rõ năm trước tông chủ Lưu Quang Tông từng tự mình truyền tin đến các tông phái, dò hỏi được liệu, trong đó có Giao Nhân Lân?”

Môn chủ mặt chính nghiêm kia, vào giờ phút này có vài phần vui sướng khi người khác gặp họa, “Nếu để Kim Nhạc biết trong tay Hành Ngạn có Giao Nhân Lân lại không muốn cho hẳn, quan hệ Vân Hoa Môn cùng Lưu Quang Tông có hay không bởi vậy mà trở nên ác liệt?”

“Môn chủ, như vậy có được hay không?” Một người khác bất an nói, “Hiện tại tà tu không an phận, nếu Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn sinh hiềm khích, làm tà tu thừa cơ mà cần quấy thì làm sao bây giờ?”

“Này.....” Môn chủ mặt chữ điền nội tâm tràn đầy do dự cùng giãy giụa. Cơ hội ly gián tốt như vậy, không lợi dụng một chút, quá đáng tiếc. Làm, sợ tà tu chạy tới quấy rối. Không làm, hẳn sợ tâm ma tới quấy rối trong lòng hẳn.

Tĩnh, Lưu Quang Tông lợi hại như vậy, khẳng định sẽ không để tà tu thừa cơ, hẳn vẫn là đi châm ngòi một chút, bằng không nội tâm vô pháp bình tĩnh.

“Người tới, đem đoạn bút ký có liên quan đến Giao Nhân Lân này viết lại, cho người đến trạm gửi cho Lưu Quang Tông, nhớ rõ phải giữ thân phận bí mật, không thể để người khác nhìn ra thân phận của hẳn.”

Hắn nhất định phải đưa tông môn tiến vào bảng xếp hạng mười đại môn phái.

Mười đại tông môn, Vân Hoa Môn đặc sắc nhất chính là đệ tử hòa thuận đồng lòng, cùng các đại môn phái duy trì quan hệ hữu hảo hài hòa hữu nghị, cũng chính là dựa vào mấy điều này, Vân Hoa Môn mới có thể vẫn luôn sừng sững không ngã ở Tu Chân giới.

Nếu là mất đi ưu thế này, Vân Hoa Môn sẽ lâm vào khủng hoảng.

Không thể trách hắn chỉ nhìn chằm chằm Vân Hoa Môn xuống tay, ai bảo Vân Hoa Môn dễ công phá nhất trong mười đại tông môn làm chi?

Hai ngày sau, kiện hàng được môn phái nào đó kí thác hi vọng bước vào mười đại tông môn, được phi kiểm sử giả đưa đến trên tay Kim Nhạc.

Kim Nhạc cho rằng lại là quà do đồ đệ gửi tới, nhưng khi hắn mở ra lại là một hộp gấm thập phần tinh xảo, bên trong chỉ có một trang giấy, trên giấy nói mấy câu.

“Ánh Trần chân nhân cùng giao nhân kết tình bằng hữu, giao nhân quý bạn tặng Giao Nhân Lân làm quà.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Hiểu lầm

Editor: TIEUTUTUANTU

Ánh Trần chân nhân là Tổ sư gia Vân Hoa Môn, mấy câu nói này là muốn nói cho hắn biết, Vân Hoa Môn có Giao Nhân Lân, nhưng chính là không muốn cho bọn hắn? Năm trước hắn viết thư đến các tông môn cầu Giao Nhân Lân, nhưng đều được hồi đáp là không có.

Trang giấy viết thư thực bình thường, rất nhiều địa phương ở Lăng Ưu giới đều có thể mua được. Chữ viết đại trà không có điểm phong cách cá nhân, người mật báo không dám bại lộ thân phận, thuyết minh người này cùng Lưu Quang Tông bọn họ cùng Vân Hoa Môn đều có quen biết, hơn nữa còn biết việc hắn đã từng cầu Giao Nhân Lân.

Là người trong mười đại tông môn?

Kim Nhạc thực mau phủ định loại suy đoán này, hiện tại tà tu ngo ngoe rục rịch, mười đại tông môn chỉ có đồng tâm hiệp lực, mới có thể làm tà tu không chỗ xuống tay. Liên tính bọn họ biết Vân Hoa Môn có giao nhân lân lại không cho hắn, thì cũng chỉ sẽ nghĩ cách giấu đi, sau đó lên lúc khuyên bảo Kim Nhạc thay đổi chủ ý, chứ tuyệt đối sẽ không hành động như vậy.

Chẳng lẽ là tà tu muốn châm ngòi ly gián?

“Buồn cười!” Kim Nhạc đem thư chụp mạnh lên bàn, “Tà tu cần rồi!”

Ở trong mắt bọn tà tu này, Lưu Quang Tông bọn họ chẳng lẽ chính là tông môn không nói lý như thế?

Giao Nhân Lân vô cùng trân quý, Vân Hoa Môn nguyện ý lấy ra tới, thì chính là bọn họ may mắn, nếu là không muốn, cũng là nhân chi thường tình, chẳng lẽ bọn họ còn có thể bởi vì cái này ghi hận Vân Hoa Môn?

Huống chi Hành Ngạn đạo hữu cũng không phải người thấy chết mà không cứu, sớm đã trộm đem Giao Nhân Lân đưa cho bọn họ, thậm chí không có đòi hỏi bất luận cái yêu cầu gì. Vân Hoa Môn đạo đức tốt như thế, lại vẫn có người ở sau lưng tính kế bọn họ, hắn há có thể ngồi yên không nhìn đến?!

“Người tới, truyền lệnh xuống, nghiêm tra tung tích của tà tu ở các nơi, mạnh mẽ tuyên truyền các loại thủ đoạn châm ngòi của tà tu, để tu sĩ cùng bá tánh đề cao cảnh giác.” Giấy viết thư hóa thành tro bụi ở trong tay Kim Nhạc.

Hắn vốn tính toán bề quan nâng cao tu vị, nhưng xem tình huống hiện tại này, tạm thời vẫn là không thể bề quan. Tu hành có thể tạm hoãn, nhưng tà tu giờ thủ đoạn lại tuyệt không thể chịu đựng.

Hôm nay tà tu có thể châm ngòi quan hệ Lưu Quang Tông bọn họ cùng Vân Hoa Môn, thì ngày mai là có thể châm ngòi cảm tình các tông môn khác.

Tà tu quả thật là một đám chuột chỉ biết chui rút trong cống ngầm, chỉ có thể giờ loại thủ đoạn bỉ ổi này.

Tùng Hà mới vừa dạy kiếm pháp cho nội môn đệ tử xong, trên đường hồi động phủ thấy một thân truyền đệ tử vội vàng từ chủ điện ra tới, cho rằng đã xảy ra chuyện gì, liền lăm miệng hỏi một câu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Sư thúc tổ.” Thân truyền đệ tử chấp tay thi lễ nói, “Tông chủ mới vừa rồi hạ lệnh, muốn tăng cường tuyên truyền thủ đoạn của tà tu, để tu sĩ cùng bá tánh

đề cao cảnh giác, chú ý an toàn.”

“Làm mọi người nâng cao cảnh giác cũng không tồi.” Tùng Hà trong lòng âm thầm nghĩ hoặc, mấy ngày trước đây tông chủ còn nói tiểu tâm hành sự, như thế nào hôm nay đột nhiên thay đổi chủ ý.

Trên thực tế bản thân hắn cũng tán đồng loại cách làm này, cái gì mà âm thầm hành sự, cất giấu còn không bằng để tu sĩ cùng bá tánh đều biết chân tướng sự tình, để mọi người đều có tâm lý phòng bị.

Dân chúng ngày ngày đều muốn sống hảo hảo, ai lại mong muốn tà tu đến phá hư?

Có chút người xem thường bá tánh bình thường cùng tu sĩ tư chất không tốt, nhưng bọn họ đã quên, bộ phận này chính là chiếm nhiều nhất ở Lăng Ưu giới. Lực lượng quần chúng, có đôi khi mạnh đến vô pháp tưởng tượng.

Tùng Hà đi vào chủ điện tìm Kim Nhạc, đem chuyện hắn vừa rồi ở bên ngoài gặp được đệ tử kia nói ra.

Kim Nhạc cũng không có giấu hấn, đem sự tình Vân Hoa Môn tặng Giao Nhân Lĩnh cùng với tà tu châm ngòi quan hệ hai tông môn nói cho hắn.

“Thư đâu?” Tùng Hà nói, “Việc này vẫn là nói cho Vân Hoa Môn một tiếng tương đối hảo, để cho bọn họ có phòng bị.”

“Thư đã bị ta hủy.” Kim Nhạc trên mặt biểu tình cứng đờ, thực mau ngay sau đó nói, “Đệ yên tâm, việc này ta sẽ chuyển cáo cho Hành Ngạn đạo hữu.”

Nhìn mặt Kim Nhạc tức giận, Tùng Hà nghĩ tới rất nhiều năm trước, hắn cùng Kim Nhạc cùng bái nhập vào Lưu Quang Tông, khi đó tông chủ vẫn là thiếu niên lang nhiệt tình, sôi nổi, gặp được bất bình, liền hận không thể rút kiếm ngăn lại. Theo thời gian trôi đi, tông chủ trở nên càng ngày càng ôn trọng, ở trên mặt hắn rất khó nhìn thấy cảm xúc rõ ràng. Hôm nay, hắn tựa hồ có vài phần bộ dáng năm đó.

“Hủy liền hủy đi, chỉ cần Hành Ngạn môn chủ tin tưởng chúng ta nói thì đã đủ rồi.” Tùng Hà nói, “Vừa vặn đệ có việc muốn đi Vân Hoa Môn đi một chuyến, không bằng chuyện này đệ đệ tự mình tới nói.”

“Như vậy cũng hảo.” Kim Nhạc gật đầu, nghĩ hoặc nói, “Vân Hoa Môn bên kia có chuyện gì cần đệ tự mình đi qua?”

“Cũng không phải đại sự gì.” Tùng Hà biểu tình như thường nói, “Trước đó vài ngày đã hẹn cùng Vong Thông đạo hữu luận đạo, đệ lại há có thể nói chuyện không giữ lời.”

“Vậy thì đi đi.” Kim Nhạc biết sự đệ là người nói là làm, nên cũng không ngăn cản hắn, “Vậy đệ đưa hậu lễ qua đó, rồi nói rõ ràng.”

Môn chủ mặt chữ điền đã sớm phái người ngồi canh phản ứng của Lưu Quang Tông, nghe được Tùng Hà phong chủ Lưu Quang Tông tự mình chạy tới Vân Hoa Môn, hắn liền biết kế hoạch này đã có hiệu quả. Lưu Quang Tông thực lực cường đại, tính tình kiêu tu là ái hận rõ ràng, Vân Hoa Môn giấu Lưu Quang Tông, Lưu Quang Tông sao có thể dễ dàng nuốt xuống khẩu khí này.

“Dặn dò đệ tử phía dưới đều cảnh giác chút, nếu phát hiện nhân vật khả nghi, nhất định không thể để cho bọn họ làm ác.”

Môn chủ mặt chữ điền cường điệu nói, “Đánh không lại liền chạy, tìm Lưu Quang Tông, Chiêu Hàm Tông, Cửu Phụng Môn cầu cứu, ngàn vạn đừng tìm Vân Hoa Môn, đệ tử tông môn này không đáng tin cậy.”

Chống lại tà tu là chuyện cấp bách, nhưng kéo Vân Hoa Môn xuống khỏi mười đại tông môn cũng phi thường quan trọng.

Cái nào cũng không thể từ bỏ.

Môn chủ mặt chữ điền cũng không biết, chuyện thứ nhất Tùng Hà phong chủ làm sau khi đến Ung Thành là che dấu thân phận chính mình, ở một tửu lâu một bàn rượu và thức ăn, ăn đến cảm thấy nể mẩn mới đi Vân Hoa Môn, đem “Tà tu mặt báo” sự kiện nói cho Hành Ngạn, còn đưa lên một đồng lớn hậu lễ, thuận tiện cùng Vong Thông đàm đạo cả ngày.

Vong Thông cùng Tùng Hà không có quá nhiều chỗ tương tự, Vong Thông tùy ý mà làm, Tùng Hà lại là tuân theo nguyên tắc, không thể phóng túng.

Hai người ngồi đối diện nửa ngày, uống mấy bình trà, Vong Thông không thể nhịn được nữa nói: “Linh thạch ta nợ đã sớm trả cho ngươi rồi.” Cho nên ngươi hiện tại ngồi ở nơi này của ta không đi, đến tận cùng là có ý đồ gì?

“Vong Thông huynh sao lại nghĩ như vậy?” Tùng Hà buông chén trà, “Chúng ta nhiều năm giao tình, ta thể nào mà vì việc nhỏ này đến tìm huynh.”

Vong Thông nhướng mày nhìn hắn, vậy ngồi ở chỗ này làm chi?

Hai người bọn họ tuy đã quen biết nhiều năm, nhưng Tùng Hà chỉ si mê kiếm đạo, còn hắn lại bởi vì tung quần mà quanh năm đều ở trên núi, nói tình thân như thủ túc, quả thật là hơi quá.

“Thật không dám dấu diếm, ta bởi vì tu vi đã lâu không tăng tiến, nên muốn có ra ngoài một chút.”

Tùng Hà tư thái uống trà thực ưu nhã, biểu tình bình thản, động tác nước chảy mây trôi, rất khó nhìn ra hắn là một kiếm tu.

“Thì ra là thế.” Vong Thông gật đầu, “Ta đã sớm nói kiểm tu các người cứ đem mình buộc chặt như vậy, tu chân nhiều đường, sao cứ chọn khổ tu?”

Nghe Vong Thông nói, Tùng Hà liên tiếp gật đầu, khi đến buổi trưa, hắn bỗng nhiên nói: “Quý tông môn đã đến lúc dùng cơm?”

Vong Thông: “.....”

Nếu không phải bởi vì Tùng Hà là kiểm tu, hắn cơ hồ muốn hoài nghi đối phương không phải tới tìm kiếm phương pháp đột phá tu vi, mà là chạy tới Ung Thành cạ ăn cạ uống.

Tùng Hà đến Vân Hoa Môn ngày đầu tiên, mặt chữ điền không thấy tin tức hai bên nháo mâu thuẫn.

Tùng Hà đến Vân Hoa Môn ngày thứ ba, mặt chữ điền vẫn là không nhận được tin tức bọn họ nháo mâu thuẫn, nhưng là nghe nói Lưu Quang Tông tặng Vân Hoa Môn một phần hậu lễ.

Tùng Hà đến Vân Hoa Môn ngày thứ bảy, hai tông môn còn không có nháo mâu thuẫn, nghe nói Tùng Hà cùng Vong Thông xuất hiện ở bên hồ thả câu luận đạo, hai người còn cùng đi túu lầu ăn món thịt hầm mới ra mắt.

Tùng Hà đến Vân Hoa Môn ngày thứ mười, Tùng Hà cùng Vong Thông cùng nhau ăn một con thỏ nướng bán ven đường.

Môn chủ mặt chữ điền chờ a chờ, chờ đến hoa trên núi đều nở, cũng không có chờ được tin tức muốn nghe. Ngược lại là đệ tử môn hạ, bắt được mấy cái tà tu hành sự khả nghi.

Hắn không tin, hắn không tin Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn có quan hệ tốt như vậy, nhất định là Lưu Quang Tông vì liên hợp Vân Hoa Môn chống tà tu, nên mới miễn cưỡng nuốt xuống khẩu khí này.

Chờ xử lý xong tà tu sự tình rồi, Vân Hoa Môn nhất định sẽ xui xẻo, nhất định sẽ.

“Người tới.” Môn chủ mặt chữ điền biểu tình ngưng trọng nói, “Cho tăng cường lượng lớn đệ tử tuần tra, tuyệt đối không thể để tà tu thực hiện âm mưu được.”

Không có gì có thể ngăn cản quyết tâm đem môn phái nhập vào mười đại tông môn của hắn, tà tu vương bản cũng không thể!

Lâm Hộc đi qua rất nhiều môn phái, tiếp xúc qua rất nhiều đệ tử tông môn, nhưng là tông môn giống Cát Tường Các, hắn vẫn là lần đầu thấy được. Buổi sáng mặc gì sẽ xem bói, buổi tối khi nào ngủ xem bói, ngay cả khi ăn cơm nên ngồi hướng nào cũng có người cô ý tính một quẻ.

Bất quá cũng bởi vì tông môn này, hắn rốt cuộc biết, Không Hầu cũng có thứ không am hiểu.

Phàm là tu sĩ thì ai cũng am hiểu ít nhiều thuật bói toán, tuy không thể so với tu sĩ chuyên tu nhưng tu sĩ bình thường cũng hiếm có người không am hiểu như Không Hầu. Nhưng Không Hầu lại cố tình say mê xem bói, ngày nào cũng ôm bộ mai rùa các chủ tặng gieo mấy lần.

Càng đáng sợ chính là, công tử cùng Thành Dịch đạo hữu còn thập phần phối hợp, làm bộ Không Hầu cô nương tính thực chuẩn. Hôm nay nói công tử có tai ương hao tiền, công tử liền ném khối ngọc bội, ngày mai nói Thành Dịch đạo hữu phải chú ý dưới chân, Thành Dịch đạo hữu đi trên đất bằng lại “Quảng ngã” một chút.

Hào hảo một cái tiểu cô nương, như thế nào có thể dở như vậy, đây là kiểu giáo dục gì?

“Lâm tiên bói.” Không Hầu ôm mai rùa đi đến trước mặt Lâm Hộc, nhỏ giọng nói, “Hôm nay phải cẩn thận chút, quẻ tượng mai rùa biểu hiện, người hôm nay sẽ có huyết quang tai ương, bất quá có thể bình an vượt qua, hắn là không phải vấn đề gì lớn.”

Lâm Hộc: “.....”

“Không Hầu cô nương, về sao không định làm tu sĩ bói toán đi?” Lâm Hộc cảm thấy, vấn đề này rất quan trọng.

“Không.” Không Hầu bật cười, “Ta ở phương diện này không có nhiều thiên phú, nếu là nhập đạo, chỉ sợ cuộc đời này, không có hy vọng phi thăng.”

Còn hảo, cuối cùng còn có thể tự mình hiểu lấy.

Lâm Hộc ra cửa làm việc, trên đường trở về, bỗng nhiên nhớ tới Không Hầu buổi sáng tính cho hắn một quẻ kia, mặt vô biểu tình mà đi đến đại thụ, đem ngón tay ở trên thân cây cạ hai cái, vỏ cây thô ráp làm tay xước vài đường.

Người sùng tiểu cô nương nhiều như vậy, thêm hắn một cái. Cũng không tính nhiều.

Lâm Hộc quay đầu, nhìn thấy công tử đứng ở cửa Cát Tường Các, hắn chấp tay sau lưng, đi đến trước mặt Hoàn Tông: “Công tử hôm nay không có cùng Không Hầu cô nương ra cạ?”

“Nàng ở cùng Tôn các chủ học trồng cây.” Hoàn Tông liếc mắt phía sau hắn, “Mau chút đi vào, bên ngoài gió lớn.”

Lâm Hộc: “.....”

Công từ đây là lo lắng cho hân?

“Đừng đem miệng vết thương làm khô.” Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh nói, “Đừng quên người hôm nay có huyết quang tai ương.”

Lâm Hộc: “.....”

Nam nhân a nam nhân, vì sắc đẹp thật là cái gì cũng làm ra được.

“Có nhiều loại cây, thời điểm di dời phải tỉa bớt rễ và cành, nếu không sẽ sinh trưởng không tốt, loại cây nào chính là như vậy.” Tôn các chủ chỉ vào các loại cây cối trong vườn, trong vườn linh khí thực nồng đậm, rất nhiều linh khí là do cây cối xung quanh phát ra.

Không Hầu cùng Tôn các chủ ngồi xổm, cảm xéng trên tay, lần vấy dính không ít bùn. Một già một trẻ ngồi xổm trong bụi cỏ, thật là có vài phần bộ dáng người nhà vườn.

“Trồng hoa cũng giống nhau sao?” Không Hầu nhìn Tôn các chủ đem một gốc cây non dời đến một cái hố khác, rồi tưới vào ít nước.

“Hoa cùng thụ khác biệt rất lớn.” Tôn các chủ vỗ vỗ đất, đứng lên nói, “Điểm duy nhất giống nhau của chúng nó là đều lớn lên ở trong đất.”

Không Hầu: “.....”

Kia điểm tương đồng quả nhiên rất lớn a.

“Tới.” Tôn các chủ nhỏ giọng đối Không Hầu nói, “Chúng ta đi ăn một loại trái cây, 500 năm chỉ kết được hai quả, chúng ta một người một quả.”

Không Hầu nhìn bốn phía, bảo đảm không có bị đệ tử Cát Tường Các nghe thấy: “Như vậy hình như không được tốt lắm?” Nàng là người ngoài, lại được ăn thứ tốt như vậy, cái này để đệ tử trong Các biết được sẽ nghĩ như thế nào?

“Đồ của ta, ta muốn cho ai thì cho, có cái gì không tốt.” Tôn các chủ từ thu nạp giới mọc ra một quả cỡ trứng bồ câu, để vào trong tay Không Hầu, “Mấy hậu bối đồ của ta, không có lấy một người thích trồng cây, cho nên ta sẽ không cho bọn họ ăn.”

Không thích trồng cây, cho nên trái cây cũng không cho bọn họ ăn?

Tôn các chủ..... cũng rất tùy hứng a.

“Trái này quả thật xinh đẹp.” Không Hầu nhìn linh quả hồng điểm điểm trong lòng bàn tay, màu hồng này thập phần thuần túy, so với hồng bảo thạch đẹp nhất còn mỹ lệ hơn, nàng có chút luyến tiếc ăn.

“Loại này trái cây là, tương truyền cây sinh trưởng trên mây. Ta năm đó tiến vào bí cảnh 500 năm mới mở ra một lần, bởi vì tu vi không đủ nên không dám đi sâu vào bên trong, cuối cùng dứt khoát quyết định ở bên ngoài thu chút thảo dược, khoáng thạch.”

Nhắc tới sự tình phát sinh năm đó, Tôn các chủ liền cảm thấy thập phần buồn cười, “Được hai quả này đúng là ngoài ý muốn, tất cả mọi người đều vội vã đi vào sâu bên trong bí cảnh, lại chỉ có một mình ta ở vòng ngoài thu thập. Khi ta ngồi tính quẻ, tình cờ lại phát hiện có một đóa phi vân đặc biệt thấp, ta liền bay lên nhìn thử. Nào ngờ lại thấy được một đại thụ. Ta đọc trong sách cổ, có một loại cây sinh trưởng trên mây, ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết quả, nhiễm bụi đất liền sẽ khô vong, cô nương có biết loại cây này tên là gì không?”

Không Hầu nghĩ tới một loại khả năng, biểu tình có chút kích động: “Có phải hay không..... Tầm Vân thụ?”

“Không sai, chính là Tầm Vân thụ.”

Tôn các chủ gật đầu, “Trái này chính là do ta hái từ trên cây đó xuống, lấy tu vi hiện tại của cô nương, ăn cái này còn có chút miễn cưỡng, cô nương giữ lại đợi vào Kim Đan kỳ hãy dùng.”

“Các chủ, lúc đó có lấy Tầm Vân chi không?” Không Hầu không rảnh lo ăn Tầm Vân quả như thế nào, ngược lại hỏi một sự kiện khác.

“Nhánh cây Tầm Vân?” Tôn các chủ lắc đầu, “Tầm Vân thụ là thực vật có linh trí, để ta hái trái trên người nó đã là không dễ, sao có thể để ta chiết nhánh cây.”

“Bí cảnh kia ở đâu, khi nào sẽ lại mở ra?”

Tôn các chủ cười trả lời nói: “Nói đến cũng khéo, bí cảnh lần trước mở ra đã qua 500 năm, lại thêm nửa tháng, bí cảnh liền sẽ lại lần nữa mở ra.”

Hân từ trong tay áo lấy ra một bản đồ đưa cho Không Hầu, “Đây là đường đến bí cảnh.”

Không Hầu tiếp nhận bản đồ nhìn thoáng qua, địa điểm trên bản đồ nằm ở Khuê Thành.

Khue Thành..... hình như là thuộc về phạm vi quản hạt của Nguyên Cát Môn?

“Đa tạ các chủ, đại ân này Không Hầu xin khắc ghi.” Không Hầu đối Tôn các chủ hành một cái đại lễ.

Tôn các chủ tươi cười hiền hoà, lắc đầu nói: “Không cần cảm tạ ta, ta đây là vì lấy lòng cô nương.”

“Lấy lòng ta?” Không Hầu sững sốt.

“Cô nương là đệ tử có thiên phú trong tông nhất, Cát Tường Các chúng ta ở trong tông môn phụ thuộc cũng không nổi bật, hiện tại ta lấy lòng cô nương, chẳng khác nào lấy lòng chủ tông.”

Tôn các chủ tươi cười càng thêm ôn hòa, lại móc ra một tấm da dê ô vàng đưa cho Không Hầu, bên trên vẽ hình dáng Tầm Vân Thụ. Nhìn Không Hầu lộ vẻ mặt vui sướng, Tôn các chủ vuốt bộ râu trắng tinh nói, “Không biết phương pháp lấy lòng này của ta có dùng được không?”

“Có có có.” Không Hầu cười đồng ý, “Ta trở về liền đến trước mặt sư bá liệu mạng khen quý môn phái.”

Hai người nhìn nhau cười, làm cho cả hiện trường đứt lót nhận hối lộ tràn ngập không khí hoà bình vui sướng.

“Vô luận như thế nào, đều thực cảm tạ các chủ.” Không Hầu triều các chủ ôm quyền nói, “Ta còn có chút việc cùng Hoàn Tông đạo hữu thương nghị, xin lỗi không thể ở lâu.”

“Thỉnh tùy ý.” Tôn các chủ nhìn Không Hầu vội vàng rời đi, trên mặt tươi cười bất biến.

Trên thực tế hẳn cũng không có nói dối, hẳn đúng là lấy lòng Không Hầu. Bất quá, cũng không phải bởi vì Vân Hoa Môn, mà là bởi vì bản thân Không Hầu. Thân làm thân toán, lâu đầu tiên hẳn nhìn đến Không Hầu, liền phát hiện năng lượng mạo phá lệ kỳ lạ.

Vốn là chết yểu chi tướng, lại gặp được một đường sinh cơ. Từ nay về sau, đó là binh bộ thanh vân, khí vận thêm thân.

Tu sĩ khí vận tốt, được thiên địa đại đạo hậu ái. Cùng người như vậy giao hảo, mệnh cách cũng sẽ chịu ảnh hưởng, trở nên càng ngày càng tốt. Nếu là cùng người không may mắn ở chung lâu, khí vận mệnh không đủ mạnh, thì sẽ không có kết quả tốt.

Tôn các chủ vốn định lại tính toán hướng đi vận mệnh của Không Hầu, đáng tiếc mệnh cách nàng đã sửa, muốn tính ra tới, trừ phi Vọng Túc môn chủ Nguyệt Tinh Môn tự mình ra tay, bằng không không ai có thể làm được.

Lấy tu vi cùng năng lực của hẳn, có thể tính ra khí vận Không Hầu, đã là cực hạn. Cũng không biết có phải hẳn tính không đúng hay không, Không Hầu cô nương trừ bỏ khí vận hảo, thế nhưng còn có lưng đeo nghiệp chướng. Một tiểu cô nương mười sáu tuổi, không đến mười tuổi liền vào Vân Hoa Môn, như thế nào sẽ thân mang nghiệp chướng?

Chẳng lẽ..... Là bậc cha chú tạo thành?

Nguyên bản hẳn cũng không nghĩ tìm phiền toái, chỉ tính toán hảo hảo chiêu đãi là được. Chính là nhìn tiểu nữ oa nghiêm túc nghe hẳn giảng trồng cây như thế nào, thậm chí còn cùng hẳn ngồi xổm trên mặt đất đào hố trồng cây, hẳn liền nhìn không được nhiều lời vài câu.

Tuổi lớn, đối với hậu bối thảo hỉ, luôn là nhìn không được mềm lòng, này là tật xấu khó sửa a.

“Không Hầu cô nương.....” Lâm Học thấy Không Hầu tới, đang chuẩn bị nói trên tay hẳn bị thương, năng tính thật chính xác, thì Không Hầu đã khó nén kích động mà nói, “Lâm tiên bối, ta tìm được manh mối Tầm Vân thụ.”

Lâm Học sững sốt, hẳn không nghĩ tới nhanh như vậy liền có đầu mối mới: “Tầm Vân thụ ở nơi nào?”

Trong phương thuốc công tử cần, có một vị dược là nhánh cây Tầm Vân, chính là sách cổ viết về Tầm Vân thụ cực ít.

“Ở Khuê Thành.” Không Hầu nói, “Chúng ta phải nhanh đến Khuê Thành, tìm kiếm địa phương bí cảnh mở ra.”

Lâm Học gật đầu: “Được, ta lập tức đi chuẩn bị.”

“Từ từ.....” Hoàn Tông nhìn Lâm Học vội vàng lướt qua mình, vừa mới chuẩn bị gọi hẳn lại, Lâm Học đã lắc mình đi ra rất xa.

“Hoàn Tông.” Không Hầu chạy đến trước mặt hẳn, đem bản đồ cùng tấm da dê đưa tới trong tay hẳn, “Giữ kĩ, đừng để mất.”

Hai tờ giấy thực nhẹ, nhưng Hoàn Tông lại cảm thấy nặng ngàn cân, vì cái này, Không Hầu đến tột cùng phải trả giá bao nhiêu nỗ lực?

“Không Hầu.....” Hoàn Tông thanh âm khàn khàn, “Đây là Tôn các chủ cho muội?”

Không Hầu gật đầu, trêu chọc nói: “Tôn các chủ nói, đây là dùng để lấy lòng ta.”

“Lấy lòng?” Hoàn Tông còn đắm chìm trong cảm động không có phục hồi tinh thần lại.

“Ân, Tôn các chủ nói ta là thiên tài của chủ tông, vì tương lai Cát Tường Các, nhất định phải lấy lòng ta.”

Không Hầu cười nói, “Bắt người tay ngắn, huynh về sau nhất định phải nhắc nhở ta, khen ngợi Cát Tường Các thật nhiều.”

“Được.” Hoàn Tông gật đầu, mắt như nước mùa xuân, “Ta về sau nhất định nhắc nhở muội.”

“Chúng ta khi nào xuất phát?”

“Không vội.” Hoàn Tông lắc đầu, “Muội cùng Thành Dịch dạo hữu nhiều ngày không gặp, ở Cát Tường Các nhiều thêm mấy ngày cũng không sao, từ nơi này đến Khuê Thành cũng không cần bao nhiêu thời gian.”

Không Hầu không yên tâm: “Nhưng ta sợ bỏ qua thời gian bí cảnh mở ra.”

“Sẽ không.” Hoàn Tông khẳng định nói, “Ta đã xông qua rất nhiều bí cảnh.”

“Phải nha.” Không Hầu bưng tỉnh, Hoàn Tông đều dựa vào bí cảnh làm giàu, luận kinh nghiệm vào bí cảnh, khẳng định vẫn là hần lợi hại.

Trong tông môn nào đó, một tâm phúc đệ tử mừng như điên chạy vào chủ điện.

“Môn chủ, tin tức tốt!”

“Luu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn đánh nhau rồi?” Môn chủ mặt chữ điền kích động đứng lên hỏi, “Không nháo ra mạng người đi?” Hần tuy rằng đã tâm bưng bưng, nhưng vẫn là không nghĩ nháo ra quá nhiều mạng người.

“Không phải.”

Môn chủ mặt chữ điền tình lạnh lùng mà ngồi trở về.

“Nhưng là Luu Quang Tông cấp Cát Tường Các tặng lễ, hơn nữa là đại lễ.”

Môn chủ mặt chữ điền thần rung lên, Luu Quang Tông thế nhưng bắt đầu đào góc tường Vân Hoa Môn? Có Luu Quang Tông ra tay, Vân Hoa Môn còn có thể dư lại mấy cái môn phái phụ thuộc?

Sách, đệ nhất đại tông môn Lăng Ưu giới bọn họ, làm việc lại là không biết xấu hổ như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Từng Thái Nãi Nãi

Editor: TIEUTUTUANTU

“Đại sư huynh.” thời điểm Không Hầu tìm được Thành Dịch, Thành Dịch đang kiểm tra cách bố trí pháp trận phòng ngự trong Cát Tường Các, Thành Dịch tuy chủ tu kiếm đạo, nhưng là ở phương diện pháp, cũng rất có hiểu biết. Trong nội môn đệ tử Vân Hoa Môn, trừ Vật Xuyên, hẳn chính là người có uy vọng nhất.

Thành Dịch đổi vị trí hai pháp khí, buông tay áo đang cuộn lên xuống: “Có việc gì sao?”

Không Hầu cười cười với mấy đệ tử Cát Tường Các thoát nhìn có chút lạ mắt, quay đầu hướng Thành Dịch mở miệng: “Đại sư huynh, muội có chuyện muốn nói với huynh.”

Thành Dịch nhìn nàng một cái, ý bảo đệ tử Cát Tường Các không cần cùng lại đây, mang theo Không Hầu đến bàn đá trong viện ngồi xuống: “Nói đi, là thiếu linh thạch hay là muốn pháp khí?”

Nhẹ nhàng lắc đầu, Không Hầu đồ một ly trà đưa tới trong tay Thành Dịch: “Đều không phải.”

“Nga?” Thành Dịch nhấp một ngụm trà, “Vậy là gì?”

“Sư huynh, hai ngày sau muội muốn đi Khuê Thành.” Không Hầu có chút chột dạ, “Cát Tường Các đã có huynh trấn giữ, muội thập phần yên tâm.”

“Cùng Hoàn Tông?” Thành Dịch buông chén trà, trên mặt biểu tình không mừng không giận, dáng vẻ này làm Không Hầu càng thêm chột dạ, nàng rũ đầu gật đầu.

“Nghe nói bánh hoa đào Khuê Thành ăn rất ngon, đi bên kia nhớ gửi chút trở về cho huynh.” Thành Dịch cười cười, “Khuê Thành đường xa, huynh không tiện rời chỗ này, không thể đồng hành cùng muội.”

“Sur huynh.....” Không Hầu trộm nhìn Thành Dịch, “Huynh không trách muội?”

“Vì sao lại trách muội, ra ngoài chính là phải đi đây đó, huynh làm sao có thể bắt muội ở lại đây?”

Thành Dịch nhìn thiếu nữ một bộ dáng ngoan ngoãn trước mắt, tươi cười càng thêm ôn hòa, “Huống chi bên cạnh muội còn có Lâm tiên bối cùng Hoàn Tông đạo hữu, ở cùng bọn họ muội cũng có thể gia tăng không ít kiến thức.”

Hắn sờ sờ nhẫn ban chỉ đeo trên ngón cái, ra cửa một chuyến, học được luyện khí. Lại cùng Lâm tiên bối cùng Hoàn Tông đạo hữu ở chung một đoạn thời gian, nói không chừng liền pháp trận, phù triệu, ngự thú đều học xong.

“Muội tưởng huynh muốn muội bồi bên cạnh.” Không Hầu hai tay ôm mặt, triều Thành Dịch nháy mắt, “Muội đi rồi, chẳng lẽ huynh không luyện tiếu sao?”

“Là luyện tiếu, nhưng giữ muội bên cạnh mãi, sẽ là hại muội.”

Thành Dịch cười, “Huynh hiểu tâm ý của muội, tu sĩ chúng ta không cần câu nệ lễ tục như vậy, huống chi Tu chân giới chỉ có bao lớn, nếu huynh muốn tìm muội, thì nhất định sẽ tìm được.”

“Sur huynh.....” Không Hầu buông tay, ôm lấy cánh tay Thành Dịch tươi cười, “Huynh thật tốt.”

Viện ngoài cửa, Hoàn Tông đứng trên thềm đá nhìn đôi sư huynh muội cử chỉ thân thiết ở bên trong, thu hồi ánh mắt, xoay người rời đi.

“Hoàn Tông chân nhân.” Tôn các chủ không biết từ chỗ nào đi ra chấp tay nói với Hoàn Tông, “Chân nhân xin dừng bước.”

“Xin hỏi các chủ có chuyện gì?” Hoàn Tông đáp lễ lại.

“Cũng không có đại sự gì, mới vừa có khách tới chơi, ta xem mệnh cách người này cùng chân nhân có thân duyên chi tướng, liền nhiều chuyện chuyện cáo chân nhân một tiếng.” Tôn các chủ nói, “Nếu người này là hậu bối của chân nhân, đi gặp một chút cũng không sao.”

“Không biết người tới họ gì?”

“Lăng Ưu giới hoàng thất Thái tử Chử Quý Huyền.” Tôn các chủ nói, “Hắn mời ta tính vận mệnh Chử gia.”

Đối với tu sĩ mà nói, hoàng thất là vật trang trí tôn quý, bọn họ tôn trọng người hoàng thất, nhưng lại không chân chính đem bọn họ để vào mắt.

Vận mệnh quốc gia, không dễ dàng tính ra, người nhà họ Chử đến nơi này cầu hán, chỉ vì hắn đã từng thiếu Chử gia một phần nhân tình, nhưng ân tình này có đủ để hắn ra tay xem bói hay không, thì còn phải xem thái độ của vị Hoàn Tông chân nhân này.

Tôn các chủ là người thông minh, hắn không chỉ biết xem bói, mà còn biết tính kế.

Hoàn Tông nghe ra chủ ý của Tôn các chủ, hắn biểu tình bình tĩnh nói: “Vận mệnh quốc gia do thiên định, có tính ra cũng không thay đổi được gì. Bất quá người nhà họ Chử cùng ta xác thật có vài phần sâu xa, nếu là các chủ không ngại, ta muốn cùng người này gặp mặt một lần.”

“Thỉnh đi bên này.” Tôn các chủ thấy Hoàn Tông biểu tình đậm nhạt, liền biết vị này có khả năng là hậu bối trong Hoàng tộc của Hoàn Tông, cũng không có nhiều quan hệ thân cận.

Thân phận Chử Quý Huyền ở hoàng tộc có chút đặc biệt, bởi vì mẹ đẻ hắn là một tu sĩ, trên người hắn cũng có linh căn tu hành. Người nhà họ Chử được long khí phù hộ, chương quân bá tánh Lăng Ưu giới mấy trăm năm, thân phận vô cùng tôn quý.

Nhưng lại phảng phất như phải chịu nguyên rủa, con cháu hậu bối cơ hồ đều không có linh căn tu hành, ngẫu nhiên có linh căn giả, cũng là thiên tư ngu dốt, rất khó thành tựu.

Từ sau khi phát hiện hắn có tam linh căn tư chất, phụ hoàng vui sướng dị thường, còn nói là tổ tiên Chử gia cũng từng có một tu sĩ thiên tư phi thường xuất chúng, chỉ là không biết năm đó xảy ra vấn đề gì, gia phả viết về người này thập phần giản lược, đến tên cũng không có ghi lại, chỉ gọi là hoàng tử.

Hắn có tâm bái nhập tông môn, chính là đại tông môn không thu hắn, tiểu tông môn lại không dám thu nhận, mấy năm nay hắn chỉ có thể đi theo một vị tán tu được mời vào trong cung tu hành, hiện tại khó khăn lắm mới được tu vi Luyện Khí ngũ giai.

Ngồi quỳ trên đệm trong chốc lát, hắn nghe được ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân, buông chung trà trong tay, sửa sang lại quần áo một chút, xoay người đối diện cửa.

Cửa gỗ khắc hoa mở ra, trước mặt không phải Tôn các chủ, mà là một vị bạch y nam nhân phong thái xuất chúng. Mấy ngày trước, hắn từng gặp qua người này trên phố, không nghĩ tới hôm nay thế nhưng sẽ gặp lại nhau ở chỗ này.

“Gặp qua hai vị tiên bối.”

“Ngươi không phải tu sĩ, không cần lấy bối phận tương xứng, gọi ta một tiếng chân nhân là được.”

Hoàn Tông ngồi xuống chỗ dành cho khách, quay đầu nhìn Tôn các chủ đi theo phía sau, Tôn các chủ ngoan ngoãn ngồi xuống ở chủ vị, mỉm cười trầm mặc.

Chữ Quý Huyền bị thái độ lạnh như băng của đối phương dọa, thành thành thật thật hành lễ nói: “Chân nhân.”

Lần trước là hấn nhìn lầm rồi, vị chân nhân này một chút cũng không giống lão tổ tiên Chữ gia của hấn, Chữ gia lịch đại tổ tiên, không ai có thể dưỡng ra loại khí thế này.

“Nghe nói ngươi muốn tính tương lai họ Chữ vận mệnh quốc gia?” Hoàn Tông biểu tình nghiêm túc, vẻ mặt nghiêm vài phần nghiêm khắc, “Quốc chi khí vận, liên lụy vạn dân, há là nói tính liên tính?”

“Thật, chân nhân nói phải.” Chữ Quý Huyền đầu gối có chút nhũn ra, vị chân nhân dung mạo tuấn mỹ trước mặt, làm hấn cảm thấy mình giống như là tôn tử bị gia gia giáo huấn.

“Vị này là Hoàn Tông chân nhân là cao nhân Lưu Quang Tông.” Tôn các chủ ở bên cạnh cười tủm tỉm mà bổ sung một câu.

Nghe vậy, Chữ Quý Huyền đầu gối càng mềm, nếu vị cao nhân này nguyện ý dẫn hấn đi Lưu Quang Tông tu hành, đừng nói là tôn tử, dù cho là tăng tôn tử hấn cũng nguyện ý làm.

Hấn tới Cát Tường Các, tuy nói là muốn tính vận mệnh quốc gia, nhưng trên thực tế là muốn bái nhập một cái tông môn để tu hành.

Như Ý là phu nhân hấn, hiện đã làm đệ tử Thủy Nguyệt Môn, nếu hấn không dốc lòng tu hành, liên tính Như Ý không chê hấn, hấn cũng sẽ bởi vì thọ nguyên ngắn ngủi, mà không thể làm bạn lâu dài bên nàng.

“Quý Huyền cả gan, bái hỏi chân nhân, tại hạ có thể xin được nhập quý tông môn tu hành không?”

Chữ Quý Huyền sắc mặt tái nhợt, hai tay run rẩy, nhưng vẫn triều Hoàn Tông bái thật sâu xuống. Hấn không phải ngốc tử, lại như thế nào nhìn không ra, người có phân lượng ở nơi này, chính là vị Lưu Quang Tông Hoàn Tông chân nhân, mà không phải Tôn các chủ.

“Tư chất không đủ, chưa tới Trúc Cơ kỳ lại đã mất nguyên dương.” Hoàn Tông giọng điệu nhàn nhạt, “Điện hạ không phù hợp tiêu chuẩn thu đồ đệ của tông môn ta.”

Chữ Quý Huyền: “.....”

Cái này cực tuyệt thật trực tiếp, ngực hấn có chút đau.

“Ta xem điện hạ trên người đã có tu vi, sao không ở trong cung tu hành?” Tôn các chủ tay vuốt cằm râu nói, “Ngươi nếu là bái nhập tông môn, liền phải vứt lại hết thầy thân phận, dựa theo quy củ tông môn hành sự, chẳng phải là chịu ủy khuất?”

“Nếu có thể bái nhập tông môn, đem toàn bộ hư danh vứt bỏ thì có ngại gì?” Chữ Quý Huyền lễ bái nói, “Thỉnh chân nhân cùng các chủ tin tưởng tại hạ chân thành chi tâm.”

Tôn các chủ thờ dài: “Cũng không phải là ta không muốn giúp ngươi, chỉ là Cát Tường Các ta chỉ thu đệ tử am hiểu bói toán, điện hạ thiên tư, tựa hồ cũng không thích hợp bói toán. Điện hạ nếu là không oán ta hỏi đến mạo muội, thì nói cho ta, ngươi am hiểu nhất là cái gì?”

Chữ Quý Huyền: “.....”

Hấn khi còn nhỏ được coi như người thừa kế hoàng triều mà bồi dưỡng, sau lại phụ hoàng phát hiện hấn có linh căn, liền thỉnh tán tu đến trong cung dạy hấn tu hành. Mấy năm nay còn ý đồ cấp mười đại tông môn tặng lễ, hy vọng bọn họ có thể nhận lấy hấn, chi tiếc mười đại tông môn cương trực công chính, cực tuyệt hết thầy dứt lốt, hấn đến nay cũng chưa bái nhập được vào tông môn nào. Hoàn Tông chân nhân là tu sĩ địa vị cao nhất hấn từng gặp.

Hoàn Tông bắt bẻ mà nhìn Chữ Quý Huyền, tư chất cực kém, tâm tính cũng không xuất chúng, hơn nữa đã nếm nữ sắc. Sở trường đặc biệt không có, hai mươi mấy tuổi, tu vi còn ở Luyện Khí kỳ, hậu nhân Chữ gia thật là một thế hệ không bằng một thế hệ, thấy không bằng không thấy.

Tôn các chủ thấy Chữ Quý Huyền thế nhưng đáp không ra am hiểu cái gì, ho khan một tiếng: “Điện hạ nghĩ lại, thật sự không có gì cảm thấy hứng thú?”

Chữ Quý Huyền không biết nghĩ tới cái gì, mặt đỏ tai hồng trộm xem Hoàn Tông, Hoàn Tông nhướng mày, giọng điệu lạnh như sương tuyết: “Nói.”

“Ta, ta muốn làm đồ ăn.” Chữ Quý Huyền lúc còn rất nhỏ, từng ở Ngự Thiện Phòng nhìn lén ngự trù nấu ăn, đạo pháp kia như quang điện, xách nồi lên quay cuồng lưu loát, làm hấn đối với trù nghệ sinh ra hứng thú nồng đậm.

Chi tiếc hấn thân là hoàng thất, đừng nói hấn xuống bếp, chỉ cần hấn đến gần phòng bếp, liền có thể khiến cho bọn hạ nhân kinh hô chói tai. Nhiều năm như vậy, hấn cũng chỉ dám khi cùng Như Ý ra ngoài, trộm làm vài món ăn sáng cấp Như Ý ăn.

“Thật là.....” Tôn các chủ nhận thấy được Hoàn Tông đang nhìn mình, đầu lưỡi nói dối tới đôi lui, biến thành: “Thật là yêu thích có ý tứ.”

Toàn bộ Tu Chân giới, tu sĩ lấy bếp nhập đạo, tông môn duy nhất thu đầu bếp, chỉ có Ngũ Vị Trang. Bất quá Cát Tường Các bọn họ cùng Ngũ Vị Trang

không có giao tình gì, hẳn muốn giúp đỡ cũng không thể ra sức.

Trên thực tế Hoàn Tông chân nhân thật ra có thể giúp vị này, Bạch Án chân nhân trang chủ Ngũ Vị Trang cùng Hòa Phong Trai có giao tình, Hòa Phong Trai lại là môn phái phụ thuộc Lưu Quang Tông, mà Hoàn Tông chân nhân là thân truyền đệ tử của Lưu Quang Tông, nếu hẳn mở miệng tương trợ, Chử điện hạ bái nhập Ngũ Vị Trang hẳn là không phải việc khó.

Nhưng mà vấn đề lớn nhất là, Hoàn Tông chân nhân thật sự không giống như là nguyện ý hỗ trợ.

Nghĩ đến nhân tình hẳn thiếu hoàng thất họ Chử, Tôn các chủ có tâm muốn giúp Chử Quý Huyền nói vài câu, Hoàn Tông chân nhân đã đứng dậy đi.

Tôn các chủ sừng sốt, đây là ý tứ không muốn nói tiếp?

“Hoàn Tông?” Từ sân Đại sư huynh ra tới, Không Hầu vốn định tìm Tôn các chủ hỏi thêm về Tầm Vân thụ, nhưng là nghe đệ tử canh giữ nói Tôn các chủ đang đãi khách, nên nâng chuẩn bị rời đi, nào biết Hoàn Tông từ bên trong đi ra.

Khách nhân Tôn các chủ chiêu đãi chính là Hoàn Tông?

“Đứng ở bên ngoài làm cái gì?” Hoàn Tông giờ tay, “Tới.”

“Ta đi thích hợp sao?” Không Hầu cảm thấy mình giống như không nên đi quấy rầy.

“Không có việc gì, là một vị tiểu bối của ta, ấn quy củ hẳn phải gọi muội một tiếng lão sư thúc tổ.”

Hoàn Tông mang theo Không Hầu đi vào trong, “Đứa nhỏ này không thiên tư, tâm tính lại không đến nỗi, thắng ở phẩm tính còn thuần lương, lại thích trừ đạo, ta tính toán đề cử hẳn đi Ngũ Vị Trang tu hành, hy vọng Bạch Án chân nhân có thể cho ta vài phần thể diện.”

“Ngũ Vị Trang là nơi tốt a.” Nghe được vị tiểu hậu bối của Hoàn Tông này thế nhưng thích trừ đạo, Không Hầu chưa thấy được người, cũng đã có vài phần hảo cảm, “Dân dĩ thực vi thiên, lấy bếp nhập đạo thực hảo, vị hậu bối này nhất định rất có tiền đồ.”

Hoàn Tông: “.....”

“Bất quá vẫn là đừng đề cho hẳn gọi ta là lão sư thúc tổ, như vậy nghe quá già, ta sợ loại xưng hô này sẽ ảnh hưởng đến hảo cảm dành cho hẳn.”

Không Hầu nửa nói giỡn nửa nghiêm túc nói, “Hoàn Tông, huynh cũng không cần quá mức nghiêm túc, huynh lại không phải cao hơn hẳn mười tám cái bối phận, xưng hô thêm cái lão tự quá khó nghe.”

Hoàn Tông: “.....”

Từ lúc Hoàn Tông đi ra ngoài về sau, Chử Quý Huyền bất an, ngại có Tôn các chủ ở đây, hẳn mới miễn cưỡng duy trì ưu nhã hoàng thất. Chờ bên ngoài lần thứ hai vang lên tiếng bước chân, hẳn trầm hương ngoài cửa nhìn thoáng qua, thấy Hoàn Tông chân nhân thế nhưng lại đi rồi trở về, hẳn trầm nhẹ nhàng thờ ra.

Vị cô nương phía sau chân nhân này, chính là nữ tử mấy ngày trước đây?

“Tiên tử, xin mời ngồi.” Tôn các chủ đứng dậy cấp Không Hầu hành lễ.

“Các chủ không cần đa lễ.” Không Hầu đáp lễ, nhìn Chử Quý Huyền, mặt mày mơ hồ có thể nhìn ra vài phần bóng dáng Hoàn Tông, chỉ là bất luận khí thế hay là dung mạo, đều không được một phần của Hoàn Tông.

Thấy Tôn các chủ phải hướng vị cô nương trẻ tuổi này hành lễ, Chử Quý Huyền vội vàng đứng lên, triều Không Hầu chấp tay.

“Không cần không cần, mau ngồi xuống.” Không Hầu móc ra hai bình đan dược đưa cho Chử Quý Huyền, “Không có gì thứ tốt có thể tặng cho người, hai bình Tụ Linh Hoàn này cầm đi, không cần ghét bỏ.”

Có thể tụ linh hồi khí Tụ Linh Hoàn, là thứ tốt đệ tử bên trong tông môn mới có, Chử Quý Huyền như thế nào sẽ ghét bỏ. Chỉ là vì sao vị tiên tử này mở miệng liền tặng đồ, đây là tân quy củ Tu Chân giới lưu hành sao? Hay là.....

Thân thể cùng tâm của hẳn đều thuộc về Như Ý, tuyệt đối không thể vì hai bình Tụ Linh Hoàn mà khom lưng.

“Vật ấy quá mức quý trọng, tại hạ không dám thu, thỉnh tiên tử thu hồi.” Chử Quý Huyền khom người đem Tụ Linh Hoàn đưa đến trước mặt Không Hầu.

“Không Hầu tiên tử là quan môn đệ tử phong chủ Tê Nguyệt Phong Vân Hoa Môn.” Tôn các chủ thấy Chử Quý Huyền thận trọng như thế, “Nếu là tiên tử cho người, người liền hảo hảo thu.”

Chử Quý Huyền nhìn nhìn Tôn các chủ, lại thấy Không Hầu tiên tử biểu tình trong suốt, cũng không có dụng ý khác, mới nói: “Đa tạ tiên tử.”

“Không cần khách khí.” Không Hầu đi đến bên người Hoàn Tông ngồi xuống, “Ta nghe Hoàn Tông nói, người muốn lấy bếp nhập đạo?”

Trong lòng Chữ Quý Huyền xem ra tu sĩ chủ lưu ở trừ đạo, khẳng định là thập phần khó khăn, chính là đối mặt với ánh mắt Không Hầu, hắn vẫn là cắn răng gật gật đầu.

“Năm ngón tay dài mà hữu lực, nhập trừ đạo rất thích hợp.”

Không Hầu nghĩ nghĩ, “Hoàn Tông, chúng ta tới Khuê Thành, phải đi qua Ngũ Vĩ Trang, không bằng ngày mai chúng ta liền xuất phát, đưa hắn đi Ngũ Vĩ Trang sau lại đi Khuê Thành?”

“Sao, sao dám phiền toái tiên tử?” Chữ Quý Huyền kích động lại cảm động, không nghĩ tới tiên tử mười đại tông môn thế nhưng thiện lương như thế. Không chỉ không có xem thường hắn muốn lấy bếp nhập đạo, mà còn tính toán đưa hắn đi tông môn.

“Không có việc gì, tiện đường mà thôi.” Không Hầu nói, “Ngươi cũng coi như hậu bối của ta, một chuyện nhỏ chưa nói tới phiền toái.”

Sau, hậu bối?

Chữ Quý Huyền linh quang chợt lóe, chẳng lẽ là tổ tiên hắn ghi lại có nhầm lẫn, có lẽ tổ tiên năm đó trở thành tu sĩ không phải hoàng tử, mà là công chúa?

Hắn lại xem Không Hầu, mi như tơ liễu mắt như sao, xinh đẹp trẻ trung như thiếu nữ mười mấy tuổi. Sách cổ tổ tiên có viết, khi tổ tiên bị tu sĩ mang đi, khoảng mười tuổi. Nếu là tổ tiên tu vi cao thâm, hiện tại thoát nhìn thực trẻ tuổi cũng không kỳ quái.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này về sau, ánh mắt Chữ Quý Huyền nhìn Không Hầu, liền trở nên thân cận lên.

Dù cho thoát nhìn trẻ tuổi, kia cũng là thái thái thái thái thái nãi nãi của hắn, có thể gọi tắt là từng thái nãi nãi.

“Hoàn Tông, huynh cảm thấy như thế nào?” Không Hầu hỏi Hoàn Tông.

“Y lời muội nói.” Hoàn Tông gật gật đầu, đối Chữ Quý Huyền nghiêm túc nói, “Ngươi nếu có thể bái nhập Ngũ Vĩ Trang môn hạ, phải nhớ kỹ đốc lòng tu hành, vớt lại thân phận hoàng tử, tôn sư trọng đạo, nhớ kỹ.”

Không Hầu kinh ngạc mà nhìn Hoàn Tông, vớt lại thân phận hoàng tử? Hậu bối Hoàn Tông là hoàng tử, chẳng lẽ hắn cũng là xuất thân hoàng tộc?

“Đa tạ chân nhân dạy bảo, nhớ kỹ.” Chữ Quý Huyền trong lòng có chút nghi hoặc, vị chân nhân này cùng từng thái nãi nãi hắn là cái quan hệ gì, vì sao lấy tư thái trưởng bối răn dạy hắn? Chẳng lẽ.....

Hắn quét mắt một lần ở trên người hai người, đáy mắt lộ ra vài phần bùng tỉnh.

Tu sĩ kết làm đạo lữ cũng không kỳ quái, vị Hoàn Tông chân nhân này tính cách tuy có chút lạnh nhạt, bất quá tướng mạo xuất chúng, lại xuất thân danh môn, miễn cưỡng cũng xứng đôi với từng thái nãi nãi hắn.

“Hoàn Tông nói đúng.” Không Hầu thấy Chữ Quý Huyền nhìn tới nhìn lui ở trên người nàng cùng Hoàn Tông, cho rằng hắn bị giọng điệu nghiêm túc của Hoàn Tông dọa sợ, “Gia nhập tông môn, thân phận địa vị dĩ vãng đều là mây khói, nếu là ngươi không thể buông, liền vô pháp đi lên tu hành chi đạo.”

“Văn bối nhất định nhớ kỹ, thỉnh từng thái nãi nãi yên tâm.” Chữ Quý Huyền đối Không Hầu hành đại lễ văn bối.

Từng thái nãi nãi là cái xưng hô kỳ quái gì, so với lão sư thúc tổ còn muốn khó nghe hơn. Không Hầu đuôi lông mày run lên, nhưng là thấy bộ dáng Chữ Quý Huyền ngoan ngoãn cung kính, lại đem lời nói nuốt đi xuống.

Tĩnh, xem như nể mặt Hoàn Tông, không cùng hắn so đo.

Chữ Quý Huyền trở lại sân sau, liền nói với thê tử Như Ý hắn gặp được tổ tiên trưởng bối hi sự: “Từng thái nãi nãi muốn đích thân đưa ta đi Ngũ Vĩ Trang bái kiến trang chủ, Như Ý, ta có thể cùng nhau tu hành.”

“Không phải tổ tiên đã viết, chính là Ngũ hoàng tử bước lên tu hành chi lộ sao?” Như Ý bồi Chữ Quý Huyền cao hứng một hồi, về sau hai người đều nằm đến trên giường, Như Ý mới nhớ tới chuyện này, như thế nào hoàng tử biến công chúa?

“Chắc là do nhiều lần sao chép biên soạn, có điều sơ hở cũng không kỳ quái.” Chữ Quý Huyền nói, “Từng thái nãi nãi tên là Không Hầu, hơn nữa là cao đồ Văn Hoa Môn.”

“Không Hầu.....” Như Ý như suy tư gì, tên này nàng giống như từng nghe qua ở đâu. Thấy Chữ Quý Huyền trên mặt ý cười không nghĩ, nàng nói: “Ngày mai sáng sớm thiếp liền phải đến Thủy Nguyệt Môn, may mắn có Không Hầu tiên tử trợ chàng, bằng không thiếp thà rằng không bái vào Thủy Nguyệt môn, chứ không thể để chàng cô đơn một mình.”

“Ngốc.....”

Đôi tiểu phu thê sắp xa nhau, hận đêm nay không thể dài thêm một chút, dài thêm một chút.

Không Hầu ngủ không tốt lắm, buổi tối mơ thấy một đại hán lông tóc tràn đầy đuổi theo nàng kêu nãi nãi, nàng tức giận đến ở trong mộng đem cái đại hán này hung hăng đánh một trận. Nàng đường đường thiếu nữ mười sáu tuổi, dựa vào cái gì phải bị người ta kêu nãi nãi.

Tức giận đến từ trên giường tỉnh lại, Không Hầu cố ý thay váy sam tươi mới, soi gương một hồi lâu, mới cảm thấy lòng dạ thuận xuống dưới. Ra sân, nàng liền nhìn thấy Chữ Quý Huyền đang ngồi xỏm ngoài cửa viện.

“Thỉnh an từng thái nãi nãi.” Chữ Quý Huyền nhìn thấy Không Hầu ra tới, tiến lên hành lễ, “Từng thái nãi nãi hảo.”

Không Hầu: “.....”

Nàng yên lặng vỗ vỗ ngực, làm cảm giác tâm ản ản đau bình thường trở lại: “Ta mang người đi tìm Hoàn Tông.”

Tiếp tục bị hán kêu như vậy, nàng sẽ thật chưa già đã yếu. Mang theo Chữ Quý Huyền đi vào ngoài cửa viện Hoàn Tông, Không Hầu chỉ chỉ cánh cửa bên trong, “Tự người đi vào đó, ta đi chào từ biệt sư huynh ta.”

“Từng thái nãi nãi đi thông thả.” Chữ Quý Huyền ngoan ngoãn gật đầu.

Nhưng mà giờ phút này Không Hầu cảm thấy, người thanh niên này tuy rằng lớn lên cùng Hoàn Tông có chút phần tương tự, nhưng tuyệt đối không có nửa phần đáng yêu của Hoàn Tông.

Không Hầu mới vừa vừa ly khai, cửa viện phía sau Chữ Quý Huyền liền mở ra. Hoàn Tông liếc mắt nhìn hán: “Đứng ở bên ngoài làm chi, tiến vào.”

“Là.” Nhìn ánh mắt Hoàn Tông chân nhân, Chữ Quý Huyền liền nhịn không được đầu gối nhũn ra, ngoan ngoãn nghe lời.

“Từ bắt đầu tu hành đến bây giờ, được bao nhiêu năm?” Hoàn Tông thấy Quý Huyền bộ dáng chán nản, nhíu mày.

“Vẫn bảy tuổi liền bắt đầu tu hành, hiện đã tu hành được mười lăm năm.”

Chữ Quý Huyền thành thật trả lời, “Thái phó dạy vẫn bảy tuổi bắt đầu tu hành là một tán tu Kim Đan kỳ.”

Thái phó nói, hán chỉ tồn mười lăm năm đã là tu vi Luyện Khí ngũ giai, như vậy thiên tư phóng nhãn toàn bộ Tu Chân giới, cũng phi thường không tồi. Nếu là hán lúc trước có thể vào tông môn tu hành, nói không chừng đã là Luyện Khí bát giai tu vi.

“Mất mười lăm năm thời gian, tu vi mới đến Luyện Khí ngũ giai?” Hoàn Tông nhăn mày, nhưng là thấy bộ dáng Chữ Quý Huyền có chút khiếp đảm, rốt cuộc không nói nặng lời, móc ra mấy quyển sổ tay tu luyện ném cho hán, “Học thuộc lòng.”

“Đa tạ chân nhân tặng thư.” Chữ Quý Huyền đại hỉ, vị Hoàn Tông chân nhân này thoát nhìn tuy không tốt ở chung, nhưng là tâm thực tốt.

Một canh giờ sau, thời điểm Không Hầu cùng Hoàn Tông chuẩn bị bước ra đại môn Cát Tường Các.

“Không Hầu tiên tử, xin chờ.” Hồng Lăng đuổi theo ra tới nói, “Đem qua ta vì ngài tính một quẻ, ngài hôm nay khi ra đại môn, nên bước chân phải.”

“Đa tạ báo cho.” Không Hầu thu hồi chân trái đã ra một nửa, đem chân phải đuổi đi ra ngoài.

“Thỉnh chư vị nhiều hơn bảo trọng.”

Không Hầu đảo qua mọi người, cuối cùng dừng ở trên người Thành Dịch. Thành Dịch mỉm cười với nàng nói: “Chú ý thân thể, sự tình tông môn không cần nhọc lòng, hết thấy có các huynh lo.”

Không Hầu xoay người chạy về đại môn, ôm Thành Dịch, mới xoay người lần nữa dùng chân phải bước ra đại môn, cũng không quay đầu lại mà nhảy lên xe ngựa.

Ánh mắt Hoàn Tông lưu luyến một phen trên ngón cái tay phải Thành Dịch, rồi mới xoay người đi theo Không Hầu bước lên xe ngựa.

Xe ngựa chạy một lúc, Hoàn Tông thấy Không Hầu tinh thần không tốt lắm, từ thu nạp giới móc ra pháp khí khi còn bé trường bối đưa hán: “Cho muội.”

“Đây là cái gì?” Không Hầu nhìn tiểu nhi tự động khiêu vũ trong hòn bi, đem hòn bi ôm đến gần chút, “Bên trong có pháp trận loại nhỏ?”

“Àn.” Hoàn Tông thấy ánh mắt Không Hầu trở nên có thần thái, mặt mày cũng trở nên ôn nhu. Vươn tay điểm nhẹ lên trên hòn bi, tiểu nhi khiêu vũ bên trong lập tức hóa thành một đạo ảo ảnh từ hòn bi bay ra, ở trước mắt Không Hầu nhảy một khúc phi thiên vũ.

Điều múa vừa xong, ảo ảnh lại bị phong ấn bên trong hòn bi.

“Tựa mộng tựa huyền, thật sự là thiên ngoại phi tiên.” Không Hầu cảm hòn bi, quay đầu thấy Chữ Quý Huyền ngồi ở trong một góc, mắt cũng không chớp mà nhìn chăm chăm hòn bi trong tay nàng: “Người thích cái này?”

“Không, không thích.” Chữ Quý Huyền vội vàng lắc đầu.

“Thích thì kêu từng thái gia gia người đưa cho mấy thứ chơi.” Không Hầu cảm thấy không thể một mình bị người xưng hô già đến như vậy, “Hoàn Tông nga?”

“Nam hài tử chơi mấy thứ này để làm gì.” Hoàn Tông từ thu nạp giới móc ra mấy công kích pháp bảo phóng tới trước mặt Chử Quý Huyền: “Cầm đi chọn.”

Chử Quý Huyền: “Không không không, đa tạ chân nhân hảo ý, vẫn bồi tâm linh.” Này đó pháp bảo quang mang bắt mắt, vừa thấy liền biết là thứ tốt, thân là hậu bối, hắn không thể làm từng thái nãi nãi thiếu nhân tình của người khác.

“Hắn là từng thái gia gia của người, gọi chân nhân cái gì.” Không Hầu ôm hôn bị thương thức, thấy Chử Quý Huyền thế nhưng không tiếp đồ vật Hoàn Tông cho, “Trưởng giả ban, không thể từ, còn không mau nhận.”

“Đa tạ..... Từng thái gia gia.” Chử Quý Huyền cũng không thèm nhìn tới, thuận tay ở một đồng công kích pháp bảo chọn một cái.

“Ân.” Hoàn Tông gật gật đầu, “Không cần nói cảm ơn.”

Thấy bộ dáng Chử Quý Huyền thành thật như thế, nếu không phải có Hoàn Tông ở chỗ này, Không Hầu thật đúng là không thể tin được đây là một vị hoàng tử.

“Lúc trước vẫn bồi không biết từng thái nãi nãi cùng từng thái gia gia cảm tình sâu nặng, có chỗ lẽ nghĩa không chu toàn, còn thỉnh từng thái gia gia thứ tội.” Thu lễ trọng, Chử Quý Huyền cảm thấy mình phải nói vài câu để nghe làm nhĩ lão vui, “Chúc từng thái gia gia cùng từng thái nãi nãi sớm đăng tiên cảnh, ân ái không rời.”

Hoàn Tông nghe được bốn chữ “Ân ái không rời”, tức giận đến mặt đỏ tai hồng, tim đập không đồng đều, “Từ tôn bất hiếu, chó vọng ngôn!”

“Ha?” Không Hầu sững sốt một hồi lâu, mới nghĩ đến Chử Quý Huyền có thể là hiểu lầm cái gì, khó trách mở miệng là kêu nàng từng thái nãi nãi, suy nghĩ cẩn thận điểm này, Không Hầu lập tức ôm bụng cười cười ha ha, cười lẫn tới lẫn lui trên đệm, thẳng đến bụi tóc tán loạn, thờ dốc không ngừng mới miễn cưỡng dừng lại.

“Hoàn Tông, hậu bối này của huynh cũng quá buồn cười, ha ha ha.” Không Hầu che bụng lại, cười hừ hừ, “Bụng đau, bụng đau.”

Chử Quý Huyền: “.....”

Cho nên..... Vị Không Hầu tiên tử này không phải Chử gia trưởng bồi hấn, Hoàn Tông chân nhân mới phải?

Xong rồi, hắn sắp bị Chử gia xoá tên.

Hoàn Tông nhìn đến Không Hầu cười đến nước mắt chảy ra, vuốt tay đem nàng từ trên đệm mềm nâng dậy tới, miễn cho đầu nàng đụng phải vách tường: “Cẩn thận chút.”

Đem một cái Tĩnh Tâm Hoàn uyển đến trong miệng Không Hầu, Hoàn Tông quay đầu đối Chử Quý Huyền nói: “Hoang đường!”

Không Hầu mới bao lớn, hắn cùng nàng sao có thể.....

Thật sự là quá hoang đường!

Hắn như thế nào có hậu đại cháu trai ngu xuẩn như vậy?

“Không có việc gì, hắn cũng là không biết sự tình.” Nuốt xuống Tĩnh Tâm Hoàn, Không Hầu lấy lại bình tĩnh, thấy Chử Quý Huyền sợ tới mức trắng bệch, lôi kéo tay áo Hoàn Tông: “Đừng đem hậu bối dọa.”

Hoàn Tông cúi đầu nhìn ngón tay trắng nõn túm chặt tay áo mình, rử mắt: “Ân.”

Đôi tai kia đã hồng lại càng thêm hồng, như sắp rỉ máu ra đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 64: Bí cảnh

Editor: TIEUTUTUANTU

Chử Quý Huyền rút ở một góc trong xe ngựa, an tĩnh hoài nghi về nhân sinh thế thái. Xuất thân cao quý, phụ hoàng yêu thương, ngay cả văn võ bá quan

cũng bởi vì hần thân mang linh căn mà phá lệ lẽ ngộ. Từ sinh ra đến bây giờ 21 năm, hần đều được mọi người vây quanh.

Đây là lần đầu tiên hần bị mất mặt đến như vậy, lại còn là mất mặt trước đại nhân vật hần muốn gây ấn tượng nhất. Khi chuẩn bị tới bãi phỏng Cát Tường Các, phụ hoàng đã từng nói, tu sĩ này lúc là hoàng tử chính là đồng lứa với lão tổ tông của hần, cho nên trên danh nghĩa Hoàn Tông chân nhân coi như lão tổ tông của hần, tuy rằng hần thực hoài nghi việc nhận thân thích kiểu này, hơn nữa bản nhân từng thái gia gia căn bản cũng không biết chuyện này.

Càng làm cho hần cảm thấy kỳ quái chính là, trong gia phả đến tên của từng thái gia gia cũng không có lưu lại, chẳng lẽ là tổ tiên lo lắng người xấu lấy tên của từng thái gia gia ra chơi xấu, cho nên mới cố ý giấu đi?

Thái độ Hoàn Tông đối đãi với Chử Quý Huyền không tính là ôn hòa, thậm chí Không Hầu xem ra, Hoàn Tông đối với đệ tử Lưu Quang Tông, còn ôn hòa hơn đối với vị hoàng thất điện hạ này.

Thực mau, bất quá một canh giờ, bọn họ đã rời đi địa giới Phong Thành, Không Hầu vén rèm lên nhìn bạch mã đang bay lượn trên không trung, từ thu nạp giới mọc ra hai viên linh quả đưa cho Chử Quý Huyền: “Người một mình đi Ngũ Vĩ Trang, vị Như Ý cô nương kia làm sao bây giờ?”

“Năm trước có vị tiên tử Thủy Nguyệt Môn phát hiện Như Ý có tiên duyên, đã thu nàng làm nhập môn đệ tử. Ta cùng với nàng là thanh mai trúc mã, cơ hồ chưa bao giờ chia ly. Nếu ta không thể gia nhập tông môn tu hành, ta sợ Như Ý vì ta từ bỏ cơ hội tốt như vậy.”

Chử Quý Huyền cầm linh quả ngượng ngùng gặm, “Có ai không muốn được sống thật lâu, sống được càng lâu càng tốt, chính là ta sợ nàng ở năm tháng dài vô hạn, mất đi thân nhân, cô đơn một mình.”

“Ta không muốn nàng cô đơn khổ sở, cho nên dứt khoát bởi nàng cùng nhau tu hành, cùng sống thật lâu cùng nhau.” Trên mặt Chử Quý Huyền nhiễm ý cười, “Nói ra không sợ tiên tử ngài chê cười, trước khi tới đây ta đã chuẩn bị tinh thần chịu mất mặt, kết quả không nghĩ tới vận khí tốt như vậy, thế nhưng gặp được từng thái gia gia.”

Không Hầu tuy rằng không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng nàng nhìn ra cảm tình chân thành của Chử Quý Huyền: “Người có ý nghĩ như vậy thực tốt.”

Nàng cho rằng nam nhân trong hoàng thất, không phải giống phụ hoàng nàng đối với nữ nhân thờ ơ, thì chính là giống Cảnh Hồng Đế như vậy, hậu cung phi tần thành đàn, không nghĩ tới còn có người nghiêm túc trong cảm tình.

Nghe được Không Hầu khen mình, Chử Quý Huyền ngượng ngùng cười: “Được bên cạnh người mình yêu, chính là chuyện tốt đẹp nhất.”

Không cầu trường sinh, chỉ cầu được cùng ái nhân bên nhau thật lâu dài.

Bên ngoài xe ngựa có tiếng chim hót truyền đến, Không Hầu xóc mạnh lên, ngoài cửa sổ khắp núi đồi đầy một mảnh tuyết trắng, là sắc hoa lê nở rộ.

“Thật xinh đẹp.” Nàng ghé vào trên cửa sổ, ngơ ngẩn mà nhìn hoa lê khắp núi, cánh hoa bay xuống rơi trên tóc nàng cũng không tự biết. Hoàn Tông nhìn sườn mặt nàng, duỗi tay lấy đi cánh hoa kia.

U hương nhàn nhạt truyền vào chóp mũi, chỉ là không biết hương chính là hoa, hay là thiếu nữ ngấm hoa.

“Từng thái gia gia.” Chử Quý Huyền thấy Hoàn Tông biểu tình bình thản, gom hết dũng khí nói, “Những năm gần đây người có tốt không?”

“Rời đi hoàng cung, tất sẽ sống tốt.” Hoàn Tông quay đầu nhìn chằm chằm Chử Quý Huyền trong chốc lát, “Người là hậu nhân của lão tam?”

Chử Quý Huyền có chút xấu hổ, trong gia phả xác thật có ghi lại tổ tiên hần là Tam ca của từng thái gia gia, sau khi từng thái gia gia theo tiên trưởng rời đi, tổ tiên hần để con cháu kế đến làm hậu nhân trên danh nghĩa của từng thái gia gia, sau lại không biết sao lại thế này, tổ tiên hần làm hoàng đế, liền vẫn luôn truyền tới đời này.

“Từng thái gia gia, ta..... Ta là con cháu hậu bối của ngài.” Chử Quý Huyền đã đoán được năm đó tổ tiên vì cái gì làm như vậy, tiên trưởng đối mặt đương sự, hần xấu hổ đến ngượng ngùng ngẩng đầu.

“Ta mười tuổi đã rời khỏi hoàng cung, đâu ra hậu bối?” Hoàn Tông đôi mắt đậm mạc hơi đổi, “Sửa lại đi, ngày sau gọi ta là tăng thái bá gia hoặc là chân nhân.”

Quả nhiên bọn họ một mạch này từng thái gia gia sẽ không thừa nhận, Chử Quý Huyền có chút mất mặt, nhưng sớm đã có đoán trước, còn không tính quá mức luống cuống: “Văn bối nhớ kỹ.”

“Năm đó ta cùng với tổ tiên người ở chung cũng không tính là vui vẻ, ta sớm đã chặt đứt thân duyên, quá vãng đủ loại thị phi, không cần nhắc lại.” Hoàn Tông giọng điệu sơ đạm, nhắc tới người nhà Chử gia cũng không có cảm tình.

“Là.....” Chử Quý Huyền ngồi quỳ ở lót thượng, hướng Hoàn Tông hành lễ.

Hoàn Tông nhìn hần một cái, dựa vào ghế mềm nhắm mắt dưỡng thần, không hề mở miệng.

Trong xe ngựa lại lần nữa an tĩnh lại, Không Hầu quay đầu lại phát hiện Hoàn Tông đang nằm, buông mạnh cửa sổ xe, từ thu nạp giới lấy ra một cái thảm mỏng phủ lên người Hoàn Tông, rồi bắt đầu nhắm mắt đã tọa.

Nhìn hai người đang nhắm mắt, trong lòng Chữ Quý Huyền có chút tò mò, từng thái gia..... Tầng thái bá gia cùng Không Hầu tiên từ đến tốt cùng quan hệ ra sao, vì sao tầng thái bá gia không cho hắn nói “Ân ái không rời”, nhưng ánh mắt nhìn Không Hầu tiên từ lại ôn nhu như thế.

Từ ngày hôm qua cho tới hôm nay, hắn phát hiện ánh mắt tầng thái bá gia nhìn mọi người đều giống nhau, xa cách, đậm nhạt. Chỉ có khi cùng Không Hầu tiên từ ở bên nhau mới bất đồng, lúc ấy trong ánh mắt tầng thái bá gia sẽ tràn ngập ấm áp.

Ánh nắng bên ngoài xe ngựa, trộm xuyên qua khe hở bức màn chui vào trong, ghé vào trên làn váy Không Hầu, làm nàng như đang được bao phủ bởi một lớp hào quang.

Hoàn Tông mở mắt ra, cảm lấy thăm mông trên người, đôi mắt nhìn chăm chăm thiếu nữ sáng lung linh, trong hai mắt cũng nhiễm ánh sáng.

Một đường hướng đông, lúc chạng vạng, đám người Không Hầu tới tiểu thành nơi Ngũ Vị Trang.

Núi rừng có khói bếp lượn lờ bay lên, hai vị hộ vệ canh giữ ở cửa thành mặc khôi giáp cổ xưa sạch sẽ, dáng người thon gầy, hai mắt có thần. Nhìn thấy không trung có phi thiên mã kéo xe đáp xuống, hai vị bảo hộ đều nâng cao tinh thần.

“Gặp qua tiên trưởng, không biết tiên trưởng từ đâu mà đến?”

“Từ Bội Thành mà đến, có việc bái kiến trang chủ Ngũ Vị Trang.” Lâm Hộc đem mệnh bài đưa cho hộ vệ, “Làm phiền nhị vị.”

“Tiên trưởng mời vào.” Hai vị hộ vệ cả đời cũng chưa ra khỏi quê nhà, nghe nói Lâm Hộc từ danh thành tu hành mà đến, trong mắt có hâm mộ cùng tò mò, lại không có ghen ghét cùng phần hận.

Tiến vào cửa thành, trong thành thực tĩnh, không phải yên tĩnh mà là một loại yên lặng, khiến người ta an bình, thông dong, những cảm xúc bộn bề, bận rộn bên ngoài hình như không thể ảnh hưởng đến cuộc sống thanh thản nơi đây.

Dựa theo lễ nghi bái kiến, bọn họ hẳn là phải chờ đến buổi sáng ngày mai lại đi Ngũ Vị Trang bái phỏng, nhưng bọn họ còn vội vàng đi Khuê Thành, nên chỉ có thể vào lúc chạng vạng liền tới cửa quấy rầy, hy vọng trang chủ Ngũ Vị Trang xem lễ bái kiến thực phong phú, mà có thể tha thứ cho bọn họ mạo muội.

Nhờ người qua đường nhiệt tâm chỉ dẫn, Lâm Hộc đánh xe ngựa tìm được Ngũ Vị Trang. Ngũ Vị Trang cũng không phải tông môn lớn, vị trí tọa lạc cũng không tính hảo, nếu không phải công lớn treo ba chữ Ngũ Vị Trang, thì sẽ làm người khác cho rằng đây là một tứ hợp viện bình thường.

Không Hầu nhảy xuống xe ngựa, còn không kịp đi gõ cửa, liền nghe được phía sau cửa truyền đến tiếng binh khí leng keng leng keng. Nàng sắc mặt đại biến, chẳng lẽ là có kẻ xấu làm ác?

Nghĩ đến trên dưới Vân Hoa Môn còn ngóng trông thu Ngũ Vị Trang làm môn phái phụ thuộc, Không Hầu cũng không rảnh lo mặt khác, triệu hồi Thủy Sương kiếm, một chân đá văng đại môn không mới không cũ.

Cửa chớp mắt mở ra, theo sau đó là bột phấn màu trắng bay đến, Không Hầu không dám tùy tiện, huy tay áo dùng linh lực chặn lại, đem bột phấn không rõ nguồn gốc ngăn ở bên ngoài.

“Bánh hoa quế đương nhiên nên dùng mật đường tẩm ướp, sau lại lấy hoa quế điểm xuyết, mới không làm mất đi nguyên vị của hoa quế.”

“Nói nhảm, vị mặn là trăm vị chi duyên, không muối không thành vị, bánh hoa quế tự nhiên có lấy vị mặn.”

“Thân là bếp tu, thế nhưng xuất khẩu thành dư, thật là xú không thể nói.”

“Ta không chỉ phải mắng người, ta còn muốn đánh người.”

Dao chặt thịt, dao thái rau bay tứ tung, nhưng là gạo nếp, đậu phộng, mật ong đặt ở bên cạnh lại không ai đụng tới, thậm chí còn cẩn thận dè dặt tránh khỏi. Thân là bếp tu, phải kiên trì với lý niệm nấu ăn của mình, không thể dễ dàng dao động, dù là đánh nhau cũng không lay được. Nhưng là mặc kệ ô môn loại lý niệm nào, thì đối với nguyên liệu nấu ăn cũng phi thường tôn trọng như nhau.

Vừa rồi đệ tử không hiểu chuyện kia rải bột mì, đã bị hai đệ tử khác ấn trên mặt đất, dư lại những đệ tử khác, tiếp tục vì hàm khẩu (hàm=mặn) hay ngọt khẩu mà kịch liệt giao lưu.

Trong không trung không ngừng chớp lóe ánh sáng lóa mắt của đao pháp, vừa mới nhìn thấy, còn tưởng rằng đây là hiện trường cắt thịt người.

Không Hầu ngờ ngạc đứng tại chỗ, nhóm bếp tu là cái dạng này?

“Bánh hoa quế nguyên vị là tốt nhất, không cần thêm mật đường cùng muối.” Chữ Quý Huyền nhỏ giọng nói, “Mặc kệ là mật đường hay là muối, đều sẽ làm mất đi nhiều thanh hương hoa quế vốn có.”

Không Hầu yên lặng quay đầu lại nhìn về phía Chữ Quý Huyền, hướng bên cạnh nhường nhường, chỉ vào trường hợp hỗn loạn trong viện: “Người muốn đi vào cùng bọn họ thảo luận sao?”

“Không cần, không cần, thế nhân ngàn vạn người, khẩu vị cũng không giống nhau, không cần quá mức kiên trì.” Nhìn các loại vũ khí bay tới bay lui trong

không trung, Chữ Quý Huyền nuốt nuốt nước miếng, lui liên tiếp ba bước, “Nấu ăn sao, quan trọng nhất chính là tâm bình khí hòa.”

Mắt thấy thái dương sắp xuống núi, đệ tử Ngũ Vị Trang còn không có thu tay lại, Không Hầu đành phải vỗ tay nói: “Chư vị đạo hữu, tại hạ đệ tử Vân Hoa Môn, có việc cầu kiến trang chủ quý trang, thỉnh chư vị thông truyền.”

Này nếu là có tà tu lại đây, cũng không cần che dấu thân phận, chỉ cần trực tiếp cho bọn họ một đao là được. Từ lúc nàng đá môn tiến vào đến bây giờ, bọn họ thế nhưng đều chỉ lo khẩu vị ngọt mặn mà chiến, có người lạ tới cũng không rảnh lo.

Bếp tu đối với lý niệm nấu ăn, thật là bướng bỉnh đến đáng sợ.

“Cái gì?” Chúng đệ tử đánh nhau nghe được ba chữ “Vân Hoa Môn”, đồng thời ngừng tay, thu hồi pháp bảo, một mặt cho thu hồi phòng bếp, một mặt an bài người đi thông tri trang chủ.

“Tiên tử giá lâm, bồng tất sinh huy.” Đệ tử cầm đầu sửa sang lại quần áo trên người một chút, đi đến trước mặt Không Hầu, ôm quyền. Trong lòng lại tò mò, thân truyền đệ tử danh môn như thế nào đột nhiên lại tới loại tiểu môn tiểu phái này của bọn họ?

“Đạo hữu khách khí.” Không Hầu xoay người giới thiệu Hoàn Tông cùng Lâm Hộc, “Bọn họ là đệ tử Lưu Quang Tông, lần này chúng ta mang tiểu bối mạo muội quấy rầy, còn thỉnh quý tông tha thứ chúng ta thất lễ.”

Lưu Quang Tông?

Đệ tử cho rằng lỗi tai mình xảy ra vấn đề, đệ tử danh môn đều làm sao vậy, chẳng lẽ hẹn nhau cùng tới Ngũ Vị Trang bọn họ chơi đùa?

“Tiên trưởng cùng tiên tử quá khách khí, mời theo ta.” Đệ tử mới vừa đưa Không Hầu, bốn người Hoàn Tông đi vài bước, đệ tử truyền lời liền vội vàng chạy ra tới, “Tiên trưởng, tiên tử thỉnh, chưởng môn ở chính điện xin đợi nhị vị.”

“Không dám.” Không Hầu nói tạ, “Thỉnh đạo hữu dẫn đường.”

“Tiên tử thỉnh, tiên trưởng thỉnh.”

Đội đám người Không Hầu đi chính điện, các đệ tử lưu tại trong viện ngơ ngác xem ta, ta xem ngơ ngác, trong lúc nhất thời không người nói chuyện.

“Cái này hảo, mắt mặt trước đệ tử đại tông môn.” Không biết đệ tử nào nhỏ giọng nói thầm một câu.

Những người khác quay đầu trừng mắt, làm hấn sợ tới mức rụt rụt cổ.

Nguyên bản bọn họ còn hăm mộ Cát Tường Các, năm đó mắt thấy liền phải chống đỡ không nổi nữa, kết quả lại trở thành môn phái phụ thuộc Vân Hoa Môn, ở Tu Chân giới có uy tín có danh dự. Mấy ngày trước đây bọn họ còn ảo tưởng, nói không chừng sẽ có một cái đại tông môn bỗng nhiên xuất hiện, muốn thu bọn họ làm phụ thuộc môn phái. Kết quả hôm nay lại để cho hai đệ tử đại tông môn nhìn thấy bọn họ đóng cửa đánh nhau, hiện tại bọn họ đến mơ mộng cũng ngượng ngùng lắm.

Bạch Án chân nhân nghe được đệ tử nói có tu sĩ Vân Hoa Môn bài phỏng, người đầu tiên trong đầu liền nghĩ đến, chính là tiểu cô nương ngày ấy gặp được ở Bách Hoa Vũ Hội Nhạn Thành. Cũng không biết vì cái gì, hẳn chính là có loại trực giác này, có lẽ là bộ dáng đối phương cười rộ lên quá thảo hỉ?

“Hai vị thỉnh.”

Nghe được bên ngoài truyền đến tiếng nói chuyện, Bạch Án chân nhân ngồi ngay ngắn, đem chân gà cay bí chế ăn được một nửa trên bàn giấu vào ngăn kéo, còn không quên thả ra một cái thuật pháp, làm vị ớt trong phòng tàn đi.

Nhìn rõ dung mạo tiểu cô nương đang tiến đến, Bạch Án chân nhân đứng dậy: “Không Hầu tiên tử, Hoàn Tông chân nhân.”

“Mạo muội quấy rầy.” Không Hầu đáp lễ, cùng Bạch Án chân nhân khách khí trong chốc lát, đem lễ bài kiến dâng lên, mới nói sáng tỏ ý đồ đến.

“Trang chủ, hôm nay vẫn bồi tới, là có việc muốn nhờ.”

“Tiên tử nói giỡn, ta có chỗ nào có thể giúp được với tiên tử?” Lời này của Bạch Án chân nhân cũng không phải khiêm tốn, mà là sự thật. Ngũ Vị Trang bọn họ đời tiền không có tiền, muốn người không ai, càng không kỳ trân dị bảo, có thể giúp được cái gì?

“Cái này trừ bỏ trang chủ, thật đúng là không ai có thể giúp.” Không Hầu quay đầu nhìn Chữ Quý Huyền đứng phía sau Lâm Hộc.

“Lại đây.” Hoàn Tông môi khẽ mở, đem Chữ Quý Huyền kêu lại đây, “Trang chủ, đây là hậu bối của ta ở trần thế, trên người có chút linh căn tu hành. Hẳn yêu thích trừ nghệ, nhìn khắp toàn bộ Tu Chân giới, chỉ có quý phái có thể thu dụng hẳn.”

Thu dụng.....

Bạch Án chân nhân cảm thấy hẳn là hậu bối này không được Hoàn Tông chân nhân yêu thích lắm, bằng không giọng điệu sẽ không đậm mạc bình tĩnh như thế.

Lấy địa vị của Hoàn Tông chân nhân, muốn đem hậu bối tiến vào tông môn nào mà không được, vì sao tìm loại tiểu môn tiểu phái này.

“Công tử, thỉnh ngươi đem tay trái vươn tới.” Bạch Ân chân nhân chưa nói cự tuyệt hay là đáp ứng, chờ Chữ Quý Huyền vươn tay, dùng linh lực dò xét một chút linh đài cùng linh mạch trong thân thể hắn, “Tu hành đã bao lâu, ai làm thầy?”

“Mười lăm năm, đi theo tán tu trong nhà học Luyện Khí nhập môn cơ bản nhất.” Chữ Quý Huyền thấy vị Bạch Ân trang chủ khí chất xuất trần, ánh mắt hiền lành lại hòa ái, cảm thấy trong lòng thập phần thân thiết, thành thành thật thật trả lời.

“Không có bái nhập sư môn, ở gần gần mười lăm năm đã là Luyện Khí ngũ giai tu vi. Công tử tư chất tốt như vậy, vì sao phải nhập môn hạ Ngũ Vị Trang ta?” Bạch Ân chân nhân thu hồi linh lực, thờ dài nói, “Bỉ phái thô sơ, công tử bái nhập môn hạ ta, sợ là ủy khuất.”

“Trang chủ có điều không biết, ta tuy từ cầm y ngọc thực lớn lên, nhưng chỉ có thể ngâm nghiền cứu trừ đạo, không dám để người nhà biết yêu thích của mình.” Chữ Quý Huyền trả lời, “Còn thỉnh trang chủ chớ có ghét bỏ ta ngu dốt, thu ta nhập môn.” Tăng thái bá gia nói hắn tư chất không tốt, trang chủ lại nói hắn là hảo tư chất, hắn đến tột cùng nên tin ai?

“Công tử họ Chữ, cùng hoàng tộc có quan hệ gì?” Tuy đã nổi lên vài phần tâm tư thu đồ đệ, nhưng trước khi minh bạch thân phận đối phương, hắn sẽ không khai khẩu.

“Hồi trang chủ, vẫn bối là con thứ ba đương kim hoàng đế.”

Hắn là hoàng tử, như vậy là Hoàn Tông chân nhân trường bối hắn.

Chữ thị mang theo long vận, là trời sinh mệnh cách đế vương. Loại mệnh cách này nếu là ở Phàm Trần giới, có lẽ là người người ca ngợi, nhưng là ở Tu Chân giới tu sĩ khắp nơi, hoàng thất lực ảnh hưởng cùng địa vị cũng không tính cao.

Đều nói Chữ thị tuy là mệnh cách đế vương, nhưng lại trời sinh khuyết thiếu linh căn. Bọn họ truyền thừa nhiều như vậy, thọ mệnh cùng người thường giống nhau, không có một cái tộc nhân bước lên tu hành chi lộ. Không nghĩ tới lời đồn thế nhưng phù hoa như thế, đệ tử Chữ gia nếu thật là thiên mệnh chủ định không có linh căn, như vậy Hoàn Tông chân nhân cùng vị hoàng tử này là cái gì?

“Nếu là công tử không chê, có thể lưu tại Ngũ Vị Trang ta.” Bạch Ân chân nhân chậm rãi gật đầu, “Nhưng là một khi nhập môn hạ, thì phải tuân thủ quy củ nội môn.” Lời này không chỉ là đang nói cho Chữ Quý Huyền nghe, mà còn cho Hoàn Tông cùng Không Hầu.

“Trang chủ xin yên tâm, hắn vào Ngũ Vị Trang thì chính là đệ tử quý phái, hết thấy quy củ đều theo quý phái.” Hoàn Tông nói, “Ta trần duyên đã dứt, thỉnh trang chủ không cần băn khoăn.”

Hoàn Tông lời này chỉ kém không có nói trắng ra, hắn sớm đã chặt đứt trần duyên, chỉ là đem người mang lại đây, chuyện khác sẽ không quản.

Bạch Ân chân nhân hoàn toàn yên lòng, ai cũng không nghĩ thu cái đồ đệ về, còn phải cố kỵ trường bối hiển hách sau lưng đồ đệ. Ngũ Vị Trang bọn họ nghèo là nghèo chút, nhưng vẫn có khí tiết.

Nhưng thật ra Chữ Quý Huyền nghe được Hoàn Tông nói ra những lời này sau, tâm tình có chút hạ xuống. Hắn trộm nhìn Hoàn Tông vài lần, Hoàn Tông lại không có xem hắn, hắn chỉ có thể rũ đầu, ngoan ngoãn nghe bọn hắn nói chuyện.

Thu đồ đệ xong, Bạch Ân chân nhân thấy bên ngoài trời đã tối, liền nói: “Chư vị mời ở lại bỉ phái dùng chút cơm canh.”

Không Hầu nghe được hai chữ “Cơm canh”, đối với đồ ăn Ngũ Vị Trang trần ngập chờ mong.

Đáng tiếc khi nàng vừa ngồi xuống, còn không kịp động đũa, có đệ tử tới báo, Chiêu Hàm Tông trưởng phái đại đệ tử Trường Đức bái kiến.

“Cho mời.” Bạch Ân chân nhân đối Không Hầu cùng Hoàn Tông áy náy nói, “Nhị vị thỉnh đợi một lát.”

Cũng không biết hôm nay là ngày mấy, thế nhưng có ba thân truyền đệ tử đại tông môn tới môn phái nhỏ lại cũ này của bọn họ.

Đi theo phía sau đệ tử tiến vào, Trường Đức nhìn thấy Không Hầu cùng Hoàn Tông cũng thập phần ngoài ý muốn, hắn dưới chân dừng một chút, triệu hai người chấp tay nói: “Hai vị đạo hữu, lại gặp mặt.”

“Trường Đức đạo hữu hảo.” Không Hầu đáp lễ, tiếp đón hắn cùng nhau ngồi xuống, “Đạo hữu vì sao đến nơi đây?”

“Trước đó vài ngày ta nghe được một tin tức, mấy ngày sau Khuê Thành có bí cảnh mở ra, ta muốn mang sư đệ sư muội đi Khuê Thành xem.” Loại sự tình có bí cảnh này, Trường Đức cũng không có che giấu không nói, trong bí cảnh tuy rằng tài nguyên phong phú, nhưng hắn chưa vào bí cảnh bao giờ.

Nếu là Hoàn Tông cùng Không Hầu cũng đối với bí cảnh sinh ra hứng thú, bọn họ cùng đi còn có thể chiếu cố lẫn nhau.

Sư đệ sư muội?

Không Hầu nghĩ tới Lăng Ba tiên tử phải dùng hoa tươi mở đường: “Sư đệ sư muội khác không có đi theo đạo hữu lại đây sao?”

“Bọn họ ở trong khách sạn nghỉ ngơi, ta nhớ tới Ngũ Vị Trang tại nơi đây, liền lại đây bái phỏng một phen.” Trường Đức giải thích nói, “Nhân ngày mai sáng sớm xuất phát, cho nên lúc này tiến đến quấy rầy.”

“Tiên trưởng khách khí, chư vị nếu là có thể tới, đại môn Ngũ Vị Trang mười hai canh giờ đều vì các vị rộng mở.”

Bạch Án chân nhân nghe được hai chữ bí cảnh, không có nửa điểm phản ứng. Bí cảnh tuy nhiều trân bảo, nhưng lại không phải nơi bọn họ có thể cướp được. Cùng với ô môn ảo tưởng không thực tế xâm nhập bí cảnh, cuối cùng mang theo một thân thương trở về, thậm chí là đem mạng bỏ lại, còn không bằng ở thôn trang hảo hảo tu hành.

“Đạo hữu có biết bí cảnh này sẽ mở ra bao lâu?” Không Hầu hỏi Trường Đức.

“Lần trước là bốn mươi chín ngày, bất quá trải qua 500 năm biến thiên, sẽ phát sinh thay đổi cũng nói không chừng. Ôn thỏa khỏi kiến, ta tính toán mang nhóm sư đệ sư muội ở bên trong ba mươi ngày, liền rời khỏi bí cảnh.”

Trường Đức lo lắng Không Hầu không có kinh nghiệm tiến vào bí cảnh, không cẩn thận đem chính mình vây ở bên trong, “Bí cảnh thiên tài địa bảo rất nhiều, liền tính ở bên trong một năm cũng không thể mang đi tất cả đồ vật. Không Hầu đạo hữu nếu là đi vào, cũng nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Đa tạ báo cho, ta sẽ chú ý gấp bội.” Một tháng thời gian nói dài thì không lâu lắm, nói ngắn cũng không ngắn. Không Hầu quay đầu đối Bạch Án chân nhân nói, “Chân nhân có muốn phái một vị đệ tử cùng chúng ta đi?”

“Đệ tử môn hạ tu vi nông cạn, cùng chư vị đồng hành, chỉ biết mang đến phiền toái.” Bạch Án chân nhân nhìn ra Không Hầu là cố ý diu dặt, nhưng hấn lại không thể không có tự mình hiểu lấy. Nếu chỉ là rèn luyện bình thường, Bạch Án liền tính da mặt dày cẩu, cũng sẽ cầu bọn họ mang hai cái đệ tử tổng môn đi.

Nhưng là bí cảnh bất đồng, bên trong tự nhiên bầy rập ùn ùn không dứt, đệ tử môn hạ trẻ tuổi, đều không có năng lực đi vào.

Nhìn ra Bạch Án chân nhân không phải khách sáo, Không Hầu cũng không hề khuyên nhiều, dùng truyền âm thuật đối Hoàn Tông nói: “Hoàn Tông, không bằng ngày mai chúng ta cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông cùng nhau đi?”

Hoàn Tông nhìn Trường Đức từ khi vào cửa, liền vẫn luôn cùng Không Hầu nói chuyện, mặt vô biểu tình mà dùng truyền âm thuật trả lời: “Chúng ta một mình đi, không cùng bọn họ đồng hành.”

Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông, muốn biết hấn vì cái gì cự tuyệt.

“Ta không thích mùi hoa quá nồng.”

Không Hầu: Ha?

“Cánh hoa hái xuống lâu rồi, không chỉ có hương vị kỳ quái, rải ra tới còn chiêu sâu.”

Không Hầu: “.....”

Không Hầu nghĩ, truyền âm thuật thật là phát minh vĩ đại hạng nhất của Tu Chân giới, có nó tồn tại, ít nhất có thể tiêu giảm một nửa mâu thuẫn trong Tu Chân giới.

Lời này nếu là bị Lăng Ba tiên tử nghe thấy, bàn mỹ thực trước mặt này, khả năng sẽ bị lật đổ trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Mời

Editor: TIEUTUTUANTU

Sau khi Hoàn Tông cự tuyệt cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông đồng hành, Không Hầu uyển chuyển cự tuyệt Trường Đức mời đồng hành, ánh mắt Trường Đức ở trên người nằng cùng Hoàn Tông dạo qua một vòng, không có nói thêm cái gì nữa.

Mọi người không quá quen thuộc, mạnh mẽ tìm đề tài nói tiếp cũng rất là xấu hổ, hướng chi bàn đồ ăn này thật sự ăn quá ngon, phần lớn lực chú ý, mọi người đều đặt trên mỹ thực. Ngay cả Hoàn Tông không nặng ăn uống chi dục, nhìn Không Hầu vui vẻ ăn, cũng nhịn không được động nhiều mấy đũa.

“Đậu hũ canh cá này thật ngon, uống xong phảng phất có thể cảm nhận được cá ngao du trong nước tự do, làm nhân tâm cũng hảo lên.” Không Hầu đem một chén canh cá uống đến sạch sẽ, tán thưởng nói, “Đệ tử quý phái hảo trù nghệ.”

Đối với bếp tu mà nói, khích lệ tốt nhất chính là đem đồ ăn ăn đến sạch sẽ. Bạch Ân gặp được rất nhiều người khen hấn, càng là người có thân phận, càng sẽ dùng lời dễ nghe khen trù nghệ hấn hoặc là đồ đệ hấn, nhưng những người này không có chỗ nào mà không phải là rụt rè nể thừ, sau đó dư lại hơn phân nửa đồ ăn ở trong chén.

Bạch Ân cũng không cho rằng khích lệ như vậy có bao nhiêu chân thành, dù cho bọn họ dùng từ ngữ hoa lệ trau chuốt khen ngợi trù nghệ của hấn, hấn cũng sẽ không bởi vậy mà xúc động. Nhưng mà vào giờ phút này, nhìn chén thiếu nữ trống trơn, còn có ánh mắt nàng lưu luyến nhìn canh cá của Hoàn Tông chân nhân, làm Bạch Ân cảm nhận được rõ ràng chính xác là yêu thích.

“Tiên tử thích, là vinh hạnh của lão hủ.” Bạch Ân đứng lên, đối Không Hầu cười cười, “Thỉnh tiên tử chờ một lát.”

Không Hầu thấy Bạch Ân chuẩn bị ra cửa, vội nói: “Chân nhân, ngài đây là đi chỗ nào?”

Bạch Ân chân nhân đối Không Hầu hiền hoà cười: “Đi lấy một thứ, thực mau liền tới.”

Không Hầu ngờ ngạc gật đầu, tổng cảm thấy có chút không thích hợp, không phải chính mình ăn đến quá nhiều, nên Bạch Ân chân nhân trộm đi phòng bếp, cho đệ tử thêm đồ ăn?

Trưởng Đức buông đũa, xoa xoa khoe miệng cơ hồ nhìn không thấy dầu mỡ. Khách nhân còn dùng com, chủ nhà lại đi trước, thái độ Ngũ Vị Trang đãi khách thật là tùy ý. Cũng may hấn là một người tính cách hiền hoà, cũng không để ý việc nhỏ này.

Quay đầu nhìn Hoàn Tông cùng Không Hầu, hai người kia tuy rằng cũng dùng đũa, nhưng lại đang khe khẽ nói nhỏ. Hai người cũng không có cố ý tránh đi Trưởng Đức, cho nên hấn nghe được rành mạch.

“Sur huynh sư tỷ Thiện Thực Đường so không bằng.”

“Mỹ thực Ung Thành cũng là nhất tuyệt Lăng Ưu giới, không cần tự coi nhẹ mình.”

“Lần trước đi quá vội, nếu lúc ấy chúng ta đã nhận thức, ta sẽ mang huynh đi nếm thử phong vị ăn vặt Ung Thành.”

“Về sau lại đi cũng giống nhau. Chén canh cá này ta còn chưa uống qua, muội dùng đi.”

“Như vậy sao được…….”

“Ta không yêu uống canh cá, trước mặt bếp tu, dư lại quá nhiều cũng không tốt.” Hoàn Tông cảm chén đẩy đến trước mặt Không Hầu, ở dưới bàn nhẹ nhàng túm một chút tay áo Không Hầu, mặt lại bình tĩnh không biểu tình, “Được không?”

“Hảo hảo hảo.” Không Hầu cúi đầu nhìn tay áo hơi hơi đóng đưa, đối với loại “Làm nũng” này của Hoàn Tông không hề có sức chống cự, liền bụng chén lên uống. Nam nhân đẹp như vậy túm tay áo nhờ nàng hỗ trợ, đừng nói bảo nàng uống canh cá, dù cho bảo nàng đi bắt cái tà tu trở về, nàng chỉ sợ cũng cự tuyệt không được.

Lâm Hộc mặt vô biểu tình nhìn Hoàn Tông, hấn như thế nào không biết công tử không thích uống canh cá, thời điểm ở Nhạn Thành, không phải uống đến hảo hảo? Loại tật xấu kén ăn này, cũng có thể từ từ phát triển?

Chữ Quý Huyền ở trong lòng yên lặng ghi nhớ, tăng thái bá gia không thích canh cá.

Trưởng Đức: “…….”

Xem xong một màn này, hấn có chút hoài nghi, Hoàn Tông là giả kiếm tu Lưu Quang Tông.

Chẳng được bao lâu, Bạch Ân chân nhân bưng một cái khay tiến vào, mời mọi người tiếp tục động đũa.

Thấy hấn khai khẩu, Không Hầu liền cầm đũa lên, ánh mắt Bạch Ân chân nhân nhìn nàng, đã ôn hòa đến như là đang nhìn thân cháu gái: “Không Hầu tiên tử, nếm thử cái này.”

Hấn đem khay phóng tới trước mặt Không Hầu.

Trong khay là một cái chén ngọc xanh biếc, dùng loại đặc chế này đựng đồ ăn, khẳng định có chỗ bắt phạm.

Một bàn sáu người, lại chỉ phân cho Không Hầu tiên tử, Bạch Ân chân nhân đối đãi khác biệt có phải hay không quá rõ ràng? Ánh mắt Trưởng Đức rơi xuống trên khay, đối với món này cũng có vài phần hứng thú.

Không Hầu duỗi tay mở nắp, bên trong là một viên cầu màu trắng, tản ra mùi hương ngọt ngào nhàn nhạt.

Nàng khó hiểu mà nhìn về phía Bạch Ân chân nhân, đây là thứ gì?

Bạch Ân chân nhân cười mà không nói, đưa muống ngọc cho Không Hầu, giống đồ ngọt hài tử nói: “Nhẹ nhàng gõ.”

Ngọc muống tinh tế lạnh lẽo, ánh mắt Không Hầu dạo qua một vòng trên viên cầu, dùng ngọc muống gõ xuống.

Răng rắc.

Viên cầu nhẹ nhàng mở tung, ngọc lộ tràn ra, cá chép kim sắc từ giữa bay ra. Lại nhìn kỹ lần nữa, này không phải là cá chép, rõ ràng là linh khí kim sắc. Ánh sáng ngũ sắc cùng ngọc lộ dung hợp, biến thành nước canh.

“Nếm thử xem.”

Canh vừa vào miệng, liền hóa thành linh khí nồng đậm chui vào khắp người, Không Hầu trừng lớn đôi mắt, nửa ngày nói không ra lời.

Nhìn thấy Không Hầu phản ứng loại này, Bạch Ân chân nhân vừa lòng mà cười: “Món này ta rất ít làm, Ngũ Linh Căn tu sĩ dùng là thích hợp nhất. Có tẩy tủy ngưng khí, dưỡng da mỹ dung chi hiệu, người một bản này, tiên tử là thích hợp nhất.”

“Món này tên gọi là gì?” Món này hương vị thật sự quá hảo, Không Hầu luyện tiếu ăn quá nhanh, muống nhỏ muống nhỏ nếm, hưởng thụ linh khí tẩy xuyên linh mạch.

“Không có tên.” Bạch Ân chân nhân cười, “Đồ ăn quan trọng nhất không phải tên, mà là bản chất. Dù tên có hay, cũng không thể làm nó tăng lên hương vị.”

“Chân nhân nói phải, đồ ăn quan trọng ở vị.” Không thể cứ việc ăn chậm rãi, Không Hầu vẫn là đem đồ vật ăn xong. Nàng buông muống ngọc, cao hứng lại mất mát: “Có thể ăn mỹ vị như thế là chuyện may mắn của ta, chính là nghĩ đến ngày sau khó được nếm lại, ta lại cảm thấy khổ sở.”

“Việc này có khó gì, tiên tử nếu là muốn ăn, đến nơi này của ta là được.” Bạch Ân chân nhân nói, “Lão hủ việc khác không dám nói, còn ở trừ đạo, miễn cưỡng hiểu được một hai phân.”

“Chân nhân thần kỳ như thế tự xưng một hai phân, những người khác chỉ sợ liền nhập môn đều không tính.” Trường Đức không hiểu trừ đạo, nhưng cũng nhìn ra được món này không đơn giản, trong lòng nổi lên chút tâm tư, “Không biết chân nhân có từng nghĩ tới cùng tông môn khác cộng đồng tiến bộ?”

Cái gì cộng đồng tiến bộ, còn không phải là muốn cho Ngũ Vị Trang gia nhập Chiêu Hàm Tông?

Không Hầu quay đầu nhìn Trường Đức, thật không nghĩ tới, Trường Đức đạo hữu mày rậm mắt to, thế nhưng muốn cùng Vân Hoa Môn bọn họ đoạt người?!

Nghĩ đến đệ tử trên dưới Vân Hoa Môn tha thiết chờ đợi, Không Hầu lập tức mở miệng nói: “Trường Đức đạo hữu nói phải, môn chủ bị phái nhiều lần ý đồ cùng chương môn đề việc này, chương môn cũng không dao động. Bởi vì việc này, chương môn tiếu nuôi nhiều năm.”

Trường Đức xác thật nghe qua Hành Ngạn môn chủ cô ý cùng Bạch Ân chân nhân giao hảo, sau lại không biết đã xảy ra cái gì, hai người giao tình như cũ thường thường. Hiện tại nghe Không Hầu nhắc tới, hẳn mới hiểu được, nguyên lai Vân Hoa Môn nổi lên tâm tư thu nạp Ngũ Vị Trang.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Trường Đức liền không hề mở miệng, miễn cho làm Vân Hoa Môn cho rằng Chiêu Hàm Tông có ý theo chân bọn họ đoạt người.

Bạch Ân chân nhân nghe Không Hầu nói, Hành Ngạn từng nhiều lần ý đồ đề chuyện này, cho rằng ký ức mình xảy ra vấn đề. Chẳng lẽ trước kia không phải là khoe ra đệ tử nhà hắn trừ nghệ cùng tu vi? Không phải đối với bếp tu bọn họ nơi chốn bất bệ?

Trong lòng nghi hoặc thật mạnh, nhưng là có người ngoài ở đây, Bạch Ân chân nhân cũng không có mở miệng đưa ra nghi vấn. Cùng Hành Ngạn môn chủ có chút phiền nhân so với tông chủ Chiêu Hàm Tông chưa từng trợn mắt xem qua, hẳn chỉ có thể xem như người ngoài.

Một bữa cơm ăn xong, coi như là khách và chủ tân hoan. Trường Đức không có ở Ngũ Vị Trang ngủ lại, cùng Không Hầu hẹn ở Khuê Thành gặp mặt, liền rời đi Ngũ Vị Trang.

Không Hầu hạ chủ ý muốn Bạch Ân chân nhân gia nhập Vân Hoa Môn, liền đi theo Bạch Ân chân nhân.

“Không Hầu tiên tử, này nhất định là nguoi hiểu lầm, quý tông môn chủ chưa bao giờ cùng ta đề qua việc này.” Bạch Ân chân nhân thấy Không Hầu kiên trì như thế, bất đắc dĩ nói, “Ngũ Vị Trang bất quá là cái tiểu môn phái, nếu là quý tông thực sự có ý này, ta nào có thể không đáp ứng?”

Nhất định là tiểu cô nương ăn qua đồ ăn hắn làm, liền cảm thấy môn phái bọn họ rất lợi hại, hơn nữa trường bối trong tông môn từng ở trước mặt nàng nói về hắn, khiến cho nàng nghĩ lầm tông môn có ý tứ thu Ngũ Vị Trang làm môn phái phụ thuộc.

“Chân nhân, ta không gạt người.” Không Hầu nói, “Ta đây liền đưa tin cấp tông chủ, nếu ta nói chính là thật sự, còn thỉnh trang chủ nhất định phải nghiêm túc suy xét việc này.”

“Hảo, nếu là quý tông thực sự có ý này, ta nhất định đáp ứng.” Bạch Ân chân nhân thấy sắc trời đã muộn, để tiểu cô nương lưu lại trong viện mình không thích hợp, đành phải trước lừa gạt đáp ứng nàng.

Hắn cũng không dám cầu chuyện tốt gì, đừng nói là Vân Hoa Môn nằm trong mười đại tông môn, dù cho danh môn tương đối lớn khác, cũng không phải bọn họ tưởng dựa vào liền dựa vào. Tông môn khác căn bản không coi trọng bọn họ am hiểu trừ đạo.

Rất nhiều người nghĩ rằng, nấu cơm không phải đại sự, tu sĩ có thể làm, người thường cũng có thể làm. Bếp tu sẽ không luyện đan, sẽ không luyện khí, công kích thuật pháp cũng không am hiểu, chỉ biết vui đầu nấu cơm, cùng tu sĩ khác so sánh với không hề tru thế.

Đã quen bị tu sĩ khác xem thường, Bạch Ân liền dần dần chết tâm.

Dù cho bị xem thường, dù cho không thể có được nhiều cơ hội tu luyện, nhưng là chỉ cần có thể kiên trì đạo trong lòng, cũng là tu hành.

“Chân nhân đáp ứng rồi?” Không Hầu vui vẻ nói, “Đa tạ chân nhân, ta đây liền viết thư hồi tông môn, đem tin tức tốt này cấp tông chủ.”

Nhìn đến thiếu nữ vui vẻ như thế, nếp nhăn giữa trán Bạch Ân chân nhân giãn ra. Quen bị người bỏ qua, phát hiện có người thể nhưng thiết tình thích bếp tu bọn họ như thế, đã đủ để cho bọn họ cao hứng thật lâu.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 66: Phương đầu

Editor: TIEUTUTUANTU

“Hôm nay mắt trái vẫn luôn nhảy không ngừng, chẳng lẽ là có chuyện tốt phát sinh?” Vong Thông đi vào chủ điện, hướng ghế bên cạnh Bùi Hoài ngồi xuống, liền bắt đầu sửa sang lại quần áo trên người.

Vuốt vuốt viền tay áo, làm bộ vỗ vỗ vạt áo, hận không thể để cho tất cả mọi người nhìn đến quần áo hần.

Thanh Nguyên hừ lạnh một tiếng, khoe khoang cái gì, còn không phải là đồ đệ mua cho?

“Không bằng ngươi đi ra ngoài cửa tìm một chút, nói không chừng có thể nhặt được mấy cái ngọc tề.” Thanh Nguyên hướng mắt lên trời trợn trắng.

Vong Thông không để ý tới sắc mặt ghen ghét của hần, tiếp tục cúi đầu sửa sang lại quần áo, làm Thanh Nguyên tức giận xem thường lớn hơn nữa.

Hành Ngạn từ nội thất đi ra, thấy vài vị phong chủ đều ở đây, ho khan một tiếng: “Hôm nay cho các ngươi tới, là có tin tức tốt muốn nói cho các ngươi.”

“Ta tu toàn bộ bị bắt?” Thanh Nguyên mặt vô biểu tình hỏi.

“Tiền tháng tăng lên?” Vong Thông mặt lộ vẻ chờ mong.

“Đều không phải.” Hành Ngạn chỉ chỉ tin phù trên tay, “Đêm qua Không Hầu gửi thư nói, Ngũ Vị Trang nguyện ý bám vào môn hạ ta.”

“Thật sự?” Năm vị phong chủ đều kích động lên, Thanh Nguyên nặng ăn uống chỉ dục nhất thậm chí từ trên ghế đứng lên, “Không Hầu sư diệt thật sự thuyết phục được Bạch Ân?”

“Thật sự.” Hành Ngạn gật đầu cười nói, “Cũng là vừa khéo, Không Hầu vừa vặn đi Ngũ Vị Trang làm việc, liền cùng Bạch Ân nhắc tới việc này. Bạch Ân nói, chỉ cần Văn Hoa Môn chúng ta nguyện ý chiêu nạp bọn họ, hần liền đồng ý.”

“Không Hầu sư diệt thật tiền đồ, đem sự tình chúng ta hy vọng lâu như vậy làm xong.” Thanh Nguyên cao hứng đến xoa tay, “Chương môn, sự tình quan trọng, chuyện này giao cho ta tới phụ trách, ta đi chuẩn bị đưa chiêu nạp lễ cho Ngũ Vị Trang.”

“Không vội, chiêu nạp lễ ta đã cho Vật Xuyên đi chuẩn bị.” Hành Ngạn thấy Thanh Nguyên hận không thể lập tức liền phóng tới Ngũ Vị Trang, giọng tay đè ép xuống, “Không Hầu làm xong đại sự này, ta quyết định cho nàng một ít khen thưởng, chứ vị thấy thế nào?”

“Hần là, không chỉ thưởng, mà phải đại khen thưởng.” Thanh Nguyên từ thu nạp giới móc ra một đồng cực phẩm đan dược, “Đây là phần ta.”

Liên lụy tới tông môn công khai khen thưởng, Hành Ngạn cũng không đơn độc làm chủ. Không Hầu là đệ tử Tê Nguyệt Phong, tuy rằng bốn phong phong chủ khác đối với nàng cũng thực thích, nhưng đề cập đến tài nguyên tu luyện, nếu là không xử lý tốt, cũng có khả năng sẽ dẫn phát mâu thuẫn.

Rất nhiều mâu thuẫn đều xuất phát từ những việc nhỏ, Hành Ngạn không hy vọng trong tông môn bởi vì những việc này nháo đến không thoải mái.

“Tiểu sư diệt làm ra công hiến lớn như vậy, đừng nói chúng ta khen thưởng nàng, ngay cả những đệ tử khác chỉ sợ cũng muốn đưa tạ lễ cho nàng.” Bùi Hoài móc ra vài món pháp bảo lung linh rực rỡ, “Ta cũng lấy vài thứ thêm vào, gần đây không luyện ra pháp khí tốt, chờ ra cực phẩm pháp khí, ta lại đưa nàng.”

Bốn vị phong chủ sôi nổi đưa thưởng, kết quả bọn họ đưa đồ vật so với kế hoạch danh sách vật phẩm Hành Ngạn khen thưởng còn quý trọng hơn.

“Xem ra các người đối với Ngũ Vị Trang xác thật thập phần hoan nghênh.” Hành Ngạn nhìn pháp khí phù triện đan dược đầy bàn, “Thanh Nguyên, mấy ngày nay người vất vả một chút, cùng Vật Xuyên cùng đi Ngũ Vị Trang bái phỏng. Nhân gia nguyện ý trở thành môn phái phụ thuộc của chúng ta, chúng ta liền không thể ủy khuất nhân gia.”

Từ chủ tông phong chủ cùng chương phái đại đệ tử tự mình tới cửa đưa thu nạp lễ, đã đủ để biểu đạt ra thành ý Vân Hoa Môn.

Hai ngày sau, khi đệ tử Ngũ Vị Trang còn ở vì bánh hoa quế nên làm ngọt hay mặn mà nháo lên, bỗng nhiên có người gõ đại môn.

Nhập môn không đến ba ngày, Chử Quý Huyền nấp bên lu gạo run bần bật đi mở cửa, nhìn đến bên ngoài đứng hơn mười vị tu sĩ, cầm đầu là tu sĩ tóc tuyết trắng, màu da hồng nhuận, nhìn không ra nửa phần lão thái. Đứng cạnh hắn nửa bước là tu sĩ thoát nhìn bất quá hai mươi tuổi, bạch y bạc kiếm, tóc ngay ngắn dùng ngọc quan, mặt anh tuấn thoát nhìn có chút nghiêm túc.

“Tiểu hữu hảo, ta là Thần Hà Phong phong chủ Thanh Nguyên Vân Hoa Môn, mang thu nạp lễ tới cửa bái phỏng.”

Là tông môn Không Hầu tiên tử?

Chử Quý Huyền triều bọn họ chấp tay nói: “Thỉnh tiên trưởng chờ một chút, vẫn bồi liền đi thông báo chương môn.”

“Làm phiền.”

“Không dám không dám.” Chử Quý Huyền quay đầu chạy trở về, thiếu chút nữa đụng vào chương phái đại đệ tử Đan Hồng. Đan Hồng thấy hắn bước chân vội vàng, cho rằng hắn bị đồng môn dọa sợ, an ủi nói, “Không cần sợ hãi, mọi người chỉ là ở cách làm thức ăn có chút bất đồng, thời điểm khác tính cách đều thực ôn hòa.”

“Đại sư tỷ, ta không có sợ hãi, chỉ là ngoài cửa có tiên trưởng tự xưng phong chủ Vân Hoa Môn mang theo lễ thu nạp đến bái phỏng, ta muốn vội vàng đi hội báo sư phụ.”

“Từ từ, người nói tông môn nào?”

“Vân, Vân Hoa Môn a.” Chử Quý Huyền thấy Đại sư tỷ biểu tình biến hóa quá mức rõ ràng, nhớ tới tư thế oai hùng khi nàng lấy nôi đánh nhị sư huynh, liền lui một bước nhỏ.

“Vân Hoa Môn mang cái gì?”

“Mang..... Thu nạp lễ?” Chử Quý Huyền ần ần cảm thấy có chút không đúng, người bình thường tới cửa bái phỏng, sẽ không có ý nói mình mang theo lễ vật. Thu nạp lễ này là có ý tứ gì, chẳng lẽ là thu nạp nữ tử tông môn làm thiếp thất?

Nghĩ vậy, Chử Quý Huyền chân mày cau lại, hắn tuy chỉ ở Ngũ Vị Trang mấy ngày, nhưng cũng nhìn ra đồng môn đều là si tâm trừ nghệ, tính cách thuần phác, Thần Hà Phong phong chủ kia một đồng tuổi, thế nhưng còn nghĩ tìm thiếp thất?

Tu sĩ cũng không biết xấu hổ như vậy sao?

“Sư tỷ, ta đây liền đi nói với bọn họ, chương môn đã ra ngoài.” Chử Quý Huyền vén tay áo lên, quyết định đem cái lão không biết xấu hổ kia nhốt tại bên ngoài.

“Ra ngoài cái gì mà ra ngoài, còn không mau đi bẩm báo sư phụ!” Đan Hồng chụp một cái lên ót hắn, tay chống nạnh nói với nhóm sư đệ sư muội, “Đem nôi chén gạo bòn đều thu lại, có đại hi sự tới.”

“Đại sư tỷ, người không cần gạt chúng ta, lần trước người cũng nói như vậy. Hôm nay trừ phi là có đại tông môn thu chúng ta làm phụ thuộc môn phái, bằng không ta tuyệt đối không thỏa hiệp.” Sư muội mặc lam sam xách theo một cái thìa cực đại, chỉ vào sư đệ đối diện nói, “Thằng nhãi ranh này thế nhưng nói Hồng Án của chúng ta so ra kém Bạch Án, ta muốn đánh chết hắn.”

“Từ từ, Vân Hoa Môn mang thu nạp lễ tới cửa. Chờ chúng ta chính thức gia nhập Vân Hoa Môn về sau, người lại đem hắn đánh chết, để hắn chết có phong cảnh một chút.” Đan Hồng liếc mắt nhìn tiểu sư đệ, “Đi xuống dưới kia báo tên Vân Hoa Môn, có lẽ có thể làm người đầu thai chỗ tốt.”

Tiểu sư đệ run bần bật, không dám nói lời nào

“Sư phụ!” Đệ tử mở cửa phòng Bạch Án, “Vân Hoa Môn mang theo thu nạp lễ, muốn thu chúng ta làm phụ thuộc môn phái!”

Đồng.

Bạch Án chân nhân phun chân gà cay trong miệng ra: “Gi?”

“Vân Hoa Môn, mười đại tông môn cái kia Vân Hoa Môn, muốn thu chúng ta làm phụ thuộc môn phái, hiện tại người đã tới ngoài cửa rồi.”

Bạch Án chân nhân sợ ngây người, thì ra Không Hầu tiên tử nói chính là sự thật? Cho nên năm đó hắn cùng Hành Ngạn tông chủ chỉ gian, đến tột cùng là nơi nào đã xảy ra hiểu lầm?

“Không biết tông môn cùng Bạch Ẩn chân nhân nói đến thế nào.” Không Hầu lười biếng mà ghé vào trên đệm mềm trong xe ngựa, tay cầm thoải mái, tâm tư lại đặt ở Ngũ Vị Trang.

“Muội yên tâm đi, chỉ cần quý tông môn thật tính toán thu Ngũ Vị Trang làm phụ thuộc môn phái, Ngũ Vị Trang tuyệt đối sẽ không cự tuyệt.”

Hoàn Tông thấy Không Hầu còn không có buông chuyện này, đành phải nói, “Ngũ Vị Trang thế lực nhỏ bé, không chỉ không có núi non cùng thành trì thuộc về chính mình, liền đến địa phương cư trú cũng linh khí loãng, gia nhập Vân Hoa Môn là lựa chọn tốt nhất cho bọn họ.”

Bởi vì trừ bỏ Vân Hoa Môn, mười đại tông môn sẽ không có tông môn khác nhận lấy bọn họ. Dù cho Chiêu Hàm Tông chương phái đại đệ tử đi qua một câu, kia cũng là hấn đột nhiên nổi lên tâm tư, nhưng đối với Chiêu Hàm Tông mà nói, Ngũ Vị Trang thật sự là không có khả năng.

Trong mười cái tông môn, tiêu chuẩn Vân Hoa Môn chọn lựa phụ thuộc môn phái là quái dị nhất, cho tới bây giờ cũng không ai có thể hiểu thấu đáo. Trước khi gặp được Không Hầu, Hoàn Tông vẫn luôn cho rằng, Vân Hoa Môn là môn phái kỳ lạ nhất Tu Chân giới. Sau khi cùng Không Hầu nhận thức, Hoàn Tông cảm thấy, tuy bên ngoài Vân Hoa Môn phóng đảng không kèm chế được, nhưng lại tiềm tàng linh hồn thủ vị, chỉ là cái linh hồn này không phải ai cũng cảm nhận được.

“Công tử, sắp tới Khuê Thành rồi.”

sau khi Lâm Học mở miệng, phi thiên mã hí vang một tiếng, đáp xuống, kéo xe ngựa đáp xuống ngoài cửa Khuê Thành.

Cửa thành Khuê Thành thập phần khí phái, cửa thành cao lớn rắn chắc, vô số phòng ngự pháp trận cùng công kích pháp trận ra ánh sáng bắt mắt. Không Hầu buông mình, nhỏ giọng nói với Hoàn Tông, “Khuê Thành nhất định rất có tiền.”

“Vi sao?” Hoàn Tông vén màn lên nhìn thoáng qua, chỉ thấy chỗ cao tường thành, thế nhưng được khám đá quý lóng lánh, chỗ cửa thành còn treo một cái thẻ bài, viết “Đo xe không thể vào thành”, hộ vệ cửa thành mặc hoàng kim giáp, thập phần xa hoa.

Cái thành này, tựa hồ ở gấp không chờ nổi mà phổ trương cho ngoại lai nhân sĩ biết nó phú quý.

“Cửa thành Khuê Thành là đương nhiệm môn chủ Nguyên Cát Môn tân tu, Nguyên Cát Môn mấy năm gần đây phát triển không tồi. Trước đó không lâu trong tông môn còn có vị trưởng lão tu vi tấn chức đến Xuất Khiếu kỳ.” Lâm Học giảng giải tình huống Khuê Thành, “Khuê Thành nổi danh nhất chính là đá quý, chờ từ bí cảnh ra tới, Không Hầu cô nương có thể hảo hảo dạo xem.”

Thấy chính mình nói những lời này, Không Hầu sau khi nghe thấy không hề phản ứng. Lâm Học lại bổ sung hai câu: “Gần đây Tu Chân giới có loại cách nói, nói Nguyên Cát Môn nếu không phải lập phái hơi muộn, nói không chừng đã nằm trong mười đại tông môn.”

“Kia cái tông môn này rất lợi hại a.” Không Hầu cảm khái nói, “Chúng ta đây tiến bí cảnh, bọn họ sẽ không ngăn trở đi.”

Lâm Học trầm mặc: “Sẽ không.”

Hắn đã ám chỉ Nguyên Cát Môn đối với vị trí mười đại tông môn cảm thấy hứng thú, vì cái gì Không Hầu cô nương còn không có phản ứng?

“Bí cảnh mặc kệ xuất hiện ở nơi nào, chỉ cần tu sĩ có thể làm bí cảnh để hắn đi vào, như vậy tông môn khác liền không có tư cách ngăn trở.” Hoàn Tông nhàn nhạt liếc Lâm Học một cái, “Lâm Học, vào thành.”

Thu được ánh mắt không vui của công tử, Lâm Học không dám nói thêm nữa, lái xe triều cửa thành đi đến.

Tiến vào Khuê Thành, Không Hầu nhìn đến người qua đường bên trong phần lớn quần áo tươi sáng, nữ nhân châu ngọc đầy đầu.

“Trường Đức đạo hữu cùng chúng ta hẹn ở khách điểm Cửu Long gặp mặt, chúng ta hiện tại đi sao?” Không Hầu thu hồi ánh mắt tò mò, đem đề tài chuyển tới chính sự.

Hoàn Tông gật gù đầu, thoải mái nhìn có chút không tinh nguyện.

Xa xa nhìn đến một nam nhân trung niên mặc áo tím hướng bên này đi lại, Không Hầu nhìn chăm chăm, muốn nói cho Hoàn Tông lại cảm thấy không thích hợp, rốt cuộc kì thị diện mạo người khác là hành vi phi thường bất nhĩ.

Nhưng. Nhưng mặt người này thật sự quá.nàng chưa từng gặp người giống như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 67: Thăm hỏi

“Đó là môn chủ Nguyên Cát Môn, Song Thanh chân nhân.”

Hoàn Tông đề ý thấy Không Hầu đối với Song Thanh có vài phần tò mò, liền nói cho Không Hầu biết thân phận của Song Thanh, “Người này rất giỏi quản lý kinh doanh, nhưng tu vi lại bình thường. Không lâu sau khi hắn kế nhiệm môn chủ, liền phát hiện ra một linh mạch rất lớn. Nguyên Cát Môn mượn cơ hội này phát triển kinh tế mạnh mẽ, trong vòng trăm năm ngắn ngủi, ở Tu Chân giới kiếm được không ít linh thạch.”

“Tu vi bình thường nhưng kiếm tiền lại lợi hại?” Không Hầu đem tám mảnh buông xuống, chỉ chừa một cái khe hở nhỏ. Nhìn qua khe, nàng thấy Song Thanh cách xe ngựa bọn họ càng ngày càng gần, lúc tới gần phi thiên mã, con ngựa hắn cười có chút khó chịu đạp đạp chân trước.

Nhận thấy được sự nôn nóng của con ngựa, Song Thanh mới quay đầu lại nhìn xe ngựa, vừa rồi hắn căn bản không có bỏ vào trong mắt, cùng Lâm Học tầm mắt đối nhau. Lâm Học hướng hắn gật đầu, Song Thanh cũng rụt rè gật đầu, nắm chặt dây cương không né tránh.

Lâm Học nghĩ không nên dây dưa chút việc nhỏ này với hắn, vội vàng cho phi thiên mã tránh đi vài bước. Chờ Song Thanh rời đi, Lâm Học mới cho xe ngựa đi đến khách điểm.

Tới khách điểm liền chạm mặt Trường Đức, Trường Đức đã ở khách điểm thuê hai căn tiểu viện, ban đầu hắn tính toán nam tu ở một căn, nữ tu ở một căn, vậy là ổn.

Nào biết kiếm tu Hoàn Tông này tựa hồ cũng không thích ở cùng tu sĩ khác, nên lại thuê thêm một căn, đưa Không Hầu tiên tử vào ở. Trường Đức cẩn thận tưởng tượng, cảm thấy an bài như vậy cũng không tồi, miễn cho mọi người bởi vì không quen biết, ở cùng một chỗ cảm thấy không thoải mái.

Mất thấy Hoàn Tông cùng Không Hầu đi vào tiểu viện khác, Trường Đức trở lại hậu viện, tìm được mấy sư đệ sư muội, nói: “Lần này tiến vào bí cảnh, an toàn là trên hết, không cần bởi vì bảo vật linh thảo mà làm mình bị thương, càng không thể hiếu thắng tranh giành.”

“Đa tạ sư huynh dạy bảo.” Nhóm sư đệ sư muội yếu ớt đáp lại.

“Lần này cùng đi còn có đệ tử Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn, các người không thể để tông môn khác chê cười.”

“Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn cũng muốn tham gia náo nhiệt?” Lăng Ba cho rằng mình nghe lầm, loại bí cảnh nhỏ bé cách 500 năm mới mở ra một lần này, Lưu Quang Tông từ khi nào lại đề ý tới, hiện tại còn cùng hẹn đệ tử Vân Hoa Môn mà đến, chẳng lẽ bên trong có thứ gì tốt?

“Hai vị đạo hữu kia muội đã từng gặp qua.” Trường Đức lo lắng Lăng Ba giờ này khắc này nháo lên, cho nên trước tiên là nói rõ ràng cho nàng.

“Muội đã gặp?” Lăng Ba liền nghĩ tới Không Hầu của Vân Hoa Môn, nàng nhún nhún mày, tại sao đến việc này cũng có thể cùng nàng ta chạm mặt? Lúc trước ở khách điểm, nàng trở lại tông môn không lâu, liền nghe nói đó là âm mưu của tà tu, cố ý châm ngòi mâu thuẫn giữa tán tu và tông môn, muốn mượn cơ hội này làm cho Tu Chân giới hỗn loạn.

Lúc ấy nếu không phải Không Hầu cố ý ngăn trở, nàng không dám bảo đảm lấy tính tình của mình có thể đem sự tình giải quyết thỏa đáng hay không, bây giờ hỏi ngược lại, khó tránh khỏi sinh ra cảm giác may mắn, “Là Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử?”

“Đúng là nàng, cùng Lưu Quang Tông Hoàn Tông.” Trường Đức gật đầu, “Lần này chúng ta cùng đi với bọn họ, vào bí cảnh có thể chiếu cố lẫn nhau.”

Khoé môi Lăng Ba giật giật, nhớ đến lời sư phụ dạy bảo trước khi đi, đành phải đem lời nói nuốt trở về trong bụng.

“Nếu các người không quen đi cùng người khác, chờ vào bí cảnh, biết rõ hoàn cảnh bên trong rồi mới được quyết định chia tay nhau hành động.” Trường Đức nghĩ nghĩ, nói với một vị sư đệ, “Sư đệ, nếu gặp được môn chủ Nguyên Cát Môn Song Thanh chân nhân, đệ phải nhớ lấy, tuyệt đối không thể cho hắn biết tên.”

“Tên của đệ làm sao?” Tiểu sư đệ tên là Phương Ứng Chính, mới vừa vào Trúc Cơ không lâu, lần này đi theo các sư huynh sư tỷ, là để gia tăng kinh nghiệm.

“Song Thanh chân nhân có một thói quen nhỏ.” Trường Đức ho nhẹ một tiếng, “Hắn ta không thích người họ Phương.”

“Họ Phương thì làm sao, lại không ăn gạo đan được nhà hắn, còn có thể quản ta họ gì?”

Phương Ứng Chính nhỏ giọng nói thầm, nhưng không dám ở trước mặt trưởng phái Đại sư huynh lỗ mãng, hậm hực mà đồng ý.

“Đại sư huynh, Song Thanh vì sao không thích người họ Phương?” Lăng Ba cảm thấy loại đàm mê này thật sự là quá quái dị.

“Việc đời của người khác, ta làm sao biết được. Các người có thời gian quan tâm cái này, không bằng về phòng đá tọa, củng cố tu vi.” Trường Đức nghiêm mặt nói, “Chính sự không lo, nhưng mấy loại chuyện bát quái này lại vô cùng hứng thú, nào còn bộ dáng thân truyền đệ tử?”

Nhóm sư đệ sư muội nghe được lời này, trong lòng cho dù có muôn vàn tò mò, cũng không dám hỏi tiếp.

Buổi tối trước khi ăn cơm, Lâm Học phát hiện Không Hầu cô nương giống như lại cố ý trang điểm một phen. Hắn quay đầu nhìn trời bên ngoài, sắp tối rồi, còn lẫn lộn cái gì?

Thật là tâm nữ nhân sâu như đáy biển, nữ nhân trẻ tuổi nào cũng giống nhau.

Chờ khi ra tới bên ngoài đại sảnh để dùng cơm, Lâm Học cuối cùng cũng đã hiểu đây là gì cái gì. Chiêu Hàm Tông Lăng Ba cũng ở đây, đối phương cũng ăn diện lộ liễu, ánh mắt cực kì nóng bỏng nhìn về phía bọn họ, bất quá cũng không phải là dành cho Hoàn Tông công tử, mà là cho Không Hầu cô nương.

“Không Hầu tiên tử.”

“Lăng Ba tiên tử.”

Hai vị nữ tử xinh đẹp nhìn nhau cười, hành lễ, cứ như là hai người bạn tốt lâu năm mới gặp lại.

Lâm Học có vẻ đã hiểu Không Hầu cố ý trang điểm là vì cái gì.

“Nghe nói Không Hầu cô nương đột phá Tâm Động kỳ tu vi, tại đây trước mặt tiên tử nói một tiếng chúc mừng.” Đôi mắt Lăng Ba rất xinh đẹp, thời điểm nàng nhìn về phía người nào đó, sẽ khiến người ta sinh ra cảm giác trong mắt nàng chỉ có mình.

“Đa tạ tiên tử, ta tu vi thấp kém, chỗ nào so được với tiên tử?” Không Hầu hơi hơi mỉm cười, đi đến bàn bên cạnh. Hoàn Tông đi theo phía sau, giúp nàng kéo ghế, im lặng rót cho nàng một chén trà.

Lúc nam nhân nghe không hiểu nữ nhân đang nói gì, cách tốt nhất để giải quyết đó là giữ im lặng.

A, khoe khoang có người rót trà cho nàng sao? Lăng Ba trong lòng cười lạnh, đem cái chén của mình đẩy đến trước mặt sư đệ. Sư đệ nhìn chén trà đã đầy của Lăng Ba, mờ mịt nhìn nàng. Sư tỷ đây là cố ý tứ gì, rót nữa trà sẽ tràn ra đó.

Lăng Ba dùng ngón trỏ gõ lên chén trà, mở miệng làm khẩu hình: “Rót trà.”

Phượng Ưng Chính từ bên cạnh lấy ra một cái ly không, rót cho Lăng Ba. Sau đó, hắn liền lui bên người Trường Đức, quyết định trước khi cơm tối kết thúc, đánh chết cũng không rời khỏi.

Dùng xong cơm tối, Trường Đức mời Không Hầu và Hoàn Tông đến trong viện.

“Về bí cảnh, chúng ta lên tiến vào chỉ sợ không quá thỏa đáng. Theo hai vị đạo hữu, có nên thông báo cho Nguyên Cát Môn không?”

Trường Đức nhìn về phía Hoàn Tông cùng Không Hầu, thực ra, người hắn muốn hỏi ý là Hoàn Tông. Không Hầu cùng Hoàn Tông tuy rằng đều là đệ tử tông môn, nhưng Hoàn Tông tu vi cao thâm, hẳn là người làm chủ trong hai người.

Nào biết Hoàn Tông cũng không trả lời, mà là đem ánh mắt hướng về phía Không Hầu.

“Ta cảm thấy vẫn nên thông báo cho Nguyên Cát Môn một tiếng đi, xem bọn họ có phải đệ tử tham gia hay không.”

Không Hầu cẩn thận nghĩ ngợi, nàng cùng Hoàn Tông tiến vào bí cảnh, chủ yếu là vì nhánh cây Tầm Vân, còn đồ vật khác đối với bọn họ mà nói không quan trọng. Cho nên người tiến vào bí cảnh nhiều hay ít, cũng không liên quan, hơn nữa làm như vậy cũng tránh được phiền toái.

Địa vị môn phái càng cao, càng dễ dàng trở thành đối tượng cho người khác chú ý, cho nên bọn họ hôm nay đi bí cảnh, ngày mai khi đi ra, lời đồn liền sẽ biến thành “Ba đại tông môn cường thủ hào đoạt, cướp đi bí cảnh của tiểu tông môn.” Mặc kệ loại lời đồn này có hợp lý không, nếu có người tin, nó sẽ là sự rắc rối.

“Không Hầu cô nương nói có đạo lý, ta cũng là cảm thấy như thế.” Trường Đức ôn nhu cười với Không Hầu, vị Không Hầu cô nương này thật là đáng yêu.

“Khát nước sao?” Hoàn Tông đột nhiên mở miệng, Không Hầu đang muốn nhìn về phía Trường Đức, lại phải quay sang hắn, “Hoàn Tông, vừa mới ăn xong cơm tối, hiện tại ta uống không nổi.”

“Được.” Hắn cũng không kiên trì, gật đầu nói, “Một khi đã như vậy, ngày mai chúng ta liền đưa thiệp chính thức thăm hỏi Nguyên Cát Môn.”

Trường Đức cười cười nói phải, chờ Hoàn Tông cùng Không Hầu đều đã đi về, hắn mới ngáp ngừng nói: “Các ngươi có cảm thấy hay không, Hoàn Tông đạo hữu kia đặc biệt lạnh lùng với ta?”

Ba vị sư đệ khác đồng thời lắc đầu.

“Có gì lạ đâu?” Lăng Ba gỡ trâm cài đầu trên mái tóc xuống, ném vào thu nạp giới, “Ta và Không Hầu đều có chút sóng ngầm, các huynh là hai nam nhân, cho dù có chút lạnh lùng cũng không có gì lạ.

Nam nhân cùng nữ nhân bản chất bên trong thật là giống nhau, chỉ cần là người đều sẽ sinh ra cảm xúc. Chỉ là người thông minh biết kiềm chế, người

không đủ thông minh, sẽ chỉ làm chính mình trở nên xấu xí.

“Sư tỷ, tỷ rõ ràng cùng Không Hầu tiên tử vừa nói vừa cười, như thế nào liền thành sóng ngầm giao tranh rồi?” Một vị tiểu sư đệ khó hiểu, “Tỷ vừa rồi không phải còn vì nàng ta tấn chức Tâm Động kỳ tu vi mà cao hứng sao?”

“Nữ nhân nói chuyện mà ngươi cũng tin?” Lăng Ba hất cằm lên, “Đến việc nhìn nhận để thể thấu đáo ra vấn đề cũng làm không được, ngươi muốn tu hành như thế nào.”

Tiểu sư đệ: “...”

Vừa rồi hẳn bị cái gì mà mở miệng nói chuyện vậy?

...

Nguyên Cát Môn tọa lạc ở phía đông Khuê Thành, cả tòa sơn bầy không ít Tụ Linh Trận, linh khí nồng đậm đến mức ngưng kết thành sương mù. Từ xa nhìn lại, Nguyên Cát Môn giống như cung điện trên mây.

Ba tấm bài thiếp đồng thời được đưa đến trên tay môn chủ Nguyên Cát Môn Song Thanh chân nhân.

“Lưu Quang Tông, Chiêu Hàm Tông, còn có.....” Song Thanh chân nhân đem tấm bài thiếp cuối cùng giờ qua lật lại nhìn vài lần, “Tại sao đệ tử Vân Hoa Môn lại chạy tới chỗ này?” Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều ý niệm, cuối cùng buông bài thiếp nói, “Mời cửa chính đón chào.”

Đoàn người Không Hầu còn đang đợi Song Thanh chân nhân hồi đáp, kết quả mới vừa ở chân núi đứng trong chốc lát, cửa sơn môn liền đột nhiên mở rộng ra, vô số người mặc áo gấm lưu quang kim sắc từ trên trời giáng xuống, chia làm hai bên trái phải, đồng thời hành lễ.

“Chư vị khách quý” Không Hầu nhìn những đệ tử trên quần áo có hoa văn ánh kim, ngón tay đều đeo nhẫn đá quý, cảm thấy những người này cả người đều phát ra ánh sáng.

“Có bằng hữu từ phương xa tới, trong lòng ta cảm thấy rất hạnh phúc.” Một thanh âm từ sơn môn truyền xuống dưới, “Chư vị đạo hữu thỉnh đi vào.”

Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông, không biết có nên nghe theo thanh âm này hay không.

“Đừng sợ.” Hoàn Tông cách một lớp vài quần áo dắt tay Không Hầu, cũng không có đi vào cửa tông môn, mà là bay lên trời, bay về phía âm thanh phát ra. Đám người Trường Đức, Lăng Ba thấy thế, cũng đều đi lên theo.

Thực ra Song Thanh tính toán đem bản thân sửa soạn thật lộng lẫy, sau đó trong ánh mắt tò mò của bọn tiểu bối đi ra ngoài. Nào biết chỉ bước đầu tiên trong kế hoạch đã tính sai rồi, ai biết Lưu Quang Tông kiểm tu thoát nhìn trầm mặc ít lời, cũng sẽ có một mặt không khách khí như vậy.

“Wow.” Sau khi Phương Ứng Chính rơi xuống đất, ánh mắt đầu tiên nhìn đến chính là Song Thanh cùng khuôn mặt chữ điền*, chưa từng gặp qua người nào mặt vuông như vậy, hắn không nhịn được kinh hô ra tiếng, rước lấy ánh mắt Song Thanh trừng hắn.

*Điền “田”.

Khó trách Nguyên Cát Môn chủ không thích nghe đến chữ “Phương*”, mặt này cũng quá vuông đi, cằm và trán đều rộng giống nhau.

*Phương “方”, cũng có nghĩa là “hình vuông”.

“Chư vị đường xa mà đến, có chuyện gì ngồi xuống chậm rãi nói.” Song Thanh sửa sang lại áo ngoài kim sắc trên người một chút, đi đến trước mặt bọn họ, đưa bọn họ về hướng nội điện. Đi được một nửa, hắn xoay người nhìn mọi người, “Trước đây nghe nói Không Hầu tiên tử vượt cấp giết chết tà tu, trưởng lão trong tông môn cùng phong chủ tán thưởng liên tục. Xin thứ cho tại hạ thất lễ, không biết vị nào là Không Hầu cô nương?”

“Vân bối ra mắt.” Không Hầu cười tủm tỉm nói, “Bái kiến tiên bối.”

“Thiếu niên xuất anh hùng, trăm nghe không bằng một thấy. Tiên tử còn nhỏ tuổi, đã làm được địa vị như thế, tương lai chắc chắn có hi vọng.” Song Thanh mở cửa nội môn, “Quý tông môn dạy đệ tử thật tốt.”

Một khắc cửa điện mở ra kia, Hoàn Tông đột nhiên duỗi tay đem Không Hầu kéo đến phía sau, hắn nhìn nội điện có chút tối tăm, cau mày lại.

Chú ý tới động tác của Hoàn Tông, Trường Đức duỗi tay ngăn nhóm sư đệ sư muội lại, không cho bọn họ bước vào.

Trong không khí mờ hồ ngửi thấy một mùi máu tươi, sắc mặt Song Thanh không tốt lắm.

Bên trong cũng không có xảy ra án mạng, một nam nhân thoát nhìn thần trí có chút không bình thường ngồi dưới đất, mu bàn tay hắn bị thương, thoát nhìn có chút ủy khuất.

“Ông nội.” Nam nhân nhìn thấy Song Thanh, vội giơ lên tay, “Tay của ta đau quá.”

Song Thanh nhăn nheo, tiến lên dùng khăn tay sạch sẽ lau đi máu trên mu bàn tay nam nhân, cho hắn uống một viên đan dược, lúc này mới có đệ tử mang

nam nhân rời đi.

“Làm chur vị chê cười rồi.” Song Thanh tiếp đón mọi người ngồi xuống, không khí trong phòng có chút xấu hổ, có như không mùi máu tươi, càng làm mọi người có chút suy đoán kì lạ.

“Ta năm đó mới vừa lên Trúc Cơ, từ nhân gian mang về một đệ tử.” ánh mắt Song Thanh đảo qua Không Hầu, “Hắn tư chất thực không tồi, cuối cùng lại bởi vì tâm tính không vững, độ kiếp bất thành dẫn đến tâm ma, không chỉ mất đi thần trí, mà còn tưởng rằng mình là tiểu hài tử ba bốn tuổi.”

“Năm đó ta không nên đem hắn từ nhân gian lại đây.” Song Thanh miễn cưỡng cười nói, “Có lẽ xuất thân đã quyết định hắn không thích hợp tu hành.”

Hoàn Tông nhân nhật mở miệng: “Tâm tính tu sĩ cùng việc hắn từ nơi nào tới không có quan hệ, Song Thanh chân nhân nói đùa rồi.”

Song Thanh chân nhân đối mặt với ánh mắt lạnh lùng của Hoàn Tông, trong đầu cứ như vừa bị đông lạnh, hắn vừa nói cái gì nhỉ?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 68: Từ Phong

Editor: TIEUTUTUANTU

Beta-er: MinhNha

Vài vị đệ tử Chiêu Hàm Tông trầm mặc không nói, bọn họ đều biết Không Hầu là do phong chủ Vân Hoa Môn Vong Thông từ nhân gian mang đến đây, bây giờ Song Thanh chân nhân làm trò, nói cái gì người xuất thân nhân gian không thích hợp tu hành, đây không phải cố ý khiêu khích đi?

Dù cho Lăng Ba cảm thấy Không Hầu không vừa mắt, cũng cảm thấy lời này có chút không thích hợp. Anh hùng không hỏi xuất thân, mặc kệ Không Hầu đến từ nơi nào, tư chất Ngũ Linh Căn của nàng đủ để cho không ít tu sĩ hâm mộ. Điều là nữ nhân, đều là tu sĩ Ngũ Linh Căn, Lăng Ba và Không Hầu đều có lập trường thống nhất, vì vậy nàng rất không vui dùng truyền âm thuật nói với Trường Đức: “Song Thanh chân nhân dựa vào cái gì mà được làm môn chủ vậy, ăn nói thật kì lạ.”

Trường Đức nhú nhú mày: “Cứ ngồi cho tốt đi, không cần nhiều lời.”

Lăng Ba đảo mắt rồi nâng một chung trà lên uống để che dấu cảm xúc của bản thân. Nàng là thấy Không Hầu không vừa mắt, nhưng Song Thanh đầu vương ông này là thứ gì, cũng dám ngăm ngăm hai người, trào phúng tu sĩ Ngũ Linh Căn bọn họ?

“Song Thanh chân nhân thực ra có một vị sư huynh, về sau sư huynh này bỗng nhiên cảm thấy tu luyện không có gì thú vị, muốn đi làm một thợ mộc thủ công tinh xảo, bỏ lại Nguyên Các Môn rồi chạy. Để cho nhị đệ tử chương môn, Song Thanh không trâu bắt chó đi cày* làm môn chủ.”

*Không trâu bắt chó đi cày: Ép buộc người khác làm việc mà họ không có khả năng.

Trường Đức đang ngồi ngay ngắn, biểu tình trên mặt cũng rất đứng đắn, giờ phút này mặc cho ai nhìn cũng không ra hắn đang cùng sư muội nói chuyện riêng tư của người khác.

“Thì ra là dựa vào vận khí làm môn chủ.” Lăng Ba dưới đáy lòng hừ lạnh, không có gì ngạc nhiên về đức hạnh này.

Bị thái độ lạnh lùng của Hoàn Tông làm đông não, nhưng Song Thanh đã hạ quyết tâm muốn lấy lòng Lưu Quang Tông cùng Chiêu Hàm Tông, và để không mất lòng về sự thất bại này, hắn nhiệt tình vì mọi người mà an bài chỗ ở, hơn nữa còn mời cùng dùng cơm trưa.

Rượu và thức ăn được bày ra trên bàn, đồ ăn tràn đầy linh khí, rượu là một loại rượu ngon dùng linh quả ủ. Mỗi món đều có giá trị liên thành, này đâu phải là bàn đồ ăn, rõ ràng là sự nhiệt tình hiếu khách của Song Thanh.

“Xin lỗi, ta không uống rượu.” Hoàn Tông ngăn Song Thanh đang nhiệt tình mời uống, “Uống trà là được.”

“Là ta hiểu lầm, thường nghe người ta nói một kiếm một rượu đi đến chân trời, ta còn tưởng rằng Hoàn Tông chân nhân cũng như vậy.” Song Thanh thấy những người khác cũng không muốn uống rượu, liền đem bầu rượu trở về.

“Song Thanh môn chủ hiểu lầm rồi, kiếm tu quan trọng nhất chính là tâm thanh tịnh và đôi mắt sáng, người kiếm hợp nhất, người say rượu sao có thể nắm giữ kiếm trong tay?”

Lăng Ba khẽ nâng cằm, tràn đầy hương vị cao ngạo, “Cái gọi là một kiếm một rượu đi đến chân trời, bất quá chỉ là chút điên rồ để tự tiêu khiển, người tu đạo chúng ta lại không thể tùy hứng như thế. Cho nên không phải trường hợp quan trọng, không có đại sự, chúng ta đều kiên quyết không uống rượu.”

Không phải trường hợp quan trọng.

Không có đại sự.

Không Hầu cảm thấy, vị Lăng Ba tiên tử cao ngạo này, nói chuyện thật là quá dễ dàng kéo thù hận.

Nàng ném thũ đồ ăn trên đầu đĩa, ăn quen đồ ăn trong tông môn, lại thêm ở Ngũ Vị Trang mấy ngày, ăn cái bàn đồ ăn này liền cảm thấy không đủ hương vị.

Chẳng lẽ đây là không có linh hồn mà Bạch Ân chân nhân đã nói qua?

Có Ngũ Vị Trang gia nhập, từ nay về sau, đệ tử Vân Hoa Môn bọn họ ở phương diện ăn uống này, cũng coi như được nâng cao.

Giờ này khắc này Vân Hoa Môn, đã đem tên Không Hầu viết vào sự tích các sự việc trọng đại của tông môn, mặt sau đánh dấu “Vì tông môn làm ra công hiến trọng đại”.

Đem sự tích các sự việc trọng đại của tông môn để vào trong hộp ngọc bích trên tế đàn, Hành Ngạn đã dành một phần đại lễ trước bài vị của những tông chủ đời trước, sau đó bước ra khỏi nơi thực hiện nghi thức.

“Chương môn sư bá, sư phụ truyền tin tức, nói hai bên đã tính xong ngày tổ chức đại điển thu nạp. Bất quá sư phụ cảm thấy, vị trí Ngũ Vị Trang linh khí cần cố, không thích hợp cho đệ tử Ngũ Vị Trang tu hành. Ông ấy kiến nghị chúng ta đem ngọn núi trống sửa sang lại, để Bạch Ân chân nhân làm phong chủ.” Nhìn thấy Hành Ngạn ra tới, Linh Tuệ đem tin tức vội báo cho Hành Ngạn.

“Chúng ta chỉ thu nạp Ngũ Vị Trang, cũng không phải muốn thu nạp bọn họ, việc này sợ không ổn.” Hành Ngạn tuy rằng rất muốn toàn bộ Ngũ Vị Trang đều dọn lại đây, nhưng nếu làm Ngũ Vị Trang hiểu lầm ý đồ của bọn họ ngược lại biến khéo thành vụng.

Linh Tuệ nghĩ, nếu đệ tử Ngũ Vị Trang cùng đệ tử tông môn không hợp nhau, nếu hai bên nổi lên mâu thuẫn, ngược lại là xử lý không tốt.

“Bất quá hoàn cảnh hiện tại Ngũ Vị Trang xác thật quá mức gian khổ.” Hành Ngạn nghĩ nghĩ, “Chi bằng chúng ta ở dưới chân núi xây cất một tòa thôn trang, để cho Ngũ Vị Trang dọn vào.”

“Vấn đề đã hiểu, bây giờ liền truyền lời cho sư phụ.” Linh Tuệ cười đồng ý, bước nhanh đi.

Nhìn bóng dáng sư diệt vội vàng rời đi, Hành Ngạn bắt đắc dĩ mà lắc đầu cười khẽ. Từ khi biết được Ngũ Vị Trang nguyên ý dựa vào, bằng đó đệ tử đều như là nhặt được một món hời lớn, hận không thể lập tức đem toàn bộ Ngũ Vị Trang dọn lại đây.

Thanh Nguyên nhận được tin của đệ tử, liền mở miệng cùng Ngũ Vị Trang đề ra việc này, hẳn cho rằng Ngũ Vị Trang sẽ có điều chần chờ, hoặc là hỏi rõ tính toán của bọn họ, nào biết đối phương không chút nghĩ ngợi liền đáp ứng.

Đối mặt với một Bạch Ân chân nhân dễ nói chuyện như thế, Thanh Nguyên thật sự có chút hoài nghi, năm đó môn chủ đến tột cùng là làm cái gì, làm Bạch Ân chân nhân tính tình ôn hòa như thế, nói đồ ăn Vân Hoa Môn bọn họ không có linh hồn?

Ngũ Vị Trang đệ tử sau khi nghe thấy tin tức này, tất cả mọi người đều choáng váng.

Vân Hoa Môn chiêu nạp bọn họ làm môn phái phụ thuộc đã đủ gây sốc, thế nhưng còn xây trang viên xinh đẹp cho bọn họ chuyển nhà? Vân Hoa Môn làm nhiều như vậy, để làm gì vậy?

Chẳng lẽ là linh thạch quá nhiều, không có chỗ tiêu?

Bí cảnh chưa mở ra, đám người Không Hầu muốn trở lại khách điểm, nhưng mà Song Thanh chân nhân thật sự quá mức nhiệt tình, nhiệt tình đến mức làm người ta có loại cảm giác không ở Nguyên Cát Môn, lương tâm sẽ cắn rứt.

Nguyên Cát Môn tiền nhiều vô số, an bài cho người của mỗi môn phái một viện, Vân Hoa Môn dù chỉ có một người là Không Hầu, Nguyên Cát Môn cũng an bài cho nàng một tiểu viện phong cảnh độc lập đẹp đẽ, thậm chí còn có tùy tùng hầu hạ rửa mặt chải đầu.

Tắm rửa, thay quần áo, Không Hầu nghe được bên ngoài sân có tiếng nam nhân khóc, nàng hỏi thị nữ: “Ta có thể đi dạo một chút không?”

“Tiên tử là khách quý của bốn môn, xin cứ tự nhiên.” Thị nữ hành lễ, lần vẩy đũa đưa dưới ngọn nến, giống như đóa hoa nở rộ. Không Hầu liếc ra ngoài cửa sổ, nhỏ giọng nói: “Tiên tử có nghe được tiếng khóc không?”

Không Hầu thấy vẻ mặt bình tĩnh của nàng, còn tưởng nàng không có nghe thấy, không nghĩ tới mọi người không chỉ nghe thấy, mà còn quen với nó.

“Người khóc là Từ Phong công tử, hẳn là đại đệ tử thứ nhất của chương môn, nghe nói là được một tay chương môn nuôi lớn.” Thị nữ không nói quá nhiều, chỉ cười cười nói, “Từ Phong công tử hiện tại đã mắc bệnh, nếu có chỗ thất lễ, mong tiên tử thứ lỗi.”

Không Hầu nhớ tới nam nhân bị thương ở tay kia, còn kêu Song Thanh là ông nội, hơi hơi gật gật đầu.

“Hắn khóc như vậy, có việc gì hay không?” Không Hầu đẩy cửa ra, trời đen gió lạnh, Từ Phong là người mất đi thần trí, chỉ sợ thân thể chịu không nổi

giả rét.

Thị nữ lộ ra vẻ khó xử: “Môn chủ không quá thích chúng ta tới gần Từ Phong công tử.”

“Ta hiểu rồi.” Không Hầu thở dài, không quản việc tư nhà người khác nữa, đóng cửa phòng lại chuẩn bị đi nghỉ.

Ngoài cửa vang lên tiếng đập cửa.

“Mẫu thân, mở cửa, đừng bỏ lại con.”

“Mẫu thân, cầu xin người mở cửa cho con.”

Thị nữ không dám nói lời nào, nghe tiếng khóc càng ngày càng thương tâm, nàng có chút hoảng sợ.

“Ta đi xem, người đi tìm người báo việc này.” Không Hầu đẩy cửa phòng đi ra ngoài, đi vào sân để mở cửa, nam nhân mặc một thân y phục lụa là nhẵn dẹt đứng ở bên ngoài, dưới chân giày thiếu một chiếc, ngọc quan méo mó, vài sợi tóc quăn bên ngoài, đúng là một mớ lộn xộn.

Đối phương thật anh tuấn, nhưng biểu tình lại như tiểu hài tử ba bốn tuổi.

“Mẫu thân.” Hắn ngồi xồm trên mặt đất, ngửa đầu nhìn Không Hầu, “Người đến đưa con rồi đi sao?”

Không Hầu nhắc lần vẩy lên ngồi xồm xuống cùng hắn: “Người ở chỗ này làm cái gì?”

“Ta tìm mẫu thân.” Nam nhân duỗi tay túm chặt quần áo Không Hầu, bần đất trên tay cọ trên quần áo nàng, “Người không phải mẫu thân của ta, mẫu thân ta đẹp hơn người, người có nhìn thấy nàng không?”

“Mẫu thân người nói, người phải đi theo sư phụ tu luyện thật tốt, nàng còn đang đợi người lớn lên đến đón nàng.” Không Hầu từ thu nạp giới móc ra một tấm chăn lông đắp trên người nam nhân, “Từ Phong, người đã quên lời nàng dặn dò?”

Đây là người bệnh, đầu óc không thanh tỉnh, không bình thường, nàng không thể cùng hắn chấp nhặt. Tiểu hài tử sao, không phải đều cảm thấy mẫu thân của mình mới là nữ nhân mỹ lệ đệ nhất sao, nàng nhin.

Nam nhân lộ ra vẻ mặt bối rối, hắn ngơ ngác nhìn Không Hầu: “Mẫu thân không có bỏ rơi ta?”

“Đúng vậy, người nhớ lắm, nàng không có bỏ rơi người, chỉ là muốn người đi theo sư phụ tu luyện thật tốt.” Không Hầu ôm đầu gối ngồi ở bậc thang, “Nhân gian rất cay đắng, sinh lão bệnh tử, yêu hận biệt ly, sao bằng được với tu tiên, tu luyện có thể làm người trường sinh.”

“Chính là ta muốn mẫu thân.....” trong hốc mắt Từ Phong tràn đầy nước mắt, “Ta không cần trường sinh.”

“Chính là mẫu thân người muốn người trường sinh, người là đứa trẻ ngoan, phải nỗ lực đạt được hy vọng của nàng, bằng không nàng sẽ khổ sở.” Không Hầu chịu đựng sự ghét bỏ, vỗ vỗ cái đầu lộn xộn dơ dáy của Từ Phong, “Đã hiểu chưa?”

Từ Phong lại oa một tiếng, khóc lớn.

“Mẫu thân người xinh đẹp như vậy, nhất định không thích hài tử khóc nhè.”

Khóc lớn biến thành khụt khịt.

“Trẻ con đều phải ngoan ngoãn ngủ, buổi tối càng không thể đi lung tung.” Không Hầu nhìn thị nữ cách đó không xa chạy lại đây, vẩy tay ra hiệu, “Mau cùng các nàng trở về ngủ.”

“Cảm ơn dì, ta đã biết.” Từ Phong dùng mu bàn tay lau nước mắt, đưa một gương mặt mèo cười với Không Hầu.

Cút cút cút, mau cút nhanh! Nàng là một đại mỹ nữ như hoa như ngọc mười sáu tuổi, đâu ra tuổi lớn như vậy, rốt cuộc là ai trẻ hơn?

“Ừ, ngoan ngoãn đi ngủ đi.”

Quên đi, đây là người bệnh, nhin một chút.

Mất thấy đám thị nữ lại đổ dành, thuyết phụ Từ Phong đi ngủ, Không Hầu thở hắt ra, duỗi tay sờ sờ mặt, còn tốt, mặt nàng vẫn trơn bóng như vậy.

Thị nữ nói Song Thanh chân nhân không thích người khác tới gần Từ Phong, nàng còn tưởng rằng Song Thanh ghét bỏ đệ tử điên điên ngây ngây làm cho mình mất mặt, thực ra quần áo trên người Từ Phong có rất nhiều phù văn, ngay cả ngọc quan vắn tóc đều là pháp khí phòng ngự, cũng không giống như là bị đối xử quá khắc nghiệt.

Chẳng lẽ dù là đệ tử Nguyên Cát Môn bị ghét bỏ cũng phải ăn mặc tốt?

“Đa tạ Không Hầu tiên tử, nghiệt đồ không hiểu chuyện, làm tiên tử thêm phiền toái.”

Không Hầu quay đầu lại, phát hiện Song Thanh đứng ở cách đó không xa, chỉ là tu vi cao, đối phương khi nào xuất hiện nàng cũng không biết.

“Chân nhân khách khí, Từ Phong đạo hữu sẽ mau khỏi thôi.” Không Hầu đáp một câu khô khốc.

“Sẽ không phụ lời may mắn của tiên tử.” Song Thanh nhìn vết bầm trên quần áo Không Hầu, hướng Không Hầu chấp tay, “Không quấy rầy tiên tử nghỉ ngơi, cáo từ.”

“Chân nhân đi thông thả.” Không Hầu nhìn chằm chằm bóng dáng Song Thanh, thật lâu sau mới nhú mày.

Mặc kệ thế nào, cái đầu này cũng rất giống viên gạch nhà.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 69: Tay hoạt

Editor: TIEUTUTUANTU

“Không Hầu.”

Khi Không Hầu chuẩn bị hỏi sên, một đạo bóng dáng màu trắng từ trên trời giáng xuống, đứng cách Không Hầu năm bước có hơn.

Thấy trên người Hoàn Tông quần áo ăn mặc ngay ngắn, sợi tóc chưa loạn, Không Hầu đoán được hấn còn chưa nằm xuống, “Hoàn Tông, huynh còn chưa ngủ?”

“Không.” Hoàn Tông nhìn nàng thanh hương tóc đen tản ra, “Mới vừa rồi đã xảy ra việc gì?”

“Đại đồ đệ Song Thanh chân nhân chạy đến bên này, chính là nam nhân thoát nhìn có chút thần chí không rõ.” Gió thổi đầu tóc Không Hầu không ngừng bay múa, nàng vuốt tóc ra phía sau, nhưng là mới vừa buông tay ra, tóc lại bị thổi bay lên.

Một bàn tay đưa tới trước mặt nàng, chỉ tay trắng nõn sạch sẽ, đầu ngón tay thon dài cầm một dải lụa tổ sặc, lụa thêu phù văn, ở trong đêm đen rực rỡ lung linh.

Không Hầu ngẩng đầu nhìn hấn.

Hoàn Tông đem lụa đề tới trong tay nàng: “Dùng cái này.”

“Cảm ơn.” Rất nhiều người đều cự tuyệt không được đồ vật xinh đẹp, Không Hầu cũng giống nhau.

Dùng lụa cột tóc lên còn thất một cái nơ con bướm xinh đẹp, Không Hầu xoay người cho Hoàn Tông nhìn nhìn, “Đẹp sao?”

Dải lụa bạc trên tóc đen, làm đêm tối như sáng thêm vài phần.

“Đẹp.” Hoàn Tông thu hồi tầm mắt, đưa tay vén tóc cho nàng. Vô thức làm xong động tác này, hấn có chút mất tự nhiên thu hồi tay, đưa tay ra phía sau, tựa hồ khi cùng Không Hầu ở bên nhau, hấn sẽ làm ra một ít việc chỉ có đấng đở lẳng từ (kẻ háo sắc) mới làm.

Thật sự là quá thất lễ.

Không Hầu bị Từ Phong làm dơ quần áo, dùng thanh khiết thuật, làm quần áo thoát nhìn sạch sẽ như lúc ban đầu: “Bị Từ Phong nháo như vậy, ta cũng có chút không ngủ được, chúng ta trò chuyện một chút đi.”

“Sao hôm nay thực sáng.” Hoàn Tông đột nhiên mở miệng.

“A?” Không Hầu khó hiểu.

Hoàn Tông tung ra một điệp ngọc thuyền, phi thân tiến vào ngọc thuyền, khom lưng duỗi tay nói với Không Hầu: “Tới.”

Không Hầu cười: “Không cần huynh kéo đầu.” Nói xong, xoay người liền nhảy lên đầu thuyền. Hoàn Tông cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống rỗng, xoay người nói, “Ngồi ổn.”

Ngọc thuyền cấp tốc bay lên, Không Hầu ghé vào mép thuyền nhìn Nguyên Cát Môn trở nên càng ngày càng nhỏ, từ thu nạp túi móc ra hai bao ăn vặt, phân cho Hoàn Tông một bao, ngắm trăng sao nói chuyện phiếm đều phải có ăn mới hảo.

Hoàn Tông ngồi xếp bằng xuống, cảm thức ăn lại không có động. Mây mù lượn lơ bên người bọn họ, Không Hầu ngửa đầu nhìn bầu trời, nơi đó đầy sao, lung linh, huyền ảo.

“Cũng không biết bí cảnh đến tốt cùng khi nào mới có thể mở ra.” Dải lụa choàng ở sau người bay múa, hình ảnh mang theo mấy phần tiên khí, nhưng là khi nàng cúi đầu ăn, lại đem tiên khí phá hư hầu như không còn.

“Hắn là ở buổi trưa hai ngày sau, phía đông nam.” Hoàn Tông nhìn về phía đông nam, trong mắt không mừng không giận.

“Huynh làm sao mà biết được?” Không Hầu kinh ngạc mà nhìn Hoàn Tông.

“Ta đối với bầm độn cũng biết vài phần.” Hoàn Tông biết Không Hầu không am hiểu bầm đốt ngón tay, cho nên cũng không có nói đến quá mức kỳ cang tí mỉ.

“Hoàn Tông.” Không Hầu nghiêng người về phía trước, cùng Hoàn Tông gần thêm một ít, “Huynh có thứ gì là không biết không?”

Cùng thiếu nữ mắt to sáng ngời đối thượng, Hoàn Tông nhin không được cười ra tiếng: “Thứ ta không biết có rất nhiều, về sau muội sẽ biết.” Mùi hương trên người Không Hầu là mùi hoa, hay là quả hương?

“Kia khẳng định phải đợi thật lâu.” Không Hầu ôm mặt cảm khái, “Khó trách Lưu Quang Tông có thể trở thành đệ nhất đại tông môn.” Ở Tu Chân giới bừa bãi Hoàn Tông vô danh, liền đã lợi hại như thế, như vậy những người khác Lưu Quang Tông thì có bản lĩnh đến thế nào?

“Là muội bao dung ta, cho nên mới cảm thấy ta cái gì cũng tốt.” Hoàn Tông cười khẽ, “Trên thực tế ta trừ bỏ kiếm đạo, cái gì cũng không hiểu.” Không hiểu cách cùng người ở chung, không hiểu được cảm tình luyện ái.

Sư phụ nói hắn trời sinh tình cảm đậm đặc, là hạt giống tốt tu kiếm. Sau sư phụ lại nói, hối hận chỉ để hắn học tập kiếm thuật, lại đã quên dạy hắn mình bạch cái gì là cuộc sống.

“Huynh tốt hơn ta, ta cái gì cũng không biết.” Bái vào Vân Hoa Môn mấy năm nay, Không Hầu vẫn luôn chuyên chú nội tu, tu vi tâm cảnh tuy không tồi, nhưng là kiếm pháp vẫn là mới nhập môn, thuật pháp khác cũng đều chỉ học được cơ sở.

“Cũng không phải.” Hoàn Tông thấy Không Hầu tươi cười phai nhạt vài phần, khuyên giải an ủi nói, “Muội còn nhỏ, học quá nhiều lại không tốt.”

“Huynh cũng không lớn a.” Không Hầu cũng không có quá uể oải, nàng biết tham nhiều không tốt, chỉ là nhìn đến Hoàn Tông biết nhiều như vậy, khó tránh khỏi sinh tâm hâm mộ, “Chỉ Quý Huyền nói huynh là tăng thái bá gia của hắn, năm đó huynh là hoàng tử?”

Hoàn Tông còn tưởng rằng Không Hầu sẽ hỏi hắn đến tốt cùng là bối phận tăng thái bá gia thế nào, trong lòng đã hạ quyết tâm nói ra tuổi thật. Nào biết Không Hầu không hỏi việc này, hắn mới vừa quyết định xong, lại chôn trở về đáy lòng.

“Ân.” Nhắc tới quá vãng, Hoàn Tông không có bất luận tình cảm gì, “Khi còn bé cũng không gặp nhiều thân thích, mẫu thân mang ta ở tại trong thâm cung, hết thấy cũng ổn. Sau lại phụ thân muốn phế hậu, mẫu thân khổ sở lâm bệnh. Sau khi mẫu thân đi về cõi tiên, sư phụ liền mang ta tới Lưu Quang Tông.”

Chuyện xưa bi thương, lại bị Hoàn Tông khô dùng giọng điệu bình thản nói ra, tựa hồ thiếu vài phần thần thờ cùng u sầu, Không Hầu lại có chút cảm giận bất bình: “Hắn sao lại có thể như vậy!”

“Nam nhân ý có chút sắc đẹp liền hoa tâm” Hoàn Tông thấy Không Hầu so với chính mình còn muốn giận dữ hơn, nghiêng đầu, “Vì sao lại nổi giận?” Nam nhân kia trông như thế nào, hắn đã nhớ không rõ.

“Ta là giận thay huynh.”

“Không giận.” Hoàn Tông cảm thấy mình phải nói chút sự tình cao hứng cho Không Hầu nghe, “Sau khi ta rời đi hoàng cung, đã đem long châu duy nhất trên long ý cạy đi rồi.” Sau đó sư phụ nói cho hắn, viên long châu này ẩn chứa long khí, hắn liền đem long châu ném vào rền lò, làm nó trở thành một bộ phận bản mạng kiếm.

Hai người ở trên ngọc thuyền ngồi gần một canh giờ, cảnh đêm không có thương thức, Không Hầu chủ yếu ăn hết một bao đồ ăn vặt. Chờ nàng lại lần nữa nằm trên giường, không bao lâu liền ngủ rồi.

Buổi tối hôm nay nàng nằm mộng không tốt lắm, một cái đại hán cường tráng, đi theo phía sau nàng kêu di, đuổi theo nàng suốt một đêm. Buổi sáng thức dậy, nàng xoa xoa cái trán, không muốn rời giường.

Ở trên giường lăn mấy cái, nàng lưu luyến không rời mà đứng dậy cùng giường nói lời ly biệt, thời điểm nhảy xuống giường, mới nhìn đến dây cột tóc Hoàn Tông đêm qua đưa nàng rơi xuống đất. Khom lưng nhặt dây cột tóc lên, Không Hầu đem nó cột trên cổ tay.

Buổi sáng Nguyên Cát Môn như cũ chuẩn bị cơm thực phong phú, thời điểm Lâm Hộc gấp diễm tâm, thấy được đồ vật trên cổ tay Không Hầu, kinh ngạc mà quay đầu nhìn về phía Hoàn Tông. Trước kia công tử đưa trần quý pháp khí khác cấp Không Hầu cô nương, đều không bằng thứ này làm hắn khiếp sợ.

Này nguyên bản là dây cột tóc công tử làm cho mình, lấy tinh nguyệt chi huy, ngọc chi ti, vô trần chi tuyết luyện chế mà thành, từ thu thập nguyên liệu đến luyện chế thành công, ước chừng ba năm thời gian. Càng quan trọng là, dây cột tóc có một đạo thần thức của công tử, nếu là có tu sĩ ra tay đã thương người, phần thần thức này có thể thay Không Hầu cô nương bị thương.

Loại vật cá nhân bên người này, công tử như thế nào đưa cho Không Hầu cô nương?

“Lâm tiên bối, người làm sao vậy?” Không Hầu phát hiện Lâm Học trộm nhìn mình, nằng sò sò mặt, chẳng lẽ là ngày hôm qua ban đêm ngủ quá muộn, làm Lâm tiên bối nhìn ra nằng tiều tuỵ?

“Không có gì.” Lâm Học lắc đầu, không hề mở miệng.

Không Hầu quay đầu xem Hoàn Tông, thật sự không có gì?

“Lâm Học ý tứ là nói, Bạch Án chân nhân cho muội ăn đồ ăn rất kỳ hiệu, da của muội so với trước kia càng trắng.” Hoàn Tông lau khô miệng, “Xin lỗi, hần không biết nói chuyện, làm muội hiểu lầm.”

“Thật sự?” Không Hầu sò sò mặt.

Lâm Học vội vàng gạt đầu: “Thật sự.”

Công tử, rốt cuộc cũng trở thành chúng sinh bình thường. Biết nói dối, biết thổi phồng, còn biết lừa gạt tiểu cô nương. Tu Chân giới này là cái đại chảo nhuộm, rốt cuộc làm hần biến thành đủ mọi màu sắc.

Nghe được Không Hầu ăn đồ ăn chỗ Bạch Án làm làn da trở nên càng tốt, Lăng Ba liền tiếp nhìn về phía Không Hầu, thẳng đến khi dùng xong com sáng, nằng cũng không mặt mũi mở miệng hỏi Không Hầu, đến tốt cùng đã ăn món gì.

Cái gì dưỡng nhan đan, Trú Nhan Đan, Hóa Tiên Cao nằng đều dùng qua, chính là hiệu quả cũng không rõ ràng. Khó trách ngày hôm qua nằng nhìn thấy Không Hầu liền cảm thấy làn da nằng phá lệ thủy linh, khẳng định là bởi vì ăn thần kỳ đồ ăn kia.

“Không Hầu cô nương.....” Lăng Ba nói còn chưa nói xong, liền đã bị đánh gãy.

“Gia gia, dì, mau cứu ta!”

Ngoài sân truyền tới tiếng gào kinh hoàng. Không Hầu không dấu vết mà quan sát Song Thanh, nằng phát hiện khi Từ Phong mở miệng kêu gia gia, đầu gối Song Thanh giật giật, như là chuẩn bị lao ra đi, chính là đương hần nhìn đến khách khứa đây bàn, lại đem cổ xúc động này đè ép trở về.

Bất quá đệ tử đứng ở phía sau hần phản ứng thực nhạy bén, lập tức liền đi ra nội sảnh, đem Từ Phong rời đi.

“Chư vị đạo hữu thỉnh nếm thử món này.” Song Thanh cười tiếp đón mọi người, ánh mắt lại liền tiếp nhìn phía ngoài cửa, cũng không giống như là ghét bỏ Từ Phong phiền, càng như là đang lo lắng.

Nhìn ra hần thất thần, Không Hầu buông đũa: “Ta đã dùng hảo, chư vị thỉnh chậm dùng.”

Hoàn Tông buông đũa: “Ta cũng dùng hảo.”

Đám người Trường Đức cũng sôi nổi dùng đũa, Song Thanh tiếp đón vài câu, liền tìm lấy cái có rồi đi nội sảnh, phương hướng hần rời đi, đúng là phương hướng đệ tử mang Từ Phong đi. Giữa trưa hôm nay, người tiếp đón mọi người là chương phái đại đệ tử Nguyên Cát Môn Chu Tiểu.

Nhìn đến đám người Không Hầu, Chu Tiểu phá lệ ngoài ý muốn, hần không nghĩ tới sẽ nhanh như vậy cùng Không Hầu gặp mặt, hơn nữa nằng lại là cao đồ Vân Hoa Môn. Khó trách vị công tử này có thể sử dụng linh thảo sang quý cho ngựa ăn, thì ra lại là kiếm tu Lưu Quang Tông.

“Lúc trước không biết ba vị lại là cao đồ tông môn, có chỗ mạo phạm còn thỉnh thứ lỗi.” Chu Tiểu mở miệng là tạ lỗi, khách sáo một phen mới ngồi xuống, Chu Tiểu tuy rằng đối với khách khứa khác cũng thực nhiệt tình, nhưng là có mọi người đều có thể nhìn ra, hần đối với Không Hầu phá lệ nhiệt tình.

Lăng Ba cảm thấy chương phái đệ tử Nguyên Cát Môn này trông mắt có tật xấu, nằng hoạt sắc sinh hương như vậy liền bị hần bỏ qua?

“Không Hầu cô nương, ngài nếm thử canh này. Bò câu ngày thường lấy linh cốt nuôi nấng, trong huyết nhục đã không có tạp chất, có tác dụng cố thần tinh não.” Chu Tiểu bung một chén canh đề trước mặt Không Hầu.

Răng rắc.

Trên bàn phát ra âm thanh rất nhỏ, mọi người tìm theo tiếng nhìn lại, cái muỗng trong tay Hoàn Tông vỡ vụn thành bột phấn.

“Xin lỗi, trượt tay.” Đối mặt với tầm mắt mọi người, Hoàn Tông mặt vô biểu tình giải thích, cúi đầu dùng khăn chậm rãi xoa bột phấn trên tay.

Tác giả có lời muốn nói: Hoàn Tông: Cái muỗng trên tay ta, muốn hung hăng tiếp xúc với mặt người.

Sớm an ~

Bạn đang đọc truyện *Chờ Quầy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Quen tay hay việc

Editor: TIEUTUTUANTU

Trên bàn cơm thực an tĩnh, tầm mắt mọi người đều dừng ở đồng bột phẩn trên bàn ngọc.

Kìa...lờ tay cũng thật đúng lúc.

Ánh mắt Lăng Ba đảo qua trên người Không Hầu cùng Hoàn Tông, như suy tư gì. Trường Đức ầm ầm cảm thấy, Hoàn Tông đạo hữu tựa hồ không quá thích Nguyên Cát Môn, hôm qua ở trước mặt Song Thanh chân nhân thái độ đã là lạnh nhạt, hôm nay đối với chương phái đại đệ tử Nguyên Cát Môn, càng là không chút nào che dấu. Chẳng lẽ Nguyên Cát Môn đã làm cái gì phạm đến kiêng kỵ của Hoàn Tông, nên hân mới như thế?

Chu Tiểu ngẩn người, vội đứng dậy kêu thị nữ thay bàn ăn. Liên ở ngay lúc hân đang phân phó, Hoàn Tông đem một chén canh trứng để tới trước mặt Không Hầu: “Buổi sáng dùng món này, tốt cho thân thể.”

“Nga.” Không Hầu bưng chén lên ăn, tuy rằng không biết vì cái gì, nhưng là trực giác nói cho nàng biết, nếu không ăn, sẽ phát sinh một ít việc không tốt.

Thắng đến khi chén canh bỏ câu đã lạnh, Không Hầu cũng không có cơ hội uống vào bụng. Hoàn Tông duỗi tay xem xét chén, biểu tình bình tĩnh nói: “Canh lạnh, ta đổi chén khác cho muội.”

Đem chén canh mới đưa cho Không Hầu, chờ nàng uống xong một ngụm, Hoàn Tông sắc mặt ôn hòa: “Hương vị như thế nào?”

“Hảo.” Không Hầu uống non nửa chén, liền uống không nổi.

Hoàn Tông gật gật đầu, buông đũa, dùng khăn tay xoa xoa khóe miệng: “Ta đã dùng hảo, đa tạ quý môn cùng Chu đạo hữu chiêu đãi.”

“Hoàn Tông chân nhân khách khí.” Chu Tiểu hàm hậu cười, quay đầu hỏi Không Hầu: “Tiên tử có muốn dùng thêm món gì, ta sẽ cho phòng bếp làm ngay.”

“Khách nghe theo chủ, chu đạo hữu quyết định liền hảo.” Không Hầu nói một tiếng tạ, “Chúng ta đều là người tu đạo, không quá trọng thực vị.”

Lâm Học nghĩ, hảo hảo một cái tiểu cô nương, thế nhưng đi theo công tử học nói dối, tội lỗi này thật là quá lớn.

“Kìa tiên tử có muốn dạo Khuê Thành một chuyến? Tại hạ bất tài, nguyện vì tiên tử dẫn đường.” Chu Tiểu gò má đỏ lên, ánh mắt không dám dừng trên mặt Không Hầu.

“Không dám phiền đến đạo hữu.” Không Hầu xua tay, “Ta đi cùng Hoàn Tông là được, Chu đạo hữu không cần cố ý chiêu đãi chúng ta, ngại tự tiện liền hảo.”

Chu Tiểu nhìn nhìn Hoàn Tông, lại nhìn nhìn Không Hầu, nhớ tới ngày ấy ở trong rừng, hai người cưỡi ngựa xe rời đi, liền bình tĩnh, chợt ngộ ra chân tướng nào đó. Hân ngờ ngẩn mà nhìn Không Hầu, ngọn lửa bùng bùng trong lòng một chốc tắt lịm, nháy mắt bị một tầng tuyết thật dày phủ lấp.

“Nếu như thế, liền cầu chúc tiên tử cùng chân nhân dạo thành vui vẻ.” Chu Tiểu chấp tay hành lễ, bước nhanh lui ra ngoài.

“Hoàn Tông, chúng ta đi.” Không Hầu túm một chút áo Hoàn Tông, quay đầu nhìn Trường Đức cùng Lăng Ba: “Hai vị đạo hữu muốn cùng đi sao?”

Trường Đức: “Đi xem một chút cũng không sao.”

Lăng Ba: “Không cần.”

Trường Đức quay đầu nhìn Lăng Ba, đêm qua sư muội không phải còn nói muốn đi cửa hàng Ngự Tiêu Môn ở Khuê Thành mua váy sao? Như thế nào hiện tại lại không chịu đi?

“Chúng ta còn có chút việc cần xử lý, hai vị đạo hữu thỉnh đi trước.” Lăng Ba không đợi Trường Đức mở miệng, liền kéo Trường Đức đi. Trường Đức thấy sư muội không quy củ như thế, lại không thể phê bình nàng trước mặt người ngoài, đành phải theo nàng rời đi.

“Lăng Ba.” Ra khỏi nội viện, Trường Đức bắt đầu nói, “Muội nên tiếp xúc với tu sĩ khác nhiều thêm một chút.”

“Đại sư huynh, hai cái nhân gia nam có tình, nữ có ý, chúng ta đi xem nào nhiệt làm chi?”

Lăng Ba đối với Trường Đức tri độn đã tuyệt vọng, “Huynh không thấy được mới vừa rồi Chu Tiểu hương Không Hầu xum xoe, sắc mặt Hoàn Tông chân nhân có bao nhiêu khó coi?”

“Hoàn Tông chân nhân cùng Không Hầu tiên tử?” Trường Đức nghĩ nghĩ, lập tức lắc đầu phản bác nói, “Hoàn Tông chân nhân ở kiếm đạo rất có thành tựu, kiếm tu chúng ta khi nào coi trọng loại tình cảm hư vô mờ mịt này? Huống chi Không Hầu tiên tử bất quá mới mười mấy tuổi, lại là đệ tử Văn Hoa Môn, hai tông môn này của bọn họ, lý niệm tu đạo bất đồng, phương thức quản lý tông môn cũng bất đồng, lại như thế nào sinh ra tình cảm?”

Lăng Ba do dự nói: “Chẳng lẽ là muội suy nghĩ nhiều?”

“Người tu đạo với nhau, không giống nam nữ bình thường, thọ mệnh quá dài, xem đến quá nhiều, liền không dễ dàng động tâm.” Trường Đức nhìn Tiểu sư muội còn không đến một trăm tuổi, “Muội tuổi tác còn nhỏ, không biết thời gian sẽ mãi giữa cảm tình.”

Thời niên thiếu, nguyện ý vì tình yêu trả giá sinh tử, mặc dù chỉ oanh oanh liệt liệt một hồi cũng không hối hận. Tuổi càng lớn, đối với tình cảm càng đậm. Nhìn nhiều sinh tử biệt ly, lại khó động lòng với thế sự.

Toàn bộ Tu Chân giới, tu vi cao thâm đại năng, có ai từng có đạo lữ? Có lẽ đã từng có, nhưng cuối cùng vẫn là vì theo đuổi đạo của mỗi người, mà đường ai nấy đi.

“Chẳng lẽ không có tình cảm thiên trường địa cửu sao?” Lăng Ba truy vấn, “Không có một cái đặc biệt tồn tại?”

“Không có.” Trường Đức lắc đầu, “Một cái cũng không có.”

Lăng Ba tuy không có người động tâm, nhưng đối với tình cảm tốt đẹp lại có hướng tới, nghe được Đại sư huynh trả lời, khó tránh khỏi có vài phần mất mát.

“Muội không cần nghĩ ngợi, có lẽ tương lai sẽ xuất hiện đôi thân tiên duyên lữ như vậy, chỉ là không phải hiện tại.” Trường Đức cười an ủi, “Muội cùng sư huynh khác đi dạo phố đi, ta trở về sửa sang lại một chút vật dụng khi tiến vào bí cảnh.”

Lăng Ba gật gật đầu, nghĩ đến đồ vật muốn mua, đem điểm mắt mát này trong lòng quên đến sạch sẽ.

Trường Đức nhìn bóng dáng nàng lắc đầu bật cười, rốt cuộc vẫn là người trẻ tuổi. Năm đó một vị Đại Năng cùng đạo lữ hấn cảm tình oanh oanh liệt liệt, toàn bộ Tu Chân giới không người không biết, không người không hiểu. Nhưng mà tình cảm này, vẫn là không có chịu đựng được thời gian mài mòn. Khi yêu nhau, hai người có bao nhiêu nồng nhiệt, lúc tách ra liền có bao nhiêu bình đạm. Thẳng đến khi đạo lữ hấn ngã xuống, vị Đại Năng lại bỗng nhiên phát điên, khắp nơi tìm kiếm cách làm cho đạo lữ sống lại. Nhưng mà người chết đi sẽ không thể sống lại, người ở lại sẽ vẫn phải tiếp tục tồn tại trong năm tháng vô tận.

Vị Đại Năng này đã biến mất mấy trăm năm, có lẽ sớm đã ngã xuống ở một góc không người biết đến, hóa thành tro bụi.

Không Hầu đem đồ vật lấy lòng cùng thư cho tông môn, bỏ vào trong túi thu nạp, đưa đến trạm dịch, để phi kiếm sứ giả đem chúng nó đưa trở về. Trước khi ra cửa nàng suy nghĩ rất nhiều, tỷ như vạn nhất không kịp ra tới, nàng liền phải ở trong bí cảnh mấy trăm năm, cho nên nàng muốn trước tiên báo cho tông môn biết nàng đi đâu.

“Ai.....” Không Hầu ở phía trước cửa hàng nhìn thấy một hình bóng quen thuộc. Có thể liếc mắt một cái đã phát hiện ra người này, không phải ánh mắt Không Hầu hào, mà là do đầu đối phương đầu quá vuông, trong chúng sinh muôn nghìn người, hấn chính là tồn tại lóa mắt nhất, “Kia giống như là Song Thanh chân nhân?”

Song Thanh chân nhân ở trước mặt bọn họ luôn duy trì mỉm cười, là một vị chủ nhân nhiệt tình hiếu khách. Lúc này hấn không cười, thoạt nhìn càng có uy nghi của tông môn chi chủ, giờ phút này hấn đang chọn lựa chính là đồ chơi tiểu hài tử thích.

Chọn đồ chơi xong, hấn còn kiểm tra vài lần, tựa hồ xác nhận bên trên không có gỗ vụn, mới vừa lòng gật đầu.

Đây là mua cho đồ đệ còn nhỏ tuổi?

“Song Thanh chân nhân này.....” Hoàn Tông mang Không Hầu đi hướng khác, “Người này đã tâm không nhỏ, muội không nên giao tiếp với hấn nhiều.”

“Hấn muốn tính kế ta?” Không Hầu kinh ngạc, nàng chỉ là một tiểu đệ tử tông môn, tính kế nàng có chỗ tốt gì?

“Muội có nghĩ tới hay không, nếu là Nguyên Cát Môn muốn tiến vào trong mười đại tông môn, tông môn đầu tiên phải bị loại ra là ai?” Hoàn Tông tuy không hiểu làm đạo lý đối nhân xử thế, nhưng là đối với nhân tâm hoặc là dã tâm, lại thấy rõ ràng.

“Ai?” Không Hầu trừng lớn đôi mắt, “Không phải là Văn Hoa Môn đi?”

Hoàn Tông nhìn nàng không nói lời nào.

“Bởi vì chúng ta thoạt nhìn thành thật nhất?” Không Hầu nhú mày, “Khi dễ người thành thật là không tốt.”

Hoàn Tông: “.....”

“Bất quá không quan hệ.” Không Hầu thực mau thoải mái, “Những việc này có tông chủ cùng các phong chủ nhọc lòng, trưởng lão tông môn cùng phong chủ chúng ta rất lợi hại.”

Hoàn Tông: “Ân.”

Bọn họ nếu là không lợi hại, trên dưới Vân Hoa Môn nào còn có thể thư thái sống qua ngày?

“Bất quá huynh đã nhắc nhở, ta sẽ viết thư nói cho tông chủ việc này.” Không Hầu nói, “Phòng người không thừa.”

“Trước không cần gấp, nếu là ta suy đoán sai lầm, ngược lại không hay.” Hoàn Tông để lại cổ tay nàng, không cho nàng lấy tin phù ra tới, “Việc này liên lụy tới hoà bình hai tông môn, khiến cho hiểu lầm không tốt.”

“Không sao.” Không Hầu để vỗ vỗ lên mu bàn tay hắn, “Chỉ là nhắc nhở mà thôi, tông chủ bọn họ sẽ tự có định đoạt, sẽ không xằng bậy.” Rõ ràng cảm thấy khả nghi, vì lo nghĩ nhiều mà không báo cho tông môn, kia không phải cho đối phương cơ hội thừa dịp.

Mặc kệ là thật là giả, sớm một chút để tông môn biết, có tâm phòng bị không phải càng ổn thỏa? Dù sao chuyện này trừ bỏ bên trong tông môn biết được, cũng sẽ không truyền tới bên ngoài, còn sợ mâu thuẫn cái gì?

Người trẻ tuổi, khi gặp vấn đề luôn là giải quyết đơn giản trực tiếp, nhưng có đôi khi vừa lúc nhờ đơn giản trực tiếp, mới có thể tránh được rất nhiều hiểu lầm phát sinh. Có lẽ không chỉ là bởi vì trẻ tuổi, mà còn bởi vì nàng đối với tông môn, cùng với tông môn đối với nàng tín nhiệm. Đối với Không Hầu mà nói, Vân Hoa Môn chính là nhà, ở bên ngoài phát hiện bất luận cái gì khả nghi, cáo trạng cho người nhà là hết sức bình thường. Vân Hoa Môn cũng sẽ không bởi vì Không Hầu truyền sai tin tức, mà nghiêm khắc chỉ trích.

Loại phương thức ở chung này, Lưu Quang Tông làm không được, cũng vô pháp làm được. Đây là một phần độc nhất thuộc về Vân Hoa Môn, người ngoài lý giải không được, mà bọn họ tựa hồ cũng không để bụng người ngoài hiểu hay không.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Hoàn Tông không hề khuyên Không Hầu: “Chúng ta trở về liền xử lý việc này.” Trên đường cái người đến người đi, không thích hợp truyền phi tin phù.

“Hảo.” Không Hầu túm chặt Hoàn Tông, “Chúng ta mau chút trở về.”

Cúi đầu nhìn tay áo bị kéo đến gắt gao, Hoàn Tông bật cười: “Hảo.”

Hai người đi không bao xa, cùng Lăng Ba tự xưng có việc muốn xử lý gặp phải.

Lăng Ba: “.....”

Khuê Thành lớn như vậy, như thế nào còn có thể gặp được bọn họ? Nàng nhìn Hoàn Tông bị Không Hầu túm chặt tay áo, đây là phương thức nam nữ chi gian thuần khiết hữu nghị ở chung sao?

“Lăng Ba tiên tử.” Chú ý tới ánh mắt Lăng Ba, Không Hầu cúi đầu nhìn tay áo Hoàn Tông bị chính mình túm đến nhăn dúm đó, buông ra tay cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông chào hỏi.

“Hai vị thỉnh tùy ý, cáo từ.” Lăng Ba sợ chính mình cùng Không Hầu nói mấy câu, lại sẽ lật đổ tri thức mới từ nơi sư huynh học được.

“Nàng đi nhanh như vậy làm gì?” Không Hầu nhìn bóng dáng Lăng Ba, “Đoạt váy mới ra của Ngự Tiêu Môn?”

Nhìn tay áo bị bỏ qua, Hoàn Tông nói: “Mấy ngày trước đây ta ở Cát Tường Các nhìn thấy trên tay Thành Dịch đạo hữu mang một cái nhẫn ban chỉ.”

“Huynh nói chính là cái nhẫn ban chỉ màu đen kia?”

“Ân.” Hoàn Tông banh mặt, thoát nhìn thực nghiêm túc, “Mộc mạc hào phóng, mang lên cũng không tệ lắm.”

“Đó là ta luyện chế.” Không Hầu cười híp mắt, “Đó là ta ở Nhạn Thành luyện chế, toàn dựa vào tinh hóa huynh tặng cho ta, ta mới có thể luyện chế thành công.” Thấy ngón cái Hoàn Tông lắc lư trên không, Không Hầu liền nói, “Nếu là huynh không chê, ta cũng luyện chế cho huynh một cái.”

“Hảo.” Hoàn Tông trả lời không chút do dự, “Ta còn không có nhẫn ban chỉ.”

Nhìn không được nhìn nhiều vài lần tay Hoàn Tông, Không Hầu bắt đầu yên lặng tự hỏi, đến tột cùng muốn nhẫn ban chỉ như thế nào, mới có thể xứng với một đôi tay như vậy.

Trở về hậu viện Nguyên Cát Môn, Không Hầu về phòng chuẩn bị đưa tin phù. Khi Hoàn Tông trở lại sân mình, Lâm Học đang ngồi ở bàn đá pha trà. Nhìn thấy hắn trở về, Lâm Học buông chén trà, “Công tử trở về thật vừa vặn, trà mới vừa pha xong, muốn nếm thử sao?”

Hoàn Tông đi đến ngồi xuống, chờ Lâm Học đem trà đưa cho hắn mới nói: “Người muốn nói gì với ta?”

Lâm Hộc cũng không phải người thích phẩm trà, hôm nay cố ý ở trong sân pha trà, rõ ràng chính là đang đợi hân trở về.

“Công tử hiểu lầm, ta chỉ là thấy ngày xuân nắng ấm, muốn thưởng cảnh tảo nắng.” Lâm Hộc đem chén trà đưa đến trước mặt Hoàn Tông, “Còn có tông môn mới vừa rồi truyền tin phù đến, gần đây tà tu các nơi tuyên truyền gây nguy hại, cùng với những việc cần chú ý để phòng ngừa thủ đoạn tà tu tà ác. Tông môn ý tứ là, nếu chúng ta nhìn thấy đệ tử bốn tông môn ở bên ngoài chịu nguy hiểm, tốt nhất là ra tay cứu giúp.”

“Ta đã biết.” Hoàn Tông chậm rãi gật đầu.

Nước trà hơi có chút nóng, nhưng Hoàn Tông uống lại vừa vặn tốt. Từ khi thân thể xuất hiện đường rẽ về sau, bộ phận cảm quan của hân liền không nhanh nhạy như trước, ngay cả cảm giác đau cũng thoái hóa. Cũng bởi vì điều này, kiện pháp khí giục sinh tâm ma của Vô Khố lão nhân kia mới đối với hân ảnh hưởng không lớn.

Ngẩng đầu nhìn ánh mặt trời chiếu trên tường màu cam, Hoàn Tông không hề mở miệng.

“Công tử buổi sáng hôm nay, phản ứng quá mức.” Lâm Hộc nhìn mặt hân biểu tình đạm mạc, vẫn là nên nói ra.

Sườn mặt tái nhợt của Hoàn Tông bị ánh mặt trời nhuộm kim sắc.

“Chu Tiểu là chương phái đại đệ tử Nguyên Cát Môn, tính cách ôn hậu, vẫn chưa có địa phương thất lễ.” Lâm Hộc tiếp tục nói, “Dù công tử không thích hân, cũng không nên như thế.”

“Hân tốt hay không tốt, cùng ta không can hệ.” Hoàn Tông mí mắt giật giật, trên mặt đạm mạc rút cuộc nhiều một tia tức giận cảm xúc, “Hân không được thân cận với Không Hầu, bọn họ không thích hợp.”

Lâm Hộc kinh ngạc nhìn Hoàn Tông, tựa hồ không dự đoán được hân sẽ nói ra loại lời này, lại muốn nghe tiếp xem hân sẽ nói gì.

“Hân tướng mạo thường thường, thiên tư bình thường, tâm tính cũng không có chỗ xuất sắc, các sư đệ sư muội cũng đều không bớt lo.” Hoàn Tông có thể lấy ra trên người Chu Tiểu một đồng lớn tạt xấu, “Hân cốt linh không nhỏ, tu vi lại thấp kém như vậy, toàn thân trên dưới không có một chỗ so được với Không Hầu, nam nhân như vậy, có tài đức gì dám tưởng đến thân truyền đệ tử Ngũ Linh Căn Vân Hoa Môn.”

Hoàn Tông nói lời này có chút khắc nghiệt, hân của ngày trước, tuyệt đối không thể nói như vậy. Lâm Hộc trở mắt thật lâu, mới nhẹ nhàng mở miệng: “Công tử, hết thấy việc này hân là phiên nào của Vong Thông chân nhân Vân Hoa Môn.”

Hô.

Gió nổi lên, gọi lên ngọn cây, lông mi Hoàn Tông cũng bị gió thổi rung động.

Hoàn Tông đối thượng tầm mắt Lâm Hộc, thấy được gương mặt tái nhợt của mình. Lâm Hộc đi theo bên người hân 300 năm, nói là tòi tở, kỳ thật vừa là thầy vừa là bạn. Lâm Hộc phần lớn thời điểm đều thực trầm mặc, cũng không dễ có ý kiến với việc hân làm.

Hân buông chung trà, dời tầm mắt, khóe miệng căng thẳng hồi lâu không nói gì.

“Hoàn Tông, Hoàn Tông!” Thiếu nữ mặc váy vàng nhạt ghé đầu trên tường, triều hân vẫy tay nói, “Ta ở thu nạp giới tìm được một lọ đan dược do Thanh Nguyên sư thúc luyện chế, đối với linh đài có bổ ích, huynh cầm đi.”

Dưới ánh mặt trời dải lụa mạng ánh trắng trên cổ tay nàng lúc ẩn lúc hiện, lông lánh mỹ lệ, lại không bằng nụ cười trên mặt giai nhân.

Hoàn Tông ngưng ngẩn mà nhìn, bên tai là tiếng xuân phong thổi.

Tiếng gió rất nhỏ, nhưng hân lại nghe rành mạch, cơn gió này thổi vào lỗ tai hân, đôi mắt hân, còn có.....trong lòng hân.

“Hoàn Tông, huynh làm sao vậy?” Thiếu nữ nằm bò trên tường nhảy xuống, đi đến trước mặt Hoàn Tông ngồi xổm xuống, tay vẫy vẫy ở trước mắt hân, “Thất thần? Phát ngốc? Thấy ta quá xinh đẹp, thất thần?”

“Ân.” Hoàn Tông nhìn nàng cười, “Không sai.”

“Cái gì?”

“Ta nhìn muội quá xinh đẹp, thất thần.”

“Thật có thể nói?” Không Hầu đem đan dược để trên bàn, thở dài lắc đầu, “Đáng tiếc các sư tỷ đã sớm nói cho ta, nam nhân nói lời hay, nghe cao hứng liền đủ rồi, trăm triệu lần không thể tin.”

“Ta không nói dối.” Hoàn Tông nhìn nàng, đáy mắt tràn đầy nghiêm túc, mắt đẹp đào hoa, chứa đầy ôn nhu.

Không Hầu che trái tim nhỏ, duỗi tay che khuất hai mắt của mình: “Đan dược huynh nhớ dùng, ta trở về!” Bị nam nhân thiên hạ vô song dùng loại ánh mắt này nhìn, thực dễ làm nữ nhân cảm thấy chính mình chính là toàn thế giới của hân.

Sắc đẹp hại người, quá hại người.

Không Hầu nhảy đến trên tường, nhìn thoáng qua phía sau, vội vàng nhảy đi.

Vì nữ nhân toàn thiên hạ, nàng muốn cùng Hoàn Tông làm bằng hữu cả đời. Sắc đẹp hại người, liền tới hại nàng đi, nữ hài tử khác là vô tội!

Nhìn thiếu nữ vội vàng nhảy tường chạy đi, Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Học.

“Người đừng nhìn ta, ta cũng không biết người có thể đem hảo hảo tiểu cô nương dọa đi.” Lâm Học xoay mặt qua, đuổi tay đem mặt mình che khuất.

Đem bình ngọc được tinh tế lạnh lẽo nắm trong tay, Hoàn Tông đứng lên nói: “Lâm Học.”

Lâm Học buông tay nhìn hắn, ánh mặt trời quá mức chói mắt, đôi mắt hắn có chút hoa, biểu tình Hoàn Tông ở trong mắt hắn có chút mơ hồ.

“Có đôi khi làm việc, có lẽ không cần phải có nguyên nhân.” Hoàn Tông cong lên khoe miệng, “Nhân sinh còn lại có bao nhiêu lâu ta không biết, nhưng là ta hiện tại rất sung sướng.”

Lâm Học há miệng thở dốc, muốn mở miệng nói chuyện lại bị Hoàn Tông đánh gãy.

“Về sau việc như vậy còn sẽ có rất nhiều, người sẽ quen.” Đem bình ngọc được bỏ vào thu nạp giới, “Quen tay hay việc, thấy nhiều không trách.”

Lâm Học: “.....”

Công tử không chỉ có bị nhuộm nhuộm thành đủ mọi màu sắc, liền văn hóa trình độ cũng giảm xuống.

Quen tay hay việc, thấy nhiều không trách là dùng như vậy sao?

Ban đêm, Khuê Thành bắt đầu đổ mưa, trời mưa suốt một đêm, lại không có xu thế dừng lại. Tới trưa, sấm mùa xuân nổ vang, mưa to như cũ chưa nghỉ.

Ở trong phòng đọc sách Hoàn Tông nhìn ngoài cửa sổ, đứng lên đi ra ngoài cửa.

Bí cảnh khai.

Không Hầu ở trong phòng đã tọa nhận thấy được linh khí trong thiên địa bắt đầu khởi động bất đồng, nàng căng dù đi ra ngoài cửa, liền thấy được Hoàn Tông cùng Lâm Học đứng ở trong viện.

“Hoàn Tông, Lâm tiên bối, có phải bí cảnh đã khai hay không?” Không Hầu đi đến bên người Hoàn Tông, thấy sắc mặt hắn thoát nhìn tốt một chút so với ngày thường, yên lòng, “Chúng ta hiện tại liền đi?”

Hoàn Tông gật gù đầu, tung ra phi hành pháp khí, ba người ngồi trên phi hành pháp khí, liền hướng đến bí cảnh.

Cửa vào bí cảnh ở trong một sơn cốc, bên ngoài thoát nhìn rất bình thường, nếu là người thường không có tu vi nhìn, chỉ cho rằng đây là một cái sơn động bình thường. Không Hầu vừa đến, đệ tử Chiêu Hàm Tông liền đã đuổi lại đây.

Ở đây tu sĩ cũng không nhiều, trừ bỏ bọn họ, còn có vài đệ tử Nguyên Cát Môn tu vi không tồi cùng với mấy tán tu không biết từ nào đến.

Tán tu nhìn thấy danh môn đệ tử xuất hiện, không chỉ có không căm giận, ngược lại thở dài nhẹ nhõm một hơi. Trong bí cảnh nguy cơ trùng trùng, chỉ dựa vào mấy người bọn họ, căn bản không dám đi. Có tu sĩ xuất thân danh môn ở đây, vậy hoàn toàn không giống nhau. Bọn họ tu vi cao thâm, pháp khí hộ thân cũng nhiều, sẽ không giết người đoạt bảo, quan trọng nhất chính là phẩm hạnh đoan chính, nếu là thấy bọn họ gặp nạn, thời điểm gặp nguy hiểm có thể cứu tuyệt đối sẽ cứu.

Cũng nghĩ như thế, mấy tán tu ở đây sôi nổi tiến lên chào hỏi, biết được thân phận Không Hầu cùng Hoàn Tông, thái độ càng nhiệt tình gấp bội.

Tôn danh Không Hầu tiên tử cùng Hoàn Tông chân nhân bọn họ đã sớm nghe qua, không chỉ bởi vì bọn họ từng ra tay đã cứu đệ tử Thanh Phong Môn, mà còn có thái độ bọn họ biểu dương đối với tán tu. Nghe nói hai tháng trước có tà tu giả mạo tán tu làm ác, châm ngòi li gián tán tu cùng tu sĩ tông môn. Nhưng mà Không Hầu tiên tử lại nói, tán tu tự do, hào sảng, tâm tính cực hảo, tuyệt sẽ không làm ra việc ác đó.

Những lời này truyền tới lỗ tai tán tu về sau, liền thành Không Hầu tôn trọng tán tu, cho nên cứ việc Không Hầu còn không có làm ra đại sự rung trời gì, ở trong lòng tán tu, đã thành thiên phú cao, tâm tính hảo, phân rõ phải trái lại tràn ngập tinh thần trọng nghĩa danh môn cao đồ.

“Không Hầu tiên tử quả thực đẹp như Cửu Thiên Huyền Nữ, xuất trần như thanh liên.”

“Trong bí cảnh nguy cơ nhiều, tiên tử tiến vào bí cảnh, nhất định phải cẩn thận một chút.”

“Đây cái là ngọc bài có một đạo thần thức của lão hủ, hiện tại tặng cho tiên tử, nếu là tiên tử gặp được nguy hiểm, liền bóp nát ngọc bài, lão hủ nhất định mau chóng lại đây tương trợ.” Một vị Nguyên Anh lão giả tu vi cao nhất trong nhóm Tán tu, hắn là trưởng lão của Minh Tán Tu, vì bảo hộ vài vị tán tu này an toàn, mới được lệnh Minh Tán Tu đi theo tiến vào bí cảnh.

“Đa tạ lão tổ.” Không Hầu tiếp nhận ngọc bài, bỏ vào thu nạp giới.

“Không cần cảm tạ, không cần cảm tạ.” Nguyên Anh lão giả tươi cười càng thêm hòa ái, tán tu cùng danh môn tông phái từ trước đến nay nước giếng không phạm nước sông, nhìn như bình thân lại ẩn chứa thái độ danh môn đệ tử cao ngạo cùng tán tu. Có thể đi vào danh môn tu hành, ai nguyện ý làm tán tu. Trở thành tán tu, chỉ có tiểu bộ phận là vì tự do, phần nhiều là bởi vì vô pháp tiến vào danh môn. Thiên phú cùng tài nguyên tu luyện là bất bình đẳng, làm tán tu vẫn luôn ở vào trạng thái không tự tin, cho nên nghe được tu sĩ danh môn địa vị cao khen bọn họ, bọn họ mới cao hứng như thế.

Càng quan trọng là, Không Hầu tiên tử tư chất hảo, tuổi nhỏ, tương lai vô hạn, còn đối với tán tu thập phần tôn trọng. Cùng danh môn đệ tử như vậy giao hảo, đối với tán tu không có nửa điểm lỗi.

Nhìn các tán tu vây quanh Không Hầu, Lăng Ba sờ sờ mặt, là nàng lớn lên không đẹp bằng Không Hầu, hay là danh khí không bằng, nhóm tán tu này như thế nào có tình lấy lòng nàng ta?

Nơi này chẳng lẽ chỉ có Không Hầu là nữ tu sao?

“Chư vị.” Trường Đức dùng thuật pháp nâng âm lượng lên, làm tất cả mọi người có thể nghe thấy, “Hiện tại bí cảnh đã khai, thỉnh mọi người chú ý an toàn, thời điểm hành động, tận lực hạn chế tách nhau quá xa, để tránh khi gặp được nguy hiểm, người khác không kịp cứu trợ.”

“Thời gian Bí cảnh mở ra ở khoảng một tháng, một tháng này, Chiêu Hàm Tông chúng ta sẽ lưu đệ tử bên ngoài đóng giữ, nhưng vì khỏi kiến ồn thỏa, thỉnh mọi người đừng ở lại lâu, ta lo lắng bí cảnh vạn nhất không xong, sẽ đóng lại trường thời điểm.” Trường Đức nhìn hơn mấy chục người ở đây, “Chúc tất cả mọi người đều có thể đạt được linh thảo trân bảo, bình an trở về.”

Trưởng lão Minh Tán Tu nói: “Ta đi trước dò đường.”

Hắn dẫn đầu đi vào, bí cảnh không có bất thường, tán tu khác lúc này mới lục tục đi vào theo.

Trường Đức nhìn về phía Hoàn Tông vẫn luôn không nhúc nhích: “Hoàn Tông chân nhân hiện tại đi vào sao?”

“Các người đi vào trước, ba người chúng ta cản phía sau.” Hoàn Tông làm một cái thủ thế thỉnh.

“Đa tạ.” Trường Đức cũng không hề do dự, mang theo các sư đệ sư muội tiến bí cảnh. Đi theo phía sau bọn họ chính là đệ tử Nguyên Cát Môn, Không Hầu ở trong nhóm đệ tử, thấy được nữ tu bị Hắc Bào Nữ đánh đến mặt mũi bầm dập.

Nữ tu nhìn đến nàng, tránh ở bên cạnh Chu Tiểu, vội vàng chen vào bí cảnh, hiển nhiên không nghĩ nhắc lại việc ngày đó phát sinh.

Trong một nén nhang thời gian, trừ bỏ đệ tử đóng giữ bên ngoài, ngoài bí cảnh cũng chỉ dư lại ba người Không Hầu, Hoàn Tông cùng Lâm Hộc. Không Hầu đi đến cửa bí cảnh, xoa xoa tay nói: “Lần đầu tiên tiến vào bí cảnh trong truyền thuyết, có chút khẩn trương.”

“Không cần khẩn trương, quen tay hay việc, thấy nhiều không trách.” Lâm Hộc về mặt nghiêm túc trả lời.

“Lâm tiền bối.” Không Hầu hừ nhẹ, “Người đây là ở hồng tiểu hài tử nga.”

Lâm Hộc quay đầu nhìn Hoàn Tông mặt vô biểu tình: “Xin lỗi, khi còn bé nhà nghèo, văn chương học được không tốt.”

Hoàn Tông: “.....”

Không Hầu hít sâu một hơi, rào bước tiến vào bí cảnh.

Loại cảm giác này không giống như là tiến vào một cánh cửa, càng như là bị lực đạo kỳ quái bắt lấy, làm nàng ngây người một chút, khi mở mắt ra, toàn bộ thế giới đều thay đổi.

Non xanh nước biếc, mây trắng trời trong, nước chảy róc rách, linh khí nồng đậm phảng phất như bên trong bày hàng ngàn hàng vạn Tụ Linh Trận. Những tu sĩ vào trước không biết đã đi đâu, nửa điểm tung tích cũng không có.

“Hoàn Tông, Lâm tiền bối.....” Không Hầu quay đầu lại, phía sau chỉ có Hoàn Tông, Lâm tiền bối không biết đi đâu.

“Trước đừng nhúc nhích.” Hoàn Tông đi đến bên người nàng, “Bí cảnh là trận pháp thật lớn, người đi vào, có khả năng sẽ xuất hiện ở địa phương khác nhau.”

“Chính là Tôn các chủ không nói qua chuyện này.” Nhìn rừng cây dày đặc, Không Hầu cúi đầu xem trên mặt đất, một tầng lá khô thật dày, không biết chồng chất đã bao nhiêu lâu.

“Bí cảnh có linh, đã qua 500 năm, nó cũng sẽ phát sinh thay đổi.” Hoàn Tông quan sát bốn phía một chút, “Nơi này tạm thời không có vấn đề, không cần lo lắng.”

“Bí cảnh đã xảy ra thay đổi, kia Tầm Vân thụ còn ở đây không?” Không Hầu sắc mặt đại biến, nàng nhìn khắp nơi, sắc mặt không quá đẹp.

“Thứ ở đây, tự nhiên sẽ còn ở đây.” Hoàn Tông triệu ra Long Ngâm Kiếm nắm trong tay, “Huống chi muội nên lo lắng chính là bấy rập, mà không phải Tầm Vân thụ.”

“Chúng ta tiến vào chính là vì tìm cái này, nếu là không có Tầm Vân thụ, lúc này liền có thể xoay người ra ngoài, đâu thèm quan tâm nó có nguy hiểm hay không.”

Hoàn Tông hơi giật mình, biểu tình ôn nhu duỗi tay đến trước mặt Không Hầu: “Đưa tay cho ta.”

Không Hầu khó hiểu nhìn hấn, đôi mắt chớp a chớp, giống ngôi sao nghịch ngợm.

“Nơi này rất nguy hiểm, muội lại lần đầu tiên tiến vào bí cảnh.” Hoàn Tông biểu tình lần thứ hai trở nên bình tĩnh ôn trọng lại, “Ta nắm muội đi tương đối an toàn.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 71: Thiên địa song tu

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu để tay vào lòng bàn tay Hoàn Tông, bàn tay này thực to rộng, ngón tay ấm áp khép lại, có thể bao phủ toàn bộ tay nàng: “Huynh vừa rồi không phải nói, tạm thời không có vấn đề sao?”

“Chỉ là tạm thời.” Hoàn Tông nói, “Bí cảnh thiên biến vạn hóa, một bước đạp sai liền có khả năng bị thương.” Nắm chặt tay Không Hầu, Hoàn Tông đi phía trước một bước: “Muội học pháp trận đến như thế nào?”

“Mới vừa học bề ngoài, còn ở ngũ hành bát quái phương vị đồ, chưa từng bày pháp trận.” Không Hầu phối hợp bước cạnh Hoàn Tông, chân Hoàn Tông rất dài, nhưng là đi không mau, nàng vừa vận có thể phối hợp bước chân với hấn.

“Pháp trận không thể so với thuật pháp khác, chậm rãi học cho ổn thỏa.” Vừa dứt lời, Hoàn Tông vung Long Ngâm Kiếm trong tay lên, quái điều màu đen từ trên trời mà rơi xuống, thân hình cùng đầu bị kiếm khí chém thành hai nửa.

Chân đạp lên trên mặt đất tràn đầy lá khô cùng nhánh cây, phát ra tiếng vang rầm rầm, Không Hầu nhìn chăm chăm cánh hoa bay rơi trên dòng suối nhỏ cách đó không xa, ngón trở ở lòng bàn tay Hoàn Tông gãi gãi: “Hoàn Tông, dòng suối này có cỏ quái.”

Bốn phía cũng không có hoa cỏ, chứng tỏ cánh hoa là từ thượng du rơi vào trong nước, nhưng là theo dòng nước chảy, có chút cánh hoa sẽ dừng ở lại ở bên bờ suối hoặc là bị bọt nước làm biến sắc. Nhưng hoa trong dòng suối này lại tươi mới, như vừa rơi xuống.

Hoàn Tông dừng chân, nhìn về phía Không Hầu, trong ánh mắt có vài phần tán thưởng: “Có đôi khi cảnh trí mỹ lệ, chính là bấy rập nguy hiểm.” Long Ngâm Kiếm ở trong tay hấn phát ra ánh sáng lóa mắt, huy kiếm mà đi, cuồng phong cuốn lên vô số lá khô, nước trong dòng suối lại chưa động.

Không Hầu chớp chớp mắt, lại nhìn về phía dòng suối, mới phát hiện nơi này nào là dòng suối nhỏ, rõ ràng là khe sâu không thấy đáy. Nếu là không cẩn thận bị cảnh đẹp hấp dẫn, hướng dòng suối nhỏ tìm tòi, liền tính không rơi tàn phế, cũng sẽ mất mũi bằm đập, này cùng hủy dung có khác biệt gì?

Chủ nhân bí cảnh năm đó khi lưu lại bí cảnh này, nhất định tốn không ít tâm tư.

Hít hà một hơi, Không Hầu túm chặt tay áo Hoàn Tông: “Hoàn Tông, ở đây đến tột cùng có cái gì là thật sự?”

“Đôi mắt có đôi khi sẽ gạt người, nhưng tâm thì sẽ không.” Hoàn Tông nắm Không Hầu bay qua khe sâu, “Giả vờ vĩnh viễn không thể là thật, chỉ cần cẩn thận quan sát, sẽ phát hiện manh mối. Mà bí cảnh này mục đích chủ yếu cũng không phải muốn tính mệnh người vào, mà là vì rèn luyện tu sĩ tiến vào nơi này, cho nên mỗi cái ảo cảnh đều sẽ có sơ hở.”

“Xem ra nguyên bản chủ nhân bí cảnh, là người tốt.” Có Hoàn Tông nhắc nhở, Không Hầu bắt đầu nghiêm túc quan sát bốn phía, thực mau nàng liền phát hiện, hai ngã rẽ trước mặt, hướng bắc là thật, hướng đông là giả.

“Tu sĩ ở Lăng Ưu giới có thể lưu lại bí cảnh đều là độ kiếp phi thăng đại năng. Một khắc bọn họ phi thăng kia tự nhiên hy vọng có thể có nhiều hậu bối có thể phi thăng hơn.” Ánh mắt Hoàn Tông hạ xuống bốn phía, “Bí cảnh thiên tài địa bảo, đều là tiền bối tặng cho hậu nhân.”

Hiện tại sở tay tu luyện truyền lưu ở các đại tông môn, đều là kinh nghiệm tu luyện một thế hệ lại một thế hệ tích góp được, tăng thêm sửa chữa gần trăm lần, này đó đều là tài phú quý giá tiền nhân lưu lại.

“Ta minh bạch.” Không Hầu gật đầu, “Giống như có người phát đạt, sẽ muốn diu đất đồng hương mình phát tài theo.”

Hoàn Tông: “.....”

Cái cách nói này, tựa hồ cũng không có gì sai.

“Không biết Lâm tiền bối bị truyền tống tới chỗ nào rồi.” Không Hầu cùng Hoàn Tông chọn tuyến đường chính xác, nàng liên tiếp nhìn chung quanh, muốn tìm kiếm tung tích Tầm Vân thụ. Tôn các chủ năm đó là ở bên ngoài bí cảnh phát hiện Tầm Vân thụ, không biết hiện tại Tầm Vân thụ còn ở ngoại vi?

“Lâm Học trên người có huyết mạch Yêu tộc thượng cổ, bí cảnh sẽ không để chúng ta cùng hắn ở bên nhau.” Chủ nhân bí cảnh này hẳn là đại năng mấy ngàn năm trước, khi đó yêu tu cùng nhân tu quan hệ cũng không quá hảo, thường thường phát sinh xung đột.

Bí cảnh có lưu lại ý thức của chủ nhân, liền vẫn duy trì thói quen mấy ngàn năm trước, cho nên Lâm Học truyền tiến vào về, vô cùng có khả năng bị đơn độc truyền tống tới chỗ nào đó rồi.

“Cho nên Lâm tiền bối đây là bị bí cảnh xa lánh?” Không Hầu trước kia không cảm thấy trên người Lâm Học tồn tại huyết mạch Yêu tộc mỏng manh đến cơ hồ không có gì này có ích lợi gì, hiện tại nàng rốt cuộc đã biết, có thể rước lấy xa lánh.

“Muội không cần lo lắng cho hắn, hắn tu vi cao thâm, lại lớn tuổi, gặp qua cũng không ít sự việc, sẽ không có việc gì.” Hoàn Tông nhất kiếm đâm đâm thùng hắc xà bỗng nhiên từ bụi cỏ vụt ra tới, “Đừng để bị thương.”

“Cái kia.....” Không Hầu nhìn chính mình bị cầm tay, “Nếu không có nguy hiểm đến sinh mệnh, hắn là không có đại sự gì đi?” Nàng nàng như vậy, hẳn là khó khăn hành động.

“Tuy nói không có khả năng nguy hiểm đến tính mạng, nhưng nếu nhất thời qua loa, bị thương là không tránh được.” Hoàn Tông nhìn hắc xà bị chặt đứt hóa thành hư ảo, ánh mắt trở nên sắc bén lên, “Nếu tổn thương đến đôi mắt hoặc là mặt, chữa khỏi rất rắc rối.”

Thương đến mặt.....

Không Hầu ngoan ngoãn đi ở bên người Hoàn Tông, thiết tình thực lòng nói: “Hoàn Tông, may mắn huynh cùng ta truyền tống tới cùng một nơi.”

Hoàn Tông dừng chân, nghiêng đầu nhìn nàng một cái, trong tròng mắt hắn, Không Hầu mi mắt cong cong, khuôn mặt trắng nõn, rất đẹp.

Không Hầu nghiêng nghiêng đầu, nhìn đôi mắt Hoàn Tông, cảm thấy bàn tay Hoàn Tông, phá lệ ấm áp, ấm áp đến có chút nóng lên.

Hai người ở phụ cận tìm một vòng, cũng không phát hiện tung tích của Tầm Vân thụ, trời đã dần tối. Trong bí cảnh cũng có mặt trời lặn trắng mọc lên, mây mù vũ tuyết, phảng phất giống như là một thế giới khác.

“Thời gian còn một tháng, chúng ta từ từ tìm, không cần phải gấp gáp.” Hoàn Tông dừng chân, ở bốn phía lập hạ kết giới, “Chúng ta trước tiên ở nơi này nghỉ ngơi một đêm.”

Nơi này không gian trống trải, là địa phương thích hợp nghỉ ngơi.

“Hảo.” Không Hầu từ thu nạp giới móc ra hai cái đệm mềm, đưa cho Hoàn Tông một cái, một cái khác nàng ném trên mặt đất, ngồi xếp bằng xuống. Bên chân có mấy bông hoa nhỏ màu đỏ, Không Hầu đứng dậy đem cái đệm xê dịch hướng lại gần Hoàn Tông bên này, miễn cho đem chúng nó đè hỏng.

Chú ý tới động tác này, Hoàn Tông mặt mày nhiễm ôn nhu, từ thu nạp giới lấy ra mấy thứ thức ăn bài trên mặt đất, cùng Không Hầu một bên ngắm hoa một bên ăn uống. Cách bọn họ không xa, có vài cộng linh thảo, nhưng mà hai người ai cũng không có động.

Linh thảo ở trong gió quơ quơ, lại quơ quơ, lại trước sau vô pháp hấp dẫn chú ý của hai người.

Ăn xong, Không Hầu cảm thấy nơi này linh khí nồng đậm, không đã tọa tu luyện chính là lãng phí, vì thế lôi kéo Hoàn Tông cùng nhau đã tọa. Đáng thương vài cộng linh thảo cách đó không xa kia, thân thể lắc lư giống như là con lươn trong nước, lá cây thẳng tắp uốn thành cuộn sóng, cũng không có được một ánh mắt của hai người.

Linh khí từ bốn phương tám hướng hội tụ mà đến, xúm lại ở bên người Không Hầu cùng Hoàn Tông, một chút thấm vào thân thể hai người. Có lẽ là bởi vì hai người đều là tư chất Ngũ Linh Căn, khi ngồi ở cùng nhau, lực hấp dẫn đối với linh khí phá lệ cực đại, thực mau hai người liền bị linh khí nồng đậm đến cơ hồ có thể ngưng kết thành thật thể bao vây lại.

Không Hầu cảm giác linh khí vận chuyển trong thân thể mình, trừ bỏ linh khí năng tự thân chuyển hóa, còn có một đạo linh khí khác giúp nàng rửa sạch kinh mạch. Linh khí này khí thể rất mạnh, nhưng không có ở trong cơ thể năng tán loạn, mà là đi theo linh khí trên người nàng, chậm rãi lưu chuyển.

Có linh khí xa lạ này, tốc độ thân thể nàng hấp thu linh khí phá lệ mau, mau đến làm cho Không Hầu cho rằng chính mình là tẩu hỏa nhập ma.

Khi mở mắt ra, thái dương đã lên cao. Nàng xoay người nhìn Hoàn Tông, không biết có phải hay không nàng ảo giác, nàng cảm thấy sắc mặt Hoàn Tông hôm nay, thoạt nhìn tựa hồ tốt rất nhiều.

Hoàn Tông chậm rãi mở mắt ra, đối thượng tầm mắt Không Hầu.

Đêm hôm qua, hần cùng Không Hầu thể nhưng nhân duyên trùng hợp, tiến hành một lần thiên địa song tu. Thiên địa song tu, cần thiên thời địa lợi nhân hoà, hai người ở bên nhau đã tọa, rất có khả năng khiến cho linh khí trùng hợp, làm linh khí của hai người vận chuyển trong kinh mạch lẫn nhau, đạt được hiệu quả gấp đôi.

Thiên địa song tu cùng nam nữ song tu bất đồng, điều kiện phi thường khác nghiệt, rất nhiều tu sĩ suốt cuộc đời, đều không thể gặp được người có duyên, cho nên Tu Chân giới cũng không nói đến loại phương thức song tu này nhiều. Thường thấy nhất song tu đại đạo, vẫn là giữa đạo lữ với nhau.

Hôm nay rốt cuộc linh đài không có đau đớn, Hoàn Tông ánh mắt có chút phức tạp, không nghĩ tới, giữa hần và Không Hầu, còn có một phần duyên như vậy.

“Hoàn Tông, vừa rồi là chuyện như thế nào?” Không Hầu đuổi đuổi cánh tay, đá đá chân, cảm thấy lần đã tọa này tu luyện thật sự là cực kỳ vui sướng.

“Đây là thiên địa song tu.” Hoàn Tông nói, “Ta cũng không nghĩ tới.”

“Thiên địa song tu?” Không Hầu từng nghe Đại sư huynh nói về loại phương thức tu luyện này, nhưng là Đại sư huynh nói, loại phương thức tu luyện này chỉ có thể gặp không thể cầu, tu sĩ có thể phù hợp với nhau, có thể dẫn động linh khí thiên địa, khó có thể tìm được.

Khó có thể tìm kiếm. Chính là loại trình độ này?

“Có lẽ là do trong bí cảnh linh khí quá mức nồng đậm?” Không Hầu nhìn Hoàn Tông, “Chúng ta sau khi rời khỏi đây, sẽ thử lại?”

“Hảo.” Hoàn Tông gật đầu, đứng dậy đưa tay cho Không Hầu: “Chúng ta cần phải đi xung quanh tìm xem.”

Lần này Không Hầu không hỏi hần vì cái gì, trực tiếp bỏ tay vào lòng bàn tay Hoàn Tông: “Muốn đi xem, có thể Tầm Vân thụ chỉ ở gần đây thôi.”

Đi được hai bước, Không Hầu phát hiện vài cọng tiểu thảo, có trái cây màu đỏ thực đáng yêu, dừng lại hỏi: “Đây là cây gì?”

“Trong truyền thuyết có một loại cây, có thể tự đem rễ nhỏ lên di chuyển đến địa phương thích hợp, lại tự mình gieo xuống tiếp tục sinh trưởng.” Hoàn Tông chỉ vào tiểu miêu miêu: “Loại cây này, ta từng ở trong sách nhìn qua, hình như là.....”

“A!” Nơi xa truyền đến tiếng thét chói tai, thanh âm có chút giống Lăng Ba vọng lại.

Không Hầu khom lưng đem vài cọng thảo này đào lên, bỏ vào thu nạp giới: “Hoàn Tông, thanh âm này là thật, hay là ảo cảnh tạo ra?”

“Cùng ta tới.” Hoàn Tông nhìn chỗ trên không nơi phát ra thanh âm, linh khí cùng yêu khí khóa lại cùng nhau thập phần hỗn loạn, có người ở trong rừng bên kia đã xảy ra đánh nhau.

Không Hầu đi vào cánh rừng, nhìn đến Lăng Ba cầm trong tay kiếm bản mạng, trên mặt dính vết máu khô không có lau đi. Duỗi tay đem một nữ tử bảo vệ ở sau người, hình dung chật vật, tóc đen tán loạn.

Cô nương được che chở, tên giống như kêu. Kim Linh?

Hai người bị mấy chục quái điều màu đen vây quanh, tựa hồ tùy thời đều có khả năng bổ nhào vào trên người các nàng, đem các nàng nuốt vào bụng.

Trận chiến chạm vào là nổ ngay.

“Ngươi đừng dẫm lên váy ta.” Lăng Ba lúi kéo lần váy, “Đây là ta mới mua được.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Sương mù

Editor: TIEUTUTUANTU

Thân là chiêu bài thiên tài đệ tử Chiêu Hàm Tông, Lăng Ba ở kiếm đạo thập phần có tạo nghệ, nhập tông môn bất quá vài thập niên, đã là Kim Đan kỳ tu vi. Loại tốc độ tu luyện này, không biết khiến biết bao nhiêu tu sĩ hâm mộ cùng ca ngợi, thẳng đến khi Vân Hoa Môn xuất hiện một cái Không Hầu bốn năm liền Trúc Cơ, hào quang thiên tài trên người Lăng Ba nháy mắt ảm đạm hơn phần nửa.

Đã quen được vô số người ca ngợi, trong lòng Lăng Ba ít nhiều có điểm huyệt hẫng, đặc biệt là nàng phát hiện Không Hầu thể nhưng liền dung mạo cũng cùng nàng không phân cao thấp, trong lòng càng là ngũ vị trần tạp. Không có biện pháp, trên thế giới này không chỉ là nam tu có tâm hiếu thắng, nữ tu cũng giống nhau.

Sau khi truyền vào bí cảnh, nàng phát hiện mình cùng nhóm sư huynh sư đệ bị tách ra, đi không bao xa liền thấy một vị nữ đệ tử Nguyên Cát Môn rơi vào khe sâu, nàng thuận tay đem người vớt lên. Nếu là cứu cái mạo nữ nam nhân liền thôi, cứu cái nữ tu nũng nịu tính là cái gì?

Mang theo con chồng trước một đường đi một đường chém giết huyễn yêu, cũng may con chồng trước biết cửa hàng nhà ai làm trâm cài đầu tinh xảo, nơi nào son phấn tinh tế nhất, mới làm nàng vẫn luôn nhẫn đến bây giờ.

Nhưng là ở giờ khắc huyễn yêu vây công này, nàng phát hiện con chồng trước thế nhưng đem váy mới nhất của nàng dẫm ô uế, trên váy lộ rõ một cái dấu chân, đen sì sì làm nàng khó có thể chịu đựng. Váy trở nên không xinh đẹp, tâm tình nàng huy kiếm liền không có.

Trước hết cần thi mấy cái thanh khiết thuật rồi tính sau.

“Đã là khi nào, còn quần váy?” Không Hầu phi thân qua đi, giơ lên Thủy Sương kiếm ngăn huyễn yêu, nhắc chân đá một con khi bạch lam.

“Cô như thế nào ở đây?” Lăng Ba lấy lại tinh thần, phi thân đi vào phía sau Không Hầu, chém một con huyễn yêu ý đồ đánh lên phía sau lưng Không Hầu, “Kiếm thuật của đạo hữu hình như là nhập môn kiếm pháp của Vân Hoa Môn?”

A, đây là ở trào phúng nàng kiếm thuật không tốt?

Không Hầu lăng không phách chướng, linh khí xuyên thấu ngực huyễn yêu, huyễn yêu nháy mắt biến mất: “Làm tiên tử chê cười, kiếm đạo ta chỉ biết da lông, ta chủ tu âm luật chi đạo, không dám giống tiên tử như vậy, lâm trận không sợ.”

Tiểu hoàng mao nha đầu này thế nhưng ở trong tối trào phúng nàng lâm chiến không nghiêm túc, thoát nhìn ngoan ngoan ngoan ngoan, tâm cơ lại không ít.

Hai người đồng thời huy kiếm, trăm lui huyễn yêu nhào lên tới, Lăng Ba nói: “Phiền đạo hữu yểm trợ, ta trước dùng hai cái thanh khiết thuật.”

Không Hầu: “.....”

Không phải nói kiếm tu không chịu ngoại vật ảnh hưởng? Đường đường thiên tài đệ tử, Chiêu Hàm Tông cứ như vậy?

Lăng Ba nói xong câu đó, cũng không đợi Không Hầu trả lời, cúi đầu liền hướng trên váy ném thanh khiết thuật, Không Hầu mấy kiếm đánh lui huyễn yêu xúm lại đây, quay đầu trừng Lăng Ba: “Hào không?”

“Hào.” Lăng Ba nói, “Ta hôm nay khiến cho ngươi nở mang kiến thức một chút, cái gì là kiếm thuật chân chính.” Nàng phi thân lên, kiếm trong tay phát ra ngân quang sáng lạnh, nhóm huyễn yêu thảm thiết kêu lên, đã thiệt hại hơn phân nửa.

“Thấy được sao?” Lăng Ba rơi xuống đất liếc xéo Không Hầu, “Đây mới là kiếm thuật chân chính.”

Không Hầu quay đầu nhìn về phía bên cạnh: “Hoàn Tông.”

Lăng Ba: “.....”

Sớm biết rằng Lưu Quang Tông Hoàn Tông ở chỗ này, nàng còn khoe khoang cái gì kiếm thuật, này không phải mất mặt sao?

“Cảm giác như thế nào?” Hoàn Tông đứng ở bên cạnh không có động thủ, là vì gia tăng kinh nghiệm thực chiến cho Không Hầu.

“Cũng không tệ lắm.” Không Hầu thu hồi kiếm, triệu bên người Hoàn Tông đi đến. Thấy hắn lại đây, Hoàn Tông triệu nàng mở bàn tay ra, “Muội làm rất tốt, bất quá lại chỉ chú ý tới địch nhân trước mặt, xem nhẹ phía sau lưng. Nếu ngày sau một mình gặp nạn, loại tình huống này sẽ rất nguy hiểm.”

Bỏ tay vào lòng bàn tay Hoàn Tông, xúc cảm ấm áp lại lần nữa vây quanh nàng, nàng triệu Hoàn Tông hít mắt cười: “Lần sau ta nhất định chú ý.” Vừa rồi là bởi vì có Lăng Ba cùng Hoàn Tông ở đây, cho nên nàng theo bản năng liền xem nhẹ bảo hộ bản thân.

Hoàn Tông cũng đoán được điểm này, hắn bắt đắc dĩ bật cười, rồi lại không đành lòng để nàng một mình trải nghiệm chiến đấu, đành phải nói: “Chờ rồi đi bí cảnh, muội liền cùng Lâm Học luyện tập thêm.”

Nghe hai người khe khẽ nói nhỏ, ánh mắt Lăng Ba rơi xuống trên người hai người, này thật là nam nữ hữu nghị thuần khiết? Là nàng kết giao bằng hữu quá ít, nên còn chưa đủ hiểu biết?

Kim Linh đứng ở phía sau nàng trầm mặc không nói, sớm đã nhận ra Hoàn Tông cùng Không Hầu, không nghĩ tới hai người này thế nhưng là đệ tử đại tông môn. Nghĩ đến ở trước mặt hai người lại trình diễn một màn xấu hổ như vậy, Kim Linh liền hận không thể lập tức bốc hơi biến mất.

Nhưng mà bí cảnh quá nguy hiểm, nàng không dám chạy loạn.

Trước kia ý vào sư huynh sư đệ trong tông môn đều sủng nàng, nàng ở phương diện tu hành cũng không phải quá để bụng, vào rừng rậm mới biết được tầm quan trọng của tu vi. Mặc kệ là Chiêu Hàm Tông Lăng Ba, hay là Vân Hoa Môn Không Hầu, tu vi các nàng đều cao cường hơn nàng, nàng thành một cái lót đế trong bà nữ nhân.

Mặt mũi không còn, còn thiếu một phần đại ân, đối tượng lại là người nàng chán ghét mười mấy năm Lăng Ba.

Nhân sinh thật là đầy những bước ngoặt, bước ngoặt này trong cuộc đời nàng có chút lớn, nàng thiếu chút nữa có chút phản ứng không kịp. Tại rừng rậm hẻo lánh ít dấu chân người, không có sự huynh sự đệ xum xoe, khi rớt vào khe sâu linh khí hoàn toàn biến mất bỏ không ra, trong đầu nàng hiện lên rất nhiều ý niệm.

Nàng nghĩ dựa vào người khác, nhưng luôn có thời điểm không đáng tin cậy, loại ý tưởng này thật sự không có một chút sai?

Nhìn đến Không Hầu cùng Lăng Ba tùy ý giơ kiếm chiến đấu, mà chính mình chỉ có thể tránh ở một bên, Kim Linh bỗng nhiên cảm giác hổ thẹn, loại cảm giác này thật sự quá khó chịu, nàng hậm hực mà cúi đầu, sau một lúc lâu đều không nói.

Bốn người chỉ gian, lâm vào một loại yên tĩnh khôn kể.

Không bao lâu, bỗng nhiên sương mù tràn ngập, toàn bộ rừng rậm lâm vào trong sương mù nồng đậm.

“Pháp trận thay đổi phương vị.” Hoàn Tông nắm chặt tay Không Hầu, “Nhớ kỹ, không được buông tay.”

“Hoàn Tông.....”

Hoàn Tông nghe được thanh âm Không Hầu suy yếu, thậm chí mang theo run rẩy, nghiêng đầu nhìn lại, Không Hầu mặt đầy máu, thậm chí da thịt trên người đều bắt đầu rớt xuống. Hoàn Tông đồng tử nháy mắt phóng đại, ngay sau đó buông tay “Không Hầu” ra, “Mê hầu thú?”

Có loại khi có thể bất chước bộ dáng nhân loại, tạo ra ảo cảnh làm nhân loại sinh ra sợ hãi, kinh hoàng, loại mặt trái cảm xúc này chính là thức ăn của chúng.

“Chi chi chi chi.” Phát hiện chính mình bị vạch trần, mê hầu thú vội vàng chạy trốn, Hoàn Tông giơ kiếm lên, khi sắp chém xuống, nhìn đến tiểu mê hầu tránh ở sau thân cây.

Tiểu mê hầu gầy yếu, đôi mắt đen nhánh nhìn chằm chằm mê hầu thú chạy trốn, vuron cánh tay đầy lông xù xù.

“Hôm nay bỏ qua cho các ngươi một lần, nếu lại có lần sau, liền cho các ngươi thân đầu chia lìa.” Lợi kiếm vào vỏ, Hoàn Tông bấm đốt ngón tay phương vị trận pháp, bắt đầu tìm kiếm tung tích Không Hầu.

Mê hầu thú bỏ nhào vào sau thân cây, đem tiểu mê hầu ôm vào trong lòng ngực, từ sau thân cây vuron đầu ra, trộm nhìn bóng dáng Hoàn Tông biến mất ở trong sương mù.

“Hoàn Tông, tay huynh như thế nào biến thô ráp?” Không Hầu ảm ảm cảm thấy có chút không đúng, bàn tay Hoàn Tông mềm ẩm rắn chắc, như thế nào khô đến giống như vỏ cây?

“Bởi vì ta..... Tay..... Chặt đứt.” Thanh âm đứt quãng truyền đến, Không Hầu quay đầu lại nhìn, nàng nắm trong tay không phải Hoàn Tông, mà là một cánh tay, Hoàn Tông đứng cách nàng hai ba bước, ánh mắt u ám nhìn nàng.

Không Hầu dừng chân, yên lặng ném cánh tay trong tay xuống, lấy Thủy Sương kiếm ra liền đuổi theo cái “Hoàn Tông” này chém tới: “Cái lung tung rồi loạn đồ vật gì, cũng dám giả mạo Hoàn Tông?!”

Trong cảm nhận của nàng Hoàn Tông hoàn mỹ như vậy, đẹp như vậy, phong độ nhẹ nhàng như vậy, cái thứ trước mắt là cái gì đây?

“Cũng không nhìn xem người chân ngắn nhỏ, cũng không nhìn xem bộ dáng người lưng còng câu eo, nơi nào có nửa phần phong thái Hoàn Tông?!”

“Hoàn Tông” động tác thực mau, bị Không Hầu truy đến chỉ chỉ gọi bậy, lại chỉ bị Không Hầu thương đến mấy cây lông tơ. Không Hầu tức giận, móc ra một kiện pháp khí vút ra ngoài. Pháp khí ở không trung hóa thành tấm lưới vàng, đem “Hoàn Tông” giam cầm bên trong.

“Còn muốn chạy?” Không Hầu đến gần kim võng, đem túi lưới hướng gió lên, mới thấy rõ quái vật nguy trang Hoàn Tông này là một con khi thập phần xấu xí.

“Chi.” Bị Không Hầu bắt lấy con khi chấp tay trước ngực, đôi mắt tròn vo thẳng tắp nhìn Không Hầu, làm như xin tha.

“Hiện tại biết xin tha?” Không Hầu ngừng được vị tanh hôi trên người con khi, đây là hàng năm cư trú bên trong huyết động, lại không tắm rửa lưu lại hương vị. Nàng một tay xách theo hầu quái, một tay chống nạnh, cố ý hù dọa nó: “Ta còn không có ăn qua thịt hầu, không biết hương vị thế nào.”

Nguyên bản còn chấp tay trước ngực xin tha, quái hầu mí mắt vừa lật, hôn mê bất tỉnh.

“Này liền hôn mê?” Không Hầu chọc chọc con khi lông xù xù đầu, “Vừa rồi là gan không phải rất đại, còn tới làm ta sợ sao, lúc này lại giả chết?”

Không Hầu xem trên người con khi không có sát khí cùng huyết tinh khí, đây cũng là nguyên nhân nàng vừa rồi không có thọc chết nó.

“Được rồi, đừng giả vờ.” Không Hầu mở kim võng ra, “Lại không đi, ta liền ăn người.”

Nguyên bản quái hầu đang hôn mê, nghe thế, lập tức bò lên, chỉ trước chỉ sau cùng sử dụng, té ngã lộn nhào chạy khỏi tầm mắt Không Hầu. Không Hầu cảm thấy có chút kỳ quái, con khi này trừ bỏ có thể nguy trang thành người khác, liền không có năng lực khác, lại dựa vào cái gì đem nàng cùng Hoàn Tông tách ra, còn làm nàng nửa điểm cũng không nhận thấy được?

Móc ra cây quạt dùng để luyện khí, Không Hầu quạt sương mù bốn phía, có thể thấy rõ đường đi, nhưng nàng lại không dám đi xa, sợ Hoàn Tông tìm không thấy nàng.

“Hoàn Tông, huynh ở đây sao?”

“Hoàn Tông?”

Bốn phía không có tiếng trả lời, trong sương mù trừ bỏ nàng gọi âm ỉ, thanh âm gì đều không có. Không có gió, không có sinh vật khác, cái gì đều không có. Không Hầu gỡ xuống Phượng Thủ thoa nắm ở trong tay, cảnh giác mà nhìn bốn phía.

Răng rắc, răng rắc.

Có tiếng bước chân truyền đến, tiếng bước chân này không nhanh không chậm, mỗi một bước khoảng cách đều không sai chút nào.

Một trận gió thổi đến, Hoàn Tông bạch y ngọc quan xuất hiện ở cách đó không xa, hần triều Không Hầu vẫy tay: “Không Hầu, mau tới đây.”

Ong.

Không Hầu ngón tay đáp ở Phượng Thủ huyền, lạnh lùng nói: “Lăn!”

Trong sương mù nguy hiểm lớn, Hoàn Tông tuyệt sẽ không đứng ở một chỗ gọi nàng đi qua. Ngày thường Hoàn Tông đi đường bước đi xác thực không nhanh không chậm, mỗi một bước đều như là ước lượng qua, nhưng tuyệt không phải khi nào cũng đều là cái dạng này.

Ngày ấy ở Nhạn Thành, khi nàng bị tà tu tập kích, Hoàn Tông bước đi là vội vàng lại hỗn loạn. Không ai có thể khi người thân cận gặp nguy hiểm, còn có thể cùng ngày thường hoàn toàn tương đồng.

Phượng Thủ vang lên, Hoàn Tông cách đó không xa quả nhiên hóa thành một đoàn sương mù dày đặc, biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

Tay Không Hầu bao trùm ở huyền thượng, bốn phía lại lần nữa an tĩnh lại. Ngay sau đó, trong sương mù lại lần nữa truyền đến tiếng bước chân, còn có một tiếng ho nhẹ.

“Hoàn Tông?” Không Hầu hướng tới chỗ thanh âm nhìn lại, tay lại không có gậy Phượng Thủ.

Từ sương mù dày đặc đi ra, Hoàn Tông mặc một thân hồng y điểm lệ chưa bao giờ dùng qua, hồng y pháp quang thật mạnh, giống như là đèn lồng đỏ thấp sáng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 73: Ôn nhu cường đại

Editor: TIEUTUTUANTU

Ngón tay Không Hầu chuẩn bị gậy huyền cầm dừng lại, nàng ngưng ngẩn nhìn Hoàn Tông một thân hồng y trong chốc lát: “Hoàn Tông?”

“Không Hầu, muội không sao chứ?” Hồng y mặc Hoàn Tông đem Long Ngâm Kiếm cắm vào vô kiếm, bước nhanh đi hướng Không Hầu, khi cách nàng còn có hai ba bước thì ngừng lại: “Muội đừng sợ, ta không phải huyền yêu.”

Đã quen bộ dáng Hoàn Tông luôn mặc bạch y, bỗng nhiên xuất hiện một Hoàn Tông mặc hồng y, phản ứng thứ nhất của Không Hầu không phải là hoài nghi, mà là kinh diễm. Hồng y mũ lệ, còn có sương mù mỏng lung, làm nam nhân trước mắt giống như là mị yêu đột nhiên hiện thế, mê hoặc nhân tâm.

Rõ ràng người trước mắt mặc quần áo khác hoàn toàn với thói quen của Hoàn Tông, nhưng là Không Hầu lại ở trên người hắn tìm được một loại cảm giác tâm an. Thu hồi Phượng Thủ, Không Hầu thuận tay đem Phượng Thủ thoa cắm lên búi tóc, hướng Hoàn Tông cất bước.

“Đừng nhúc nhích.” Hoàn Tông nói, “Nơi này mỗi một hòn đá, mỗi một cây cỏ đều có khả năng là trận pháp, kích phát trận pháp sẽ bị truyền tới địa phương khác.” Hắn một bên nói, một bên kỳ quái nện bước đi tới bên người Không Hầu, sau đó nắm chặt tay nàng.

Không Hầu cười dài lựa nguyệt sắc trên cổ tay xuống, đem tay mình cùng Hoàn Tông cột vào cùng nhau, đắc ý cười nói: “Thế này sẽ không tách ra nữa.”

“Ấn.” Hoàn Tông cúi đầu nhìn tay hai người kề bên nhau, cầm chặt tay nàng, “Vừa rồi hai vị cô nương kia hẳn là đã bị truyền tới địa phương khác, chúng ta trước đi ra khỏi sương mù.”

“Hào.” Không Hầu trộm vuốt ve ngón tay Hoàn Tông một chút, vẫn là xúc cảm mềm ấm kia, là Hoàn Tông không sai.

Hoàn Tông đi ở phía trước lỗ tai ửng hồng, cố làm mình cực lực bỏ qua động tác nhỏ của Không Hầu.

Không Hầu là đang cùng hắn chơi trò cào ngứa sao?

“Hoàn Tông, huynh như thế nào đột nhiên thay đổi quần áo?” Ánh mắt Không Hầu nhìn Hoàn Tông sáng lên, “Rất đẹp.”

“Bạch y dễ bẩn.” Hoàn Tông bỗng nhiên xoay người ôm lấy Không Hầu, hướng bên trái thối lui hai bước. Không Hầu quay đầu nhìn lại, nơi đó nguyên bản có khối đá lớn, hiện tại lại biến thành một thân cây.

“Nguy hiểm thật.” Không Hầu vỗ vỗ ngực, “Hoàn Tông, huynh sợ ta trong sương mù không nhìn thấy huynh, cho nên cố ý thay hồng y?”

“Không.” Hoàn Tông buông eo Không Hầu ra, quay mặt đi nói: “Chỉ là tùy ý lấy ra tới.”

“Nga.” Trong lòng tuy rằng không tin, ngoài miệng lại đồng ý. Nam nhân có đôi khi cũng sẽ giận dỗi, nàng hiểu. Loại quần áo này so với ngày thường Hoàn Tông mặc cầu kì hơn rất nhiều, bên trên không chỉ có các loại hoa văn mang theo lưu quang phù trận, mà còn đính đá quý trên châu, trừ bỏ châu quang bảo khí liền không còn có từ ngữ nào có thể hình dung bộ quần áo này.

Nhưng quần áo điểm tục như thế mặc ở trên người Hoàn Tông, thế nhưng lại có vài phần hương vị xuất trần.

“Hướng bắc một bước.”

Không Hầu theo lời, trong sương mù dày đặc phía sau truyền đến tiếng kêu thảm thiết, ầm ầm hỗn loạn nữ nhân khóc thút thít.

“Không cần quay đầu lại.” Hoàn Tông nắm chặt tay Không Hầu, “Hướng đông vượt ba bước.”

Tiếng khóc càng ngày càng cường liệt, Không Hầu cắn chặt răng, ngăn chặn xúc động muốn quay đầu lại xem, nghe Hoàn Tông chỉ thị đi. Dù sao Hoàn Tông sẽ không lừa nàng, nàng tin tưởng Hoàn Tông, mà không phải tiếng khóc không biết từ chỗ nào truyền tới kia.

“Hào.” Không biết đi bao lâu, sương mù dày đặc trước mắt rốt cuộc tản ra, Không Hầu hướng bốn phía nhìn nhìn, nơi này là ngoài rừng rậm bọn họ vừa rồi tiến vào, hiện tại bọn họ tương đương là về lại chỗ cũ.

“Không Hầu, mau buông hắn ra!” Lãng Ba từ trên cây nhảy xuống, tay cầm bảo kiếm khảm trượng mà chỉ vào Hoàn Tông, “Hắn căn bản không phải Hoàn Tông chân nhân, là huyễn yêu gạt người.” Nàng tuy xem Không Hầu không quá thuận mắt, nhưng lại không nghĩ để Tu Chân giới mất đi một thiên tài tu sĩ như vậy.

“Lãng Ba tiên tử, người hiểu lầm.” Không Hầu bắt đầu dĩ cười nói, “Này thật là Hoàn Tông, trận pháp ảo cảnh chúng ta đã bại trận, người không cần lo lắng.”

Nàng nói lời này, cũng không có làm Lãng Ba giải trừ cảnh giới, ngược lại sắc mặt trở nên càng thêm khó coi. Nàng nhìn Không Hầu cùng huyễn yêu cột tay vào cùng nhau, tay niết kiếm toát ra mờ hôi mòng: “Ta mặc kệ người là thứ gì, lập tức lặn xa Không Hầu ra cho ta.”

Cái hoàng mao nha đầu này, thời điểm cùng nàng châm chọc mỉa mai rất lợi hại, như thế nào liền người cùng yêu cũng phân không rõ. Hoàn Tông chân nhân khi nào lại mặc phiền phức pháp bào điểm lệ như vậy, tuy rằng. Xác thật rất đẹp, nhưng hoàn toàn không phù hợp với thói quen của Hoàn Tông chân nhân.

Thân là kiếm tu, bị người dùng kiếm chia vào mũi chính là khiêu khích nghiêm trọng nhất. Hoàn Tông nhìn Lãng Ba, lại nhìn Không Hầu bên người bắt đầu dĩ cười khổ, mở miệng nói: “Lãng Ba đạo hữu, xác thật là tại hạ.”

Lãng Ba cười nhạo: “Đừng giả vờ với ta, vừa rồi còn có huyễn yêu giả dạng làm Không Hầu tiểu. Giả dạng làm Không Hầu tiên tử tới tới gần ta. Huyền yêu am hiểu nhất chính là mị hoặc nhân tâm, làm người phân biệt không ra thật giả. Huyền yêu người bản lĩnh không có, nhưng thật am hiểu sâu sắc đạo lý mê hoặc. Niệm người tu hành không dễ, chỉ cần người rời đi, ta không giết người.” Nàng chính là Lãng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông cao quý xuất trần, tuyệt đối không có khả năng nói thô tục!

Nhìn Lãng Ba biểu tình nghiêm túc, Không Hầu đối nàng cười cười, nụ cười này nhiều vài phần thân cận: “Lãng Ba tiên tử, người đừng lo lắng, hắn thật là Hoàn Tông, ta bảo đảm.”

Lãng Ba nhìn chằm chằm Hoàn Tông cùng Không Hầu vài giây, chậm rãi buông kiếm nói: “Ta tạm thời có thể tin tưởng hắn, nhưng người phải lại đây.” Hoàng mao nha đầu này nếu như bị huyễn yêu hại chết ở trước mặt nàng, chỉ sợ Văn Hoa Môn mỗi ngày đều nháo đến Chiêu Hàm Tông, đến lúc đó nàng ở chỗ nào tìm cái thiên tài nữ tu Ngũ Linh Căn cho bọn hắn?

“Không được.” Hoàn Tông lạnh mặt nói, “Không Hầu phải ở bên cạnh ta.”

“Hắc!” Lãng Ba vãn tay áo, huyễn yêu này lấy sắc hoặc nhân, cũng dám làm trò trước mặt nàng như thế, xem danh hào đệ nhất thiên tài mỹ nữ Chiêu

Hàm Tông của nàng là đồ chơi?

“Lăng Ba tiên tử, có chuyện chậm rãi nói, đừng xúc động.” Kim Linh từ sau thân cây dò ra, bắt lấy tay áo nàng, “Vạn nhất này thật là Hoàn Tông chân nhân thì sao?”

Nếu đây thật là Hoàn Tông chân nhân, về sau mọi người gặp mặt sẽ phi thường xấu hổ. Càng quan trọng là, Lăng Ba tiên tử nàng đánh không lại Hoàn Tông chân nhân a, nghe nói kiếm tu bị chọc giận, là nam nữ, cả người lẫn vật chẳng phân biệt, rút kiếm liền chém.

Lăng Ba nhíu mày, đem quần áo trên người Hoàn Tông tới tới lui lui nhìn vài lần, nếu này thật là Hoàn Tông chân nhân, hắn đột nhiên mặc một thân hồng y này làm gì? Khóe mắt dư quang liếc đến trên người Không Hầu, nàng trong đầu toát ra một cái suy đoán thập phần hoang đường.

Chẳng lẽ..... Hắn muốn dùng sắc đẹp hấp dẫn Không Hầu?

“Xin lỗi, mới vừa có chỗ hiểu lầm, thỉnh chân nhân thứ lỗi.” Lăng Ba chấp tay hướng Hoàn Tông tạ lỗi, thân thể lại hơi hơi căng chặt, thuyết minh nàng vẫn chưa hoàn toàn thả lỏng cảnh giác.

“Đạo hữu không cần như thế, bí cảnh bấy rập khôn cùng, cẩn thận là trên hết.” Hoàn Tông nắm tay Không Hầu không có buông ra.

“Không biết nhị vị ở bên trong gặp phải việc gì?” Không Hầu có chút tò mò, tu vi Lăng Ba cùng tâm cảnh so ra kém Hoàn Tông, vì sao lại ra ngoài sớm hơn?

“Không có gì.” Lăng Ba sắc mặt có chút mất tự nhiên, nàng không thể nói cho Không Hầu, vừa rồi có cái huyền yêu giả mạo Không Hầu, ở trước mặt nàng ọ ọ tạo dáng, giả dạng làm bộ dáng điềm đạm đáng yêu, nàng tức giận đến đem huyền yêu đánh đến hủy dung.

Chờ thời điểm nàng lấy lại tinh thần, người đã ở bên ngoài sương mù. Loại sự tình này nói ra, có vẻ giống như nàng ghen ghét dung mạo Không Hầu, nàng là chết cũng sẽ không nói ra đâu.

Bỗng nhiên, một đạo ngân quang hướng bên này bay tới, Hoàn Tông một tay chấp kiếm, đem ngân quang chặn trở về. Đây nơi nào là ngân quang, rõ ràng là thể kiếm giết người.

“Mau tránh xa bọn họ.” Lâm Hộc cả người rách nát, thân hình chật vật, xem ra một đường này hắn vận khí không tốt, đi không quá thông thuận.

“Ta đã nói hắn không phải Hoàn Tông chân nhân, đến Lâm tiên bối cũng hoài nghi hắn.” Lăng Ba lại lần nữa rút kiếm, đem Kim Linh hướng bên cạnh đẩy, “Tránh xa một chút.”

Kim Linh yên lặng ở trên người dán vài đạo phòng hộ phù, lùi về sau thân cây.

Chiến đấu chạm vào là nổ ngay, nhưng mà Lâm Hộc lại ngừng tay. Hắn do dự không chừng nhìn Hoàn Tông: “Công tử?”

Hoàn Tông nhàn nhạt liếc hắn một cái: “Thanh tỉnh?”

Lâm Hộc thu kiếm vào vỏ, hướng Hoàn Tông cùng Không Hầu bên này đi vài bước: “Ngươi như thế nào mặc như vậy?”

“Tâm tình hảo.” Hoàn Tông hơi hơi bãi tay áo, Long Ngâm Kiếm biến mất trong tay hắn, hắn quay đầu đối Không Hầu nói, “Trước nghỉ ngơi chốc lát, sau đó chúng ta đi phía đông.”

Lâm Hộc: “.....”

Ngươi trước kia hơn ba trăm năm mỗi ngày đều mặc bạch y, thiên sắc quần áo, đều là bởi vì tâm tình đều không tốt?

“Từ từ, để ta tính một quẻ trước.” Không Hầu móc ra mai rùa ngọc Tôn các chủ đưa, nhìn hai người cột tay vào cùng nhau, “Hoàn Tông, tay huynh phối hợp với ta một chút.”

Lâm Hộc: “.....”

“Ngươi còn sẽ bói toán?” Lăng Ba ho khan một tiếng, không dấu vết mà thu kiếm trở về, làm bộ vừa rồi cái gì cũng chưa phát sinh.

“Lược hiểu da lông.” Không Hầu biết rõ làm người phải khiêm tốn, tay nâng mai rùa ngọc lên, hướng lên trời bái tam bái, bắt đầu niệm khẩu quyết nhập môn bói toán.

“Hồi Đông Nam, Tây Bắc, cát hung hiện triệu, khẩu tạ thiên địa.”

Mai rùa rơi xuống trên mặt đất, Không Hầu nhìn vài lần: “Quẻ tượng biểu hiện, chúng ta hắn là đi phía nam.”

“Phía nam chủ hỏa, ta.....”

“Phía nam cũng không tồi.” Hoàn Tông nói, “Chúng ta liền đi hướng nam.”

“Phía nam chủ hỏa, hỏa đại biểu quang minh, là hảo lựa chọn.” Lâm Học xụ mặt nói, “Công tử cần phải cùng ta đi đổi thân quần áo?”

Hoàn Tông nhìn chính mình cùng Không Hầu nắm tay ở bên nhau: “Không cần, chờ rời đi nơi này lại nói.”

Thấy Hoàn Tông kiên trì, Lâm Học liền không hề mở miệng.

Hắn nhớ rõ công tử đặc biệt chán ghét đồ vật đỏ thẫm, đặc biệt chán ghét quần áo màu đỏ. Ngày công tử rời đi hoàng cung, cả tòa hoàng cung đều treo đầy hồng lẵng, đó là ngày hoàng đế nghênh thú kế hậu, cũng là ngày thứ ba mẫu thân công tử chết bệnh.

Công tử mặc bạch y, cầm tiểu bảo kiếm Kim Nhạc tông chủ đưa, lạnh mặt tiến vào trước chính điện, cạy đi long châu trên long y, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi hoàng cung, từ đây không trở về nữa.

Đương nhiên, từ đó hắn cũng chưa thấy qua công tử mặc quần áo màu đỏ.

Thừa dịp Lăng Ba cùng Kim Linh đều ngồi một bên nghỉ ngơi, Không Hầu trộm kéo tay áo Hoàn Tông: “Hoàn Tông, nếu không huynh lại tính một lần đi, ta khả năng tính không quá chuẩn.”

“Không cần.” Hoàn Tông đem một lọ linh dịch đưa cho nàng, “Ta tin tưởng muội.”

Không Hầu một tay che mặt: “Chính là ta trong lòng không yên ổn.”

Tuy rằng gần đây nàng tính mỗi một quẻ đều thực chuẩn, nhưng vạn nhất không chuẩn đâu?

“Không có việc gì, có ta cùng Lâm Học ở đây, dù tính không chuẩn, cũng sẽ không nguy hiểm.” Hoàn Tông ôn nhu nói, “Trước uống linh dịch, mỗi một ngày trong bí cảnh đều sẽ có biến hóa, đi phương hướng nào đều giống nhau.”

“Hoàn Tông,” Không Hầu quay đầu nhìn Hoàn Tông.

“Àn?” Hoàn Tông nhìn lại nàng.

“Dù cho ta có một phụ thân ôn nhu cường đại sẵn sóc, cũng không bằng huynh tốt với ta.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 74: Biệt trang

Editor: TIEUTUTUANTU

Nhân vật phụ thân này, đối với Không Hầu mà nói, là thiếu hụt trong cuộc đời nàng. Ở thời điểm làm con rồi công chúa trong cung Cảnh Hồng Đế, nàng từng âm thầm nghĩ tới, nếu nàng có một phụ thân thực hoàn mỹ, thì sẽ như thế nào.

Thân hình cao lớn, lớn lên đẹp, ổn trọng vô địch, chỉ cần hắn ở bên cạnh, nàng liền cái gì cũng không sợ, không còn có người dám khi dễ nàng. Sau lại nàng có sư huynh, có sư phụ, còn có một đồng đồng môn đáng tin cậy, hoặc là không đáng tin cậy, liền không còn có ảo tưởng đến hình tượng phụ thân hoàn mỹ nữa.

Khi Hoàn Tông một bên nắm nàng, một bên giờ kiếm chém giết tà yêu, nàng bỗng nhiên cảm thấy, Hoàn Tông chính là bộ dáng phụ thân hoàn mỹ nhất trong lòng nàng, hơn nữa quan trọng nhất chính là, hắn so với phụ thân trong tưởng tượng của nàng đẹp hơn rất nhiều.

Lại một lọ linh dịch nhét vào trong tay Không Hầu, Hoàn Tông xụ mặt nói: "Uống thêm một lọ."

"Ta bình này còn không có uống xong đâu." Không Hầu cùng Hoàn Tông sóng vai ngồi ở trên tảng đá, chân mảnh khảnh lác a lác, không giống đang vượt bí cảnh, mà như là cùng Hoàn Tông ra ngoài chơi xuân.

Tuy rằng người còn không có uống xong, nhưng là công tử rất muốn đem miệng người lấp kín. Lâm Học dựa vào rễ cây ngồi nghiêng đầu nhìn hai người, liền quay người thay đổi một cái hướng khác.

Thế giới người trẻ tuổi, loại lão nam nhân tương đối sống lâu như hắn là xem không hiểu.

"Đứng rồi." Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra linh thảo lúc trước đào ra, linh thảo ở thu nạp giới mấy cái canh giờ, thoạt nhìn có chút yếu ớt, lá cây rũ xuống. Không Hầu dùng ngón tay chọc chọc lá cây, "Vài cọng linh thảo này là cái gì?"

Hoàn Tông nhìn chằm chằm linh thảo trong chốc lát, ở ánh mắt chờ mong của Không Hầu chậm rãi lắc đầu: "Ta không biết."

"Đến huynh cũng không biết?" Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra một cái tiểu bình, bỏ vào chút đất, đem linh thảo tùy ý cắm vào, "Đã đào lên rồi, đem nó ném cũng không tốt, chờ ra bí cảnh, chúng ta đem nó dưỡng ở trong xe ngựa."

"Hảo." Hoàn Tông nhìn chằm chằm linh thảo trong chốc lát, lá cây bình thường, cành bình thường, thấy thế nào..... Như thế nào giống cỏ dại. Bất quá thấy Không Hầu còn hướng chậu hoa đổ hai giọt linh dịch, hẳn không có mở miệng.

Lăng Ba ngồi trên nhánh cây, nhìn bộ dáng Hoàn Tông cùng Không Hầu thân mật hữu hảo, quay đầu ôm mặt thở dài. Nghĩ Lăng Ba nằ ở Lăng Ưu giới, cũng là nữ tu mĩ mạo, vì tiến vào bí cảnh, không mang theo tỷ nữ cũng không chú ý phô trương, nào biết tiến vào liền gặp được con chồng trước, còn phải xem nữ tu khác được một đồng nam nữ già trẻ xum xoe.

Nhân sinh như ý mười lăm như một, nàng không như ý toàn gặp gỡ Không Hầu.

"Lăng Ba tiên tử."

Lăng Ba quay đầu lại, nhìn đến trong tay Không Hầu捏 một viên linh quả hương nàng vẫy tay: "Tôi ăn chút linh quả."

Nàng phi thân hướng Không Hầu đi đến, linh quả là vô tội, nên ăn vẫn ăn.

Ăn xong linh quả, Không Hầu dùng Thủy Sương kiếm chọc một cái hố trên mặt đất, đem hạt linh quả toàn bộ vùi vào hố.

"Người đang làm gì?" Thấy Không Hầu thế nhưng cầm cực phẩm thần kiếm đi đào đất, quay đầu nhìn Hoàn Tông, thân là một cái kiếm tu, nhìn đến đồng bọn đập hư thần kiếm như vậy, hẳn cũng có thể nhẫn?

Chưa từng nghĩ Hoàn Tông không chỉ có thể nhẫn, mà còn lấy ra một thủy hồ lô, chờ Không Hầu chơi bòn xong lại rửa tay cho nàng.

Đường đường thân truyền đệ tử Lưu Quang Tông liền có đức hạnh này, kiếm tu kiên trì cùng nguyên tắc đâu? Lăng Ba nhin hẳn, không dám đem khiêu trách nói ra, bởi vì nàng đánh không lại Hoàn Tông.

"Sau này khi nó lớn lên, 500 năm sau tu sĩ đi vào bí cảnh này, liền có trái cây ăn." Không Hầu dùng tay vỗ vỗ đất, tưới chút nước.

"Sự tình 500 năm sau, người cũng nhọc lòng cho được?" Lăng Ba còn muốn trào phúng hai câu, thấy Hoàn Tông chân nhân bỗng nhiên ngừng đầu nhìn nàng, chuyện vừa chuyện, "Suy xét đến cũng thật chu đáo."

Chỗ này không thể ở lâu, nàng muốn tìm sư huynh sư đệ, cùng bọn họ ở bên nhau. Lại cùng hai người kia ở cùng nơi, đầu óc nàng cũng sẽ trở nên không bình thường.

"Chúng ta tới phía trước, tông môn nói bí cảnh này không có nguy hiểm, nhưng ta cảm thấy giống như có chút không giống nhau." Kim Linh thấy tất cả mọi người đều không nói gì, nàng hoạt bát lại thích nói chuyện rất cuộc nhin không được, "Vừa rồi những huyền yêu đó, có hành động thương tổn đến người khác."

"Đúng vậy, ta cũng cảm giác được." Lăng Ba được nhóm sư huynh sư đệ nuông chiều rất cuộc thiếu kiên nhẫn, "Mới vừa rồi huyền yêu tới gần ta thế tới rào rạt, cũng không như là đơn giản khảo nghiệm."

Nếu suy đoán trở thành sự thật, như vậy hành trình bí cảnh lần này chỉ sợ sẽ nháo ra mạng người.

Tông môn đệ tử tiến vào bí cảnh, đều mang lên phòng hộ pháp bảo, trên pháp y cũng có phòng ngự phù văn, có thể ngăn cản một vài kích. Nhưng là bộ phận tán tu tiến vào bí cảnh, lại không giống bọn họ toàn thân phòng hộ, vạn nhất.....

"Bí cảnh có biến, phải cẩn thận gấp bội." Lâm Học đứng lên, cầm kiếm nhìn bốn phía, đối Hoàn Tông nói: "Công tử, chúng ta trước rời nơi này."

Hoàn Tông móc ra khăn tay, cho Không Hầu lau khô nước trên tay: "Đi."

"Đi hướng nào?" Lâm Học lẩm miệng hỏi một câu, hỏi xong hẳn liền hối hận, này không phải đã minh bạch sao?

"Nam." Hoàn Tông lòi kéo Không Hầu đứng lên, nhìn Kim Linh cùng Lăng Ba: "Lâm Học đi đằng trước, các người đi giữa."

Kim Linh ngoan ngoãn đi đến vị trí, tuyệt không nhiều lời một chữ. Lăng Ba nhìn bọn họ hai cái, rút kiếm đi đến bên người Kim Linh, hạ quyết tâm tuyệt đối không quay đầu lại xem một cái.

Xuyên qua rừng rậm, bên ngoài không phải núi cao hiểm trở trùng điệp như trong tưởng tượng, mà là một trang viên, cửa chính trang viên mở rộng ra, bên cạnh còn có một tấm bia đá, bên trên khắc bốn chữ: "Hành giả thỉnh nhập."

Mặt trên không có lạc khoản, cũng không có ngày, tấm bia đá lè loi mà đứng ở chỗ đó, mọc đầy rêu xanh, không biết chịu đựng bao dài nắng dầm mưa.

"Dựa theo quy luật thoại bản mà nói, địa phương mời người rảnh rỗi ghé vào, về sau khẳng định sẽ phát sinh sự tình không tốt lắm. Nhưng là loại thẻ bài mời tất cả mọi người đều đi vào này, đến tột cùng là thiện ý nhắc nhở, hay là dẫn chúng ta rơi vào bẫy rập?" Không Hầu nhìn chằm chằm tấm bia đá trong chốc lát, quay đầu hỏi Hoàn Tông, "Chúng ta tiến hay không tiến?"

"Bên cạnh có kết giới, ra không được." Lâm Học ở bốn phía xem xét một phen, đi đến bên người Hoàn Tông nói, "Trừ bỏ tiến vào tòa trang viên này, chúng ta không có lựa chọn khác."

"Lựa chọn bất buộc, còn nói là tình sao?" Không Hầu bước lên bậc thang mọc đầy rêu phong, sau đại môn là cái ảnh bích, sau ảnh bích là cái sân rộng lớn, hoa cỏ cây cối đan xen, còn có vài phần dã thú.

Đi qua tiền viện, mặt sau có rất nhiều tiểu viện, nhưng chỉ có một tòa sân cửa mở ra.

"Đây là ý tứ bảo chúng ta vào cái sân này?" Không Hầu nhìn xung quanh, chỉ nhìn đến cây lựu trong viện, hoa thạch lựu nở rộ, làm tòa sân này thoát nhìn có loại cảm giác năm tháng lắng đọng.

Đã tới bước này, không đi vào là không có khả năng. Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh mà dắt Không Hầu đi vào sân, trong viện có không ít phòng, chỉ có năm cái phòng mở cửa ra.

"Một hai ba bốn năm....." Kim Linh nhỏ giọng đếm phòng, sắc mặt có chút do dự, "Chúng ta nơi này vừa vặn năm người, nên không phải là bảo chúng ta mỗi người lựa chọn một phòng?"

Lâm Học quay đầu xem Hoàn Tông, Hoàn Tông gật đầu một cái.

"Ta đi vào trước nhìn xem." Lâm Học nắm chặt kiếm, đi vào một phòng trong đó. Phía sau cửa là cái phòng bình thường, góc tường bày giá tủ, có một cây Phượng cân ở trên giá, không nhiễm hạt bụi nhỏ. Dùng kiếm đẩy ra màn che, bên trong là giường to rộng thoải mái, chăn đệm chỉnh chỉnh tề tề, màn thêu tường vân phi tiên, ngụ ý rất là cát tường.

Trong phòng cũng không có địa phương quái dị, tinh xảo thoải mái, nhưng đây chính là chỗ quái dị nhất.

Hắn ở trong phòng lần thứ hai lục soát, phát hiện trong một góc có một cái rương, cái rương bị khóa mở không ra, Lâm Học ở mặt trên không cảm giác được bất luận sát khí hoặc là linh khí gì, đây là một cái rương bình thường. Không biết để tại nơi này, là vì làm phòng thoát nhìn không trống trải, hay là có dụng ý khác?

Rời khỏi nhà ở, Lâm Học đem trạng huống trong phòng nói một lần.

"Theo kinh nghiệm cá nhân của ta mà nói, cái rương kia khẳng định có vấn đề." Không Hầu nhỏ giọng nói, "Chúng ta đây vẫn là một người chọn một phòng." Thoại bản, người thích độc lập, đều bị chết sớm nhất.

Lâm Học yên lặng nghĩ, người một cái tiểu cô nương mười sáu tuổi lần đầu xuống núi, từ đâu ra kinh nghiệm cá nhân?

"Không Hầu cô nương nói có đạo lý." Lâm Học gật đầu nói, "Ba vị cô nương thỉnh chọn trước."

Kim Linh quay đầu xem Không Hầu, Không Hầu xem Lăng Ba, Lăng Ba chỉ vào phòng phía đông: "Liên gian này." Kim Linh có chút sợ hãi, cho nên nàng chọn phòng ở giữa. Không Hầu chọn phòng bên trái Kim Linh, Hoàn Tông cùng Lâm Học chọn hai gian hai bên.

Không biết là trùng hợp hay là bí cảnh cố ý xảy ra biến hóa, năm người bọn họ mới vừa phân hảo phòng, bầu trời liền bắt đầu khởi mưa to tầm tã, phảng phất không đem bọn họ xối vào nhà không cam lòng.

"Tuy rằng ta cảm thấy bí cảnh rất muốn chúng ta tới tiến hành khảo nghiệm, nhưng là loại tư thế này có phải quá trắng trợn hay không?" Đứng dưới mái hiên, Không Hầu nhìn trời nói với Hoàn Tông, "Chúng ta nếu không đi vào, bước tiếp theo có phải hay không sẽ là mưa đá?"

Nàng vừa dứt lời, bầu trời mây đen bỗng nhiên tản ra, lộ ra thái dương sáng lạn.

Không Hầu: "....."

Đây là giấu đầu lòi đuôi sinh động suy diễn?

Nhìn bên ngoài hiện ra dương quang sáng lạn, Hoàn Tông ở ngoài cửa phòng Không Hầu dán hai trương phù. Đây là hai trương trấn trạch hàng yêu phù, có hai trương phù này, yêu thú liền không thể từ bên ngoài đi vào trong phòng.

Sắc trời dần dần tối xuống, tựa hồ nhắc nhở đám người Không Hầu, nên lên giường ngủ.

Không Hầu cảm thấy đồ vật bí cảnh không đáng tin cậy, từ thu nạp giới dọn ra một cái giường, còn có chăn, để ở giữa phòng.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 75: Bảo rương

Editor: TIEUTUTUANTU

Dưới ánh trăng, bên trong biệt trang bao phủ bởi một mảnh yên lặng. Tấm bia đá lẳng lẳng đứng ngoài cửa lớn ở dưới ánh trăng, chỗ sau lưng nó không thể bị ánh trăng chiếu rọi, loáng thoáng hai chữ.

Mộng viên.

Không Hầu nằm trên giường lớn chính mình dọn ra, đem chăn mềm đắp lên, liền ngủ. Dải lụa cột trên cổ tay ở trong đêm đen tản ra quang mang nhàn nhạt, giống như là một cái đèn nhỏ, chiếu sáng toàn bộ nhà ở tối tăm.

Nàng lại bắt đầu nằm mơ, kỳ quái chính là, trong mộng này không có chính nàng, nàng giống như là người không quan hệ đứng xem, có thể xem sự tình phát sinh, lại vô lực gia nhập vào.

Trong mộng Vân Hoa Môn đại tuyệt, cả ngọn núi bị tuyết trắng bao trùm, nhưng mà so với tuyết trắng càng đáng chú ý chính là đại môn treo lụa trắng, cùng với Thanh Nguyên sư thúc đang quỳ gối ở linh đường.

Cùng Thanh Nguyên sư thúc gò má hồng nhuận trong hiện thực, Thanh Nguyên sư thúc trong mộng thoát nhìn lại gầy lại tiêu tụy, trên mặt tràn đầy áy náy. Ngoài linh đường, Đại sư huynh cùng nhị sư huynh thần hồn lạc mất, tuyết đọng rơi xuống đầy đầu. Thực mau nàng lại thấy được người quen thuộc khác ở Vân Hoa sơn, duy nhất một người không thấy, chính là sư phụ.

Sư phụ đi đâu vậy?

Nàng muốn đi tìm sư phụ, nhưng là thế giới trong mộng lại không chế nàng, nàng không có tìm được sư phụ, lại nhìn thấy phụ tử Đồ gia ở trong khách sạn Khâu Thành cùng Lăng Ba tiên tử Chiêu Hàm Tông đã xảy ra mâu thuẫn, thiếu chút nữa vùng tay đánh nhau. Liền ở ngay lúc này, tà tu nguy trang thành tu sĩ bình thường bỗng nhiên phát tác, nhân cơ hội giết Đồ Kinh thoát nhìn có chút cả lơ phát phơ. Từ nay về sau, Khâu Thành liền lập hạ quy củ, cấm đệ tử Chiêu Hàm Tông vào thành.

Tại sao lại như vậy? Không Hầu nhìn các tán tu trong mộng, tin vào tà tu châm ngòi, cùng đệ tử tông môn quan hệ càng ngày càng ác liệt. Nhìn đệ tử Thanh Phong Môn bị tà tu chém giết, hơn nữa cướp đi linh đài. Còn có Liễu Ngôn Môn cùng Thanh Ngọc Môn bởi vì chương phái đại đệ tử Liễu Ngôn Môn hủy hôn ước, mâu thuẫn càng ngày càng thâm sâu, cuối cùng phát triển thành đệ tử hai môn phái gặp mặt liền động thủ, thậm chí trong lúc đánh nhau, hại đến bá tánh vô tội.

Trong mộng này, nàng không có xuất hiện, Hoàn Tông không có xuất hiện, phảng phất mọi việc, đều cùng bọn họ không quan hệ.

Hoàn Tông đâu, Lâm tiên bối đâu, bọn họ đều đi đâu?

Người kia là tà tu, không thể tin tưởng hẳn!

Không Hầu muốn đánh thức mọi người ở đó, chính là nàng không mở miệng nói, duy nhất có thể làm chính là đứng nhìn một màn này, ở trong nôn nóng bất đắc dĩ tiếp thu hết thảy.

Sau đó Không Hầu dần dần hiểu được, mộng này chính là đặc biệt làm trái ý nàng. Sự tình nàng càng không muốn phát sinh, liền khẳng định sẽ phát sinh. Nàng càng muốn nhìn đến ai, nó liền tuyệt đối sẽ không để nàng nhìn thấy.

Suy nghĩ cẩn thận điểm này, Không Hầu liền không nóng nảy, ngược lại thả lỏng thể xác và tinh thần, thử xem có thể hay không dựa vào ý chí của mình, thay đổi hướng đi trong mộng. Nào biết cái mộng này phi thường quật cường, không chỉ có không cho Không Hầu sửa cảnh trong mơ, hơn nữa liên tiếp làm nàng xem tà tu có bao nhiêu phong cảnh.

Không Hầu lại tức, khí a khí liền giận quá mà tỉnh. Cái chăn trên người không biết khi nào đã rơi xuống đất, ngoài cửa sổ tiếng mưa rơi tí tách rung động, không biết đêm qua khi nào lại bắt đầu đổ mưa.

Nàng nhảy xuống giường, nhặt chăn lên ném vào thu nạp giới, ngẩng đầu phát hiện cái rương trong một góc đã mở ra. Hướng trên người dán mấy trương phòng hộ phù, Không Hầu thật cẩn thận mà lại gần.

Trong rương không có vật công kích, ngược lại có một quyển bí tịch tu luyện, một quyển kiếm phổ, cùng với các loại đá quý linh thạch. Bí tịch cùng kiếm phổ đã ó vàng, không biết đã để bên trong bao lâu.

500 năm trước, khi bí cảnh mở ra, không có người lấy đi hai quyển bí tịch này, thuyết minh lúc ấy không có người tiến vào phòng này, hoặc là không có thông qua khảo nghiệm bí cảnh.

Bất quá nàng dựa vào cái gì thông qua khảo nghiệm bí cảnh, dựa vào một cái mộng tức chết nàng không đền mạng?

"Cho nên đây là phí bồi thường cho ta?" Không Hầu từ trong rương lấy kiếm phổ ra, nhìn vài lần liền không có hứng thú, thuận tay cất vào thu nạp giới, chờ đưa cho Hoàn Tông sau.

Mở ra bí tịch tu luyện, bên trong có rất nhiều thể hội tâm đắc của chủ nhân, người tu đạo tâm cảnh nên như thế nào, viết có chút ý tứ. Còn công pháp tu luyện bên trong, hiện tại xem ra cũng không có quá nhiều hiếm lạ, dù sao công pháp tu luyện toàn bộ Tu Chân giới đã được đại phổ cập, quyển sách này nhắc tới này đó công pháp tu luyện, cơ bản đều có thể lập tức tìm được trong sách tu luyện pháp được ban bố chính thức.

Công pháp tu luyện tùy tiện nhặt được, Không Hầu không dám sử dụng, sợ kinh mạch xuất hiện vấn đề. Quyển sách này gửi cho tông môn, để các sư phụ sư bá các sư thúc thảo luận, như vậy ổn thỏa chút.

Có trường bối dựa vào, không thể lãng phí.

Không Hầu dùng một cái thu nạp túi bỏ vào toàn bộ đồ trong gương. Không biết Lâm tiên bối cùng Hoàn Tông có được đồ vật hay không, nếu không, nàng có thể phân một ít cho bọn hắn, an ủi tâm linh vất vả của bọn họ.

Một đêm vô mộng, thời điểm Lâm Học buổi sáng tỉnh lại, ánh mặt trời bên ngoài đã lên cao. Hắn nhú nhú mồm, đêm qua hắn ngủ đến quá sâu, sâu đến mức mất đi tâm cảnh giới. Mặc tốt quần áo đẩy cửa đi ra ngoài, đi qua phòng Kim Linh cùng Lăng Ba, nghe được bên trong có tiếng hít thở đều đều, trong phòng Không Hầu cô nương cũng có động tĩnh, hắn yên lòng, bay thẳng đến phòng Hoàn Tông.

"Công tử?" Hắn gõ cửa, bên trong truyền ra tiếng công tử. Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, nhìn đến công tử đứng ở trong phòng, cái rương trong một góc đã mở ra, bên trong tràn đầy ngọc khí châu báu cùng với linh thạch. Linh thạch đá quý quá nhiều, đã từ trong rương tràn tới bên ngoài.

"Tôi hôm qua có người tiến vào?" Lâm Học đi đến bên người Hoàn Tông, nhìn linh thạch xếp thành núi nhỏ trong một góc, trong lòng ần ần có chút bất an.

"Chưa từng có người tới." Hoàn Tông lắc đầu, đêm qua hắn ở cửa lập hạ vài đạo kết giới, thẳng đến Lâm Học gõ cửa, hắn mới triệt hồi.

Lâm Học sờ sờ cằm, chẳng lẽ bị Không Hầu cô nương nói trúng rồi, cái rương này thật là có vấn đề?

"Công tử đêm qua gặp được sự tình quái dị gì không?" Bí cảnh khảo nghiệm thiên kỳ bách quái.

"Đêm qua..... Ta nằm mộng." Hoàn Tông nhú nhú mồm, hiển nhiên cái mộng này không tốt lắm, hắn cũng không muốn nói ra.

Lâm Học thấy thế không truy vấn tiếp, chỉ là giọng điệu có chút tang thương: "Trong phòng ta cái gì cũng không có." Hắn khom lưng kiểm tra đồ vật trong rương một chút, pháp khí là thật sự, linh thạch là thật sự, thần kỳ nhất chính là trong rương còn có một cái dải lụa choàng ngũ thái hà, bên trên mang theo lực công kích cường đại, là kiện cực phẩm Thần Khí.

Quay đầu nhìn công tử đã đổi trở về bạch y, Lâm Học vô pháp tượng tượng bộ dáng công tử dùng dải lụa choàng.

"Cái dải lụa choàng này có vấn đề?" Thấy Lâm Học捏 dải lụa choàng nhìn hồi lâu, Hoàn Tông nhìn về phía dải lụa choàng ánh mắt mang theo vài phần đáng tiếc.

"Không có vấn đề." Lâm Học lắc lắc đầu.

Hoàn Tông đem dải lụa choàng từ trong tay hắn lấy lại đây, từ thu nạp giới lấy ra một hộp gỗ, đem dải lụa choàng bỏ vào hộp gỗ: "Không Hầu dùng cái này vừa vặn tốt."

"Công tử, người thật đúng là đem Không Hầu cô nương coi như nữ nhi nuôi dưỡng." Lâm Học đem linh thạch trên mặt đất nhặt lên, dùng túi tiền đem linh thạch đá quý cất vào, pháp khí lấy ra tới để bên cạnh.

"Ta lại chưa thành thân, từ đâu ra nữ nhi." Hoàn Tông đập nắp hộp, đem hộp gỗ nhẹ nhàng để trên bàn, nghe được tiếng bước chân bên ngoài vang lên, liền đứng dậy hướng cửa đi.

"Hoàn Tông, huynh đã dậy chưa?"

Hoàn Tông mở cửa, thấy thiếu nữ đứng dưới mái hiên có chút ẩm ướt, trong tay còn cầm một quyển thư ó vàng.

"Tôi hôm qua ngủ ngon không?" Hoàn Tông nghiêng người cho Không Hầu vào cửa, nghiêng đầu phát hiện cửa phòng Lăng Ba tựa hồ sắp mở ra, hắn thuận tay đóng cửa lại quay đầu đi đến bên người Không Hầu.

"Không tốt lắm." Không Hầu đem kiếm phổ đưa cho Hoàn Tông, "Ta gặp phải một quyển kiếm phổ, không biết tốt xấu, huynh cầm đi đi." Nói xong nàng do dự một chút, "Nếu đối với kiếm tu các huynh hữu dụng, ta liền về lại một phần, gửi cho tông môn."

Vật Xuyên sư huynh cùng Đại sư huynh đều là tu kiếm đạo, nếu là Hoàn Tông dùng đến, bọn họ khẳng định cũng có thể dùng tới.

Hoàn Tông tiếp nhận kiếm phổ, nhìn đến ba chữ "Thiên địa kiếm", sắc mặt thay đổi hiếm thấy. Mở ra trang sách bên trong, trang đầu tiên viết "Quân tử tập kiếm, ngạo nghễ thiên địa. Tập kiếm pháp này, đương vì quân tử. Tiểu nhân giả, thấy thư tức chết."

Loại nguyên rủa này ở một ngàn năm trước thập phần thường thấy, tông môn khác nhau có phương pháp tu luyện khác nhau, vì tránh cho những người khác học đồ vật nhà mình, rất nhiều tông môn cũng sẽ viết mấy câu "Không phải người phái ta, luyện vào ác tử" linh tinh trên bí tịch.

Những tiền bối tông môn đó sẽ không nghĩ đến, một ngàn năm sau, bí tịch tu luyện các tông môn đều không hề là bí mật, các tông các phái hợp lực, biên soạn ra sổ tay tu luyện hợp lý nhất hoàn mỹ nhất.

Thời thế không ngừng đổi thay, từ xưa đến nay luôn như thế.

Nhưng là thiên địa kiểm lại khác, nghe nói kiểm pháp này là ba ngàn năm trước một vị kiểm tu phi thăng thành tiên sáng chế, có thể hủy thiên diệt địa, vật đổi sao dời.

Chỉ là vị kiểm tu này sau khi phi thăng, kiểm pháp lại không có lưu truyền tới nay, lưu lại chỉ có quyền thiên địa kiểm pháp trong truyền thuyết.

Kiểm pháp tồn tại trong truyền thuyết, cứ như vậy lấy tư thái đột ngột xuất hiện ở trước mặt hắn, hơn nữa người đưa thư, còn tùy ý như thế.

"Công tử, ngươi làm sao vậy?" Lâm Học phát hiện Hoàn Tông nhìn chăm chăm sách xuất thần, trong lòng có chút nghi hoặc, chẳng lẽ Không Hầu cô nương cấp công tử tặng loại sách không đứng đắn?

Hắn đi qua nhìn, cho rằng đôi mắt mình xảy ra vấn đề.

"Thiên địa kiểm?"

Này chỉ là trùng hợp trùng tên trùng họ?

Mặc kệ có phải chân chính thiên địa kiểm pháp hay không, nhưng trong phòng công tử xuất hiện cực phẩm Thần Khí thích hợp cho nữ tử sử dụng, mà Không Hầu cô nương một cái âm tu, trong phòng lại xuất hiện kiểm phổ, cái bí cảnh này tặng lễ, đều không chú ý nguyên tắc cơ bản nhất sao?

"Là thật sự." Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn Lâm Học, "Đây là thiên địa kiểm trong truyền thuyết."

Lâm Học: "....."

Hắn quay đầu nhìn về phía Không Hầu, Không Hầu cô nương lại khẳng khái hào phóng như vậy, công tử đời này chỉ sợ thật sự chỉ có làm trâu làm ngựa cho nàng mới có thể trả.

Đương nhiên này không phải trọng điểm, trọng điểm là một hàng ba người, vì cái gì hắn thứ gì cũng không có?

"Không Hầu tiên tử, ngươi có ở trong phòng không? Trong phòng ta nhiều thêm một rương linh thạch, trong phòng ngươi có dị trượng hay không?"

Nghe được tiếng gào của Lăng Ba, Lâm Học sờ sờ mặt.

A, nguyên lai bí cảnh cũng nông cạn như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 76: Uy hiếp

Editor: TIEUTUTUANTU

Lăng Ba đợi một lát bên ngoài phòng Không Hầu, phát hiện trong phòng Không Hầu không có nửa điểm động tĩnh, sắc mặt khẽ biến, duỗi tay chụp cửa phòng: "Không Hầu, ngươi đã thức sao? Nghe được thì trả lời ta."

Ngưng thần yên lặng nghe, bên trong tựa hồ không có nửa điểm hơi thở, Lăng Ba trong lòng lộp bộp một chút, chẳng lẽ.....

"Lăng Ba tiên tử?" Cửa phòng bên cạnh mở ra, Không Hầu từ bên trong thò đầu ra, "Ta ở chỗ này."

Động tác gõ cửa của Lăng Ba đột nhiên dừng lại, quay đầu nhìn về phía phòng cách vách, kia không phải chỗ Hoàn Tông chân nhân ngủ sao? Ở trong nháy mắt này, trong nàng đầu hiện lên rất nhiều ý niệm, nhưng là ý niệm này khi Lâm Học xuất hiện ở phía sau Không Hầu, thì toàn bộ chết trong bụng.

"Cái rương trong phòng ngươi cũng mở ra?" Không Hầu đón Lăng Ba vào, "Không biết cái rương trong phòng Kim Linh có xuất hiện dị tượng hay không?"

Lăng Ba liếc mắt nhìn cái rương trống rỗng, hướng Hoàn Tông hành lễ, Hoàn Tông mặt vô biểu tình mà trả nửa lễ. Lăng Ba là nữ nhân ái mỹ, nàng không chỉ có thích chính mình mỹ, mà còn thích xem nam nhân lớn lên tuần tú, nhưng là loại tiểu yêu thích này ở trên người Hoàn Tông hoàn toàn mất đi hiệu lực.

Đều là kiểm tu, lúc Lăng Ba biết được Hoàn Tông thoạt nhìn giống người thường thế nhưng tu vi cao thâm về sau, đối với hắn liền có loại kính sợ nói

không nên lời. Tu sĩ chủ tu kiếm đạo, phần lớn kiếm khí sẽ phóng ra bên ngoài, làm người liếc mắt một cái là có thể nhìn ra bọn họ cùng tu sĩ bình thường bất đồng. Kiếm tu có thể thu điểm hết khí tức, trong tay vô kiếm trong lòng có kiếm, đủ để xưng là đại năng kiếm tu.

Nàng chưa bao giờ nghe nói danh hào Hoàn Tông chân nhân Lưu Quang Tông, nhưng là có đôi khi, danh hào tựa hồ cũng không quan trọng như vậy. Tu sĩ chân chính có thực lực liên tính ở Tu Chân giới bừa bãi vô danh, nhưng khi mọi người nhìn đến hắn, cũng sẽ sinh tâm kính sợ, không người dám mạo phạm.

Mà nàng, làm không được.

Dù không muốn thừa nhận, kỳ thật trong lòng Lăng Ba thực minh bạch, ở Tu Chân giới rất nhiều người đối với nàng tôn sùng, cũng không phải vì tự thân nàng, mà là bởi vì bọn họ sợ hãi Chiêu Hàm Tông phía sau nàng.

Liên bởi vì quá minh bạch chuyện này, Lăng Ba đối với Hoàn Tông ần ần còn có một loại ghen ghét nói không rõ.

Nàng cảm thấy mình là nữ tu tâm tính thập phần công bằng, bởi vì nàng không chỉ có ghen ghét nữ tu, liền nam tu cũng sẽ ghen ghét, nam tu lớn lên đẹp cũng sẽ như vậy.

Ghen ghét khiến người điên cuồng, nhưng là sợ chết làm người ta trở nên lý trí, Lăng Ba ở trước mặt Hoàn Tông, đem đạo lý bất nạt kẻ yếu sử dụng vô cùng nhuần nhuyễn.

Hoi hơi triều Lăng Ba gật đầu một cái, Hoàn Tông liền đem ánh mắt đặt ở trên người Không Hầu: “Bí cảnh này khả năng đã có linh trí, cho nên trong phòng không có bất luận trận pháp hoặc là hương liệu gì có thể khiến người sinh ra ảo giác, nó vẫn như cũ có thể làm chúng ta lâm vào mộng cảnh.”

“Nói cách khác, chỉ cần chúng ta còn ở trong bí cảnh, bí cảnh tùy thời đều có thể nhận thấy được động thái của chúng ta?” Không Hầu gãi gãi cái bàn.

“Người đang làm gì?” Lăng Ba khó hiểu.

“Cào cho nó ngứa.” Không Hầu nói giỡn, “Nói không chừng bí cảnh bị ta cào đến cả người phát ngứa, mưa bên ngoài có thể dừng lại.”

Lăng Ba: “.....”

Vì cái gì ở Lăng Ưu giới nàng lại tề danh với tiểu hoàng mao nha đầu này? Đây là đối với nàng vũ nhục.

Không Hầu lại thuận tay cào một chút, bỗng nhiên nghe được tiếng sấm truyền đến, mưa bên ngoài tí tách, nháy mắt biến thành mưa to tầm tã. Cửa sổ bị gió thổi đến đóng đưa lúc lắc, thanh âm nện ở trên tường, giống như là ở tát vào mặt ai.

Nhìn cửa sổ bị đập đến loảng xoảng loảng xoảng rung động, Không Hầu xấu hổ thu hồi tay: “Cái này, có thể là trùng hợp đi.”

“Nếu không phải trùng hợp, liền người nhiều chuyện như vậy, ra cửa liền phải bị sét đánh.....”

“Lăng Ba đạo hữu.” Hoàn Tông trông mắt đen nhánh nhìn chăm chăm nàng, “Phiền đạo hữu đi xem Kim Linh cô nương tỉnh hay chưa.”

“Hảo.” Lăng Ba gật đầu, không chút do dự đi ra ngoài. Ra cửa mới dám bĩu môi, ngày tháng này cũng thật đủ gian nan. Vào giờ phút này, nàng rõ ràng chính xác cảm nhận được các sư huynh sư tỷ sư đệ sư muội đến tột cùng có bao nhiêu tốt.

“Hoàn Tông.” Không Hầu chấp tay sau lưng, lấp bắp nói, “Nếu ta nói giỡn chọc đến bí cảnh không cao hứng, hắn có thể làm khó dễ ta hay không?”

“Bí cảnh chỉ là bí cảnh, trên người nó có chế ước chủ nhân lưu lại, dù cho khai linh trí, cũng không phải người chân chính.” Hoàn Tông đi đến bên người nàng, đứng cách nàng hai bước, “Nó liền thiên địa kiếm cũng cho muội, hắn là tương đối thích muội, cho nên không cần sợ.”

“Thật sự?” Không Hầu hoài nghi nhìn ngoài cửa sổ, chấp tay trước ngực nhỏ giọng nói, “Chỉ đùa một chút, chớ trách chớ trách.”

Không biết có phải tác dụng tâm lý hay không, nàng giống như thật sự cảm thấy mưa gió bên ngoài nhỏ chút. Dù sao cửa sổ đã bị đập hư, vô pháp phát ra âm thanh.

“Không sợ.” Hoàn Tông cầm tay Không Hầu, mặt vô biểu tình mà nhìn bên ngoài, “Ta bên cạnh muội.”

“Ân?” Không Hầu còn không có phản ứng kịp, quay đầu thấy Hoàn Tông bỗng nhiên rút kiếm phi đến không trung, tiếng rỗng ngậm khò, thế nhưng đem sấm sét đang giáng xuống, bức trở về. Bầu trời mây đen quay cuồng, giống như là trong chảo dầu, hắc hắc hôi hôi đối tới đối lui, cuối cùng lòi đỉnh vũ nghi, mây tan mặt trời mọc, không trung một mảnh nắng ấm.

“Ta thiên!” Kim Linh đi ra khỏi phòng ôm mặt, nhìn nam nhân trong không trung huy kiếm làm thiên địa biến sắc, lẩm bẩm nói: “Nếu không phải hắn là nam nhân khó ở chung, ta thật muốn gả cho hắn.”

Lăng Ba đi ở phía trước từ chấn động hoàn hồn, quay đầu liếc nhìn nàng một cái, sau một lúc lâu ngoài cười nhưng trong không cười nói: “Người suy nghĩ nhiều.”

“Cũng phải.” Kim Linh gật đầu: “Loại nam nhân này, ta cũng không suy xét tới.”

“A.” Lăng Ba cười lạnh một tiếng, nói giống như người nguyện ý gả, nhân gia liền nguyện ý cưới. Một đám này đều đầy tật xấu, không một cái bình thường. Nàng quay đầu nhìn Hoàn Tông bay giữa không trung, tâm tình thật phần phức tạp.

Một kiếm đã có uy lực lớn như vậy, ít nhất tu vi từ Xuất Khiếu kỳ trở lên mới có thể làm được, Lưu Quang Tông đến tột cùng có bao nhiêu cao nhân thâm tàng bất lộ?

Từ không trung đáp xuống, Hoàn Tông thu kiếm vào vỏ, đi vào nhà nói với Không Hầu: “Hết mưa rồi, chúng ta đi thôi.”

“A.....” Không Hầu ngờ ngạc gật đầu, dưới chân lại không có động, chỉ là nhìn Hoàn Tông phát ngốc.

“Tới.” Hoàn Tông vươn tay, “Ta dắt muối, không sợ.”

“Hảo.” Không Hầu đưa tay cho Hoàn Tông, tùy ý hất lui kéo chính mình đi. Thẳng đến đi ra khỏi vườn, mới hốt hoảng phục hồi tinh thần lại, “Hoàn Tông, vừa rồi huynh huy kiếm, ta cho rằng nó đã xé nát bầu trời.”

Hoàn Tông ho nhẹ vài tiếng, nghiêm trang nói: “Bạo lực cũng không thể giải quyết vấn đề.”

Kim Linh cùng Lăng Ba đi theo phía sau bọn họ không nói một câu, chỉ là yên lặng đi tới. Hiện tại liên tính Hoàn Tông nói bầu trời là màu đỏ, các nàng cũng tuyệt đối không chút nào do dự gật đầu.

Ở trước mặt người tuyệt đối cường đại, loại nguyên tắc này không phải nhu yếu phẩm.

Lại lần nữa đi đến giao lộ, lần này không có kết giới chặn đường, đoàn người Không Hầu Hoàn Tông thực nhẹ nhàng liền vượt qua. Sau kết giới là dãy núi, nơi xa bao phủ trong sương khói, tiên khí mờ nhạt, làm người nhìn thấy quên cõi trần.

“Nơi này có người đi qua.” Lâm Hộc ở trên cỏ phát hiện vết máu.

Nhìn đến vết máu, sắc mặt mọi người trở nên không tốt lắm. Có người đổ máu, chứng minh có người đã xảy ra sự tình không tốt, chỉ là không biết bị thương nặng hay không, có nguy hiểm đến tính mạng?

“Vết máu còn mới, bọn họ hẳn là rời đi không lâu.” Lăng Ba có chút lo lắng cho các sư đệ sư muội. Nàng xoay người triệu Hoàn Tông chấp tay nói: “Các vị đạo hữu, ta đi phía trước nhìn xem, trước cáo từ.”

“Ai, từ từ.” Không Hầu bắt lấy tay áo nàng.

“Không Hầu tiên tử còn có chuyện gì?” Váy này nàng mới mặc lần đầu, tím nhẹ chút.

“Không biết bí cảnh còn có cái gì, người không cần hành động đơn độc, chúng ta cùng nhau đi.”

Không Hầu nghiêng đầu nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông hướng nàng gật đầu một cái. Không Hầu càng thêm nắm chắc, “Đi thôi.”

Lăng Ba trầm mặc xuống, sau một lúc lâu quay đầu đi phía trước.

“Đa tạ.”

“Không Hầu đem Thủy Sương kiếm lấy ra, cười tủm tỉm nói: “Không cần khách khí, rốt cuộc ta hiện tại là có người dựa vào.”

Lăng Ba quay đầu lại nhìn Không Hầu cười đến cong mặt mày, cái gì có người “Dựa vào”, cảm kích trong lòng nháy mắt tan đi một nửa: “Nga.”

Ghét nhất người thích khoe khoang, đương nhiên trừ nàng ra.

Trong hạp cốc, hai vị tán tu cùng một vị thân truyền đệ tử Chiêu Hàm Tông đi nhau đi về phía trước, mắt thấy mị ma phía sau sắp đuổi tới, đệ tử Chiêu Hàm Tông che ngực lại, nói với hai gã tán tu: “Các người đi trước, ta trên người mặc pháp y trường lão tông môn luyện chế, có thể chắn trong chớp lát.”

“Không được.” Nam tu thoạt nhìn ba bốn mươi tuổi nhìn đệ tử Chiêu Hàm Tông khuôn mặt còn mang tính trẻ con, “Các người đi trước, để ta ở lại cản đường.”

“Người lấy cái gì tới kéo, muốn pháp khí vô pháp khí, muốn phù triện không có phù triện.” Đệ tử Chiêu Hàm Tông lạnh lùng nói, “Không cần trì hoãn thời gian, chạy nhanh đi. Giữ được mạng rồi nói sau, báo cho bọn họ bí cảnh này xuất hiện vấn đề, không thể lưu lại, lập tức rời đi.”

“Ta đây trợ người một tay.” Nếu là ngày thường bị đệ tử tông môn trào phúng như vậy, nam tu trung niên chỉ sợ đã sớm tức sùi bọt mép, nhưng là lúc này đây không giống nhau, hẳn không chỉ không sinh khí, ngược lại biểu tình có chút cảm động. Hắn một tay xách tán tu trẻ tuổi bên người lên, đem hắn triệu nơi xa đây, “Người lập tức đi đưa tin.”

Chiêu Hàm Tông thấy hắn quyết tâm muốn lưu lại, móc ra hai kiện pháp khí ném cho hắn: “Kéo dài thời gian, vạn nhất chúng ta vận khí tốt, còn có thể gặp được người tới cứu.”

Nam tu trung niên cười khỏ, làm sao có người tới cứu bọn họ? Cái bí cảnh này từ lúc bắt đầu, liền đem mọi người toàn bộ phân tán đến các nơi, nếu thật dễ dàng như vậy làm cho bọn họ gặp được giúp đỡ, ngay từ đầu cần gì phải làm tất cả mọi người tách ra.

Mị ma là một loại sinh vật kỳ quái, hút lấy cảm xúc mà sống. Đối với bọn họ mà nói, cảm xúc phức tạp của nhân loại, là mỹ vị nhất. Vì làm nhân loại tàn mất ra càng nhiều cảm xúc, bọn họ thậm chí có thể mê hoặc thần trí nhân loại, tiến vào trong lòng nhân loại, biến thành thứ trong lòng mọi người khao khát nhất, ăn mòn tâm trí bọn họ.

Mị ma tập tính cùng huyễn yêu có chỗ tương đồng, nhưng là năng lực thương tổn lớn hơn huyễn yêu, hơn nữa lại càng cổ quái.

Dùng kiếm bức lui một đợt lại một đợt mị ma, linh khí trong cơ thể cơ hồ đã dùng hết, đệ tử Chiêu Hàm Tông thờ phỉ phò, cùng trung niên tán tu lưng tựa lưng đứng, hai người phi thường chật vật.

“Không nghĩ tới, ta nổi danh ăn chơi, thế nhưng cùng một cái nam tu xui xẻo ở cùng nơi, thật là khí tiết tuổi già khó giữ được.” Trung niên nam tu móc hồ lô rượu ra uống một ngụm, nhìn pháp khí pháp quang càng ngày càng yếu, chờ này hai kiện pháp khí hao hết linh khí, bọn họ liền phải trở thành đồ ăn trong mâm của mị ma.

Trung niên tán tu râu ria xồm xàm, diện mạo cũng không tuấn tú, thật sự rất khó làm đệ tử Chiêu Hàm Tông tin tưởng, hắn có thể làm tay ăn chơi cái gì. Dựa vào gương mặt này, hắn muốn phong lưu, cũng phải nhìn nữ nhân có cho hắn cơ hội này hay không.

Hắn thân là thân truyền đệ tử đại tông môn, cùng một cái hán tử tán tu vừa xấu vừa dở, xui xẻo ở cùng nơi cũng chưa nói cái gì, tán tu này thế nhưng còn không biết xấu hổ oán giận.

Bang

Một kiện pháp khí tắt, rơi xuống trên mặt đất, lá chắn dần dần buông lỏng xuống dưới.

Đệ tử Chiêu Hàm Tông nhìn pháp khí nằm trên mặt đất, sắc mặt trắng bạch. Chỉ hận ở đây không thể truyền phi tin phù, hắn sẽ chết đến vô thanh vô tức.

Lạch cạch, pháp khí thứ hai cũng rơi xuống trên mặt đất, lá chắn hoàn toàn biến mất.

Mị ma vây quanh ở bốn phía, tựa hồ tưởng nhào lên tới, nhưng là không biết vì sao, lại không có chân chính tới gần bọn họ, hình như là vô hình bên trong, có cái gì đang ngăn trở.

“Sư đệ.” Lãng Ba nhìn thấy tiểu sư đệ không đến mười năm bị mị ma vây quanh, không cần suy nghĩ liền vọt đi lên.

“Hoàn Tông.” Không Hầu triều Hoàn Tông chớp chớp mắt.

“Đi thôi.” Hoàn Tông buông tay nàng ra, “Ta ở bên cạnh nhìn, không cần sợ hãi.”

“Ân.” Không Hầu cầm Thủy Sương kiếm, phi thân vọt qua.

“Công tử.” Lâm Hộc nhỏ giọng nói, “Người loại này đã lo lắng, lại muốn hài tử có thể một mình đảm đương, cùng làm phụ thân cũng không có khác biệt.”

Hoàn Tông không có để ý đến hắn, ánh mắt khóa lấy Không Hầu không có rời đi.

Nghe được hai chữ “Phụ thân”, Kim Linh yên lặng cúi đầu, Hoàn Tông chân nhân cùng Không Hầu tiên tử, chẳng lẽ không phải luyện mộ sao, như thế nào nhắc lên quan hệ phụ tử?

Rốt cuộc là người trong mười đại tông môn, nói chuyện thế nhưng cao thâm như thế.

Không Hầu tuy không phải chủ tu kiếm đạo, nhưng kiếm pháp hiện tại đã tinh vi rất nhiều, ngay cả Lâm Hộc là kiếm tu, cũng có thể thấy kiếm pháp của nàng không tồi.

“Người sai rồi.” Hoàn Tông nhìn Không Hầu ánh mắt thập phần ôn nhu, “Ta sẽ càng tốt hơn phụ thân nàng.”

“Các người hai cái Đại lão gia, ở thời điểm nữ nhân chúng ta giết địch, mau tránh sang một bên.” Xác định sư đệ không có việc gì về sau, lo lắng của Lãng Ba đã tan, “Không cần ở chỗ này vương chân vương tay.”

Không Hầu yên lặng đem hai nam tu dùng hết linh lực, nhắc lên ném tới bên chân Lâm Hộc. Mị ma trước mặt, thời điểm cần động tay, liền tận lực bót tranh cãi.

Đệ tử Chiêu Hàm Tông cùng trung niên nam tu bị ném đến đầu óc ngất đi, sau một lúc lâu từ trên mặt đất bò dậy, ngẩng đầu liền đối thượng trương mặt vô biểu tình của Lâm Hộc.

Trung niên nam tu: “.....”

Chiêu Hàm Tông đệ tử: “.....”

Không khí trở nên thật phần xấu hổ, mạng nhỏ tuy rằng bảo vệ, nhưng là tôn nghiêm nam nhân lại không còn sót lại chút gì.

“Bí cảnh này, như thế nào có nhiều mị ma như vậy?” Không Hầu chém giết một đám lại một đám mị ma, thật sự là chém đến quá phiền, nhỏ xuống Phượng Thủ thoa, Phượng Thủ ở trong tay nàng hóa hình pháp khí, pháp quang chiếu sáng rực rỡ.

“Người có đồ chơi này không còn sớm lấy ra?” Lăng Ba canh giữ ở bên người Không Hầu, đánh lui mị ma. Nàng muốn nhìn một chút, Không Hầu này tự xưng là âm tu, đến tốt cùng có bao nhiêu lợi hại.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 77: Làm nổi bật

Editor: TIEUTUTUANTU

Âm tu là tu sĩ có lực sát thương mạnh nhất sau kiếm tu, phạm vi tấn công trên diện rộng, nhưng là âm tu tu luyện khắc nghiệt, đối với người chưa đủ tu vi mà nói, nó có một vấn đề, đó chính là linh lực tiêu hao đặc biệt mau. Lấy tu vi hiện tại của Không Hầu, có thể không chế tốt Phượng Thủ, nhưng lại kiên trì không lâu.

Có thể nói âm tu từ lúc đầu tu luyện chính là rất đáng thương, nhưng nếu là tới Nguyên Anh kỳ về sau, chính là không ra tay thì thôi, ra tay chính là sát thần. Nhưng mà toàn bộ Tu Chân giới, địa vị tu sĩ chủ âm tu cũng không hơn bếp tu là mấy, bởi vì âm tu chỉ đạo đối với thiên phú tu sĩ yêu cầu phá lệ cao, không phải tu sĩ lựa chọn nó, mà là nó lựa chọn tu sĩ. Cho nên toàn bộ Tu Chân, gần mấy trăm năm qua, âm tu đến Nguyên Anh kỳ tổng cộng được.....Không.

Không Hầu nghe thấy Lăng Ba nói, nàng nhìn mị ma từ bốn phương tám hướng vây lại đây, ngón tay khẽ nhẹ huyền cầm.

Nàng không thích phụ hoàng trầm mê âm nhạc, thậm chí đối với nhạc luật cũng ôm phản cảm. Hiện tại nàng sớm đã minh bạch, nhạc luật là vô tội, nhạc cụ cũng là vô tội, chân chính sai chỉ có phụ hoàng.

Mị ma thích nhất cảm xúc xấu của nhân loại, sợ hãi, ghen ghét, hận, hối hận, thương tâm đều là mỹ vị.

Tiếng nhạc vang lên, làn điệu trong bình tĩnh mang theo sung sướng cùng chúc phúc, đây là một khúc duy nhất nàng học được ở Cơ gia.

Học khúc này không phải vì chính mình, mà là muốn cho phụ hoàng niềm vui, nhưng nàng còn không kịp đàn tấu cho phụ hoàng nghe, Cảnh Hồng Đế liền mang binh đánh vào. Từ đó về sau, nàng liền không chạm qua Phượng Thủ Không Hầu nữa.

Người không hiểu hạnh phúc, không biết mang đến hạnh phúc cho người khác, làm sao có thể đàn ra khúc này.

Nhưng nàng hiện tại đã hiểu, chuyện quá khứ cũng đã buông xuống.

Ngón tay nhỏ khẽ dây đàn, mang theo linh lực cường đại hướng bốn phía khuếch tán, nhóm mị ma giống như ruồi muỗi mất khống chế, tán chạy tán loạn khắp nơi. Nhưng mà bọn chúng có thể trốn đến chỗ nào, trong gió có thanh âm, trong rừng có thanh âm, ngay cả vực sâu, cũng có thanh âm.

Mị ma hóa thành khói đen biến mất, Không Hầu vẫn không dừng đàn tấu Phượng Thủ, tiếng nhạc truyền ra rất xa rất xa.

Lăng Ba ngơ ngẩn cảm kích, biểu tình hoảng hốt nhớ tới rất nhiều việc nhỏ. Khi vừa đến Chiêu Hàm Tông, sư phụ mua cho nàng váy sam xinh đẹp; khi dẫn khí nhập thể thành công, sư phụ sư huynh khen nàng là tu sĩ có thiên phú nhất sau Trọng Ti chân nhân ở Tu Chân giới; chương phái Đại sư huynh nghiêm túc giảng quy củ, nàng lần trước hồi tông môn bị phạt, huynh ấy trộm mang cho nàng mật hoa lộ.

Thì ra từ lúc nàng tiến vào Chiêu Hàm Tông, thế nhưng đã xảy ra nhiều chuyện bé nhỏ vui vẻ như vậy.

Nhạc dừng, mị ma đã biến mất sạch sẽ. Không biết qua bao lâu, Lăng Ba mới hồi phục tinh thần lại. Nàng chậm rãi đem ánh mắt nhìn về hướng Không Hầu, Không Hầu đã đem Phượng Thủ hóa thành trâm cài đầu, một lần nữa cắm lên búi tóc.

“Không Hầu.....” Lại nhìn Không Hầu, nội tâm Lăng Ba có loại chấn động, năng lực khống chế đối với pháp khí bản mạng này, thật sự không giống tu sĩ mới vừa tấn chức Tâm Động kỳ. Đây là kiểu thiên phú đáng sợ gì?

Không Hầu cười với nàng, sau đó nói: “Lăng Ba tiên tử, mau tới đỡ ta một phen.”

Lăng Ba thấy sắc mặt nàng có chút bạch, đoán được nàng linh lực tiêu hao, vội đuổi tay đỡ. Nhưng mà phía sau có người động tác nhanh hơn nàng, giống như một đạo bạch quang, từ trước mắt nàng xẹt qua, khi nàng thấy rõ, Không Hầu đã được hấn đỡ.

“Ngưng thần, tĩnh khí” Hoàn Tông đem Ngưng Khí Đan nhét vào trong miệng Không Hầu, duỗi tay đỡ lấy eo nàng. Bất quá bàn tay kia, nắm thành quyền, cũng không có nhân cơ hội đem toàn bộ bàn tay đều dán ở bên hông Không Hầu.

Lăng Ba yên lặng thu hồi tay.

“Cảm giác thế nào?” Hoàn Tông đưa vào một ít linh khí cho Không Hầu, thấy sắc mặt nàng hòa hoãn lại, mới chậm rãi buông nàng ra.

“Còn, cũng không tệ lắm” Không Hầu nhìn về phía Hoàn Tông ánh mắt sáng long lanh, thoát nhìn thực vui vẻ, “Vừa rồi có một khắc, ta cảm thấy thần thức cùng Phượng Thủ giống như hòa thành nhất thể. Phượng Thủ có thể cảm nhận được cảm xúc của ta, mà ta cũng biết đàn tấu Phượng Thủ như thế nào, mới có thể làm nó phát huy năng lực lớn nhất.”

Không Hầu sờ sờ Phượng Thủ thoa, nàng chưa bao giờ cảm nhận được cảm giác này, nó giống như là một phần thân thể của mình, vĩnh viễn không thể chia lìa.

“Muội đã sắp đạt được người cảm hợp nhất.” Hoàn Tông nhìn gương mặt thiếu nữ ửng đỏ, “Rất lợi hại.”

“Thật sự?” Không Hầu mở lớn đôi mắt hơn nửa, bên trong là tràn đầy ý cười cùng kích động.

Hoàn Tông khước môi hơi cong, “Không lừa muội.” Hắn lấy phi kiếm ra, kéo Không Hầu nhảy lên: “Trước nghỉ ngơi, thả lỏng tâm thần, đừng nghĩ nhiều.”

“Ân.” Không Hầu gật đầu, ngồi xếp bằng trên thân kiếm, nhắm mắt đã tọa.

Lăng Ba đem sư đệ hao hết linh lực xách lên phi hành pháp khí của mình, quay đầu hỏi: “Hoàn Tông chân nhân, đi trên không có nhiều ít nguy hiểm?”

Hoàn Tông quay đầu nhìn Lâm Hộc, để hắn giải thích thay.

“Lăng Ba cô nương, nếu là bí cảnh còn chưa khai linh trí, đi bộ mới là phương thức ổn thỏa nhất. Nhưng bí cảnh linh trí đã khai, mọi động tác của chúng ta đều không lừa được nó, lại lựa chọn đi bộ chỉ là kéo dài thời gian.” Lâm Hộc một tay đem tán tu trung niên đưa tới trên phi hành pháp khí của mình, quay đầu hỏi Kim Linh, “Kim Linh cô nương có muốn đi cùng?”

“Không cần, ta có thể tự đi.” Kim Linh móc ra phi kiếm, nhảy lên đi bay đến không trung.

Nhận thức kiếm pháp của Lăng Ba tiên tử, còn có âm công chi thuật của Không Hầu tiên tử, Kim Linh thật cảm thấy hổ thẹn. Thân là một nữ nhân, nàng không thể làm chính mình biểu hiện quá không xong, ảnh hưởng đến hình tượng nữ nhân.

Yên lặng bay đến trung gian, Kim Linh nhìn Hoàn Tông chân nhân cùng Không Hầu đã tọa trên phi kiếm trước mắt, tâm tình có chút phức tạp. Nàng nếu là Không Hầu tiên tử, khẳng định vô pháp hoàn toàn tin tưởng người môn phái khác, huống chi nàng ta thiên phú xuất chúng như thế, nếu là môn phái khác muốn hủy hoại, hiện tại chính là cơ hội tốt.

Quá tốt đẹp, sẽ bị người ghen ghét, Không Hầu chẳng lẽ không sợ?

Không Hầu rút cuộc có sợ không, Kim Linh không rõ ràng lắm, nhưng là thẳng đến khi bọn họ bị kết giới ngăn lại, Không Hầu đều không có tỉnh lại.

Đột nhiên xuất hiện kết giới mọi người không thấy bất ngờ, nhưng ngoài ý muốn chính là trên vách núi đá bên cạnh kết giới, thế nhưng xuất hiện một bức họa. Bức họa này thập phần quái dị, có người xinh đẹp cầm đao giết người ăn tim, thiếu nữ xấu xí bên cạnh thống khổ kêu khóc, những người khác thì bình thân đi ngang qua.

Kim Linh nhìn gần, liền cảm thấy choáng váng, vội nhắm mắt lại ổn định tâm thần, lại không dám nhìn tiếp.

Lăng Ba so với Kim Linh tốt hơn rất nhiều, nàng nhìn nữ nhân xấu xí trong bức họa che miệng khóc thút thít, khẽ nhíu mày. Chẳng lẽ người bị ăn kia, là thân nhân của nàng, cho nên mới đau khổ như thế?

Hiện tại bỗng nhiên xuất hiện bức bích họa này là ám chỉ nào đó sao?

“Công tử?” Lâm Hộc quay đầu nhìn Hoàn Tông.

Hoàn Tông rút kiếm ra khỏi vỏ, kiếm ý cường đại hướng kết giới bay đi, kết giới lung lay, thế nhưng bị nhất kiếm phá khai rồi.

“Bức họa này có pháp trận, nhìn lâu sẽ không ra được.” Hoàn Tông đạm mạc nói, “Giả thần giả quỷ, loại thủ đoạn này, không tính là hiếm lạ.” Nói xong hắn lại là một kiếm bổ ra, bức họa trên vách núi đá bị hủy, nữ nhân quỷ gồi che miệng khóc, hóa thành một đồng đá vụn.

Hoàn Tông nhìn Không Hầu không có bị bùng tình, giọng điệu nhàn nhạt nói với mọi người: “Đi.”

Sự tình có thể sử dụng kiếm giải quyết, liền không phải việc lớn.

Đệ tử Chiêu Hàm Tông cùng trung niên tán tu tròn mắt há hốc mồm mà nhìn một màn này, sau một lúc lâu phục hồi tinh thần lại. Vị Hoàn Tông chân nhân này tu vi đến tột cùng tới cảnh giới nào rồi, thế nhưng một kiếm phá vỡ kết giới bí cảnh lập ra?

Đều là cao nhân lợi hại như vậy rồi, tiến vào cái bí cảnh này có thể rèn luyện cái gì? Tổng không thể là tiến vào ngắm phong cảnh đi?

Đi qua kết giới, lại là núi cao hoang thạch, mặt trời chói chang cao chiếu, cực nóng nướng đến làn da sinh đau. Kim Linh vội vàng từ thu nạp túi bên hông lấy ra ba cái dù, đưa Lăng Ba một cây, khi muốn đưa cho Không Hầu, mới nhớ tới Không Hầu còn nhập định. Vì thế tư thế nàng hướng Không Hầu đi tay, trở nên xấu hổ, không biết nên thu hồi lại, hay là mạnh mẽ đưa.

“Đây là sao?” Hoàn Tông tiếp nhận dù, nhìn Lăng Ba bên cạnh đã căng dù ra che ở đỉnh đầu.

“Chân nhân, nắng nóng dễ làm đen da.” Kim Linh chỉ chỉ mặt trời chói chang, lại liếc mắt da thịt như tuyết trắng của Không Hầu, “Không Hầu tiên tử mặt trắng da nõn, phơi đen rất đáng tiếc.”

“Không cần.” Hoàn Tông đem dù trả lại cho Kim Linh.

Kim Linh tiếp nhận dù, đồng tình nhìn Không Hầu vô tri vô giác, đây là kết cục dễ tin nam nhân, hy vọng chờ nàng tỉnh lại, khi phát hiện mặt mình đen không ít, sẽ không tức giận đến cùng Hoàn Tông chân nhân trở mặt thành thù.

Nghĩ như vậy, Kim Linh nhìn đến Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một cây dù ngọc cốt, dù này không biết dùng cái gì chế thành, nàng cách một khoảng cũng cảm nhận được lạnh lẽo cùng linh khí nhẹ nhẹ.

Mất thấy Hoàn Tông đem dù căng ra, che ở đỉnh đầu Không Hầu, Kim Linh yên lặng bay xa Hoàn Tông chân nhân một chút.

Nàng còn trẻ, tâm cảnh không quá ôn, chịu không nổi loại kích thích này.

Đệ tử Chiêu Hàm Tông thấy thế, vội từ phi kiếm đứng lên, đối với Lăng Ba đứng ở phía trước hần lấy lòng cười nói: “Sur tỷ, đệ che dù cho tỷ, đừng để mỗi tay.”

Lăng Ba cũng không khách khí, đem dù đưa cho hần: “Che cho tốt.”

Đệ tử Chiêu Hàm Tông liên tục gật đầu, ân cần như một con chó con. Lăng Ba tâm tình tức khắc vui sướng lên, quả nhiên vẫn là sư huynh đệ nhà mình tốt, biết ở bên ngoài xum xoe, tranh sĩ diện cho nàng.

“Cứu mạng!”

Trên mặt đất truyền đến tiếng kêu cứu, Lăng Ba tiên từ đi xuống thấy, Trường Đức sư huynh hơn phân nửa thân thể đều bị vùi vào đầm lầy, chỉ còn lại cánh tay vẫy loạn bên ngoài, như muốn bắt lấy thứ gì.

“Sư huynh!” Lăng Ba cùng sư đệ thấy thế, đều nóng nảy lên, Lăng Ba phi thân đi xuống. Hoàn Tông phát tay dùng linh khí đem nàng quét trở về, Lăng Ba tiên từ ngã xuống trên phi kiếm, quay đầu cảm tức nhìn Hoàn Tông, “Chân nhân đây là ý gì?”

“Trường Đức đạo hữu là người thập phần bình tĩnh, nếu thật là lâm vào loại khổ cảnh này, không có khả năng chỉ hoảng loạn kêu cứu.” Hoàn Tông lẳng không điểm giữa trán Lăng Ba cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông một chút, “Các người nhìn lại.”

Lăng Ba lần thứ hai nhìn lại, này nơi nào là sư huynh, rõ ràng là một bộ xương khô. Nàng toát mồ hôi mỏng, hôm nay nếu không phải Hoàn Tông chân nhân ở chỗ này, nàng đã nhảy xuống cứu, bỏ mạng tại nơi đây.

Hoàn Tông mặt vô biểu tình mà nhìn bộ xương khô, loại quỷ hồn không muốn tiếp thu từ vong này, chỉ cần một kiếm liền có thể phá hủy. Hần từ thu nạp giới tìm ra một lọ linh lộ trụ trì Thanh Tịnh Tự đưa cho hần, lấy một giọt nhỏ đến trên người bộ xương khô.

Trong chớp mắt, bộ xương khô liền hóa thành tro tàn, quỷ hồn bám vào bộ xương khô biến thành một đạo khói nhẹ, biến mất.

Không Hầu mở mắt ra, nhìn một màn này, mắt thấy quỷ hồn phiêu đi, nàng mở miệng hỏi: “Hoàn Tông, huynh đang làm cái gì?”

“Siêu độ.” Thấy Không Hầu đứng lên, Hoàn Tông di di vị trí dù, không cho ánh mặt trời chiếu đến trên người nàng.

“Oa.” Không Hầu kinh ngạc cảm thán, “Huynh thật lợi hại, cái gì cũng biết.”

Trên thực tế, sự tình Hoàn Tông làm, chính là dùng linh lực đem linh lộ trụ trì Thanh Tịnh Tự nhỏ lên bộ xương khô mà thôi. Chỉ cần là tu sĩ chính đạo, đều có thể làm được.

Hoàn Tông lắc đầu: “Không phải cái gì ta cũng biết, là công lao của bình linh lộ này. Linh lộ là trụ trì Thanh Tịnh Tự tặng cho, bên trong có Phật hiệu.”

“Vậy cũng là huynh lợi hại.” Không Hầu nói, “Nghe nói trụ trì Thanh Tịnh Tự quanh năm không tiếp khách lạ, huynh thế nhưng được tặng linh lộ, liền đủ để chứng minh huynh ưu tú hơn người.”

Nghe loại cách nói này, Hoàn Tông hơi hơi kinh ngạc, ngay sau đó bật cười.

Được người toàn tâm toàn ý tin tưởng, hơn nữa ở trong lòng đối phương, hình tượng chính mình vô cùng cao lớn, thật sự là một loại cảm giác làm người khác vô pháp cự tuyệt. Hoàn Tông nghĩ, nếu là giờ phút này Không Hầu muốn nhìn biển, hần nhất định mang nàng đi tìm biển rộng, nếu nàng muốn sờ

ngôi sao, hấn liền hái xuống cho nàng.

Được người tin tưởng chân thành tha thiết như thế, liền luyến tiếc làm nàng có nửa phần thất vọng.

“Đưa dù cho ta, ta tự mình che.” Không Hầu duỗi tay lấy dù, ngón tay non mềm cùng mu bàn tay Hoàn Tông chạm nhau, đầu ngón tay Hoàn Tông khẽ run, tay buông lỏng ra. Trên mu bàn tay còn lưu lại xúc cảm, theo cánh tay lan tràn tới trong ngực.

Không Hầu thấy gương mặt Hoàn Tông có chút hồng, hướng bên người hấn, đem dù giơ lên đỉnh đầu hai người: “Nắng lớn như vậy, huynh cũng không biết che cho mình?” Cúi đầu nhìn gương mặt Không Hầu trắng nõn, Hoàn Tông hướng bên cạnh lui một bước: “Còn hảo.”

“Mặt đều phơi đỏ.” Không Hầu nhéo tay áo hấn, đem người túm trở về, “Một đen thêm năm xấu, huynh không được tùy ý.”

Khuôn mặt đẹp như vậy, nếu bị phơi đen, kia quả thực chính là tội nghiệt.

Từ kinh hãi lấy lại tinh thần, Lăng Ba đang muốn hướng Hoàn Tông nói lời cảm tạ, quay đầu nhìn thấy hấn cùng Không Hầu tư thái thân mật, lựa chọn không nói lời nào. Lần này mặc kệ Trường Đức sư huynh nói như thế nào, nàng sẽ không lại cho rằng hai người này là nam nữ hữu nghị thuần khiết.

Đánh chết nàng cũng không tin.

Siêu độ quỷ hồn về sau, dọc theo đường đi bọn họ liền không gặp thêm ảo cảnh kỳ quái nào nữa, thẳng đến khi bọn họ bay ra khỏi mảnh đất núi hoang, đều không có phát sinh việc gì. Cho nên núi hoang này xuất hiện là mục đích có gì, làm cho bọn họ bị phơi nắng?

Bên ngoài núi hoang, quả nhiên lại xuất hiện một đạo kết giới, kết giới đứng cạnh một khối bia, bên trên khắc ba chữ “Sinh tử môn”.

Đề cập đến hai chữ sinh tử, luôn là tương đối hù người.

Đệ tử Chiêu Hàm Tông vừa mới chuẩn bị nói chuyện, liền thấy Hoàn Tông đạp một chân lên bia đá, tấm bia đá theo tiếng mà nứt: “Đi.”

Lâm Hộc: “.....”

Như thế nào cảm thấy công tử hôm nay làm việc phá lệ..... Thích làm nô? (cười chết editor)

Làm Lâm Hộc cảm thấy ngoài ý muốn chính là, công tử linh đài không xong, hôm nay lại chém trời, lại trảm kết giới, hấn là phải không khoẻ mới đúng, nhưng là giờ phút này công tử thoát nhìn thần sắc như thường, trừ bỏ ngẫu nhiên có ho nhẹ vài tiếng, thoát nhìn so với lúc mới từ Lưu Quang Tông ra tốt hơn không ít.

Chẳng lẽ là khi hấn bị truyền tống đến địa phương khác đã xảy ra chuyện tốt gì?

Không Hầu cho rằng phía sau cửa sinh tử, là cảnh tượng băng hỏa lưỡng trọng thiên. Nào biết bên trong là trời xanh mây trắng, non xanh nước biếc đào nguyên thịnh cảnh, ánh mặt trời ấm áp tươi đẹp, linh khí đầy đủ, đứng ở chỗ này, liền làm nhân tâm thoải mái, quên hết sự đời.

“Đẹp như vậy, nhất định có vấn đề a.” Không Hầu vuốt cằm, không dám loạn đi, “Tuồng gât chúng ta mắc mưu, không dễ dàng như vậy.”

Đám người Lăng Ba cũng cảm thấy nơi này đẹp đến quý dị, làm cho bọn họ nghĩ tới dòng suối mỹ lệ như họa mới khi vừa vào bí cảnh kia. Nàng quay đầu lại nhìn sư đệ: “Không được đi loạn.”

Chiêu Hàm Tông đệ tử gạt đầu, nắm chặt kiếm trong tay.

Bọn họ theo tiểu đạo phía trước đi, trừ bỏ ven đường phát hiện một ít linh thảo quý hiếm, cũng không có phát sinh việc gì.

“Sư tỷ.”

“Đừng đi theo ta, lẩn xa chút.”

Nơi xa loáng thoáng truyền đến tiếng hai nữ nhân khắc khẩu, Không Hầu vừa nghe liền biết, hai người này oán hận chất chứa đã lâu.

“Sư tỷ, ta thật sự không có ý tứ tiếp cận Hà sư huynh, tỷ tin tưởng ta được không?”

“Ta tin người hay không rất quan trọng? Còn không tự mình soi gương lại, dù người muốn tiếp cận nam nhân, bọn họ sẽ liếc mắt nhìn người một cái sao?”

Tiếng cãi nhau dần dần mãnh liệt, hai nữ tử mặc áo xanh từ sau hoa thụ đi ra, nữ tử đi ở phía trước mũm mĩm, trên mặt tức giận chưa tiêu. Đi theo sau nàng, nữ tử biểu tình kinh hoàng, lưng hơi cong, tựa hồ đã quen khom lưng cúi đầu ở trước mặt người khác.

Khi nàng ta ngẩng đầu, Kim Linh thiếu chút hét lên, đây là một khuôn mặt như thế nào, bên trái thanh tú, bên phải lại ghê rợn, còn treo thêm búp máu, thập phần đáng sợ.

Hai vị nữ tu này chẳng lẽ là người Tán Tu Minh?

Nàng loáng thoáng nhớ rõ, Tán Tu Minh có vài người mặc áo xanh, chỉ là khi tiến vào bí cảnh, nàng đều chú ý ở trên đoàn người Không Hầu.

Đây là tiết mục hai nàng tranh một nam?

Đều là thời đại nào rồi, tất cả mọi người đều là tu sĩ, có thân phận có tu vi, còn thiếu nam nhân sao? Tu Chân giới nam nhân không thích hợp, còn có nhân gian giới, ồn ào như vậy, thật mất mặt nữ nhân?

Hai vị nữ tán tu cũng phát hiện bọn họ, nữ tán tu diện mạo diễm lệ nhận ra đám người Không Hầu, thu hồi vũ khí hướng bọn họ hành lễ: “Gặp qua chư vị đạo hữu.”

“Nhị vị đạo hữu hảo.” Ánh mắt Không Hầu dạo qua một vòng trên người hai người, làm bộ không có nghe thấy những lời vừa rồi, “Nhị vị dọc theo đường đi có từng gặp nguy hiểm?”

Mỹ điểm nữ tu cười khỏ: “Chỉ là bảo vệ mệnh.”

“Hai vị cô nương là tán tu từ phía tây tới?” Trung niên tán tu đồng hành cùng Không Hầu nhìn hai người bọn họ, tán tu đến từ Bát Hoang Lục Hợp, dựa vào trường lão Tán Tu Minh mới miễn cưỡng ghé vào cùng nơi, nên không hề quen thuộc.

“Lỗ Nghĩa đạo hữu hảo.” Nữ tu mặt xấu nhỏ giọng nói, “Chúng ta đúng là từ phía tây tới.”

Trung niên tán tu tên Lỗ Nghĩa có chút ngượng ngùng, đối phương liên tên của hắn đều nhớ kỹ, hẳn đến đối phương họ gì cũng không rõ ràng. Cùng là tán tu, Lỗ Nghĩa có tâm thỉnh các nàng đồng hành, bất quá hẳn là đang dựa vào thân truyền đệ tử tông môn mới giữ được mệnh, thật sự không mặt mũi thỉnh Hoàn Tông chân nhân mang thêm hai người, cho nên không có mở miệng.

“Chư vị đạo hữu thỉnh cẩn thận, bí cảnh này tựa hồ có chút vấn đề.” Nữ tu mặt xấu nhỏ giọng nhắc nhở một câu, xoay người chuẩn bị rời đi. Kết quả không được vài bước, hoa trên cây đột nhiên vụt ra một sợi dây leo, đem cả người nàng cuốn đến không trung, sau đó hung hăng vứt xuống.

“Tê.” Kim Linh sau hai bước, nàng chỉ là nhìn, liền cảm thấy xương cốt đau nhức, cũng không biết vị cô nương kia ra sao.

Không Hầu đi phía trước một bước, Hoàn Tông dè dặt vai nàng lại: “Ta đi.”

“Cẩn thận.” Không Hầu không có kiên trì, gạt đầu.

Hoàn Tông mấy kiểm chặt đứt dây leo, nhìn nữ tu trên mặt đất chật vật cơ hồ vô pháp đứng thẳng, lạnh mặt nói: “Lên.”

Nói xong, cũng không đợi nữ tu phản ứng, xoay người liền đi.

Nữ tu vuốt gương mặt bên phải của mình, ánh mắt âm trầm, từ trên mặt đất bò dậy, trầm mặc đi theo phía sau đám người Không Hầu.

Đi ngang qua một mảnh hoa, có một con sông nước trong thấy đáy cản đường, Không Hầu đang chuẩn bị móc ra ngọc thuyền qua sông, nghe được phía sau truyền đến âm thanh.

Nàng kinh ngạc quay đầu lại, nữ tu mạo mỹ không biết vì sao, thế nhưng đánh nữ tu bị hủy dung một cái tát. Lỗ Nghĩa khuôn mặt xấu hổ đứng ở bên cạnh hai người, khuyên cũng không phải, không khuyên cũng không phải.

Lăng Ba mắt lạnh nhìn hai người, không kiên nhẫn nói: “Muốn đánh các ngươi đi chỗ khác đánh, đừng làm ồn đến chúng ta.”

Mỹ điểm nữ tu rũ tay xuống, đột nhiên túm vạt áo nữ tu bị hủy dung, đem nàng kéo tới bờ sông: “Ngươi tự mình nhìn xem, đừng lại ở trước mặt nam nhân già bộ diễm đạm đáng yêu, có ghê tởm hay không?”

Đệ tử Chiêu Hàm Tông thấy một màn như vậy, cảm thấy có chút nhìn không được: “Sur tỷ, này cũng quá.....”

“Câm miệng.” Lăng Ba hừ lạnh nói, “Đã không biết tiền căn hậu quả, thì làm sao phân biệt đúng sai.”

Sur đệ không dám nói nữa, quay đầu nhìn Không Hầu tiên tử hiền lành nhất trong đám người bọn họ, không nghĩ tới Không Hầu tiên tử thấy trường hợp này, thế nhưng cũng không có phản ứng. Nữ nhân tâm sâu như đáy biển, hẳn thật là xem không hiểu.

Hai người này đến tột cùng là có vấn đề gì?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 78: Khô héo

Editor: TIEUTUTUANTU

“Không không không.” Nữ tu bị hũ dung che mặt lại, cầu xin nói, “Ngươi buông tha ta đi, cầu xin ngươi.”

Nữ tu mỹ điểm cười nhạo một tiếng, đem nữ tu hũ dung buông ra, để nàng ngã vào trong sông. Nữ tu hũ dung từ trong sông bò dậy, nàng ghé vào bờ sông, hướng đám người Không Hầu đang nhìn lại đây, trong mắt tràn đầy khẩn cầu.

“Ngươi chẳng lẽ còn muốn người khác tới cứu ngươi?” Nữ tu mỹ điểm càng thêm châm chọc, “Gương mặt này nhìn đến khiến cho người ta ghê tởm, không bằng chết đi càng tốt.”

Nữ tu hũ dung che mặt khóc rống, hướng Không Hầu bên này nhìn lại, nàng chờ mong có một người có thể đứng ra, đứng ở trước mặt nàng nói, dung mạo không quan trọng.

Kim Linh bị đối phương dùng loại ánh mắt này nhìn đến có chút chột dạ, lặng lẽ né tránh, phảng phất như vậy áy náy trong lòng sẽ mất đi một ít. Nàng tu vi không cao, tiến vào bí cảnh này chỉ là vì gia tăng kiến thức. Ai ngờ bí cảnh xảy ra biến cố, nàng dựa vào đám người Lăng Ba Hoàn Tông Không Hầu mới có thể bảo toàn chính mình, nào dám tùy tiện mở miệng.

“Này.” Tiểu sư đệ Chiêu Hàm Tông tuổi trẻ khí thịnh, nhìn một màn này tức giận đến thở hổn hển, nếu không phải Lăng Ba túm chặt hán, hán đã sớm lao ra đi. Tiểu tử tuổi trẻ, trong xương cốt còn mang theo vài phần xúc động.

“Ngươi không hiểu nữ nhân.” Đối mặt với ánh mắt tiểu sư đệ phẫn nộ, Lăng Ba dùng truyền âm thuật nói, “Tán tu lớn lên tương đối xinh đẹp tu vi là Kim Đan kỳ, nàng tu vi không tồi, nghe giọng điệu nàng nói chuyện, nàng ở Tán Tu Minh địa vị cũng không thấp. Một nữ nhân như vậy, là tuyệt đối sẽ không ở trước mặt người xa lạ, đặc biệt là trước mặt thân truyền đệ tử đại tông môn chúng ta, biểu hiện hùng hổ dọa người cùng chanh chua như thế.”

Mặc kệ là nam nhân hay là nữ nhân, phạm là có chút địa vị, ở trước mặt người xa lạ, đều sẽ theo bản năng làm chính mình biểu hiện đến càng thêm hoàn mỹ. Mỹ điểm nữ tu này thế nhưng lại rất kỳ quái, không ngừng khiêu khích, không ngừng khiêu chiến điểm máu chốt của người khác.

Nữ tu hũ dung càng lại thêm kỳ quái, rõ ràng là người có tu vi, ở trong tay nữ tu mỹ điểm lại như nữ tử bình thường mềm yếu, tùy ý đối phương xoa tròn bóp dẹp. Trừ bỏ khóc, không hề phản kháng.

“Rất nhiều nữ nhân, ở trước mặt nam nhân diện mạo xuất chúng, đều sẽ nhịn không được biểu hiện chính mình tốt đẹp. Tựa như phần lớn nam nhân ở trước mặt mỹ nữ, sẽ phá lệ phong độ nhẹ nhàng.” Không Hầu đột nhiên mở miệng nói, “Dù cho nàng đối với nam nhân không có hứng thú, xem nàng trang điểm tinh xảo đến như vậy, đủ để chứng minh nàng là người coi trọng mặt mũi. Một người coi trọng mặt mũi, sẽ không trước mặt ngoại nhân biểu hiện xấu xí như thế.”

Lăng Ba cùng Không Hầu nhìn nhau, tìm được vài phần ẩn ý.

Tiểu sư đệ Chiêu Hàm Tông nghe hai người nói có đạo lý, sợ ngây người, nhưng là lại xem hai nữ tu kia, đã không tự chủ được phỏng đoán, đây là có ý diễn cho bọn hán xem, hay là thật sự đã xảy ra mâu thuẫn gì?

“Nhưng các nàng làm như vậy, là vì cái gì?” Sư đệ Chiêu Hàm Tông lắp bắp hỏi, “Cùng chúng ta chơi sao?”

“Các nàng không phải người Tán Tu Minh.” Hoàn Tông biểu tình bình tĩnh, phảng phất đang nói thời tiết rất tốt.

“Không phải người Tán Tu Minh, không phải đệ tử tông môn, kia các nàng. Là chỗ nào tới?” Đệ tử Chiêu Hàm Tông phía sau lưng lạnh cả người, hai nữ tu này trên người nhìn không ra nửa điểm không thích hợp.

“Vì cái gì các ngươi không giúp ta?” Nữ tu hũ dung oán hận mà nhìn đám người Không Hầu, “Là bởi vì ta lớn lên xấu, nên các ngươi mới không nhìn đến sao?”

Nàng khuôn mặt vụn vỡ, hận ý ngập trời, nào còn có bộ dáng nhút nhát vừa rồi.

Ở thời điểm mọi người còn chưa phản ứng lại, nữ tu hũ dung bỗng nhiên duỗi tay đến trên mặt nữ tu mỹ điểm, xé xuống mặt nàng đắp lên trên mặt mình, nàng quay đầu nhếch miệng cười khê, “Ta hiện tại đẹp sao?”

Đáng thương sư đệ Chiêu Hàm Tông, bị biến cố đột nhiên này sợ tới mức lui hai bước, thiếu chút nữa ngã đi.

“Nếu các ngươi không thích gương mặt này, không bằng đem mặt các ngươi tặng cho ta?” Nữ tu bỗng nhiên cười quái dị lên, thân hình cùng tứ chi vụn vỡ thành một độ cung kỳ quái, hai mắt sung huyết quét qua lại ở trên người Không Hầu cùng Lăng Ba, “Ta thích mặt các ngươi, tặng cho ta đi.”

Nàng liếm liếm đầu lưỡi: “Các ngươi vì cái gì không giúp ta, nếu là các ngươi giúp ta, ta đã có thể tha cho các ngươi đi.” Nữ tu bỗng nhiên lại khóc lại cười, “Ta hận các ngươi, ta muốn lấy mặt các ngươi tới bồi cho ta.”

“Bởi vì các ngươi diễn quá khoa trương.” Không Hầu nghiêng nghiêng đầu, bộ dáng thập phần vô tội, “Người thường xuyên bị khi dễ, thời điểm bị khi dễ, cũng sẽ không có nhiều biện giải như vậy, bởi vì chỉ có trăm mặt, mới có thể làm đối phương bớt công kích.”

Nữ tu trên mặt biểu tình động lại, ngay sau đó quát: “Các nguoi gạt ta, các nguoi đều là một đám kẻ điên trông mặt mà bắt hình dong.”

“Nguoi sai rồi, chân chính trông mặt mà bắt hình dong chính là nguoi.” Không Hầu ý vào có Hoàn Tông chống lưng, hứng thú bùng bùng mà cùng nữ tu đầu võ mồm, “Ồ trong lòng nguoi, người dung mạo xấu nên nhút nhát vô năng, người nữ mạo nhất định kiêu ngạo ương ngạnh, không chút phân rõ phải trái nào. Thậm chí nguoi còn đối với nữ nhân ôm thái độ khinh thường, mặc kệ các nàng mỹ mạo hay là xấu xí, đều sẽ bởi vì tranh đoạt nam nhân mà trở nên dữ tợn.”

“Ta nghĩ nguoi có khả năng không biết, Tu Chân giới hiện tại phát triển hơn xưa nhiều rồi, nhóm nữ tu đều rất bận, vội vàng tu hành, vội vàng du lịch, vội vàng mặc quần áo trang điểm, không có nhiều thời gian đoạt nam nhân như vậy.” Không Hầu hừ lạnh một tiếng, “Nguoi là thứ gì ta không rõ ràng lắm, nhưng là ta rất rõ ràng, nguoi đối với nhân tâm hiểu biết chưa đủ.”

Nữ tu bị Không Hầu nói á khẩu không trả lời được, xương cốt trên người run lên, đứng thẳng thân thể: “Nguoi nói vậy, 500 năm trước còn có hai cái nữ tu vì đoạt nam nhân, đánh túi bụi.”

500 năm trước.....

Không Hầu quay đầu đối Hoàn Tông chớp chớp mắt, sau đó tiếp tục đối nữ tu nói: “Cái nguoi biết, đó là 500 năm trước. Thời thế đổi thay, hiện tại Tu Chân giới sớm đã có tân không khí, tân diện mạo, loại quan niệm bảo thủ này của nguoi không tốt lắm.”

“Thật sự?” Nữ tu biểu tình trở nên ngưng trọng lên.

“Đương nhiên.” Không Hầu chỉ chỉ Hoàn Tông bên người, “Nguoi xem vị nam tu này bên người ta, tu vi cao thâm, tướng mạo tuấn mỹ, hoàn mỹ đến cơ hồ không có khuyết điểm. Nhưng là ba cái nữ tu chúng ta tranh không, đoạt không?”

Nữ tu nhìn Hoàn Tông, không biết nghĩ tới cái gì, biểu tình có chút không quá đẹp, nàng hừ lạnh nói: “Một khi đã như vậy, ta cho các nguoi qua ải, các nguoi có thể lẫn.”

“Tục ngữ nói, tương phùng chính là có duyên, nguoi đối với bí cảnh quen thuộc như thế, ta có thể hỏi nguoi một cái vấn đề nhỏ hay không?” Không Hầu thấy nữ tu tựa hồ cũng không có ý đồ lại đây, bắt đầu đánh chủ ý lên nàng ta.

“Không thể.” Nữ tu xé mặt nạ trên mặt xuống ném thật mạnh trên mặt đất. Mặt nạ chạm đất biến mất, vị nữ tu mỹ diễm kia cũng hóa thành hư ảo.

“Không cần như vậy sao.” Không Hầu nào còn xem không rõ, này căn bản là không phải hai nàng tranh một nam, mà là bí cảnh khảo nghiệm.

Đại khái bí cảnh là muốn khảo nghiệm bọn họ, đến tột cùng coi trọng dung mạo hay là nội tâm.

“Ta muốn hỏi một chút, Tầm Vân thụ ở đâu?” Không Hầu chờ mong mà nhìn nữ tu xấu xí: Cũng không có bởi vì đối phương đáng sợ mà dời đi tầm mắt, “Làm ơn, giúp một chút đi.”

“Tầm Vân thụ ngàn năm nở hoa, ngàn năm kết quả. Sai khi trái chín, liền sẽ cành khô lá rụng, rễ cây tử vong.” Nữ tu giọng điệu bình thường, “Bí cảnh xác thật từng có Tầm Vân thụ, nhưng đó là 500 năm trước. 500 năm trước Tầm Vân thụ kết quả một lần, hiện tại đã sớm khô héo, sẽ vùi sâu xuống đáy bùn.”

“Khô héo?” Không Hầu trong lòng lộ độp, trong đầu ầm ầm vang lên. Mấy ngày nay, nàng cùng Hoàn Tông tìm được mấy thứ dược, nàng cho rằng thực mau là có thể gom đủ, dựa theo phương thuốc giúp Hoàn Tông chữa khỏi thân thể. Nào biết vào bí cảnh này, Tầm Vân thụ đã sớm không còn.

Khi nghe Tôn các chủ nói tin tức, nàng có bao nhiêu cao hứng, hiện tại nàng liền có bao nhiêu mất mát.

Bàn tay ấm áp cầm tay nàng, Không Hầu mờ mịt ngẩng đầu, nhìn hai mắt Hoàn Tông ôn hòa, há miệng thở dốc một chữ đều nói không nên lời. Trong lòng khó chịu, giống như là bị núi đè nặng.

“Không có việc gì, chúng ta có thể chậm rãi tìm, dù cho tìm không thấy cũng không có quan hệ.” Hoàn Tông thấy Không Hầu hai má trắng bệch, bộ dáng không thể tiếp thu, vội vuốt tay xoa đầu nàng “Không có việc gì, không có việc gì. Nơi này không có, còn có địa phương khác.”

Không Hầu chậm rãi phục hồi tinh thần lại, gắt gao mà nắm tay Hoàn Tông: “Huynh nói đúng, nhất định sẽ tìm được.”

“Tầm Vân thụ nào dễ dàng tìm được như vậy.” Nữ tu không mặn không nhạt nói, “Nó sở dĩ kêu Tầm Vân thụ, chính là bởi vì ngoại hình nó hay thay đổi, hành tung mờ mịt vô tung, so với mây còn mơ hồ hơn.”

“Dù sao ta vận khí tốt, nhất định có thể tìm được.” Không Hầu sợ Hoàn Tông nghĩ nhiều, vội vàng lấp kín miệng nữ tu, “Nguoi có thể đi rồi.”

Nữ tu: “.....”

Vừa rồi thời điểm cầu nàng, cũng không phải là sắc mặt này.

Hiện tại nữ tu Tu Chân giới, đều đã dối trá như thế sao?

Nó trợn trắng mắt, hóa thành sương khói biến mất.

Kim Linh nhìn bờ sông trống rỗng: “Nữ tu vừa rồi, là thứ gì?”

“Hắn là linh trí bí cảnh.” Lâm Học nói, “Chúng ta lúc trước nhìn đến Bích Hoạ, còn có mấy chữ sinh tử môn kia, đều là một loại ám chỉ đối với chúng ta, làm chúng ta theo bản năng khi gặp việc kia, chỉ biết thô bạo dựa theo yêu thích cá nhân tới phân chia đúng sai.”

Bí cảnh muốn cho bọn họ học nhìn thẳng vào nội tâm, phân rõ thật giả, chú trọng nhân tính xem nhẹ túi da, đáng tiếc phương thức khảo nghiệm này đó dùng ở trên người bọn họ, giống như không quá thành công.

Biết được Tầm Vân thụ đã khô vong, cảm xúc Không Hầu bị ảnh hưởng, chỉ là sợ bị Hoàn Tông nhìn ra, vẫn luôn miễn cưỡng cười vui.

Hoàn Tông có lẽ là đã nhìn ra, có lẽ là nhìn không ra, dọc theo đường đi đều nắm tay nàng không có buông ra.

Mấy ngày kế tiếp, bí cảnh gió êm sóng lặng, đoàn người Không Hầu đảo được không ít linh thảo. Ban đêm, Lâm Học cùng Không Hầu đi hái trái cây, nhắc tới chuyện Hoàn Tông mấy ngày gần đây sắc mặt phá lệ hảo: “Ta bị truyền tống đến địa phương khác hai ngày, có phát sinh việc kỳ quái hay không?”

“Kỳ quái?” Không Hầu cẩn thận hồi tưởng, lắc đầu nói: “Không có.”

Lâm Học nghi hoặc càng sâu, chẳng lẽ là công tử đã chịu huyền yêu ảnh hưởng, đột nhiên đại triệt hiểu ra?

“Không đúng, có một việc.” Không Hầu đem trái cây ném cho Lâm Học, “Ta cùng Hoàn Tông song tu qua.”

“Song tu?” Lâm Học nhìn Không Hầu tiểu thân thể, Không Hầu cô nương mới bao lớn, công tử hần.....

“Hái xong?” Hoàn Tông xuất hiện ở phía sau hai người, biểu tình bình tĩnh như u đàm.

Tác giả có lời muốn nói: Bí cảnh chi linh: Nó là chi linh bí cảnh thất bại nhất Tu Chân giới.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Kiểm thương

Editor: TIEUTUTUANTU

Lâm Học đang muốn nói gì đó, nhưng thấy Hoàn Tông đến đột nhiên im bật, ánh mắt hần ở trên người Hoàn Tông quét tới quét lui, trong ánh mắt rõ ràng có ý không tán đồng. Chỉ là có vài lời, không thích hợp nói trước mặt Không Hầu, cho nên hần nhịn xuống.

Hoàn Tông từ trong tay Không Hầu cầm hai trái cây nàng hái xuống, "Nhớ nghỉ ngơi nhiều một chút."

Không Hầu gật đầu, đoán hai người có khả năng muốn nói chuyện, nên hướng bên cạnh chạy đi. Cách đó không xa trên đất trống, có mấy phòng ở phong cách khác nhau, đều là pháp khí luyện chế tốt, làm nơi cư trú tạm thời cho tu sĩ khi ở bên ngoài.

Không Hầu phủng mới mẻ hoa quả đi đến Lăng Ba bên người ngồi xuống.

"Hoa quả này rất mới mẻ a." Lăng Ba không cần Không Hầu mời, liền chủ động duỗi tay lấy trái cây, thuận tiện lấy ra một chậu nước tới rửa rửa, "Linh khí nồng đậm, sáng ngọt ngon miệng, thật muốn mang về tông môn trồng."

"Trái cây này bởi vì lộn lên ở nơi linh khí nồng đậm, mới có mỹ vị như thế." Không Hầu đem trái cây bỏ vào chậu, ý bảo Lăng Ba rửa toàn bộ. Lăng Ba làm bộ xem không hiểu Không Hầu ám chỉ, quay đầu nhìn tiểu sư đệ.

Tiểu sư đệ nháy mắt mình bạch ý tứ sư tỷ, vén tay áo lên bắt đầu rửa hoa quả.

Ai rửa cũng không quan trọng, quan trọng là có người rửa. Không Hầu chọn một quả ngồi gặm: "Các người hiện tại có tính toán gì không?"

"Trước tìm Đại sư huynh." Lăng Ba nhớ tới Không Hầu giống như đang tìm cái gì Tầm Vân thụ, "Thứ người muốn, tìm được rồi sao?"

Không Hầu yên lặng lắc đầu, bí cảnh chi linh không có lừa nàng, nơi này có khả năng thật sự đã không còn Tầm Vân thụ. Tầm Vân thụ không dính bụi đất, hành tung bất định, mấy ngày nay nàng vẫn luôn tìm, thậm chí liền trong nước cũng tìm kiếm qua, nhưng đều không thu hoạch được gì.

"Rất nhiều thứ phải tùy duyên, người không cần quá sốt ruột."

Lăng Ba khó có được hào tâm tình cùng hoàng mao nha đầu nói chuyện, "Lư Quang Tông coi kiếm là sinh mệnh, đối với bọn họ mà nói, không có gì quan trọng bằng kiếm đạo." Hoàng mao nha đầu này nếu là cùng Hoàn Tông chân nhân ở bên nhau, tốt nhất vẫn là lưu cư ở Vân Hoa sơn, Lư Quang Tông đối với đệ tử Vân Hoa Môn mà nói, không tốt lắm.

Không Hầu không rõ Lăng Ba vì cái gì đột nhiên nhắc tới kiếm tu Lư Quang Tông, nhưng như cũ mơ màng hồ đồ gật đầu: "Nga."

Thấy nàng bộ dáng không chút để ý, Lăng Ba khẽ nhủ mày, rốt cuộc là tiểu cô nương trẻ tuổi, không biết tục sự, có thể đem tiên nữ xem thành bà thím già.

"Tìm không thấy đồ vật làm sao bây giờ, trực tiếp rời đi bí cảnh?" Tức đến nghẹn ngực, Lăng Ba tuy rằng nóng nảy, nhưng đầu óc rất rõ ràng, có chút lời không nên nói quá nhiều.

"Trước đưa các người tìm Trường Đức đạo hữu." Không Hầu ngẩng đầu nhìn không trung, "Ta trước kia không có vào bí cảnh qua, lần này tiến vào có thể thêm kiến thức."

Lăng Ba trầm mặc, dựa theo lễ thường mà nói, đệ tử bá nhập tông môn về sau, mười năm đầu đại đa số thời gian đều sẽ ở tông môn tu luyện, cho dù có bí cảnh, cũng không thích hợp cho đệ tử mới nhập môn tiến vào.

Nhưng tu vi Không Hầu tăng trưởng quá nhanh, ước định này dùng ở trên người nàng, tựa hồ cũng không quá thích hợp.

Bí cảnh có rất nhiều loại, có chút là đột nhiên xuất hiện, bên trong nguy cơ rất lớn. Còn có chút bí cảnh là các tổ tiên đại tông môn lưu lại dùng để bồi dưỡng đệ tử, sẽ không xuất hiện nguy hiểm quá lớn.

Còn có một loại đó là bí cảnh hiện tại bọn họ đang ở, mỗi một đoạn thời gian sẽ đúng hạn xuất hiện, vô luận tu sĩ tông môn nào đều có thể tiến vào, thiện ác khó phân biệt, sinh tử đều ở trong nháy mắt.

"Một khi đã như vậy, liền ở thêm mấy ngày. Bên trong linh khí đầy đủ, đã tọa một ngày bằng năm sáu ngày bên ngoài, không cần lãng phí." Lăng Ba thấy Kim Linh từ trong phòng ra tới, hướng nàng vẫy tay nói, "Lại đây, cùng nhau ăn trái cây."

Kim Linh thấy Lăng Ba ngồi xếp bằng trên đệm, tóc tùy ý rối tung ở sau người, thật sự không giống như khi lần đầu tiên gặp mặt, Lăng Ba tiên tử đi đường đều phải có người rải cánh hoa.

Người trước người sau thật là hai dạng. Lại quay đầu xem Không Hầu, cũng không hơn Lăng Ba tiên tử. May mà hai người đều thực mỹ, dù chোলৌ thời lệch thêch chút, cũng vẫn là rất đẹp.

Nếu là hai người này, có một người ăn diện lộng lẫy, như vậy người kia khẳng định cũng sẽ không tùy ý. Nhưng cố tình hai người phảng phất như giao ước hảo, đột nhiên liền trở nên "Không chú ý".

"Ở chỗ này thêm vài ngày, cũng không biết khi nào mới có thể gặp được Trường Đức đạo hữu." Hai ngày này bọn họ vẫn luôn ở nơi này, tới tới lui lui cũng chỉ có vài người bọn họ, không có nhìn thấy sinh vật khác. Dư lại mấy nam nhân, sớm đã thấy được bộ dáng hung hãn nhất của các nàng, cho nên cũng không cần kiệt lực duy trì hình tượng nữa."

"Nếu không ngại tính một quẻ?" Lăng Ba nhướng mày nhìn Không Hầu.

Không Hầu sờ sờ mai rùa ngọc, lắc đầu nói: "Chờ Hoàn Tông tới tính." Mấy ngày hôm trước nàng xem bói nói đi hướng nam, tuy rằng xác thật vừa khéo cứu sư đệ Lăng Ba, nhưng trừ bỏ chuyện này, bọn họ dọc theo đường đi cũng không có đặc biệt thuận lợi.

Loại thời khắc mấu chốt này, vẫn là để người lợi hại tới tính tương đối ổn thỏa.

Xa xa nhìn ba vị cô nương ghé vào cùng nhau ăn trái cây, nói chuyện phiếm, biểu tình trên mặt Lâm Hộc trở nên phá lệ nghiêm túc: "Công tử, sự tình người cùng Không Hầu cô nương, muốn giải quyết như thế nào?"

Hoàn Tông lẳng lặng nhìn hắn, chờ hắn nói tiếp.

"Không Hầu cô nương tuổi tác còn nhỏ, người như vậy..... Sợ là không quá thỏa đáng." Lâm Hộc rốt cuộc vẫn là đem ý nghĩ trong lòng nói ra, "Người không cần ý vào tiểu cô nương đối với người tín nhiệm, làm ra sự tình có lỗi."

"Có lỗi? Ý người là ta cùng với Không Hầu ở bên nhau, có thể kích phát thiên địa song tu, ôn dưỡng kinh mạch?" Hoàn Tông nhìn về phía Lâm Hộc ánh mắt ý vị thâm trường, "Lâm Hộc, ta không nghĩ tới suy nghĩ của người thế nhưng như thế....."

Lâm Hộc đã không rảnh lo những lời này của Hoàn Tông còn mang theo vài phần trêu chọc, hắn âm lượng không tự giác cất cao: "Công tử, người nói là thật sao?"

Thiên địa song tu là yêu cầu duyên phận, tu sĩ có thể đụng tới loại cơ duyên này vô vô cùng ít ỏi.

Cho nên người có được loại cơ duyên này, trong cảm nhận của tu sĩ khác, không khác gì được Thiên Đạo đặc biệt chiếu cố.

Loại phương thức tu luyện này không chỉ có thể đề cao tốc độ tu hành, mà còn có thể mượn linh khí tẩy kinh phạt mạch. Nói dễ hiểu một ít, chính là công tử mặc dù tìm không được phương thuốc, cũng có thể dựa vào Không Hầu cô nương ổn định linh đài, trụ thêm trăm năm.

"Công tử." Lâm Học hít sâu một hơi, "Ta cảm thấy, người hiện tại liền đi theo Không Hầu cô nương nói, nguyện ý vì nàng làm trâu làm ngựa đi."

Hoàn Tông: "....."

Trăm năm có thể phát sinh chuyện gì, ai cũng không thể bảo đảm, nói không chừng công tử có thể trong khoảng thời gian này, tìm được phương pháp hoàn toàn khôi phục.

"Ta cũng không phải đang nói giỡn." Lâm Học nghiêm túc nói, "Thiên Đạo nhân từ, vì vạn vật lưu một đường sinh cơ, có lẽ Không Hầu cô nương chính là sinh cơ của người." Mới quen Không Hầu, chỉ cho rằng nàng là hậu bối nhiệt tình khá ái, vì bảo đảm an toàn của nàng, cho nên lựa chọn một đường đồng hành.

Nhưng Không Hầu thật sự quá làm cho người ta thích, đặc biệt là trường bối cao tuổi. Hiện tại biết được nàng cùng công tử thế nhưng còn có cơ duyên này, hẳn là triệt triệt để để minh bạch, dọc theo đường đi này không phải nàng chịu bảo hộ của hắn cùng công tử, mà là công tử nhà hắn ôm đùi nàng.

"Không cần như thế." Hoàn Tông lắc đầu nói, "Ta cùng với Không Hầu, có cơ duyên là chuyện tốt. Nhưng ta đối tốt với nàng, đều không phải là bởi vì cơ duyên."

Lâm Học há miệng thở dốc, bị Hoàn Tông đánh gãy.

"Việc này ta sẽ cùng với Không Hầu thương nghị, nhưng loại lời nói trêu chọc làm trâu làm ngựa này ngày sau không cần nói lại." Hoàn Tông quay đầu nhìn về phía Không Hầu không biết nói đến cái gì, cùng Lăng Ba cười khẽ ra tiếng, "Tình nghĩa ta cùng với nàng, không cần nói nhiều."

Hoàn Tông không thích nói chuyện, trước đây cũng rất ít làm ra hành vi đánh gãy người khác nói chuyện. Trừ phi hắn bắt buộc, mới có thể mở miệng. Lâm Học như thế nào cũng không thể nghĩ tới, công tử sẽ bởi vì mấy câu như vậy mà nổi giận.

Khi nam nhân bắt đầu vì việc nhỏ mà mất cảm, rất nhiều việc sẽ vô pháp quay đầu lại.

Nhưng là lúc này đây Lâm Học không có nhắc nhở Hoàn Tông, hắn với Hoàn Tông cũng vừa là thầy vừa là bạn, nhưng còn không có trách nhiệm của phụ mẫu.

"Hoàn Tông." Lại qua một hồi lâu, Không Hầu đứng dậy hướng bên này phát tay, "Mau tới đây giúp chúng ta một cái."

Hoàn Tông không chút nghĩ ngợi liền đi qua: "Làm sao vậy?"

"Huynh tính một chút, kế tiếp đi bên nào." Không Hầu trông mong nhìn Hoàn Tông.

Hoàn Tông mặt mày giãn ra khai: "Không phải đã nói tốt hướng nam?"

"Thật sự muốn theo lời ta đi tiếp?" Không Hầu có chút khí nhọc, trong lòng có chút không yên ổn.

"Muội tính rất tốt." Hoàn Tông nhìn tiểu sư đệ Chiêu Hàm Tông, "Nếu chúng ta không đi hướng nam, có lẽ liền không thể gặp được các đạo hữu khác, cũng sẽ không biết tin tức Tầm Vân thụ."

"Thật sự?" Không Hầu bán tín bán nghi.

"Ta tin muội." Hoàn Tông thấy sắc trời đã đen tối, "Đêm nay lại ở chỗ này trụ một đêm, ngày mai chúng ta xuất phát."

Những người khác không có ý kiến, dù sao dọc theo đường đi cùng bọn họ, không chỉ có tìm được không ít linh thảo, mà còn thực an tâm, đừng nói là dẫn bọn họ hướng phía nam đi, dù cho bảo bọn họ đi trở về, bọn họ cũng không có ý kiến.

Người ôm đùi phải có tự giác của người ôm đùi, người ôm đùi còn lải nhải nhai, đó là đầu óc không tốt.

Lăng Ba nhìn sư đệ con chồng trước, hiện tại bọn họ đi theo Hoàn Tông chân nhân, là lựa chọn ổn thỏa nhất.

Mặt trời mới mọc lên ở phương đông, Trường Đức mang theo hai vị sư đệ dựa vào thân cây nghỉ ngơi, thời điểm điểm nắng gắt nhất, hắn liền mở bừng mắt. Từ khi tiến vào bí cảnh, bọn họ liền không có một ngày bình an.

Đầu tiên là bị huyền yêu quấy rầy, lại gặp kỳ quái trong phòng ngủ, buổi sáng rời giường nhìn thấy một đồng linh thạch trong góc phòng, nếu không lấy linh thạch đi, còn không cho bọn họ ra khỏi kết giới.

Sau lại ở trên đường cứu nữ tu bị đồng bạn khi dễ, nào biết nữ tu dung mạo xấu bị khi dễ, kỳ thật đã làm chuyện có lỗi với đồng bạn. Bọn họ mấy cái đại nam nhân bị một nữ tu mạo mỹ nắng đến máu chó phun đầy đầu, cố tình còn bởi vì chột dạ nên không thể cãi lại.

Sau lại bị mị ma đuổi theo một đường, những mị ma đó giống như cố ý đi theo bọn họ chơi đùa, thường thường xuất hiện sau lại biến mất một lúc, làm cho bọn họ không thể bình an lâu lắm.

Nếu là tu sĩ tâm tính kém một chút, bị mị ma thường thường quấy rầy, chỉ sợ sớm đã mất đi lý trí.

Nhưng là Trường Đức bất đồng, thân là chủng phái đại đệ tử Chiêu Hàm Tông, các sư đệ sư muội trong tông môn cũng không phải đều hiểu chuyện bốt lo, hẳn sớm đã quen ứng phó với các loại tình huống đột phát.

Mị ma dễ dàng làm nhân tâm nóng, nhưng là mị ma có phiền, cũng không bằng sư đệ sư muội trong tông môn.

Hắn đứng lên, nhìn một vị sư đệ đến áo ngoài cũng đã rơi trên mặt đất, khom lưng nhặt áo ngoài lên khoác trên người sư đệ.

Hai vị sư đệ ngủ rất sâu, cho đến khi nắng chiếu vào trên mặt bọn họ, bọn họ cũng chỉ là xoay người đưa lưng về phía thái dương tiếp tục ngủ.

Trường Đức thờ dài, không có tính cảnh giác như thế, nếu là đơn độc ra ngoài, gặp được tà tu chỉ sợ giữ không nổi mạng. Trong bí cảnh chẳng phân biệt bốn mùa, có địa phương bách hoa nở rộ, có địa phương cực nóng phi phạm, còn có địa phương tuyết trắng xóa, không hề có quy luật.

Nhìn hồ nước cách đó không xa, Trường Đức lo lắng cho Lăng Ba sư muội cùng một sư đệ khác. Bọn họ một hàng năm người, tiến vào bí cảnh liền bị tách ra, tiểu sư đệ nhập môn tu hành chỉ mười năm hơn, Lăng Ba sư muội lại là quen được nuông chiều, ngày thường có bọn họ nhường nhịn còn hảo, trong bí cảnh ai còn sẽ cố ý nhường nằng.

Còn chưa làm phụ thân, đã phải lo lắng sầu muộn cho con cái, Trường Đức cảm thấy, trong đời hắn tu hành lớn nhất không phải kiếm đạo, mà là các sư đệ sư muội.

Trong rừng bỗng nhiên tràn ngập mùi máu tươi, thân là kiếm tu, ngũ cảm hắn thập phần nhanh nhạy, nhận thấy được không đúng, dụng chưởng phong chụp tinh hai sư đệ: "Có tình huống."

"Đại sư huynh?" Hai sư đệ ôm kiếm từ trên mặt đất nhảy lên, nhanh chóng dựa sát vào Trường Đức.

"Chớ hoảng sợ." Trường Đức quay đầu nói với hai vị sư đệ: "Các ngươi càng kinh hoảng sợ hãi, liền càng dễ dàng bị tâm ma lợi dụng. Ở trong bí cảnh các ngươi còn như thế, nếu là gặp phải tà tu, thì còn đến thế nào?"

Hai vị sư đệ ngoan ngoãn nghe dạy, không dám già mồm.

"Đi theo sau huynh, chú ý bảo vệ tốt phía sau lưng các đệ." Trường Đức lo lắng là có người gặp nạn, cho nên quyết định tìm xem.

Tới hồ nước bên kia, hắn nhìn thấy một tu sĩ Tân Tu Minh nằm trong nước, máu trên người chảy ra, nhiễm hồng khắp thân thể. Tân tu này hẳn có ấn tượng, thời điểm tiến vào bí cảnh, có chào hỏi hắn.

"Đại sư huynh." Hai vị tiểu sư đệ muốn lời người từ trong nước ra, Trường Đức quát bảo bọn họ ngưng lại: "Đừng cử động." Huy tay áo dùng linh khí đem người từ trong hồ vớt ra, sắc mặt Trường Đức dần dần trầm xuống, "Người đã chết."

Hai tiểu sư đệ hoảng sợ. Từ lúc tiến vào bí cảnh về sau, tuy rằng gặp được đủ loại việc lạ, nhưng bọn hắn cũng không có nghĩ đến sẽ hại đến tánh mạng. Hiện tại đột nhiên nhào ra mạng người, là chứng minh bí cảnh không có an toàn?

"Là kiếm thương." Trường Đức nhìn miệng vết thương trên thi thể, "Một kiếm đâm thủng linh đài, một kiếm xuyên tim, miệng vết thương nhỏ mà sâu, là cao thủ dùng kiếm."

Người này chết vì nhân tâm, không phải chết vì bí cảnh.

"Đại sư huynh, trên di thể không có thu nạp giới, cũng không có thu nạp túi."

Tiến vào bí cảnh tổng cộng chỉ có bao nhiêu người như vậy, người nào dùng kiếm trong lòng mọi người đều hiểu rõ. Trên người người này không có thu nạp túi, cũng không có thu nạp giới, không phải hẳn không có mấy thứ này, mà là có người lấy đi rồi.

Muru tài hại mệnh, tàn nhẫn độc ác.

Lấy thực lực cùng địa vị Chiêu Hàm Tông, Lưu Quang Tông, Vân Hoa tông, Nguyên Cát Môn, mấy thân truyền đệ tử cái tông môn này tuyệt đối không làm ra sự tình giết người đoạt bảo, bọn họ không thiếu linh thảo linh dược, dù cho thật sự thiếu, cũng sẽ không dùng loại thủ đoạn này.

Nếu thực sự có đệ tử tâm tính thấp kém như thế, tông môn không có khả năng lưu trữ bọn họ, càng đừng nói thu làm thân truyền đệ tử.

Đệ tử tông môn không có khả năng làm ra loại sự tình này, cho nên có khả năng xuống tay nhất chính là tân tu.

Trường Đức đang trầm tư, trưởng lão Tân Tu Minh mang theo ba gã tân tu vội vàng đuổi lại đây, bọn họ cũng là nghe thấy được mùi máu tươi, mới tìm lại đây nhìn xem.

Đối với việc bọn họ đến, Trường Đức không kinh ngạc, trừ bỏ trưởng lão Tân Tu Minh, ba vị tân tu khác còn không am hiểu che giấu, hẳn đã sớm nhận thấy được bọn họ tới gần.

Khi bốn người Tán Tu Minh lại đây, vừa lúc nhìn đến đệ tử Chiêu Hàm Tông đang lục soát thi thể, trong lúc nhất thời khó tránh khỏi nghi ngờ. Đặc biệt là khi bọn họ phát hiện, tu sĩ bị giết là người Tán Tu Minh bọn họ, vết thương trí mạng là do kiếm tạo thành, sắc mặt bốn vị tán tu trở nên đặc biệt khó coi.

Nếu không có cổ kỵ thân phận Trường Đức, nói không chừng giờ phút này bốn người sẽ có người chỉ vào Trường Đức hỏi, người có phải do các người giết hay không?

Trầm mặc một lát, Trường Đức vẫn là quyết định giải thích một phen: "Thời điểm chúng ta tới, vị đạo hữu này nằm ở trong nước."

Các tán tu hướng trong hồ xem qua, mặt hồ sạch sẽ, không có vết máu loang.

Trường Đức theo ánh mắt bọn họ nhìn lại, nhìn thấy nước hồ trong suốt thấy đáy, hơi hơi nhũn mảy, vừa rồi còn đầy máu, như thế nào trong chớp mắt liền không có?

Sư đệ Trường Đức thấy thế, trở nên nói lắp: "Sư huynh, ta vừa rồi thuận tay dùng thanh khiết thuật."

Cho nên..... Vết máu không thấy.

Người như thế nào không dùng thanh khiết thuật cho đầu óc chính mình?

Thô tục thiếu chút nữa buột miệng thốt ra, nhưng Trường Đức vẫn là dựa vào tu dưỡng nhiều năm nhìn xuống. Mỗi ngày đều cùng các sư đệ sư muội giao tiếp, nhiều lúc vẫn thấy chưa quen a?

"Háo hão hướng trong hồ dùng thanh khiết thuật cái gì, hù ai đây." Trong bốn tán tu, một tu sĩ thoát nhìn trẻ tuổi không âm không dương chậm chọc một câu, "Liền khéo như vậy?"

"Bảo hộ nguồn nước, yêu quý hoàn cảnh, có cái gì không đúng?" Sư đệ Chiêu Hàm Tông phảng phất không có nghe được ẩn ý của vị tán tu này, từ thu nạp giới móc ra một cái khăn trắng, đem mặt người chết che khuất, "Xem ánh mắt chư vị, tựa hồ đối với ta có điều hiểu lầm."

Trường lão Tán Tu Minh tiến lên lật xem thi thể một chút, phát hiện trên người đối phương có hai miệng vết thương, mỗi một vết thương đều là chỗ trí mạng. Hắn đứng lên, do dự một lát nói, "Còn thỉnh Trường Đức đạo hữu nói một chút sự tình trải qua."

Trường Đức biết nhóm tán tu này là không tín nhiệm hắn, bất quá lấy tình huống hiện tại, đối phương có tâm hoài nghi cũng thực bình thường. Hắn không có bởi vậy tức giận, đem sự tình trải qua nói một lần.

"Các người muốn nói gì thì nói, ai biết được các người có gạt chúng ta hay không?" Tán tu trẻ tuổi vẫn luôn cảm thấy đệ tử đại tông môn thập phần cao ngạo, nếu là có người đắc tội bọn họ, bọn họ sẽ trả thù.

Vị tán tu bị giết này, khuyết điểm lớn thì không có, khuyết điểm nhỏ thì không ít, nói chuyện không chú ý, ưa ồn ào, thích gây náo nhiệt, lớn lên lại xấu.

Tiểu khuyết điểm này đó nhiều lắm, làm người ta chán ghét, nhưng còn không đến mức khiến người đi giết hắn.

Nhưng là ở trước mặt đệ tử tông môn cao ngạo, nói không chừng liền thành tội ác tà trời.

"Vị đạo hữu này nói là có ý tứ gì, không bằng nói rõ ràng mình bạch một ít." Sắc mặt Trường Đức trầm xuống, hắn chấp tay sau lưng, thoát nhìn cực có uy nghiêm, "Chúng ta nếu muốn lấy mạng người, hà tất còn giữ các người còn sống?"

Lời này có chút hùng hổ dọa người, nhưng là bốn tán tu bọn họ, thật không có khả năng đánh lại ba kiếm tu này.

Bị chèn ép như vậy, sắc mặt tán tu có chút khó coi, nhưng là hắn thấy ba tán tu đồng hành đều không có mở miệng, cũng chỉ có thể hậm hực mà câm miệng. Vạn nhất tranh chấp, ba bọn họ không giúp hắn, hắn sẽ không có đường sống.

"Ta có thể hiểu được tâm tình đạo hữu, nhưng là trước khi mọi việc rõ ràng, tốt nhất không cần mở miệng." Trường Đức sắc mặt hơi hoãn, "Miễn cho gặp phải mâu thuẫn không cần thiết."

"Không biết vừa rồi khi đạo hữu chạy tới, có nhìn thấy người này khác?" Trường lão Tán Tu Minh hành sự ôn trọng, ngữ khí khi hỏi chuyện càng thêm bình thản.

"Chưa từng gặp qua." Trường Đức lắc đầu, hắn không muốn cùng Tán Tu Minh nháo ra mâu thuẫn quá lớn, hướng trường lão hành lễ: "Khi ta cùng hai vị sư đệ chạy tới, di thể vị đạo hữu này đã bị ngấm trong hồ."

Trường lão Tán Tu Minh nhìn Trường Đức một cái, nội tâm đã tin tưởng Trường Đức, hắn quay đầu đi trấn an vài vị tán tu khác, miễn cho không khí trở nên càng thêm xấu hổ, bởi vì sự tình không có chứng cứ đắc tội toàn bộ Chiêu Hàm Tông, mất nhiều hơn được.

Người đã chết, ở thời điểm hung thủ không rõ. Bọn họ hiện tại nếu là chọc giận Chiêu Hàm Tông, tương đương là cùng đệ tử tông môn trở mặt. Mươi đại tông môn có lui tới, phạm là đệ tử tông môn, đều sẽ giúp đỡ Chiêu Hàm Tông nói chuyện.

Có đôi khi nhận định thân phận, chính là thiên tính tự nhiên. Đệ tử tông môn thân cận đệ tử tông môn, hết sức bình thường.

"Làm phiền đạo hữu báo cho." Trưởng lão chuẩn bị đem thi thể vị tán tu này chôn cất, "Bí cảnh con đường phía trước không rõ, nếu là đạo hữu không chê ta tu vi thấp kém, còn thỉnh đạo hữu dẫn đường."

Trưởng Đức còn không kịp đáp ứng, nghe được nơi xa có nói tiếng nói chuyện truyền đến, hần nắm chặt chuỗi kiếm "Có những người khác lại đây."

Các tán tu hai mặt nhìn nhau, nơi nào có người?

Một lát sau, bọn họ rốt cuộc nghe được âm thanh, thanh âm là từ trên đỉnh bọn họ đầu truyền tới.

Ở bí cảnh dùng phi hành pháp khí? Các tán tu biểu tình có chút quái dị, đây là chuẩn bị đem chính mình trở thành bia ngắm đánh, hay là đem bí cảnh trở thành địa phương du sơn ngoạn thủy? Bọn họ ngưng ngưng mở miệng châm chọc, vạn nhất là người Tán Tu Minh bọn họ thì sẽ rất mất mặt?

"Đại sư huynh, hình như là tiếng Lăng Ba sư muội." Đệ tử Chiêu Hàm Tông ngửa đầu nhìn về phía không trung, nâng lên âm lượng "Vài vị đạo hữu trên kia, tại hạ đệ tử Chiêu Hàm Tông, thỉnh các đạo hữu cho gặp mặt."

"Chiêu Hàm Tông?" Lăng Ba trong lòng đại hi, khen Không Hầu nói, "Người ở phương diện bói toán thực sự có thiên phú, hướng phía nam đi thật sự có thể tìm được bọn họ."

Nhìn sắc mặt Lăng Ba vui sướng, Không Hầu không nói lời nào.

Khi nàng bói quẻ chỉ là nghĩ đi hướng nào cát lợi thôi, chứ không có nói muốn tìm người.

Cái này hiểu lắm, giống như có chút lớn?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 80: Giải trừ

Editor: TIEUTUTUANTU

Nhìn thấy Lăng Ba cùng tiểu sư đệ xuất hiện, ánh mắt Trường Đức quét mấy lần ở trên người bọn họ, ánh mắt trở nên ôn hòa. Hải tử không bớt lo, khi bọn hắn không biết phúc họa, làm sư huynh sẽ phải lo lắng thay. May mà hai người đều hảo hảo, không có bị người khác thương tổn, hẳn là..... Cũng không có thương tổn người khác.

Năm sư huynh muội gặp mặt, cảm xúc có chút kích động, Trường Đức đầu hướng không trung, thấy được Hoàn Tông chân nhân đứng khoanh tay trên phi kiếm, cùng với Không Hầu đứng ở phía sau hắn, thăm dò hướng bên này xem. Chú ý tới ánh mắt hắn, Không Hầu cô nương cười mà hướng hắn phát tay.

Trường Đức cong khóe miệng lên, xa xa hướng hai người ôm quyền.

Bốn vị tán tu nhìn đến đám người Lăng Ba xuất hiện, tâm tình có chút phức tạp, may mắn vừa rồi không có cùng người Chiêu Hàm Tông trở mặt.

"Sư huynh, đây là....." Lăng Ba chú ý tới thi thể cách đó không xa, sắc mặt khê biến.

Vẫn là có người bỏ mạng tại đây? Nghĩ đến những việc đã trải qua, Lăng Ba ần ần có chút nghi hoặc, "Người bị hại là ai?"

"Là Tán Tu Minh đạo hữu." Có người Tán Tu Minh ở đây, Trường Đức không có nói quá nhiều.

Lăng Ba quay đầu lại nhìn bốn người Tán Tu Minh, hướng bọn họ gật gật đầu.

Tán tu trẻ tuổi ở trước mặt Trường Đức hùng hổ dọa người, ở trước mặt thì Lăng Ba an phận, tay còn thi lễ.

"Nơi này phát sinh chuyện gì?" Không Hầu từ không trung phi thân xuống, trong bí cảnh linh khí nồng đậm, thi thể đặt ở bên ngoài cơ hồ không biến dạng. Trừ bỏ da thịt có chút không bình thường, quần áo vẫn ướt, thi thể không có xuất hiện hiện tượng trương lên.

Xem ra thời gian chết hẳn là không lâu lắm, trừ phi linh khí bí cảnh có thể ảnh hưởng đến tốc độ thi thể biến hóa.

"Không Hầu tiên tử." Bốn vị Tán Tu Minh nhìn Không Hầu đến, trưởng lão Tán Tu Minh hướng nàng chấp tay hành lễ, "Người chết là tán tu trên danh nghĩa của Tán Tu Minh chúng ta, không lâu trước đây Trường Đức đạo hữu phát hiện thi thể hắn ở trong hồ, trên người hắn có hai vết thương do kiếm gây ra, hung thủ không rõ."

Không Hầu còn thi lễ, vây quanh thi thể nhìn một vòng, hướng người chết chấp tay thi hành lễ, sau giờ khấn trắng đắp mặt lên. Đây là nam nhân tướng mạo bình thường, trừ phi hẳn thập phần am hiểu lời ngon tiếng ngọt, hơn nữa đối với nữ nhân rất có thù đoạn, bằng không rất khó phát sinh loại sự tình bị sát hại này.

Hai vết thương xác thật vừa gọn gàng vừa tàn nhẫn, nếu là kiếm tu tu vi cao, trong nháy mắt là có thể chọc trên người hẳn hai vết thương chí mạng.

Trong bí cảnh am hiểu dùng kiếm nhất chính là đệ tử Chiêu Hàm Tông cùng đệ tử Lưu Quang Tông, hơn nữa phát hiện thi thể chính là đám người Trường Đức, Không Hầu ần ần hiểu được, người Tán Tu Minh này, chỉ sợ là đang hoài nghi người Chiêu Hàm Tông, chỉ là ngại không dám nói ra.

Nhưng là việc này nếu không nói rõ ràng, sẽ tích góp càng ngày càng nhiều mâu thuẫn, về sau liền nan giải.

Không Hầu đứng lên, ánh mắt ở bốn phía dạo qua một vòng: “Ta hoài nghi hung thủ có khả năng còn không đi xa.”

Trường lão Tán Tu Minh đem việc này nói cho Không Hầu, cũng là muốn đem sự tình nháo lớn một chút, dù cho đệ tử tông môn khác không muốn giúp đỡ bọn họ nói chuyện, thì Chiêu Hàm Tông cũng không thể giờ trò giết người diệt khẩu trước mặt tông môn khác.

Hiện tại nghe được Không Hầu nói ra những lời này, hẳn có chút nghi hoặc, Không Hầu đây là muốn bao che Chiêu Hàm Tông, hay là thật sự đang điều tra hung thủ?

“Người chết từ vong, hẳn là ở trong vòng một canh giờ. Hung thủ giết người xong, nếu là sợ bị người phát hiện, liền sẽ không dùng phi hành pháp khí rời đi, mà là lựa chọn đi bộ.” Không biết khi nào từ không trung đáp xuống, Lâm Học nhìn thi thể, giọng điệu bình tĩnh nói, “Hung thủ xác thật coi như là cao thủ dùng kiếm. Nhưng là kiếm tu chúng ta nếu muốn giết người, một kiếm lấy mạng, không cần thêm nhát thứ hai.”

Lâm Học đứng lên, quay đầu nhìn về phía người Tán Tu Minh: “Hung thủ cùng người chết, có lẽ có thù oán.”

“Này……” Trường lão Tán Tu Minh cũng không biết rõ được, đến tột cùng từng người này từng có mâu thuẫn với ai, cho nên nhú mày không nói.

“Trường lão.” Lỗ Nghĩa nhìn đến người Tán Tu Minh, nguyên bản còn có chút cao hứng, nhưng là nhìn thấy có tán tu bỏ mạng, tâm tình xuống dốc, trên đường nếu không phải gặp được vài vị tông môn đạo hữu này, hẳn chỉ sợ cũng sẽ biến thành một khối thi thể như vậy.

“Lỗ Nghĩa?” Tán Tu Minh trường lão nhìn thấy Lỗ Nghĩa xuất hiện ở phía sau đệ tử tông môn, đáy mắt lộ ra một chút kinh ngạc, “Người vì sao lại đi cùng Không Hầu tiên tử?”

“Ta cùng Vương Giáp đạo hữu sau khi truyền tông tiến bí cảnh, may mà có Chiêu Hàm Tông đạo hữu một đường tương trợ, sau lại có Không Hầu tiên tử hỗ trợ, mới có thể lên đường bình an. Khi bị mị ma vây tập, ta cho rằng phải chết, liền bảo Vương Giáp đạo hữu đi trước, nếu là gặp được các người, hẳn còn có thể truyền lời, cũng không biết hiện tại hẳn một mình một người, đến tột cùng thế nào.”

Sớm biết rằng sẽ gặp được vài vị tông môn đệ tử này, hẳn không nên để Vương Giáp đạo hữu một mình rời đi.

Nghe được Lỗ Nghĩa nói, đệ tử Chiêu Hàm Tông cứu hẳn, trường lão Tán Tu Minh càng thêm khẳng định hung thủ không phải người Chiêu Hàm Tông. Trong lúc nguy cấp, đệ tử Chiêu Hàm Tông có thể cứu người Tán Tu Minh, lại như thế nào sẽ vô duyên vô cớ giết hại những người khác trong Tán Tu Minh. Lại nghe Lỗ Nghĩa nhắc tới Vương Giáp, trường lão Tán Tu Minh vuốt tay chỉ chỉ thi thể trên mặt đất, thờ dài.

Người nằm trên mặt đất này, đúng là Vương Giáp trong miệng Lỗ Nghĩa.

Lỗ Nghĩa nào còn không rõ, hẳn tâm thần chấn động, lâm bảm nói: “Như thế nào như thế?” Hẳn để Vương Giáp đi trước, là muốn hẳn được sống, nào biết thế nhưng thành bữa đòi mạng hẳn.

“Này không trách người, đừng nghĩ nhiều.” Tiểu đệ tử Chiêu Hàm Tông vuốt tay vỗ vỗ vai hẳn, thờ dài nói, “Người cũng không dự đoán được sẽ phát sinh loại sự tình này.”

Lỗ Nghĩa miễn cưỡng cười cười, không có nói nữa.

“Vừa rồi cách hồ bờ bên kia, ta nghe thấy được mùi máu.” Trường Đức là người tâm tư kín đáo, thực mau suy đoán đến một loại khả năng khác, “Nhưng là linh khí trong bí cảnh nồng đậm như thế, mùi máu tươi sao có thể truyền xa đến như thế?”

Có lẽ là hung thủ đã phát hiện người Tán Tu Minh hướng bên này tới gần, liền cố ý dùng thủ đoạn làm hẳn phát hiện thi thể. Nhưng là hung thủ làm như vậy, là vì cái gì? Muốn hãm hại Chiêu Hàm Tông, hay là châm ngòi li gián quan hệ Chiêu Hàm Tông cùng Tán Tu Minh?

Tán Tu Minh chỉ là địa phương trên danh nghĩa của các tán tu, để cho bọn họ có thể bù đắp nhau, trao đổi tài nguyên, cũng không đồng lòng như đệ tử tông môn, dù cho châm ngòi quan hệ bọn họ, lấy địa vị Chiêu Hàm Tông, căn bản cũng không sợ Tán Tu Minh này. Huống chi lấy năng lực Tán Tu Minh, cũng không dám vì một tán tu, ở dưới tình huống không có chứng cứ, mà tìm Chiêu Hàm Tông phiền toái.

Hung thủ làm như vậy, là vì sao?

“Hung thủ này thật là độc ác, tàn nhẫn, hẳn là muốn châm ngòi quan hệ tông môn chúng ta cùng tán tu đi?” Không Hầu bưng tỉnh đại ngộ, “Loại thủ đoạn vu oan giá họa này, còn không phải là chiêu tiểu nhân thường dùng?”

Thoại bản thường xuyên có tiểu nhân như vậy, dùng các loại thủ đoạn hãm hại người khác, nếu là người bị hãm hại không có phát hiện, liền sẽ nháo ra càng nhiều sự tình xảy ra.

Trường Đức nhanh chóng nghiêng đầu nhìn Không Hầu, tức khắc suy nghĩ cẩn thận ý đồ của hung thủ. Hắn đánh chủ ý không phải Chiêu Hàm Tông, mà là quan hệ giữa tông môn cùng tán tu.

“Lâm Học.” Hoàn Tông từ phi kiếm bước xuống, đi đến bên người Không Hầu, cùng nàng sóng vai mà đứng, cũng trùng hợp dùng thân thể che khuất tầm mắt Trường Đức.

“Công tử.” Lâm Học chấp tay, đem phi kiếm hướng bầu trời ném đi, lắc mình bay ra ngoài.

“Lâm tiên bối đi chỗ nào?” Không Hầu thấy Lâm Học chớp mắt liền biến mất ở trước mặt mọi người, trong lòng có chút hâm mộ, không biết nàng tu luyện bao lâu, mới có thể có tốc độ như Lâm tiên bối vậy.

“Đi tìm người.” Hoàn Tông đoán được suy nghĩ của Không Hầu, bật cười nói, “Tốc độ Lâm Học so với chúng ta nhanh hơn.” Đây là thiên phú huyết mạch mang đến, vô pháp dựa tu luyện tới đền bù. Lâm Học bị truyền tông đến địa phương khác, ngăn ngừa hai ngày là có thể tìm được bọn họ, cũng không phải dựa vào vận khí.

Thân là một tu sĩ bị bí cảnh kỳ thị huyết mạch, Lâm Học làm gì có vận khí ở chỗ này.

“Hoàn Tông chân nhân, bí cảnh thay đổi phức tạp, để vị đạo hữu này đi tìm người, có thể có chút phiền phức hay không?” Tán Tu Minh trưởng lão biết Lâm Học đi tìm hung thủ, nhưng là nơi này nơi chốn đều là pháp trận, phương vị cũng thường xuyên tự động phát sinh biến hóa, nếu muốn tìm một người muốn trốn, là phi thường khó khăn.

“Không sao.” Hoàn Tông giọng điệu bình đạm, “Thử xem cũng tốt.”

Trưởng lão Tán Tu Minh xấu hổ im miệng, không biết vì sao, hắn mặc danh cảm thấy, cùng vị Hoàn Tông chân nhân này nói tiếp, không khí sẽ càng thêm xấu hổ. Hắn xoay người tìm ra một cái thu nạp túi, đem thi thể Vương Giáp cất vào trong thu nạp túi.

Không Hầu thấy tất cả mọi người đều trầm mặc không nói, từ thu nạp giới lấy ra một ít trái cây: “Mọi người cũng đều mệt mỏi, có muốn ăn trái cây hay không?”

Các tán tu trầm mặc, nhìn trái cây hồng diễm diễm trong tay Không Hầu không có động.

“Đa tạ.” Một bàn tay khớp xương rõ ràng lấy đi một quả trong tay Không Hầu.

“Trường Đức đạo hữu không cần khách khí.” Không Hầu phân một nửa cho Trường Đức, dư lại một nửa phân cho trưởng lão Tán Tu Minh, “Có hiểu làm gì thì nói rõ ràng, không cần làm hỏng hòa khí.”

Tán tu trẻ tuổi đỏ mặt lên, hướng Trường Đức chấp tay nói: “Mới vừa rồi đắc tội, thỉnh đạo hữu thứ lỗi.”

“Không cần như thế.” Trường Đức trên mặt không có nhiều cảm xúc, “Sự tình quá mức trùng hợp, người có điều hoài nghi cũng thực bình thường. Chỉ là thời điểm ra bên ngoài, vẫn là nên thu liễm chút tính tình. Nếu gặp được người lòng dạ hẹp hòi, sẽ rước lấy đại phiền toái.”

“Đa tạ Trường Đức đạo hữu nhắc nhở.” Tán tu trẻ tuổi trên mặt hồng đến nóng lên, lại thấy Trường Đức xác thật không có ý tứ ghi hận, mới thành thành thật thật rút đến trong một góc. Trong lòng đối với tông môn đệ tử, cũng sinh ra biến hóa nghiêng trời lệch đất. Nửa canh giờ trước, đệ tử tông môn là nguy quân từ ra về đạo mạo, hiện tại liền biến thành phẩm hạnh cao khiết, hành sự đại khí có phong độ.

Nhân tâm biến hóa, có khi là trong nháy mắt.

Quan hệ đệ tử Chiêu Hàm Tông cùng các tán tu trở nên ngời hào ta hảo, mọi người đều hảo, Hoàn Tông bên cạnh Không Hầu nhìn chăm chăm lòng bàn tay trống rỗng của nàng, trầm mặc không nói.

Không Hầu không có chú ý tới ánh mắt hắn, từ thu nạp túi lấy ra mấy viên kim sắc linh quả nhét vào trong tay hắn, dùng truyền âm thuật nói: “Kim quả này đối ôn dưỡng linh đài, chỉ là số lượng thiếu, không phân cho người khác.”

Nhìn thiếu nữ tím tay áo hắn, đem mấy viên linh quả nho nhỏ đưa cho hắn, trông mắt Hoàn Tông nhiễm một tầng cảm xúc khó tả.

Thứ tốt trộm cho hắn, không muốn cho những người khác sao?

“Hảo.” Hoàn Tông đem một viên linh quả để vào trong miệng.

Quả thực ngọt, từ đầu lưỡi ngọt tới đáy lòng.

Đúng lúc vào lúc này, có hai người từ bầu trời té xuống.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 81: Ảo cảnh

Editor: TIEUTUTUANTU

Bụi đất bay mịn mù, tiếng kêu rên vang trời.

Nhìn hai người lăn lộn trên mặt đất, Không Hầu yên lặng vươn tay, kéo tay áo Hoàn Tông che ở phía trước. Tro bụi nhiều như vậy, không cần thận đem kim quả làm dơ thì sao ăn được?

"Công tử." Lâm Học nhảy xuống, nâng nâng cảm hướng hai người nằm trên mặt đất, "Phụ cận trừ bỏ này hai người, thì không có những người khác."

Các tán tu đã nhận ra thân phận hai người này, đều là thành viên Tán Tu Minh, nhưng hai người này đều không phải cao thủ dùng kiếm.

"Đạo hữu, hai người này là thành viên Tán Tu Minh, nhưng bọn hắn đều không phải kiếm tu, như thế nào....." trưởng lão Tán Tu Minh uyển chuyển nói, "Chẳng lẽ là hung thủ đã chạy thoát?"

"Có lẽ hai vị đạo hữu kia xác thật như thế, nhưng hai người này chỉ sợ không phải người Tán Tu Minh các ngươi."

Lâm Học tụ linh khí vào lòng bàn tay, hướng hai người trên mặt đất vận khí, hai người đau đến lăn lộn trên mặt đất, kêu thảm thiết không ngừng. Vài người Tán Tu Minh nhìn đến cảnh tượng này, sợ tới mức lui lại mấy bước.

Thực mau bọn họ phát hiện, thân thể hai người lăn lộn trên mặt đất đã xảy ra biến hóa, xương cốt co rút lại hoặc là khuếch trương ra, ngay cả mặt cũng đã xảy ra biến hóa.

"Bọn họ..... Dùng biến ảo thủy?" Trưởng lão Tán Tu Minh sắc mặt trắng bệch, hận không thể một chương chụp chết hai người kia.

Biến ảo thủy tên bình thường, nhưng luyện chế lại phi thường phức tạp. Yêu cầu dược vật sang quý, luyện chế một trăm lần, cũng không nhất định có thể thành công một lần, dược sư có thể luyện chế loại biến ảo thủy này, vô cùng ít ỏi. Càng quan trọng là, dù cho luyện chế thành công, nếu muốn biến ảo thành người nào đó, thì nhất định phải uống tâm đầu huyết của người này.

Cho nên loại dược này ở Lăng Ưu giới là hàng cấm, phạm là dược sư có chút lương tri đối với loại dược phẩm này đều phi thường kháng cự. Các đại tông môn đồng tâm hiệp lực, đem Tu Chân giới quản lý rất khắt, loại dược vật này cơ hồ đã tuyệt tích, rất nhiều tu sĩ trẻ tuổi, thậm chí cũng không biết Tu Chân giới còn có một loại dược như vậy.

Nhưng hiện tại loại dược này xuất hiện, còn lẫn vào bọn họ, tàn hại tu sĩ chính đạo vu oan người khác, nếu hai người này không bị phát hiện, về sau còn gây ra những chuyện gì?

Sau khi nguy trạng bị vạch trần, hai người tu luyện tà công hoàn toàn vô pháp che dấu sát khí.

"Tà tu!" Tu sĩ trẻ tuổi nói, "Lại là bọn hỗn trướng này!" Ở dưới mí mắt bọn họ, tà tu cũng dám can rờ như thế?

Thấy bản thân đã bại lộ, hai tà tu liên tục xin tha. Ai nói người tu hành không sợ chết, người tu hành kỳ thật so với người bình thường càng sợ chết, bọn họ muốn đạt được lực lượng cường đại, muốn đạt được trường sinh. Cho nên nói, tu tâm cũng là tu hành.

"Các ngươi hại chết ba vị đạo hữu Tán Tu Minh, còn có mặt mũi xin tha?" Không Hầu buông tay áo, nhìn tà tu đầy mặt sợ hãi, không ngừng xin tha, trong lòng dâng lên một cỗ ghê tởm, khi tà tu mưu hại tu sĩ chính phái, như thế nào không có nghĩ tới sinh mệnh đáng quý?

"Ồ trong mắt bọn người này, trừ bỏ lợi ích của bản thân, sinh tử của người khác cùng bọn hắn không hề quan hệ." Hoàn Tông lo lắng nâng tuổi nhỏ, xem nhiều những việc này ảnh hưởng tâm cảnh, liền nhiều lời vài câu, "Những người này nhất thời thống khoái, hại người vô số, chung quy không thể có kết cục tốt."

Phi thăng ký lục của Lăng Ưu giới gần năm ngàn năm nay, không có lấy một người là xuất thân tà tu, liền đủ để chứng minh Thiên Đạo cũng không dung loại này người.

Có hạn người, dù cho ham hưởng lạc, cũng biết chuyện gì nên làm, chuyện gì không thể làm. Lại có người, nhất thời sung sướng phóng túng, để thân thể cùng linh hồn đồng thời mất đi.

"Trưởng lão, người cảm thấy nên xử trí hai người này như thế nào?" Lâm Học xoay người nhìn trưởng lão Tán Tu Minh.

"Giết người thì đền mạng." Trưởng lão Tán Tu Minh mặt âm trầm, hận không thể tiêu diệt hai người ngay lập tức, nhưng hắn còn giữ vài phần lý trí, "Nếu các ngươi thành thật khai ra mọi việc, ta có thể tha cho các ngươi một mạng."

"Đa tạ trưởng lão." Tà tu vốn chính là vì ích lợi cái gì đều có thể vứt bỏ, căn bản không có trung thành, hiện tại nghe nói có thể giữ được một cái mệnh, liền lập tức đem chân tướng sự tình nói ra.

Vô Khô tôn giả đột nhiên bỏ mạng, cái này làm cho Hắc tôn giả huynh đệ của Vô Khô tôn giả rất là tức giận, thề muốn nhất thống Ma giới. Vì thế hướng Ma Tôn thỉnh chiến. Ma Tôn phái bọn họ ẩn núp đến Tán Tu Minh, thừa dịp cơ hội lần này, làm Tán Tu Minh cùng tông môn phát sinh mâu thuẫn. Chờ tu sĩ chính đạo hao tổn lực lượng, bọn họ lại tấn công đến.

"Hắn muốn giúp huynh đệ báo thù là giả, muốn tìm Tu Chân giới gây phiền toái là thật." Không Hầu cười nhạo, "Tà tu các ngươi làm chuyện xấu, cũng muốn giả danh chính nghĩa?"

Hai cái tà tu kiêu ngạo không dám nói lời nào, cúi đầu nghĩ phương pháp bảo mệnh.

"Ồ trong mắt tà tu các ngươi, tu sĩ chính đạo chúng ta có phải hay không rất ngốc?" Không Hầu dùng vô kiếm gõ gõ bả vai một tà tu trong đó, "Thủ đoạn thâm ngoi ly gián này, thực đúng tốt?"

Tà tu điên cuồng lắc đầu, dù cho thật sự đúng tốt, bọn họ cũng không dám nói ra.

Lên tiếng xong, Không Hầu lui hai bước, kiếm quang trong tay Lâm Học chợt lóe, thẳng tắp phá tan linh đài hai gã tà tu.

"Ngươi, ngươi....." Tà tu miệng đầy máu, nhìn chăm chăm Lâm Học chết không nhắm mắt.

"Vị trưởng lão này hứa buông tha ngươi, nhưng chúng ta lại không có đồng ý." Lâm Học thu kiếm vào vỏ, hai người này trên tay không biết đánh bao nhiêu mệnh người, nếu là cái dạng người này có thể sống, thì những người vô tội chết trên tay bọn họ, chẳng phải là tìm cái chết vô nghĩa?

Nhìn kiếm pháp Lâm Học dứt khoát lưu loát, các tán tu có chút phát ngốc, vừa rồi giống như chỉ là lóe một đạo quang, như thế nào hai người đều đã chết?

"Đi." Lâm Học nói, "Phía trước chính là tâm trận bí cảnh."

Đã xảy ra chuyện tà tu giết người, tinh thần các tán tu đều không tốt lắm, dọc theo đường đi đi đi dừng dừng, đến thu thập linh thảo linh dược, cũng không thể an ủi tâm linh bọn họ.

Năm ngày sau, bọn họ rốt cuộc chạy tới tâm trận.

Tâm trận có một tòa cung điện thập phần xa hoa, bên ngoài cung điện ngồi xếp bằng người không ít tu sĩ, nhìn thấy bọn họ chạy tới, ánh mắt đều sáng lên.

"Tới tới, bọn họ rốt cuộc tới."

"Các ngươi rốt cuộc tới rồi, đi như thế nào lâu như vậy?"

Đối mặt với thái độ nhiệt tình của những người này, Không Hầu lui về sau một bước, trốn phía sau Hoàn Tông. Thái độ tốt như vậy, khẳng định có vấn đề.

"Trưởng lão, ngươi không biết, cửa vào tòa cung điện này luôn đóng chặt, còn có người kỳ quái ra tới nói, người quan trọng nhất chính là chính chính tề tề, những người khác còn không có chạy tới, cung điện liền sẽ không mở cửa." Một tán tu bỏ nhào vào trưởng lão Tán Tu Minh, "Chúng ta đã ở chỗ này đợi mười ngày, các ngươi là lạc đường?"

Trưởng lão Tán Tu Minh biểu tình trở nên có chút quái dị: "Các ngươi dọc theo đường đi không có gặp phải sự tình khác thường?"

"Chuyện gì?" Tán tu mờ mịt khó hiểu, "Không phải tới nơi này, mới có thể có khảo nghiệm?" Hắn hướng mọi người nhìn lại, ảo não vỗ tay, "Không xong, còn thiếu một người?"

"Cái gì, còn một người?" Các tu sĩ vừa rồi còn hoan hô nhảy nhót, tức khắc ý mừng toàn tiêu, "Như thế nào còn thiếu một người?"

"Vương Giáp đạo hữu còn chưa tới." Tán tu nói, "Thiếu hắn, chúng ta như thế nào đi vào?"

Tán tu cùng đệ tử tông môn ghé vào một khối, mồm năm miệng mười nói, sớm đã phân không rõ bọn họ là tán tu hay là đệ tử tông môn. Kim Linh thậm chí nhìn thấy Chu Tiểu sư huynh cùng một vị tán tu ngồi trong một góc vừa nói vừa cười, nửa điểm không giống bộ dáng chất phác ngày thường.

Đang lúc mọi người thờ dài, cho rằng lại phải đợi mấy ngày, thì đại môn cung điện chậm rãi mở ra, một nam nhân mặc hắc y, mang theo mặt nạ đi ra, đứng ở bậc thang nhìn mọi người.

Mặt nạ trên mặt hắn thập phần quái dị, trắng tinh một mảnh, không có bất luận hoa văn gì, thoạt nhìn lạnh như băng, không hề có tình cảm.

"Người đã đến đông đủ, các ngươi có thể đi vào." Ánh mắt người đeo mặt nạ hướng đám người Hoàn Tông, hóa thành sương khói biến mất.

"Không phải còn có người chưa tới sao?"

"Ước chừng là nhớ lắm?"

"Đi thôi đi thôi."

Bọn họ từ lúc tiến vào bí cảnh, liền theo chủ lộ thông suốt đi tới nơi này, cho nên ở trong tưởng tượng bọn họ, tòa cung điện này chính là địa phương khảo nghiệm bọn họ, sẽ không có nguy hiểm.

Không Hầu cảm thấy việc này có chút kỳ quái, vì sao đại đa số tu sĩ không có gặp phải chuyện kỳ quái, chỉ có mấy người bọn họ dọc theo đường đi không yên ổn?

"Chúng ta đi." Hoàn Tông dắt lấy tay Không Hầu, đi theo phía sau mọi người, đi vào cung điện. Mới vừa tiến vào đại môn, Không Hầu liền cảm giác được có một cỗ lực lượng thấp phần kỳ quái không chế thân thể của mình, làm nàng không tự giác liền buông lỏng tay Hoàn Tông.

"Hoàn Tông?" Không Hầu quay đầu nhìn lại, bốn phía không người, trên chỗ đất trống phía trước có ba cây cầu bạch ngọc hình vòm, trên cầu ản ản có long khí, trên ba cây cầu có khắc ba cái tên "Vấn Tiên Kiều" "Vấn Tâm Kiều" "Vấn Đạo Kiều".

Sau bạch ngọc cầu, là cung điện nguy nga, trong cung điện truyền ra tiên nhạc, cực kỳ giống các tu sĩ hướng tới Thiên cung.

"Trong lòng có đạo tự nhiên có thể thành tiên, nhờ ba cây cầu này không bằng nhờ chính mình." Không Hầu không có lên cầu, nàng lấy ra phi kiếm, bay vọt qua sông đào bảo vệ thành.

Khi bay qua, nàng cũng không bị ngăn trở, quay đầu lại xem ba cây cầu kia, nơi đó cái gì cũng không có, nếu tu sĩ thật sự bước lên đi, thì sẽ rơi vào giữa sông.

"Tu sĩ trong lòng vô đạo, vào nơi này còn muốn nhờ ba cây cầu vô tri, cũng không xứng với tiến vào tòa cung điện này." Kẻ thần bí mang mặt nạ trắng lại xuất hiện, hắn không cao không lùn, dáng người không mập không gầy, thanh âm hư vô mờ mịt, không phải nam cũng không phải nữ.

Không Hầu dừng chân, quay đầu nhìn về phía kẻ thần bí: "Người là bí cảnh chi linh?"

"Người có thể kêu ta như vậy." Bí cảnh chi linh lui một bước, phát tay làm đại môn kim điện mở ra, "Nhưng dù cho người đối tốt với ta, ta cũng sẽ không thêm vào chỗ tốt cho người."

"Không hướng người đòi chỗ tốt, ta là hướng người nói lời cảm tạ, đa tạ người đưa ta thiên địa kiếm pháp." Không Hầu trịnh trọng nói, "Người yên tâm, ta đi ra ngoài, nhất định sẽ nói Hoàn Tông cùng Vật Xuyên Đại sư huynh đem kiếm pháp này phát dương quang đại."

"500 năm trước, kiếm phổ này đã đưa ra đi ngoài một lần." Bí cảnh chi linh mang mặt nạ, Không Hầu nhìn không ra vẻ mặt của hắn, cũng vô pháp từ trong giọng nói cứng nhắc của hắn, nghe ra cảm xúc gì.

Nhưng là lời này đã đủ để cho nàng khiếp sợ, 500 năm trước kiếm phổ đã đưa ra một lần, nhưng là Lăng Ưu giới lại không có nửa điểm tiếng gió. Là người được kiếm phổ không có lộ ra, hay là đã xảy ra chuyện ngoài ý muốn, nên vô pháp lộ ra?

"Thiên địa kiếm pháp thập phần trân quý, kiếm pháp này nhất định nổi danh toàn bộ thiên hạ, vấn tiên thành đạo sắp tới, người thật sự không động tâm?" Bí cảnh nhìn thiếu nữ trước mắt, trong giọng nói mang theo một chút nghi hoặc, "Người không nghĩ thành tiên?"

"Đương nhiên muốn." Không Hầu đúng lý hợp tình nói, "Nhưng ta là âm tu a."

Bí cảnh chi linh: "....."

"Yên tâm đi, chờ Hoàn Tông cùng Vật Xuyên sư huynh tìm hiểu thiên địa kiếm pháp, nắm giữ bí quyết luyện tập, chúng ta sẽ in và phát hành ra sách, làm cho các tu sĩ hảo hảo học tập, tuyệt đối không chậm trễ."

Bí cảnh chi linh: "....."

Kiểm pháp trân quý như vậy, in và phát hành thành sách?

"Ta có thể đi vào sao?" Không Hầu chỉ chỉ đại môn, cười tìm tìm nhìn bí cảnh chi linh, "Hay là người nói cho ta biết, bên trong rốt cuộc có nguy hiểm hay không?"

"Không chết được." Bí cảnh chi linh xách nàng lên, đem nàng ném đi vào.

Không Hầu ở không trung điều chỉnh một cái tư thế, điều động linh khí quanh thân, mới không làm chính mình chặt vật té ngã. Nàng ngẩng đầu nhìn đại điện phía trên, bên trong trừ bỏ một trương án thư, cái gì cũng không có.

Nàng đi đến bên án thư, bên trên để một quyển tâm kinh bí pháp, bên cạnh một tờ giấy ó vàng viết "Sao chép một trăm biến mới có thể rời đi."

Nhìn chữ này, Không Hầu nhớ tới khi còn bé ở hậu cung Cảnh Hồng Đế bị nữ tiên sinh cố tình làm khó dễ, phạt nàng chép sách.

"Quả thực không hề có nhân tính." Không Hầu ngồi xếp bằng, rút ra một quyển giấy, nghiêm túc sao chép bốn chữ "tâm kinh bí pháp".

Một canh giờ sau, Không Hầu buông bút, gõ án thư: "Ta xong rồi, mau đi ra ngoài."

Bí cảnh chi linh lắc mình xuất hiện, hần hoài nghi mà nhìn Không Hầu: "Nhanh như vậy?"

"Ngô....." Không Hầu đem một chồng giấy đưa cho hần, "Ta còn dùng vài loại kiểu chữ để sao chép, ngươi cảm thấy thế nào?"

Bí cảnh chi linh tiếp nhận vừa thấy, mặt trên trừ bỏ bốn chữ tâm kinh bí pháp, liền không có chữ khác: "Ta bảo ngươi sao chép nội dung tâm kinh, không phải tên."

"Khó mà làm được, tâm kinh nhiều chữ như vậy, ta dù cho chép để khi bí cảnh đóng cửa cũng không xong." Không Hầu lấy lòng cười nói, "Xét thấy chúng ta có vài lần chỉ duyên, ngươi cũng không cần nghiêm túc như vậy."

"Hoàn thành không được khảo nghiệm, tự nhiên chỉ có thể lưu lại nơi này." Bí cảnh chi linh đem trang giấy buông ra, không nhanh không chậm nói, "Ở bí cảnh g. không nói cảm tình, đều theo quy củ làm việc."

Không Hầu ở trong lòng tròn trĩnh, nói là ẩn quy củ làm việc, vì cái gì Hoàn Tông nhất kiếm bỏ xuống, thời tiết đều thay đổi? Hiện giờ thế đạo này, đến bí cảnh chi linh cũng học thói bắt nạt kẻ yếu, nàng muốn nỗ lực tu hành gấp bội mới được a.

"Thật không thể đổi điều kiện?"

"Có thể đổi." Bí cảnh chi linh do dự một lát, "Ngươi nói cho ta, dạng khảo nghiệm gì, đối với tu sĩ có thể dùng, ta liền thả ngươi đi ra ngoài."

Không Hầu cầm tâm kinh bí pháp chậm rãi chép, nghe bí cảnh chi linh nói, nàng đem sách ném sang một bên, hai mắt tỏa ánh sáng: "Ngươi có thể bảo đảm không thương tổn tánh mạng bọn họ?"

"Vì sao phải lấy tính mệnh của bọn hần?" Bí cảnh chi linh khó hiểu, "Chủ nhân phi thăng, lưu lại một đạo thần thức, hy vọng có nhiều tu sĩ phi thăng thành tiên hơn, lấy tính mệnh của bọn hần vô dụng, thì thế sẽ ô nhiễm hoàn cảnh bí cảnh."

Không Hầu: "....."

Hần là một bí cảnh phi thường chú ý sạch sẽ a.

"Tu sĩ tiến vào bí cảnh ta sẽ tiến hành sàng chọn, cũng không phải tất cả mọi người đều có thể được khảo nghiệm." Bí cảnh chi linh nói, "Các ngươi là một năm không bằng một năm, 500 năm trước một nửa tu sĩ có cơ hội khảo nghiệm, tới phiên các ngươi một đám này, liền một nửa cũng không tới."

Không Hầu lúc này mới minh bạch, thì ra bọn họ gặp được huyền yêu, mị ma cùng với đình viện kỳ quái, đều là bí cảnh triển khai.

"Ta có rất nhiều phương pháp khảo nghiệm cho tu sĩ, cũng sẽ không thương tổn bọn họ, tới tới tới, chúng ta có thể chậm rãi giao lưu." Không Hầu tinh thần tỉnh táo, cấp bí cảnh chi linh nói vô số thủ đoạn mới mẻ. Luận thủ đoạn lẫn lộn người, tu sĩ Lăng Ưu giới quả thực quá non kém, còn không bằng Phàm Nhân Giới bọn họ đủ loại thủ đoạn.

Rất nhiều phương pháp ở Phàm Nhân Giới vô pháp thực hiện, ở Lăng Ưu giới ngược lại có thể hoàn thiện.

"Thân thể chịu kinh hách, như thế nào có thể so sánh được với tâm linh chịu khảo vấn? Dùng huyền yêu tới bắt chước nhân loại, thực dễ dàng bị vạch trần, chỉ bằng làm cho người lạc vào trong cảnh. Đình viện nằm mơ cũng quá đơn giản, tu sĩ tâm tính hơi chút kiên định một ít, đều có thể phát giác không đúng." Không Hầu nói, "Nếu muốn làm người toàn tâm toàn ý nhập khảo nghiệm, liền phải làm cho bọn họ tin tưởng, ảo cảnh là chân thật, tỷ như nói như vậy....."

Không Hầu cùng bí cảnh chi linh hữu hảo giao lưu thật lâu, bí cảnh chi linh dùng ngọc giản đem toàn bộ kiến nghị của Không Hầu lưu lại, mới hỏi: "Ngươi không sợ tu sĩ 500 năm sau, biết chuyện này về sau, hạ nguyên rửa thuật lên ngươi?"

"Không thể đi, ta đều là vì muốn tốt cho bọn họ." Không Hầu quay đầu, đầy mặt vô tội, "Huống chi chỉ cần ngươi không nói, bọn họ cũng sẽ không biết là ta ra chủ ý, đúng hay không?"

Bí cảnh chi linh lẳng lặng nhìn nàng, thật lâu sau nói: "Ta hiểu được." Thân là bí cảnh chi linh không có giới tính, hần quyết định làm chính mình hóa thân nam tính. Theo nhân loại tu sĩ mà nói, khác phái sẽ có lực hấp dẫn, về sau hần biến thành nam nhân, nữ nhân này đó hần là đối với hần sẽ lưu vài phần tình.

"Vậy ngươi chuẩn bị thả ta đi?"

"Đem bản tâm kinh này học thuộc, ngươi liền có thể đi ra ngoài." Bí cảnh chi linh đem tâm kinh bí pháp nhét trở lại trong tay Không Hầu, biến mất ở trước mắt nàng.

"Thân là bí cảnh tiên nhân lưu lại, thế nhưng cũng lật lọng."

"Trước có thiên địa, thủy trạch vạn vật, thanh khí khu vực....."

Bí cảnh chỉ linh rời đi phòng khảo nghiệm của Không Hầu, cầm ngọc giản nghỉ ngơi, hướng một cái phương hướng khác đi đến. Ít nhất phải thử một chút, mới có thể biết cái kiến nghị này có dùng được hay không.

Hoàn Tông cùng Không Hầu rời đi bí cảnh, thời điểm chuẩn bị tiếp tục du ngoạn, Không Hầu nhận được phi tin phù của Vân Hoa Môn, Vân Hoa Môn triệu nàng lập tức hồi tông môn.

"Hoàn Tông, ta đi một chút sẽ về, đại hội giao lưu sang năm, huynh cũng đừng quên mang ta đi chơi ở Bội Thành." Không Hầu nhảy lên phi kiếm, còn không quên cùng hân hện trước lần gặp mặt tiếp theo.

Nhìn thiếu nữ tươi cười, Hoàn Tông gật đầu: "Hảo."

Chính là đến khi thiếu nữ rời đi, hân còn đứng tại chỗ, không động đậy.

Năm thứ hai khi đại hội giao lưu tông môn, các đệ tử đại tông môn lục tục đuổi tới, hân đợi thật lâu, rốt cuộc chờ được tin tức đệ tử Vân Hoa Môn đã đến rồi, chính là bên trong không có Không Hầu.

Hân đuổi tới Vân Hoa Môn, mới biết được tin tức nàng bề quan.

Năm thứ ba, Không Hầu không có xuất quan.

Năm thứ năm, Không Hầu vẫn là không có xuất quan.

Mười năm, Không Hầu rốt cuộc xuất quan, tu vi đã tấn chức Kim Đan kỳ, hân cho Lâm Hộc đi đưa hạ lễ. Ba ngày sau, hân thu được đáp lễ cùng thư cảm tạ của Không Hầu, trong thư ngữ khí Không Hầu xa cách lại khách khí, thời gian đã từng đồng hành, vừa đi đã không hề quay lại.

Năm mươi năm sau, hân nghe được người ta nói, Không Hầu tiên từ Vân Hoa Môn vì đột phá tâm ma, chuẩn bị đi Phàm Trần giới. Hân đuổi tới chỗ truyền tông Lăng Ưu giới cùng Phàm Trần giới, thấy được Không Hầu ăn diện lộng lẫy, Không Hầu cũng thấy được hân.

"Chân nhân." Nàng mỉm cười với hân, cung cung kính kính hành lễ, bông tuyết rơi xuống vai nàng.

"Đi đường cẩn thận." Hoàn Tông ngực đau, tuyết lọt vào trong lòng hân.

Lại một cái năm mươi năm, hân bề quan áp chế không xong linh đài, nghe được tin tức tốt Không Hầu đột phá Nguyên Anh, không ít người nói, nàng là tu sĩ có thiên phú nhất Tu Chân giới.

Hân như cũ chuẩn bị một phần hậu lễ, cho Lâm Hộc tặng đi. Năm ngày sau, hân thu được đáp lễ, không có thư.

Lại qua một trăm năm, hân trước sau vô pháp đột phá Phân Thần kỳ tiến vào Hóa Hư cảnh, thu được một phần thiệp mời đến từ Vân Hoa Môn.

(editor khóc rồi...)

Không Hầu tiên từ Vân Hoa Môn tu vi tấn Xuất Khiếu kỳ, Vân Hoa Môn vì nàng tổ chức thăng cấp đại điển.

"Công tử muốn đi?" Lâm Hộc hỏi.

Hoàn Tông vuốt ve trên thiệp mời, trong đầu là bộ dáng thiếu nữ tươi cười, ghé vào đầu tường hướng hân vẫy tay. Phần ký ức này qua đi mấy trăm năm, vẫn tươi sáng như hôm qua.

"Không đi." Hân chậm rãi buông thiệp mời, nhắm mắt lại nói, "Không cần đi."

Lại một trăm năm, hân tóc đen hóa bạc, Lưu Quang Tông ngày đại tuyết.

Có tiểu đệ tử đi qua, nói đại điển song tu.

"Ai muốn tổ chức đại điển song tu?" Hân dừng chân lại, nhìn về phía mấy tân đệ tử mới vào cửa, tính cách còn hấp tấp.

Mấy cái đệ tử nhìn thấy hân, trên mặt lộ ra kính sợ: "Hồi sư thúc tổ, là Không Hầu lão tổ Vân Hoa Môn."

Hân ngơ ngẩn mà nhìn mấy đệ tử: "Không Hầu..... Nàng muốn cùng người khác song tu sao?"

Các đệ tử không rõ sư thúc tổ vì sao bỗng nhiên thất hồn lạc phách như thế, trộm lui hai bước: "Sư thúc tổ, ngài làm sao vậy?"

Thiếu nữ tươi sáng, từng trộm túm tay áo hân, nói Hoàn Tông cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được, muốn cùng người khác ở bên nhau?

Ngực sinh đau, Hoàn Tông phun máu tươi. Máu nhiễm đỏ cả tầng tuyết dày.

"Sư thúc tổ, ngài làm sao vậy, mau đi thành lâm lão tổ tới."

Đúng vậy, hấn là làm sao vậy?

Hoàn Tông mờ mịt chung quanh, Không Hầu nói, thời điểm thân thể không thoải mái, có thể thử hướng người làm nũng, hấn có thể hướng ai làm nũng đây?

"Ta..... Ta....." Hấn giương miệng, nhìn tiểu đệ tử vội vàng trước mắt, ngực đau càng ngày càng.

Ta là làm sao vậy?

"Khụ khụ khụ." Hoàn Tông mờ mắt ra, sắc mặt trắng bệch, trong miệng trào ra máu đen. Đây là một gian phòng không tề, có giường có kệ sách còn có ghế dựa, trên tường treo một bức tiên nhân cười hạc đỏ, bên trên có viết tám chữ "Thiên địa rộng lớn, thuận tâm mà làm".

Dùng khăn tay lau vết máu bên khóe miệng, Hoàn Tông đứng lên đi đến trước bức họa.

"Thiên địa rộng lớn, thuận tâm mà làm....."

Mới vừa rồi, hấn bị hút vào bên trong ảo cảnh?

Ảo cảnh này quá mức chân thật, chân thật đến hấn giờ phút này còn có chút hoảng hốt. Hấn chưa bao giờ nghĩ tới, Không Hầu sẽ cùng người khác kết làm song tu đạo侶.

Hấn muốn nâng vĩnh viễn vui vẻ, trở thành tu sĩ lợi hại, cuối cùng phi thăng thành tiên, duy nhất không nghĩ tới, đó là nàng sẽ có đạo侶.

Xoay người đi tới cửa, hấn vươn tay mở cửa. Nhẹ nhàng dùng một chút lực, cửa mở.

"Rốt cuộc ra tới!" Không Hầu từ trong phòng lao tới, bước chân vui sướng như là cùng các sư tỷ cùng đi mua phi tiên vậy.

Nghe được tiếng mở cửa đối diện, nàng thu hồi vui sướng, ngẩng đầu hướng đối diện nhìn.

Nam nhân bạch y nhẹ nhàng, mặt như quan ngọc cũng nhìn phía nàng.

Tác giả có lời muốn nói: Không Hầu: Tới tới tới, ta nó cho ngươi mười tám phương pháp dùng để chơi tu sĩ tới sau.

Bí cảnh: Rất có đạo lý, đi tìm người khác thử xem.

Vấn đề: Lần đầu tiên hại đồng đội cảm giác như thế nào?

Không Hầu:.....

Tu sĩ 500 năm sau: Chúng ta đã làm sai cái gì?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 82: Phát rồ

Editor: TIEUTUTUANTU

“Hoàn Tông.” Không Hầu không nghĩ tới khoảng cách giữa nàng cùng Hoàn Tông, chỉ là một cái sân.

Nàng xách làn váy lên chạy qua, chạy đến một nửa thì dừng lại, cẩn thận quan sát vài lần, sau khi xác định đây là Hoàn Tông thật sự, mới tiếp tục chạy tới bên hấn.

Bước lên bậc thang, Không Hầu còn chưa kịp nói, Hoàn Tông đã vươn tay, nhẹ nhàng, vững vàng tóm chặt tay áo nàng.

“Ta khó chịu.” Đôi mắt đen nhánh nhìn Không Hầu, bên trong hình như có vô hạn ủy khuất.

“Làm sao vậy, làm sao vậy?” Không Hầu đỡ lấy cánh tay hấn, “Là thân thể không thoải mái?”

Hoàn Tông chậm rãi lắc đầu, hấn cúi đầu nhìn Không Hầu lo lắng cùng nôn nóng, nhẹ nhàng nhợt nhạt cười.

“Khó chịu còn cười.....” Không Hầu ở thu nạp giới tìm tìm, lấy ra ngưng khí đan uyển đến bên miệng Hoàn Tông, “Mau ăn cái này.”

Ngâm lấy thuốc viên, Hoàn Tông thanh âm khàn khàn: “Cảm ơn.”

“Không cần khách khí.” Nàng nhìn bốn phía, lớn tiếng hỏi, “Bí cảnh chi linh, ngươi còn ở đây không, chúng ta có thể đi ra ngoài hay không?”

Không có người đáp lại.

Không Hầu nâng lên tiếng nói: “Bí cảnh.”

“Đừng kêu.” Bí cảnh chi linh một thân huyền y xuất hiện, hần mang mặt nạ màu trắng, vĩnh viễn là bộ dáng không có biểu tình, “Nơi công cộng, không được lớn tiếng ồn ào.”

“Nhưng nơi này chỉ có ba người.” Không Hầu nói, “Không coi là nơi công cộng, Hoàn Tông cũng không ngại ta kêu lớn tiếng, đúng không, Hoàn Tông?”

Hoàn Tông gật gù đầu, Long Ngâm Kiếm xuất hiện ở trong tay.

Bí cảnh chi linh lui một bước, âm thanh lạnh lùng nói: “Lấy tâm cảnh cùng năng lực của các ngươi, lưu lại tại bí cảnh này, cũng không có tác dụng gì.” Hần vung tay lên, trước mặt Không Hầu cùng Hoàn Tông xuất hiện rất nhiều khối ngọc bài, ngoại hình những ngọc bài này giống nhau như đúc, không có khác biệt.

“Ngọc bài này là chìa khóa của rất nhiều rương bảo vật, các ngươi có thể lựa chọn.” Bí cảnh nhìn Hoàn Tông, “500 năm sau, các ngươi không cần đến.”

Không Hầu thuận tay chọn một khối ngọc bài, thuận miệng oán giận nói: “Chúng ta cũng miễn cưỡng coi như có duyên bằng hữu, ngươi thế nhưng vô tình như thế.”

“Ta chỉ là bí cảnh, không cần có cảm tình.” Bí cảnh chi linh không nghĩ cùng Không Hầu nhiều lời, “Chọn xong liền đi.”

“Từ từ!” Không Hầu thấy bí cảnh chi linh lại tính toán trực tiếp biến mất, vội vàng gọi hần lại, “Bảo rương ta có thể không cần, ngươi có thể giúp ta một chuyện nhỏ hay không?”

Bí cảnh chi linh quay đầu nhìn nàng.

Không Hầu chấp tay trước ngực, mắt trông mong nhìn hần: “Ngươi chính là bí cảnh tiên nhân lưu lại, so với bí cảnh khác lợi hại hơn, tâm địa cũng nhất định thực lương thiện.”

“Thôi phỏng ta cũng vô dụng, bí cảnh là sẽ không có cảm tình.” Bí cảnh chi linh giọng điệu lạnh nhạt, “Ngươi muốn ta giúp ngươi cái gì?”

“Ta muốn tìm nơi có dược liệu, thỉnh ngươi báo cho.” Không Hầu triệu bí cảnh chi linh hành lễ. Trên người bí cảnh chi linh có lưu lại thần thức tiên nhân, khẳng định cũng biết một ít việc tiên nhân mới biết được.

“Dược liệu?” Bí cảnh chi linh liếc mắt nhìn Không Hầu một cái, nhân loại nữ tính này thân thể khỏe mạnh, cũng không bệnh kén, căn cốt tâm tính cũng không tồi, là người có tiên duyên. Nhưng thật ra người nam nhân bên người nàng này, tuy rằng căn cốt tư chất xuất chúng, cũng có vài phần tiên duyên, nhưng là linh đài lại xảy ra vấn đề.

“Đúng vậy, dược liệu này, ngài có biết chúng nó ở nơi nào?” Không Hầu đem phương thuốc giao cho bí cảnh chi linh.

Bí cảnh chi linh tiếp nhận vừa thấy, đây là phương thuốc mấy ngàn năm trước, dùng cho tu sĩ tâm cảnh không xong, linh đài tan vỡ. Nhưng là bởi vì dược liệu quá mức sang quý, rất nhiều tu sĩ nếu là linh đài bị hủy, cũng chỉ có thể chờ một ngày thọ nguyên hao hết kia.

Không nghĩ tới cách nhiều năm như vậy, phương thuốc này lại tái hiện hậu thế.

Những dược liệu này, ở lúc chủ nhân phi thăng, đã là trên đời khó tìm, hiện tại Tu Chân giới linh khí càng ngày càng loãng, làm sao có thể sinh trưởng được chúng?

“Từ bỏ đi.” Thân là bí cảnh, hần học không được cách nhân loại quanh co lòng vòng nói chuyện, “Rất nhiều dược đã diệt sạch, ngươi tìm không thấy.”

“Không thử, ai cũng không biết kết quả.” Không Hầu nói, “Thỉnh nói cho ta chúng vị trí nó đã từng tồn tại.”

“Ta chỉ biết ba trong số trong đó.” Bí cảnh chi linh thấy nàng kiên trì, chỉ chỉ ba vị dược liệu trong đó, “Vô Vọng Hải chi nam, Thỉnh Phong Cốc đế, còn có.....”

Bí cảnh chi linh dừng một chút: “Phạm Trần giới.”

“Phạm Trần giới?” Không Hầu từ Phạm Trần giới tới, biết Phạm Trần giới linh khí có bao nhiêu loãng, không nghĩ tới Thương Ngọc Nhĩ dược này, sẽ ở nhân gian giới, “Ồ chỗ nào của nhân gian giới?”

“Ta không biết.” Bí cảnh chi linh nói, “Tục truyền vị dược này là của một vị đế vương, vì cứu nữ nhân hần yêu, ngày ngày dùng máu tươi mang long khí đế vương tưới lên, cuối cùng ra hoa. Ta chưa từng gặp qua, tin tức có trong đầu, chính là một ngàn tám trăm năm trước ở nhân gian giới.”

“Một ngàn tám trăm năm trước.” Không Hầu nhanh chóng suy đoán một ngàn tám trăm năm trước là cái vương triều gì.

Một ngàn tám trăm năm trước là Tây Phương triều, đế vương Tang Vũ đối với hoàng hậu tình thâm nghĩa trọng, sau khi hoàng hậu chết bệnh, vẫn không nạp phi. Nam nhân thâm tình đã hiếm có, đế vương một lòng một dạ càng khó tìm hơn, cho nên cứ việc gần hai ngàn năm qua đi, vẫn có vô số nữ tử nhắc tới vị đế vương này.

Càng là thứ khó có được, liền có vẻ càng quý hiếm mỹ lệ.

Đối với nữ nhân hậu cung mà nói, Tang Vũ giống như là một giấc mộng, một giấc mộng thuộc về nữ nhân khác, còn các nàng là người xem. Chỉ có thể nhìn, vĩnh viễn không thể chạm đến.

“Đa tạ báo cho.” Không Hầu triều bí cảnh chi linh hành đại lễ, bí cảnh chi linh hướng bên cạnh tránh. Nữ nhân này trên người có long khí cùng tiên duyên, hẳn chịu không nổi đại lễ của nàng.

“Các ngươi đi thôi.” Bí cảnh chi linh nói, “500 năm sau, các ngươi đừng tới.”

Không Hầu đi vài bước, dừng chân quay đầu nhìn bí cảnh chi linh: “Chúng ta đi rồi, một mình ngươi ở chỗ này đợi 500 năm sao?”

Bí cảnh chi linh nghiêng người mà đứng, không có nhìn vào hai mắt sáng lấp lánh của nàng: “Ta không phải người, cũng không hiểu tịch mịch của nhân loại các ngươi.”

“Nhưng mà ngươi có hình dạng người, học được ngôn ngữ nhân loại, biết tiến thoái, sợ hãi, thì cùng con người có gì khác nhau?” Không Hầu vô pháp tưởng tượng, ở một mình trong 500 năm là cái dạng cảm thụ gì, “Muốn Đi ra ngoài nhìn xem hay không?”

“Hiện tại Tu Chân giới cùng mấy ngàn năm trước so sánh, có biến hóa rất lớn, ngươi không hiểu kỳ sao?” Không Hầu cảm thấy, một chi linh biết ở lúc Hoàn Tông cường đại vũ lực lựa chọn thoái nhượng, thì hẳn cùng con người đã không khác biệt.

“Ta rất hiếu kỳ.” Bí cảnh chi linh dùng giọng điệu không có pháp phòng nói, “Chính là ta là ý chí chủ nhân lưu lại, ta muốn giúp hấn nhìn phi thăng giả tiếp theo xuất hiện. Chờ Tu Chân giới các ngươi có tân phi thăng giả xuất hiện, ta sẽ ra tới nhìn xem.”

“Chính là..... Lăng Ưu giới đã một ngàn năm không có phi thăng giả xuất hiện.” Không Hầu có chút không đành lòng, “Ngươi vẫn muốn chờ đợi sao?”

Bí cảnh chi linh thực nghiêm túc gật đầu: “Một ngàn năm không có, vậy chờ hai ngàn năm, hai ngàn năm không có vậy chờ năm ngàn năm, chỉ cần Lăng Ưu giới không biến mất, ta liền bắt từ bắt diệt, không có quan hệ.”

Nhìn bí cảnh chi linh mặt nạ, Không Hầu thế nhưng thấy được vài phần kiên trì cùng đáng yêu.

“Có lẽ một trăm năm sau, sẽ có người phi thăng, đến lúc đó ngươi liền tự do.” Không Hầu triều hấn phát phát tay, “Kia..... Lần sau gặp lại.”

Bí cảnh chi linh nhìn nàng, liền ở lúc Không Hầu cho rằng hấn sẽ nói “Không”, hấn mở miệng: “Tu Chân giới nữ tu hiện tại, đều ồn ào giống ngươi như vậy sao?”

Không Hầu: “.....”

“Cáo từ, không tiễn.” Không Hầu xoay người túm chặt tay áo Hoàn Tông, đi ra ngoài.

Bí cảnh chi linh cũng bất động, nhìn nàng cùng Hoàn Tông rời đi, thẳng đến khi bóng dáng bọn họ biến mất ở kết giới, tư thế đứng thẳng cũng không có biến quá. Gió thổi bay tóc của hấn, hấn búng tay khiến toàn bộ bí cảnh bị nước mưa bao phủ.

Một hồi hoa vũ, xem như hấn vì “Bằng hữu” tiễn đưa?

Đi ra kết giới, bên ngoài là kim điện thật lớn, xung quanh kim điện, rất nhiều rương nổi lơ lửng tản ra kim quang.

Ngọc bài trong tay không chịu khống chế mà bay đi ra ngoài, cùng bảo rương nào đó trùng hợp ở bên nhau, bảo rương mở ra, một kiện pháp khí tản ra ngũ thải hà quang rót ở trong tay Không Hầu.

Pháp quang lóng lánh qua đi, Không Hầu mới thấy rõ là một chiếc dù vô cùng mỹ lệ.

Dù không biết dùng cái gì chế thành, tựa khối tựa sương, cán dù có khắc hai chữ “Liễm tức”, nàng căng dù ra, cơ hồ không có nữ tử nào từ chối được vẻ đẹp của nó.

Tiếp theo nàng liền phát hiện, hơi thở quanh thân nàng bị thu liễm, giờ phút này nhìn bề ngoài, nàng cùng phạm nhân giống nhau. Nàng quay đầu triều Hoàn Tông nhìn lại, phát hiện trong tay Hoàn Tông cầm một phi tiên váy, váy xinh đẹp đến làm nàng không rời được mắt, nhưng là.....

Nam tu mở ra được loại váy này, có thể có ích lợi gì?

“Cho muội.” Hoàn Tông đem váy giao cho Không Hầu, “Ta không dùng được cái này.” Thừa dịp Không Hầu không chú ý, hấn đem tay phải giấu ở sau người, đem một kiện pháp khí cũng không quá thu hút bỏ vào thu nạp giới.

“Vậy sư muội sư tỷ huynh.....” Không Hầu cảm thấy mình vẫn là nên làm bộ rụt rè một chút.

“Ta không có sư tỷ, nhóm sư muội lại đều trầm mê với kiếm đạo, mấy thứ này cũng không cảm thấy hứng thú.” Hoàn Tông ôn nhu cười, “Nữ tu cùng ta thân cận nhất, cũng chỉ có muội.”

“Hoàn Tông, huynh, huynh.....” Không Hầu thu hồi dù, vỗ vỗ ngực sau bịt mắt, “Huynh đừng cười như vậy.”

Lại cười như vậy tiếp, nàng sợ chính mình không chế không được hai tay, sẽ hướng trên mặt Hoàn Tông cọ cọ. Minh như thế nào lại muốn làm hành động của loại nữ nhân mặt dày vô sỉ, quả thực thẹn với liệt tổ liệt tông nhà họ Cơ, thực xin lỗi sư phụ sư huynh dạy dỗ.

“Là ta khó coi?” Hoàn Tông trên mặt tươi cười dần dần biến mất, mắt mát nói, “Xin lỗi, lần sau ta sẽ chú ý.”

“Không không không, huynh không hiểu, ta là nói, huynh cười quá đẹp.” Không Hầu thấy Hoàn Tông rũ mắt sầu bi, nào còn lo lắng mình có phải mặt dày vô sỉ hay không, “Rất đẹp, siêu cấp đẹp, ta sợ nữ tu khác trầm mê huynh.”

“Sẽ không.” Hoàn Tông dặt dặt tay nàng, hướng ngoài điện đi.

Ở bí cảnh vì không muốn đoán sai trận pháp, Không Hầu thường xuyên bị Hoàn Tông nắm tay, hiện tại lại bị Hoàn Tông nắm, nàng liền một chút bài xích đều không có, đi theo phía sau hần ngoan ngoan: “Vì cái gì sẽ không?”

Cửa điện mở ra, bên ngoài bách hoa bay múa, mưa phùn tầm tã, hoa vũ đầy trời chính là bức hoạ đẹp nhất.

“Ta chỉ cười cho muội xem, các nàng không thấy được.” Hoàn Tông quay đầu lại, mỉm cười nhìn Không Hầu, “Như vậy được không?”

Ánh mắt hần thực ấm, như là xuân tuyết hòa tan, sáng lấp lánh còn mang theo vài phần hương ngọt. Đối mặt với một đôi mắt như vậy, vô luận hần nói cái gì, Không Hầu đại khái cũng chỉ sẽ nói được.

“Được.” Nàng ngơ ngẩn gật đầu, thế giới hoa vũ mỹ lệ sau lưng Hoàn Tông kia tựa hồ đã mờ lung hư vô, chỉ có nam tử tuấn mỹ trước mắt này mới là chân thật.

《Tu Tiên Ký》 nói, người chủ bạch y trắng tuyết. Trường thân ngọc lập, cầm kiếm đứng trên đỉnh núi, nhật nguyệt sao trời phảng phất đều dưới chân hần, thiên địa vô sắc. Không Hầu vẫn luôn tưởng tượng không ra, cái dạng nhân tài gì có thể làm thiên địa vô sắc, hiện tại nàng rốt cuộc minh bạch, cái dạng người gì, có thể cho thiên địa trở nên âm đạm thất sắc, làm cảnh đẹp thế gian biến thành hư ảo.

Hoa vũ cuốn lên thân hình hai người, khi mở mắt ra, đã là bên ngoài cửa vào bí cảnh.

Đệ tử tông môn canh giữ ở ngoài bí cảnh thấy có người ra tới, đều hướng bên này nhìn xung quanh, phát hiện là Lưu Quang Tông Hoàn Tông chân nhân cùng Vân Hoa Môn Không Hầu tiên tử, bọn họ sôi nổi chen qua tới hành lễ, muốn dò hỏi việc trong bí cảnh.

Không Hầu trả lời vài câu, những người này còn muốn tiếp tục hỏi, ánh mắt liền quai dị mà tránh ra, có người chuẩn bị tiếp tục hỏi, cũng bị những người khác ấn bả vai kéo đi. Nàng nghi hoặc mà nhìn Hoàn Tông, “Hoàn Tông, bọn họ làm sao vậy?”

Tiến vào bí cảnh một chuyến, lại không có hủy dung, đạo hữu này không cần thiết đem không khí làm cho không hữu hảo như vậy đi?

Hoàn Tông giọng điệu bình tĩnh nói: “Không biết, cá tính tu sĩ khó tránh khỏi quái dị chút, không cần để ở trong lòng.”

“Sư thúc.” Hiếu Đống ở ngoài bí cảnh thủ vài ngày, nhìn thấy Hoàn Tông rốt cuộc ra tới, vội tiến lên hành lễ nói, “Hiếu Đống gặp qua sư thúc.”

“Hiếu Đống, người như thế nào tại nơi đây?” Hoàn Tông hỏi.

“Hồi sư thúc, nửa tháng trước Nguyên Cát Môn cấp tông chủ truyền tin tức, nói ngài cùng Không Hầu sư thúc vào bí cảnh, tông chủ liền cho vân bố lại đây canh giữ.” Thấy sư thúc rốt cuộc nhớ kỹ tên của mình, Hiếu Đống thật cao hứng, “Hiện tại gặp người bình an ra tới, vân bố liền an tâm rồi.”

“Có Lâm Học ở đây, ta sẽ không có việc gì, người báo tông chủ không cần lo lắng cho ta.” Hoàn Tông nhìn nhìn trời, “Sắc trời không còn sớm, người nên khởi hành trở về.”

Hiếu Đống: “.....”

Cho nên cứ việc bị nhớ kỹ tên, sư thúc vẫn là thực lạnh nhạt.

“Kia vân bố liền.....” Hiếu Đống chấp tay chấp tay thi lễ, lễ đi được tới một nửa, đột nhiên cứng đờ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm ở giữa Hoàn Tông cùng Không Hầu.

“Luyện kiếm quan trọng, không cần trì hoãn thời gian.” Hoàn Tông móc ra một kiện pháp khí đưa cho Hiếu Đống, “Cầm đi chơi.”

“Tạ, tạ sư thúc.” Hiếu Đống lắp bắp nói lời cảm tạ, khi đứng lên, lại không dám xem tiếp. Khó trách hần vừa rồi cảm thấy nơi nào quái quái, nguyên lai sư thúc cùng Không Hầu tiên tử thể nhưng nắm tay đứng chung một chỗ.

Tay trong tay.....

Tay trong tay.....

Ôm pháp khí nhảy lên phi kiếm, Hiếu Đồng thất hồn lạc phách phi xa.

“Hiếu Đồng sư diệt đây là làm sao vậy, bay đến xiêu xiêu vẹo vẹo, cũng không sợ xảy ra sự cố phi hành?” Không Hầu nghe nói qua không ít tu sĩ phi hành bỗng nhiên chạm vào nhau, tuy rằng các tu sĩ Trúc Cơ kỳ trở lên đâm một chút, quăng ngã một chút không nháo ra mạng người, nhưng là đường đường kiếm tu đến phi kiếm cũng không xong, truyền ra ngoài sẽ mất mặt Lưu Quang Tông.

Hoàn Tông là người Lưu Quang Tông, Lưu Quang Tông mất mặt, tương đương Hoàn Tông mất mặt. Không Hầu cảm thấy bọn tiểu bối này cần hảo hảo giáo dục mới được.

Hoàn Tông lớn lên đẹp như vậy, cử chỉ ưu nhã như vậy, người lại tốt như vậy, như thế nào có thể bị mất mặt?

Chờ khi Lâm Hộc ra tới, nhìn đến công tử cùng Không Hầu cô nương ngồi ở dưới bóng cây bày một cái bàn nhỏ uống trà ăn điểm tâm, hai người nói nói cười cười thích ý, nếu không phải bọn họ còn lưu lại nơi này, hẳn cơ hồ muốn hoài nghi, hai người kia đã quên đi hắn.

Đến gần hai người, hắn nghe được Không Hầu cười khẽ ra tiếng: “Hoàn Tông, không nghĩ tới huynh khi còn nhỏ cũng làm loại việc ngốc này. Khi đó ta vì trộm xem thoại bản Diệu Bút Khách viết, đem thư giấu ở trong động phủ nhị sư huynh.”

“Muội khi còn nhỏ thực đáng yêu.”

“Ta biết huynh muốn nói ta khi còn nhỏ thực nghịch ngợm.”

“Ta không gạt người.”

Lâm Hộc: “.....”

Bất quá là đi qua một cái bí cảnh, công tử đây là mất hồn?

“Lâm tiên bối, ngươi rốt cuộc ra tới?” Không Hầu chú ý tới Lâm Hộc, cười tủm tỉm mà triều hắn phát tay.

“Công tử, Không Hầu cô nương.” Lâm Hộc đi đến bên người hai người, Hoàn Tông buông chén trà, chỉ chỉ chỗ ngồi bên cạnh: “Ngồi.”

Lâm Hộc thu hồi kiếm, ở bên cạnh Hoàn Tông ngồi xuống.

Hoàn Tông rót cho hắn một ly trà, nhiệt khí nước trà toát ra, trà hương bốn phía.

“Công tử, tâm tình của ngươi tựa hồ thực hảo?” Lâm Hộc mang trà lên nhấp một ngụm, cẩn thận quan sát đến sắc mặt Hoàn Tông.

Hoàn Tông sóng mắt lưu chuyển, đối Không Hầu cười nói: “Ta cùng với Không Hầu có cơ duyên thiên địa song tu, tự nhiên tâm tình hảo.”

“Phải nha.” Không Hầu mới nhớ tới chuyện này, “Hoàn Tông, sau này chúng ta có cơ hội liền cùng nhau đá tọa tu hành, đây chính là chuyện tốt làm ít công to.”

“Hảo.” Hoàn Tông đứng lên, khom lưng cúi tay đến trước mặt Không Hầu: “Chúng ta vào trong xe ngựa thử xem, nếu là được, ngày sau ở trên đường cũng có thể gia tăng tu hành.”

“Nha.” Không Hầu túm chặt tay Hoàn Tông, “Chúng ta nhanh lên.”

“Công tử.....”

“Ngươi lưu lại nơi này thử, chờ tu sĩ khác ra tới, thay ta cùng Không Hầu hướng bọn họ từ biệt một chút.” Hoàn Tông quay đầu nhìn hắn, “Minh bạch?”

Lâm Hộc: “.....”

Sách, quai hàm có điểm đau.

Hiếu Đồng một đường chạy về đến tông môn, thậm chí không rảnh lo sư đệ sư diệt khác chào hỏi hắn, vội vàng hướng trên ngọn núi chạy.

Thương Hải nhìn thấy đồ đệ bước chân vội vàng chạy tiến vào, nhíu nhíu mày: “Vì sao kinh hoàng như thế?”

“Sư phụ.” Hiếu Đồng cấp Thương Hải hành đại lễ, “Sư thúc đã từ bí cảnh ra tới, vẫn chưa bị thương.”

“Này không phải chuyện tốt sao, ngươi khẩn trương như thế là vì?” Thương Hải đứng dậy đi lấy ấm trà, “Thân là kiếm tu, nếu là cảm xúc cũng không thể khống chế, lại như thế nào thành tựu đại đạo?”

“Chính là sư phụ, sư thúc cùng Vân Hoa Môn Không Hầu sư thúc có tình yêu nam nữ.”

“Cái gì?” Âm trà trong tay Thương Hải rơi vỡ trên mặt đất, hắn có chút luống cuống mà nhìn đồ đệ, “Ngươi nói sư đệ hắn đối với nữ tử động tâm?”

“Đúng vậy.” Hiểu Đông nói, “Sư thúc từ bí cảnh ra tới, liền cùng Không Hầu cô nương nắm tay, thời điểm Không Hầu cô nương nói chuyện, còn đối với nàng mỉm cười.”

“Chuyện này không có khả năng, hắn ngày thường, có thể ít nói một chữ liền tuyệt đối không nói thêm, càng miễn bàn cười với người khác, ta cùng hắn nhận thức 300 năm, cũng không gặp hắn cười quá vài lần.”

Thương Hải ở trong phòng đi một vòng, làm chính mình bình tĩnh lại, nói với Hiểu Đông, “Việc này ngươi cùng ta cùng đi báo tông chủ.”

Thương Hải là đồ đệ Tùng Hà phong chủ, cùng tông chủ gặp mặt cũng không phải việc khó. Cho nên một đường thẳng tới chủ điện, hắn vào cửa nhìn đến sư phụ cùng tông chủ đều ở đây, hành lễ sau nói: “Tông chủ, sư phụ, Hiểu Đông đã trở lại.”

“Các ngươi ngồi xuống nói.” Kim Nhạc vẻ mặt ôn hoà nói, “Mới vừa rồi sư đệ ngươi truyền phi tin phù trở về, đem sự tình phát sinh trong bí cảnh cùng ta nói một lần.”

“Kia hắn. Có đề cập đến việc của Không Hầu cô nương hay không?” Thấy tông chủ bộ dáng tâm tình rất tốt, Thương Hải nghĩ, sư đệ tâm cảnh đã là không xong, tông chủ không sợ hắn cùng nữ tu sinh tình, đại hi đại bi, tâm cảnh càng thêm chịu ảnh hưởng?

“Nói qua.” Kim Nhạc mặt mang vui mừng, từ khi đồ đệ xảy ra chuyện về sau, hắn đã thật lâu không có biểu tình nhẹ nhàng như vậy, “Vị Không Hầu cô nương này, thật sự là đại phúc tinh. Sư đệ ngươi gặp được nàng, thật là mọi chuyện như ý, cát tường liên tục.”

Thương Hải: “.....”

Này cùng dự đoán của hắn có chút không giống nhau a.

“Người đồng ý chuyện hai người bọn họ?” Thân là kiếm tu tu luyện gần 500 năm, Thương Hải biểu tình khó có khi phức tạp như thế.

“Việc này tốt như vậy, có thể nào không đồng ý?” Kim Nhạc nói, “Thế gian nhiều tu sĩ như vậy, có thể có bao nhiêu đại cơ duyên gặp được thiên địa song tu? Có Không Hầu cô nương cùng thiên địa song tu, tâm mạch sư đệ ngươi sẽ chậm rãi ôn dưỡng, liên tính không thể khởi hắn, ta cũng không cần lo lắng hắn một ngày linh đài tan vỡ, tu vi tan hết.”

“Thiên địa song tu?” Thương Hải hú lên quái dị, “Thật là thiên địa song tu?”

Tùng Hà nhíu mày, đồ đệ này từ trước đến nay tính tình ôn trọng, hôm nay là làm sao vậy, nói chuyện hành sự thế nhưng giống mao đầu tiểu tử.

Kim Nhạc cũng cảm thấy kỳ quái, thiên địa song tu là việc tốt, vì sao Thương Hải sư đệ biểu tình lại quái dị như thế?

“Tông chủ, Không Hầu cô nương, năm nay bao lớn?”

“Nàng tuổi nhỏ, cốt linh bắt quá mười bảy tuổi. Nhưng hai người bọn hắn lại không phải muốn kết làm đạo侶, hà tất để ý tuổi?”

Kim Nhạc xoa tay nói, “Vân Hoa Môn trên dưới đều phi thường không tồi. Tuy rằng nàng tu vi hiện tại thấp kém, sư đệ ngươi cùng nàng thiên địa song tu, đối với nàng càng hữu ích. Nhưng thiên địa song tu đối với nàng là tùy duyên, đối với sư đệ ngươi lại rất quan trọng.”

Vân Hoa Môn đưa bọn họ giao nhân lần đã là thiên đại ân đức, không nghĩ tới đồ nhi cùng Không Hầu còn có cơ duyên bực này, hắn cùng đồ nhi xem như thiếu thiên đại nhân quả.

Thương Hải trầm mặc.

Sư đệ chẳng lẽ là vì có thể cùng Không Hầu lâu dài thiên địa song tu, mới cố ý dụ nàng động tâm? Không Hầu cô nương mới mười bảy tuổi a, sư đệ thế nhưng phát rồ làm ra loại sự tình này?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 83: Kính trà

Editor: TIEUTUTUANTU

"Thương Hải." Tùng Hà phong chủ thấy biểu tình đồ đệ vẫn thập phần quái dị, mở miệng nói, "Người có lời gì muốn nói?"

"Ta....." Thương Hải nghiêng người nhìn Hiếu Đồng không dám nói lời nào, cắn chặt răng mở miệng nói: "Tông chủ, vẫn bối xác thật có việc bẩm báo."

"Chuyện gì?" Kim Nhạc thấy Thương Hải biểu tình ngưng trọng như thế, thu hồi tâm tính vui đùa.

"Tông chủ, ta cảm thấy sư đệ hần có khả năng muốn đi Vân Hoa Môn làm con rể." Thương Hải nuốt nuốt nước miếng, "Hiếu Đồng nói, hần nhìn thấy sư đệ cùng Vân Hoa Môn Không Hầu cô nương ở trước mặt mọi người, tay trong tay trò chuyện với nhau thật vui."

"Thật sự?" Kim Nhạc nhìn về phía Hiếu Đồng.

Hiếu Đồng gật đầu bằng biên độ nhỏ nhất: "Thời điểm Sư thúc cùng Không Hầu sư thúc ra tới, có rất nhiều tu sĩ vây quanh bọn họ, vẫn bối không có chú ý tới có cái gì không thích hợp. Chờ vẫn bối đến gần, mới nhìn thấy sư thúc nắm tay Không Hầu cô nương, thập phần thân mật."

Trong phòng lập tức an tĩnh lại, sau lưng Hiếu Đồng toát ra một trận mồ hôi lạnh, sư bá tổ dưới sự tức giận, sẽ không chạy đi tìm đến sư thúc, đem hần cùng Không Hầu cô nương chia rẽ đi?

"Tùng Hà." Kim Nhạc trầm mặc thật lâu sau, quay đầu nhìn về phía Tùng Hà, "Người tháng trước cùng Vong Thông phong chủ Vân Hoa Môn luận đạo hơn mười ngày, ở chung có vui vẻ không?"

"Vong Thông đạo hữu làm người hài hước, tu vi cao thâm, ta cùng với hần ở chung rất khá." Tùng Hà nhớ tới Vong Thông bồi hần từ đầu đường ăn đến đuôi phố, cực lực xem nhẹ tính cách không đáng tin cậy của Vong Thông kia.

"Người cùng Vong Thông phong chủ là lão bằng hữu, ta đây chỉ có thể đề nghị giúp ta đi một chuyến....."

"Phong chủ." Tùng Hà đánh gãy lời Kim Nhạc, "Không Hầu cô nương mới mười bảy tuổi, dù cho ta mặt dày, có chút lời nói cũng nói không nên lời." Lấy tính tình tàn phá của Vong Thông, hần nếu là dám mở miệng, đối phương liền dám giơ vũ khí lên, một đường từ Vân Hoa Môn đuổi tới Lưu Quang Tông.

"Người nghĩ đến đâu." Kim Nhạc ngăn người, "Ta là đề nghị tặng lễ Vân Hoa Môn, lại cấp Vong Thông phong chủ mang một phần lễ qua đi. Không biết Vong Thông đạo hữu thích tranh cử đan dược hay là pháp khí phù triện?"

"Hần cái gì đều không thích." Tùng Hà cẩn thận hồi tưởng, ngữ khí không quá khẳng định, "Vong Thông thân là một phong chi chủ, đan dược pháp khí phù triện hần là sẽ không thiếu, hần thiếu chính là linh thạch."

Kim Nhạc hoài nghi nhìn Tùng Hà, này thật là cùng Vong Thông đạo hữu giao tình tốt bộ dáng?

"Tông chủ, ta không nói giỡn. Vong Thông đạo hữu vận thể có chút đặc thù, từ nhỏ là tồn không được linh thạch, cho nên trên người cũng không có bao nhiêu linh thạch."

Tuy rằng Vong Thông chính mình không quá thừa nhận chuyện này. Nhưng tất cả mọi người đều là nam nhân, lại thường thường cùng nhau đi ra ngoài ăn mỹ vị, đối phương thiếu cái gì, muốn cái gì, đều là nam nhân hần đại khái còn có thể đoán ra được.

"Vậy người chuẩn bị chút linh thạch pháp khí dược liệu mang qua đi, chỉ đưa linh thạch, sẽ làm Vong Thông đạo hữu nghĩ lầm chúng ta xem thường hần, ngược lại không phải chuyện tốt."

Kim Nhạc phân phó xong hết thấy, thấy Tùng Hà vẫn là dùng ánh mắt lộ vẻ kỳ quái nhìn mình, đành phải thờ dài nói, "Vạn nhất vài thập niên sau, Hoàn Tông thật muốn ở rể Vân Hoa Môn, ta ít nhất cũng giúp hần trước lấy lòng sư trưởng nhà gái."

Ở rể không dễ làm a.

Tùng Hà không nghĩ tới tông chủ thế nhưng suy nghĩ thoáng như vậy, hảo một cái thiên tài đồ đệ, đưa đi môn phái khác rể cũng nguyện ý.

"Aiiii." Kim Nhạc thờ dài một tiếng, "Khi còn nhỏ, ta hy vọng hần nghiêm khắc với bản thân, kiếm đạo càng cao càng xa hơn, đánh vỡ cục diện bế tắc của Lăng Ưu giới gần ngàn năm không người phi thăng. Chính là....."

"Lăng Ưu giới không phải thuộc về một người nào, trách nhiệm trầm trọng như vậy, cũng không nên để mình Hoàn Tông gánh." Kim Nhạc biểu tình hòa hoãn, như là nghĩ thông suốt việc nào đó, cả người rục rờ hần lên, "Khi hần vẫn là một đứa trẻ, liền cùng ta đi tới Lưu Quang Tông, hần chưa bao giờ làm ta thất vọng, nên ta làm sư phụ, lại có thể nào làm hần thất vọng."

Phần lớn tu sĩ đều không có con nối dõi, đối với bọn họ, thân truyền đệ tử chính là con nối dõi, thân là phụ thân, đối với hài tử trừ bỏ nghiêm khắc ngoài ý muốn, còn có cảm tình.

"Là ta chỉ dạy hần biết kiếm đạo, lại không có dạy hần làm người như thế nào, làm hần không hiểu cùng người giao tiếp, không hiểu cảm tình buồn vui, mới làm hần tâm cảnh xuất hiện vấn đề....."

"Tông chủ, việc này làm sao có thể trách người?" Tùng Hà nghe được lời này, ần ần cảm thấy không đúng, "Nếu đề sư diệt nghe được, cũng sẽ không tán đồng những lời này."

"Người không cần khăn trang như vậy." Kim Nhạc thấy Tùng Hà như thế, lại nở nụ cười, "Ta thực may mắn khi Hoàn Tông gặp được người làm hân học được cảm tình, Thiên Đạo không bạc hân, rốt cuộc là để lại một đường sinh cơ."

Tùng Hà thấy Kim Nhạc cũng không giống bởi vì việc này sinh tâm ma, yên lòng. "Không Hầu cô nương, xác thật là một vị nữ tử dễ dàng làm nhân tâm sinh yêu thích."

Không có người sẽ chán ghét một đôi mắt có thể nói, kiếm tu giao hữu từ trước đến nay coi trọng nhất phẩm tính, người tâm tư càng thuần phác sạch sẽ, càng dễ dàng hấp dẫn kiếm tu.

Không Hầu có thể cùng sư diệt lâm bằng hữu, Tùng Hà một chút cũng không ngoài ý muốn, duy nhất ngoài ý muốn chính là Hoàn Tông thế nhưng đối với nhân gia tiểu cô nương.....có tình.

Chuyện này sợ là có chút khó làm, Vân Hoa Môn những người đó.....

Vân Hoa Môn quản lý nhìn như rời rạc, nhưng là ở Vân Hoa Môn một đoạn thời gian, hân phát hiện, Vân Hoa Môn đối với đệ tử giáo dục lý niệm cùng bọn họ tuy rằng bất đồng, nhưng là đối với những đệ tử Vân Hoa Môn, lại là hữu dụng nhất.

Có thể cho bọn họ thi triển thiên tính chính mình, rồi lại làm cho bọn họ nhớ rõ hành sự có độ. Đặc biệt là khi hân biết được, đệ tử Trúc Cơ Vân Hoa Môn về sau, đều phải đi địa lao xem kết cục làm ác giả, hân là phi thường khiếp sợ.

Rất nhiều tông môn sợ đệ tử thay đổi tính tình, ở khi bọn họ Trúc Cơ, đều là đem bọn họ nhốt ở trong tông môn tĩnh tâm tu luyện, không cần xem nhiều, không cần nghe nhiều. Vân Hoa Môn khen ngược, trực tiếp cấp đệ tử một cái chấn động giáo dục.

Nhưng hân cẩn thận tưởng tượng, Vân Hoa Môn nhìn như rời rạc, thật sự không có mấy cái tông môn đệ tử phản bội. Lưu Quang Tông bọn họ quản lý nghiêm khắc như thế, lại không ít hơn Vân Hoa Môn.

Có lẽ Vân Hoa Môn làm đệ tử học xong một chữ, sợ.

Có sợ mới có kính, có kính mới biết được chính mình nên làm cái gì.

Hoàn Tông tới cửa tông môn này làm con rể vẫn là không tồi, liền sợ..... Nhân gia không muốn a.

Từ lúc Quy Lâm vạch trần tà tu nguy trạng, mang theo mọi người cùng nhau chạy trốn thành công, Quy Lâm luôn cảm nhận được bọn đồng môn nhiệt tình với hân. Ở thiện thực phòng ăn cơm, đều không quên lưu một vị trí cho hân, cướp được ăn ngon cũng phân hân một nửa, ngay cả Tiểu sư muội sức lực lớn đến không bỏ, cũng sẽ ở lúc hân luyện kiếm một, khiến hân hướng Thiện Thực Đường chạy. (editer: cười xiu)

Loại nhiệt tình này đối với hân mà nói, thật phần phiền toái, hân ám chỉ qua rất nhiều lần, làm cho bọn họ cách hân xa một chút, nhưng..... Nhóm người này tựa hồ nghe không hiểu hân ám chỉ.

"Quy Lâm tiểu sư đệ, hôm nay có hoa quả mới mẻ Không Hầu sư tỷ từ Khuê Thành gửi tới." Cao Kiện Diễn thấy Quy Lâm bị sư muội kéo tiến vào, vội vậy tay, "Nhu nhu, mau tới mau tới."

Quy Lâm nghĩ không rõ, Lý Nhu cha mẹ đến tốt cùng là nghĩ như thế nào, cô nương nhà mình rõ ràng lực lớn vô cùng, cổ tình còn muốn đặt tên là Nhu Nhu.

"Không Hầu sư tỷ thật là lợi hại." Nghe được tên Không Hầu, Nhu Nhu hai mắt tỏa ánh sáng, "Ngấn ngùn trong vòng bảy năm tấn chức đến Tâm Động kỳ, ở bí cảnh mạng về nhiều trái cây như vậy phân cho chúng ta, thật muốn gả cho nàng."

Quy Lâm liếc nàng một cái, nàng không biết giới tính chính mình sao?

Gặm một ngụm linh quả, ngọt lành ngon miệng, linh khí đầy đủ, xác thật không phải hoa quả bình thường. Hoa quả tốt như vậy, Vân Hoa Môn thế nhưng nguyện ý phân cho đệ tử bình thường. Hân quay đầu nhìn những người khác, nội môn đệ tử cùng đệ tử bình thường giống nhau, đều chỉ phân một viên, bất quá các sư huynh sư tỷ tựa hồ cũng không thèm để ý nhiều ít, hi hi ha ha ghé vào một khối nói chuyện phiếm, không hề có khí chất tông môn đệ tử.

"Các người vừa rồi thấy không, Lưu Quang Tông Tùng Hà phong chủ tới."

"Tùng Hà phong chủ không phải mới vừa hồi Lưu Quang Tông không lâu?"

"Ta đây cũng không biết, là Vật Xuyên Đại sư huynh cùng Đàm Phong sư huynh tự mình đi nghênh đón, ta vừa rồi ở trên đường gặp. Lần này cũng không phải là Tùng Hà phong chủ một mình tới, phía sau hân còn đi theo vài danh đệ tử, mặt băng sương, kiếm khí bốn phía, người sống cùng kiếm cũng không có gì khác biệt."

"Kiếm tu sao, không phải đều là cái dạng này."

"Lưu Quang Tông lâu lâu tới tông môn chúng ta, chẳng lẽ là muốn cùng tông môn chúng ta hợp lực hoàn thành cái đại sự gì?"

"Đây không phải chuyện chúng ta nên quan tâm, đừng nhọc lòng."

"Quy Lâm, người ngăn người làm gì?" Cao Kiện Diễn gõ cánh tay hấn, "Đi, chúng ta xếp hàng mức com đi."

Quy Lâm trầm mặc đứng lên, đi theo phía sau Cao Kiện Diễn.

Lưu Quang Tông gần đây liên tiếp hướng Vân Hoa Môn bài phỏng, chẳng lẽ là vì Vân Hoa Môn giấu đi giao nhân lân? Đều là đại tông môn, Lưu Quang Tông dù cho đã biết Vân Hoa Môn có giao nhân lân, cũng không tiện cùng bọn họ xé rách da mặt, cũng chỉ có thể lấy nhiệt tình cảm hóa?

Bất quá xem bộ dáng bọn họ lâu lâu liền tới cửa, có thể phán đoán ra Vân Hoa Môn đối với việc này còn không có nhả ra.

Cứ thế mãi, Lưu Quang Tông cùng Vân Hoa Môn chỉ gian, khẳng định sẽ sinh ra khoảng cách.

Nghĩ vậy, Quy Lâm nhủ nhủ mảy. Vân Hoa Môn đặc tội đệ nhất đại tông môn, hấn vốn nên cao hứng mới đúng. Chính là nhìn nhóm sư huynh đệ, sư tỷ sư muội vô tri vô giác, trong lòng hấn có chút không dễ chịu.

Vân Hoa Môn thất thế, nhóm đồng môn đầu óc không quá linh quang, cả ngày chỉ biết nhớ mong thức ăn, có thể bị liên lụy hay không?

Nguyên Cát Môn, nghe được các đệ tử đều an toàn trở về, Song Thanh trầm mặt gần một tháng, rốt cuộc hòa hoãn. Nghe được Kim Linh nói, ở bí cảnh đã nhiều lần chịu ơn chiếu cố của Không Hầu tiên tử, Song Thanh chân nhân gật gật đầu, "Ta đã biết, các người đi nghỉ ngơi trước, chuyện khác, chờ ngày mai lại nói."

Nhìn này đó đệ tử vui mừng rời khỏi chủ điện, Song Thanh ngồi xuống ghế chủ thượng.

"Môn chủ." Tùy tùng bên người theo hấn mấy trăm năm lác mình xuất hiện, "Môn chủ, Từ Phong công tử gần đây tinh thần tốt lên rất nhiều, đã biết viết chữ."

Song Thanh trên mặt xuất hiện một tia ý cười: "Hải tử kia am hiểu nhất thư pháp, ta sống nhiều năm như vậy, đều so ra kém hấn."

Tùy tùng nói: "Từ Phong công tử xưa nay đã như vậy."

Từ buổi tối ngày đó Không Hầu tiên tử hồng công tử nói, mẫu thân hấn hy vọng hấn ngoan ngoãn, công tử liền an tĩnh rất nhiều. Chỉ là lời này, hấn không hảo cùng môn chủ nói.

Đại công tử là môn chủ từ Phạm Trần giới mang về, năm đó hấn bị mẹ đẻ vứt bỏ ở trong ao, thiêu đến cả người đỏ lên, môn chủ mềm lòng đem hấn cứu, sau lại phát hiện công tử trên người có linh căn, liền đem hấn mang về Lăng Ưu giới.

Lần đầu tiên thu đồ đệ, môn chủ đối với hấn thập phần dụng tâm, nuôi dưỡng như con ruột. Nào biết Từ công tử nội tâm khúc mắc, nhớ năm đó mẹ đẻ vứt bỏ, lần nọ khi độ kiếp, bị tâm ma xâm lấn, cả người trở nên hỗn độn vô tri, giống như đứa bé ba bốn tuổi.

Song Thanh tựa hồ cũng nghĩ đến một ít việc của đại đệ tử, biểu tình tựa bị tựa hỉ, qua một hồi lâu mới nói: "Vân Hoa Môn bên kia, có tin tức truyền đến?"

"Không có." Tùy tùng nói, "Gần đây tin tức được đến càng ngày càng ít, chẳng lẽ là....."

"Sẽ không, ánh mắt đứa bé kia ta xem qua, bên trong tràn đầy dã tâm. Phương thức giáo dục của Vân Hoa Môn, hấn tuyệt đối thích ứng không được."

"Nếu là sự thành, ngài thật sự tính toán để hấn làm chương phái đệ tử?"

"Hấn thiên tư thông minh, căn cốt hảo, lại có tâm kế cùng dã tâm, so với Chu Tiểu càng thích hợp với vị trí chương phái Đại sư huynh." Song Thanh nói, "Chu Tiểu đứa nhỏ này cũng không có cái gì sai, tính cách ôn hòa, lòng dạ lại trống trải, nhưng hấn càng thích hợp làm quân sự hoặc là trưởng lão, làm không được tông môn chỉ chủ."

Tùy tùng nhớ tới Chu Tiểu hiếu thuận cùng trung hậu, trong lòng có chút không đành lòng. Bất quá môn chủ từ trước đến nay nói một là một, hấn không dám nhiều lời.

"Người....." Song Thanh nghĩ nghĩ, "Thôi, ta chính mình đi nhìn Chu Tiểu, hải tử kia từ trước đến nay sợ làm ta phiền toái, gặp được sự cũng không hé răng. Ở bí cảnh gặp được chuyện gì, ta nếu là không đi hỏi, hấn khẳng định không muốn nhiều lời. Đừng giống Từ Phong như vậy, làm ra tâm ma, cả đời đều phải bị hủy."

Nhìn môn chủ vẻ mặt không kiên nhẫn, bộ dáng lại vội vàng đi ra ngoài, tùy tùng rốt cuộc thở dài một hơi.

Trong miệng nói lời tàn nhẫn, làm việc lại là mềm lòng, này rốt cuộc là nghiệt gì đây?

Bên ngoài Nguyên Cát Môn, một hàng ba người Không Hầu cùng đệ tử Chiêu Hàm Tông tương ngộ, nàng phát hiện Phương Ứng Chính đệ tử không có tới, đại khái..... Là cảm thấy tên hấn không tốt, vì không khí sung sướng tương hòa lẫn nhau, cho nên không cho hấn tới?

Đoàn người bọn họ ở Chiêu Hàm Tông quấy rầy mấy ngày, ra bí cảnh cũng không thể quay đầu liền đi, đại tông môn chỉ gian nên có lễ tiết, không thể thiếu.

Đám người Trường Đức nhìn thấy Không Hầu cũng không ngoài ý muốn, sau khi chào hỏi, liền nhìn đến Chu Tiểu ra cửa tới đón tiếp bọn họ đi vào. Trường Đức hướng Chu Tiểu nói lời cảm tạ, lại trộm nghiêng đầu nhìn Hoàn Tông.

Không biết có phải hay không hấn ảo giác, hấn như thế nào cảm thấy..... Hoàn Tông chân nhân hơi thở trên người càng nội liễm?

Từ bí cảnh ra tới, Không Hầu cùng Hoàn Tông thử thiên địa song tu, hiệu quả so với trong dự đoán còn tốt hơn rất nhiều, Không Hầu thập phần tiếc hận, Hoàn Tông nếu là Vân Hoa Môn đệ tử, hai người bọn họ liền có thể mỗi ngày ở bên nhau song tu.

Thời điểm nàng nói ra lời này, Hoàn Tông không có mở miệng phản bác, chỉ là rót cho nàng một ly trà.

Lâm Học thực lo lắng, sợ công tử thật sự đối với việc này có ý tưởng, kia hấn liền sẽ trở thành cái thứ nhất phong chủ tông môn của Lưu Quang Tông đi ở rê, từ đây thanh danh công tử khẳng định càng thêm lan xa, lưu danh Lăng Ưu giới mấy ngàn năm.

Hoài một bụng tâm tư, Lâm Học đi theo phía sau hai người, lại lần nữa gặp được Song Thanh môn chủ. Song Thanh chân nhân mặt vẫn vuông như vậy, trên mặt tươi cười thoạt nhìn so với lần trước chân thành tha thiết vài phần.

Trong yến hội, Không Hầu nhìn bàn đầy linh quả đồ ăn, suy đoán Nguyên Cát Môn đệ tử tiến vào bí cảnh khả năng bắt được thứ tốt, bằng không Song Thanh chân nhân vì sao cao hứng thành như vậy?

"Không Hầu tiên tử, một ly linh trà này là lão phu kính ngời." Song Thanh đứng dậy, triều Không Hầu nâng chén nói, "Đa tạ tiên tử."

Không Hầu: "....."

Chẳng lẽ nàng giúp bí cảnh chỉ linh bày mưu tính kế, sự tình hồ đồng đội, bị người phát hiện?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Kí sinh

Editor: TIEUTUTUANTU

Mỉm cười uống trà, Không Hầu thấy ánh mắt Song Thanh môn chủ nhìn nàng thực ôn hòa, trong lòng nghi hoặc càng sâu, nàng nhớ rõ trước khi tiến vào bí cảnh, thái độ vị môn chủ mặt chữ điền này đối với nàng vẫn là mặt ngoài khách khí, hiện tại đột nhiên chuyển biến lớn như vậy, cái này làm cho nàng không thể không nghĩ nhiều.

“Môn chủ khách khí.” Không Hầu không hỏi đối phương muốn cảm tạ nàng cái gì, hàm hồ cười cười coi như việc này đi qua.

Song Thanh môn chủ tựa hồ cũng không tính toán giải thích, sau khi yến hội kết thúc, Không Hầu đang chuẩn bị rời đi, đệ tử Nguyên Cát Môn tiến đến mời nàng, nói môn chủ có chuyện quan trọng cùng nàng thương lượng. Không Hầu càng thêm quái dị, nàng một đệ tử trẻ tuổi, có thể thương lượng đại sự gì cùng một vị tông chủ?

Nguyên Cát Môn lại không giống môn phái nhỏ Ngũ Vị Trang cùng Cát Tường Các, rất nhiều việc mọi người cùng thương lượng một chút là có thể xong việc.

Đối với hành vi của Song Thanh tuy rằng không hiểu, nhưng là đối phương hành sự khách khí, Không Hầu không tiện cự tuyệt, liền đáp ứng.

“Không biết Song Thanh môn chủ có đề ý ta bồi Không Hầu đi qua hay không?” Hoàn Tông nhìn về phía đệ tử truyền lời, “Không Hầu tuổi nhỏ, nữ hài tử nhất gan, ta sợ nàng mạo phạm đến môn chủ.”

Đệ tử truyền lời không ngờ Hoàn Tông chân nhân mặt băng sương lại bỗng nhiên mở miệng, cái gì nữ hài tử còn nhỏ, cái gì lo mạo phạm, Tu Chân giới có mấy cái nữ nhân nhất gan, còn mạo phạm.....

Tư thái này nơi nào là sợ Không Hầu tiên tử mạo phạm môn chủ, rõ ràng là lo lắng Không Hầu tiên tử đi một mình. Nhìn quen nhóm kiếm tu Lưu Quang Tông bộ dáng lạnh nhạt, đột nhiên có một chân nhân thích “Xen vào việc người khác”, đệ tử truyền lời còn có chút không quen.

“Chân nhân có thể cùng đi, đó là vinh hạnh cho bị phái.” Đệ tử truyền lời sau khi suy tư, liền đáp ứng.

Trường hợp này, hấn cũng vô pháp từ chối.

Khách khứa tan hết, Nguyên Cát Môn náo nhiệt thoạt nhìn quanh quẽ rất nhiều, ngẫu nhiên có đệ tử, xa xa hướng bọn họ hành lễ, liền thối lui đến một bên.

“Chân nhân, tiên tử, thỉnh đi bên này.”

Xuyên qua một hồ sen, Không Hầu nhìn thấy Song Thanh ngồi trong đình giữa hồ.

“Tiên tử, chân nhân, thỉnh lên thuyền.” Đệ tử truyền lời từ trong tay áo ném ra một chiếc thuyền ngọc, làm tư thế thỉnh.

Hoàn Tông nhảy lên thuyền, nhanh chóng quan sát một lần, khoanh tay hướng bên cạnh nhường một bước. Không Hầu phi thân nhảy đến bên cạnh hắn, cười cười đối với đệ tử truyền lời.

Ngọc thuyền không chèo tự di chuyển, chờ Không Hầu cùng Hoàn Tông đi đến bên đình.

“Nhìn ra trong ao có bao nhiêu loại trận pháp?” Hoàn Tông thưởng thức hoa sen nở rộ trong ao, hỏi Không Hầu bên người.

“Ngô.” Không Hầu nghiêm túc nhìn hồi lâu, “Ta chỉ nhìn ra ba loại, thúc giục linh trận, Ngũ Hành trận còn có Khóa Minh trận.” Thúc giục linh trận cùng Ngũ Hành trận đều là vì hoa sen trong ao mà lập, Khóa Minh trận là vì bảo hộ trong nước đình, không cho những người khác dễ dàng xâm nhập nơi này. Ngọc thuyền đang đi, chính là chìa khóa phá trận, không có ngọc thuyền này, tới gần đình liền sẽ chịu trận pháp công kích.

“Ngắn ngủn mấy ngày, muối đã nhận được trận pháp này, không tồi.” Không phải là mùa sen nở rộ, nhưng hoa sen trong hồ lại nở đến sáng lạn. Nước ao vốn nên vẫn đục, lại là thanh triệt thấy đáy, thanh triệt đến cả chép kim sắc trong nước bơi lội đều có thể xem rành mạch. Nước quá trong ắt không có cá, cá này, lại dựa vào linh khí nồng đậm mà sống vui vẻ.

“Ta đây đoán đúng rồi sao?” Không Hầu mở to hai mắt nhìn Hoàn Tông.

“Đáy nước xác thật có ba loại pháp trận này, nhưng ba loại pháp trận này chỉ là mặt ngoài, chân chính lợi hại, là lợi dụng cá chép cùng hoa sen hình thành lưu động trận pháp, Phệ Hồn trận.”

Mặt nước mông lung sương mù, toàn bộ hình ảnh thoát nhìn cực kỳ xinh đẹp, nhưng sương mù này, lại chính là vũ khí sắc bén giết người.

“Phệ Hồn trận?” Không Hầu nghe nói qua tên này, nghe nói người, lâm vào loại trận pháp này đều sẽ mất tâm trí, điên cuồng hỗn loạn, cuối cùng thậm chí tự bạo linh đài mà chết.

Các tông môn trong ngoài đều có các loại pháp trận phòng hộ, nhóm đệ tử môn hạ đeo mệnh bài tùy thân, cũng là vì tránh cho không cẩn thận dẫm sai địa phương, mà bị trận pháp nhà mình hại chết.

Nàng quan sát mặt nước một hồi lâu, đến khi ngọc thuyền dừng lại bên bậc thang đình, nàng cũng không có nhìn ra manh mối. Âm thầm thở dài, nàng quả nhiên vẫn là học nghệ không tinh, loại đồ vật pháp trận này, thật không phải một hai ngày là có thể học thành.

Song Thanh thấy Hoàn Tông chân nhân cũng theo lại đây, hơi có chút ngoài ý muốn, mời hai người ngồi xuống: “Chân nhân, tiên tử thỉnh nhập tòa.”

Không Hầu cùng Hoàn Tông ngồi xuống, thấy một cái khuôn mặt lão nhân hiền hoà vì nàng châm trà, đưa tay tiếp nhận: “Đa tạ tiên bối.”

“Tiên tử không cần khách khí như thế, lão hủ chỉ là tôi tớ của môn chủ, không dám đương nổi hai tiếng “tiên bối”. Tôi tớ cười cười, ở trước mặt Không Hầu bày vài đạo điểm tâm.

“Ở trước mặt văn bối người lớn tuổi hơn, thì là tiên bối.” Không Hầu nghiêm túc trả lời, “Thỉnh tiên bối không cần khiêm tốn.”

Tôi tớ tuổi già tươi cười càng thêm hòa ái, thối lui đến phía sau Song Thanh.

“Hôm nay thỉnh tiên tử tới, là tại hạ muốn nói một tiếng đa tạ tiên tử.”

Song Thanh cũng không khách khí, đi thẳng vào vấn đề nói, “Kém đồ Từ Phong là đồ đệ thứ nhất ta thu nhận, khi đem hán tử Phàm Trần giới mang về, hán mới sáu tuổi. Khi đó vừa lúc gặp Phàm Trần giới tranh giành thiên hạ, dân chúng lầm than. Vô số người vì mạng sống, đổi con cho nhau ăn. Mẫu thân Từ Phong không muốn hán bị trượng phu cầm đi trao đổi đồ ăn, lại chống cự không được quyền uy trượng phu, liền thừa dịp khi hán bệnh đến hôn mê bất tỉnh, đem Từ Phong ném ở bên bờ ao vắng vẻ.”

Hải tử sốt cao không ngừng bị ném ở bên ngoài, có thể có bao nhiêu khả năng sống sót? Nàng có lẽ biết, có lẽ không biết, lại có lẽ là hi vọng vào cơ may nào đó, nhưng mặc kệ như thế nào, đây đã là việc duy nhất nàng có thể làm cho hải tử.

Đối với Từ Phong mà nói, bị mẫu thân vứt bỏ chính là việc mà hán không thể nào quên được.

“Vài chục năm trước, ta phát hiện hán đối với mẫu thân có mang khúc mắc, dẫn hán đi Phàm Trần giới một chuyến. Chính là một trăm đã qua đi, mẹ đẻ hán dù cho không chết trong chiến loạn, thì cũng đã sống thọ và chết tại nhà.”

Song Thanh thở dài, đầu mặt chữ điền thoát nhìn có chút buồn cười, vào giờ phút này trở nên nghiêm túc, “Nếu là năm đó ta không thấy hán còn nhỏ mà gạt hán chuyển đổi con cho nhau ăn, nói không chừng hán sẽ không như thế.”

“Môn chủ lời này sai rồi, nếu là người nói cho hán chuyện này, Từ công tử có lẽ sẽ bởi vì cha ruột đổi con cho nhau ăn, mà nảy sinh khúc mắc.” Năm đó hai triều luân phiên, hán chính là thời điểm tổ tông nhà họ Cơ lật đổ hoàng triều Sở thì.

Không nghĩ tới đoạn quá khứ này, còn liên lụy đến tổ tông nhà họ Cơ.

“Mặc kệ như thế nào, từ đêm Từ Phong cùng tiên tử nói chuyện với nhau, hắn đã không khắp nơi chạy loạn, có thể an tĩnh lại nghe ta nói chuyện.” Song Thanh cười khò, “Ta đã không cầu hấn đạp đất phi thăng, chỉ cầu hấn có thể hảo hảo sống, ta đã cảm thấy mỹ mãn.”

Nói xong những lời này, hấn lấy ra một hộp gỗ đàn hương khắc hoa văn tinh xảo đưa tới cho Không Hầu: “Tiên tử chi ân, tại hạ thập phần cảm kích, lễ này mong tiên tử có thể nhận lấy.”

“Từ Phong công tử có thể khỏe lại, vẫn bồi thập phần cao hứng, nhưng lễ này vẫn bồi lại không thể thu.” Không Hầu lắc đầu cự tuyệt, “Thật không đối gạt môn chủ, tổ tiên ta cùng đoạn lịch sử dân gian cực khổ kia có chút sâu xa. Từ Phong công tử trong thời gian ấy cùng thân nhân chia lìa, ta bắt quả cùng hấn nói mấy câu, thật sự không thể gọi là ân tình.”

“Tiên tử cốt linh bất quá mười bảy, chuyện hai trăm năm trước, dù cho cùng tổ tiên ngươi có quan hệ, nhưng cùng ngươi lại không quan hệ.” Song Thanh nói, “Tiên tử không thu lễ này, là ghét bỏ tại hạ?”

“Môn chủ nói quá lời, vẫn bồi thật không có ý này.” Thấy Song Thanh kiên trì, Không Hầu đành phải nhận lấy, hướng Song Thanh chân nhân cáo từ.

Lần này Song Thanh chân nhân không có lưu bọn họ, cho tới đưa bọn họ ra ngoài.

Tới đưa hai người trở về xong, Song Thanh còn ngồi ở trong đình uống trà. Thấy hấn trở về, nhàn nhạt nói: “Bọn họ đi rồi?”

“Đã rồi đi, xem phương hướng bọn họ rồi đi, hấn là hướng phía đông đi.” Tới vì Song Thanh thay đổi một bình trà, “Tông chủ ngươi đưa Không Hầu tiên tử mấy thứ pháp bảo kia, đều có năng lực phòng ngự cường đại, ngươi là lo lắng năng lực theo đường đi gặp nguy hiểm?”

Song Thanh cười lạnh: “Nàng là đệ tử Vân Hoa Môn, ta lo lắng làm chi?” Buồng chén trà, hấn có chút không cao hứng, “Ta chỉ là không muốn thiếu nàng nhân tình, miễn cho về sau khi kéo Vân Hoa Môn khỏi bảng xếp hạng, gặp phải nàng sẽ khỏi cảm thấy đuối lý.”

“Thì ra là thế.” Tới từ bình tĩnh nói, “Ta thấy tông chủ đem pháp giới tự mình luyện chế đều thả vào, liền tự cho là môn chủ thượng thức Không Hầu cô nương, thỉnh môn chủ thứ tội.”

“Thôi, ta lùi cùng ngươi so đo.” Song Thanh cường điệu, “Nhưng thân là môn chủ, ta sẽ không đối với người vô can sinh ra cảm tình dư thừa. Hơn nữa, đồ đệ Vân Hoa Môn, ta sao lại thương thức?”

Năm đó hấn treo đeo lợi suất tới dưới chân núi Vân Hoa, chỉ kém một nén nhang, là có thể thành công đi xong Vân Tiên Lộ. Cố tình vô luận hấn khăn cầu như thế nào, những người Vân Hoa Môn đó đều không cho hấn một cơ hội, còn nói hấn tâm tính không thích hợp với Vân Hoa Môn.

Hiện tại hấn làm môn chủ Nguyên Cát Môn, không biết mấy lão già năm đó nói hấn không thích hợp vào Vân Hoa Môn, có bóp cổ tay hối hận hay không?

Từ Nguyên Cát Môn ra tới lên xe ngựa, Không Hầu đem cái rương giao cho Hoàn Tông, để hấn giúp nàng nhìn xem đồ vật bên trong có vấn đề hay không. Không phải nàng thích lấy dạ tiểu nhân đo lòng quân tử, mà thật sự là thái độ Song Thanh môn chủ trước sau khác biệt quá lớn, nàng khó tránh khỏi có chút nghĩ nhiều.

Hoàn Tông tiếp nhận rương mở ra nhìn nhìn, đây là một cái rương có pháp trận thu nạp, bên trong chứa các loại pháp bảo lớn lớn bé bé, trân quý nhất chính là một cực phẩm phòng ngự pháp giới. Chiếc nhẫn này tuy bé nhưng bên trên lại khắc vô số pháp trận, chỉ có thể dùng giá trị liền thành để hình dung nó.

Vuốt ve pháp giới này, Hoàn Tông có chút khó hiểu, Song Thanh đưa pháp khí trân quý cho Không Hầu là có ý gì? Thấy Không Hầu tư chất tốt, muốn đem nàng thu vào Nguyên Cát Môn?

“Đều là thứ tốt.” Hoàn Tông đem pháp giới thả lại trong rương, đem cái rương đệ đưa cho Không Hầu, “Có thể thu.”

“Ta còn tưởng rằng bên trong sẽ có ám khí.” Không Hầu đem cái rương bỏ vào trong tủ trên xe ngựa, nhỏ giọng nói thầm, “Tuy rằng vị môn chủ mặt vuông này..... Không phải, là Song Thanh môn chủ tính cách có chút kỳ quái, nhưng là đối với đồ đệ thật ra rất tốt.”

“Muội là đệ tử thân truyền Vân Hoa Môn, hấn nếu dám ra tay, tặng cho muội hộp quà có phóng ám khí, thì hấn cũng đừng nghĩ tiếp tục làm tông chủ.” Hoàn Tông nói, “Không chỉ có hấn, liền toàn bộ Nguyên Cát Môn đều phải chịu liên lụy.”

Thân là tông môn chi chủ, dùng thủ đoạn hèn hạ nhằm vào hậu bối vẫn bồi, toàn bộ Tu Chân giới đều không thể dung tha.

“Cũng phải.” Không Hầu gật đầu, “Có huynh ở đây, hấn khẳng định cũng không dám làm những việc này.”

Hoàn Tông bật cười, việc này thực sự không phải nhờ đến hấn. Song Thanh là có dã tâm, nhưng lại không phải loại bất chấp tất cả, hấn tuyệt đối không thể làm đến bước này.

“Ai nha, ta thiếu chút nữa đã quên.” Không Hầu từ thu nạp giới móc ra chậu linh thảo không biết tên, thấy lá cây thoạt nhìn có chút không tinh thần, nàng tưới vào vài giọt linh dịch, sau đó đem chậu hoa để ở trong xe ngựa.

Thấy Không Hầu còn chăm sóc cây cỏ, Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một lọ dược lộ thích hợp tưới hoa, học bộ dáng Không Hầu tưới vài giọt.

“Đây là cái gì?” Không Hầu ngửi được thanh hương nhàn nhạt.

“Là dược lộ, có thể giúp hoa cỏ sinh trưởng.” Hoàn Tông đem dược lộ đặt bên cạnh chậu cây, như vậy là có thể mỗi ngày tưới một ít.

“Hay là tưới nhiều hơn một chút?” Không Hầu nhìn chăm chăm lá cây linh thảo ủ rũ, “Mấy linh thảo này ở trong thu nạp giới lâu như vậy, khẳng định thực thiếu phân bón.”

“Tưới thêm?” Hoàn Tông quay đầu nhìn nàng, do dự nên làm theo hay không.

“Ân ân.” Không Hầu gật đầu, “Lại nhiều một chút.”

Hoàn Tông theo lời, lại rót không ít.

Ngoài xe ngựa Lâm Hộc lắc đầu, một giọt dược lộ đủ để cứu sống một cây lão thụ trăm năm, hai cái bại gia tử này đem linh dịch dược lộ coi như nước tưới linh thảo, không chỉ có lãng phí thứ tốt, còn có thể đem linh thảo tưới chết.

Không lâu sau đó bên trong xe truyền ra thanh âm uống trà ăn điểm tâm, Lâm Hộc dựa vào cửa xe, dùng roi ngựa nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng ngựa, con ngựa bay lên, kéo xe ngựa bay về phía không trung.

“Hoàn Tông, chúng ta tới song tu đi.”

“Hào.”

Tiểu cô nương nói chuyện, như thế nào có thể tùy tiện tỉnh lược hai chữ phía trước, loại lời nói này quá dễ dàng làm người khác hiểu lầm.

Lâm Hộc lắc đầu, dù sao công tử cũng là mệnh ở rể, liền theo bọn họ lăn lộn đi thôi.

Một đêm qua đi, Không Hầu từ trong đá tọa tỉnh lại, nàng ngáp một cái, đá đá chân có chút cứng đờ, xốc mình cửa sổ xe lên nhìn nhìn, bên ngoài mây mù trắng như tuyết, bọn họ còn ở trên bầu trời.

Nàng vỗ vỗ mặt, bò đến cửa xe: “Lâm tiên bối, chúng ta còn chưa tới sao?”

“Còn chốc lát.” Lâm Hộc nói, “Phía dưới có đồng cỏ, ta cho ngựa đi xuống nghỉ ngơi một lát, ăn chút lương thảo.”

Vô Vọng Hải, Thỉnh Phong Cốc, Phàm Trần giới ba cái địa phương này, Thỉnh Phong Cốc gần Khuê Thành nhất. Cho nên sau khi rời Khuê Thành, Không Hầu cô nương liền quyết định xuất phát đi Thỉnh Phong Cốc, công tử là Không Hầu cô nương nói cái gì liền nghe cái đó, cho nên hần cái xa phu này, dứt khoát hết thảy đều chiếu theo ý tứ Không Hầu cô nương mà hành sự.

Xe ngựa đáp xuống đất, Hoàn Tông xuống xe, cho Không Hầu ở trong xe ngựa thay quần áo rửa mặt. Hần vừa đi xuống xe ngựa không quá vài bước, nghe được Không Hầu bỗng nhiên lớn tiếng kêu hần.

“Hoàn Tông, Hoàn Tông!”

Hoàn Tông phi thân trở lại trên xe ngựa, vén rèm lên: “Đã xảy ra chuyện gì?”

“Trái cây trên linh thảo biến mất rồi!” Không Hầu chỉ vào nơi ban đầu có trái nhỏ, trái cây đã biến mất, bất quá nơi đó lại mọc dài ra một cành khô, cành khô trắng bạc, thoạt nhìn phi thường yếu ớt, phảng phất gió thổi nhẹ là có thể bẻ gãy.

Chỗ từng có hai quả khác cũng xuất hiện tình trạng như thế, ba cành cây non yếu ớt cứ thế mọc lên.

“Trái này vốn không phải của linh thảo này mọc ra.” Hoàn Tông cẩn thận quan sát trong chốc lát, “Lúc trước chúng ta ăn hồng quả, căn bản không phải trái của cây này, mà là của thực vật nào đó kí sinh lên.”

Khó trách khi hần mới vừa thấy, còn cảm thấy mấy trái linh thảo này có thể di chuyển, mấy ngày sau liền cho rằng mình nhìn sai. Loại thực vật kí sinh này sau khi bám vào linh thảo thì sẽ biến đổi hình dáng cho phù hợp, bề ngoài trở nên càng bình thường càng tốt, như vậy ký sinh vật liền không dễ dàng bị phát hiện.

Ký sinh vật bỗng nhiên từ ký sinh thảo mọc ra, là bởi vì hấp thu đủ linh khí, nên không cần ký sinh nữa.

Không đúng.

Hoàn Tông phát hiện, loại này ký sinh vật này phá lệ kỳ quái, nó có tình mượn thân linh thảo để mọc dài ra, nhưng lại không mọc rễ, phảng phất hạ quyết tâm không xuống đất, liền ăn vạ như vậy.

“Hoàn Tông, đây là cây gì?” Không Hầu thờ nhẹ nhàng, sợ hơi thở mình, thổi gãy cành non.

Hoàn Tông lắc đầu: “Ta chưa bao giờ gặp qua, cũng không đọc sách thấy loại cây nào giống thế này.”

Không Hầu đứng dậy cầm lấy linh dịch cùng được lộ trên giá, đổ nửa bình vào chậu hoa: “Uống nhiều linh dịch, mau mau lớn lên.”

Không biết có phải đa tâm hay không, nàng cảm thấy trên cành non kia vài cái chồi non nhỏ đến miễn cưỡng mới có thể nhìn ra ngoại hình lá cây, giống như ở nơi nào gặp qua.

“Công tử, Không Hầu cô nương, bên ngoài có cái.....”

Lâm Học vén rèm lên, gió từ bên ngoài thổi vào tới, một cành non rơi xuống.

“A nha nha nha!” Không Hầu bỏ nhào vào trên người Hoàn Tông, đem mảnh xe giữ lại, không cho gió thổi vào, “Gãy rồi gãy rồi.”

“Cẩn thận chút, đừng ngã.” Hoàn Tông đỡ bả vai nàng, vươn tay giúp nàng giữ chặt mảnh, miễn cho Không Hầu té ngã.

Không Hầu ngồi dậy, nhìn nhánh non bị gió thổi gãy, sinh tâm thương tiếc không thôi. Nàng lấy hộp ngọc ra để nó vào trong.

Tốt xấu gì..... cũng làm nó chết có nơi táng thân.

Lâm Học ngoài mảnh xe: “.....”

Chờ lần sau ra cửa, công tử có khả năng không dùng hấn làm xa phu nữa.

Tự nhận cho tiểu cảnh cây tìm được nơi táng thân, Không Hầu lại xem hai cành cây còn lại, trong lòng rốt cuộc không có áy náy, ở ngoài chậu hoa lập một kết giới mới đem mảnh mở ra, “Lâm tiên bối, người mới vừa nói cái gì?”

Nghe trong xe ngựa nồng đậm hương vị được lộ, Lâm Học cũng không hỏi bọn họ ở trong xe ngựa làm cái gì: “Phía trước có hồ nước, ta dùng pháp khí kiểm tra qua, nước không có vấn đề. Chúng ta có thể lấy nước này dự trữ, chờ tới Thánh Phong Cốc, nơi đó nguồn nước thừa thớt, cũng không ảnh hưởng cô nương rửa mặt.”

“Nga.” Không Hầu liên tục gật đầu, “Vẫn là Lâm tiên bối chu đáo.” Nàng xách váy nhảy xuống xe ngựa, nhìn hồ nước phía trước cách đó không xa, quay đầu nói với Hoàn Tông, “Ta đi xem.”

“Cẩn thận bước chân.” Bốn phía không có hơi thở tu sĩ cùng yêu thú, Hoàn Tông thực yên tâm.

Chờ Không Hầu chạy đến bên hồ nước, Lâm Học biểu tình nghiêm túc nhìn Hoàn Tông: “Công tử, Không Hầu cô nương còn kém một tháng nữa mới đủ mười bảy tuổi.”

“Ta biết.” Hoàn Tông đi xuống xe ngựa, biểu tình bình tĩnh.

“Biết liền hảo.” Lâm Học liếc mắt Hoàn Tông chân dài, “Tuy ta biết không nên xen vào việc riêng của công tử, nhưng Không Hầu cô nương còn nhỏ, hai người không nên quá thân mật, như vậy không những đối với Không Hầu cô nương không tốt, mà với công tử cũng không hay.”

“Ta kính nàng, trọng nàng, bảo vệ nàng đương nhiên sẽ không làm những việc không tốt cho nàng.” Hoàn Tông nhìn thiếu nữ bên bờ hồ, biểu tình ôn nhu, “Lâm Học, sẽ không có ai muốn làm tổn thương đến nàng.”

Lâm Học giật giật môi, cuối cùng đem thắc mắc trong lòng hỏi ra: “Gần bởi vì nàng rất tốt đẹp?”

“Không.” Hoàn Tông lắc lắc đầu, đi nhanh đến bên Không Hầu.

Không Hầu đem pháp khí dự trữ nước ném vào giữa hồ, sau khi chứa đầy nước, đem pháp khí triệu hoán trở về. Quay đầu thấy Hoàn Tông đi tới bên người nàng, đem pháp khí thu vào thu nạp giới: “Hoàn Tông, huynh muốn lấy nước sao?”

“Không cần, nước trong hồ là ta còn.” Hoàn Tông móc khăn tay ra lau vết nước trên mặt Không Hầu, “Thánh Phong Cốc gió rất lớn.”

“Cái này ta sớm có chuẩn bị, mũ sa đều chuẩn bị tốt.” Không Hầu đắc ý dào dạt, nàng cũng không phải là người không có chuẩn bị.

Tiểu cô nương khi luyện khí bên lò lửa đều phải thoa vài tầng hộ da cao, vì cùng hấn tìm được, thế nhưng nắng gắt gió lớn cũng không sợ. Hoàn Tông cười khẽ ra tiếng, “Không Hầu, muội không thể luôn tốt với ta như vậy.”

“Như thế nào không thể?” Không Hầu trừng mắt, “Chẳng lẽ huynh muốn cùng ta tuyệt giao?”

“Không.” Hoàn Tông dặt tay nàng, “Kiếp này gặp Không Hầu, là đại hạnh của Hoàn Tông.”

“Lời này.....” Lỗ tai Không Hầu đỏ hồng, “Rất buồn nôn.”

“Phải không?” Hoàn Tông xoay người nhìn nàng, ánh mắt ôn nhu như xuân phong.

“Cũng, cũng còn hảo.” Toàn bộ vành tai Không Hầu đều đỏ, người lớn lên xinh đẹp, dù nói buồn nôn cũng dễ nghe.

Hoàn Tông cười khê ra tiếng, tiếng cười trầm trầm, giống như là tiếng nhạc, làm cho Không Hầu đi theo phía sau hần một khoảng cách thật dài mới nhớ tới bọn họ còn đang nắm tay: “Hoàn Tông, huynh là ở bí cảnh dưỡng thành thói quen? Nơi này không có mị ma cùng huyền yêu, huynh không cần che chở ta.”

Hoàn Tông ý cười hơi trầm, chậm rãi buông tay ra, thanh âm khàn khàn nói: “Đúng vậy, thói quen. Quên sửa lại.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 85: Cầu nguyện

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu ần ần cảm thấy Hoàn Tông có chút không thích hợp, nàng quan sát đến sắc mặt Hoàn Tông, mấy ngày gần đây cùng nàng bắt đầu thiên địa song tu, Hoàn Tông khí sắc thoát nhìn tốt lên rất nhiều, liền Lâm tiên bối cũng nói, có lẽ qua một đoạn thời gian, Hoàn Tông là có thể khôi phục tám phần tu vi.

Hiện tại tu vi Hoàn Tông đã là sáu không lường được, không nghĩ tới thế nhưng chỉ là sáu thành công lực, đợi khi tìm về linh thảo giúp Hoàn Tông trừ tâm ma, không biết sẽ là phong thái cỡ nào?

Trên đời có một loại người, ánh mắt đầu tiên nhìn đến hần, liền sẽ cảm thấy người như vậy hần là đứng ở chỗ cao, không nên ủy khuất tồn tại một cách bình thường. Ở trong mắt Không Hầu, Hoàn Tông chính là người như vậy. Vừa là thầy vừa là bạn cũng là huynh trưởng, phàm là có một tia hy vọng khôi phục, nàng cũng không muốn Hoàn Tông từ bỏ.

Nhìn thiếu nữ biểu tình hoảng hốt, bộ dáng nghi hoặc khó hiểu, Hoàn Tông khôi phục như thường: "Hai ngày này muội vẫn luôn cùng ta tu hành, nơi này phong cảnh tuyệt đẹp, trước tiên nghỉ lại một ngày, sau đó hần đi Thánh Phong Cốc."

"Hảo." Nơi này phong cảnh xác thật như họa, khó trách Hoàn Tông thích nơi này.

Đi đến bên hồ nước ngồi xếp bằng, khi linh khí trong cơ thể vận chuyển, trong đầu Không Hầu hiện lên nội dung tâm kinh bí pháp. Ở bí cảnh, nàng bị bí cảnh chi linh yêu cầu học thuộc nội dung, lúc ấy nàng cũng không có cảm thấy gì, hiện tại mới phát hiện, bộ tâm pháp này giống như là khắc vào trong lòng nàng, như thế nào cũng không dám quên.

Phát hiện thân thể muốn chiếu theo tâm pháp trong tiềm thức tu luyện, Không Hầu vội vàng khống chế tốt tâm thần, ôm nguyên thủ thần, vận chuyển linh khí.

"Nàng trời sinh thích hợp tu luyện." Lâm Học nhìn thiếu nữ bên hồ nước, đã nhanh chóng nhập định, cùng thiên địa tự nhiên hòa hợp nhất thể, sờ sờ đầu ngựa, cho nó ăn nẩy cây linh thảo, trong mắt mang theo kinh ngạc cảm thán.

"Thế gian này, vô luận là ai, đều mang theo thiên phú sinh ra. Chỉ là mỗi người thiên phú bất đồng, nhiều ít bất đồng mà thôi." Hoàn Tông nhìn Lâm Học, "Người không cần tự ti."

Lâm Học bật cười, công tử cũng thật biết nói giỡn, hần ở tuổi này, làm sao bởi vì hậu bối thiên phú cao mà tâm sinh ghen ghét hoặc là tự ti.

Biết công tử là đang đùa, Lâm Học nói: "Cùng người nỗ lực."

"Ân." Hoàn Tông gật đầu, "Đều nói ân cứu mạng, nên lấy thân báo đáp....."

"Công tử người sai rồi, những lời này của Phàm Trần giới ý tứ là lớn lên khó coi là làm trâu làm ngựa, lớn lên đẹp mới có thể lấy thân báo đáp."

"Ta rất đẹp, Không Hầu cũng rất đẹp."

Lâm Học trầm mặc hồi lâu: "Công tử, người là đang nói giỡn với ta?"

Hoàn Tông hỏi lại: "Ta khi nào nói đùa với người?"

Lâm Học mặt vô biểu tình: "Rất nhiều thời điểm."

"Vậy người lần này có thể yên tâm, ta là nghiêm túc."

Lâm Hộc mỗi run rẩy, xoay đầu không nói gì. Hắn cời bỏ dây cương trên thân ngựa, để chúng nó tự đi kiếm ăn uống nước. Con ngựa chạy khắp nơi, giống như là hắn không chỗ sắp đặt cảm xúc, tùy ý chạy vọi, nhưng còn không có điện.

"Cầu xin người, cứu cứu chúng ta."

"Tiên nữ công chúa, cầu người hiển linh, nhìn chúng ta đi."

"Chuyện xưa đều là bồng cung không phải, cầu người hiển linh cứu vớt thương sinh, bồng cung nguyện giảm thọ mười năm."

Không Hâu từ trong nhập định tỉnh lại, giữa trán toát ra mồ hôi, sắc mặt trắng bệch. Nàng mở mắt ra, hoa hảo cảnh mỹ, nào có người đang nói chuyện?

"Không Hâu, làm sao vậy?" Hoàn Tông thấy Không Hâu mặt đầy mồ hôi, sắc mặt tái nhợt, lo lắng nàng tu luyện có vấn đề, bước đến bên người nàng, vuốt tay thăm lĩnh mạch.

Hết thấy như thường, cũng không có xuất hiện linh khí hỗn loạn.

"Hoàn Tông, ta không có việc gì." Còn chưa kịp từ tiếng khản cầu thống khổ lại tuyệt vọng kia hoàn hồn, Không Hâu ngơ ngẩn mà nhìn phía trước, "Mới vừa rồi ta giống như nghe được thanh âm kỳ quái."

"Âm thanh kỳ quái?" Sắc mặt Hoàn Tông nghiêm túc, nếu là có tu sĩ hướng Không Hâu hạ chú, hẳn cách Không Hâu gần như vậy, không có khả năng không phát hiện khác thường. Vậy âm thanh này, là như thế nào tới?

"Ân." Có Hoàn Tông ở bên, cảm xúc Không Hâu dần dần bình phục: "Âm thanh này có già có trẻ, có nam có nữ, bọn họ cầu ta cứu bọn họ. Có một âm thanh còn đặc biệt quen thuộc, như là tiếng Hoàng Hậu ở Phàm Trần giới." Nàng đối với Hoàng Hậu ấn tượng thập phần mơ hồ, trong ấn tượng là nữ nhân nghiêm túc, không được Cảnh Hồng Đế yêu thích, nhưng lại được hắn rất tôn trọng.

Dù cho là nàng khi tu luyện xảy ra vấn đề, thì cũng không nên nghe được tiếng Hoàng Hậu, giữa hai người bọn nàng, trừ bỏ bề ngoài khách khí, thì không có giao lưu gì thêm, càng chưa nói tới có thù hận gì.

Người đoạt thiên hạ trong tay Cơ gia là Cảnh Hồng Đế, không phải Hoàng Hậu mặt vô biểu tình nhìn hậu cung phi tần tranh sủng kia.

Nghe Không Hâu nhắc tới Hoàng Hậu Phàm Trần giới, Hoàn Tông hơi có chút ngoài ý muốn, hắn nghĩ nghĩ: "Có người lập đền thờ muội, chịu hương khói trần gian."

"Kiến miếu lập bia?" Không Hâu cho rằng chính mình nghe lầm, "Ta lại không phải thần tiên, kiến miếu lập bia cho ta làm gì?" Nói xong lời này, nàng nhớ tới lời đồn đãi về thần tiên ở Phàm Trần giới, trầm mặc.

Phàm Trần giới có không ít chuyện xưa cùng thần tiên có quan hệ, nhưng là người nhìn thấy thần tiên lại có bao nhiêu? Đối với người Phàm Trần giới mà nói, thần tiên là danh hiệu, là ký thác tâm linh, nhưng thần tiên lại luôn mờ mịt vô tung.

Năm đó nàng trước mặt Cảnh Hồng Đế cùng đông đảo quan viên, cùng sư phụ bay đi, ở trong mắt những người đó, nàng chính là "Thành tiên". Cảnh Hồng Đế là nam nhân cẩn thận lại mưu mô, hẳn thấy chính mình "Phi thăng thành tiên", khẳng định sẽ mượn cơ hội này củng cố địa vị.

Phải biết rằng, nàng ở trên danh nghĩa, vẫn là nghĩa nữ Cảnh Hồng Đế. Nghĩa nữ hắn "Phi thăng thành tiên", kiến miếu lập bia được vạn dân hương khói, đó là thiên kinh địa nghĩa sự. Mà bá tánh nghe được quốc gia mình có người thành tiên, chỉ biết cảm thấy cao hứng, nào có không muốn?

Có người một nhà là thần tiên, làm bá tánh mạng đến cảm giác an toàn quá mãnh liệt.

Suy nghĩ cẩn thận hết thấy, Không Hâu lau khô mồ hôi trên trán: "Hoàn Tông, nhiều tiếng khản cầu truyền đến như vậy, có phải bọn họ xảy ra chuyện hay không?"

Hoàn Tông không trả lời, ngược lại nói: "Đối với tu sĩ chúng ta mà nói, hương khói không dùng được. Kia chỉ là phương pháp nhân loại bình thường yếu đuối vô năng, muốn được che chở. Mà khi muội bước vào đường tu hành, chuyện cũ năm xưa đã không còn quan hệ. Dù cho người toàn bộ Phàm Trần giới đều dâng hương tế bái cho muội, muội cũng không nợ bọn họ."

"Ta biết." Không Hâu gật đầu.

"Muội nghỉ ngơi trong chốc lát." Hoàn Tông đứng lên, đề cho Không Hâu an tĩnh.

Không Hâu nhìn bóng dáng Hoàn Tông, thờ dài ôm đầu gối mà ngồi, trầm tư.

Trong hoàng cung Phàm Trần giới, Hoàng Hậu từ đệm hương bỏ đứng dậy, đem hương trên tay cắm vào lư hương, nhìn điện thờ tiên nữ, suy nghĩ xuất thần.

"Nương nương, ngài đã cả đêm không ngủ, trước đi nghỉ ngơi trong chốc lát đi." Nữ quan lo lắng thân thể của nàng, đỡ lấy cánh tay của nàng, "Ngài hà tất như thế, bệ hạ sủng ái Quý phi nhất hôm qua còn cho Điện Trung Tỉnh đưa phần mặt tốt nhất qua, ngài lại ở cái căn nhà nhỏ này thay bệ hạ quỳ lạy thần tiên, đầu gối đều đã tím bầm."

Làm nhiều như vậy, bệ hạ có thể nhớ tới nàng? Lời này quá mức khó nghe, nữ quan đi theo bên người Hoàng Hậu hơn hai mươi năm, rốt cuộc không dám nói ra.

Năm đó bệ hạ khi chưa đăng cơ, cùng nương nương cũng là cảm sát hòa mình, thề non hẹn biển, hiện giờ có được thiên hạ, có được vô số nữ nhân mỹ lệ, lời thề ngày xưa cũng liền phai nhạt.

Nam nhân chính là như thế, khi thề non hẹn biển là thật sự, tâm yêu thương là thật sự, tâm đứng núi này trông núi nọ, cũng là thật sự. Đáng thương nương nương cùng bệ hạ tranh thiên hạ, sinh con dưỡng dục, kết quả lại là nhìn bệ hạ cùng nữ nhân khác ân ái.

Nhưng thì tính sao, trăm ngàn năm sau trên sách sử, cũng chỉ sẽ ghi lại bệ hạ vĩ đại, nương nương chỉ là điểm xuyết bên cạnh bệ hạ. Người đời sau có quan tâm đại khái đều sẽ chỉ chân thành khen một câu hiền huệ.

Sau đó thì sau?

Sau đó liền không có.

"Ta làm việc này không phải vì bệ hạ, mà là vì vạn dân thiên hạ." Hoàng Hậu lắc đầu, ngữ khí nhàn nhạt, trong lòng nàng phu quân sớm đã chết, hiện tại bệ hạ thích ai, sủng ái ai, cùng nàng lại có quan hệ gì?

"Dịch bệnh bùng nổ, vô số bá tánh bị thống khổ tra tấn, cầu thần vô dụng, có thể cầu chỉ có Không Hầu." Hoàng Hậu tự giễu cười, năm đó tiền triều công chúa bị nàng coi thường kia, ai có thể nghĩ đến sẽ có tiên nhân mang nàng rời đi?

"Nương nương, ngài cũng không thể hô thẳng tên húy của tiên nữ nương nương." Nữ quan triều thần tượng hành lễ, "Tiên nữ sẽ nghe thấy."

"Năm đó ta đối đãi nàng cũng không tốt, nàng nếu là ghi hận, cũng không chỉ là bởi vì ta kêu tên húy nàng." Hoàng Hậu thở dài, "Bệ hạ cướp đi thiên hạ thuộc về phụ thân nàng, chúng ta còn làm nàng bị khi dễ cùng lạnh nhạt tại hậu cung, người nói nàng sẽ hiền lành sao?"

Nữ quan yên lặng lắc đầu: "Nô tỳ không biết."

"Người nơi nào là không biết, người là không dám nói lời nói thật." Hoàng Hậu biểu tình nghiêm nghị, "Truyền lệnh xuống, cho trưởng công chúa vì Không Hầu tiên tử sao kinh cầu phúc, còn có vài vị công chúa, quận chúa bằng tuổi Không Hầu tiên tử kia mỗi ngày phải dâng tiên tử ba nén hương, người phải người đi giám sát."

"Trưởng công chúa nơi đó....." Nữ quan lo lắng nói, "Nàng có thể cãi mệnh lệnh ngài hay không, sẽ sáo đến chỗ bệ hạ đi?"

"Liên quan đến sinh tử bá tánh thiên hạ, nàng liền tính sáo đến Thiên Vương lão tử cũng vô dụng." Âm thanh Hoàng Hậu lạnh lùng nói, "Thiên hạ nữ quyền đều về bổn cung quản, bệ hạ nếu là muốn vì trưởng công chúa xuất đầu, liền trước phế đi bổn cung."

Trăm vạn bá tánh liền mệnh cũng sắp giữ không nổi, nàng nơi nào còn lo lắng đến một người đàn bà đánh đá là cao hứng hay là sinh khí.

"Nô tỳ lĩnh mệnh." Nữ quan lãnh phượng mệnh lui ra.

Trong phòng lần thứ hai khôi phục an tĩnh, Hoàng Hậu xoay người nhìn tượng nữ thần: "Ta có thể cho người tất cả, thậm chí là mệnh ta, chỉ cần người nguyện ý cứu bá tánh."

Sương khói lượn lờ, thần tượng mặt lạnh lẽo như cũ.

"Bệ hạ, Hoàng Hậu nương nương hạ vài đạo phượng lệnh, cho trưởng công chúa, chư vị công chúa quận chúa hướng Không Hầu tiên tử cầu phúc, trưởng công chúa cùng người của Hoàng Hậu đang nháo lên."

Nghe được thị vệ truyền báo, Cảnh Hồng Đế liên tục mấy ngày không có hảo hảo ngủ trầm mặc một lát: "Hoàng Hậu là vạn dân chi mẫu, mệnh lệnh nàng đó là mệnh lệnh trẫm, bất luận kẻ nào cũng không thể vi phạm."

Cảnh Hồng Đế lại trầm mặc trong chốc lát: "Truyền lệnh cấp Khâm Thiên Giám, cho bọn họ xem tinh đài thiết tế đàn, trẫm muốn hoàng thất nam nữ, hướng..... Không Hầu tiên tử bái tế."

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Tiên nhân

Đã chương mừng nhà có thêm hai chú chó con. Mà theo dự định lẽ ra phải là hai chú heo con.

Cảnh Hồng năm thứ mười, dịch bệnh không rõ bùng nổ, Cảnh Hồng Đế nhiều lần điều Thái Y Viện, lại thỉnh trọng thần đến dân gian cung thỉnh danh y, nhưng mà tình hình bệnh dịch lại không cách nào khống chế, thậm chí còn có xu thế lan tràn.

Dịch bệnh trước mặt, mỗi người đều cảm thấy bất an, người trên đường ít ỏi, ngay cả kinh thành phồn hoa nhất, cũng trở nên quạnh quẽ. Phàm là có người ho khan hắt xì, người qua đường liền thấp thòm lo âu thoát đi, sợ chính mình chạy chậm một bước, liền sẽ nhiễm dịch bệnh.

Việc Cảnh Hồng Đế điều hành danh y cùng được liệu đến khu vực bệnh dịch tai họa nặng, nhưng bệnh dịch không hề được khống chế, một ít lời đồn đãi bắt đầu truyền ra. Tỷ như nói Cảnh Hồng Đế đoạt vị bất chính, cho nên trời xanh giáng xuống trừng phạt, làm bá tánh chịu khổ.

Còn có người nói, Không Hầu tiên từ khi ở trong hậu cung Cảnh Hồng Đế, bị Đế hậu ngược đãi, cơm ăn không đủ no, quần áo mặc không đủ ấm, thường xuyên chịu đánh chửi. Dân chúng bình thường không biết các quý nhân trong cung là sinh hoạt như thế nào, đành phải đem Không Hầu tương tượng thành tiểu cô nương bị cha kẻ hoặc là mẹ kẻ tra tấn, tương tượng như vậy, tức khắc cảm thấy Không Hầu đáng thương lên.

Khu vực không có bị tình hình bệnh dịch cảm nhiễm, dân chúng tránh ở trong viện, võ đài mắng đương kim hoàng đế không phúc hậu, chính mình uống cháo thịt, ăn mì sợi, thế nhưng liền cơm thừa cũng không cho Không Hầu tiên từ ăn. Bọn họ thật vất vả có mấy năm ngày lành, hiện tại lại xui xẻo.

Lời đồn truyền tới trong tai quan viên, quan viên này đó không dám hướng lên trên báo, chỉ ở tấu chương nhắc tới "Lược có dân oán". Cảnh Hồng Đế lại như thế nào đoán không được dân gian sẽ có lời đồn đãi nổi lên bốn phía, nhưng hiện tại lại không phải thời điểm so đo, cũng so đo không nổi.

Mấy ngày nay, hần thỉnh danh y, gom góp được liệu, thậm chí viết chiếu cáo tội mình đốt tế thiên, chính là tình hình bệnh dịch như cũ không giảm bớt. Liên tục vài ngày nuốt không trôi, đêm không thể ngủ, Cảnh Hồng Đế tiêu tụy không ít, nhưng là Cảnh Hồng ngày mười năm tháng tư, không đến giờ dần hần liền bắt đầu tắm gội dâng hương, huyền sắc long bào, không xe ngựa, không cần cung nhân nâng, ba bước dừng lại, chín bước vái chào, đi tới trước tế đàn do Khâm Thiên Giám lập.

Tế đàn do Khâm Thiên Giám, Điện Trung Tĩnh, Công Bộ tam đại bộ môn, suốt đêm dựng mà thành, tuy thiếu vài phần long trọng, nhưng là quy cách lễ nghi nên có, đều không thiếu.

"Phụ hoàng." Thái Tử thấy Cảnh Hồng Đế hình dung tiêu tụy, muốn tiến lên nâng, bị Cảnh Hồng Đế một phen đẩy ra: "Không cần."

Cầu thần ở chỗ thành tâm, hần cùng Cơ Không Hầu vốn là có oán cũ, nếu ở đại điển tế bái thất lễ, chỉ sợ Cơ Không Hầu liền càng không muốn hiến linh. Chờ tới tế tiên đài, Cảnh Hồng Đế quỳ xuống.

"Phụ hoàng!"

Chư vị hoàng tử nhìn thấy Cảnh Hồng Đế quỳ xuống, phản ứng phi thường mãnh liệt. Ở trong mắt bọn họ, phụ thân không gì làm không được, thế nhưng cứ như vậy quỳ xuống?

"Trước Tế đàn không được ồn ào!" Thái Tử sắc mặt cũng khó coi, chính là nghĩ đến bá tánh lâm vào tuyệt vọng, hần cắn chặt răng, đi theo quỳ xuống. Cơ Phế Đế, làm bá tánh lâm than, hần cùng phụ hoàng lật đổ Cơ gia thống trị, cũng không sai.

Chính là vì sao trời xanh bất công như thế, phụ hoàng đăng cơ tới nay, dốc hết sức lực, trăm tham quan, sát đạo tặc, làm bá tánh an cư lạc nghiệp, vẫn chưa vì phạm quân chủ chi đạo, vì sao trời xanh lại không chấp nhận được như thế?

Nếu có thể cầu được trời xanh tha thứ, làm ông trời buông tha bá tánh vô tội, quỳ xuống thì có thể nào?

Hoàng tử khác còn cảm giận bất bình, thấy Thái Tử quỳ xuống, hậm hực mà thu hồi bất mãn, tốp năm tốp ba đi theo quỳ xuống.

Võ tướng, quan văn, thị vệ, thái giám sôi nổi quỳ xuống, toàn trường tĩnh lặng không tiếng động.

Thái dương dần dần nhập lên, bầu trời xanh vạn dặm không mây, theo thời gian một chút qua đi, tâm mọi người, một chút trầm xuống theo.

Cảnh Hồng Đế run run rẩy rẩy mà quỳ đi được tới trước tế đàn, từ trong tay áo lấy ra một sách tội, ném vào đỉnh lửa, đối với ngọc bia tế đàn trên có khắc danh Không Hầu tiên từ hành đại lễ ba quỳ chín lạy.

Đế vương không được hành đại lễ ba quỳ chín lạy, trừ lúc trường bối quy tiên hoặc là tế thiên. Lúc này hần hành đại lễ trước ngọc bia này, tương đương đem Không Hầu sánh ngang trường bối, trời cao.

Ở chỗ cao lâu rồi, liền rất khó hướng kẻ đã từng thất bại cúi đầu, hạ đầu gối. Cảnh Hồng Đế cũng không muốn, chính là vì thiên hạ này, vì hoàng triều, vinh nhục cá nhân, đã không trọng yếu.

Qua một ngày, qua một canh giờ, đều là vô số mạng người.

Hần không phải Cơ Phế Đế coi bá tánh như thịt cá, hần đánh cuộc không dậy nổi, tùy hứng không dậy nổi.

Nhìn tội thư cháy rụi, một tia khói mỏng cuối cùng bay lên, tiêu tán ở trong thiên địa. Nhìn không trung trống rỗng, Cảnh Hồng Đế phảng phất nháy mắt già nua mười tuổi.

Hắn lẳng lặng quỳ gối, như chìm vào đáy nước, mọi người bởi vì sợ hãi không dám tới gần.

Dịch bệnh nếu là tiếp tục lan tràn, càng ngày sẽ có càng nhiều người cảm nhiễm, thậm chí hơn phân nửa quốc gia đều không thể thoát khỏi vận rủi. Hắn thử qua đem thành nhiễm dịch bệnh vây lại, chính là phương pháp này cũng không hiệu quả. Chỉ cần có gió, có nước là dịch bệnh có thể lây bệnh.

Chẳng lẽ muốn đem mỗi một người nhiễm bệnh đều thiêu chết sao?

Cảnh Hồng Đế vô pháp tiếp thu cái lựa chọn tàn nhẫn này.

Thái dương lên cao, giờ Thìn qua, bóng dáng Cảnh Hồng Đế đã lung lay sắp đổ, Thái Tử quỳ đi tới bên người hắn, khóc lóc khuyên nhủ: "Phụ hoàng, quan trọng long thể, ta cùng bọn đệ đệ quỳ ở chỗ này."

Hắn muốn nói, hiện tại đã trưa, Không Hầu tiên tử không có dấu hiệu hiển linh, nàng hẳn là sẽ không tới.

Có lẽ là tiên phạm có khác, lại có lẽ là Không Hầu tiên tử còn oán bọn họ đoạt đi ngôi vị hoàng đế Cơ gia, nhưng mặc kệ như thế nào, Không Hầu tiên tử không tới, bọn họ vẫn tiếp tục tìm biện pháp. Thế gian vạn vật, tương sinh tương khắc, có người sinh bệnh, sẽ có được trị liệu, chỉ là bọn hắn còn không có tìm được mà thôi.

"Sớm biết như thế, năm đó có lẽ ta không nên đoạt thiên hạ này." Cảnh Hồng Đế suy sụp nói, "Dù Cơ Phế Đế thống trị, thiên hạ bá tánh còn có thể kéo dài hơi tàn, so hiện tại cũng tốt hơn, bọn họ gặp dịch bệnh tra tấn, ta lại bó tay không biện pháp."

Qua tuổi năm mươi Cảnh Hồng Đế quý lâu như vậy, sớm đã tinh thần vô dụng, hiện tại hy vọng tan biến, cả người tinh thần đều tán loạn, cho nên hắn không hề tự xưng "Trẫm", mà là "Ta".

"Phụ hoàng, ngài đừng nghĩ như vậy. Liên tính hiện tại cảm quyền chính là Cơ Phế Đế, thời điểm dịch bệnh muốn phát sinh, vẫn sẽ phát sinh. Cơ Phế Đế vô năng, chỉ biết hưởng lạc, bá tánh nhiễm bệnh nếu là bị hắn thống trị, chẳng phải là càng nhiều tội?" Thái Tử gạt lệ nói, "Phụ hoàng, thỉnh ngài bảo trọng thân thể, thiên hạ còn chờ ngài."

Cảnh Hồng Đế cười khổ, hoàng đế, cũng không phải cái gì đều có thể làm được.

Năm đó hắn mưu đoạt đế vị, Hoàng Hậu Cơ Phế Đế đứng ở trước Phượng Dương Cung, trên cao nhìn xuống, nói với hắn: "Nguyên tân đế đối xử tử tế thiên hạ lê dân, một ngày nào đó ngươi sẽ minh bạch, đoạt ngôi dễ, làm hoàng đế giữ tâm như ban đầu là chuyện khó khăn cỡ nào."

Khi đó hắn đúng là thời điểm khí phách hăng hái, chỉ cho là Hoàng Hậu nguyên rủa hắn. Hiện tại hắn mới hiểu được, tiền triều Hoàng Hậu không có lừa hắn, đoạt ngôi dễ dàng, làm quân vương tốt lại khó.

"Thôi." Cảnh Hồng Đế thở dài một tiếng, đưa tay cho Thái Tử, chuẩn bị đứng dậy hồi cung. Nhưng là hắn quý lâu, mới vừa đứng dậy liền toàn thân đau nhức, chặt vật té ngã trên đất.

Đúng lúc vào lúc này, trên bầu trời bỗng nhiên có dị tượng, tường vân năm màu quay cuồng, một con thuyền ngọc rực sáng, xuyên vân mà ra.

"Tiên nhân!" Khâm Thiên Giám thất thố rống to, "Tiên nhân hiển linh."

Mọi người sôi nổi nhìn không trung, chỉ thấy không trung ngàn trượng, ráng màu lập lòe, tiền thuyền chậm rãi xuất hiện, thần thánh vô cùng.

"Tiên nhân!"

Mọi người dập đầu, chấp tay thi lễ, mừng đến rơi nước mắt.

"Bá tánh được cứu rồi a!" Một quan viên râu tóc bạc trắng run run rẩy rẩy dập đầu, lão lệ tung hoành, "Được cứu rồi."

Ngọc thuyền rơi xuống giữa không trung, bỗng nhiên bất động. Mọi người hi vọng chú ý tới biến cố này, lại không dám lớn tiếng khổ cầu, chỉ liên tiếp dập đầu, hy vọng tiên nhân không từ bỏ bọn họ.

"Nương nương!" nữ quan chỉ vào không trung, "Ngọc thuyền có tiên nhân ra tới."

Hoàng Hậu ngẩng đầu, ngờ ngẩn mà nhìn không trung, sau một lúc lâu không phục hồi tinh thần lại.

Trong quang minh, thiếu nữ tay áo phiêu phiêu ngự phong mà đến, tóc đen bay múa, da bạch trắng tuyết, xuất trần vô cầu. Nữ nhân đẹp nhất thế gian, cũng bất quá như thế.

Thiếu nữ đạp phong mà đến, một chiếc giày trắng tinh dẫm lên đàn tế kia, dải lụa choàng trên người bay múa, ánh mắt sáng lạn như sao trời.

"Bệ hạ." Thiếu nữ đi vài bước, nhìn Cảnh Hồng Đế bộ dáng thập phần chật trên mặt đất vật, rụt rè mà gật đầu nói, "Bệ hạ không cần như thế, mau mau xin đứng lên."

"Người, người....." Cảnh Hồng Đế nhìn tiên nữ trước mắt, ngửi không thành câu.

"Gần bảy năm không thấy, bệ hạ còn hảo?" Thiếu nữ bàn tay trắng nhẹ nâng, đế vương nằm liệt ngồi không tự giác mà liền đứng dậy, cả người đau nhức biến mất. Hần kinh hãi nhìn thiếu nữ, lui một bước, vái chào tới mặt đất: "Người Phạm tục, gặp qua Không Hầu tiên tử."

Có thể đối với hắn nói bảy năm không gặp, trừ bỏ Cơ Không Hầu năm đó cùng tiên nhân rời đi, thì không còn người khác.

Những người khác kinh hãi, ở trong ấn tượng của bọn họ, Không Hầu lớn lên khuôn mặt nhỏ nhắn, chỉ có một đôi mắt to tròn, dù biết nàng thành tiên nhân, cũng rất khó hình dung ra dung mạo nàng.

Tiên nữ đứng ở đàn tế, toàn thân trên dưới tốt đẹp đến không có tí vết, trên người lưu quang ánh oánh, làm người không dám có nửa phần bất kính, cùng công chúa mất nước năm đó, khác nhau như hai người.

Đứng ở đàn tế cao cao, Không Hầu triều bốn phía nhìn ra xa, cung điện nguy nga đều ở đáy mắt. Thân là nữ tử, nàng chưa bao giờ có cơ hội bước vào nơi này, mặc kệ là trước khi mất nước hay là sau khi mất nước.

Không nghĩ tới lần đầu tiên đặt chân, lại là được mọi người quỳ nghênh hạ.

Nàng xoay người nhìn phía dưới đàn tế, nơi đó có hoàng tử hoàng tôn, văn võ bá quan đang quỳ.

Một khắc, tâm nàng lại lặng như nước.

Chuyện xưa đã qua, nàng đã không còn quan hệ.

"Tiên tử đường xa mà đến, cần tùy tại hạ đến trong cung nghỉ tạm?" Thái Tử cấp Không Hầu hành một cái đại lễ, thỉnh nàng đến trong cung ở tạm.

"Chờ một lát." Không Hầu nhìn về phía ngọc thuyền, "Ta có hai vị bằng hữu đồng hành, không biết bệ hạ cùng điện hạ có để ý?"

"Bằng hữu của Tiên tử, đó là khách quý, chúng ta vạn phần hoan nghênh."

"Vậy thì tốt." Không Hầu gật đầu, xoay người nhìn ngọc thuyền.

Mọi người ngẩng người, liền thấy một bạch y thượng tiên ngự kiếm mà đến, thật sự là nhẹ nhàng như ngọc, dung mạo vô song.

Thế gian trừ bỏ tiên nhân, còn có ai có thể có dung mạo hoàn mỹ như vậy?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 87: Tốt

Editor: TIEUTUTUANTU

"Tiên trưởng hảo." Cảnh Hồng Đế cùng Thái Tử thấy tiên trưởng bạch y biểu tình đạm mạc, cũng không cảm thấy kỳ quái, ở trong tưởng tượng của người thường, tiên nhân vốn chính là cao cao tại thượng, cho nên khi bọn hắn duy trì tư thái cao ngạo xuất hiện, cũng không có người cảm thấy đây là mạo phạm.

Bao gồm đế vương, cũng sẽ nghĩ như vậy.

Hoàn Tông xuất hiện, làm mọi người đối với "Tiên nhân" phỏng đoán càng thêm thần bí, cũng càng thêm kính sợ, khi Lâm Học thu ngọc thuyền xuống dưới, đã không có bao nhiêu người dám trực tiếp nhìn thẳng hắn. Hắn trầm mặc đi theo phía sau Hoàn Tông, ánh mắt nhìn hướng đông nam.

Cái phương hướng kia, hình như có oán khí cùng sát khí truyền đến, chẳng lẽ có tu sĩ ở thế gian làm ác?

Nhưng là thấy công tử cùng Không Hầu cô nương đều không có nói chuyện, Lâm Học thu hồi tầm mắt, làm như không có phát hiện chuyện này.

"Tiên tử, tiên trưởng, thỉnh hướng bên này." Thái Tử cong eo, làm một tư thế thỉnh. Thân là Đông Cung điện hạ, hắn đã nhiều năm chưa hướng người khom lưng uốn gối. Nhưng là bộ động tác này lại làm được nước chảy mây trôi, phảng phất đối ba vị tu sĩ bọn họ tràn ngập kính sợ.

Không Hầu nhìn hắn một cái, diện mạo đoan chính, mi thanh mắt sáng, là tướng mạo nhân đức chi quân. Thái Tử so với nàng lớn hơn mười dư tuổi, khi nàng làm con rồi công chúa tại hậu cung, rất khó cùng Thái Tử chạm mặt, ngẫu nhiên ở trong yến hội chạm mặt, Thái Tử khách khách khí khí xưng nàng một tiếng công chúa, chưa bao giờ bởi vì nàng là tiên triều công chúa, mà cố tình làm khó dễ.

Không Hầu cũng không để ý vị Thái Tử này có nhân đức hay không, nàng gật gật đầu, liền hướng dần té hạ đi. Văn võ bá quan quỳ trên mặt đất, thấy nàng lại đây, sôi nổi vừa quỳ vừa lui lại, nhường cho nàng một con đường rộng lớn.

Làn váy thật dài uốn lượn mà qua, giống như là ánh trăng chiếu sáng đá xanh bên bờ sông, mang theo thanh lãnh cùng cao cao tại thượng.

Trích Tinh Lâu, một khắc khi ngọc thuyền xuất hiện kia, các hộ vệ liền nhìn không được sôi nổi quỳ xuống. Khi bọn hắn nhìn đến Thái Tử thật sự mang theo các tiên nhân lại đây, muốn nhìn lên rồi lại không dám nhìn lên, dám người đi xa, mới dám lặng lẽ ngẩng đầu coi.

“Nhưng thấy rõ?”

“Chỉ có giày thấy tiên nhân, tiên nhân giày cũng thật xinh đẹp, không chỉ có sáng lên, còn sạch sẽ đến một tia tro bụi đều không nhiễm.”

“Làn váy kia cũng xinh đẹp, các nương nương trong cung nếu là thấy, khẳng định sẽ động tâm.”

“Nếu là người khác liền thôi, đây chính là tiên nữ. Liền tính Quý phi được sủng ái nhất, cũng sẽ không có gan lớn đến phỏng chế quần áo tiên nhân.”

Rời đi tòa cung điện này đã bảy năm, khi đó nàng cảm thấy hoàng cung vừa lớn lại nghiêm ngặt, nàng cả đời đều không thoát nổi. Hiện tại lại thấy tòa hoàng cung này, phát hiện một ít dấu vết trên tường có nước mưa cọ rửa, gạch khi rãnh rồi có rạn nứt, tường thành cao lớn cũng không cao lớn, thời điểm ở trên trời nhìn xuống, cung điện chính là nhỏ bé đến cơ hồ nhìn không thấy.

Cửa chính mở rộng ra, một lối đi lớn xuất hiện, nghe nói chỉ có đế vương mới có thể hành tẩu, ngay cả Hoàng Hậu, cũng chỉ có thời điểm đại điển lập hậu, mới có thể đi. Nhưng mà hôm nay, đế vương, Thái Tử thậm chí văn võ bá quan, lại cung nghênh nàng bước lên con đường này.

Rõ ràng sớm đã không thèm để ý quá khứ, nhưng là khi bước lên con đường này, nội tâm Không Hầu như cũ có loại cảm giác gông xiềng, nàng dừng bước chân, ngẩng đầu nhìn hướng bảng hiệu phía trên cửa cung.

Hoàn Tông thấy nàng đột nhiên dừng bước, nghiêng đầu nhìn nàng: “Làm sao vậy?”

“Năm sáu tuổi ấy,” Không Hầu vươn ra ngón tay, chỉ cách cửa cung một chút, “Ta được cung nữ che chở, chạy trốn tới phía sau phiến cửa này. Đáng tiếc vận khí không tốt, bị quân tuần tra phát hiện, đem ta mang trở về.”

Tòa đồng môn này, Hoàn Tông huy tay áo liền có thể phá hủy, nhưng là đối với Không Hầu năm đó chỉ có sáu tuổi mà nói, đây là một phiến tự do đại môn. Chạy đi, từ đây núi cao thủy rộng, mai danh ẩn tích. Không chạy đi, gặp phải sẽ chỉ là tử vong hoặc là giam cầm.

Hiện tại nhẹ nhàng nói một câu, là tuyệt vọng khi tuổi nhỏ.

Một lần nữa bước lên nơi này, Không Hầu cảm thấy chính mình giống như được đền bù, đền bù năm đó cho tiểu cô nương kinh hoàng kia.

Thái Tử đứng ở bên cạnh dẫn đường eo chôn đến càng thấp, hấn sợ chính mình ra tiếng liền sẽ khiến cho Không Hầu chán ghét.

Khi đi ngang qua đồng môn màu đỏ, Thái Tử không tự giác muốn đi nhanh một chút, nhưng là ba vị tiên nhân phía sau giống như không có nhận thấy được nội tâm hấn nôn nóng, không chỉ có chậm rãi đi, còn tán gẫu chuyện xưa lên năm đó.

Vết máu trên tường sớm đã rửa sạch sạch sẽ, Không Hầu nhớ rõ ngày đó ban đêm, đã chết rất nhiều người, máu bắn ra tới nhiễm hồng tường cung. Trên thực tế, khi nghe thấy vô số tiếng khăn cầu, nàng còn do dự nên tới Phàm Trần giới hay không, sau lại thu được phi tin phù của Tôn các chủ.

Tôn các chủ nói, từng vì nàng bói một quẻ, trên người nàng mang theo nghiệp chướng.

Nghiệp chướng này không phải bởi vì nàng mà đến, mà là bởi vì phụ hoàng nàng, Cơ Phế Đế.

Cơ Phế Đế ngu ngốc vô năng, ham hưởng thụ, triều dã trên dưới bán quan bán tước thành phong trào, gian thần bóc lột mồ hôi nước mắt nhân dân, một bộ phận vào bọn họ túi tiền, càng có rất nhiều vào tư khó Cơ Phế Đế. Không Hầu thân là nữ nhi Cơ Phế Đế, hưởng thụ đãi ngộ công chúa, Cơ Phế Đế thu được những thứ kia, Không Hầu cũng từng hưởng thụ qua, mặc kệ nàng là cảm kích hay là không biết sự tình, thì nàng cũng đã liên quan.

Đoạn nghiệp duyên này không đi, Không Hầu ngày sau nếu tiến vào Nguyên Anh cảnh, chỉ sợ khó với lên trời.

Bởi vì phong thư này của Tôn các chủ, và bản thân Không Hầu đối với bá tánh Phàm Trần giới ôm một chút áy náy, cuối cùng nàng quyết định thay đổi tuyến đường đến Phàm Trần giới nhìn xem. Đợi việc này qua đi, nàng cùng Phàm Trần giới đó là tiền duyên đoạn tận, vô nhân vô quả.

Đi theo Thái Tử tới Phượng Hoàng Điện, Phượng Hoàng Điện là địa phương Thái Hậu Cơ gia hoàng triều ở, khi Cảnh Hồng Đế đoạt được đế vị mẹ đẻ đã qua đời, Phượng Hoàng Điện liền phong tỏa.

Tòa cung điện này ngụ ý hảo, thân phận nữ chủ nhân từng ở đều thực tôn quý, cho nên Thái Tử mới cố ý an bài Không Hầu ở nơi này.

“Hai vị tiên trưởng.”

“Đa tạ điện hạ, bất quá không cần an bài cung điện khác cho bọn họ, bọn họ ở điện thờ phụ liền hảo.” Không Hầu đánh gãy lời Thái Tử nói, “Nếu là

điện hạ không ngại, thật ra có thể cùng ta nói một chút, Phàm Trần giới đã xảy ra chuyện gì.”

“Là.” Thái Tử không nghĩ tới thần tiên thế nhưng không câu nệ tiểu tiết như thế, nam nữ có thể ở cùng tòa cung điện. Nhưng là thấy ba vị tiên nhân đều không quá để ý, hẳn không dám nói thêm nữa, ngược lại thừa dịp cơ hội, nói lên sự tình dịch bệnh.

“Thuốc và kim châm cứu không có hiệu quả, dù đem người bệnh đơn độc nhốt ở một chỗ, cũng có khả năng bị cảm nhiễm, đến gió cũng có thể lây lan.” Không Hầu nhíu mày, nếu là gió cũng mang mầm bệnh, đừng nói thành thị liền nhau, theo thời gian, toàn bộ quốc gia đều bị loại dịch bệnh này bao phủ.

Phàm Trần giới, như thế nào có dịch bệnh lợi hại như vậy?

“Địa phương dịch bệnh tương đối nghiêm trọng, ở nơi nào?” Không Hầu hỏi.

“Ở mấy thành thị phía đông nam.” Thái Tử thấy Không Hầu tựa hồ tính toán những tay vào chuyện này, tức khắc vui mừng khôn xiết, “Tiên tử nếu yêu cầu được liệu, ta nhất định tận lực phối hợp.”

“Phía đông nam.” Không Hầu quay đầu nhìn Lâm Học, “Lâm tiên bối, thỉnh phiền toái người giúp ta qua đi nhìn xem”

“Tiên tử, phụ hoàng ở Huyền Vũ điện thiết yến, thỉnh ba vị tiên nhân thưởng chút bạc điện.”

“Cách buổi trưa còn có gần nửa canh giờ, kịp.” Lâm Học nhìn sắc trời, hóa thành một đạo lưu quang bay đi ra ngoài, thực mau liền biến mất.

Thái Tử còn không kịp nói, thỉnh tiên nhân trước nghỉ ngơi, cũng chỉ có thể nhìn một đạo quang biến mất ở chân trời. Hắn cứng họng, hơn nửa ngày mới ấp úng nói: “Thật là pháp thuật tiên gia.”

Không Hầu không có để ý đến hắn, giờ phút này đã không có vấn đề gì quan trọng ở đây, nàng cũng liền lười lưu mắt mũi Thái Tử, đuổi tay ở thu nạp giới đào đào, Không Hầu tìm ra một lọ linh dịch, hướng trên mặt đất đổ vài giọt.

“Đây là.” Thấy Không Hầu không để ý tới chính mình, Thái Tử cũng không nhụt chí, dù sao quý đều quý, việc nhỏ khác liền không quan trọng gì.

“Linh dịch.” Không Hầu nói, “Người thân thể yếu ớt, thời điểm Lâm tiên bối đi đến nơi tình hình bệnh dịch nhiều trở về, trên người khẳng định dính một ít đồ vật ở địa phương, vạn nhất làm người lây bệnh làm sao bây giờ?”

“Đa tạ tiên tử.” Thái Tử có chút cảm động, không nghĩ tới Không Hầu chu đáo như thế, loại việc nhỏ này cũng chú ý tới.

“Không cần cảm tạ ta.” Không Hầu giọng điệu nhàn nhạt, “Người tương lai sẽ là một vị hảo đế vương, ta chỉ là không muốn làm người chết, khiến ngàn ngàn vạn vạn bá tánh thêm phiền toái mà thôi.”

Lời này nói cực kỳ khách khí, ý cười trên mặt Thái Tử hơi hơi cứng đờ, nhưng thực mau liền thoải mái. Không Hầu tiên tử nói ra, hiển nhiên là cho thấy cũng không để ý năm đó vương triều Cơ Thị hủy diệt. Người đang ở hoàng thất, khó tránh khỏi nghĩ nhiều, hẳn thậm chí còn nghe ra vài phần uy hiếp.

Bởi vì hắn tương lai sẽ là hảo đế vương, cho nên nàng mới có thể quản, nếu không phải thì sao?

Có chút lời nói không nên nói quá minh bạch, cũng không thích hợp hỏi đến quá rõ ràng, Thái Tử chấp tay nói: “Thỉnh tiên tử rửa mắt mong chờ.”

Không Hầu nhướng mày, không có nhiều lời nữa.

Nàng cùng Hoàn Tông ngồi ở trước bàn, Thái Tử bồi ngồi ở một bên, không khí dần dần xấu hổ lên.

Thái Tử muốn mở miệng làm không khí trở nên tốt một chút, đáng tiếc một cái căn bản không muốn mở miệng, một cái khác thường thường ứng hòa vài câu, thái độ rõ ràng mang theo có lệ. Thái Tử nghĩ, hẳn nếu là nói thêm gì nữa, hai người này lại ngại hắn ồn ào.

Nhưng hẳn nếu là không nói lời nào, ba người liền trầm mặc ngồi như vậy, chẳng phải là càng xấu hổ?

Đúng lúc vào lúc này, có cung nhân lại đây hội báo, nói yến hội đã bị hủy, bệ hạ cùng Hoàng Hậu đã ở điện thượng xin tội ba vị tiên nhân.

“Thỉnh phụ hoàng cùng mẫu hậu chờ một lát một lát, chúng ta sau đó liền tới.” Thái Tử nhẹ nhàng thở ra, trầm mặc xấu hổ, rốt cuộc cũng kết thúc.

“Bệ hạ cùng nương nương không cần khách khí như vậy, việc này qua đi, ta cùng với Phàm Trần giới nhân quả toàn tiêu, ngày sau sẽ không dễ dàng xuất hiện.” Không Hầu sợ chính mình xuất hiện, làm bá tánh cùng quan viên tâm sinh ý lại, ngày sau phạm là gặp được cực khổ, liền chỉ biết cầu thần bái Phật, không cầu tự thân cường đại, “Cho nên mặc kệ các người nhiệt tình hay là không nhiệt tình, lần này sự tình ta đều sẽ giúp. Thiên địa sinh tử, tự do tuần hoàn, sự tình ngày sau, phải nhờ vào chính các người.”

Thái Tử cười khổ: “Ta minh bạch.”

Nếu là cầu thần bái Phật hữu dụng, vì sao nhiều ngày như vậy, mặc kệ bọn họ tế thiên hay là bái thần, đều không có tiên nhân hiển linh?

Không Hầu tiên tử nguyên ý xuất hiện, là bởi vì nàng đã từng là người quốc gia này, đối với bá tánh nơi này còn có cảm tình.

Nhưng mà tiên phạm có khác, Không Hầu tiên tử không có khả năng luôn tới giúp bọn hắn. Việc này vi phạm quy luật thiên địa, cũng làm bá tánh đường thành gặp chuyện chỉ biết cầu thần.

Như vậy cũng tốt, Thái Tử thoải mái cười, sinh làm người, luôn là phải nỗ lực dựa vào chính mình.

Tiếng gió đánh úp lại, Thái Tử đột nhiên quay đầu lại, liền thấy Lâm tiên bối trong miệng Cơ Không Hầu chớp mắt xuất hiện ở trước mặt hắn. Hắn há miệng thờ dõc: “Tiên nhân thần thông, hảo sinh lợi hại.”

Lâm Học nhàn nhạt nói: “Việc nhỏ mà thôi.”

Cách Kinh thành ngàn dặm, nếu là cưỡi xe ngựa ngày đêm, cũng muốn gần hơn nửa tháng thời gian mới có thể đuổi tới, mà tiên nhân. Chỉ cần nửa canh giờ.

“Lâm tiên bối, ngơoi trước đổi quần áo, chúng ta đi dự tiệc.” Không Hầu thấy bên ngoài còn thủ không ít cung nhân, nói với Lâm Học, “Tình hình bệnh dịch, sau yển lại nói.”

“Ân.” Lâm Học gật đầu, nhìn mắt Thái Tử, đi nội điện thay đổi quần áo.

“Tiên nhân thỉnh hướng bên này đi.” Thái Tử ở phía trước dẫn đường, dưới chân bọn họ đã trải thảm đỏ, bọn thị nữ ôm chấp phiên đề hương, đó là đãi ngộ đế vương, cũng bất quá như thế.

Đại điện, văn võ bá quan, tộc nhân hoàng thất ngồi nghiêm chỉnh, tất cả đều nhìn ngoài điện.

Nghe được thanh âm Thái Tử nói chuyện, mọi người không tự giác cong gối hạ đầu.

Dẫm phiến phiến kim gạch, Không Hầu đi vào đại điện, nhìn các đại thần đầu cũng không dám nâng, nàng tươi cười nhàn nhạt, nhìn không ra hi nộ.

Ánh mắt đảo qua, nàng thấy được trưởng công chúa ngồi ở trong một góc.

“Nhiều năm không thấy, trưởng công chúa còn hảo?” Không Hầu hỏi.

Thanh âm như ngọc châu, rất là dễ nghe.

Nhưng là mọi người lại nghĩ tới bảy năm trước, trưởng công chúa buộc tiên tử đàn tấu Không Hầu khúc.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Tà tu

Editor: TIEUTUTUANTU

Ở dưới ánh mắt của mọi người, nàng đứng dậy nói: “Phiền tiên tử nhọc lòng, mọi việc đều tốt.”

“Vây rất tốt.” Không Hầu thấy Trưởng công chúa khí sắc mang theo buồn bực, thở dài một tiếng, “Năm đó trưởng công chúa muốn nghe ta đàn tấu một khúc Không Hầu, nhân duyên trùng hợp việc lại không thể thành, hôm nay tương phùng, ta đem khúc nhạc hoàn thành đi.”

Nghe được lời này, biểu tình trưởng công chúa càng thêm bất an. Năm đó nàng trước mặt mọi người buộc Cơ Không Hầu tấu khúc, là sự tình hiện tại tất cả mọi người muốn quên đi nhất, nhưng mà bọn họ muốn quên, có thể giả ngu, nhưng đương sự lại không nhất định nguyên ý phối hợp.

“Không, không cần.”

“Trạm công chúa không cần khách khí.” Không Hầu lấy Phượng Thủ thoa xuống, trăm cài đầu hóa thành Phượng Thủ thật lớn, trong khi mọi người đang kinh diễm cùng lo lắng, Không Hầu nhẹ nhàng gây lên dây đàn: “Một khúc này, chúc vạn dân thiên hạ an cư lạc nghiệp.”

Cảnh Hồng Đế nội tâm có chút bất an, hắn theo bản năng quay đầu nhìn Hoàng Hậu bên cạnh, Hoàng Hậu cúi đầu uống trà, tựa hồ không có chú ý tới tầm mắt hắn. Cảnh Hồng Đế ngơ ngẩn, bỗng nhiên nhớ tới rất nhiều năm trước, khi đó hắn không phải đế vương, mỗi khi nội tâm nôn nóng bất an, nhìn về phía vợ cả sẽ thấy được nàng mỉm cười an ủi.

Khi hắn trở thành đế vương về sau, đã rất ít trước mặt ngoại nhân hướng Hoàng Hậu tìm kiếm trợ giúp. Nhìn sườn mặt Hoàng Hậu đã không còn trẻ, Cảnh Hồng Đế có chút hoảng hốt, hắn tựa hồ rất lâu rồi không có cùng Hoàng Hậu ở bên nhau.

Bàn tay trắng gầy đàn, tiếng Không Hầu vang lên, âm thanh sâu kín giống như là có thể mị hoặc tâm thần, khiến cho nội tâm mọi người hiện lên cảm xúc chân thật nhất.

Hoàng Hậu mặt vô biểu tình, đế vương hỏi hận, văn võ bá quan biểu tình khác nhau, còn có trường công chúa nước mắt không ngừng rơi, miệng gọi “Duyên Hành”. Một khúc Không Hầu, dẫn ra vô số vui buồn tan hợp chốn nhân gian.

Duyên Hành trong miệng Trường công chúa, đã từng là phu quân của nàng, trên đời đều biết hắn là tài tử.

Trường công chúa cùng Duyên Hành tài tử phu thê ân ái, cảm sát hòa bình, sau Duyên Hành tài tử bị kẻ gian hãm hại, bỏ mạng tại Đại Lý Tự. Trường công chúa cực kỳ bị thương, đối với Cơ Phế Đế hận thấu xương, nên với công chúa mất nước Không Hầu, cũng hận ý ngập trời.

Nam nhân yêu thương, chết trong tay đại thần tâm phúc của đế vương hoa mắt ù tai, trường công chúa mặt ngoài tuy vẫn là nữ nhân minh diễm động lòng người, nhưng bên trong lại sớm đã điên cuồng. Nàng hận đế vương vô năng, hận gian thần xu nịnh, hận Cơ Thị nhất tộc.

Hận nhất, là cùng Duyên Hành sinh tử chia lìa, không còn gặp lại. Sau khi Duyên Hành chết, nàng vì huynh trưởng đã làm không ít chuyện, sau khi lật đổ Cơ Phế Đế, nàng liền thành trường công chúa tôn quý, lời ăn tiếng nói đều phải duy trì uy nghiêm hoàng gia, vì vậy cũng chưa bao giờ rót một giọt nước mắt cho Duyên Hành.

Duyên Hành đã chết mười ba năm, cây lựu nàng trồng vì hắn, sớm đã nở hoa kết quả, nhưng mà lại không đợi được người cùng nàng ăn thạch lựu.

Cao ngạo kiên cường lạnh nhạt, tất cả đều hóa thành hư ảo dưới tiếng đàn, tiếng nhạc là mờ ra đại môn, cảm xúc tích góp nhiều năm trào ra, rốt cuộc muốn ngăn chặn cũng không được.

Không Hầu nhìn trường công chúa che mặt khóc rống, sâu kín thờ dài một tiếng.

Khi còn nhỏ, chỉ cảm thấy trường công chúa hùng hổ dọa người, đối với nàng cực không hữu hảo.

Hiện tại nhảy ra đoạn thù hận kia, lại xem ân oán trường công chúa cùng Cơ gia hoàng triều, Không Hầu còn sót lại chỉ có thờ dài.

Nàng bị cha ruột coi thường, thân là công chúa, lại rất hiếm khi thấy được phụ hoàng.

Trường công chúa vốn là nữ tử huệ chất lan tâm, lại bị tiền triều phá hủy hết thảy.

Hai nàng, một cái là tiền triều công chúa, một là đương triều trường công chúa, trên thực tế đều là người bị hại trong số kiếp này.

Sau khi tiếng nhạc vang lên một lúc, Hoàng Hậu có một lát thất thần, nhưng là lại không có hoàn toàn lâm vào trong cảm xúc của chính mình. Nàng nhìn đế vương bên người tựa bị tựa hỉ, bỏ qua một bên đứng lên, đi đến bên Không Hầu.

Khi nàng sắp tới gần phía sau Không Hầu, bạch y tiên trưởng lạnh băng đứng ở bên cạnh quay đầu nhìn nàng, trông mắt u ám, không hề mang theo cảm tình.

Hoàng Hậu dừng bước chân lại, triều bạch y tiên trưởng hành lễ.

Nàng chưa bao giờ gặp qua nam nhân lớn lên tuấn mỹ như vậy, ngay cả Duyên Hành công tử năm đó danh chấn kinh thành, cũng xa xa không bì kịp vị tiên trưởng này.

Tiếng nhạc dừng lại, Không Hầu đứng dậy đi đến bên trạm công chúa khóc rống đến cơ hồ ngất đi, vron tay ở giữa trán trường công chúa điểm nhẹ nhàng một chút. Tiếng khóc Trường công chúa dần dần dừng lại, nàng ngẩng đầu nhìn Không Hầu, đầy mặt nước mắt, thập phần chật vật.

Đem một khối khăn tay đưa tới trong tay trường công chúa, Không Hầu không có khuyên nàng, chỉ là triều nàng cười cười, đứng dậy nhìn về phía chúng thần.

Có chút khổ sở, giữ ở trong lòng lâu rồi, liền sẽ trở thành tâm bệnh, đến chết cũng không thể thoải mái.

Khóc một chút, có đôi khi cũng không phải mềm yếu, mà là phát tiết cảm xúc.

Nhìn khăn tay mềm mại trong tay, trường công chúa dần dần phục hồi tinh thần lại, nàng lau lau mặt, tất cả đều là nước mắt chưa khô, dùng khăn xoa xoa mặt, nàng mới phục hồi tinh thần, khăn này Là Cơ Không Hầu cho nàng?

Nàng nhìn bốn phía, cơ hồ tất cả mọi người còn chưa từ trong tiếng nhạc lấy lại tinh thần, cũng không chú ý đến nàng luống cuống. Cẩn cẩn khước môi, nàng tâm tình phức tạp đứng lên: “Đa tạ Không Hầu tiên tử.”

“Hiện tại có phải cảm thấy trong lòng dễ chịu rất nhiều hay không?” Không Hầu cười nhìn nàng, “Nhớ nghỉ ngơi, buông bỏ, bằng không đối với thân thể vô ích.”

Trường công chúa cười khổ: “Ái nhân đã chết, ta hi hay sâu có cái gì quan trọng?”

Nàng đáp ứng Duyên Hành phải hảo hảo sống sót, liền tuyệt đối sẽ không thất tín với hắn. Không biết vài thập niên sau ở đầu cầu Nại Hà, hắn có thể xuất hiện hay không?

Thân là tiên triều công chúa, Không Hầu không có lập trường khuyến khích, nàng chỉ là ở đỉnh đầu trường công chúa gõ một chút: “Nếu như thế, liền thỉnh trường công chúa bảo trọng nhiều hơn.”

“Cảm ơn.” Thanh âm rất nhỏ Trường công chúa, nhưng là đối với tu sĩ mà nói, đã đủ để nghe được rành mạch.

“Không Hầu tiên tử, ngươi có thể cho ta gặp mặt hắn một lần hay không?” Những lời này xuất khẩu, trường công chúa lập tức sửa miệng, “Thôi thôi, vẫn là không cần tái kiến. Hắn vẫn là lang quân nhẹ nhàng, mà ta lại thành phụ nhân nếp nhăn đầy mặt, gặp nhau chỉ bằng không thấy.”

Sống hay chết, già hay trẻ, đều là một đao tàn nhẫn trong tình cảm, dù là tình yêu tốt đẹp, ở trước mặt chúng nó, cũng chỉ có thể bó tay không biện pháp.

Không Hầu không hiểu tình yêu, nhưng là trước mặt trường công chúa, nàng thấy được thống khổ tình yêu chấp nhất như vậy, ngay cả tử vong cũng vô pháp dứt bỏ. Loại đồ vật tình yêu này, thế nhưng có lực lượng cường đại như vậy sao?

“Tiên tử.” Hoàng Hậu nhìn toàn bộ quan viên trong đại điện đang mất đi thần trí, đi đến trước mặt Không Hầu: “Không biết nên làm như thế nào cho bọn họ tỉnh lại?”

Không Hầu lắc đầu: “Tâm vô nhớ mong, liền có thể tỉnh lại. Còn kẻ” Nàng đột nhiên dừng lời, Thủy Sương kiểm phá trường không, triệu một vị quan viên ngồi ở trong góc thẳng tắp bay đi.

Không nghĩ tới Không Hầu sẽ đột nhiên bùng nổ cảm xúc, nàng sùng sốt một chút, trong lòng trào ra một ý tưởng hoang đường lại đáng sợ, vạn nhất Cơ Không Hầu tới Phàm Trần giới liền không nghĩ rồi đi, như vậy toàn bộ thiên hạ, chẳng phải đều là vật trong bàn tay nàng?

Tiên phạm có khác, sự tình phạm nhân bọn họ bó tay không biện pháp, ở trong mắt tiên nhân lại là việc nhỏ, thật sự không đáng nhắc tới.

“Còn kẻ ác nhân, nên ở trước Thiên Đạo đền tội.”

Phát hiện mình bị đuổi giết, quan viên ngồi ở một góc kia, bỗng nhiên hú lên quái dị, liên tục lui về sau.

Nhưng là Không Hầu hiển nhiên cũng không tính toán nhẹ nhàng buông tha hắn như thế, pháp khí trong tay tỏa sáng, “Tìm được rồi.”

Hoàng Hậu lúc này mới hiểu được, thì ra trung gian bọn họ xuất hiện kẻ thân phận không rõ.

Quan viên bị bắt lấy giữa một phen trên mặt đất, thấy Không Hầu mặt vô biểu tình, mở miệng cầu xin nói: “Thỉnh tiên nhân thứ tội, tiểu nhân biết sai rồi.”

“Tiên nhân?” Không Hầu nhướng mày, “Thân phận của ta, ngươi như thế nào biết được?”

“Ta..... Ta buổi sáng xa xa nhìn đến tư thế tiên nhân oai hùng, cho nên đối với thân phận tiên tử, có hiểu biết.”

“Vậy sao?” Không Hầu nhìn quan viên quỳ trên mặt đất không thể nhúc nhích, giọng điệu quái dị nói, “Ta còn tưởng rằng ngươi là thủ hạ tà tu phái tới, ngay cả tình hình bệnh dịch hiện tại bùng nổ, cũng cùng các ngươi không thoát được can hệ.”

“Cũng không có.” Quan viên vội vàng nói, “Dịch bệnh lây lan thật lớn, chúng tiểu nhân nào dám tới gần?”

“Chúng tiểu nhân, là chỉ người nào?” Không Hầu chỉ chỉ thiên địa, “Còn thỉnh đạo hữu nói rõ ràng.”

Nghe được hai chữ “Đạo hữu”, quan viên bị bắt cả người cứng đờ, sau đó khôi phục thái độ bình thường nói: “Tiên nhân nói, tiểu nhân nghe không rõ.”

Không Hầu cười lạnh, dùng kiếm chỉ chớp mũi người này: “Thân là tu sĩ, vốn nên rời xa hồng trần, không thể để cho chính mình lây dính quá nhiều hồng trần. Ngươi thân là tu sĩ, ngụy trang thành người thường, ẩn náo bên trong văn võ bá quan, thân mang sát khí, nhất định cùng tình hình bệnh dịch không thoát được can hệ.”

Một khắc nàng bước lên đàn tế kia, liền phát hiện phía đông nam có sát khí cùng oán khí nồng đậm, lại nghe Thái Tử nói, địa phương tình hình bệnh dịch nặng nhất cũng là nơi này, Không Hầu trong lòng liền có tính toán.

Tà tu to gan lớn mật, lấy tánh mạng người sống làm lễ tế, mượn tánh mạng bá tánh Phàm Trần giới, đúng là dã tâm hoang đường. Lăng Ưu giới quản lý nghiêm khắc, các đại tông môn đều sẽ bảo hộ bá tánh, cho nên tà tu rất khó tìm đám người tới hiến tế không lồ đến như vậy.

Vì tránh tu sĩ danh môn chính phái, Phàm Trần giới liền thành lựa chọn tốt nhất, nơi này tuy rằng linh khí loãng, lại không có linh hoa linh thảo, nhưng lại có rất nhiều người, hơn nữa không có tu sĩ chính đạo tới nhúng tay.

Nhân loại mềm yếu, giống như là i cắt rau họ, một vụ lại một vụ, oán linh chết đi, đủ để hiến tế.

Không Hầu đoán được, lấy tính cách tà tu xem thường nhân loại, lại thích xem bọn họ thảm trạng, chắc chắn an bài thủ hạ tiềm tàng trong nhân loại, sau đó dục ý đào dạt mà xem xét mọi người lo lắng, tuyệt vọng như thế nào.

Tà tu loại này tâm tính thích thưởng thức người khác xui xẻo, người bình thường khó có thể lý giải.

Bất động thanh sắc đi vào đại điện, nàng cho mọi người nghe tiếng nhạc làm họ tinh thần hoảng hốt, đem tên tà tu này không chế lại, đây là phương pháp đơn giản nhất.

Mất đi nguyệt trang, tên tà tu này thoát nhìn vừa ốm vừa đen, giống như là thầy khô bò ra từ mộ địa, tà khí lại khủng bố.

Hoàng Hậu sắc mặt có chút trắng bệch: "Không Hầu tiên tử, ý tứ ngài là, bệnh dịch lần này khiến vô số người tử vong, cũng không phải là thiên tai, mà là nhân họa?"

Sinh tử của nhiều bá tánh như vậy, vô số gia đình tan biến, thế nhưng là bởi vì một người không rõ thân phận.

Đây là ma quỷ? Thần tiên? Hay là yêu quái?

"Có lẽ." Không Hầu nhìn trên người tà tu cùng sát khí phía đông nam tương tự, đem tà tu đập trên mặt đất, "Phương pháp phá Tề hồn trận là gì?"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 89: Vô dụng xin lỗi

Editor gặp ác mộng. Đăng chương xem ai còn thức.

Chương 89: Vô dụng xin lỗi

Editor: TIEUTUTUANTU

"Không có phương pháp phá giải." Tà tu súc cổ, quỳ rạp trên mặt đất không dám ngẩng đầu, "Tề hồn trận còn có tên là vạn cốt khô, là trận pháp lợi hại nhất tà tu giới, lấy sông núi làm trận, lấy mạng người làm vật dẫn, liền có thể tích tụ được vô số sát khí cùng oán khí."

Đứng ở phía sau Không Hầu, Hoàn Tông vẫn luôn không lên tiếng, khi nghe được "Vạn cốt khô" nhẹ nhàng nhủ nhủ mày, hắn đi đến bên người Không Hầu, kéo tay nàng.

"Hoàn Tông, làm sao vậy?" Không Hầu quay đầu xem Hoàn Tông.

"Đừng dẫm hấn." Hoàn Tông nói, "Dor."

Tà tu: "....."

Hắn bị người ta làm thành cái đệm đập trên mặt đất, còn không kịp ghét bỏ trên mặt đất dơ, ngược lại bị người ta ghét bỏ trên người hấn dơ. Danh môn chính phái này đó nói chuyện làm việc, cũng quá không biết xấu hổ, ngay cả thủ đoạn vũ nhục người, đều sáng tạo như vậy.

Không Hầu đem chân từ trên lưng tà tu dịch xuống dưới, để giày cọ cọ trên mặt đất, bưng tỉnh nói: "Huynh nói có đạo lý."

"Giết người bắt quả đầu chia xuống đất, các ngươi uống là danh môn chính phái, thế nhưng ngược đãi tù binh như thế." Tà tu chú ý tới động tác Không Hầu, nhỏ giọng nói thầm nói, "Đây không phải là việc của tà tu chúng ta làm sao?"

"Công tử, thân là tu sĩ danh môn chính phái, ta quyết định thỏa mãn nguyện vọng cuối cùng của hấn, làm đầu của hấn chia xuống đất." Lâm Học rút kiếm ra khỏi vỏ, đi tới trước mặt tà tu.

Tà tu liên tục xin tha: "Chân nhân tha mạng, tà tu chúng ta nói chuyện không tính toán gì hết, ngài ngàn vạn đừng xem là thật."

"Ý người nói, vạn cốt khô trận là giả?" Mũi kiếm thẳng chỉ giữa mày tà tu, tà tu sợ tới mức run lên, thân kiếm nhẹ nhàng từng đợt từng đợt tỏa hàn ý, tựa hồ đã thấm vào đầu óc hấn.

"Không không không, tà tu chúng ta có đôi khi cũng thực thành thật." Tà tu lập tức mở miệng, "Ta là tà tu kỳ ba, ta yêu nhất làm người tốt chuyện tốt."

Lâm Học lùi cùng hấn nói lời vô nghĩa, thu hồi kiếm: "Cái trận này, thật sự không có phương pháp phá giải?"

"Trận pháp như vậy, tạo ra chính là vì chế tạo oán hận cùng lửa giận, nào còn cần phương pháp phá giải?" Tà tu không dám nói đến quá lớn, hấn sợ kiếm tu không cần thận đừng kiếm ở trên người hấn.

Lâm Học quay đầu nhìn Hoàn Tông, đáy mắt có vài phần lo lắng, nếu Vạn Cốt Khô Trật thành, chỉ sợ hơn nửa Phạm Trần giới đều sẽ liên lụy trong đó, đến lúc đó oán hận ngập trời bị tà tu đưa tới Lăng Ưu giới, Lăng Ưu giới bị cảm xúc mặt trái bao phủ, sẽ là tình hình như thế nào?

Hắn không dám nghĩ, cũng vô pháp tiếp thu Lăng Ưu giới trở nên hỗn loạn bất kham.

Nghe thế, Hoàng Hậu đầu tiên là kinh ngạc, theo sau trở nên phẫn nộ. Nàng kéo mũ phượng nặng nề xuống ném tới trên mặt đất, tiến lên hai bước bắt lấy vật áo tà tu, phẫn nộ mà quát: "Các ngươi là tiên nhân cao cao tại thượng, đem phạm nhân chúng ta trở thành cái gì, thế nhưng tùy ý tàn sát như dê bò sao? Đó là người, có máu có thịt, có người nhà có cha mẹ có hài tử!"

Nàng hét đến khàn giọng, không hề còn uy nghi Hoàng Hậu nên có: "Phạm nhân chúng ta đến tốt cùng làm sai cái gì?"

Thấy một nữ nhân nhân loại bình thường cũng dám hét lớn với mình, tà tu khinh thường mà cười lạnh: "Phạm nhân sinh tử, cùng chúng ta có quan hệ gì đâu?" Bất quá là một đám sinh mệnh ngắn ngủi, lại vô năng. Gặp chuyện chỉ biết cầu thần bái Phật khẩn cầu trời xanh trợ giúp, bị bọn họ coi như thịt cá, cũng là xứng đáng.

"Chúng ta phạm nhân nhỏ bé vô năng, nhưng sẽ không vĩnh viễn đều như thế." Hoàng Hậu đẩy tà tu ra, trên mặt nghiêm nghị, "Ngươi là tiên nhân lại như thế nào, ở trước mặt sinh tử, cùng phạm nhân chúng ta lại có cái gì bất đồng?"

"Phạm nhân chúng ta có sợ hãi, phẫn nộ, ngươi khi gặp phải tử vong, cũng giống vậy mà thôi." Hoàng Hậu tát mạnh ở trên mặt tà tu, tà tu muốn phát tác, Không Hạo rút Thủy Sương kiếm ra khỏi vỏ, chỉ ở cổ họng hắn.

Tà tu nhin nhẩn, đem năm ngón tay mở ra rút trở về.

"Xem đi, ngươi cũng bất quá chỉ là phế vật sợ hãi người." Hoàng Hậu trở tay lại là một cái tát ở trên mặt tà tu, "Chúng có một ngày....."

Chúng có một ngày, phạm nhân bọn họ có thể dựa vào lực lượng của chính mình, làm sinh hoạt trở nên càng ngày càng tốt, không như bây giờ trước mặt tiên nhân cao cao tại thượng kéo dài hơi tàn.

Chính là..... Thật sự sẽ có một ngày như vậy sao?

Hoàng Hậu mờ mịt nhìn lại, ngay cả chính nàng, cũng là ý vào có Cơ Không Hạo ở đây, mới dám trùng giặc với tên tiên nhân tà ác này, nếu là Cơ Không Hạo không ở đây, nàng dám sao? Nàng để tay lên ngực tự hỏi, đáp án không cần nói cũng biết, nàng không dám.

Nàng sợ bọn họ không vui một cái, làm càng nhiều bá tánh chịu tội. Cho nên cuối cùng nàng chỉ biết lựa chọn thỏa hiệp, dùng hết thầy phương pháp để đổi lấy bá tánh thiên hạ có cơ hội tồn tại.

"Hoàng Hậu nương nương, trở về nghỉ ngơi thôi." Không Hạo nhìn ra cảm xúc Hoàng Hậu không đúng, mở miệng nói, "Ta cùng với bằng hữu sẽ đi địa phương có tình hình bệnh dịch nghiêm trọng, yến hội liên không thể tham gia."

Tới nơi này chỉ là vì tìm ra tà tu tiềm tàng, cũng không phải thật sự vì ăn một bàn yến hội.

Hoàng Hậu tuy rằng không hiểu cái gì trận pháp vạn cốt khô, nhưng là cũng từ lời nói của tiên nhân tà ác, đoán ra sự tình cũng không đơn giản, thậm chí vô pháp phá giải. Cơ Không Hạo đi như vậy, cũng không biết có thể có nguy hiểm hay không. Nàng thật sự vô pháp yên tâm thoải mái nhìn đối phương lâm vào khó xử.

"Ngươi....." Hoàng Hậu chưa xốt mở miệng, sau một lúc lâu lui một bước, hành đại lễ, "Đại ân của tiên tử, không có gì báo đáp, đa tạ."

"Ngươi không cần cảm tạ ta." Không Hạo hừ không vừa nhắc, không cho Hoàng Hậu tiếp tục hành lễ. Nàng từ trước đến nay trên mặt mang theo tươi cười, xưa nay chưa từng có nghiêm túc, "Ta đã từng nghĩ tới, nếu là năm đó ta có thể ngăn lại hành vi của phụ hoàng, có lẽ không ít bá tánh miễn phải chịu cực khổ."

Hoàng Hậu trầm mặc. Năm đó Cơ Không Hạo mới bao lớn, năm tuổi hay là sáu tuổi? Nàng bị quân tuần tra bắt khi trở về, trên mặt là bụi bặm tôi tớ có ý bôi lên, nhìn qua phá lệ chật vật, chỉ có cặp mắt kia trong sáng lại tròn, còn không biết nghênh đón nàng, có khả năng chính là tử vong.

Đối mặt một đôi mắt như vậy, nàng mềm lòng. Là nàng nói với bệ hạ, lưu một cái hoàng nữ làm con rỗi, so với giết nàng càng có lợi. Nàng cùng bệ hạ tuy rằng đã không còn ân ái, nhưng là đối với nàng lại vẫn là mang theo tôn kính, cho nên tiếp nhận kiến nghị này.

Từ đó về sau, nàng liền cho cung nhân nơi chốn giám thị Không Hạo, không cho nàng cùng người tiền triều tiếp xúc. Để tiêu cô nương kia sống sót, là nhân tử lớn nhất nàng dành cho dư nghiệt tiền triều.

Giờ phút này, nàng vô cùng may mắn chính mình năm đó nhất thời mềm lòng, nếu như bằng không, gặp phải việc hôm nay, bá tánh thiên hạ thật sự là kêu trời trời không biết kêu đất đất chẳng hay, sinh tử đều ở trong tay bọn tiên nhân thiện ác bất phân.

"Nương nương, cáo từ." Không Hạo xoay người nhìn Hoàn Tông, nhéo góc áo hắn, "Chúng ta đi."

"Hào." Hoàn Tông nhìn Không Hạo cười cười, sáng như sao trời.

Đáy lòng Không Hạo khẽ run, nhìn Hoàn Tông mỉm cười, lo lắng cùng mất mát tràn ngập ở trong lòng, thế nhưng dần dần biến mất.

"Xin đợi một chút." Trưởng công chúa khóc đến hai mắt sưng đỏ đứng lên, "Mấy năm nay, xin lỗi."

Vô luận phu quân nàng là tài đức cỡ nào, vô luận nàng mấy năm nay, vì thiên hạ bá tánh đã làm biết bao việc, đều không thể che dấu việc nàng đem oán hận, trút lên người một tiểu hài tử cái gì cũng không biết.

"Lập trường bất đồng, nhắc lại đúng sai đã là vô ích." Không Hầu nhìn trưởng công chúa, biểu tình không buồn không vui, "Thủy không thể chảy ngược, người cũng không thể quay lại quá khứ. Năm đó, ta đã trải qua hết thảy. Hiện tại, ta đã không cần một câu xin lỗi. Từ đây trời cao đất rộng, các an một phương, đúng hoặc là sai, nhắc tới lại có ý nghĩa gì?"

Hoàn Tông nhẹ nhàng cầm tay Không Hầu, hân hạnh nhìn quý tông hoàng thất, văn thần võ tướng, mở miệng nói: "Khi nàng nhỏ yếu, các người khi dễ nàng. Lúc nàng cường đại, các người rút cuộc phát hiện, thì ra trước đây đã sai."

"A." Hoàn Tông rất ít cười, càng chưa từng cười trào phúng đến như thế, ánh mắt hân hạnh như hàn băng thảng chạp, "Buồn cười."

"Ta....." Trưởng công chúa ngơ ngẩn mà đứng ở tại chỗ, nhìn Không Hầu cùng hai vị tiên trưởng phi không mà đi, sau một lúc lâu nói không ra lời.

Nàng quay đầu nhìn hướng long ý, hoàng huynh đã tỉnh táo lại. Không biết hẳn nghe thấy Cơ Không Hầu nói hay không, chỉ là ánh mắt ngơ ngác nhìn hoàng tẩu, trên mặt tựa bị tựa hỏi.

"Từ Đồng....."

"Bệ hạ." Hoàng Hậu xoay người nhìn hẳn, ánh mắt bình đạm không gợn sóng, "Không Hầu tiên tử cùng tiên hữu của nàng đã đi đến nơi tình hình bệnh dịch trầm trọng, ta đi tìm thất vì nàng, vì thiên hạ bá tánh cầu phúc."

Nói xong, không đợi Cảnh Hồng Đế phản ứng, nàng đã thẳng thắn eo, đi ra khỏi điện.

Cảnh Hồng Đế suy sụp thờ dài, quay đầu thấy Thái Từ cũng đã tỉnh táo lại, nói với Thái Từ: "Thái Từ theo trẫm đi Thái Miếu cầu phúc."

"Thần nhi xin nghe." Thái Từ đứng lên, ánh mắt nhìn ra ngoài cửa điện, nơi đó có dương quang sáng lạn.

"Lâm tiên bối, như thế nào lại mang hẳn theo?" Không Hầu nhìn tà tu bị Lâm Học xách trong tay, buông tay đang nắm Hoàn Tông ra, "Mang hẳn có tác dụng gì?"

"Thời điểm phá trận cần mang theo hẳn, phá không được thì cho hẳn đi vào mắt trận, phá được liền lưu hẳn một cái mệnh." Lâm Học ngữ khí bình tĩnh, không chút nào giống như là đang uy hiếp người.

Tà tu khóc không ra nước mắt, hẳn trước kia gặp được tu sĩ chính phái, hành sự phần lớn chú ý thể diện danh môn chính phái, nơi nào gặp được loại người này? Cái trận pháp này căn bản là không có phương pháp ngăn cản, hẳn nhất định phải chết trong trận pháp của người một nhà a.

"Hảo chủ ý." Không Hầu gật đầu, nói với Hoàn Tông, "Hoàn Tông, chúng ta đi mau chút."

Phạm Trần giới so Lăng Ưu giới nhỏ hơn rất nhiều, từ kinh thành đến thành trì Đông Nam nhiễm dịch bệnh, chỉ cần không đến nửa canh giờ.

Càng tới gần phía đông nam, sát khí, chứng khí còn có oán hận liền càng dày đặc. Người thường nhìn không thấy, thân là tu sĩ Không Hầu lại có thể nhìn đến, toàn bộ trên không phía đông nam, đều tràn ngập màu đen oán khí, oán khí này ở trên tầng mây quay cuồng, hỗn loạn.

Nước mưa rơi xuống trên mặt đất. Mang theo sát khí, xối hoa cỏ cây cối, nước mưa theo dòng suối hòa vào sông, dòng nước chảy đến đâu, sát khí bắt đầu lan tràn đến đó.

Không Hầu hít một hơi, thành thị này có thể vượt quá hai mươi vạn người, nếu là bị bệnh dịch cảm nhiễm.....

Nàng móc ra một lọ linh dược Thanh Nguyên sư thúc luyện đồ vào giữa sông, hắc khí giữa sông biến mất.

"Vô dụng." Tà tu bị pháp khí bó đến cả người không thể nhúc nhích, hẳn nhìn con sông tạm thời khôi phục trong sạch nói: "Chỉ cần nước mưa không ngừng, con sông này vẫn sẽ lại ô nhiễm."

Vừa dứt lời, hẳn nhìn thấy bạch y kiếm tu từ trong tay áo tung ra một con dấu kim quang, con dấu nhập vào giữa sông, sát khí bốn phía sôi nổi tránh tán, còn có rất nhiều sát khí bị kim quang cắn nuốt.

"Đây là cái gì?" Không Hầu phát hiện sau khi kim ấn rơi vào trong nước, trong phạm vi mười mấy dặm sát khí đều biến mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi, kim quang tựa hồ còn có xu thế hướng khắp nơi lan tràn, thế tới rào rạt, bức cho sát khí không chỗ trốn tránh.

"Son hải ấn." Hoàn Tông kiên nhẫn vì Không Hầu giải thích, "Định sơn chi cổ, hộ nước biển chi bình, có trừ tà trấn hải chi hiệu."

"Son hải ấn....." Không Hầu loáng thoáng nhớ đã nghe nói qua thứ này ở đâu, mắt thấy trong vòng phạm vi gần trăm dặm, sát khí đều bị son hải ấn cắn nuốt đến sạch sẽ, nàng hồ nhô một tiếng, "Ta nhớ ra rồi, son hải ấn là Thần Khí lợi hại nhất của Trọng Ti chân nhân, kim ấn vạn tà mạc xâm. Thần Khí tủy thân của Trọng Ti chân nhân như thế nào lại ở trong tay huynh?"

Tà tu nghe được bốn chữ "Trọng Tì chân nhân", bà vai nhịn không được run lên, lưng lạnh cả người.

Thấy sát khí nhanh chóng tán loạn, Không Hầu rốt cuộc có hứng thú nói giỡn, "Khó trách....."

"Khó trách cái gì?" Hoàn Tông nhìn Không Hầu, trong ánh mắt có lo lắng, có chờ mong, còn có vài phần bất an.

"Khó trách ta mỗi lần nhắc tới Trọng Tì chân nhân, huynh luôn có hứng thú nói chuyện không chán, thì ra hần cùng huynh là bạn thân." Không Hầu cảm khái, "Nếu không phải như thế, hần như thế nào đem Thần Khí quan trọng như vậy cho huynh mượn?"

Lâm Hộc: "....."

Tiểu cô nương này, sợ là bị ngốc đi.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 90: Được không

Editor: TIEUTUTUANTU

Hoàn Tông dở khóc dở cười, hần thờ dài một tiếng, khi chuẩn bị mở miệng, phát hiện Không Hầu lộ vẻ hoảng sợ, tựa hồ phát hiện sự tình gì.

Theo ánh mắt Không Hầu vọng qua, Hoàn Tông phát hiện sát khí nguyên bản đã bị đuổi tăn ra, không chỉ có đang ngóc đầu trở lại, hơn nữa so vừa rồi còn càng mãnh liệt, che trời lấp đất, làm khắp đại địa đều bao phủ dưới màu đen.

"Tại sao lại như vậy?" Không Hầu mờ mịt nhìn chung quanh, hoa cỏ cây cối bị sát khí bao trùm, sinh cơ liên tục bị hút đi, tươi cười trên mặt hóa thành nôn nóng.

"Ngưng thần tĩnh khí, không cần nghĩ nhiều." Hoàn Tông dùng linh khí điểm điểm đỉnh đầu Không Hầu, làm nàng bình tĩnh lại, "Chúng ta đi xem mắt trận."

"Sớm cùng các người nói qua, cái trận này không có phương pháp phá giải." Tà tu vội la lên, "Các người hiện tại đi, trừ bỏ nhiệm phải sát khí, thì còn có cái tác dụng gì? Trận này lập ở Phàm Trần giới, sát khí cũng là từ nội tâm nhân loại Phàm Trần giới dẫn ra tới, pháp khí cũng hào, Thần Khí cũng thế, đối với nó căn bản không dùng được."

Thần Khí Tu Chân giới nếu là đối với trận pháp này hữu dụng, đại sư pháp trận Tà Tu Giới bọn họ cần gì phải tiêu phí gần trăm năm để lập nên trận pháp này ở phàm trần.

Tu sĩ chính phái chú ý tu tâm trước tu thân, sát khí dễ dẫn phát tâm ma nhất. Chỉ cần tu sĩ chính phái bị tâm ma quán thân, thì tà tu bọn họ liền dành thắng lợi. Chỉ tiếc hần tương đối xui xẻo, phải chôn thầy ở trong cái trận pháp này.

Trước khi tới Phàm Trần giới, sư tôn đã nói với hần, tu sĩ chính phái đều là nguy quân tử, thích nhất là cứu khổ cứu nạn. Nếu là ở Phàm Trần giới gặp được tu sĩ chính phái, liền có ý giả ngu giả yếu, tiết lộ cho bọn họ biết tin tức của trận pháp này, nhưng lại ra vẻ không thể để bọn họ đi. Tu sĩ chính phái có một tật xấu, chính là càng không cho bọn họ đi, bọn họ liền nhất định sẽ đi. Cảm xúc hoảng sợ trước khi chết của tu sĩ có tu vị càng cao thâm thì càng có lợi cho Trận pháp này.

"Thế gian vạn vật tương sinh tương khắc, có tồn tại tất có phương pháp hủy diệt." Đợi Không Hầu cảm xúc ổn định lại, Hoàn Tông lạnh lùng liếc mắt nhìn tà tu một cái, lấy phi kiếm ra, mang Không Hầu phi xa.

"Công tử nhà chúng ta không thích tà tu, đặc biệt là tà tu tự cho mình thông minh." Lâm Hộc thờ dài, "Người nói, ta nên bắt người làm sao bây giờ?"

Tà tu hé miệng, đầy khoang miệng đều là hương vị huyết tinh, hần không còn có cơ hội nói chuyện. Bởi vì yết hầu hần bị kiếm đâm thủng, linh đài cũng bị một đạo linh khí cắn nát.

Hần từ đụn mây ngã xuống, rơi vào con sông sâu không thấy đáy, thân thể cùng sát khí hòa hợp nhất thể, chìm vào nước sông đen nhánh.

Một khắc trước khi chết kia, hần trong đầu nghĩ thế nhưng là tu sĩ chính phái đều là kẻ lừa đảo.

Hoàn Tông cùng Không Hầu một đường hướng đông nam, Không Hầu ở trên không một tòa thành trì khổng lồ, thấy được sát khí giống như gió lốc hướng ra ngoài phun trào, bên trong thành chứa đầy hương vị tử vong, ngoài thành binh lính mặc giáp trụ đầy một xe lại một xe tử thi, nằm vào trong hố.

Sau cửa thành, có bá tánh gào rống, có bá tánh đang khóc, oán khí tận trời.

"Mẫu thân..... Mẫu thân....." Hải tử để chân trần đi theo một tấm ván gỗ sau xe kêu khóc, trên người hắn quần áo dơ bẩn đến nhìn không ra màu sắc ban đầu, hắn thờ tay, muốn kéo tấm ván gỗ trên xe, bắt lấy thì thể bị che dấu.

Vệ binh đẩy xe mặt đầy mệt mỏi, biểu tình chết lặng, thấy tiểu hải tử đuổi theo, sững sốt một chút mới đuổi tay ngăn hắn lại, dùng âm thanh khàn khàn nói: "Trở về, không cần nháo." Mỗi ngày nhìn đến sinh lý tử biệt quá nhiều, nhiều đến mức hắn đã không có năng lực thương hại người khác. Bị nhốt tại tòa thành này không chỉ có bá tánh, mà còn có vệ binh bọn họ. Nửa tháng trước, một vạn vệ binh đi vào nơi này, hiện giờ chỉ còn lại có tám ngàn người, hai ngàn người kia, là do tự tay bọn họ tiêu hủy thi thể của huynh đệ mình.

Tử vong, chưa bao giờ đình chỉ. Có lẽ thẳng đến khi người tòa thành này tất cả đều tử vong, thì mùi vị chết chóc, mới có thể tiêu tán sạch sẽ.

Nghe hải tử khóc lớn, vệ binh tiếp tục đi về phía trước. Một chút xót này, một cánh tay rũ xuống dưới, cánh tay xấu xí sưng vù tím thẫm đến dọa người, nhưng là nhìn thấy cánh tay này, lại không có ai có nửa phần kinh hãi.

Tòa thành này, còn có ai không gặp qua thi thể nhiễm bệnh dịch tử vong?

Tiếng khóc, tiếng thở dài, tiếng mắng chửi, tiếng cầu nguyện.

Đó là âm thanh cả ngày lượn lờ trong tòa thành này, chờ đợi nó tử vong.

Không Hạo tử phi kiểm nhảy xuống, mới vừa đứng vững gót chân, cách đó không xa nàng một vị lão nhân liền ngã gục, nàng bước nhanh tiến lên, muốn đi đỡ, thì tay áo đã bị túm chặt.

"Tỷ tỷ, không cần đi." Một tiểu hải đồng đầu to thân hình lại teo tóp mở to mắt, thẳng lăng lăng nhìn nàng, "Hắn đã chết."

Đôi mắt này vốn nên thiên chân, nhưng khi đang nói đến tử vong, bên trong lại không có chút cảm xúc nào, giống như là đang bình tĩnh nói buổi sáng hôm nay chưa có ăn cơm.

Âm thanh Không Hạo khẽ run: "Vạn nhất..... Còn sống?"

"Vây cuối cùng cũng chết." Hải đồng nói, "Ta thấy, tỷ biết bay."

Yết hầu Không Hạo có chút ngẹn: "Àn."

"Tỷ là cao thủ võ lâm?" Trong ánh mắt bình tĩnh của Hải đồng, rốt cuộc có một chút ánh sáng, "Tỷ có thể rời nơi này?"

Gió gào thét mà qua, thổi mạnh trên mặt Không Hạo, nàng ngẩng đầu nhìn tòa thành lâm vào sương đen này, không nói gì. Một khối đồ vật lạnh lẽo nhét vào tay nàng, nàng cúi đầu, lần thứ hai cùng hai mắt sáng long lanh của hải đồng đối thượng.

"Khối ngọc này đông âm hạ mát, là thứ tốt giá trị liên thành, đây là đồ gia truyền nhà ta, ta không lừa ngươi!" Hải đồng vì chứng minh khối ngọc này là thật, giải thích nói, "Bà ngoại ta là huyện quân tiền triều, tổ tiên nàng là huyết mạch hoàng thất."

"Đệ muốn ta làm cái gì?" Nheo khối ngọc gần bằng ngón cái này, Không Hạo nhẹ giọng hỏi.

"Tỷ đợi ta!" Hải đồng chạy nhanh vào một gian phòng phía sau, thực mau ôm một cái tã lót ra tới, "Mang nàng đi, ngài thu nàng làm nô hay gì cũng được. Chỉ cần..... Chỉ cần đem nàng nuôi lớn, cho nàng ăn."

"Muội muội ta ăn không nhiều, phụ thân nói muội muội giống mẫu thân. Mẫu thân ta mỗi bữa ăn thật sự rất ít, thật sự." Hải đồng sợ Không Hạo không đáp ứng, hộc mắt đều bắt đầu đỏ lên, "Cầu xin ngài mang nàng đi, ta đã hứa với phụ thân, phải chăm sóc cho nàng."

Hải đồng bảy tám tuổi, gầy như một cây gậy trúc, yếu đến nỗi âm thanh phát run, lại nói phải bảo vệ tiểu muội mấy tháng tuổi.

Không Hạo xem xét hải tử trong tã lót, hơi thở mỏng manh, sát khí quán thân, đến sức khóc cũng không có, nếu là tiếp tục lưu lại tòa thành này, đại khái sống không quá mười hai canh giờ.

Thấy Không Hạo không nói lời nào, hải đồng quỳ xuống, đập đầu với Không Hạo, nói: "Cầu xin ngài."

"Đứng lên đi." Không Hạo nghe tiếng hải tử đập trên mặt đất, phát ra tiếng vang nặng nề, vội vàng khom lưng kéo hắn, "Hảo nam hải lạy trời lạy đất lạy cha mẹ, không thể dễ dàng quỳ trước người khác."

Nàng không có từng ôm hải tử, cho nên động tác không dám quá lớn, thấy đôi mắt hải đồng vẫn luôn đặt ở trên tã lót, Không Hạo quay đầu nhìn phía sau, thấy Hoàn Tông đi tới: "Hoàn Tông, mau tới giúp." Tiểu hải tử quá mềm, nàng sợ mình lực đạo quá nặng, đem cái này vốn là suy yếu hải tử, cấp làm cho càng suy yếu.

Hoàn Tông: "....."

Nhìn chằm chằm hải tử trong lòng ngực Không Hạo một lát, Hoàn Tông vươn hai tay cứng đờ, đem một đoàn tròn vo mềm mại, kéo vào trong lòng ngực mình.

Tã lót giống như đang trượt xuống?

Hài từ muốn té xuống?

Tư thế này, tiểu hài từ giống như sẽ không quá thoải mái?

Thời điểm Lâm Học chạy tới, nhìn thấy công tử giống như pho tượng đứng ở bên cạnh Không Hầu cô nương, dưới chân hắn còn dùng một cổ cường đại linh khí nâng thứ gì. Hắn nhú nhú mày, chẳng lẽ là pháp khí tà ác gì không thể động đến, vừa động đến liền bộc phát ra uy lực cực cường đại?

Hắn bước nhanh tiến lên, đi đến bên người Hoàn Tông nhìn thoáng qua, ngay sau đó trầm mặc liên tục lui về phía sau ba bước, hy vọng công tử vừa rồi không có phát hiện hắn.

"Lâm Học." Hoàn Tông mặt vô biểu tình mà quay đầu nhìn hắn, sừng mặt hoàn mỹ như cũ đến chọn không ra nửa phần khuyết điểm.

Lâm Học: "Công tử, ta đi xem mắt trận."

"Trên người của ngươi có Yêu tộc huyết mạch, không thích hợp tới gần sát khí trọng mắt trận."

Lâm Học: "Không, một chút huyết mạch ảnh hưởng, cũng không nghiêm trọng."

Hoàn Tông không nói chuyện nữa, chỉ là dùng một đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng nhìn chằm chằm hắn.

Không Hầu cũng không có chú ý Hoàn Tông cùng Lâm Học nói gì, nâng dùng lòng bàn tay xoa xoa khối sưng trên trán nam đồng, đem ngọc đưa lại hắn, "Cái này để giữ lại, đây là mẫu thân để lại cho đệ, ta không thể lấy."

Nam đồng liên tục lắc đầu: "Ta không có lừa ngài, khối ngọc này thực đáng giá, cầu xin ngài nhận lấy đi."

"Ta sẽ cứu muội muội đệ." Không Hầu xoa đầu hắn, "Ta không chỉ muốn cứu nàng, mà cũng muốn cứu ngươi, người trong tòa thành này, ta đều phải cứu."

Nam đồng sùng sốt: "Ngài là..... Đại phu sao?"

"Ta không phải." Không Hầu miễn cưỡng cười cười, "Ta là bà con xa của bà ngoại đệ."

Nam đồng nhú mày: "Chính là mẫu thân ta đã nói, ngoại tăng tổ phụ là quận vương, thân thích bà ngoại đều là hoàng tộc tiền triều, ngươi....." Phụ thân rất ít ở khi trước mặt mẫu thân đề cập đến hoàng tộc tiền triều, nhưng là trong khi lên lút dạy hắn đọc sách tập viết, lại nói với hắn qua, tộc nhân hoàng thất tiền triều phần lớn xa hoa dâm dật, hoang đường đến cực điểm, khi đương kim bệ hạ đoạt được ngôi vị hoàng đế, bá tánh thiên hạ đều bị vỗ tay tán thưởng, rất nhiều thôn thậm chí thỉnh hương tới diễn xướng ba ngày ba đêm.

Thanh danh tiền triều kém như vậy, tiểu tử này thoát nhìn xinh đẹp như vậy, vì cái gì còn muốn chủ động nhắc lên quan hệ, này không phải là tự tìm phiền toái sao?

Nam đồng nhỏ giọng nói: "Tỷ tỷ, người vẫn là mau đi thôi, ngay cả ngự y bệ hạ phái tới đối với dịch bệnh cũng bó tay không biện pháp, tỷ không cần lưu lại chôn cùng nơi này."

"Còn tuổi nhỏ, biết cái gì là chôn cùng?" Không Hầu đứng thẳng, xoay người xem qua, phát hiện tã lót đã từ trong lòng ngực Hoàn Tông chuyển dời đến Lâm tiền bối, nâng móc ra một lọ linh dịch, hướng trong miệng nữ oa nhi uy một giọt.

"Hoàn Tông, ta bay đến mắt trận nhìn xem." Không Hầu từ thu nạp giới lấy ra Liễm Tức Dù có được trong bí cảnh, căng ra lên đỉnh đầu, "Huỳnh cùng Lâm tiền bối ở chỗ này chờ ta."

"Đi cùng nhau." Ngăn lại nàng nói, "Không cần đi đơn độc."

Không Hầu chậm rãi lắc đầu: "Huỳnh ở dưới nhìn ta liền hảo. Hoàn Tông, Cơ gia thiếu nợ thiên hạ bá tánh, ta phải trả."

"Ta cùng muội trả." Hoàn Tông lấy dù trong tay nàng, ánh mắt ôn nhu nhìn nàng, "Muội bồi ta đập muôn vàn non sông tìm được, ta bồi muội đập vỡ cái trận pháp này, tốt không?"

Không Hầu ngơ ngẩn nhìn hắn, nói không ra lời.

Hoàn Tông bỗng nhiên cúi đầu đụng trên vai nàng một chút, sau đó bay nhanh rời đi.

Không Hầu mờ mịt: "Hoàn Tông?"

Hoàn Tông nhấp miệng, gò má có chút đỏ lên: "Ta nghĩ ra tân phương pháp làm nũng."

"Ngươi....."

Trong tròng mắt xinh đẹp của hắn, ảnh ngược ra bộ dáng Không Hầu mờ mịt: "Đáp ứng ta được không?"

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Tìm vui trong khổ

Editor: TIEUTUTUANTU

"Hào,...đi....." Không Hầu bụm mặt, âm thanh nhỏ bé yếu ớt như muỗi kêu, "Kia, vậy huynh cũng không thể một mình chạy đi trước."

Hoàn Tông khẽ cười một tiếng, bắt lấy tay nàng: "Ta đi bên cạnh muội."

"Đi theo phía sau ta." Không Hầu rút tay ra, chỉ chỉ phía sau, từ trong tay Hoàn Tông đoạt lại Liễm Tức Dù, "Cùng đi thôi."

Hoàn Tông cúi đầu nhìn lòng bàn tay trống rỗng, một tay đưa ra phía sau, tay phải hư nắm thành quyền, đưa tới bên môi ho nhẹ một tiếng, "Kia còn thỉnh cầu Không Hầu tiên tử ở phía trước dẫn đường."

Không Hầu: "....."

Không nghĩ tới Hoàn Tông cũng có thời điểm ba hoa, Không Hầu quay đầu lại trừng mắt liếc hắn một cái, mũi chân điểm một chút, bay đến chỗ mất trật. Hoàn Tông bất động thanh sắc đuổi theo, ánh sáng chợt lóe, Long Ngâm Kiếm đã ở trong tay.

Dưới mặt đất, hài đồng mở to mắt nhìn. Vô lâm cao thủ, có thể bay cao hơn cả tòa tháp cao nhất trong thành sao?

Hắn quay đầu đi đến bên người Lâm Học, trong chớp lát lại nhìn phía không trung Không Hầu bay đi, chớp lát xem Lâm Học ôm muội muội.

"Lo lắng nàng?" Lâm Học hỏi.

"Không có." Nam đồng vội vàng lắc đầu, "Dem muội muội giao cho các người, ta thực yên tâm."

Dù cho không yên tâm, đây cũng là cách lựa chọn duy nhất để muội muội có cơ hội sống sót, hắn không dám không yên tâm.

"Người ôm trước." Lâm Học thấy đứa nhỏ này ngoài miệng nói yên tâm, trong mắt lại đầy lo lắng, đem tã lót nhét trở lại trong lòng ngực hắn, "Tự chăm sóc bản thân, có khả năng lát nữa ta còn phải đi hỗ trợ."

Nam đồng thật cẩn thận điều chỉnh tốt tư thế ôm hài tử, phát hiện sắc mặt muội muội thể nhưng so với vừa rồi hồng nhuận rất nhiều, trong lòng đại hỉ. Vừa rồi thời điểm tỷ tỷ xinh đẹp kia cho muội muội uống thứ lạ, hắn sợ đối phương có điểm không cao hứng, liền không mang theo muội muội đi nữa, cho nên cũng không dám hỏi nhiều. Hiện tại thấy sắc mặt muội muội tốt lên rất nhiều, hắn liền đoán được, thứ vừa rồi tỷ tỷ xinh đẹp cho uống có thể là được.

Chẳng lẽ, nàng thật sự có biện pháp cứu bá tánh toàn thành?

Ngẩng đầu nhìn không trung, hai người vẫn luôn không có rơi xuống, trong lòng nam hài có một cái suy đoán thập phần hoang đường, tỷ tỷ xinh đẹp..... là Không Hầu tiên tử đi?

Toàn bộ hoàng tộc Cơ Thị, hiện tại còn dám ở bên ngoài tự xưng là người hoàng tộc tiền triều, gần như ít ỏi.

Chỉ có bảy năm trước đã trở thành tiên nhân, làm bệ hạ tự mình hạ lệnh tế bái Không Hầu công chúa, mới dám không có cố kỵ như thế. Hơn nữa trừ bỏ thần tiên, ai có thể như gió, tự do tự tại bay trên không trung?

Không Hầu công chúa tới cứu bọn họ?

Nam đồng ôm chặt muội muội, nàng nghe được bọn họ khẩn cầu sao?

Không Hầu mới vừa tới gần mất trật, đã bị sát khí cường đại đánh sâu vào đến thiếu chút nữa không thở nổi, may mắn Liễm Tức Dù có thể ngăn cách sát khí, làm Không Hầu có đường thở dốc.

Nàng liên tục lui về phía sau, đem dù gior lên đỉnh đầu mình cùng Hoàn Tông, đem Hoàn Tông cũng che bảo: "Hoàn Tông, trận này có phải sắp thành hay không?"

"Không có." Hoàn Tông trầm mặt, nhìn sát khí từ trận pháp tràn ra, "Còn chưa đủ."

"Cái gì còn chưa đủ?" Không Hầu trong lòng ần ần có loại dự cảm không tốt lắm.

"Mạng người." Hoàn Tông nói, "Trận này, lấy mệnh người làm tế phẩm, cần chết đủ người, mới có thể thành trận."

Không Hầu nhìn tòa thành dưới chân, nghĩ đến những bá tánh vô tội chết đi, cắn răng hận nói: "Súc sinh."

Tòa thành này vị trí địa lý thật kỳ quái, không chỉ có sông nước chảy quanh, mà tứ phía còn có núi bao vây, hình thành một thế nhìn như có đường ra, kỳ thật lại là khôn cục bình nguyên. Vốn là hảo địa phương dễ thủ khó công, dưới bàn tay tà tu, lại biến thành lựa chọn tốt nhất đặt mắt trận Vạn Cốt Khô.

"Chúng ta rời nơi này trước." Hoàn Tông nói, "Nhìn xem có thể từ địa thế sông núi, phá hủy đầu trận tuyến hay không."

"Ân." Không Hầu khẽ gật đầu, trên mặt nghiêm túc khó tan. Liền ở một khắc nàng xoay người kia, mắt trận phía sau bỗng nhiên truyền đến một cỗ lực hấp dẫn cường đại, kéo nàng hướng trong lòng trận cần nuốt, trong chớp mắt nàng liền bị kéo ra mười trượng xa.

"Không Hầu." Hoàn Tông phi thân bắt lấy tay nàng, dùng Long Ngâm Kiếm chặt đứt sát khí quay quanh người nàng, ôm lấy eo nàng nói: "Chúng ta đi."

Mắt trận tựa hồ cảm giác đã có tu sĩ tới gần, sát khí đều bắt đầu vận vẹo lên, tất cả quần quanh người bọn họ.

"Đi!" Hoàn Tông nhìn Long Ngâm Kiếm bị sát khí gắt gao cuốn lấy, thân kiếm phát ra tiếng ong ong. Nghiêng đầu xem sắc mặt Không Hầu trắng bệch, hần buông tay cầm kiếm ra, mở hai tay ôm Không Hầu, đem nàng bảo hộ trong ngực bay ra bên ngoài.

"Sự phụ, kiếm là cái gì?"

"Kiếm là mệnh của kiếm tu. Mệnh còn, kiếm còn. Nếu mất kiếm, người cả đời này, liền không còn tư cách làm một kiếm tu."

"Kiếm là quan trọng nhất sao?"

"Có lẽ phải, có lẽ không phải."

Hoàn Tông nhắm mắt lại, hồi ức khi còn bé mới vừa bái nhập Lưu Quang Tông, sự phụ từng nói với hắn. Rơi vào Vạn Cốt Khô Trận đã được tế vạn tính mạng của bá tánh, hắn không có nắm chắc đem Không Hầu hoàn chỉnh ra ngoài, Long Ngâm Kiếm chính là thứ hấp dẫn sát khí tốt nhất.

"Hoàn Tông, kiếm!" Không Hầu biết bản mạng kiếm đối với kiếm tu có ý nghĩa gì, nhìn Long Ngâm Kiếm cơ hồ bị sát khí bao phủ, nàng vội la lên, "Sát khí này sẽ làm hư hao Long Ngâm Kiếm."

"Không ngại." Hoàn Tông nhàn nhạt nói, "Chúng ta rời đi trước."

Không Hầu ngo ngẩn nhìn sườn mặt Hoàn Tông, hung hăng cắn cắn môi dưới, cắn đến khoe môi chảy máu, tụ hội linh khí vào lòng bàn tay, đem Hoàn Tông một chương đánh ra khỏi phạm vi sát khí vây quanh.

Không dự đoán được Không Hầu sẽ ra tay, Hoàn Tông kinh hãi quay đầu lại, chỉ thấy sát khí tối mờ mịt, chỉ nghe được tiếng Long Ngâm Kiếm mỏng manh run rẩy.

"Hoàn Tông, huynh nếu dám lại đây, ta liền ôm Long Ngâm Kiếm của huynh nhảy vào mắt trận!"

Trong sương đen, xa xa truyền đến tiếng Không Hầu, nhưng là Hoàn Tông lại nhìn không tới thân ảnh của nàng.

Không rảnh lo Không Hầu uy hiếp, Hoàn Tông xoay người muốn đuổi theo, bỗng nhiên bị Lâm Học xuất hiện ngăn lại.

"Tránh ra." Hoàn Tông huy tay áo muốn đem Lâm Học quét đến một bên, không nghĩ tới Lâm Học ngày thường nghe theo mệnh lệnh hắn, thế nhưng rút kiếm ngăn cản.

"Công tử, người linh đài đã là không xong, hiện tại liền bản mạng kiếm cũng ném, người không muốn sống nữa?!" Lâm Học thấp giọng nói, "Huống chi người thân là tu sĩ Lăng Ưu giới, quá mức nhúng tay vào việc Phàm Trần giới, là sẽ dính đến nhân quả."

Thiên lí tuần hoàn, sớm có định số. Nếu là bá tánh Phàm Trần giới gặp khổ cực, liền cầu phúc cầu thần, sẽ làm cho bọn họ gặp chuyện chỉ biết tìm kiếm thần tiên phù hộ, mất đi nỗ lực ý chí chiến đấu. Cứ thế mãi, đối với bá tánh không phải là chuyện tốt.

Cho nên tu sĩ Lăng Ưu giới có thể che giấu tung tích tới Phàm Trần giới du ngoạn, lại không thể tùy ý nhúng tay vào việc của Phàm Trần giới. Đạo lý này, hắn minh bạch, công tử minh bạch, tu sĩ khác cũng minh bạch, cho nên Phàm Trần giới mới không có nhiều "Thần tiên hiển linh" như vậy.

Ngay cả Không Hầu cô nương cũng biết rõ.

"Lòng ta hiểu rõ, người không cần khuyên." Hoàn Tông biểu tình lạnh hơn, "Lâm Học, ta không muốn động thủ với người, người tránh ra."

Lâm Học cười khổ: "Công tử, ta nguyện ý sao?" Công tử nếu là dùng toàn lực, lấy tu vi của hắn căn bản ngăn không được, "Chính là người chó quên cá tính của Không Hầu cô nương, nàng nói người nếu là đi vào, nàng liền cùng Long Ngâm Kiếm nhảy vào mắt trận. Lời này tuy rằng không thể tin mười

phần, nhưng ít nhất cũng có năm phần thật."

Năm phần không thể tin là, Không Hầu cô nương trước khi nhảy, nhất định sẽ đem Long Ngâm Kiếm ném ra.

Liễm Tức Dù đã ngăn không được tà trận điên cuồng, Không Hầu dứt khoát đem Liễm Tức Dù thu lại, đem Phượng Thủ thu nhỏ nắm trong tay, dựa vào thần quang trên người Phượng Thủ, chậm rãi tới gần Long Ngâm Kiếm bị sát khí cuốn ở bên trong.

Ở trong sát khí nồng hậu, Long Ngâm Kiếm giống như một trăn đèn sáng phát ra âm thanh, Không Hầu liếc mắt một cái liền phát hiện nó ở đâu.

Ngón tay ở trên dây đàn nhanh chóng chuyển động, Không Hầu phi thân tránh thoát sát khí đánh lên, cách Long Ngâm Kiếm càng ngày càng gần. Tiếng Long Ngâm Kiếm phát ra càng ngày càng yếu, cánh tay Không Hầu xuyên qua sát khí bao vây quanh kiếm, sát khí đem tay áo nàng hủ hóa, rách tung tóe.

Quần áo trên người nàng, là pháp y có năng lực phòng ngự ngang tu sĩ Xuất Khiếu kỳ, không nghĩ tới ở trong mắt trận, chỉ kiên trì được vài giây.

"Ong!"

Long Ngâm Kiếm tự thân có linh trí, cũng không muốn cho người ngoài chạm vào nó, cho nên ở một khắc Không Hầu cầm chuỗi kiếm kia, nó phát ra lực phản chấn cường đại. Không Hầu thiếu chút nữa bị cỗ lực đạo này đánh sâu vào đến phun ra huyết. Nàng cũng không ham chiến, lấy được Long Ngâm Kiếm liền chạy, một đường chạy một đường ném pháp bảo, ngăn ngừa khoảng cách vài bước, nàng liền ném ra gần mười loại pháp bảo, mới không làm mất trận đem nàng cùng Long Ngâm Kiếm một khối cuốn đi xuống.

Sau có sát khí truy binh, trước có Long Ngâm Kiếm không phối hợp, Không Hầu khó thở, ở đầu Long Ngâm Kiếm hung hăng chụp một chút: "Thành thật cho ta, chủ nhân nhà ngươi tốt như vậy, ngươi như thế nào lại không ngoan như vậy?!"

Long Ngâm Kiếm run lên hai cái, ở trong tay Không Hầu rung động nhưng không có lợi hại như vừa rồi. Không Hầu thờ hỏn hển mấy hơi thở, miễn cưỡng cười cười, lại hướng phía sau ném hai kiện pháp bảo: "Sớm như vậy thật tốt, lại vận vẹo ta liền đem ngươi ném trở về."

Cái này Long Ngâm Kiếm hoàn toàn bất động.

Giờ phút này linh lực trên người Không Hầu cơ hồ hao hết, khoảng cách gần mấy chục trượng, nàng lại giống như leo núi, mệt như bò già cày ruộng, Long Ngâm Kiếm trong tay cũng nặng đến mức nàng cơ hồ cầm không được.

"Xong rồi, chúng ta sẽ không thật sự bỏ mạng ở chỗ này đi?" Năm ngón tay đã bắt đầu run rẩy, Không Hầu lại gất gao nắm chặt Long Ngâm Kiếm không bỏ. Trước kia xem bộ dáng Hoàn Tông cầm kiếm, còn tưởng rằng thanh kiếm này chỉ nặng có mấy cân. Nào biết kiếm này tương mạo thường thường, danh khí lại khí phách, trọng lượng càng khí phách.

Kiểm tu thật là quá không dễ dàng, dẫn theo trọng kiếm mấy trăm cân bỏ tới chém tới, còn chơi kiếm đến đẹp như vậy, khó trách các tu sĩ khác không dám chọc kiếm tu, ai chọc nổi đây?

Hô.

Tiếng gió rất nhỏ vang lên, Không Hầu theo bản năng hướng bên trái tránh, tay trái xuất ra ba trương trù tà phù, thuận thế ném ra ngoài. Ném xong ba trương trù tà phù, Không Hầu ném toàn bộ phù triện ra bên ngoài, có đôi khi ném cái gì cũng không biết.

"Xong rồi....." Ở một khắc mắt cá chân bị sát khí cuốn lấy kia, trong đầu Không Hầu hiện lên rất nhiều ý niệm, có sư phụ, sư huynh, thân hữu tông môn, Hoàn Tông mặt vô biểu tình dựa vào trên vai nàng làm nũng, còn có..... Thiên hạ bá tánh.

"Trước có thiên địa, thủy trạch vạn vật, thanh khí khur đục. Thiên địa sinh âm dương, âm dương hời lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng. Sinh sinh tử tử sinh, vạn vật cũng sinh lấy chết, vô sinh cũng vô tử, vô tử sao ngộ sinh....."

Tâm kinh bí pháp nàng học thuộc trong bí cảnh, ở khi Không Hầu hao hết linh khí, quý dị mà xuất hiện ở trái tim Không Hầu. Không Hầu ôm Long Ngâm Kiếm, thấp giọng lầm bầm nói, "Thủy trạch vạn vật, thanh khí khur đục....."

Cúi đầu nhìn sát khí cuốn lấy mắt cá chân, Không Hầu lấy ra một lọ linh dịch đồ xuống, sát khí quả nhiên không tình nguyện mà buông lỏng nàng ra. Thừa dịp cơ hội này, nàng uống một lọ ngưng khí hoàn, đủ một hơi hướng ra bên ngoài.

Nàng cảm thấy chính mình đời này, chưa từng nhanh đến như vậy.

Mắt thấy sát khí lần thứ hai tới gần, nàng không biết nghĩ như thế nào, thế nhưng dùng Long Ngâm Kiếm chém tới sát khí. Liền ở khi nàng cho rằng Long Ngâm Kiếm sẽ không cho nàng mặt mũi, Long Ngâm Kiếm phát ra một tiếng thét dài, một đầu long ánh kim sắc hư ảo cùng sát khí từ mắt trận chạy ra triển đấu.

Nghe được tiếng rỗng ngậm, Lâm Hộc cùng Hoàn Tông đánh đến khó phân thắng bại nhìn không được nghiêng đầu nhìn thoáng qua, nhìn thấy ảo ảnh kim long quay cuồng trong sương đen, hần cả kinh nói: "Công tử, Long Ngâm Kiếm của ngươi....."

Hoàn Tông một chân đem hần đá bay: "Lâm Hộc, Vạn Cốt Khô Trận thành, không chỉ có bá tánh Phàm Trần giới phải làm vật bồi táng, mà rất nhiều tu sĩ Lăng Ưu giới cũng sẽ bồi vì sát khí này, xuất hiện tâm ma. Ngươi chớ quên, mục đích thiết trí trận pháp này, chính là vì nhằm vào Lăng Ưu giới chúng

ta. Ta lấy đỉnh không phải nhân quả Phạm Trần giới, mà là vì ngăn cản Phạm Trần giới cùng Lăng Ưu giới đều lâm vào hỗn loạn hạo kiếp."

Nói xong, hắn xoay người bay vào trong sát khí.

"Người là dựa vào nuốt linh khí lớn lên sao?" Không Hầu vừa rồi còn có thể thở dốc, hiện tại kéo Long Ngâm Kiếm liền thở hổn hển. Thanh kiếm khí phách như vậy không thích hợp với nàng, nàng vẫn là càng thích Thủy Surong kiếm xinh đẹp dùng tốt lại không tổn sức.

Ong.

Long Ngâm Kiếm lại run lên một chút.

"Đã là khi nào, còn so đo này đó." Không Hầu vận chuyển linh khí, thân là tu sĩ Ngũ Linh Căn, nàng sinh ra đã có sẵn thiên phú, điều động thủy linh trong không khí, miễn cưỡng đem sát khí ngăn ở ngoài thủy kết giới.

"Năm đó báii nhập sư môn, ta ảo tưởng chính mình có thể tu vi đại thành, vạt áo phiêu phiêu phi thăng thành tiên. Không nghĩ tới phi thăng không thành, lại còn có khả năng bị một cái tà trận coi như phân bón." Không Hầu thở dài, từ trong lòng ngực móc ra một quả truyền âm phù, ở Phạm Trần giới không thể hướng Lăng Ưu giới đưa tin phù, nàng chỉ có thể lưu lại cho Hoàn Tông một phong thư, đến lúc đó hắn có thể giúp chuyển giao.

Nhưng mà nàng còn không kịp dùng, thì trong sương mù dày đặc, một nam nhân bạch y trắng tuyết bay vào. Nhìn thấy Không Hầu, không hề phân vân ném ra hai kiện Thần cấp pháp bảo, ôm nàng xông ra ngoài.

Sát khí nhập vào trong cơ thể, linh khí trong linh đài Hoàn Tông tán loạn khắp nơi, hắn nhìn sát khí đuổi theo phía sau, trở tay vung lên, chưởng lực cường đại mà ra, Không Hầu trong lòng ngực hắn chịu không nổi loại uy áp cảnh giới, này thiếu chút nữa phun một ngụm máu.

Chẳng lẽ, đây mới là thực lực chân chính của Hoàn Tông?

Hoàn Tông mặt ngoài trấn định, nội phủ sớm đã quay cuồng không ngừng, hắn liên tục ra chưởng lực đánh về phía sau, một tay ôm Không Hầu nhanh chóng bay ra, trong nháy mắt rồi đi mất trận, hắn liên tiếp tung ra tám kiện pháp khí, dựa theo tám phương vị đem mất trận khổng lồ chế lại, không cho nó tiếp tục mở rộng.

Từ thu nạp giới lấy ra một kiện áo choàng, khoác lên quần áo rách nát trên người Không Hầu, Hoàn Tông rốt cuộc chịu đựng không nổi, phun ra huyết, cùng Không Hầu ngã xuống.

Một khắc trước khi ngã xuống, hắn đem Không Hầu gắt gao hộ trong lòng ngực.

Phanh.

Hai người ngã thật mạnh trên mặt đất.

Hoàn Tông ngưỡng mặt nằm trên mặt đất, không hề còn hình tượng, cả đời hắn, cơ hồ chưa bao giờ chặt vật mất mặt giống hôm nay.

Lâm Học bị hắn đá ngã trên mặt đất dùng kiếm chống thân mình đứng lên, chậm rãi đi đến bên hai người ngã xuống.

"Hoàn Tông." Không Hầu từ trên người Hoàn Tông ngẩng đầu, giơ Long Ngâm Kiếm trong tay lên, khoe miệng vết máu chưa khô, đôi mắt sáng như mặt trời: "Long Ngâm Kiếm, ta lấy về rồi."

Nàng tùy ý dùng mu bàn tay sờ sờ khoe miệng, vết máu trên khoe miệng loang đến trên má, làm cả khuôn mặt nàng thoát nhìn lại dơ lại khó coi.

Đương nhiên Hoàn Tông cũng không tốt hơn, từ trước đến nay hắn luôn bạch y trắng tuyết, bây giờ trên quần áo trắng tinh lại dính đầy vết máu cùng bùn đất, phát quan bạch ngọc cũng không biết rơi ở chỗ nào, tóc rối tung trải trên mặt đất dơ bẩn, nhưng vẫn mượt mà như cũ.

Hắn nhìn thiếu nữ mặt còn dính máu, bộ dáng lại tươi cười nhìn hắn, vươn tay đem nàng ấn vào trong lòng ngực, gắt gao, ôm chặt lấy nàng.

Giờ phút này, ấm áp cùng chân thật trong lòng ngực, chính là vĩnh hằng.

Người được vị nhân nhật trên người Hoàn Tông, Không Hầu cảm thấy chính mình giống như nghe được tiếng tim đập của Hoàn Tông. Rõ ràng vài quần áo mệt mỏi, nhưng Không Hầu lại cảm thấy mặt mình bị cào ngứa, muốn vươn tay che lại.

"Hoàn Tông, huynh lại làm nũng sao?"

"Ân."

Hoàn Tông để cằm lên đỉnh đầu ở nàng, nàng nhìn không thấy vẻ mặt của hắn, chỉ nghe thấy Hoàn Tông nói: "Vừa rồi bị nội thương, khó chịu."

Không Hầu không dám động, ngoan ngoãn ghé vào trong lòng ngực Hoàn Tông, nghi hoặc nói: "Ta có đề nặng khiến huynh càng khó chịu hay không?" Thủ đoạn làm nũng của Hoàn Tông quá kém, tư thế này không chỉ có kì quái, mà còn sẽ làm hắn không thoải mái.

Sau một lát trầm mặc, Hoàn Tông rầu rĩ nói: "Sẽ không."

Không Hầu nghĩ nghĩ: "Vậy cũng phải, ta so với Long Ngâm Kiếm nhẹ hơn nhiều."

Long Ngâm Kiếm bị quên đi trên mặt đất, hơi hơi run một tiếng, Không Hầu ghé vào ngực Hoàn Tông, nhìn Long Ngâm Kiếm rơi trên mặt đất dính đầy bùn, mặc danh cảm thấy giờ phút này có chút buồn cười, không tự giác cười ra tiếng.

Hoàn Tông một tay ôm Không Hầu, một tay nhẹ nhàng vỗ lưng nàng.

Lâm Học dừng chân, nhìn thiếu nữ ghé vào trong ngực nam nhân, ha ha cười, mà nam nhân chỉ là nhẹ nhàng vỗ nàng, cái gì cũng không nói. Rõ ràng là mặt đất dơ bẩn, lại bị bọn họ nằm ra thịnh cảnh hoa tươi mặt cỏ.

"Cười cái gì?"

"Không biết, chính là cảm thấy buồn cười." Nàng một bên nói, một bên cười, lật người qua học bộ dáng Hoàn Tông, nằm ngửa trên mặt đất dơ dơ, nhìn trụ nhất trận Vạn Cốt Khô Trận bị tạm thời khóa lại trên không trung.

Có lẽ là bởi vì lấy về được Long Ngâm Kiếm nên cao hứng, lại có lẽ là khi cùng đường, Hoàn Tông kịp thời phá hắc ám mà đến, còn có chính là.....

Không Hầu nghiêng đầu nhìn Hoàn Tông, Hoàn Tông vừa lúc cũng nhìn về phía nàng, hai người bốn mắt tương đối, mỉm cười.

Còn có chính là nàng chưa bao giờ gặp qua Hoàn Tông chặt vật như thế, rõ ràng nàng phải nói cảm ơn hoặc là áy náy, nhưng chính là nàng lại cảm thấy buồn cười. Một thân dơ hề hề thực buồn cười, tóc tán loạn cũng thực buồn cười, ôm nàng làm nũng..... Đáng yêu đến buồn cười.

Gió nổi lên, cát bay dính lên đầy mặt hai người.

Không Hầu từ thu nạp giới mọc ra hai viên ngưng khí đan, cho nàng cùng Hoàn Tông, linh khí trên người chậm rãi khôi phục: "Hoàn Tông, vừa rồi ta ở trong mắt trận, thấy được một cái tiểu trận."

Trận trung trận, lấy trận dưỡng trận, đây là phương pháp thập phần âm độc, người lập trận căn bản không nghĩ đến có người có thể còn sống rời khỏi mắt trận. Nàng có thể tồn tại ra tới, hoàn toàn dựa đồng lớn đồng lớn pháp bảo ném ra, về sau nếu không phải Hoàn Tông ra tay tương trợ, nàng đại khái căn bản không ra được.

Cũng may mắn nàng vừa rồi đánh bạo tới gần mắt trận phát hiện chuyện này, bằng không bọn họ mượn sông núi phá trận, phá được trận bên ngoài, trận bên trong kia nói không chừng sẽ mượn lực này, đưa tới hậu quả gì, nàng cũng không dám tưởng tượng.

"Là trận gì?" Hoàn Tông hỏi.

"Ta không biết." Không Hầu nói, "Bất quá ta nhớ rõ hình dạng trận pháp kia, ta họa cho huynh xem."

"Hào." Hai người lẳng lặng nhìn, không nói chuyện nữa.

Lâm Học không thể nhịn được nữa đi đến bên hai người: "Nằm trên mặt đất đủ rồi chứ? Mọi người đều đang nhìn."

Không Hầu ngồi dậy, nhìn thấy cách đó không xa quả nhiên có rất nhiều bá tánh, chỉ là biểu tình trên mặt những bá tánh này không phải xem náo nhiệt, mà là kích động. Nàng nhéo áo choàng bên cạnh đứng lên, tránh ở phía sau Hoàn Tông.

Bộ dáng nàng hiện tại xám xịt dơ hề hề, không thích hợp để người ngoài nhìn thấy.

"Ba vị tiên nhân!" Thứ sử quần áo nhàn dუმ đó từ trong đám người đi tới, hẩn tay ôm nam đồng nằm trong tã lót hành lễ, "Ở đây có tạm cư, nếu là ba vị tiên nhân không chê, có thể đến phủ thứ sử ở tạm mấy ngày."

Từ lúc dịch bệnh vừa mới bắt đầu phát tác đến bây giờ, hẩn đã là thứ sử thứ ba nhậm chức, hai vị phía trước đều là nhiễm dịch bệnh mất đi tính mạng. Hẩn nhìn nam đồng trong tã lót, vị tiểu công tử này chính là hài tử của thứ sử đầu tiên, nửa tháng trước vợ chồng thứ sử đại nhân lần lượt rời đi, tiểu công tử liền mang theo đại hài tử chỉ có mấy tháng, đơn độc ở tại một cái phòng, hẩn có tâm kêu hai đứa nhỏ ở cùng hẩn, nhưng là tiểu công tử chỉ cách một cánh cửa nói chuyện, không lộ mặt.

Đoán được tiểu công tử có thể là sợ tiếp xúc với người bên ngoài, sẽ làm tình hình bệnh dịch cảm nhiễm đến hẩn, cho nên hẩn cũng không hề khuyên, chỉ là cách hai ngày sẽ đưa chút thức ăn lại đây.

"Không cần." Hoàn Tông vẫn như cũ là kiếm tu đạm mạc lại ít lời, "Đội tình hình bệnh dịch giải quyết xong, chúng ta liền sẽ rời đi."

Thứ sử không dám hỏi tiếp, sợ chọc đến tiên nhân không vui.

Trong đám người nghị luận sôi nổi, có người vui, có người cười, cũng có người khóc. Một vị phụ nhân ôm hài tử khoảng một hai tuổi, sợ hãi nhìn Không Hầu, "Tiên tử, ngài chính là Không Hầu công chúa?"

Bọn họ đau khổ, bọn họ cầu xin, Không Hầu tiên tử đều nghe thấy được, cho nên mới hạ phạm tới giải cứu bọn họ khỏi khổ cực?

Chương 92: Cùng phật vô duyên

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu muốn nói không phải, như vậy sau khi giải quyết sự tình, nàng liền có thể âm thầm rời đi. Nhưng mà ánh mắt phụ nhân thật sự quá sáng, sáng tỏ đến mức như chứa đựng ánh lửa bên trong, liều mạng bắt lấy một tia hy vọng cuối cùng. Không Hầu nghĩ, nếu giờ phút này nàng lắc đầu, sẽ khiến bọn họ không còn đường sống.

Nàng thờ dài một tiếng, nhẹ nhàng gật đầu: “Là ta.”

“Là công chúa điện hạ, là Không Hầu tiên tử, nàng tới cứu chúng ta!” Trong đám người, không biết là ai hô to một tiếng. Một tiếng này, như mồi lửa thấp lên đồng củi to, làm bọn người đang chết lặng, đều chậm rãi tỉnh táo lại.

“Tiên tử tới cứu chúng ta?”

“Ta..... Được cứu rồi?”

Một cái dáng người cường tráng đại hán lại khóc lại rống hướng về nhà, ôm chính mình hai đứa nhỏ khóc lên. Đợi lâu như vậy, mong lâu như vậy, Không Hầu tiên tử rốt cuộc nghe được bọn họ khẩn cầu, từ trên trời giáng xuống cứu bọn họ.

Nhìn bộ dạng bá tánh vừa rơi lệ vừa cười như vậy, Hoàn Tông phát hiện sát khí nơi không trung tựa hồ phai nhạt một chút, tuy rằng không rõ ràng, nhưng là lấy tu vi của hắn, cảm giác được rất rõ ràng.

Bọn người phạm nhân này rõ ràng đã bị chết chóc, oán hận bao bọc, nhưng vì có một tia hi vọng được sống, lại bộc phát ra lực lượng cường đại? Phạm nhân, chính là kiên cường bất khuất như thế, bắt lấy hy vọng là có thể sống sót sao?

Vạn Cốt Khô Trận, lấy oán khí nhân loại làm vậy dẫn, lấy sông núi lập trận, trận pháp như vậy xác thật không gì phá nổi. Nếu là hán của mười năm trước

Hoàn Tông rũ mí mắt xuống, ngày xưa cảm thấy linh đài có chữa trị hay không, chỉ cần tùy duyên, nhưng Không Hầu năm tháng còn dài như vậy, hán thì sao?

“Hoàn Tông,” Không Hầu gãi gãi tay áo hắn, “Ta đem tiểu trận pháp trong mắt trận kia, họa cho huynh xem.”

“Được.” Đối mặt với tín nhiệm của Không Hầu, đáy mắt Hoàn Tông đầy ôn nhu.

Thân là người mới học, mới vừa tiếp xúc với các loại pháp trận, ưu điểm duy nhất của Không Hầu là trí nhớ tốt. Đây là thiên phú của nàng, nàng từ nhỏ đã học nhanh hơn những người khác, tiên sinh giảng qua một lần, là nàng có thể nhớ đến hơn phân nửa.

Thực mau nàng liền vẽ ra trên giấy một trận pháp giản dị cho Hoàn Tông: “Đây là cái gì?”

“Là nạp hồn trận.” Sắc mặt Hoàn Tông trở nên thập phần khó coi, tà tu này không chỉ lấy oán hận của nhân loại dẫn trận, mà còn đem hồn phách bọn họ toàn bộ thu thập lại, là muốn lấy hồn phách luyện chế pháp khí?

Nhân loại có hồn phách mới có thể đầu thai chuyển thế, nếu là hồn phách sau khi chết bị người khác mang đi, luyện chế thành tà khí hại người, thì liền vĩnh viễn không thể siêu sinh.

Không Hầu đại khái đoán được ý đồ của tà tu, ngực nàng đau nhói, nguyên bản nội thương còn không có khỏi hẳn, lại gặp thêm tức giận, phun ra một búng máu.

Linh khí ám áp chảy vào kinh mạch xóa đi buồn bực trong ngực nàng, bàn tay ấm áp đặt trên lưng nàng, như một chỗ dựa cường đại nhất.

“Lau một chút.” Hoàn Tông lấy khăn tay ra đưa tới trước mặt Không Hầu, Không Hầu cầm lấy lau khô khóe miệng, quay đầu thấy bá tánh tuy rằng đứng ở nơi xa, nhưng tất cả đều không rời đi.

Không Hầu xoa xoa khóe miệng, Hoàn Tông thờ dài, lấy khăn tay nàng đang cầm, tự lau mặt cho nàng. Một khắc Hoàn Tông đưa tay lên, khăn tay như là dính vào hơi nước, có chút lạnh, có chút mềm mại. Nhưng là động tác của Hoàn Tông thực ôn nhu, Không Hầu cảm thấy mặt mình lại lạnh lại ngứa.

Nàng vận vẹo mặt, Hoàn Tông cười nói: “Đừng nhúc nhích.”

“Nga.” Không Hầu ngửa mặt, ngược lên nhìn Hoàn Tông, tư thế này giúp hắn càng thuận tay thêm một ít.

Bộ dáng ngoan ngoãn như vậy, thật là một chút cũng nhìn không ra, vừa rồi nàng còn dám đơn độc xông vào trong trận, đem Long Ngâm Kiếm mang ra tới, thậm chí còn có thể dùng nó. Bản mạng kiếm của Kiếm tu, là chỉ thuộc về kiếm tu đó. Kiếm lợi hại đến vậy, ở trong tay người khác, thì cũng như dao phai mà thôi. Hắn nhìn thấy ảo ảnh kim long trong trận pháp, chứng minh Không Hầu không chỉ có huy động thanh kiếm này, thậm chí còn phát huy ra uy lực của nó, bản mạng kiếm khai linh trí, không nên như thế.

“Lâm Học.” Lau khô mặt Không Hầu xong, Hoàn Tông nói, “Đem Pháp Đàn kim Già Diệp đại sư tặng ta lấy ra.”

“Công tử, ngài đây là ý gì?” Lâm Học khó hiểu, không phải muốn chuẩn bị phá trận sao, như thế nào lại bắt đầu thỉnh hòa thượng?

“Siêu độ.” Hoàn Tông ngẩng đầu nhìn hắc khí đầy trời, mặt vô biểu tình nói, “Người chết mang theo oán hận, nếu đều tập trung ở chỗ này thì sao?”

“Pháp Đàn đại sư Phật hiệu vô biên, tự nhiên có thể độ người độ hồn, nhưng là phạm vi ảnh hưởng của trận pháp quá rộng, ta lo lắng một người lo liệu không hết quá nhiều việc.” Lâm Học nói, “Cần phải thỉnh thêm mấy người.”

Lâm Học do dự một lát: “Hảo.”

Lăng Ưu giới Thanh Tịnh Tự.

Tuy đều là mười đại tông môn ở Lăng Ưu giới, nhưng Thanh Tịnh Tự lại rất ít tham dự vào việc của Lăng Ưu giới. Tuy rằng tăng nhân cũng có lúc nóng giận, nhưng là tu sĩ sinh ra gần hai trăm năm ở Lăng Ưu giới, còn chưa từng gặp qua tăng nhân động thủ đánh người.

Thanh Tịnh Tự thập phần an tĩnh, tựa như tên của nó, ngăn cách với thế nhân, thanh tịnh vô ưu.

Một con tiên hạc tiếng kêu to xẹt qua trời cao, có tăng nhân tò mò ngẩng đầu, như thế nào có tiên hạc bay đến nơi này của bọn họ? Người tu đạo, mới thích dùng tiên hạc, còn Phật tử bọn họ lại không có xem đây là tiên vật.

Tiên hạc ở không trung xẹt qua một đường cong, trực tiếp bay vào trong viện trụ trì.

Pháp Đàn đang ngồi thiền nghe được tiếng tiên hạc, mờ mắt ra, xòe bàn tay ra, một quả kim sắc Già Diệp rơi vào trong tay hắn. Gần 500 năm qua, hắn đưa ra năm cái kim Già Diệp, bốn cái khác sớm đã trở về trong tay hắn.

Nguyên bản cho rằng cái kim Già Diệp này vĩnh viễn sẽ không dùng tới, không nghĩ tới chung quy vẫn là về lại trong tay hắn.

“Thôi.” Hắn sửa sửa tăng bào trên người, cầm Phật châu cùng pháp trượng lên, nói với đệ tử: “Truyền huyên tự sư huynh đệ đi theo ta.”

“Vâng.”

Phạm Trần giới, trận pháp sư cùng tà tu ẩn ở chỗ tối nhìn uy lực Vạn Cốt Khô Trận yếu bớt, nhú mày nói: “Sao lại thế này?”

“Tôn giả, đế vương Phạm Trần giới mời tu sĩ tới.” Tà tu đi ra ngoài tìm hiểu tin tức nói, “Hắn là tu sĩ kia ra tay.”

“Tu sĩ?” Trận pháp sư có chút nghi hoặc, “Tu sĩ chính phái chú ý thiên lý tuần hoàn, sẽ không dễ dàng nhúng tay vào việc của Phạm Trần giới. Huống chi khi ta tới, các người đã nói nơi này không có tu sĩ chính phái đóng quân, lúc này mới bao lâu, liền có tu sĩ chạy tới?”

“Nghe nói là một công chúa tiền triều đã bá nhập Vân Hoa Môn, chỉ sợ là không đành lòng thấy bá tánh gặp cực khổ, liền tự chủ trương tới.” Tà tu đáp lời cũng không nghĩ tới sẽ có một công chúa tiền triều đang tu hành chạy ra, hắn nhỏ giọng nói, “Công chúa này đi Lăng Ưu giới bất quá chỉ bảy tám năm, tu vi cũng không cao thâm, muốn phá trận pháp tôn giả ngài thiết hạ, không thể nghi ngờ là người si nói mộng.”

“Không biết tự lượng sức mình.” Trận pháp sư cười lạnh, “Tiểu công chúa rốt cuộc là không biết trời cao đất dày, nếu nàng muốn xen vào việc người khác, vậy để nàng ta cùng bọn bá tánh này chết cùng một chỗ, ngày sau cũng không có đơn.”

“Mười vạn oan hồn, còn kém nhiều ít?”

“Hai ngàn.”

“Thực nhanh.” Trận pháp sư ngẩng đầu nhìn bầu trời, trong mắt tràn đầy châm chọc, “Ta muốn nhìn, những tu sĩ danh môn ra về đạo mạo đó, đối mặt với pháp khí này, sẽ lộ ra loại trò hề nào.”

Tin tức Không Hầu công chúa từ bầu trời trở về cứu bá tánh, thực mau truyền tới mấy cái thành thị phụ cận, vô số bá tánh ôm đầu khóc rống, trong miệng niệm bọn họ rốt cuộc được cứu rồi.

Trong mắt bọn họ, thần tiên là không gì làm không được.

Lúc này tiên nữ không gì làm không được trong lòng bọn họ, lại đang ngồi ở đụn mây, lộ vẻ không dám tin tưởng.

“Cho nên, vừa rồi ta liền để mặt dơ hề hề như vậy, trước rất nhiều bá tánh?” Không Hầu lấy gương soi một hồi lâu, Hoàn Tông đã giúp nàng lau mặt,

nhưng là nghĩ đến vừa rồi mình đã vô ý thức mất mặt, nàng liền cảm thấy uể oải.

Nàng không muốn mấy trăm năm sau, Phàm Trần giới nhắc tới công chúa đã “Thành tiên”, là tiên nữ mặt mang hồng ắn không đủ xinh đẹp.

“Không có việc gì, chờ trận pháp phá, muội liền trang điểm thật đẹp bay đi trước mặt họ.” Hoàn Tông bật cười, tiểu cô nương đều thích đẹp, bắt quá Không Hầu dù yêu cái đẹp, cũng là đáng yêu ngây thơ.

“Kia cũng chỉ có thể như thế.” Trận pháp còn không có phá được, Không Hầu đã bắt đầu nghĩ, thời điểm rời đi mặc y phục gì, để kiểu tóc nào, mới có thể bảo đảm mấy trăm năm sau, bá tánh Phàm Trần giới nhắc tới nàng, còn sẽ khen nàng lớn lên đẹp cỡ nào.

Hoàn Tông cười cười, nghiêng đầu nhìn phương Tây, từ vân thượng đứng lên: “Tới.”

“Cái gì tới?” Không Hầu đứng dậy theo, nàng cũng không có nhìn thấy bất luận kẻ nào.

Không bao lâu, không trung phía tây nhiều thêm một mảng mây tía, trên mây tía sáng lạn, mấy tầng nhân cạo đầu trọc chân đạp hoa sen dài mà đến, tầng nhân dẫn đầu gương mặt hiền từ, trên người chỉ có một kiện áo choàng màu xanh lá đơn giản, nhưng pháp trượng trong tay lại có khí thế tới một đánh một, tới hai thì đánh một đôi.

“Trọng,.....”

“Pháp Đàn đại sư, ta phụng mệnh Hoàn Tông công tử nhà ta, thỉnh đại sư một nhọc một chuyến này, đa tạ.” Lâm Hộc lác mình đi đến trước mặt Pháp Đàn, chấp tay trước ngực, “Thỉnh.”

“Thỉnh.” Pháp Đàn cười cười, lẳng không đi đến trước mặt Hoàn Tông, “Cùng tiểu hữu nhiều năm không thấy, tiểu hữu có từng thay đổi chủ ý?”

Không Hầu nhìn tầng nhân đầu tròn bóng, nghi hoặc nhìn Hoàn Tông, thay đổi cái chủ ý gì?

“Đa tạ pháp sư coi trọng, tại hạ cảm thấy Lưu Quang Tông rất tốt.” Hoàn Tông biểu tình bất biến.

“Đáng tiếc, đáng tiếc.” Pháp Đàn lắc đầu thở dài, “Tiểu hữu cực có tuệ căn, cùng Phật có duyên, cần gì làm kiếm tu đánh đánh giết giết?”

Không Hầu nhìn đến tròn mắt há hốc mồm, ban ngày ban mặt, thật không nghĩ tới, cái Đại hòa thượng này thoát nhìn gương mặt hiền từ, thế nhưng muốn cùng Lưu Quang Tông đoạt người?

“Ngã phật từ bi, vị tiểu hữu này hảo tướng mạo.” Pháp Đàn triều Không Hầu hành lễ, Không Hầu vội vàng đáp lễ, “Đại sư quá khen.”

“Bản tăng không dám nói dối, ta xem tiểu hữu mi thanh mục tú, mặt có nhân từ chi tướng, sao không nhập Phật môn ta, đến chứng Bồ Tát quả?” Pháp Đàn không nghĩ tới sẽ lại lần nữa gặp được một mầm Phật tử, “Tiểu hữu thấy thế nào?”

Không Hầu: “.....”

Phật tử Lăng Ưu giới tình cảnh thực gian nan? Như thế nào khắp nơi đào góc tường tông môn khác?

“Đa tạ đại sư, chỉ là văn bối đã bái vào Vân Hoa Môn, đời này không muốn phản bội tông môn, còn thỉnh đại sư thứ lỗi.”

Làm tăng nhân là không có khả năng làm tăng nhân, nghĩ đến cạo trọc, nàng đời này đều sẽ không suy xét loại khả năng này.

“Kia bản tăng đành phải lần sau hỏi lại.” Pháp Đàn nhắc thanh bào lên ngồi xuống, đem pháp trượng hướng không trung ném đi, toàn bộ không trung đều bị ẩn lộng.

Những đệ tử khác sôi nổi xếp bằng ngồi xuống, bắt đầu hộ pháp.

Không Hầu không sùng Phật, nhưng là khi Pháp Đàn đại sư mở miệng niệm câu Phật hiệu đầu tiên, nàng liền cảm thấy toàn bộ thiên địa an tĩnh lại. Trời rộng lớn như vậy, còn tĩnh lặng, thì nàng có cái gì lại không thể buông?

Nàng quay đầu nhìn Hoàn Tông, lập tức tỉnh táo lại.

Phật nói hồng nhan chỉ là xương khô, nàng cuộc đời này sợ là không ngộ nổi.

Có thể thấy được, nàng cùng Phật vô duyên.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Vãng sinh

Editor: TIEUTUTUANTU

“Sao lại thế này?” Trận pháp sư phát hiện lực lượng oán linh càng ngày càng yếu, hấn đẩy nữ tử mỹ diễm đang quỳ gối rót rượu trước mặt ra, đi đến bên vách núi nhìn về phía xa, trên không trung chỉ thấy mây trắng cùng sương đen đang triển đấu, không phân cao thấp.

“Công chúa tiền triều của Phàm Trần giới kia, đã bái vào Vân Hoa Môn, hay là Phật môn?” Trận pháp sư cắn răng oán hận nói, “Đám lửa trọc kia cũng không xuất hiện, như thế nào nơi này lại có Phật quang?” Tu sĩ xuất thân Phàm Trần giới, ở Lăng Ưu giới không bị đề lãng nhục đã là chuyện may mắn, lại như thế nào trong mấy năm gần gũi, lại cùng Phật tu có quan hệ?

Phật tu này tuyệt đối không phải người thường, xem Phật quang đầy trời này, chỉ sợ đây là Phật tu sớm đã chứng đến vị la hán quả, tu ra pháp tướng.

“Tôn giả, chúng ta phải làm sao bây giờ?” Tà tu thấy có con lửa trọc tới gây chuyện xấu, trong lòng thầm kêu không ổn.

“Làm sao bây giờ?” Trận pháp sư quay đầu lại nhìn chúng tà tu phía sau, “Người xuất gia không phải luôn miệng nói từ bi sao, các người liền đi giết người trong thành, xem hòa thượng này là tiếp tục niệm kinh, hay là tới ngăn các người.”

“Tôn giả, hòa thượng này.....”

“Như thế nào, các người đều là cao thủ Tà Tu Giới lại còn sợ mấy con lửa trọc này?” Trận pháp sư cười lạnh, “Hay là nói, các người chỉ dám lui tới trong Tà Tu giới thôi?”

“Chúng tiểu nhân minh bạch.” Tà tu hỏi chuyện biết vị tôn giả này hi vọng bắt thường, sợ trì hoãn tiếp, bọn họ còn chưa chết trên tay bọn lửa trọc, thì đã chết trước trên tay vị tôn giả này.

“Hào.” Trên mặt Trận pháp sư rốt cuộc có ý cười, “Ta tuổi đã lớn, liền thích hậu bối ngoan ngoãn một ít.” Hấn quay đầu lại, nhìn đến một tà tu còn đứng tại chỗ bất động, thờ dài một tiếng, “Hài tử, người đây là sợ hãi sao?”

“Tôn giả thứ tội.” Tà tu này sợ tới mức liên tục lắc đầu, “Thỉnh tôn giả thứ tội.”

“Nhìn người sợ tới mức này, ta là người thập phần yêu quý hậu bối.” Trận pháp sư cười cười, phát tay dùng linh lực đem tà tu này bắt đến trước mặt, bỗng nhiên năm ngón tay dùng sức, chặt đứt cổ người này.

“Như vậy, người vĩnh viễn không phải sợ hãi nữa.” Hấn móc khăn tay ra lau khô năm ngón tay, quay đầu đối mặt với tà tu khác ôn nhu cười nói, “Như thế nào, còn bất động?”

Tiếng nói vừa dứt, các tà tu khác liền phi thân rời đi, hướng bên trong thành bay đi.

Ý cười trên mặt Trận pháp sư biến mất, một chân hấn đem thi thể bên chân đá xuống vách núi: “Phế vật.”

Nữ tà tu hầu hạ hấn sớm đã sợ tới mức toàn thân phát run, hấn liếc mắt nữ tà tu rút thành một đoàn, sửa sửa đầu tóc, hóa thành một bạch quang biến mất ở phía chân trời.

“Người chết sinh, lục đạo luân hồi.....”

Pháp Đàn mở mắt ra, nhìn hướng cửa thành, nhíu nhíu mày.

“Đại sư thỉnh tiếp tục, còn lại giao cho ta.” Hoàn Tông cầm Long Ngâm Kiếm trong tay nhảy xuống mặt đất, nhìn nhóm tà tu ngoài thành bay tới bên này, huy kiếm đảo qua, mấy tà tu bay ở đằng trước, bị kiếm khí xẹt qua yết hầu, không ít tên rơi xuống khỏi đụn mây.

“Như thế nào lại có kiếm tu?” Tà tu dư lại thấy trong chớp mắt, bọn họ liền tổn thất vài vị đồng bạn, vội dừng chân, đứng chung một chỗ vây quanh nhau, hoảng sợ mà nhìn cửa thành.

Cửa thành mở rộng, một đại nam nhân bạch y, tóc đen không nhanh không chậm đi ra.

“Kiếm tu!”

“Không đúng, là Trọng Tì chân nhân!” Tà tu có tu vi tối cao trán chảy ra mồ hôi lạnh, một trăm năm trước, sư phụ hấn đã chết ở dưới kiếm của người này. Người này kiếm vô tình, người so kiếm rất vô tình, người này đáng lẽ đang ở Lưu Quang Tông tu hành, vì cái gì lại ở Phàm Trần giới.

“Chạy mau.” Ở Trọng Tì chân nhân trước mặt, ai dám chiến? Hấn hướng không trung phát đạn tín hiệu, hy vọng trận pháp sư có thể tới cứu bọn họ.

“Đã tới, cần gì phải đi?” Cửa thành chỗ tràn ngập mùi hôi thối khó ngửi, hỏ to cách đó không xa, còn chồng chất thi thể chưa kịp thiêu. Long Ngâm Kiếm trong tay Hoàn Tông tản mát ra kim quang bắt mắt, ánh mắt hấn thực lãnh, phi thân ngăn cản nhóm tà tu rút lui.

“Trọng Tì, chúng ta nhiều người như vậy, không nhất định sợ người.....” Thanh âm tà tu cầm đầu có chút phát run, siết chặt pháp khí trong tay, một bên

thét to để những người khác đi đối phó Hoàn Tông, một bên tìm cơ hội đào tẩu.

Tà tu ngày thường điều võ dương oai, ở dưới kiếm Hoàn Tông, giống như củ cải, thực mau liền bị hấn giết đến rơi rớt tan tác, mặt đất dưới chân bọn họ đã bị máu tươi nhuộm hồng.

Tà tu cầm đầu xoay người bỏ chạy, nhưng mà hấn mới vừa bay đi không bao xa, chỉ nghe bên tai một đạo gió thổi qua, cánh tay trái hấn từ trên người rơi xuống, ngã vào hố to chôn thi thể.

“Trọng Ti chân nhân, thân là kiếm tu Lăng Ưu giới, ngươi không nên xen vào việc người khác.” Tà tu liên tiếp nhìn đỉnh núi phía xa, mong đợi trận pháp sư có thể sớm một chút chạy tới, “Phàm nhân thọ mệnh ngắn ngủi, ngươi hà tất quản loại sự tình này, chẳng lẽ không sợ chọc phải phiền toái?”

Hoàn Tông một chân đá hấn vào hố, từ trên cao nhìn xuống hấn: “Bá tánh trong hố này, mỗi một người đều bị chết oan, từ hôm nay trở đi, linh hồn ngươi liền ở chỗ này thủ hộ, cho đến khi tất cả bá tánh đều đầu thai chuyển thế, thì hồn phách ngươi mới có thể rời nơi đây.”

“Không không không.” Tà tu liên tục lắc đầu, xoay người muốn leo ra khỏi hố, một đạo kiếm khí xẹt qua, hấn trừng lớn đôi mắt ngã xuống cùng thi thể bá tánh bị họ hại chết chôn cùng một chỗ, mà trận pháp sư hấn vẫn luôn chờ đợi, như cũ không thấy bóng dáng.

Hoàn Tông chừng hư không, bắt lấy một đạo hồn ảnh màu xanh lá, ngón tay ở hồn ảnh vẽ vài đạo phù chú, sau đó đem hồn ảnh ném trở về trong hố: “Nơi đây oan hồn không tiêu tan, ngươi vĩnh thế không được siêu sinh.”

Huy tay áo đem thi trong hố đốt cháy sạch sẽ, Hoàn Tông thu hồi Long Ngâm Kiếm, nhìn ngọn lửa thiêu đốt, xoay người nhìn phương hướng tà tu mới vừa rồi liên tiếp nhìn bay đi.

Phía trên huyền nhai, một nữ tu dung mạo mỹ diệu quý gấm bên cạnh bàn ngọc, ngẩng đầu thấy Hoàn Tông bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống, nhìn Long Ngâm Kiếm trong tay hấn, sợ tới mức rụt rụt, ngay sau đó đem quần áo trên người lôi kéo xuống, lộ ra bả vai trắng nõn, chảy nước mắt đứng lên hướng Hoàn Tông chạy tới: “Tiên trưởng cứu mạng.”

“Lui ra phía sau.” Long Ngâm Kiếm ra khỏi vỏ, Hoàn Tông mặt vô biểu tình chỉ vào nữ tu, nhìn thoáng qua từ đầu đến chân nàng, “Người đâu?”

“Tiên trưởng, ngài nói chính là người xấu trời ta đi?” Nữ tu nhấp môi đỏ, bộ dáng phá lệ mỉa mai, “Có lẽ hấn nhận thấy được tiên khí của tiên trưởng, trong lòng sợ hãi, nên đã đào tẩu.”

Nàng nghĩ, không biết vị tiên trưởng này là người của tông môn nào, thể nhưng lớn lên đẹp như thế, thể gian đại khái không còn nam nhân nào có thể mặc bạch y dụ hoặc người như thế.

“May mà có tiên trưởng đến, bằng không nô gia liền bị tà tu.”

Nàng còn không có nói xong, kiếm đã xuyên thấu linh đài, nàng khom lưng che bụng lại, không dám tin mà trừng lớn đôi mắt. Nàng liền mỉa mai hoặc thuật đều dùng tới, thể nhưng lại có nam nhân dưới tình huống như vậy, còn có thể động sát tâm đối với nàng?

“Chuyện này không có khả năng.” Trước khi chết, nữ tu cũng không dám tin sự thật này.

Nhất định đây không phải là nam nhân.

Hoàn Tông cũng không thèm nhìn tới nữ nhân trên mặt đất, xoay người trở về.

Tà tu này cả người sát khí tận trời, trên tay không biết lấy dính bao nhiêu mệnh người. Tà tu giống như vậy, hấn cũng không nhiều lời vô nghĩa, để cho bọn họ sống lâu một khắc, đều là vô tình đối với những bá tánh chết trong tay bọn họ.

Pháp Đàn dẫn đệ tử ngồi ở giữa mây, niệm vãng sinh chú ba ngày ba đêm, ngày thứ tư khi ánh sáng mặt trời sắp dâng lên, Pháp Đàn mở mắt ra, nhìn Vạn Cốt Khô Trần đã mất đi hơn phân nửa hiệu lực, đứng dậy thờ dài nói: “Oan hồn tuy đã siêu độ, nhưng hồn phách bị khóa ở nạp hồn trận, còn cần có người đi thả ra.”

“Ta đi.” Lâm Hộc đứng dậy.

Pháp Đàn lắc đầu: “Không thể, hồn phách trong trận nạp hồn tất cả đều là bá tánh nơi này, hiện tại bọn họ hồn thể suy yếu, linh trí đại thất, không chịu nổi nửa điểm biến cố. Ngươi đối bọn họ mà nói, chỉ là người xa lạ không biết lai lịch, nếu ngươi vào gần nơi đó, sẽ chịu công kích của bọn họ.”

“Lâm tiên bối, chuyện này hay là giao cho ta đi.” Không Hầu cầm Phượng Thủ trong tay, đi đến trước mặt Lâm Hộc, hành lễ, xoay người nhìn phía chân trời đã có một tia ánh sáng, “Ta từ lúc sinh ra, hết thấy hương thụ đều là từ bá tánh giao cho. Năm đó ta không giúp được bọn họ, hôm nay ta không thể để cho bọn họ ngay cả chết cũng không thể an bình.”

“Không Hầu cô nương.”

“Chú ý an toàn.” Hoàn Tông nhìn Không Hầu thật sâu, đỡ đỡ trăm cái đầu trên tóc nàng, “Chúng ta ở chỗ này chờ muội trở về.”

Không Hầu tươi cười: “Được.”

“Công tử!” Lâm Học nhủ mảy, tuy rằng oán khí cùng sát khí đã bị áp xuống, nhưng nguy cơ cũng không có chân chính giải trừ, công tử như thế nào yên tâm để Không Hầu cô nương đơn độc tiến vào?

Hoàn Tông không có để ý đến hắn, thu hồi tay đặt trên tóc Không Hầu, khoe miệng hơi hơi hướng lên, ánh mắt ôn nhu như một dòng suối nước nóng: “Đi thôi, ta ở chỗ này.”

Không Hầu gật gù đầu, từ đụn mây nhảy ra, hướng mắt trận bay đi.

Hoàn Tông tiến lên hai bước, thẳng đến khi Pháp Đàn niệm một tiếng phật hiệu, mới ngừng lại được.

Trên mây gió lớn, thôi áo bào Hoàn Tông bay phát phới, hắn quay đầu lại nhìn Pháp Đàn đang ngồi xếp bằng, tung phi kiếm ra, nhảy lên đuổi theo Không Hầu. Ở mắt trận cách đó không xa, hắn ngừng lại, đem Long Ngâm Kiếm nắm ở trong tay.

Đi vào mắt trận, Không Hầu bị cảnh tượng trước mắt làm sợ ngây người. Vô số linh hồn kêu rên, bọn họ thò tay, muốn bò ra phía ngoài, lại một lần lại một lần bị kéo trở về. Đầu, cánh tay giao triền đè ép ở bên nhau, tất cả mọi người vô pháp giải thoát.

Không Hầu đi đến rìa trận, một con ô thanh tay bắt được mắt cá chân nàng. Cánh tay khô quắt, là tay một hài tử choai choai. Nàng cong lưng, nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay đó, không chút do dự nhảy vào.

“Trước có thiên địa, thủy trạch vạn vật, thanh khí khứ đục. Thiên địa sinh âm dương, âm dương hồi lưỡng nghi, lưỡng nghi sinh tứ tượng.”

Linh hồn có ý đồ xé rách nàng, muốn đập lên trên vai nàng, để rời khỏi chỗ giam cầm này. Không Hầu nhắm mắt lại, ôm Phụng Thủ ngồi xếp bằng, ngón tay gảy dây đàn.

Bá tánh sinh ra tại đây, chết ở tại đây, nhưng không nên trói buộc với nơi này.

Tiếng nhạc du dương, một khúc an hồn, một chút trấn an cho hồn phách mất đi lý trí. Búi tóc đã loạn, quần áo đã cũ, bên tai đều là tiếng gào rống thống khổ cùng không cam lòng.

Trên người nàng đều là đồ của Lăng Ưu giới, nhưng là chính nàng, còn có thanh âm nàng sáng tạo ra lại không phải.

Bá tánh trong thành nhìn Không Hầu nhảy vào trong trận chông chát oan hồn, có người ở trong trận thấy được thân nhân của mình, có người ở trong trận thấy được bạn bè mình, cũng thấy được Không Hầu công chúa trên người càng ngày càng nhiều miệng vết thương.

Bọn họ trầm mặc.

“Trời mưa.”

Từng giọt mưa phùn rơi xuống, không phải nước mưa lạnh chát, mà là cam lộ ngọt lành.

Theo mưa phùn cọ rửa, oan hồn gào rống phẫn nộ trong trận dần dần an tĩnh lại, quần áo rách mướp trên người bọn họ, dần dần trở nên hoàn chỉnh tươi sáng, miệng vết thương trên người cũng dần dần khép lại.

Tiếng nhạc chưa nghỉ, mưa chưa ngừng.

Nước mưa xối ướt Hoàn Tông, từ tóc chảy xuống, theo cằm hắn rơi xuống trên mặt đất, mắt hắn cũng không chớp mà nhìn thiếu nữ trong trận, lông mi thật dài bị hơi nước bao phủ.

“A di đà phật.” Pháp Đàn chậm rãi mở mắt ra, “Hay cho một khúc an hồn vãng sinh, lão nạp đã nhiều năm chưa từng nghe qua làn điệu đẹp như thế.”

“Sư phụ, đây là. An hồn vãng sinh khúc?” Đệ tử huyền ngộ đạo, “Vị Không Hầu cô nương này, bất quá là tu vi Tâm Động kỳ, nào có thể đàn tấu một khúc cường đại như thế?”

“Nhân ái chẳng phân biệt lão ấu, tự nhiên cũng chẳng phân biệt tu vi.” Pháp Đàn chấp tay trước ngực, niệm một tiếng phật hiệu, “Nàng nếu nhập Phật môn ta, ngộ tính xa cao hơn người, đáng tiếc.”

Một khúc dừng, ngón tay Không Hầu đã loang lổ vết máu, nàng mở mắt ra, nhìn oan hồn trong trận hóa thành quang điểm bay đi vãng sinh.

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 94: Đại giới

Oan hồn đã chịu siêu độ, hóa thành bạch quang bay ra khỏi nạp hồn trận, Không Hầu dựa vào Phượng Thủ cố gắng duy trì đáng ngồi, lỗ tai cơ hồ nghe không được thanh âm gì nữa, thị lực mơ hồ đến chỉ có thể nhìn thấy hư ảnh mờ lung, toàn thân trên dưới không chỗ nào là không đau, chỉ cần nhắm mắt lại, nàng có thể ngủ ngay lập tức.

Trong hoảng hốt, một nữ tử dịu dàng từ trong vô số oan hồn đi ra, nàng hướng Không Hầu xa xa nhất bái, trong miệng nói gì đó, nhưng là Không Hầu nghe không rõ, nàng mở to hai mắt muốn thấy rõ khẩu hình đối phương, nữ tử này cười cười với nàng, xoay người hóa thành một đạo lưu quang biến mất.

Nữ tử này qua đi, vô số oan hồn hướng nàng hành lễ, có mãng phu nông phụ, cũng có thư sinh văn nhã, thiên kim ưu nhã tú lệ, Không Hầu xoa xoa đôi mắt, chỉ hận hiện tại tầm mắt quá mức mơ hồ.

Một cái hài tử chỉ khoảng ba bốn tuổi chạy đến trước mặt nàng, ánh mắt ngây thơ, còn không hiểu sinh tử là cái gì, cũng đã thành một sợi vong hồn. Không Hầu ho khan vài tiếng, đem huyết tanh ngọt trong miệng nuốt xuống, nàng sợ dọa đến đứa nhỏ này.

Tiểu hài tử hướng nàng mở hai tay ra, Không Hầu khom lưng bế lên, đặt trên đầu gối.

Nàng thật sự không có sức lực đứng lên, đơn giản liền ngồi như vậy, còn có thể bớt chút sức lực.

Nàng nghe được tiếng hài tử, đứa nhỏ này đang cười, ánh mắt trong sáng, không có sợ hãi, không có bị thương, chỉ là đơn thuần vui vẻ.

Không Hầu nhìn hài tử biến mất trong lòng ngực mình, hóa thành lưu quang bay đi, ngẩng đầu nhìn mưa phùn kéo dài trên không trung: “Nguyện kiếp sau, không gặp khó khăn, an bình cả đời.”

Pháp bào trên người sớm đã rách nát, nhiễm nước bùn, Không Hầu cố chống một hơi từ trên mặt đất bò dậy, trong đầu ầm ầm vang lên, lỗ tai, miệng mũi, đều ngứa đến khó chịu, nàng muốn duỗi tay xoa xoa cái mũi ngứa đến khó chịu, lại phát hiện tay mình đầy máu, nên đành phải từ bỏ.

Giống như có người ở gọi tên nàng, Không Hầu cả người đều đau đớn động tác chậm chạp mà quay đầu lại, nhìn thấy Hoàn Tông chạy về phía mình, trên mặt tuấn mỹ không tìm thấy vết trần đầy hoảng sợ, nàng nghi hoặc nhíu mày, Hoàn Tông đây là làm sao vậy, cái này trận không phải đã phá giải sao?

Nàng muốn nói chuyện, nhưng vừa hé miệng, liền phun ra mấy khẩu huyết. Dạ dày nàng phảng phất chứa đầy huyết, như thế nào cũng phun không xong, nàng che miệng lại, tầm mắt càng ngày càng mơ hồ, toàn bộ thế giới phảng phất an tĩnh lại.

“Không Hầu!” Con người ở thời điểm hoảng sợ nhất, sẽ quên đi mình có rất nhiều năng lực, chỉ còn bản năng có sẵn. Hoàn Tông đã quên chính mình là tu sĩ, đã quên hết thảy, hấn chặt vật mà chạy đến bên Không Hầu, duỗi tay ôm lấy nàng đã té xỉu.

Mũi, lỗ tai, thậm chí khoe mắt Không Hầu đều đỏ máu, tay Hoàn Tông ôm Không Hầu kịch liệt run rẩy, linh khí toàn thân không chút nào giữ lại đưa vào thân thể Không Hầu.

Nước mưa xối tóc của hấn, nước bùn bắn lên làm bẩn y phục trắng tinh, luôn không nhiễm hạt bụi nhỏ của hấn, nhưng hấn không quan tâm, tất cả lực chú ý của hấn đều đặt trên người nữ tử trong lòng.

“Tĩnh tĩnh, Không Hầu, tĩnh tĩnh.” Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một lọ nguyên khí đan, tay run rẩy uyển đến bên miệng Không Hầu, hơn phân nửa được còn chưa tới trong miệng Không Hầu, đã bị hấn run tới mức làm đổ trong bùn.

Nguyên khí đan cũng không phải đồ vật vào miệng là tan, Hoàn Tông ngậm lấy được, khom lưng độ tới trong miệng Không Hầu.

“A đi đã Phật.” Pháp Đàn từ đụn mây bay xuống thấy một màn như vậy, không tránh cũng không hề tiếp tục tiến lên, quay đầu nói với Lâm Hộc, “Lâm thí chủ, lão nạp hiểu chút lý lý nông cạn.”

Nam nhân trong màn mưa ôm ấp thiếu nữ, không khóc, không ảm tử, lại làm người ta cảm nhận được hấn khủng hoảng bị thương. Pháp Đàn là Phật tử, không hiểu tình yêu nam nữ, nhưng hấn lại xem qua rất nhiều chuyện tình yêu nam nữ, sinh tử biệt ly.

Hấn nghĩ, có lẽ gần trong vòng trăm năm, là không thể nói động hai người này gia nhập Phật môn.

Hai viên nguyên khí đan tiến vào trong bụng Không Hầu, nàng cũng không có bất luận phản ứng gì, Hoàn Tông bắt mạch tượng của nàng, chuẩn bị tiếp tục đưa linh khí vào trong cơ thể nàng.

“Công tử.” Lâm Hộc đi đến bên người hấn, bưng dù che mưa cho hấn cùng Không Hầu: “Người không cần cấp, chúng ta trước hết mời Pháp Đàn đại sư nhìn xem.”

Hoàn Tông chớp chớp mắt, nước mưa đọng trên lông mi rơi xuống, hấn bế Không Hầu lên, mặc kệ trên người nàng giờ phút này có bao nhiêu dơ bẩn, hấn đều không thêm quan tâm. Mũi chân vừa điểm, Hoàn Tông phi thân đến trước mặt Pháp Đàn: “Đại sư.....”

Pháp Đàn không cần hấn nhiều lời, liền duỗi tay bắt mạch. Các đệ tử phía sau hấn nhìn đến bộ dáng Không Hầu giờ phút này, đều có chút động dung.

Năm khiêu đỏ máu, mười đầu ngón tay huyết nhục mơ hồ, có thể thấy được xương cốt. Vết thương trên người nhiều không kể xiết, cơ hồ không có một

chỗ lạnh lặn. Tiểu cô nương khả ái mới vừa gặp lúc này lại như một huyết nhân.

Phật chủ từng xả thân cho ung ăn, vị Không Hầu cô nương này xả thân cứu bá tánh, đây là nhân từ cũng là đại nghĩa, khó trách sư phụ nói, nàng so với bọn hắn càng có Phật tính.

Pháp Đàn thờ dài, thu hồi tay nói: “Không Hầu cô nương sử dụng linh khí quá độ, lại chịu sát khí trong nạp hồn trận công kích, bên trong đã chịu tổn thương nghiêm trọng. Nếu là những người khác, sợ là.....”

Lấy tu vi Tâm Động kỳ, siêu độ nhiều oan hồn như vậy, không thể nghi ngờ là thí mệnh.

Trùng hợp ở chỗ Không Hầu cô nương vốn chính là người giới này, trên người còn có tín ngưỡng chi lực của bá tánh nơi đây. Loại này tín ngưỡng này đối với tu sĩ mà nói, cơ hồ không dùng được, nhưng là vào giờ phút này, ở nơi đây, tín ngưỡng lại thành bảo mệnh phù của Không Hầu.

Phật gia chú ý nhân quả, bá tánh giới này cùng Không Hầu cô nương, kết hạ một phần thiện quả.

“Không cần lo lắng, thương thế Không Hầu cô nương không ảnh hưởng đến tính mạng.” Pháp Đàn thấy Hoàn Tông ngưng mà nhìn chằm chằm Không Hầu đến xuất thần, “Chỉ cần tìm địa phương an tĩnh, để Không Hầu cô nương tu dưỡng mấy ngày. Chỉ là hiện tại năng kinh mạch hỗn loạn, tạm thời không thể chịu áp lực xuyên qua hai giới.....”

“Chư vị tiên nhân, Bồ Tát.” Thứ sử địa phương lấy hết can đảm đi tới, “Tiểu nhân chỗ ở này đã thu thập sạch sẽ, thỉnh tiên nhân đến nghỉ tạm.” Hắn lo lắng nhìn Không Hầu trong lòng ngực Hoàn Tông, nhưng là không dám xem nhiều.

Vừa rồi bọn họ tuy rằng xem không hiểu Không Hầu công chúa làm cái gì, nhưng là khi nàng đàn ra khúc nhạc kia làm trời bắt đầu mưa, những bá tánh đã nhiễm bệnh bắt đầu dần dần chuyển biến tốt đẹp, bọn họ liền biết, là Không Hầu công chúa cứu bọn họ.

Nhưng mà khi thấy công chúa cả người tím máu bị tiên nhân ôm ra tới, bọn họ bắt đầu minh bạch, dù là tiên nhân, cứu vớt phạm nhân cũng phải trả giá đại giới. Đối với bọn họ mà nói, Không Hầu công chúa mới là “Người một nhà” chân chính, nhìn thấy tiên nhân khác đều thực lo lắng cho Không Hầu công chúa, bọn họ mới yên tâm xuống.

“Không cần.” Hoàn Tông cự tuyệt “Ta biết một địa phương càng an tĩnh.”

Thứ sử trong lòng không yên tâm, cường chống hỏi: “Là.....”

Hoàn Tông không để ý đến hắn, bay đi, biến mất ở không trung.

Trên mặt Thứ sử ưu sắc càng trọng, vị tiên nhân kia muốn đem Không công chúa mang đi nơi nào?

“Nơi đây tình hình bệnh dịch đã giải, còn lại chờ các người trùng kiến.” Lâm Hộc nhìn về phía trong đám người, nam đồng ôm tã lót, “Hai đứa nhỏ kia, cùng Không Hầu tiên tử có chút cũ duyên, còn thỉnh đại nhân hảo hảo chiếu cố bọn họ lớn lên.”

“Thỉnh tiên nhân yên tâm, ở nơi đây, tiểu nhân liền thu bọn họ làm nghĩa tử nghĩa nữ, hảo hảo chăm sóc.” Thê nhi Thứ sử đều chết trong dịch bệnh, ngày sau, có hài tử có thể chiếu cố, cũng xem như an ủi quãng đời còn lại.

“Như thế liền hảo.” Lâm Hộc thấy thứ sử là người trung lương, đối với lời hắn nói cũng không nghi ngờ, từ trong lòng lấy ra một hộp kim hoàn, một hộp dược liệu, “Làm phiền.”

“Này sao lại có thể.” Thứ sử nhìn đến hộp vàng, chối từ không chịu, “Chiếu cố hai đứa nhỏ này, tiểu nhân cam tâm tình nguyện, lại có thể nào thu lễ của tiên nhân.”

“Đây là lễ gặp mặt Không Hầu cô nương cho hai văn bối, thỉnh đại nhân thay nhận lấy.”

Thứ sử từ chối không được, đành phải nhận lấy.

Pháp Đàn lặng lẽ đứng một bên, chờ Lâm Hộc lo việc vật vãnh xong, mới nói: “Lâm thí chủ, lão nạp cáo từ, tông môn giao lưu hội sang năm tái kiến.”

“Lần này, đa tạ đại sư ra tay tương trợ.” Lâm Hộc hành đại lễ, “Đội lo chu toàn việc ở đây, tại hạ cùng với công tử lại hảo hảo hướng ngài nói lời cảm tạ.”

“Lâm thí chủ khách khí, Phật độ thế nhân, bá tánh nơi này, bản tăng tự nhiên cũng độ đến.” Pháp Đàn chấp tay trước ngực, niệm Phật nói, “Tuy là cứu bọn họ, nhưng cũng là cứu chính chúng ta.”

Lâm Hộc đáp lễ lại, khi ngẩng đầu lên, tăng nhân Thanh Tĩnh Tự, đã hóa thành tường quang phi xa.

“Bệ hạ! Bệ hạ!” Một tiểu hoàng môn té ngã lộn nhào chạy đến trong điện, quỳ trước mặt Cảnh Hồng Đế, “Mới vừa rồi không trung có thần quang lập loè, các tiên nhân đã trở lại.”

“Thật sự?” Cảnh Hồng Đế buông tấu chương trong tay, nhiều ngày chưa từng nghỉ ngơi trên mặt mang theo ý mừng nói, “Ta liền đi bái phỏng.” Nói xong lời này, hắn liền vội vàng chạy đi.

Chạy đến cửa cung, Cảnh Hồng Đế xa xa liền nhìn thấy đám người Hoàng Hậu, Thái Tử, chỉ là không biết vì sao, tất cả mọi người đều đứng ở bên ngoài.

“Bệ hạ.” Hoàng Hậu nhìn hần, hừ hừ hành lễ, liền nói, “Bên ngoài giống như có một bức tường vô hình, chúng ta không đi vào được.”

Cảnh Hồng Đế tiến lên duỗi tay sờ sờ, trong hư không thực sự có một bức tường, ngăn cản bọn họ. Hần lại liền sờ soạng vài cái, mới thu hồi biểu tình kinh ngạc cảm thán, “Chỉ sợ đây là pháp thuật của tiên gia.”

“Phụ hoàng, tiên nhân thiết hạ bức tường này, chắc là không muốn chúng ta quấy rầy, không bằng chúng ta bái kiến sau?” Thái Tử tuy rằng cũng lo lắng tình hình bệnh dịch phía Đông Nam, nhưng là lại không dám chọc đến tiên nhân không vui.

“Ngô nhi lời này có lý.” Cảnh Hồng Đế lui ra phía sau hai bước, triệu phượng hướng chủ điện hành lễ, “Tất cả mọi người trở về, an bài cung nô canh giữ ở nơi này, nếu tiên nhân có yêu cầu, nhất định phải tận lực thỏa mãn.”

Chờ hoàng đế cùng Thái Tử rời đi, Hoàng Hậu lo lắng mà nhìn cửa cung, xoay người yên lặng rời đi.

Lại qua năm ngày, cửa cung như cũ chưa khai, nhưng tấu chương phía Đông Nam truyền đến kịch liệt, nói tình hình bệnh dịch đã giải, có người ở trên trời thấy được thần quang, đây là thần tiên phù hộ vân vân.

Cảnh Hồng Đế tuyệt bút vung lên, viết xuống một phong thư cáo vạ dân.

Đại ý đó là việc này không phải công lao của hần, mà là Không Hầu tiên tử nghe giới này đại nạn, liền hiện tiên thân cứu giúp. Cảnh Hồng Đế có thể ở trong rất nhiều nhóm người tạo phản trở hết tài năng, cuối cùng đoạt được đế vị, thời điểm muốn thoái vị một người, liền đến đại thần tiên triều am hiểu vượt mong ngựa nhất, đều phải hổ thẹn không bằng.

Cáo vạ dân này, viết Không Hầu tiên tử vì cứu vớt bá tánh, như thế nào đánh vỡ luật nhân quả tiên phạm, trả giá đại giới bao lớn, mới đuổi đi ôn thần tai họa, làm thiên hạ được an bình vân vân.

Sau khi Lâm Học nhìn đến nội dung cáo vạ dân, biểu tình thập phần vi diệu, đem nội dung sao một phần mang về trong cung.

“Ta cảm thấy, đế vương nhân gian này, thật ra là nhân tài viết thoại bản

Hoàn Tông nhìn Không Hầu hôn mê ở trên giường, mặt vô biểu tình nói: “Người lui ra đi.”

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 95: Hần không lừa người

Editor: TIEUTUTUANTU

Không Hầu đã hôn mê năm ngày, quần áo cùng nước bìn trên người sớm được Hoàn Tông dùng thuật pháp sửa sang lại sạch sẽ, gương mặt tái nhợt. Hần ở mép giường ngồi suốt năm ngày, trong đầu suy nghĩ rất nhiều.

Nghĩ Không Hầu ngày sau tu hành sẽ có thành tựu cỡ nào, thân thể hần nếu là không thể khôi phục, lại có thể bởi Không Hầu bao lâu. Nàng nói khi còn bé đã khát vọng được tự do đi khắp nơi, hần muốn mang nàng đi xem hết phong cảnh các giới.

Hần suy nghĩ rất nhiều, duy không dám nghĩ, nếu là nàng không muốn.....

Thời điểm đắp chăn cho Không Hầu, hần phát hiện dải lụa hần tặng Không Hầu, khi nàng tiến vào nạp hồn trận, bị nàng thu lên. Là lo lắng làm hư dải lụa, hay là nàng đã biết, trên lụa có một sợi thần thức của hần, không muốn liên lụy hần?

Mười đầu ngón tay huyết nhục mơ hồ, đã được hần một ngày vô số lần thoa được mà khỏi hần, thương tích trên người cũng bởi vì hần uy linh được cho Không Hầu mà khép lại, chính là người hôn mê còn không có tỉnh lại.

Duỗi tay cảm tay Không Hầu, Hoàn Tông lại một lần đưa linh khí vào, vì nàng chài vượt kinh mạch linh đài. Lâm Học đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn một màn này, lui đến bên ngoài viện. Đế hậu cùng Thái Tử Phàm Trần giới mỗi ngày đều sẽ cách môn triều bên này hành lễ, cũng không quấy rầy.

Lâm Học nghĩ, Đế hậu Phàm Trần giới này, so với Đế hậu Lăng Ưu giới, càng giống một quốc gia chi chủ.

Một con bạch hạc từ phía chân trời xẹt qua, rơi xuống trong viện, nó giờ cổ thật dài, triều trong phòng kêu to.

Phía sau vang lên tiếng mở cửa, Lâm Hộc xoay người nhìn lại, công tử từ trong phòng đi ra. Đây là lần đầu tiên công tử rời khỏi Không Hầu cô nương trong năm ngày qua. Nhìn công tử xuất hiện, bạch hạc không hề ngừng kêu, mà nhảy đến trên nhánh cây hướng trong phòng phát ra tiếng kêu thanh thúy.

"Đây là tìm Không Hầu cô nương?" Lâm Hộc nghĩ, có lẽ là người tìm Không Hầu cô nương, phát hiện đưa tin phù không thể dùng, đoán được Không Hầu cô nương đã không ở Lăng Ưu giới, cho nên mới phải tiên hạc đưa tin.

Hoàn Tông từ thu nạp giới lấy ra một bao linh gạo, còn có mấy linh cá khô, dùng mâm đựng lên đặt ở trên mặt đất. Tiên hạc nhìn nhìn, nhảy xuống ăn.

"Không Hầu còn đang ngủ, người chờ nàng mấy ngày được không?" Hoàn Tông nhìn đến tiên hạc mang chân hoàn thượng, có dấu hiệu Vân Hoa Môn, lại lấy mấy linh cá khô để vào mâm.

Tiên hạc ăn xong linh gạo cùng linh cá khô, cong cổ dùng miệng ngậm thu nạp túi treo ở trên cổ xuống, đem túi gắm đặt ở lòng bàn tay Hoàn Tông, kêu vang một tiếng vỗ cánh bay đi.

Túi gắm lưu quang lập loè, trên có hai chữ Tê Nguyệt.

"Không Hầu cô nương, là đệ tử thân truyền quan môn của phong chủ Tê Nguyệt Phong Vân Hoa Môn, chẳng lẽ là Tê Nguyệt Phong có đại sự phát sinh?" Lâm Hộc nhíu mày, nếu như bằng không, hà tất để tiên hạc xuyên qua Phạm Trần giới truyền tin?

Hoàn Tông nắm chặt túi gắm trong tay, không nói gì.

Ngoài cửa viện, Hoàng Hậu cùng cung nhân nhìn tiên hạc bay tới lại bay đi, trong lòng âm thầm khiếp sợ. Chẳng lẽ là Cơ Không Hầu ở thế gian đã lâu, Tiên giới muốn triệu nàng trở về?

Mơ mơ màng màng, Không Hầu nghe được tiếng một nữ nhân. Nàng khi thì khóc thút thít, khi thì hát làn điệu duyên dáng, chỉ là làn điệu này thập phần xa lạ, như là thanh âm từ trăm ngàn năm trước truyền đến.

Nàng đây là..... Bị quý nhập hồn?

"Hồn đoạn nền đồ nước mắt chưa khô, tư quân hàng năm phục hàng năm, đầu cầu Nại Hà chờ quân về....."

"Người là người phương nào?" Không Hầu nhìn nữ tử hoa phục ngồi ở bên hồ sen, kiến trúc nơi này quy chế như là hoàng cung, nhưng lại không phải hoàng cung nàng đã từng ở.

Nữ tử ngâm nga đột nhiên im bặt, nàng quay đầu lại nhìn Không Hầu, lộ ra một gương mặt mỹ lệ.

Không Hầu không cách nào hình dung gương mặt này có bao nhiêu mỹ, ước chừng khuynh quốc khuynh thành cũng cùng lắm như thế này thôi. Trên người nữ quý này có oán khí nồng đậm, nàng lui một bước: "Người là người phương nào, vì sao vào mộng của ta?"

Nữ tử sâu kín thở dài một tiếng: "Thế nhưng chỉ là một con bé không hiểu phong tình."

Không Hầu: "....."

Nàng cảm thấy nữ nhân này so với Lăng Ba Chiêu Hàm Tông kia còn đáng giận hơn một ít.

"Cũng may mặt mày có vài phần tư sắc." Nữ tử đứng lên, "Thâm cung tịch liêu, ta đã mấy trăm năm chưa từng cùng người sống nói chuyện qua. Nữ nhân hậu cung này đều quá mức ngu dốt, vô pháp cảm nhận được ta."

"Người quý thù đồ, người đã không phải người thế tục, vốn là không nên quấy rầy người sống an bình." Không Hầu ngồi xuống bên cạnh, "Trong cung có long khí phù hộ, các nàng tự nhiên cảm giác không đến người."

"Người nếu biết ta là quý, chẳng lẽ không sợ ta?" Nữ quý đi đường tư thế đẹp cực kỳ, như là thanh liên, ở trong gió nhẹ nhàng lay động, nàng tới gần Không Hầu, thanh âm mơ hồ, "Chẳng lẽ..... Người không sợ ta ăn người?"

Không Hầu cười khê ra tiếng, nàng tu hành tuy rằng không dài, nhưng còn không đến mức sợ hãi một nữ quý. Nàng duỗi tay đẩy nữ quý dựa quá gần ra, "Xin lỗi, ta tuy rằng thích mỹ nhân, nhưng lại thích mỹ nhân thơm tho mềm mại lại có độ ẩm"

Nữ quý sắc mặt trầm trầm, cắn răng hừ lạnh: "Hào cái tiểu cô nương nhanh mồm dẻo miệng, người vừa rồi nói ta không nên quấy rầy người sống an bình, người thật sự cho rằng, ở tại cái địa phương này, người có thể được an bình được sao?"

Nàng cười lạnh ra tiếng: "Ta ở trong cung này rất nhiều năm, mắt thấy triều đại biến ảo, đế vị giao diệt, người sống ở nơi này, rốt cuộc đều chưa từng được an bình."

Không Hầu muốn nói, người làm sao lại được an bình, nếu là được an bình, cần gì phải chấp nhất ở cái địa phương này, vẫn luôn không muốn rời đi?

"Tiểu nha đầu, người đây là cái ánh mắt gì?" Nữ quý tựa hồ đoán được ý tứ trong ánh mắt Không Hầu, mày liễu dựng ngược, "Ta cùng với nữ nhân hậu cung này không giống nhau, vương của ta chưa bao giờ thu nạp nữ nhân khác. Hậu cung năm đó, trừ bỏ ta thì không có phi tần khác. Cái gì đoạn trang hiền huệ, đại khí nhân đức, đều cùng ta vô can. Các đại thần mắng ta là họa quốc yêu phi, thiên hạ nữ nhân hận ta hận đến nghiêng răng nghiêng lợi, nhưng

lại có thể như thế nào, vương của ta chính là chương mắt nữ nhân khác."

Nhắc tới vinh quang ngày xưa, trong giọng nói nữ quý có chút tự đắc: "Nữ nhân trong hậu cung giống người, sẽ không minh bạch."

"Ta không phải nữ nhân trong hậu cung." Không Hầu mở bàn tay ra, biến ra một hồ trà, hai chén trà, cấp chính mình cùng nữ quý, "Ta là người từ cái hoàng cung này đi ra."

Nữ quý sùng sốt, nàng đẩy Không Hầu đưa cho nàng chén trà ra, "Người gạt ta!"

Không Hầu cười: "Nếu ta là người trong cung này, người lại có thể nào vào được mộng ta?"

Nữ quý trầm mặc, thật lâu sau về sau, nàng nhìn vầng trăng trên bầu trời, an tĩnh lại. Thanh phong thổi bay tóc nàng, cũng thổi bay vài phần u sầu.

Không Hầu lặng lẽ nhìn một màn này, này thật là một nữ nhân thập phần mỹ lệ, thời điểm phẫn nộ mỹ, thời điểm đau thương cũng thực mỹ, cho dù an tĩnh ngồi như vậy, cũng mỹ đến làm nữ nhân đều ghen không được ghé mắt.

"Vương của ta, đáp ứng cùng ta sống cùng sống, chết cùng huyết, chúng ta hẹn ước trên đường xuống hoàng tuyền cùng nhau đi, ta đáp ứng hần rồi." Nữ quý học mất chảy huyết lệ, "Ta đợi hần thật lâu thật lâu, trên đường hoàng tuyền hoa nở một năm lại một năm nữa, hần không có xuất hiện. Trong huyết mộ không có hần, trong vương cung không có hần. Ta thấy vương triều thuộc về hần hủy diệt, thấy vương cung chúng ta đã từng ở bị thiêu hủy, bị trùng kiến, hần như cũ không có xuất hiện."

"Hần lừa ta!" Oán khí trên người nữ quý đại phát, trắng sáng trên bầu trời biến thành huyết nguyệt, "Hần lừa ta!"

Nhìn bộ mặt vặn vẹo, xấu xí bất kham của nữ quý, Không Hầu phi thân bay trên đỉnh đầu nàng, định trụ thân thể nàng phát cuồng. Đây là một nữ quý đang chờ người yêu đến mất đi lý trí, có lẽ không lâu nữa, nàng sẽ mất đi một sợi lý trí cuối cùng, trở thành ác quý, cuối cùng bị quý sai mang đi, trở thành lệ quý.

"Hần không có lừa người." Không Hầu dùng linh lực trợ giúp nữ quý khôi phục nguyên trạng, chờ nàng phục lý trí, mới nói, "Ta đã từng nghe qua một cái chuyện xưa, một ngàn tám trăm năm trước, Tây Phương triều đế vương Tang Vũ cùng vương hậu của hần."

"Tang Vũ vương cùng vương hậu phu thê tình thâm, sau khi vương hậu chết bệnh, Tang Vũ vương thương tâm không thôi, khắp nơi cầu thần, lấy được một phương thuốc có thể hồi sinh. Từ đó về sau, Tang Vũ vương ngày ngày lấy tâm đầu huyết tươi thuốc dẫn, rốt cuộc lấy được vương máu, trồng ra một gốc cây Thương Ngọc Nhĩ có thể khôi phục hồi sinh. Chính là người sinh từ sớm có định số, Tang Vũ vương vi phạm Thiên Đạo, vì thế gặp trời phạt. Kết cục vợ hần không thể sống lại, mà hần cũng bị trời phạt hồn phi phách tán."

"Người chính là vương hậu của Tang Vũ vương đi." Trong lòng Không Hầu có chút khó chịu, nàng thậm chí không dám nhìn tới biểu tình nữ quý, "Hần cũng không phải muốn lừa người, chỉ là không thể thế phó ước."

Nữ quý ngờ ngẩn mà nhìn nàng: "Người gạt ta....."

"Không cần chờ hần, hần không thể tới." Có chút chuyện xưa chân tướng thực tàn nhẫn, chính là Không Hầu lại cảm thấy, thà rằng để vị vương hậu này biết chân tướng tàn nhẫn, cũng không muốn để nàng cho rằng, tình yêu để vương dành cho nàng là lừa gạt.

Đó là không công bằng với Tang Vũ vương, đối với vương hậu cũng không công bằng, đối với đoạn tình duyên lưu truyền một ngàn tám trăm năm này càng không công bằng.

"Người gạt ta, người gạt ta, người gạt ta....." Nữ quý liên tục lắc đầu, "Vương của ta, anh minh thần võ, yêu quý bá tánh, hần là hoàng đế tốt nhất trên đời, hần không thể bị trời phạt, người gạt ta."

Oán khí trên người nàng bắt đầu tiêu tán, hai mắt đỏ máu, trong phút chốc tóc đen biến thành đầu bạc: "Vương của ta nói qua, sẽ vì ta trồng hoa hồng đầy núi, đời đời kiếp kiếp không tương ly, hần nói qua....."

Nói xong câu này, nàng không biết nghĩ tới cái gì, hướng ngoài cung bay đi. Không Hầu do dự một lát, đi theo nàng bay đi ra ngoài. Không biết bay rất xa, nàng nhìn thấy nữ quý ở một tòa núi hoang vắng lại, ngọn núi này thập phần heo lánh, không người cư trú, nhưng là chân núi lại nở một biển hoa hồng diễm.

Không Hầu chưa bao giờ nghe qua tiếng khóc như vậy, tựa cô nhận than khóc, tựa tiếng than đồ quyên, mỗi một tiếng đều như là đập vào tim nàng, chua xót khôn kể.

Tình yêu, thật sự thần kỳ như thế? Nó có thể làm đế vương nghịch thiên mà đi, hồn tiêu phách tán? Có thể làm đệ nhất mỹ nhân trên đời, trong thâm cung tịch mịch đợi một năm lại một năm nữa, chỉ vì một câu đế vương hứa hẹn cùng nàng?

Thứ đáng sợ như vậy, vì sao còn có người vui vẻ chịu đựng như thế?

Ánh sáng phía đông dâng lên, nữ quý ngưng khóc, nàng ngẩng đầu nhìn không trung, lầm bầm nói: "Trời sáng." Hái một đóa hoa hồng, cài lên tóc, nữ quý quay đầu nhìn Không Hầu, "Đẹp sao?"

Không Hầu thật mạnh gật đầu.

"Vương của ta cũng nói như vậy, hần nói ta so với hoa còn đẹp hơn." Nàng đứng lên, mang Không Hầu đi vào trước một cửa đá, "Đa tạ ngươi đã kể chuyện xưa cho ta."

Cửa đá mở ra, là một tòa cung điện dưới đất, bên trong đầy lăng la tơ lụa, châu ngọc trân bảo, còn có các loại tượng gốm. Nữ quý mang theo Không Hầu đi thật lâu, cuối cùng ở một cái cửa đá dừng lại, cửa đá thượng điêu khắc nữ tử đề đèn mở cửa, nữ tử điêu khắc đến sinh động như thật, giống như là người sống, đứng ở cạnh cửa nghênh đón người tới.

Nữ quý sờ sờ mặt nữ tử trên cửa đá, cười trong nước mắt nói: "Hần muốn ta mỗi ngày đều chờ hần về nhà, ta cần phải trở về."

"Ngươi....." Không Hầu duỗi tay bắt lấy nàng, tay nàng lạnh lẽo, không có chút độ ấm nào.

"Vương của ta sẽ trở về, đúng không?" Nàng quay đầu cười nhìn Không Hầu.

Không Hầu nhớ tới đoạn lịch sử có quan hệ tới Tang Vũ vương, sách sử ghi lại, Tang Vũ vương sau khi chết, đệ đệ hần kế thừa vương vị. Tân vương đăng cơ, cũng không có để Tang Vũ vương cùng thâm ái vương hậu hợp táng, mà đem Tang Vũ vương táng vào hoàng lăng. Gần ngàn năm qua đi, hoàng lăng Tây Phụng triều nhiều lần lọt vào tầm ngắm của bọn trộm mộ tặc, nhưng vẫn chưa tìm được huyệt thật.

"Sẽ." Không Hầu gật đầu nói, "Nhất định sẽ."

Nàng sẽ giúp nàng tìm được thi cốt Tang Vũ vương, làm cho phu thê bọn họ, táng ở bên nhau.

"Cảm ơn." Cửa đá điêu khắc nữ tử mở ra, bên trong để hai ngọc quan, một cái trống rỗng, một cái có một nữ tử nằm, một ngàn tám trăm năm qua đi, thi cốt nữ tử hoàn hảo như cũ không tổn hao gì, phẳng phát như đang ngủ.

"Ta nên ngủ." Nữ quý ngồi vào ngọc quan, từ dưới gối đầu nữ thi lấy ra một cái hộp, "Cái này, ngươi mang đi đi. Nghĩ đến vương vì nó trả giá đại giới, ta liền vô pháp để nó bên gối ngủ."

Hộp đi đi rồi, nữ thi trong ngọc quan nháy mắt hóa thành tro bụi, chỉ còn lại có một bộ ngọc lữ y hoa lệ tơ vàng nằm trong quan.

Nhìn thi thể chính mình hóa thành bụi bặm, nữ quý không chút nào để ý cười cười, đem hộp ngọc nhét vào trong tay Không Hầu: "Ta có tên, kêu là Thanh La."

Nói xong câu đó, nàng ngửa đầu ngã vào quan tài, hóa thành điểm điểm ánh huỳnh quang, biến mất trong thiên địa.

Không Hầu không biết chính mình làm sao, trong cổ họng ngạnh đến khó chịu, đem nước mắt chảy ra khóe mắt lau khô, giúp Thanh La đẩy quan tài lại. Lau sạch bụi bám bên trên.

Giọng nói có chút khàn khàn, nàng nói: "Ta đi giúp ngươi tìm được ái nhân."

Khép cửa đá lại, Không Hầu nhìn phía đông dâng lên ánh sáng mặt trời, hoa hồng sáng lạn, so với tia nắng ban mai còn muốn hồng hơn, còn muốn điểm lệ hơn.

Trong hoàng cung, Hoàn Tông bỗng nhiên duỗi tay đi thăm mạch máu Không Hầu.

Hồn phách ly thể?

Hần đột nhiên đứng lên: "Lâm Học!"

Hào hạo, như thế nào lại hồn phách ly thể?

Bạn đang đọc truyện *Chớ Quấy Rầy Phi Thăng* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.